

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

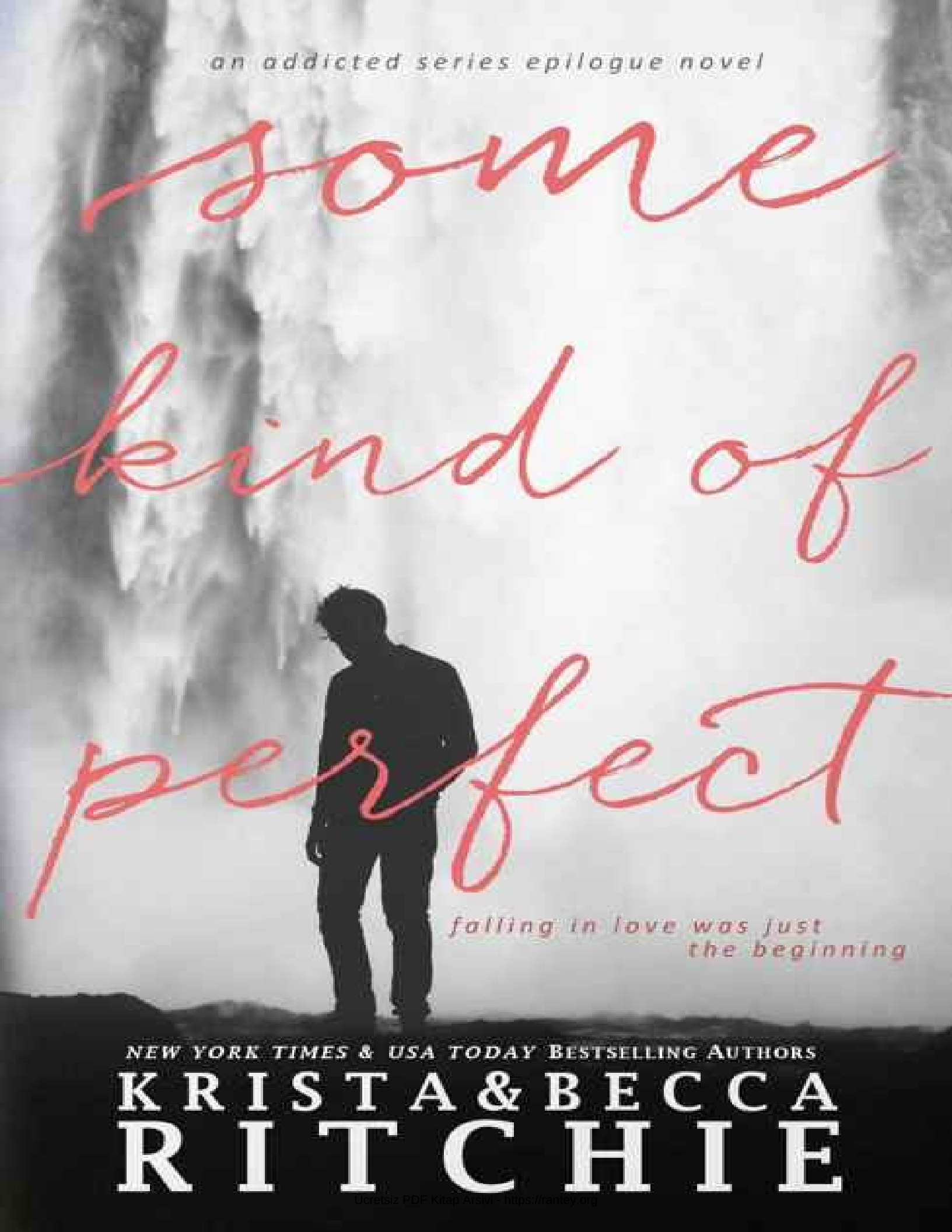
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

an addicted series epilogue novel

some kind of perfect

*falling in love was just
the beginning*

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

**KRISTA & BECCA
RITCHIE**

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Kopya hakkı](#)

[Önerilen Okuma Sırası](#)

[Yazarlardan Bir Not 2018](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[2019](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Eliot Alice Kobalt](#)

[Bölüm 15](#)

[Luna Hale](#)

[Bölüm 16](#)

2020

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Tom Carraway Kobalt

2021

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

2022

Ben Pip Kobalt

26. Bölüm 27.

Bölüm 28.

Bölüm Xander

Hale 2023

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

2024

Bölüm 36

Bölüm 37

Winona Briar Meadows

Bölüm 38

Bölüm 39

Vada Lauren Abbey 40.

Bölüm

Kinney Hale

Bölüm 41

2025

Bölüm 42

Audrey Virginia Kobalt

Bölüm 43

Fasıl 44

Fasıl 45

Fasıl 46

Fasıl 47

2026

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

2027

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Bölüm 56

Bölüm 57

Bölüm 58

Bölüm 59

Bölüm 60

Bölüm 61

2028

Bölüm 62

Elveda 1

Elveda 2

Çok Uzun

1 Çok

Uzun 2

Elveda 1

Elveda 2

Teşekkür Bilgi &

Güncellemeler Daha

Fazla Kitap

Çok Yakında

BİR ÇEŞİT MÜKEMMEL
KRISTA & BECCA RITCHIE

www.kbritchie.com

Some Kind of Perfect Copyright © 2016 by K.B. Ritchie Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap, inceleme amacıyla kısa alıntılar yapabilecek bir hakem dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarların hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak görseli © Stocksy

Kapak tasarımı Twin Cove Designs

BAĞIMLI SERİSİ

ÖNERİLEN OKUMA SIRASI

[Addicted to You](#) (Addicted #1) [Ricochet](#) (Addicted #1.5) [Addicted for Now](#) (Addicted #2) [Kiss the Sky](#) (Spin-Off: Calloway Sisters #1) [Hothouse Flower](#) (Calloway Sisters #2) [Thrive](#) (Addicted #2.5) [Addicted After All](#) (Addicted #3) [Fuel the Fire](#) (Calloway Sisters #3) [Long Way Down](#) (Calloway Sisters #4) [Some Kind of Perfect](#) (Calloway Sisters #4.5)

Okuma sırası hakkında daha fazla bilgi [Fizz Life](#)'ta bulunabilir.

YAZARLARDAN BİR NOT

Bu kitabın *Long Way Down'dan* sonra okunması şiddetle tavsiye edilir.

Aksi takdirde, tüm seriyi mahvedecektir. *Some Kind of Perfect* serinin ^{10.} kitabı olacak. Sonsöz romanı. Sonuç.

2018

"Her zaman bir seks bağımlısı olacağım, ama ben seksten daha fazlasıyım."

- Lily Hale, *We Are Calloway* (Sezon 1 Bölüm 01 - Pilot)

{ 1 }

Haziran 2018

Hale Co. Lobi

Philadelphia

LILY HALE

Daha önce yüzüme hiç yumruk yemedim ama böyle bir his olduğunu tahmin ediyorum. Gözümün altındaki deri sürekli zonklayan bir acıyla şişiyor ve kabarıyor. Sağ gözümü avucumla kapatıyorum, elimi düşürürsem yüzümün yarısının tamamen parçalanmasından korkuyorum. Tıpkı Bayan Patates Kafa gibi.

O benim.

Lily Patates Kafa Hale.

En azından şimdilik. Berbat durumdayım ve bu benim hatam bile değil.

Lo bileğimi kavırıyor, elimi aşağı çekmeye çalışıyor ama ben kolay kolay bırakmıyorum. *Gözüm yuvasından çıkmasın diye.*

"Bir bakayım, Lil." Kehribar rengi gözleri endişe ve öfke arasında gidip geliyordu.

Özel bir yerde değiliz. Hale Co.'nun tertemiz lobisinin tam ortasında duruyoruz, cilalı mermer zeminler rahatsızlığımı bana geri yansıtıyor. Parlak asansörlerin her iki yanına yerleştirilmiş seramik saksılardaki yapraklı incir bitkilerinin arkasına saklanamıyorum.

Botanikçi değilim ya da birdenbire yeşilliklerden etkilenmedim ama Connor bir gün onların özel isimlerinden bahsetti. Anlaşılan Cobalt A.Ş.'nin İngilizce

Lobilerinde sarmaşık var. Bir insanın ev bitkileri konusunda kendini beğenmişlik yapabileceğini bilmezdim ama Connor eşyalarını üstün gösterme konusunda çok yetenekli.

Belki de öyle oldukları içindir.

Düşünceden sıyrılıyorum. Yaprak incirlere ya da Connor'ın İngiliz sarmaşığına ihtiyacım yok. Burada durabilirim. Tam burada. Açıkta. Durabileceğimi biliyorum.

Şık giriş masasında, sarışın güzel bir resepsiyonist bizi bir televizyon programına bağlanmış gibi izliyor. Tek gözüm onun gözüyle buluştuğunda umursamıyor bile. Ve sadece o da değil. Hale Co. çalışanları döner kapılardan geçip bip sesi çıkaran asansörlerden iniyor ve gezgin bakışlarını üzerimize dikeyor.

Loren Hale patron olabilir ama ofisine pek sık gitmem. Bırakın üç korumayla dolaşmayı. Dışarıda dağılmaya başlayan kalabalığı bastırmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Gençler, "*Öp beni Loren Hale! ve tarçınlı rulom Loren Hale ve seni seviyoruz Lily!*" gibi afişler asıyorlar. Çıkma ihtimalimize karşı kaldırımın kenarında bekliyorlar ama renkli camlardan bizi göremiyorlar.

Gözümün şişmesi de onların suçu değil.

Korumalarım düşmanca davranan *bir* yabancıya karşı hazırlık yapamadılar. Genelde sadece bir çürük elma olur.

Ve bu elma yüzüme plastik bir penis fırlattı. Bu daha önce de olmuştu ama hiçbiri temas etmemişti.

Şimdi kelimenin tam anlamıyla yüzüme bir penisle vurulmasının acısını çekiyorum ve hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim: yüzüm mü yoksa onurum mu?

Muhtemelen
yüzüm. Çok

acıyor.

Lo yanaklarımı okşuyor, yüz hatları bir dizi duyguyla buruşuyor. "Ağlıyor musun?"

"Hayır... tek gözüm sulanıyor sadece." Sulu gözüm tam teşekkürlü gözyaşlarına dönüşmeden önce burnumu çekiyorum.

Elmacık kemikleri keskin kesilmişti. "O göt herif yollarda öldü."

Bu bir tehditten çok bir karakter tanımlamasına benziyor. Lo elimi hiçbir şekilde bırakmadığımı anladığında, çelimsiz bedenimi sert göğsüne yaklaştırıyor.

Gergin omuzlarım neredeyse eriyecek, ama avuçlarım yüzümü bir arada tutarak yoluna devam ediyor. Bir Picasso tablosundan bir adım uzaktayım.

Lo nefesinin altından "İnsan türünün yüz karası" diye fısıldıyor. Öfkesi o kadar çok yayılıyor ki neredeyse *X-Men*'deki Cannonball gibi içinden alevler çıkmasını bekliyorum.

Nedense bu konuyu açmak için harika bir zaman olduğuna karar verdim. "Cannonball'a benziyorsun."

"Sarı saçlarım olduğunu fark etmemiştim... oh bekle, yokmuş," diyor kuru bir sesle. "Ve son zamanlarda kıcımlı kontrol etmedim, ama içinden ateş çıkmadığına gerçekten eminim."

Kıçından bahsetmek dikkatimi dağıtıyor. Neredeyse gizlice bakacaktım, ama uzun süredir korumam bize yaklaşıyor. Kel, iri yarı ve son derece uzun boylu olan Garth, içlerindeki en deneyimli korumadır. Filonun başı olarak Rose ve Connor'ın korumalarına emir vermek gibi eşsiz bir görevi var. Bu, başlarının üzerinde gururla asabileceğim birkaç şeyden biri.

Benim korumam senin korumandan daha iyi, ha!

Önce Lo konuşuyor, gözleri yanan noktalara doğru daralıyor. "Güvenlik onu yakaladı mı?"

Garth başını sallar. "Şimdi polisi arıyorlar." Bana, "Hastaneye gitmen gerekiyor mu?" diye sordu.

Lo ısrar etmeden önce, "Hayır! Ben iyiyim. Cidden sadece yumruk yedim." *Bir penis tarafından.* Benim hayatım ne böyle?

Lo bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Ben kaybetmedim. Tamamen aklım başımda. Erkeklerin hiçbiri bunun için hastaneye gitmez ve sırf kız olduğum için ben de gitmek istemiyorum. *İşte böyle.*

Lo aklımı okuyamıyor ama. "Hastaneye ihtiyacın yoksa bir bakayım." Bileğimi tekrar kavırıyor ve diğer eli nazlı bir şekilde kalçamdan aşağı kayıyor. *Nereye gidiyor bu?*

Onu izliyorum, bana daha yakın olan çene çizgisi dikkatimi dağıtıyor - aslında tüm *vücudu* bana yakın. Siyah pantolonu, siyah V yakalı gömleği, ok uçlu kolyesi, yumuşak teni ve açık kahverengi saçları. Sadece onun tamamı: Loren Hale'in tamamı. Buz ve viski.

Ama metaforik viski.

Eli, ekstra uzun bir tişörtü andıran pamuklu siyah elbisemden aşağı inmeye devam ediyor. Avucunun belime doğru kaydığını, indiğini ve indiğini hissediyorum - popomu sıkıyor!

Teslim olacak kadar irkiliyorum. Aramızda sık sık halka açık gösteriler oluyor ama sürpriz kış kavramalar beni hâlâ *şaşırtıyor*.

İki elim kemer halkalarına kenetlenmişken, yüzümün tamamını serbestçe görebiliyor. İfadesinin daha karanlık ve fırtınalı duygular arasında gidip gelişini izliyorum. Sonra boğazı düğümleniyor ve gözlerindeki tüm öfke izleri kayboluyor.

"Lil," diye nefes alıyor ve tekrar yanağımı tutuyor.

"O kadar kötü mü?" Parmak uçlarımla hassas deriyi okşuyorum. Acıyor, bu yüzden elimi indiriyorum.

Başını yavaşça sallıyor ve sonra keskin bir "Hayır" sesi çıkarıyor. Lo yalan söylerken şu şeyi yapmaya başladı: gözleri bana dönmeden önce bir milisaniye boyunca yana kayıyor. "Bana öyle bakma" diye ekliyor.

"Ne bakışı?"

"Yalancı bir yalancısın Loren Hale" yazan.

"O zaman bana gördüğün en iyi Lily Hale'e benzediğimi söyle." Lily'nin en iyi versiyonu gibi görünmek için doğrulmaya çalışıyorum. Hangi versiyonda olduğumu hatırlayamıyorum. Belki Lily 8.2.

Gözüme bakıp yüzünü buruşturuyor. "Sen en iyisisin Lily-ama gözün bok gibi görünüyor, bu senin hatan *değil*."

"Biliyorum."

Başını sallıyor, daha çok kendi kendine. "Dışarıyı görebiliyor musun?" Göz kapağım düşüyor ve onu kaldırmak acı veriyor. "Biraz."

Lo tekrar başını sallar, ama bu sefer bakışları ölümcül bir şekilde parlar. Garth'a döner. "Saldırı için suç duyurusunda bulunacağız. Diğer korumalarla birlikte burada kalıp avukatlarımızı bekleyebilirsiniz. İşiniz bittiğinde bizimle ofisimde buluşabilirsiniz." Lo kendinden çok emin, ne kararsızlık var ne de babasına ya da bir arkadaşına dönme ihtiyacı.

Garth kabul ettikten sonra asansörlere doğru yürüyoruz ve Lo'nun kendine güveni hiç kaybolmuyor. Beklerken parlak asansör kapısında yüzümü inceliyorum.

Düşündüğümde de kötü. Kocaman kırmızı bir yara yüzümün yarısını kapladı. Gözümün alt kısmı darbenin şiddetinden nasibini aldı. Parmaklarımı omuz hizasındaki saçlarımda gezdiriyorum, en azından bugün saç tellerimin yağlı olmamasını umuyorum.

Tamamen dağınık değilsin. Bak.

Lo arkamdan geliyor ve kolayca cinsel fantezilere dönüşebilecek çoğu

düşünceyi göz kırparak geri çeviriyorum. *Boşluk bırakma.*

Uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştım ama yine de kendime hatırlatmam gerekiyor. Kollarını belime doluyor ve çenesini omzuma koyuyor. Göğsüne geri yaslanıyorum. "Mmmm." Donup kaldım. *Bu sesi yüksek sesle mi çıkardım?*

Lo kulağımın dibinde fısıldıyor, "İyi misin?"

Seksten bahsediyor. Stresli durumlarda seksle başa çıkıyorum ama bunu zaten herkes biliyor, tabii üzücü konularımızı atlamayı sevmiyorsanız.

"Sanırım fazla düşünüyorum," diyorum dürüstçe. Pazusuna tutunuyorum, aslında *beni bırakma* diyorum.

O yapmaz.

Ama şakağımı öpüyor ve sonra doğrulup bana daha sıkı sarılıyor. Asansör çalışıyor ve içeri giriyoruz. Düğmelerden birine basıyor, ve kapılar kapandı, sonunda bize bir parça mahremiyet sağladı.

Onunla yüzleştim ve kemer halkalarına tekrar tutundum. "Bunun olduğuna inanamıyorum... çimdikle beni."

Dirseğimin derisini çimdikliyor.

"Ah." İrkildim ve kolumu ovuşturdum. "Neden bu bir rüya olamıyor?"

"Hadi ama Lil. Bunu rüyanda görmek istemezsin. Burada hiç ya da akıllara durgunluk veren orgazmlar." Haklı. "Çok haklısın."

Bakışları tekrar şişmiş gözlerimi buluyor. "*We Are Calloway*'in gelecek bölümünde bu salaktan bahsedeceğim, bakın hayatının geri kalanında nasıl sik fırlatan olarak anılmaktan hoşlanıyor."

Belgesel dizi bana Daisy'yi hatırlatıyor ve yaklaşık beş aydır küçük kız kardeşimle ilgili ilk aklıma gelen düşünce *Daisy'nin hayatta olduğu*.

Gözlerim dolmaya başladı.

Daisy yaşıyor.

Onu bir daha göreceğimden emin değildim. Doğum yaparken neredeyse ölüyordu ve hastanedeki o gün hepimizi Dünya'ya çarpan bir kuyruklu yıldız gibi vurdu. Rose, kardeşliğimizin bel kemiği, teselli edilemez haldeydi. Ben konuşamıyordum. Biri hayatımdaki bir bağı yok etmiş gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Lise ve üniversite yıllarımı kız kardeşlerimi kendimden uzaklaştırarak geçirmiştım ve şimdi Daisy'nin benden koparıldığı düşüncesiyle işlevimi zar zor yerine getirebiliyordum.

Gözyaşlarımı geri kırıyorum. Lo cam gibi bakışlarımı fark etmeden önce, hüznü düşüncelemleri silip süpürüyorum ve ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum. Belgesel *dizisi*. Yeni belgesel dizimizin şimdiye kadar sadece bir bölümünü yayınladık, ancak yayınlandığından beri tüm makaleler olumlu oldu. Hepimiz yakında daha fazlasını çekmeye hevesliyiz.

"Diğer tüm hayranlar dışarıda çok iyiydi." Bir kız gülümseyip posterine iltifat ettiğimde ağlamaya başladı. Sanki onun varlığından haberdar olmam onu mutlu etmişti. Birine bu seviyede mutluluk verebileceğimi hiç düşünmemiştim.

İyi hissettirdi.

Lo kolunu omuzlarıma doluyor ve asansör monitöründeki sayıların artışını izliyoruz. Havalı caz müziği hafifçe çalışıyor ve zihnim dolambaçlı yollara sapmaya başlıyor.

"Ofislerinizde dolaşmamdan utanmayacaksınız, değil mi?" diye merak ediyorum.

Lo bana antenlerim çıkmış gibi bakıyor.

"Yani," diyorum hızlıca, "sadece belli ki yumruk yemişim." Yüzümü gösteriyorum. "Ve birkaç dakika içinde haberler bana yumruk atanın nasıl bir penis olduğunu anlatacak. Karın olduğumdan bahsetmiyorum bile, yani tüm çalışanların beni görecek ve karısının *az önce bir penis tarafından yumruklandığını* düşünecek."

Asansör aniden durur ve kapılar açılır. Kırk yaşlarında takım elbiseli bir adam ve iş kıyafetleri giymiş iki kadın diğer tarafta durur. Bekliyorlar.

Lo ısırarak, "Bunlar alındı." diyor. *Durmadan kapalı kapılar* düğmesine dokunuyor ve *kapılar* kapandığında *asansörü durdurma* düğmesine basıyor.

Sanki burada deli olan *oymuş* gibi gözlerim açılıyor. "Şimdi asansörde seks yaptığımızı düşünecekler." Seks bağımlısı olduğum gerçeği o kadar benim bir parçam ki artık bundan çekinmiyorum. Bunu önemsiyorum çünkü Lo'nun meslektaşları tarafından saygı görmesini zorlaştırmak istemiyorum. Hiçbirimizin dedikodudan kaçamayacağını biliyorum ama ben sadece onun hayatında olumlu bir güç olmak istiyorum.

Lo bana baktıkça ve ben Lo'ya baktıkça, ailemin salonunda beni kovalayan küçük çocuğu görüyorum. Benimle acımasızca alay eden, dilini kulağıma sokan genci görüyorum. Yanaklarımı çimdikleyen. Burbon içtikten sonra kötü şeyler söyleyen. Uykuya dalarken bana sarılan.

En iyi arkadaşımı görüyorum.

Keskin yüz hatları ve şaşkın bakışlarıyla, "Her şeyden önce, kimse *karısının bir penis tarafından yumruklandığını* düşünmüyor," diye tersliyor.

"Öyleyim."

Başını eğiyor. "Sen Lily Hale'sin. Düşüncelerinizin yüzde doksan dokuzu orijinaldir."

Gülümsüyorum. "Peki ya yüzde bir?"

"İşte o zaman sen ve ben aynı şeyi düşünüyoruz." Beni göğsüne çekti, ellerini omuzlarıma koydu.

Onun gücü ruhumun hayati bölgelerinden geçiyor ve ben daha içten bir nefes alıyorum. Birlikteyken ayrı olduğumuzdan çok daha iyiyiz. Ben olsam

Bunu en başta söylemiştim ama şimdi bildiğim her şeyden daha doğru.

"İkincisi," diyor sesindeki o tanıdık keskinlikle, "sen Bir penis tarafından *yumruklandın*. Aptalın biri sana fırlattı. Ve *sahteydi*." "Sağlam nokta." Başımı salladım ve sonra yüzümü buruşturdum. "Yine de kendimi kötü hissediyorum.

Mesela, uzun zamandır yüzüme dokunan tek şey senin sikin oldu ve..."

Gözlerini dikmiş bakıyor. Loren Hale'in eski bahçeleri kurutabilecek ve şehirleri ateşe verebilecek türden bir bakış. "Hayır, beni o *şeyle* aldatmadın." Bir an duraksıyor ve sonra elini cebine atıyor. "Terapistini araman gerekiyor mu? Çünkü eğer ihlal edilmiş hissediyorsan Lil, o zaman bu bambaşka bir mesele."

Kaşlarımı çatıyorum. *Öyle mi?* "Belki sonra." Dr. Banning'in her şeyi bir perspektife oturtma gibi bir özelliği var ve yedi yıldan sonra güvenilir bir müttefik oldu. "Sanırım gözüm için biraz soğuk bezelye kullanabilirim. Yumruk yediğinde bunu kullanırsın."

Sanki sadece fiziksel olarak değil de canımı yakmışım gibi acı dolu bir ifade takınıyor. "Lil-"

"Yumruk yemediğimi biliyorum ama bana bir şey fırlatılmasından daha havalı geliyor." Bununla kendi yöntemimle başa çıkıyorum ve bu kötü bir yöntem değil, sadece Lily'nin yöntemi. İyi haber: oğlumuz şu anda ailemle birlikte, yani çapraz ateşte vurulmadı. En çok önemseydiğim şey bu.

"Tamam." Lo pes etti. "O zaman yumruk yedin, ama ben ona penis demiyorum."

"Dildo mu?"

Yüzünü buruşturuyor. "Ona *şey* diyelim. O boktan herife silahı için yaratıcı bir isim vermemize gerek yok."

Test ediyorum. "O şey tarafından yumruklandım." *Hoşuma gitti*. "Kulağa daha iyi geliyor."

"Üçüncüsü." *Üçüncüsü mü var?* Kısa bir süre duraksıyor, bakışları yüz hatlarımda geziniyor ve sonra saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Kocan olmaktan utanmama neden olacak *hiçbir şey* yapamazsın, söyleyemezsin ya da hiçbir *şey olamaz.*" Başını sallıyor ve tekrarlıyor, "Hiçbir şey."

Gelen gözyaşlarını engellemeye çalışarak burnumu çekiyorum. Elimi yanan gözüme götürüyorum, acı artıyor. "Beni duygusallaştırma."

"Kendini bu kadar üzme."

"Yeterince makul." Zamanın ilerlediğini hissediyorum, özellikle de ofisinde bizi bekleyenler ve bu asansörü kullanması gerekenler varken. "İyi miyiz?"

"Henüz değil." Biraz eğiliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan dudakları dudaklarıma yapışıyor. Sürpriz öpücük beni sarsıyor ama şokun etkisi geçince kucaklaşmanın içine gömülüyorum. Ellerim omuzlarını sarıyor ve öpücüğü yoğunlaştırarak ayak parmaklarımdan ucuna kadar yükseliyorum. İstekli bedenim onunkine doğru kıvrılıyor ve dillerimiz ustaca birbirine dolanıyor.

Kalçalarımı kavıyor, büyük bir eli kışıma doğru ilerliyor.

Tekrar sık. Zihnim yalvarıyor.

Bunun yerine vücudumu hızla kendine doğru çekiyor ve öpücük derinleşiyor.

Boğazımda bir inilti düğümleniyor ve titriyorum, aramızda bir sıcaklık oluşuyor.

Ayrılıyor. "Şimdi iyiyiz." Dudakları biraz daha pembeleşmiş ve şişmiş.

Benimkine dokunuyorum, hızlı güçten dolayı yanıyor. *Ne alay ama.*

Lo'ya açgözlülükle bakıyorum: gözlerine sarkan birkaç kahverengi tel, yanlardan daha kısa saçları, elmacık kemikleri - evet buradan sonsuzluğa kadar bahsedeceğim elmacık kemikleri. *Görseydiniz siz de bahsederdiniz.*

Görünüőü bile değil. Asansör düğmesine basarken sürekli bana bakması. Elimi tam olarak kavramadan önce serçe parmağının bir saniyeliğine benimkine takılması. Tüm bu zamanı bana moral vermek için harcaması - yarın gerekirse ona moral vermek için orada olacağımı bildiğimde.

Kendimi başka bir uzvum gibi hissettiriyor. Kocaman, ezici bir parçam gibi.

Çok şey atlattık ve yolumuzun daha fazla tümsekle döşeli olduğunu, mücadelemizin daha fazla savaşıla dolu olduğunu görebiliyorum - ama sonunda yüzleşmek için donanımlı olduğumuz savaşlar.

Asansörün kapıları kayarak açıldı ve ileriye doğru yürüdük. Birlikte bir kez daha yüzleşmeye hazırız.

[2]

Haziran 2018

Hale Co. Ofisler

Philadelphia

GÜL KOBALT

"Geç kaldılar," diye anons ediyorum, her heceden buz damlıyor. "Geç gelenler sonuçlarına katlanmak zorundadır." Hale Co. konferans salonunda masanın başında otururken parmaklarımın arasında bir kalem çeviriyorum.

Connor diğer uçta oturuyor, masanın uzun uzantısı bizi ayırıyor.

Sakinliği her zamanki gibi sinir bozucu. Ona ateş ve kükürkten yapılmış sert bakışlar gönderdiğimden emin oluyorum.

O da endişelenmeli. Loren onun en iyi arkadaşı ve şu anda -telefonuma bakıyorum- on *beş dakika* gecikti. Lily ve Lo her zaman dakik değiller ama genelde Ryke'dan önce gelirler.

Kayınbiraderim en küçük kız kardeşime en yakın deri koltuğu seçti, ikisi de konferans masasının ortasındaydı. Sanki Connor ve benim aramda tarafsız olduklarını ilan etmek ister gibiydiler. Daisy'nin sadakatini test etmek isterdim ama gözleri kocaman açılmış bebeği dikkatini meşgul ediyor. Beş aylık küçük bebeği kollarında sallıyor, Sullivan Minnie Meadows'u öğle yemeği sonrası uykusuna yatırmaya çalışıyor.

Yeğenimi severim ama o davetli *değildi*.

Ryke bakışlarını kızından ayırıyor. "Sonuçlarına katlanmanın ne anlama geldiğini sormak bile ister miyim?"

"Muhtemelen kan kurbanı." Daisy kaşlarını sallıyor; sonra sarı bebek battaniyesini Sullivan'ın etrafına daha sıkı sarıyor. Klima üzerlerine şiddetli bir soğuk hava akımı üflüyor.

Hava kanalları da bebeklerin bu özel toplantıya alınmadığını kabul ediyor. Hepimiz aynı fikirdeydik. Jane, Charlie ve Beckett'ı ailemizin evine bıraktım. Lily de Maximoff'la aynı şeyi yaptı, o yüzden geldiğinde yeğenimi görmeyi beklemiyorum.

Daisy'nin de aynı şeyi yapması gerekiyordu ama son anda geri çekildi ve kızını buraya getirdi. Sullivan'ı annemizle bırakmak istemediğinden mi yoksa bebeğinden ayrılmak istemediğinden mi emin değilim.

Sadece kız kardeşimin *zihinsel olarak* iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Olanlardan sonra, gergin bir nefes alıyorum, köprücük kemiğim kırmızı elbisemden dışarı fırlıyor. Beni paramparça eden o anı unutmaya çalışıyorum.

Neredeyse kız kardeşimi kaybediyordum.

Dişlerimi sıkıyorum ve tekrar elimdeki konuya odaklanıyorum. "Bu benim gazabımı içeriyor ama ne kadar geç kaldıklarına bağlı olarak kanlı kurbanların uygulanması gerekebilir."

Connor dumanı tüten bir fincan kahve içiyor. "İlk kimin gideceğine nasıl karar vereceğiz?" diye meydan okuyor. "Kız kardeşin mi Loren mi?"

"Anaokulunda daha zor kararlar vermek zorunda kaldım." Kalemimi tıklıyorum. "Kız kardeşimin canı bağışlanacak tabii ki."

Gözlerini kırpmıyor. Bunun yerine, masmavi gözlerinde biriken kendini beğenmişlikle kahvesini yudumluyor. Kendini beğenmesi için ne gerek var ki?

Kalemimi daha güçlü bir şekilde tıklatarak gözbebeklerinin arasına sıcak bir bakış fırlatıyorum.

Savaş bitmedi, Richard. Hiçbir şey kazanmadın.

Kupasını bırakırken dudakları yükseliyor. "Senin oyun artı Daisy'nin oyu, benim ve Ryke'in oyuna karşı - buna eşitlik denir. Bunların ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Parlak saçlarımı omzumdan savuruyorum. "Senin kadar değil. Berabere kaldığımdan daha çok *kazanıyorum*." *Kazanmayı* o kadar büyük bir düşmanlıkla söylüyorum ki, küçük gülümsemesi kör edici bir sırtışa dönüşüyor.

Ugh.

Planlandığı gibi gitmedi.

Ters ters bakıp Ryke ve Daisy'ye işaret ediyorum. "Ve daha oy bile kullanmadılar, Richard. Ne seçeceklerini öylece varsayamazsın." Başımı masanın onların tarafına çeviriyorum.

Ryke koridorda oyalanan birine odaklanır.

Tüm yönetim kurulu odalarının ve ofislerin cam duvarlı olduğundan bahsetmiş miydim? Genç bir çalışan, kravatı yamuk ve saçları çok fazla jöleyle düzeltilmiş bir fotokopi makinesinin yanında oyalanıyor. Bizi izlemiyormuş gibi yaparak acınacak derecede kötü bir iş çıkarıyor.

Dikkatini çekene kadar Ryke'a doğru parmaklarımı şıklatıyorum. Yetişmesi bir saniyesini alıyor.

Teslim olmak için ellerini kaldırır. "Sikeyim *hayır*. Bu işe bulaşmayacağım." "Daisy." Çenemi kaldırdım ve omuzlarımı geriye çektim. "Bir sonraki kelimeler akıllıca." *Kardeş sadakati*.

Bebegini kucağına alır. "Kimseyi kurban etmek istemiyorum. Hepimiz varsayımsal olarak yaşayamaz mıyız?" Bana en nazik gülümsemesini

sunuyor. Daisy'yi benimkinden farklı olsa bile fikirlerini dile getirebildiği için seviyorum.

Hepimiz varsayımsal olarak yaşayamaz mıyız?

Gerçekten, hepimizin hayatta kalması için savaşırdım.

Varsayımsal ve mecazi olarak, birkaç kayıp umurumda değil.

Kalemimi tıklıyorum. "Eğer mecbur kalırsak."

Sullivan dudaklarını şapırdatıyor ve sonra annesinin avucuna doğru esniyor. Daisy alnını kızınıninkine yaslıyor.

Mide bulandırıcı.

Mırıldanan bebekleri ve anne sıcaklığını görünce içim kıpır kıpır olmuyor. Bebekler minyatür şeytanlardır.

Benimki de dahil.

Ve onları seviyorum. Sümüklü burunları, sürekli ağlamaları ve entelektüel konuşmalar yapamamaları gibi dezavantajları da dahil. Kız kardeşlerim kadar şefkatli görünmeyebilirim ama şefkatimi bir bebeğin burnunu gıdıklamak için burnumu kullanmayı içermeyen şekillerde gösteririm. Ona asla böyle *olmamasını* söylemem. Kendisi gibi olmasını isterim. Tıpkı insanların benim ben olmamı istedikleri gibi.

Eğer biri benim sevgimin başka bir anneninkinden daha *az* olduğunu söylerse, siktirsin gitsin. Küçük gremlinlerim için ne kadar ileri gidebileceğim hakkında hiçbir fikirleri yok.

Kız kardeşimin Sullivan'a birkaç yumuşak kelime mırıldanmasını izliyorum, bebek sonunda uyukluyor. Ryke kolunu Daisy'nin omuzlarına atmış, kısmen kızına kısmen de karısına odaklanmış durumda. Onun ve karısının yüzünde yorgunluk görüyorum, ama daha çok kız kardeşimin yüzünde. Gözlerinin altında koyu hilaller uzanıyor.

Kalemimi yere bıraktım. "Daisy?"

"Öyle mi?" Sesini kısık tutuyor ama bakışlarımla buluşuyor.

"Connor ve ben bize ihtiyacın olduğu her an bebek bakıcılığı yapmaktan mutluluk duyarız."

Connor sinir bozucu parmağını sinir bozucu çenesine götürmüş, *sanki* düşüncelere dalmış gibi. Düşünecek bir şey yok. Daisy ve Ryke doğduğundan beri Sullivan'a yapışıklar. Beş aydır *hiç* ara vermeden. Her ebeveynin farklı olduğunu biliyorum ama kız kardeşim için endişeleniyorum.

Ryke bir elini tıraşsız çenesinde gezdirdikten sonra sandalyesini Connor'a doğru çeviriyor. "Kızıma bakıcılık yapmaktan mutlu olur musun?" İnanmıyor.

"Elbette," diye yanıtlıyor Connor. "Kızın zaten senden daha konuşkan, o yüzden Sulli'yi senden daha çok seviyorum." Connor az önce hava durumunu itiraf etmiş gibi kahvesini tekrar yudumluyor: *güneşli ve bir tarafı da siktir git.*

Ryke onu tersledi. "*Siktir* git "e daha doğrudan bir yaklaşım.

İstedikleri kadar düşmanmış gibi davransınlar, ben bile onların gözlerinden birbirlerine ne kadar değer verdiklerini görebiliyorum. Kocamdan gerçek nefreti gördüm. Ryke'dan gerçek nefreti gördüm. Paylaştıkları şey nefretin yakınından bile geçmiyor.

Şaşkınlık Daisy'nin kaşlarını çatır. "...Bilmiyorum." Biraz daha düşünür. "Seni daha fazla strese sokmak istemiyorum."

Alay ediyorum. "Hiç stres olmazdı."

"Zaten üç bebeğin var."

Charlie ve Beckett'a ilk sahip olduğumda Daisy ve Ryke'ın beni nasıl daha düşük bir noktada gördüklerini hatırlıyorum. İtiraf etmeliyim ki stresliydim ve yeni değişiklikler beni korkutuyordu. Düzeni severim ama daha iyi bir rutin bulduğumda ve Connor'a daha fazla yetki verdiğimde yenilmez oldum. Zihnen ve bedenen, eğer *yüz* çocuğa ev sahipliği yapmak isteseydim, bunu yüksek topuklu ayakkabılar, ruj ve bir elbise ile yapabilirdim.

Ben azgın bir kar fırtınası ve lanet olası bir orman yangınıyım.
İstediklerimin ve başaracaklarımın önünde duracak *hiçbir şey* yok.

Daisy'ye hatırlatıyorum, "Ve başka bir bebek benim dünyamı zor yıkar. Ben lanet bir kaleyim." Bu gerçek küçük kız kardeşimi gülümsetiyor. Mat siyah tırnağımı bebeğine doğrultuyorum. "Ona cupcake tulumu giydirmişsin. Nasıl stres yaratabilir ki?"

O söze girmeden önce elimi Connor'a doğru kaldırarak onu susturuyorum. Çevremde sırtışı ve dudaklarının ardındaki kelimeleri görüyorum: *soluk sarı kek baskılı bir tulum giymiş olmanın stresle hiçbir ilişkisi yok.*

Blah. Bla bla. Falan filan.

Küçük kız kardeşimi bir şeye ikna etmeye çalışıyorum. Şu anda Quiz Bowl'u kazanmaya çalışmıyorum.

Connor neyse ki yorum yapmaktan kaçınır. Bunun yerine Daisy'ye, "Ona göz kulak olmamızı istemiyorsan, eminim Lily ve Lo-" der.

"Hayır." Ryke önce kapıyı çarpıyor. "Kardeşimin üzerinde stres yaratmayacağım."

"Jane'i daha önce de izlediler," diyor Connor benden önce. Ryke son zamanlarda Lo'ya daha fazla kredi veriyordu, bu yüzden neden geri çekildiğini anlamıyorum.

"Üzerlerine bir çocuk yığdığımızda, önce iki, sonra üç olacak. Muhtemelen bir *sebepten* dolayı sadece bir bebek istiyorlardır." Ağır ağır nefes veriyor.

Masaya vuruyorum. "Loren'den daha stresli görünüyorsun." Ryke gözlerini deviriyor ve inliyor.

"Belki de yakın zamanda bir çocuk daha istiyorlardır. Bu kapıyı açık tutmaktan bahsettiler. Aksini duymadık... tabii *sizinle* farklı bir şey konuşmadılarsa." Ben çoktan

Ama Ryke bana sebepsiz yere abartıyormuşum gibi bakıyor.

"Hayır, kimse bana çocuk yapmayı denemem konusunda bir şey söylemedi. Ben" -yine inliyor ve elini saçlarında gezdiriyor- "Ben..."

"Sözümü geri alıyorum," diyor Connor, "beş aylık bir çocukla konuşmaktan daha kötü."

"Siktir git." Ryke dirseklerini masaya dayadı. "Bakın, gerçek şu ki... bunun kardeşimle ya da ikinizle bir ilgisi yok. Belki de Dais ve ben sizin yardımınız olmadan çok iyi iş çıkarıyoruzdur. Biz olmadan da gayet iyiydiniz."

Connor ve ben gözlerimizi kilitliyoruz, aramızda anlayış paylaşılıyor.

Bu ani anda, af ilan ettik ve çağlar boyu sürecektir anlaşmalara vardık. Çocuklarımızın hayatındaki rollerinin çok farkındayız. Jane doğduğunda hepimiz birlikte yaşıyorduk.

Onunla oynadılar. Ona bakıcılık yaptılar. Huysuzlandığında onu kucakladılar ve kayıp aslanını buldular. Ona kahkahalar, gülümsemeler ve çok fazla sevgi getirdiler.

İleriye dönük ödeme yapma ihtiyacı hissettiğimizden değil. Biz sadece Bizim hayatımızın bir parçası oldukları gibi onların *da* hayatının bir parçasıyız.

Connor, "Sensiz de iyiydik," diyerek ona katılıyor. "Ama seninle de daha iyiydik. Tıpkı Lo ve Lily'nin hepimizle daha iyi olduğu gibi, sen ve Daisy de öyle. Tüm çocuklarımız aile sevgisi ve desteğinden faydalaniyor."

Tercümesi: *Sen benim ailemsin, Ryke.*

Sözlerindeki canlılığı içime çekiyorum. Connor'ın hiçbir zaman gerçek bir ailesi olmadı. Kendisinden bilerek uzak duran bir annesi vardı.

ona sevginin *gücünü* gösteriyor. Connor gerçek insan ilişkilerinin yararını kabul ediyor. Sevgiye dayalı olanların. Aramızdakilerin hepsi.

Ryke onun bakışlarını tutuyor ve sanırım Connor'ın açıklamasının ardındaki anlamı o da görebiliyor.

Daisy bebeğine odaklanmış, kaşları hâlâ acılı bir düşüncenin içinde düğümlenmiş durumda.

Dilimi ısıramıyorum. "Anne mi?" İlk başlarda Jane'i uzun süre orada bırakmaktan bile çekiniyordum. Lily de öyle. O evde hepimiz farklı yetiştirildik, hiçbiri mükemmel değildi ve çocuklarımızın bizim yaşadıklarımızı yaşamalarını istemezdik.

Ama Samantha Calloway büyükanne olarak anneden farklıdır. Daha az zorba. Çocuklarla ilgilenecek personeli olması da yardımcı oluyor. Villanova'daki evde dördüyle birlikte bunalmayacak ama onları orada da sık sık bırakmıyoruz.

Connor ve ben dadılar hakkında tartışmaya başladık bile. Büyürken her birimiz onlarla kötü deneyimler yaşadık. Bu yüzden bu fikre hala soğuk bakıyorum ama bu kaçınılmaz gibi geliyor. Dadının daha çok bir bebek bakıcısı, daha az vekil anne gibi olması için sınırlar koymamız gerekecek.

Güven de önemli bir faktördür.

Daisy çok yumuşak bir sesle, "Annem değil. Sulli'yi bir günlüğüne orada bırakacağım. Bırakacağım. Ama henüz... hazır değilim." Yorgun gözlerinden yaşlar süzülüyor ve onları sıkarak boğuk bir ses çıkarıyor.

Ryke onun omuzlarını ovuyor ve kulağına fısıldıyor.

Hemen Connor'la aynı anda ayağa kalkıyorum-ugh, *her neyse*. Normalde su işlerine *girmem* ama bu benim kardeşim. Konferans masasının onların tarafına doğru ilerliyorum.

Connor da çoktan yaklaştı ve ikimiz de Ryke ve Daisy'nin iki yanına oturduk. Ortak sessizliğimizde, ham farkındalıklar havaya yapışıyor. Çocuk sahibi olmak için çıktıkları uzun yolculukta onların yanındaydık. Biz onların güvenlik ağılarıydık; *her şey* başarısız olduğunda güvenebilecekleri bir şeydik.

Onları yakalamak zorunda kalmak istemedik ama savaşmalarını izledik. Ve kızlarını bu dünyaya getirmek için çok uzun ve çok zor bir mücadele verdiler. Bir süre için bu gerçekten imkânsız gibi göründü. Sonra küçük kardeşim hayatta kalamayabilirmiş gibi geldi.

Kızının ilk kelimelerini duyamayacak, ilk adımlarını göremeyecek ve hatta onu kucağına bile alamayacaktı.

Bu acıyı biliyormuş gibi davranmıyorum. Onun hissettiklerini hissetmem mümkün değil ama kız kardeşimi tanıyorum. Onun iyiliğini, sevgisini ve o küçük kızı kollarında ne kadar çok istediğini biliyorum.

Bu yüzden ayrılmak istememesi çok doğal.

Daisy başını öne eğiyor, karmakarışık sarı saçları sulu bakışlarını gizliyor. Saç telleri en küçük kız kardeşim kadar vahşi. Ryke başparmağını Sullivan'ın düğmeli burnunun üzerinden geçiriyor ve bebek mutlu bir uykuya dalmadan önce miyavlıyor.

"O çok güzel," diyorum en kısık sesimle. Kalbim bu ayırt edilemez, baskın duyguyla *dolu* - çünkü bu çocuk kız kardeşime ve Ryke'a çok benziyor.

Durumu daha iyi hale getirmediğimi fark ediyorum, özellikle de Connor bana "Bu da *neydi*?" diye sorduğunda.

Dudaklarımı sinirli bir şekilde bastırıyorum ve sonra ne söylemem gerektiğini bildiğim için sessizce ofluyorum. "Ve bu güzel şey bugün davet edilmedi."

Ryke'ın çenesi sertleşir.

Connor daha sakin bir şekilde, "Sadece bir öğleden sonra için gitmesine izin verirsiniz, bu dünyadan kaybolmayacaktır. İkinize de söz veriyorum."

Ryke başını eğip Daisy'ye bakıyor, saçlarının arkasından. Ona fısıldıyor ve sonra yanağından öpüyor. Başını bir kez daha kaldırdığında, Connor'a anlıyormuş gibi başını sallıyor.

Daisy'nin henüz orada olduğundan emin değilim.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Ben *her zaman* senin yanımdayım. Bu asla değişmeyecek." Bu duyguyu daha önce birçok kez ifade etmiştim.

Omuzları yorgunluktan çökmüştü. Gözlerini siliyor ve sonra bana dönüyor, yanağındaki yara izi kızarmış. "Sadece bir anı bile kaçırmak istemiyorum. Bize bu hediye verildi ve ben yapamam..." Daha fazla gözyaşı dökülürken nefesinin altından homurdanıyor. Gözyaşları uyuyan bebeğinin üzerine düşmeden önce onları hızla siliyor.

"Özlemeyeceksin diyemem çünkü özleyeceksin," diyorum ona dürüstçe. "Belki bir keresinde yemeği burnuna çektiğinde ya da bir keresinde kıcının üstüne düştüğünde özleyeceksin, ama çocuklar hakkındaki saçma şeyi biliyor musun? Bu acı verici derecede sevimli ve aptalca şeyleri *her zaman* yaparlar." Yanağında kalan gözyaşlarını silmeye yardım ediyorum. Bana tekrar başını sallıyor. "Yani o bir anı kaçıracaksın ama telafi etmek için *milyonlarca* anın daha olacak."

Rüya olmayan şey: Kız kardeşimin uyku sorunları, TSSB ve depresyonu var. Tek istediğim onun sağlıklı olması. Ryke da öyle. Connor da öyle. Lily ve Lo da öyle.

Sadece ona yardım etmemize izin vermesi gerekiyor.

Daisy saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. Yavaşça, "Tamam." dedi.

Birbirimize "*seni seviyorum*" *diyoruz* ve sonra sandalyeleri birbirine dönük olan iki adam dikkatimi dağıtıyor. Sanırım Connor Ryke'a bir şey soruyor.

nefesinin altında. Belki de tam tersidir. Kısık sesle konuşuyorlar.

Ne paylaştıklarını merak ediyormuş ya da umursuyormuş gibi yapmıyorum. Gerçi bir bakıma umursuyorum.

Bu ikisinin Loren olmadan birlikte fısıldaşması pek sık rastlanan bir şey değil. Dikkatlerini çekene kadar boğazımı yüksek sesle temizliyorum. "Ne oldu?"

Ryke ve Connor, Daisy'ye onu şarapnel ve silah ateşinden korur gibi bakıyorlar. Bu çok saçma.

"Eleştirilerinizi kaldırabilir."

"Bu lanet bir eleştiri değil," diye karşılık veriyor Ryke.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Doğru olmaya çalışmıyordum. Sadece konuşmanızı istedim, ki bu da başarılı oldu."

"Kısmi bir başarı, sevgilim," diye araya giriyor Connor. "Henüz bir şey söylememiştim."

Ağzımı tıkadım. "Egon iğrenç."

Aptal sırtıtışına engel olamıyor. Kendimi dudaklarına çok fazla bakarken buluyorum, bu yüzden tekrar Ryke'a odaklanıyorum. "O zaman siz ikiniz ne hakkında dedikodu yapıyordunuz?"

"Seks."

Gözlerimi deviriyorum. "Tipik." Yine de kız kardeşlerimle seks hakkında ne kadar sık konuştuğumuzdan bahsetmiyorum. Bu sadece erkeklere özgü bir şey değil.

Sullivan yeniden kıpırdandığında Daisy onu biraz daha sallar. "Bu cumartesi ona bakar mısın? Sadece birkaç saatliğine?"

Kalbim kabarıyor. "Çok isterim. Seni tüm o şeytani çılgınlardan kurtaracağım." Daisy soluk soluğa kaldı. "Az önce bebeğime kötü mü dedin?"

"Onun *ağlamaları*," diye karşı çıkıyorum. "Bu onu sadece yarı kötü yapar."

Daisy daha geniş bir gülümsemeye bürünür. Kız kardeşlerimin neye ihtiyacı olursa olsun, bir Roadrunner'dan daha hızlı orada olacağım.

Kapı nihayet açıldığında irkildim.

Zamanı gelmişti. Loren yanında Lily'yle kapının eşiğine geldi. Derin bir şekilde kaşlarımı çattım. Neden eliyle yüzünün yarısını koruyor?

Loren onun kulağına fısıldar ve masanın artık boş olan baş köşelerine oturmak için ayrılırlar.

"Neler oluyor?" Sesim bir oktav yükseliyor. Dört inçlik siyah topuklu ayakkabılarımla yükseliyorum.

"Görünüşe göre Lily ve ben seni ve kocanı tahttan indirdik." Başını Connor'a doğru çevirir. "Bunu benim için sıcak tuttuğun için teşekkürler aşkım." Connor'ın kahvesinden bir yudum bile alır.

Kocamın yüz hatları okunmuyor ve çoğunlukla Lily'ye odaklanmış durumda. Cep telefonunu bile çıkardı. Ryke kendini duruşa itmekten saniyeler sonra.

"Bu oturma düzeniyle ilgili değil," diye karşılık veriyorum. "Ama açık konuşalım, Connor ve ben her zaman masanın başında otururuz." Çekilmesi için onu tersliyorum.

Loren bana kuru bir bakış attı. "Dikkatli ol Kraliçe Rose, bir pençeni kırabilirsin."

Homurdanıyorum ve sonra düşüncelerimi topluyorum. *Senin dikkatini dağıtıyor Rose.* Asıl sorundan. Kız kardeşimden. Kardeşimle ilgili bir sorun var.

"Lily?" Dedim. "Sorun ne...?" Erkek bir stajyer elinde bir torba buzla konferans odasına girdiğinde sözümü yarıda kesiyorum. Çantayı Lily'nin yanındaki masaya bıraktı ve tek kelime etmeden aceleyle çıktı.

Lily elini buzla kavramak için bıraktığında nefesim kesiliyor. "Ne oluyor lan?!" Ryke benden önce bağırıyor.

Kırmızı, şiş gözüne bastırmadan önce buzla uğraşiyor, yeşilimsi bir

morluk oluşmaya başlıyor. "Ben iyiyim! Kimse korkmasın."

"Çok geç," diye küfrediyor Ryke, çoktan ayağa kalkmış. Connor da ayağa kalkmış, telefonunda hızlıca bir şeyler yazıyor. Bebek hâlâ kucağında, Daisy sandalyesinde Lily'ye doğru yuvarlanıyor, ikisi de birkaç sessiz kelime konuşuyor.

Başımı Lo'ya çeviriyorum. "Biri ona saldırdı mı?" İşte bu kadar. Masanın etrafında yürüyorum, bir sandalyenin üzerinde Chanel çantamı buluyorum ve cep telefonumu arıyorum.

"Whoa-herkes bir saniye dursun." Lo daha yüksek sesle bağırarak zorunda çünkü ben durmuyorum. "Tanrım, herkes dursun!"

Hepimiz hareketsiziz.

Lo artık şaka yapmıyor, hançerlenmiş gözleri ateş saçıyor. "Bunu çoktan halletmiş olabileceğimizi hiç düşündün mü?"

Artık öyleyim.

"Nasıl?" Connor soruyor. "Avukatları aradın mı?" "Evet."

"Polise haber verdiniz mi?"

"Evet," diye zorladı. "Ve henüz ne olduğunu bile bilmiyorsun."

Lily bize "Yumruk yedim," diyor ve ben kendimi olduğum yerde kalmaya ve kapıdan çıkıp bu orospu çocuğunun kafasını kesmemeye zorluyorum. "Bir... şey tarafından."

Connor'ın rahatça bana yaklaştığını hissederek kaşlarımı çatıyorum. Sandalyenin üstünü o kadar sert kavriyorum ki tırnaklarım deride izler bırakıyor.

"Bir şey mi?" Ben soruyorum. "Ne şeyi?" Kanım kaynıyor, onu yumruklayan iğrenç insanları hayal ediyorum - adını bile söyleyemeyeceği kadar grotesk birini. "Onu boğacağım," diye alay ediyorum. "Sonra gözlerini çıkarıp ateşte kızartacağım ve tekrar ağzına *tıkacağım*."

Loren irkildi. "Ben de zihnimin bir cehennem çukuru

olduğunu sanırdım." Ryke masayı iterek kapıya doğru ilerler.

Peşinden hızla yürüyorum, çantamı bir silah gibi koluma takıyorum.
Şu lanet olası pisliği yakalayalım. Connor cam kapıda bizi engelliyor.
O en sinir bozucu insan. "*Çekil,*
Richard," diyorum zorla.
"Lo'yu dinle. İcabına baktığını söyledi."
Kollarımı kavuşturuyorum. "Beni tatmin
edecek kadar değil."
"Tatmin edici bulduğun şeye yasadışı ve fantezi denir, sevgilim."
Ters ters bakıyorum. "Eğer çekilirsen tırnaklarımın boğazını parçalaması
bir fantezi olmaktan çıkacak."
"Ona gözbebeklerini mi yediriyorsun yoksa şahdamarını mı
koparıyorsun? İkisine birden sahip olamazsın."
"Yapabilirim. Beni izle ya da izleme Richard. Yoluma çıkmadığın sürece
ne yaptığın umurumda değil."
Ryke bir adım öne çıkıyor. Connor bir elini onun göğsüne koyuyor ve
ikimize de "Bu durumla nasıl başa çıkacağımıza dair seçenekler
listemizden cinayeti çıkaralım" diyor.
İkimiz de kızgın ve üzgünüz. Elbette kimseyi *öldürmeyiz* ama adalet
yerini bulana kadar ortalığı birbirine katarız. Bizim çevremizde Lily kolay
bir hedef. Küçük ve savunmasız görünüyor ve onu korumanın kısmen
benim görevim olduğunu hissediyorum. Belki Ryke da böyle
hissediyordur.
Ve başarısız olduk.
Ryke öfkeyle Philadelphia'ya bakan, panjurları kapalı pencereyi işaret
ediyor. "*Hiçbirimizi vuramazlar.*"
"Güvenlik adamı yakaladı!" Lo bağırıyor. "Sana söyledim, çoktan
halledildi!"

Ryke ve ben birbirimize teslim olmuş gibi bakıyoruz ve kapıdan uzaklaşıyoruz. Çocuklar diğer tarafta ayakta dururken ben kız kardeşlerimin yanına oturuyorum.

Connor cep telefonunu cebine koydu. "Onu suçluyor musun?" Lo'nun çenesi gerilir. "Saldırı ile."

"Sonra da taşaklarını yakacağız," diye ekliyorum.

Lo gülümsememek için kendini zor tutuyor. "Ne yazık ki umabileceğimiz en iyi şey hapiste birkaç hafta geçirmek."

Connor, "Bu bir emsal teşkil ediyor" diyor. Un bombalamaları için kimseyi suçlayamadık ve ilk kez demir bir tokmağı sallayabileceğiz. Küçük de olsa bir fark yaratacak.

Lily'ye yaklaşıp gözünü inceliyorum. Buz torbasını bırakıp bakmama izin verdi. Berbat durumda. Göz kapağı şişerek kapanma tehlikesi bile geçiriyor.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldanıyorum. Elimde değil. Onun varsayımsal ölümü beni daha iyi hissettiriyor.

"Teselli olacaksa, *aslında* bana yumruk atmadı." Sandalyesinde kıpırdanıyor, boynunda kızarıklık oluşuyor.

Ne?

Ryke sertleşir. "Bu da ne demek şimdi?"

Lo koltuğuna geri döner. "Birisi yüzüne dildo fırlatmış demek."

Oda iki acı dolu saniye boyunca ağır bir sessizlik dalgasına gömülüyor. Sadece ben sandalyemden kalkıp Ryke kapıya doğru döndüğünde sessizlik bozuluyor.

"Heyheyhey!" Lily bize bağılıyor, hatta beni durdurmak için bileğimi tutuyor. "Öfkeli üçlü, durun!"

Gözlerimi deviriyorum ama tekrar oturuyorum.

Ryke kabaca, "Şu lanet belgesel dizisinin daha fazla bölümünü yayınlamaya başlamalıyız," diyor. "Bunu önleyebilirdi."

We Are Calloway'in yapımcılarıyız.

Her şey bizim kontrolümüzde. Konuşmayı istediğimiz gibi şekillendirebiliriz.

İlk bölüm yayınlandıktan sonra atılan manşetleri hatırlıyorum: *Daisy Meadows İlham Verici ve Yürek Parçalayıcı Hikayesini Anlatıyor*. Paris isyanından ve modellik yaparak büyümekten bahsetmişti.

*Ryke Meadows ve Yalnız Geçmiş*i. Babasının itibarını korumak için ailevi bağlarını sakladığından bahsetti.

Lily ve Loren Açılıyor: İlişkiler ve Seks Bağımlılığı. Kısaca, gençken birbirlerini nasıl etkinleştirdiklerini ve bağımlılıklarının derinliklerine nasıl düştüklerini tartıştılar.

Connor & Rose: Philly Prenseslerinin Ardındaki Gerçekler. Scott'ın reality şovdaki rolünü açıklığa kavuşturmayı başardık. Hem de daha önce *hiç olmadığı kadar* detaylı bir şekilde.

Bunlar genel hikayelerimizin sadece küçük parçalarıydı, ancak doğru anlatı insanlığımızı halkın gözünde yeniden inşa etti. İnsanlar kezzap atmakta tereddüt ediyor ve daha fazla insan bizi savunmaya geliyor, ancak sadece bir bölümdeyiz. Çok daha fazlası bize yardımcı olacaktır. Sadece devam etmeden önce düzeltmemiz gereken bir pürüz var. Bu yüzden bu ofiste toplandık.

Çocuklarımızın belgesel serisinde yer alıp almayacağını belirlemek.

< 3 >

Haziran 2018

Hale Co. Ofisler

Philadelphia

RYKE MEADOWS

"Verdiğimiz kararlar kaçınılmaz olarak çocuklarımızın hayatını şekillendirecektir. İyi ya da kötü, bunu öngöremeyiz ama hepimiz seçimler yapmak zorundayız." Connor bu uğursuz açıklamasının ardından deri koltuğunda öne doğru eğiliyor.

Her nasılsa, konferans masasının bir tarafına o ve kardeşimle birlikte oturdum ve Lo da aramızda oturdu. Bu bir çifte karşı çift meselesi, ama karşımızdaki kızlarla ayrıldık. Lily de onların arasında.

Kısmen masaya yaslanıyorum, çizmelerim bir sandalyenin koltuğunda. Bir magazin dergisi alıyorum, bu dergilerden daha fazlası herkesin önüne serilmiş. Rose bunları "neyle uğraştığımıza dair bir örnek olsun" diye çantasından çıkardı - ve toplantıya *örnek* getirmesine kimse şaşırmadı.

Birkaç tanesini gözden geçirdim ve neredeyse hepsinde Lily ve Lo'nun fotoğraflarının olduğunu fark ettim.

Lily'nin Bebek Karnı! Birkaç ay önce basılmış birkaç yanlış haber. Bazıları korkunç ya da yanlış değil. "*Artık Daha Güçlüyüm. Lily'nin Bağımlılık, Aile ve Gündemle İlgili Anlatılmamış Hikâyesi.*" Tarihi kontrol edip dergiyi Daisy'ye doğru kaydırıyorum.

İki kız kardeşiyle birlikte manşete bakıyor.

"Bu dün yayınlandı." Bu, belgesel dizinin gerçeklerin yayılmasına yardımcı olduğunun bir başka kanıtı. Daisy, Lily'nin olumlu bir makalesini görünce anında gülümsüyor.

Lo sandalyesinde sallanıyor ve bir o yana bir bu yana dönüyor. "Mesele şu ki, hepimiz medya olmadan büyüyebildik. *Bu*" -magazin gazetelerini işaret ediyor- "biz yirmili yaşlarımıza gelene kadar gerçekleşmedi."

"On altı yaşındaydım," diye hatırlatıyor Daisy ona.

Lo dönmeyi bıraktı ve çocukluğundan beri tanıdığı karımla göz göze geldi. "Evet. On altı yaşındaydın. Ve medya gelmeden önce gayet iyiydin." Suçluluk duygusu yüz hatlarını ezmeye başladı ve buna karşı savaştı, kaşları çatıldı, elmacık kemikleri bıçak gibi.

Bu benim her parçamı öldürüyor.

"Lo," diye başlıyorum ama sonra Daisy kendi adına konuşuyor.

"Medyadan önce mükemmel ya da iyi değildim. Her zaman üzgündüm... ve modellik berbattı. Teorilerimden birinin doğruluğu çoktan kanıtlandı, bu yüzden onu değiştirmeye çalışamazsın, Lo."

Sandalyesinin kolçağını sıkmayı bırakıyor. "Ne teorisi?"

"Medya bize hiç odaklanmasaydı bile Paris Moda Haftası'na yine de tek başıma giderdim. Yine de bir isyan olurdu. şu anda yaşıadığım travmanın aynısını yaşıardım ama daha kötüsü de olabilirdi. Çünkü o zaman Ryke ile hiç arkadaş olmayabilirdim." Gözleri benimkilere kayıyor, bu fikirden acı duyuyor. Göğsümün çöktüğünü hissediyorum. Lo'ya dönerek, "Ve eğer Paris'e gitmeseydi, o gece ölebilirdim," diyor.

Siktir et bu senaryoyu.

Rose araya giriyor, "Tanrıya şükür böyle bir şey olmadı."

"Tanrı'ya kimsenin hakkını vermeyelim," diye ekliyor Connor, *Ryke'in adını* söyleyemeden

kredi. Gözlerimi deviriyorum.

Lo öne doğru oturur, dirseklerini gazetelere dayar. "Seni unuttuğumu düşünebilirsin Daisy, ama unutmadım, uzun zamandır unutmadım.

Medyanın seni nasıl taciz ettiğini *hatırlıyorum*."

"Arkadaşlarım beni taciz etti," diyor güçlü bir şekilde. "Kim bilir, belki de medya söylentileri yaymasaydı da taciz edeceklerdi. Belki de üzerime gelmek için başka bir neden seçerlerdi. Çocuklarımızın neler yaşayabileceğine dair bir standart olarak benim hayatıma bakmamamız gerektiğini düşünüyorum. Annem benim ruh sağlığımdan habersizdi ve çocuklarımızı onların yapmayacağı bir şeyi yapmaya zorlayacak değiliz."

Lily tekrar tekrar başını sallıyor, küçük kız kardeşiyle hiç olmadığı kadar barışık. Yılların pişmanlığı gömüldü. Daisy bile Lily'ye gülümsüyor. Bu ikisiyle gurur duyuyorum.

"İyi dedin," der Rose Daisy'ye, bir yandan da *not* defterine *notlar* almaktadır. Lo fark eder. "Bundan sonra bir sınav mı planlıyorsun?"

Rose ona buz gibi bir bakış fırlatır. "Çocuklarımızın hayatı söz konusu olduğunda organize olduğum için özür dilemeyeceğim."

"Tanrı aşkına," diye mırıldandım, "sen ve kocan sanki kıyamete karşı bahis oynuyormuşuz gibi davranıyorsunuz."

"Belki de öyleyizdir." Kalemyle bir çizgiyi çiziyor ve düzgün bir el yazısıyla bir şeyler karaladığını görüyorum: *Ryke umursamıyor*.

Bu ne biçim bir not böyle?

Lo sandalyesinde tekrar döner. "Daha önce de söylediğim gibi, biz spot ışıklarından *uzakta* büyümüş olabiliriz ama çocuklarımız asla bu şansa sahip olamayacaklar.

Bu tür bir hayat. Belgesel dizisine devam etsek de etmesek de onlar halkın gözü önünde büyüyecekler."

Sessiz bir anda, tek ses klimadan geliyor. Küçük ve kırılgan kızımın Daisy'nin kollarında mışıl mışıl uyumasını izliyorum. Sulli'den bir şey alma fikrinden nefret ediyorum ama onu bizim dünyamıza getirmenin mahremiyetini anında kaybedeceği anlamına geldiğini anladım.

Asla diğer çocuklar gibi büyüemeyecek.

Daha dün Daisy ve ben bebek arabasını arabama koyduk, böylece bir parkta yürüyüşe çıkabilecektik. Mahallenin dışına çıkalı daha otuz saniye bile olmamıştı ki paparazziler tarafından takip edildik.

Fark edilmemek sonu olmayan bir savaş ama yine de çocuklarımızı ekrana çıkarıp çıkarmama konusunda karar vermemiz gerekiyor. Daisy ve ben sonuçları ve avantajları hakkında derinlemesine konuştuk. Ve şunu itiraf edebilirim: çözülmesi gereken çok fazla değişken var.

Hayata bu şekilde bakmaya alışık değilim. En az geri tepme ile en iyi rotayı tahmin etmeye çalışıyorum. Bu Connor Cobalt'ın işi. Ve belki de onun fikrini istiyorum.

Hayır, biliyorum.

Bu yüzden hepimiz buradayız. Konuşmak için.

Hale Co. en uygun yerdi. Belgesel dizisi için bir değişiklik imzalayabilmemiz için daha fazla avukat u ğ r a y a c a k . Yazacakları bir değişiklik. Çocuklarımızla ilgili bir değişiklik. Yabancıların sadece birkaç kağıt imzalamak için evimize girmesini istemiyoruz.

Lanet olası evlerimize kimleri alıyoruz? Belgesel için çekim yapan üç kişilik kamera ekibi gibi en az bir ya da iki hafta boyunca incelediğimiz insanlar-

dizi. Onlara güveniyoruz çünkü hepimiz onlarla bizzat görüştük. Onları sorguya çektik ve yine de kontrol ettiler.

Güvenlik önlemi olarak, her üç evin içinde de güvenlik kameralarımız var.

Başka bir sahte magazin gazetesi aldım. *'Buna Hazır Değilim' Loren Hale'in Lily'nin Bebek Karnına Tepkisi!* Dergiye fırlatıyorum ve masanın üzerinden kayıyor. Gerçek şu ki, Moffy'nin büyüüp anne babasıyla ilgili bu manşetleri okuma ihtimali çok yüksek. Büyük ihtimalle tüm çocuklarımız okuyacak ve bunu engelleyemeyiz. Sadece *Celebrity Crush* ve diğer magazin gazetelerinin yayınlamak istediklerini yumuşatmaya çalışabiliriz.

Ve *We Are Calloway* ile bunu başardık.

"Ne diyorsun lan sen?" Kardeşime soruyorum.

Lo bu niyetli, odaklanmış bakışı takınıyor. Sanki düşünceleri kafasının içinde kilometrelerce yol kat etmiş gibi. "Moffy şöhret ile bilinmezlik arasındaki farkı asla bilemeyecek. *Bu* onun normali." Suçlayıcı bir parmakla magazin basınına işaret ediyor. "Ve eğer biz her lanet kamera, her magazin haberi karşısında çıldırırsak, o zaman onun normali endişe ve panik dolu olacak. Lily ve ben çocuğumuz için bunu istemiyoruz. Toplum içinde ve paparazzilerin yanında rahat olmasını istiyoruz. Bu hayatı kucaklamasını istiyoruz çünkü yaşayacağı tek hayat bu."

Ağabeyimin Lily'den başka hiçbir şey hakkında bu kadar tutkuyla konuştuğunu duymamıştım. Oğluna olan sevgisinden hiçbir zaman şüphe duymadım ama şu anda aramızdaki havaya yapışmış durumda. Ve kaçmak yok, saklanmak yok, utanmak yok.

Lily elini kaldırıyor, diğer eliyle hâlâ gözüne buz bastırıyor. "Lo'nun dediği gibi, Moffy'nin televizyona çıkmaya alışmasını istiyoruz çünkü

Belgesel dizide yer alsın ya da almasın, büyük olasılıkla onu eğlence haberlerinde gösterecekler."

"Bu doğru." Daisy başını salladı. Sarı saçlarını geriye taradıktan sonra bana *anlamlıymış* gibi bakıyor.

Lily ve Lo dünyadaki tüm mantıklı şeyleri yapabilirler. Bu, yönetim kurulu masasında iki sertifikalı dahi olduğu gerçeğini değiştirmez.

Kesinlikle görüş bildirecek iki kişi. Er ya da geç.

Connor kahve fincanını kaldırır. "Nereden geldiğini anlıyorum," diyor. *Saat gibi işliyor.* "Ama Rose ve ben çocuklarımız için bu tür bir seçim yapmaktan rahatsız oluyoruz, hele ki hayatlarının geri kalanını etkileyecek bir şeyse."

"Kesinlikle," diyor Rose ve notlarındaki birkaç kelimenin altını çiziyor.

Daisy'nin yeşil gözleri bebeğimizden arkadaşlarımıza ve ailemize doğru kayarak daha da karışık bir karmaşaya dönüşüyor.

Lo aniden masadan kalktı ve Connor'a öyle bir baktı ki, hayatımda Lo'nun Connor'a bu kadar sert bir bakış attığını hiç görmemiştim. Birçok kez bu bakışın muhatabı ben oldum ama Connor asla.

Kahve fincanını dudaklarına götürerek duraklıyor ve sonra bir yudum bile almadan yavaşça yere bırakıyor.

"Yani çocuğum için seçimler yaptığım için boktan bir baba mıyım?" Lo soruyor. "Bu kadar mı Connor?"

"Ben öyle demedim," diye nefes alıyor Connor. "Beni yanlış yorumluyorsun." "Şimdi de aptal mı oldum?" diye gerçek bir kötü niyetle karşılık veriyor.

Toplantı odası kalın bir gerilimle katmanlanıyor. Connor ve Lo neredeyse hiç tartışmazlar. Gözlerim birbirlerine usulca fısıldayan ve ne yapacaklarını bilmez bir halde olanları izleyen üç kıza kayıyor.

Connor tepkisini gizler, boş bir yüz ifadesiyle. "Böyle düşünmediğimi biliyorsun." "Öyle mi?" Lo omuz silkiyor. "Bilmiyorum Connor."

Yalan söylemeyeceğim. Eskiden bunu dilerdim. Lo'nun Connor'a benim gibi eşit davrandığı gün için, ama adalet beni doldurmuyor. Adalet dudaklarımı kendinden memnun bir sırıtışa dönüştürmüyor. Gerçek şu ki, gerginim ve göğsümde rahatsız edici bir ağırlık var.

Arkadaşlıklarına karşı duyduğum tüm kıskançlıklar yok olup gitti. Şu anda. Connor ve Lo'nun ilişkisinin benim Lo ile olan ilişkimden ne kadar farklı olduğunu fark ettim.

Lo ile dövüşebilirim.

Onu itebilir, çekebilir ve geri kaldırabilirim. Çünkü ben onun *kardeşiyim*.

Connor çoğunlukla onu kaldırabilir, destekleyebilir, yakalayabilir. Kıçına tekme basamıyor. Bunu şimdi anlıyorum. Hiç görmediğim kadar çok görüyorum.

Connor yine vurdumduymaz, tüm duygularını gizliyor ama konuşmuyor da. Sadece Lo'ya bakıyor. Lo da ona öylece *bakıyor*. Bu beni öldürüyor.

Bütün bunlar beni öldürüyor.

Çünkü kardeşimin Connor'a ihtiyacı var ve o kabul etse de etmese de Connor'ın Lo'ya ihtiyacı var. Daha da devam edebilirim. Lo ve Connor'ın neden *sadece* arkadaş olarak *çalıştıklarının* nedenlerini sıralayabilirim. Lo neden Connor'ı olduğu gibi seviyor: beni deli eden egoist bir narsist. Connor neden Lo'yu seviyor: alkolik, ayık adam, alaycı inek - bunların hepsine gururla küçük kardeşim diyorum.

Daha da devam edebilirim. Edebilirim ama etmeyeceğim. *Yıllar* boyunca paylaştıkları şeyler yeterince kanıt.

Connor'ın "iyi polis" rutinine karşı "kötü polis" olma fikri beni kızdıırırdı ama bu artık değiştirmek istediğim bir şey değil.

Arkadaşlıklarını korumak için araya girdim. Böylece başka bir şeye dönüşmeyecek. "Lanet olası A," diye inliyorum. Yapmamam gereken bir şeyi yapıyorum: süregelen gerginliği çözmek. "Bu konuyu birbirimizin üstüne sıçmadan konuşamaz mıyız?"

"Loren'e göre değişir," diyor Rose. "Genellikle sıçan o olur." Bunun üzerine rujunu çözdü. Sanki herkese tarihi ve saati söylemiş gibi.

Aslında neredeyse gülecektim. Daisy gülüyor.

Lo ellerini kaldırır, alkışlamak üzeredir, ama sonra duraklar. "Hayır, biliyor musun? Bu bir alkışı hak etmiyor. Kocana onun bir pislik olduğunu söyle."

"O farkında." Rose rujunu tekrar sürer.

"Ben pek çok şeyim," diye katılıyor Connor. Dikkati ve odağı kardeşimin üzerinden hiç ayrılmıyor. "Ama kararının seni kötü bir baba yaptığını söylemiyorum. Arkandan asla böyle düşünmedim ve bunu yüzüne söylemeyi planlasaydım daha açık sözlü olurum."

Lo, "O zaman hemen şimdi benimle acı verici bir şekilde açık konuş," diyor. "Saçmalık yok. Bunu kaldırabilirim."

Connor dudaklarını yalıyor. "Sen ve ben daha farklı olamazdık ve seni sevmemin bir nedeni de bu - ama benim çocuklarımı yetiştirme tarzım senin çocuklarını yetiştirme tarzından *çok* farklı olacak. Bu seni benden daha aşağı yapmaz ve senin çocuklarını da benimkilerden daha aşağı yapmaz."

Lo bunu yutarken sessiz.

Lily elini tekrar kaldırır. "Ama sen bir dahisin ve muhtemelen bir telepatsın. Belki psişik bile olabilirsin, ama bu hala doğrulanmadı..." Connor'ın antipatisi mavi gözlerini doldurup hepimizin görmesini sağlarken sesi kesiliyor. Onu kaldırıyor

ellerini savunmak için. "Yani, sen kesinlikle büyülü *değilsin*. Öyle şeyler... yok mu?" Lily son cümleyi zar zor söyleyebildi.

"Hey," diye araya giriyorum. *Bu çok saçma*. "Kağıt üzerinde bir dahi ama bu onun fikirlerinin doğru olduğu anlamına gelmiyor." Connor ve ben geçen yılın neredeyse tamamını farklılıklarımız üzerinde anlaşarak geçirdik ve çocuklarımızı farklı şekillerde yetiştirdiğimiz için, Connor'ı ve onun bilgeliğini altın sıçar gibi idolleştiren Lo ve Lily için bunun ne kadar zor olabileceğini hiç fark etmedim.

Oğulları için sadece en iyisini istiyorlar. Moffy için her şeyi yaparlar.

Lily yumuşak bir sesle, "Ama Connor her zaman doğru seçimleri yapar," diye cevap veriyor. *Lanet olsun*.

"Her zaman değil," diye itiraf ediyor Connor.

Rose'un ifadesi şoktan tam bir sırtışı dönüşüyor. Muhtemelen hepimiz bu anı tarihi bir an olarak belgeliyoruz: Connor Cobalt'ın her zaman haklı olmadığını kabul ettiği gün.

"Bunu kabul ediyor musun?" Ben soruyorum. "Gerçekten mi?" *Belki de değişmiştir*.

Connor rahatsız olmadan kahvesini yudumluyor. Sanki bu itiraf sıradan bir şeymiş gibi. Onun sırtışını görünce gülümsemem kayboluyor, Tanrı aşkına.

"Nadiren de olsa çok fazla risk içeren ve yeterince ödül getirmeyen bir seçim yaptığımı kabul ediyorum. Bunu yanlış bir seçim olarak görmüyorum, sadece en yüksek faydayı sağlayacak seçimi yapmadım."

Başımı birkaç kez sallıyorum. O hâlâ aynı Connor Cobalt, ama benim için daha katlanılabilir biri. Ondan hoşlanmak için değiştiğim için mi bilmiyorum. Ya da ikimiz de ortada buluşmak için mi büyüdük.

Lo ensesini ovuşturuyor, daha az saldırgan. "Yani daha kıyafetlerini bile seçemeyen üç yaşındaki çocuğunuzun medyadaki konumuna karar vermesine izin mi vereceksiniz?"

Rose rujunu lanet bir kılıcı kınına sokar gibi kapatıyor. "Jane'in tarzı var..." Gözlerini deviriyor ve ofluyor. "Alışılmadık olabilir ama bu onun." Rose ruju çantasına tıktırıyor. "Ve en az altı yaşına gelene kadar seçim yapmasına izin vermiyoruz. O zaman bile, eğer evet derse, dizide konuşma rolü almasına izin verilmeyecek. Büyüdükçe seçim yapmasına izin vermeye devam edeceğiz ve şovda daha fazla yer almak isterse, o zaman daha fazla yer alacak."

Lily alnını masaya vuruyor ve Daisy ile birlikte inliyor.

"Sorun ne lan?" Aralarına baktım. Kardeşimin gözlerindeki ifadeyi de fark ettim. Şöyle diyordu: *Lily'nin sandalyesini paylaşmama iki saniye kaldı*. Sırf onu tutabilsin diye.

Lily masaya doğru, "Kafam karıştı," diye mırıldanıyor ve buzu yüzünü masaya yaslayacak şekilde ayarlıyor. Çok garip biri.

Ama Connor da öyle. Rose da öyle.

Herkes biraz garip.

Daisy Sulli'nin burnuna bir öpücük konduruyor. "Yanlış bir seçim yapmaktan korkuyorum."

Yapmayacağız.

Sadece pazartesi günleri gördüğüm bir babayla büyüdüm. Beni önemseyen bir anneyle büyüdüm, ama yeterince değil ve ihtiyacım olan şekilde değil. Kızımızı, onu itibarımızın önüne koyacak kadar sevdiğimiz gerçeği

-Bu benimkinden daha iyi bir başlangıç. Bu *doğru*.

Bunu söylememe gerek yok.

Rose parmaklarını şıklatarak kız kardeşlerinin dikkatini çeker. Lily yüzünü buzdan ve masadan sıyrır.

"İkinizin bir şeyi bilmesini istiyorum. Altımız"-Rose havada bir daire çiziyor-"hepimiz medyada farklı algılanıyoruz. Hepimiz farklı insanlarız. İkinizin beni takip edeceğini hiç düşünmemiştim. Takdire şayan, evet. Sadıksınız, elbette. İkinizi de seviyorum. *Sizin için ölürüm*," diye vurguluyor Rose bir söz verir gibi. "Ama benim yolumu seçmeyin çünkü benim daha zeki olduğumu düşünüyorsunuz. Kimse sizin hayatınızı sizden daha iyi bilemez. Connor'ın ya da benim size hangi yöne gideceğinizi söylememize ihtiyacınız yok, ama ben her zaman ayakta durmanıza yardım edeceğim."

Lily bunu gözlerinde daha fazla umutla düşünür. "Paparazziler bizi sen ve Connor'dan daha çok takip ediyor." Lily ve Lo en ünlüler ve Connor ve Rose çocuklarına daha fazla seçenek sunabilirken, Moffy muhtemelen her hafta her lanet magazin gazetesinde olacak.

Connor söze karışıyor, "Maximoff'un medya karşısında rahat olmasını istemeniz mantıklı ve eğer teselli olacaksa, Jane'in onunla birlikte kameraya çıkmak isteyeceğini düşünüyorum."

Lo bakışlarını Connor'a doğru gevşetmek için çaba sarf ediyor. Hâlâ çok şaşkın ama Lo'nun çabaladığını görebiliyorsa Connor Cobalt da görebilir.

Connor bir sonraki kahve yudumunda gülümsüyor. "Eğer hepiniz anlamadıysanız, Rose'a katılıyorum. Belki başka bir dâhinin daha fikir beyan etmesine ihtiyaç duyarsınız diye."

Lo sırtıyor.

"Evet, öyle bir şey yapmadık, Cobalt," diye çıkışıyorum. Connor kupasını bana doğru kaldırıyor.

Onu tersledim.

Rose, Daisy'ye doğru boğazını temizliyor, karım masanın çok ötesine bakıyor, neredeyse trans halinde. Rose parmaklarını kız kardeşine doğru

şıklatırken Daisy sersemlikten kurtuluyor. "Ne...?"

"Ne düşünüyorsun?" Rose merak ediyor.

Daisy yavaşça bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Ya sırf benim kızım olduğu için beni nesneleştirdikleri gibi onu da nesneleştirirlerse?"

Kaslarım gerildi, çenem sertleşti. Ben oradaydım. Vücudunu geri almaya çalıştığında oradaydım. Böylece kollarının, bacaklarının ve lanet kalçalarının ikinci değil, ilk *kendisine* ait olduğunu hissedebilecekti.

Sullivan'ın bu masumiyet parçasını kaybettiğini hayal etmek beni parçalıyor. Her lanet gün, Daisy için bunu değiştirebilmeyi diledim. Sadece orada olmak yerine daha fazlasını yapabilmeyi. O zamanlar bu yeterli olsa bile.

"Model bendim," diyor Daisy bana. "Onlara benim fotoğrafımı çekmeleri için izin verdim ve belki onun hakkında da aynı şeyi düşünürler, çünkü o bizim..." Zorlu bir nefes alıyor ve sanki ona istediği cevabı verecekmiş gibi tavana bakıyor.

"Hey, tatlım." Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Onu bundan koruyabiliriz. Nasıl başlayacağımızı biliyor musun?"

Düşünüyor. Sessiz. Ve sonra daha emin bir şekilde başını sallıyor. "Evet, biliyorum. Fotoğrafının çekilmesine izin vermiyoruz. Belgesel dizisinde yer almasına izin vermiyoruz. Bu onun bedeni, onun imajı ve sanki o bir insan değil de bir *şeymiş* gibi ona yapışmalarına izin vermeyeceğim. Bunu yapamam."

"Yapamayız," diyorum. "Bu konuda sana katılıyorum Calloway." *Her zaman seninleyim.* Şu anda birinin Sulli'yi cinselleştirmesini hayal bile edemiyorum. O sadece bir bebek. Ve büyüdükçe bu kabusu hayal etmekte daha da zorlanacağım. Ergenlik öncesi olarak, hayır. Bu çok iğrenç. Hepsi iğrenç.

Janie'nin de aynı sorunu yaşayacağını sanmıyorum. Cobalt'lar Amerikan kraliyet ailesinin rolünü üstlendiler. Zarif. Klas. Janie'nin fotoğrafları çoğunlukla *modayla* ilgili makaleler için çekildi, *modellik yapıp*

yapmayacağıyla ilgili bir şey yok.

Scott Van Wright hapse girdiğinden beri Rose ve Connor'ın seks kasetleri de *rıza ihlali* ile eşanlı hale geldi. İnsanlar Calloway Couture ve Cobalt Inc. etkinliklerine ve Rose'un Instagram'da ne giydiğine odaklanıyor. Sekse değil.

Lo sandalyesinde döner, morali yükselmiştir. "İşte bu yüzden bir kızım olmadığı için mutluyum."

Gelecekte seks bağımlısı mı olacak? Lanet olası kınamaları duyuyorum. Lily'nin burnu kırışıyor. "Bir kız isteyen sendin!"

"Artık değil, aşkım. İnsanlar fikirlerini değiştirebilir. Ben sadece benimkini değiştirdim."

Yavaşça
alkışlıyorum.

Connor da
katılıyor.

Lo kendini alkışlar ve her zamanki yarım gülümsemesini gösterir.

Rose ayağa kalkıyor, avuçlarını masaya dayıyor. "Her şey ayarlandı o zaman?" diye soruyor. İşte o zaman ofisin dışında, ellerinde klasörlerle fotokopi makinesinin başında bekleyen avukat yığınının fark ediyorum.

Hepimiz sessiz bir anlaşmaya vararak başımızı sallamaya başladık. Çocuklarımız farklı yetiştirilecek ve bu sorun değil. Birlikte güçlü olduğumuzu, birbirimizin seçimlerine destek verdiğimizizi hissediyorum.

Bugün, bu insanlara daha derin bir aşk besliyorum.

Hangi yöne gidersek gidelim, hepimiz orada olacağız.

[4]

Temmuz 2018

Kobalt Malikanesi

Philadelphia

CONNOR COBALT

Jane'in yatak odasının kapısının önünde, kolumu duvara dayayarak bekliyorum. İçeriden bulaşık tıngırtıları geliyor. Yavaşça kapıyı itip açıyorum, böylece daha iyi görebiliyorum.

Kadife soluk pembe sandalyeler küçük yuvarlak bir masayı çevreliyor, çay fincanları ve tabaklar çiçekli servis altlıklarının üzerine yayılıyor. Üç yaşındaki kızım, çoğu *cansız olan* misafirlerinin etrafından çevik bir şekilde atlıyor. En sevdiği: doldurulmuş bir aslan. Altı sandalyenin en sağlam ve süslü olanında oturuyor.

Hiç böyle rol yapmamıştım.

Çocukken oynamadım.

Bir yetişkin olarak asla.

Yine de dudaklarımın yükseldiğini hissediyorum.

Jane çay fincanına süt gibi görünen bir şey döküyor. Diğer yanda, on bir aylık ikiz kardeşleri anlaşılmaz bir şekilde gevezelik ediyor, ama oyun oynuyor gibi görünüyorlar. Meraklı sarı-yeşil gözlerle tabaklarını ve servis altlıklarını inceliyorlar.

Saçlarını şık bir şekilde toplayan Rose, iki çocuğun arasına eğilip şekerliği Cheerios ile dolduruyor. Bakışlarındaki ateş hiç sönmüyor.

Sırtışım on kat arttı.

Beckett annesinin siyah elbisesini çekiştiriyor, köprücük kemiğini zar zor gizleyen, yeni basılmış bir ciltli kitaba uygun bir toz ceket gibi bedenini mükemmel bir şekilde saran bir elbise.

Beckett ona ikimizin de çözemeyeceği bir soru soruyor ama Rose onu anlayışla karşılıyor.

"Elbette. İsteklerinizi ev sahibesine ileteceğim." Charlie'ninkinden çok daha koyu ve kıvrırcık kahverengi saçları olan adamın başının tepesini öpüyor.

Sonra Rose ellerini birleştirip kalçalarının üzerine koyuyor ve masanın durumuna bakıyor. Her masa düzeni simetrik ve birbirinin aynısıdır.

Bakışları aniden benimkine yöneldi.

Hareket etmiyorum. Sinmiyorum. Bakışları benimkilere sabitlendiğinde, sadece daha geniş sırtıyorum. *Merhaba Rose.*

Cehenneme git Richard, diyor gözleri.

Omuzları dik ve çenesi yukarıda, çocuğumuzun masasının etrafında yürüyor.

Topukları halının üzerinde ses çıkarmadan dursa bile, her amaçlı adımda düşmanlığı hissedebiliyorum.

Duruyor, kapıyı bir silah gibi kavıyor ve bana *en sıcak* ve *soğuk* bakışlarını yöneltiyor. Rose Calloway Cobalt her zaman bir çelişkiler silsilesi olmuştur.

Buna da en az diğerleri kadar bayılıyorum. "Rose," diyorum usulca.

Göstermelik *Richard*'ı es geçip, "Sana *bir tane* verildi. ve sen başarısız oldun." Gelişmekte olan sırtışımı görünce homurdandı. "I

başarısız olduğunu söyledi, Richard. Kızgın ol."

"Eğleniyorum," diyorum Jane duymasın diye kısık bir sesle. "Ve bir gülümseme genellikle eğlenceye eşlik eder, öfkeye değil."

Ofluyor, omuzları düşüyor ve gözleri beyaz gömleğimde ve soğukkanlılığımda geziniyor. "O zaman kızının kaybıyla eğleniyorsun. Çay partisiyle sana sürpriz yapmak istedi ama sen haydutluk yapmaya ve bizi *gözetlemeye* karar verdin." Rose sadece kollarını kavuşturmak için kapıyı bıraktı. "Bunun için seni cezalandırırdım."

"*Beni* cezalandıracak mısın?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Coballoway hayran kurguları mı okuyorsun?"

Gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor. Lily bize *Philly Prensesleri*'ne dayanan hayran kurgularının linklerini gönderdi. Willow önce Daisy'ye, Daisy Lily'ye, Lily de herkese gönderdi.

Biraz göz gezdirdim ve *Kraliyet Aşkı* başlığını geçince okumayı tamamen bıraktım: *Scott Van Wright & Rose Van Wright*. Yazarın savunmasına göre, bu kitap Scott'ın hapse girmesinden çok önce internette yayınlanmış.

Ne olursa olsun, ne zaman karıma "Van Wright" ismini taksanız, anında en sevmediğim kurgu haline geliyor.

"Seni cezalandıramayacağımı mı düşünüyorsun?" Rose ateş püskürüyor ve büyük bir ciddiyetle, "Dilini kör bir tırtıklı bıçakla keserim ve paslı bir giyotinde işini bitiririm," demek için yaklaşıyor. Manikürlü tırnağını gözüme doğru kaldırdı. "Bana ya da bebeklerime bulaşma-"

"Bebeklerimiz," diye düzeltiyorum.

Beni tepeden tırnağa süzüyor, küçümsemesi sadece sevgisini maskelemek için var. Her bakışında bunu hissediyorum. "DNA'mın seninkiyle karışmasına ve *birden fazla* küçük canavar yaratmasına izin verdiğime inanamıyorum. Ne düşünüyordum ki?"

Onun üzerinde dimdik durarak uzanıyorum, elim belinin kıvrımına dolanıyor. Dokunuşumla rahatlıyor ve göğsü çöküyor. Rose'u bacakları bacaklarıma değene kadar yaklaştırıyorum. Fısıltıyla, "Kulaklardaki en *zeki* ve en yakışıklı a d a m a inkar edilemez, tartışılmaz bir şekilde aşık olduğumu düşünüyordun-" diyorum.

Rose avucunu dudaklarımın üzerine koydu. "Senden nefret ediyorum." Elinin altında sırtışımanın büyüdüğünü hissediyor ve homurdanarak elini bırakıyor.

"Beni seviyorsun." Dolgun dudaklarını ama en çok da gözlerindeki parıltıyı inceliyorum. Bu duygulara ne kadar karşılık verdiğimi ifade etmek üzereydim ki yürümeye başlayan bir çocuk konuşmamızı aniden kesti.

"Baba? Sen misin o?" Jane soruyor. Rose'a karşı büyük bir boy avantajım var ama kendimi Jane'in görüş alanından çıkarıyorum. Kısa bir saniye içinde Rose'un ince bacaklarının arkasında deniz mavisi tütüsünü görüyorum ve sonra Rose kapıyı suratıma çarpıyor.

"Hâlâ seni bekliyor," diyor Rose kızımıza, sesi oyunların arasından net bir şekilde geliyor. "Onu tanıştırebilirsin. Ya da onu çay partisinden sürgün edebilirsin."

Dudaklarım tekrar kıvrılıyor. *Bu seçenek hoşuna giderdi, değil mi Rose?*

Jane'in nefesi kesilir. "Sürgün edemem baba."

Bunu duydun mu Rose? Kızgın bakışlarını ve gözlerini devirışini hayal ediyorum.

"Geçici sürgüne ne dersiniz?" diye soruyor Jane.

"Sürgün yok." Üç yaşındayken, iki ya da bir yaşındaki Jane'e kıyasla kelimelerini anlamak inanılmaz derecede daha kolay, ancak "sürgün" kelimesini mükemmel bir şekilde telaffuz etmiyor. Kelimeyi kısmen karıştırıyor ve sadece daha önce kullandığımız için biliyor, tıpkı *sürgün* gibi.

Jane ayrıca "Babam hiç çay partisine gitmedi" diye ekliyor.

Asla oyuncaklarla misafir olan biri değil, ama Rose onu dzeltmiyor ve ben de düzeltmem.

"O zaman acele edip onu tanıştırsan iyi olur. Baban seni sonsuza kadar bekleyeceğini söylese bile, kimsenin sonsuza kadar bir koridorda durma yeteneği yoktur." Sesi buz gibi ama her hecesi bedenimi ısıtıyor.

"Babamı tanıştırıyorum!" diye anons ediyor. "İçeri gel, baba!"

Kapıyı kaşlarını kaldırarak açıyorum, daha önce taktığım bir maske gibi şaşkınlığımı gizliyorum. Soluk pembe odasını, yeni yürümeye başlayan yatağını, gardırobunu ve muhteşem avizesini taradıktan sonra çay partisi aranjmanına ve onun hevesli mavi gözlerine ulaşıyorum.

"Tu es de toute beauté, mon cur." *Ne kadar güzel, kalbim.*

Jane'in yüzü aydınlanıyor ve siyah kedi kulaklı saç bandına dokunarak düşmediğinden emin oluyor. Sonra hiç duraksamadan elimi tutuyor ve beni içeriye doğru götürüyor. Rose kısmi bir gülümsemeyle Beckett'ın yanındaki sandalyesine doğru yürüyor.

Beni dik dik bakarken yakalıyor ve ters ters bakmaya başlıyor. Rose'un ağzında *paslı bir giyotin var* ve boynumu kesiyormuş gibi yapıyor. Sonra muzaffer bir edayla oturuyor ve ayak bileklerini aprazlıyor.

Rose'a kısık sesle, "On sekizinci yüzyıl makinelerini içermeselerdi abartılı sözlerine daha çok inanırdım," diyorum.

Rose saçlarını çözdü ve parmaklarıyla saç tellerini taradı. "Giyotinler Fransız Devrimi'nden çok sonra bile kullanılıyordu."

Haksız değil.

Jane beni iki boş sandalyenin yanında durduruyor ve cesur mavi gözleriyle yukarı bakıyor. "Googoniny nedir?"

Rose gülmemek için kendini zor tutuyor, elini aēzına bastırıyor ama sonunda homurdanıyor.

Gülümsememi saklayamıyorum. "Googoniny bir kelime deēil." Şimdi syleyeceēim Şey bazı ebeveynlerin tereddüt etmesine ya da kıpkırmızı kesilmesine neden olabilir. "*Giyotin* ve idam için kullanılan bir alet."

"İnfaz "ın ne anlama geldiēine dair hiçbir fikri yok ve o sormadan önce boş sandalyelerden birine oturuyorum.

"Hayır!" diye baēırıyor ve ayaēa kalkmam için kolumu tutuyor. Rose yanlış adımına çok Şaşırdı.

Jane ciddiyle, "Bu Sadie'nin sandalyesi." dedi.

Rose'a bakıyorum. "Bu koltuēun dolu olduēunu biliyor muydun?"

"Evet." Saçlarını bir omzunda topluyor ve ben de ensesine bakıyorum. Rose uzanıp Charlie ve Beckett'ın tabaklarına Cheerios kaşıklıyor.

Jane'in boyuna kadar meliyorum. "Sadie burada deēil."

Jane parmaēını dudaklarıma götürüyor. "Uh-uh. Sadie geri geliyor!"

Elini tutuyorum. "Yakın zamanda deēil, tatlım." Onun kaybını anlamıyorum. Ne kadar uēraşırsam uēraşıyım ya da ona Sadie'nin neden geri dnemeyeceēini *mantıklı* bir Şekilde kaç Şekilde aıklarsam açıklayayım, bunu anlayamıyorum. Kedim neredeyse Jane'in yüzünü tırmalıyordu, çok öngörülemez ve agresifti. Ya gözünü izdiyse?

Bu riski almayacaēım.

Sadie'yi yavruyken büyüttüm ama ona olan baēlılıēım bu odadaki insanlara olan baēlılıēımdan çok daha *az*. Bana duygusuz diyebilirsiniz. Duygusuz diyebilirsiniz. Bana insanlık dışı diyebilirsiniz ama ben onu baēımsız olması, hayatta kalması için yetiştirdim.

kendi başına. Ve ona terapistimle birlikte bir ev verdim, artık bu bir tartışma konusu bile olmamalı.

Jane beni duymayı reddediyor. "Geri geliyor. Bu onun koltuğu." Küçük parmağını koltuğa sokuyor. Hatta daha da ileri gidip *Kitty Cats* boyama kitabını en üste koyuyor, böylece oraya oturamıyorum. Mırıldandığını duyuyorum, bir kez daha *geri geliyor*.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun kediye ne zaman unutacağını merak ediyorum. Eğer unutursa. Rose'a bakıyorum, gözleri belirgin bir şekilde yumuşamış. Ağzını açıyor, *birlikte oynayalım*.

Başım la onaylıyorum. Hâlâ Sadie hakkında konuşmayı bırakmasını umuyoruz.

Jane ağır sandalyeyi çekiştirerek benimkini çıkarmaya çalışıyor. Ona yardım ettim ve sonra oturdum. Altı sandalyenin tamamı dolu olduğu için Jane'e "Sen nerede oturuyorsun?" diye soruyorum.

"İmsevin!" diye mırıldanıyor. Bunu *servis yapıyorum* anlamına alıyorum. Çaydanlığını kaldırıyor ve çay fincanımın ağzına kadar süt dolduruyor.

Kendimi aptal ya da garip hissetmiyorum.

Hiç hissetmedim. Kızımın keyfi beni eğlendiriyor.

Dökmeyi bitirdiğinde, "Merci" diyorum. *Teşekkür ederim*. Bir yudum alıyorum. "Mmmm. Délicieux." *Lezzetli*.

Daha geniş gülümsüyor, Rose ve ben çocuklarımızın yanında Fransızca konuşmaya gayret ettiğimiz için Fransızca anlıyor. Sonra kardeşlerine servis yapıyor. İkimiz de Jane'i inceliyoruz. Onun başka bir şeye dalmasını bekliyoruz ve sonra -mükemmel, eşit bir zamanlamayla- bakışlarımızı birbirimize yöneltiyoruz.

Rose sandalyesini masaya, bana doğru yaklaştırıyor ve fısıldıyor: "Sadie onun ilk arkadaşıydı."

Empati kurmaya çalışıyorum ama boşum. "İlk arkadaşın kimdi? Kız kardeşlerin dışında."

Rose boş bir bardaktan çay yudumluyormuş gibi yapıyor. "Anaokulundayken," diye fısıldıyor, "Amy adında bir arkadaşım vardı. Birinci sınıftan hemen önce Maryland'e taşındı. *Yıkılmıştım*." Sanki altı yaşında bir arkadaşını kaybetmek kıyametle eş anlamlıymış gibi kelimeyi vurguluyor.

"Hmm," diye düşünüyorum.

"Hmm?" Rose tersler. "*Hmm* nedir?"

"Bu bir onomatopoeia."

Rose çay fincanını öyle sert bırakıyor ki neredeyse *çatlayacak*.

"Dikkatli ol, sevgilim."

"Kimse senin ukala yorumlarını çay partisine davet etmedi. Ve *hmm* bir onomatopoeia değil. Onomatopoeia'lar bir şeyi sembolize etmek zorundadır. Mesela *oink* bir ineğe gönderme yapar. *Hmm hiçbir şey* ifade etmez."

"Seni bu kadar rahatsız ediyorsa, belli ki bir anlamı var."

Rose homurdanıyor. "Çileden çıkarıyorsun."

"Çünkü ben haklıyım ve sen benim haklı olmamdan nefret ediyorsun."

Daha da öne eğilerek hararetli bir şekilde fısıldıyor: "Çünkü haklı çıkana kadar her şeyi çarpıtıyorsun, ki bu da bir yetenekten çok bir karakter mürekkep lekesi." Bana görünmez toz parçacıkları fırlatıyor.

Rose'a bayılıyorum, o kadar ki ben de ona yaklaşıyorum. "Sanırım aradığınız kelime *leke*."

Jane'in nefesi kesiliyor ve kafalarımız hızla kızımıza dönüyor. Çaydanlığını karıştırıyor. Daha yakında oturan Rose, halıya çarpmadan önce kapağı yakalıyor.

"Nazikçe," diyor Rose. Ses tonu hâlâ buz gibi ama Jane annesini korkutucu

ya da sert biri olarak görmüyor.

Çoğu sabah Jane, Rose'un kucağına emekler ve başını annesinin yakasına yaslar. Rose Jane'in saçlarını okşar ve birlikte bir Vogue dergisini karıştırırlar. Jane en sevdiği editoryal resimleri seçmeyi sever ve Rose daha sonra onları kesip bir albümün içine yapıştırır.

Rose tekrar bana odaklandığında sessizce, "Şimdiye kadar Sadie'yi atlatmış olmalıydı," diyorum.

Rose gözlerini kısar. "Hiç sevdiğiniz bir şeyi kaybettiniz mi?" Annemi kaybettim ama Katarina Cobalt'ı bir evladın annesini sevdiği gibi sevmedim. Çocukken hiçbir şeyi *sevmedim*.

kendi başarılarım. Bana yapmamam söylendi. Rose bunu biliyor.

Tek söylediğim, "Sırf yürümeye başlayan bir çocuk istiyor diye Sadie'yi geri getiremeyiz." "Biliyorum," diye katılıyor Rose, "ama bu konuda duygusuz da olamayız."

Başımı eğiyorum. "Senin *duygusuz* dediğine ben *gerçekçi* diyorum." "Çocuklar gerçekçi değildir."

"Öyleydim."

Rose dikkatle sorar, "Peki bu sizin için nasıl sonuçlandı?"

Dirseğimi masanın üzerine koydum. "Nüfusun yüzde doksan dokuzundan daha zeki olduğuma göre, iyi gittiğini söyleyebilirim."

Rose elini yüzüme doğru kaldırdı. "Egonu bir kenara bırak, Richard." Bakışları önce oğullarımıza sonra da Jane'e kayıyor, üçünün de dikkati çay partisinde. Jane doldurulmuş aslanına servis yaparken usulca mırıldanıyor. Onun başını okşuyor.

"En değerli oyuncuyu kenara çekemezsin Rose."

"*Kendilerine MVP unvanı verdiklerinde yaparsınız.*"

"Kimin neyle ödüllendirilmesi gerektiğini belirleme konusunda en usta olmam benim suçum değil." O tekrar giyotinlerden bahsetmeye başlamadan önce ekliyorum, "Sen

yıkılmış hissetmekten kurtulabilirdin. Buna gerek yoktu ve bu sadece seni incitti."

Rose, masa tarafından kısmen engellendiğim için başımdan belime kadar bana bakıyor. "Karşılığında ne alacaksın Connor? Bir arkadaşına sahip olmamak mı?"

"Amy hâlâ arkadaşın olabilirdi. Demek istediğim, ayrılabilceğini bildiğin birine bu kadar bağlanmana gerek yoktu."

"Ben *çocuktum*. Sonsuza kadar burada kalacağımı sanırdım."

"O zaman bu senin ilk hatandı." Boş çay fincanımı elime alıyorum ve bir yudum alır gibi yapıyorum.

Kendininkinden bir tane daha çıkarıyormuş gibi yapıyor, gözleri beni delip geçiyor. Rose rujunu düzeltir gibi dudaklarını birbirine bastırıyor ve sonra şöyle diyor: "Onun duygularını ambalajlayamazsın Connor."

Annemin bana yaptığı gibi çocukluklarını ellerinden almayı savunmuyorum. Noel Baba ve Paskalya Tavşanı hakkında hayaller kurabilirler. Hayali bir kedi ve pelüş bir hayvanla çay partisi yapmaya bile razıyım.

"Bu balonlu naylon değil," diye cevap veriyorum. "Bu sadece kendini en üst düzeyde takdir etmektir. Hiç kimsenin, hiçbir arkadaşlığın, hiçbir şeyin, size acıma, reddedilme, pişmanlık ya da *yıkım* hissettirecek hiçbir şeyin sizden önce gelemeyeceği kadar önemli hissetmek."

"Hayır." Rose dirseklerini masaya koyarak benimle mücadele ediyor. "Bunları hissedecek çünkü kendinden daha fazlasını *sevecek*. Ve senden daha iyi olacak."

Durumum iyiydi ama Rose aşka her şeyden çok değer verirdi. Ona aşık olana kadar ben hiç aşık olmamıştım. Jane'i neden bundan kurtarmak istediğimi biliyorum.

Bencilce, kızımızın bu duygularla boğuştuğunu görmek istemiyorum,

kaçınmasına yardım edebileceğim duygularla değil. "Bir film izlememi mi istiyorsun?

tren enkazı mı?" Rose'a sordum.

"Birden fazla tren kazası," diyor Rose güçlü bir sesle. "Ve onu enkazdan çıkarman için sana ihtiyacı olduğunda-"

"Orada olacağım." *Aşkı hatırlıyor musun?* Beni ele geçiren, tüm göğsümü şişiren *bu* duyguyu kendime hatırlatmak zorundayım. Jane'in aslanını yanağından öpmesini izliyorum.

Onların da en az benim kadar sevgiye ihtiyacı olduğunu kendime hatırlatmalıyım.

Aşkı hatırla.

Charlie yanlışlıkla Cheerios tabağına vurur ve tabağı ters çevirir. Mısır gevreği halıya saçılır ve Charlie gözyaşlarına boğulur, avazı çıktığı kadar ağlar.

Rose ve ben oğlumuzu teselli etmek için ayağa kalkmak üzereydik ama neredeyse anında durduk. Beckett kuru mısır gevreğini toplamaya yardım etmek için sandalyesini bıraktı. Jane de çaydanlığını aceleyle yere bıraktı.

"Charlie?" Yüzü endişe doluydu. "Ağlama, Charlie." Eliyle kardeşinin gözyaşlarını siler ve sonra Beckett'a katılarak Cheerios'ları toplar.

Rose ve ben bakışlarımızı küçük çocuklarımızdan çekip birbirimize, yüz yüze, küçük masanın karşısına çeviriyoruz. Elimi uzatıyorum ve şefkatle onun elini sıkıyorum, başparmağım parmak eklemlerini ileri geri kaydırıyor. Birbirlerine duydukları sevgiyi görüyorum ve daha azını istemezdim.

Bakışlarımı yeterince iyi okuyarak bana başını sallıyor ve sonra derin düşüncelere dalıyor. Keşke kafasının içindeki konuşmaları duyabilseydim.

Uzun bir süre sonra, "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

"Seninle küçük bir canavar daha doğurmayı çok istediğimi." Gözlerini kendine çeviriyor ama benim göğsüm çoktan kabardı. "Daha fazlasını istediğim için deliyim

stres."

"Daha fazla mutluluk," diye düzeltiyorum. "Daha çok çocuk ığlığı." "Daha çok çocuk gülüyor."

Bir saniye daha düşünür. "Hepsini nasıl eşit derecede sevebilirim?" diye merak ediyor. "*Kusmuklarını*, kirli bezlerini, yaptıkları saçma sapan ama sonunda sevimli ve sevimli olan şeyleri." Beckett ve Jane tabağına mısır gevreği doldururken Charlie'nin minik yumruğuyla gözyaşlarını silmesini izliyor. "Korkunç olanlar olmadan sadece iyi anları isteyeceğimi bile sanmıyorum. Hepsini *tekrar* isterdim." Rose *yine* hamileliğin işkenceyle eşdeğer olduğunu söylüyor.

Eğer buna gerçekten inanıyorsa, eğer bunu gerçekten *hissediyorsa*, bunu bir *daha* yaşamasını asla istemem. Rose'un sağlığı ve mutluluğu benim de sağlığım olabilir.

"Hepsini eşit derecede seviyorsunuz çünkü onlara tamamen ve tartışmasız bir şekilde aşıksınız. Aşk bir zayıflık değildir," diyorum tam bir kesinlikle.

Nadiren gülümsüyor ama bu gülümseme istediğimden daha kısa sürüyor. "Bu sadece Jane için bir kız kardeş istemekle ilgili değil. Yine de başka bir kız istiyorum... er ya da geç." Er ya da *geç* kelimesiyle sanki bu sonucu umuyormuş gibi parlıyor.

Bir kızı daha olduğunda, çocuk yapmayı bırakmaya karar verdik. Ve o açıkça daha fazlasını istiyor.

"Herhangi bir çekincen var mı?" Elim onun elinin etrafında sıkılaşıarak soruyorum. Daha fazla çocuk sahibi olma konusunu hiç açmadım. Rose doğum yaptıktan sonra da asla yapmam. Bu onun bedeni, onun fiziksel zaman çizelgesi ve ben her zaman onun istek ve ihtiyaçlarına saygılı

olacağım.

"İkizlerden bu yana neredeyse bir yıl geçti," diyor. "Muhtemelen bir yıl daha bekleyebilirdim ama düşündüğümde daha iyi iyileştim..." Bakışları

Deniz mavisi tütüsünün içinde kıpırdanan Jane'in kedi saç bandı geriye kayıyor. "Mesaneni tutuyor musun?"

Jane başını sallıyor ve saç bandını düzeltmeye çalışıyor. Suçluluk duygusunu ve gözlerindeki falsoyu fark ediyorum.

Annesi de öyle. Rose banyoyu işaret ediyor. "Şimdi git."

"Gidemem anne!" diye sızlanıyor. "Hortumla yıkıyorum." *Ev sahipliği* yapmaktan bahsediyor.

Sırıtişım genişliyor.

Rose yüzünü Jane'e dönmek için biraz daha döner. "Hostesler de diğer *herkes* gibi tuvalete gitmek için izin isteyebilirler. Bay Aslan da dahil olmak üzere herhangi biri size bu konuda kızarsa, anneniz onun bağırsaklarını deşer."

"Ne disem-em..." Jane düşüncelerinin izini kaybediyor, tütüsünü tutuyor, daha fazla kıpırdanıyor.

"Git." Rose, beyaz bir kitap rafının hemen yanındaki kapıyı işaret eder. Jane aceleyle çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Rose beni tüm dikkatimi topladığı noktaya kadar büyülüyor. Gözlerimi, aklımı, kalbimi.

Beni bakarken yakaladı ve "Ne?" diye sordu. Yanakları kızardı. "Bana öyle bakmayı kes, Richard."

"Je t'aime." *Seni seviyorum.* Ayağa kalkıyorum, masanın etrafında dolaşıyorum ve karımın yanına gidiyorum.

Onun üzerinde yükselirken, elimi boynunun altından saçlarına doğru gezdiriyorum.

Dudaklarından sığ bir nefes çıkıyor, başı kasıklarına yakın ve gözleri kemerimde. Bana bakmak için boynunu geriyor. Rose bana "Her hamilelikte çalışmaya devam etmek istiyorum," diye hatırlatıyor.

Daha azını beklemiyordum. İkimiz de mevcut programımızdan memnunuz ve bu değişmeyecek.

Pazartesi: Philadelphia'daki Cobalt Inc. ofislerindeyim. Rose evde çalışıyor ve çocuklarımıza bakıyor.

Salı günleri: Rose, Hale Co. ofislerinde ya da Philadelphia şehir merkezindeki butiğinde. Ben evde çalışıyorum ve çocuklarımıza bakıyorum.

Çarşamba günleri: İkimiz de evde birlikte çalışıyoruz.

Perşembe: Pazartesi'nin tekrarı Cuma: Salı'nın tekrarı.

Eninde sonunda, ikimiz de evde olamadığımızda en az bir çift güvenilir ele daha ihtiyacımız olacak. Gelecekte bir dadı tutma konusunda ikimiz de hemfikiriz.

Beckett ve Charlie birbirleriyle gevezelik ederek sessizliği dolduruyor ve başparmağım Rose'un alt dudaklarını sıyrıyor.

Eğer yapabilseydim, onu beş dakika içinde alırdım. Onu yatağıma doğru iter ve ellerini arkadan bağlardım. Bacaklarını açardım. Sikimi karımın içine sokar, başı dönene kadar onu sertçe sikerdim.

Arzumu gözlerimde taşıyorum.

Şimdi bacak bacak üstüne atıyor. "Ergenlik çağındayken hiç benimle ilgili fanteziler kurdun mu?" Boynu kızarıyor, utançtan değil ama özleminden.

"Cinsel olarak

mı?" Ben

soruyorum.

Başını salladı.

Tam cevap vermek üzereyken tuvaletin sifonu çekildi ve Jane "Baba, lavaboya ulaşamıyorum!" diye seslendi.

Rose elimi yüzünden uzaklaştırıyor, kayıp tabureyi bulmak için ayağa kalkmak üzere.

"Onunla ben ilgilenirim." Jane'i lavaboya kadar kaldırabiliyorum. Ben banyoya doğru yürürken Rose oturmaya devam ediyor. Elim kapının kolunda, duraklıyorum ve Rose'a bakıyorum. "Buna sonra devam ederiz,

sevgilim."

Ters bir şekilde başını sallıyor ama aynı soruyu tekrar sorup sormayacağından emin değilim. Bu konuyu yakında açacağıma söz veremem ama daha yıllarımız var. Birlikte geçireceğimiz çok *uzun yıllar*.

{ 5 }

Ağustos 2018

Golf Kulübü

South Hampton, New York

LOREN HALE

Yardım amaçlı golf turnuvasında yedinci deliğe geldiğimizde Maximoff'un işi bitmişti. Orman yeşili gözlerinde can sıkıntısı, yanağını golf arabasının koltuğuna yaslamış, neredeyse çökmüş.

"Aynen," diyorum ona, çantamdan bir sopa seçerken, hevesim kırılmıştı.

Başlangıçta pek bir şeyim yoktu. İlk delikten başlamadan önce ağabeyimle bahse giren Connor gibi değil. Arkadaşımız onu her geride bıraktığında titanyum sürücüsünü Connor'a doğrultarak her vuruşta nefesinin altından küfreden Ryke gibi değil.

Ki bu da 10 üzerinden 7'dir.

Ancak kimse benim coşkusuzluğumu ilgisizlikle karıştırmasın.

Bunun kolay olacağını biliyorum -çünkü yirmili yaşlarımın başındayken, endişelerim lanet olası bir okyanusu doldurabilir ve boktan bir donanma gemisi filosunu yüzdürebilirdi- ama şimdi işler farklı.

Ben farklıyım. İyi ya da kötü.

Ve üç yaşındaki oğluma bir bakış - beyaz koltuğun üzerinde yumuşak yanağı, minik turuncu Vans'ı, düzgünce taranmış koyu kahverengi saçları, küçük bacakları

Acıması bir şekilde sarkıyor ve dudakları çocuksu bir şekilde büzülüyor - hepsi yeterli.

Başka ne olursa olsun.

Omzumu golf arabasına yaslıyorum ve şoförümle ayağını dürtüyorum. Moffy başını bana doğru kaldırıyor.

Gözlerimi kocaman açarak bakakaldım. "O yaşıyor. Yüce Tanrım."

Kocaman kederli gözleri "*Ben perişanım baba*" der gibiydi. Sadece üzgün bir Lily'nin kara kalbimi ezebileceğini sanırdım ama oğlumu üzgün ve kederli görmek kalbimi neredeyse yok ediyor.

Onun üç yaşında olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Lily ve ben onun önüne pişmiş havuç koyduk ve o sanki ona domuz bağırsağı servis etmişiz gibi davrandı. Sıkıcı bir gün dünyanın sonu değil, ama bir yanım - Lily ile çocukluğuma ait olan bu yer - bu çocuğa sıkıcıdan, mutsuzdan daha iyisini vermek için *çığlık atıyor*. Yalnızlıktan daha iyi.

Elimizdekinden daha iyi.

Yanına oturuyorum. Kıpırdamıyor ama ağır iç çekişini duyuyorum. Ayağımı golf arabasının pervazına koyuyorum ve kolumu koltuğun arkasına doğru uzatıyorum. "Golf benim de en sevdiğim şey değil."

Moffy mırıldanıyor, "O zaman neden buradayız?"

Çok fazla soru soruyor ve ben hiç kimseye dünyayı açıklamak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. Özellikle de sözlerimi kutsal kitapmış gibi sindiren bir çocuğa. Ve iğnelemeyi hiç anlamıyor.

Ön camdan Ryke'ın başlama vuruşunu izliyorum. Vuruşuna konsantre oluyor ve Connor ona zor anlar yaşatmak için yanında duruyor. Ryke onu tersliyor ama diğer takımların çoğu göremeyeceğimiz kadar ileride. Sadece etkinlik fotoğrafçıları geride kalıyor ve Ryke, Connor'a orta parmağını gösterirken yakalanmasını umursamıyor.

Bunu daha önce yapmamış değil.

Düşüncelerimi toparlayarak tekrar Moffy'ye odaklanıyorum. "Buradayız çünkü *gerçekten* şanslıyız - sen, ben, annen, teyzelerin ve amcaların - hepimizin bir sürü oyuncağı ve güzel şeyleri var ve biz de bunları geri vermek için zaman ayırıyoruz." Sadece bir çek yazıp gelmeyebilirdik, ancak bir etkinliğe katılmak hayır kurumunu da teşvik eder, bu yüzden ikisini de yapıyoruz. "Hasta olabilecek ya da sizin kadar çok oyuncağı olmayan çocuklara yardım etmek ister misiniz?"

Moffy neredeyse anında, benim çocukken yapabileceğimden daha hızlı bir şekilde başını sallıyor. Doğruldu, direksiyon çok yüksekte ve küçük bedeninden çok uzakta. Ayakkabı bağcıklarını kurcalıyor. "Bu yüzden mi... böcekler bizi takip ediyor? Bir sürü oyuncağımız olduğu için mi?"

Böcek insanlar.

Midem düğümleniyor.

Böcek insanlar - Jane ve Moffy kameraların arkasına saklanan paparazzilere böyle demeye başladılar. Şişman lensleri ve kör edici flaşları burun ya da ağız gibi bir uzantı olarak görüyorlar, gerçek bir yüzü fark edemiyorlar.

Connor bunun ironik olduğunu söyledi. Bizi insanlıktan çıkarıyorlar ve çocuklarımız da onları insanlıktan çıkarmaya başlıyor.

Moffy cevabımı bekliyor.

Bir an için afalladım. Çocuklarla aramın iyi olduğunu hiç düşünmedim. Hiçbir zaman baba olmak istemedim, hiçbir şey olmak istemedim. Ama denedim.

İyi bir baba olmak için çok uğraştım. Hayır. *Harika* bir baba. Çünkü çocuğum bundan daha azını hak etmiyor.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuğa gerçeği söyleyemem: *hey, küçük adam, biz ünlüyüz çünkü annen bir gazoz imparatorluğunun varisi ve birisi*

basına ondan bahsetmiş

seks bağımlılığı. Ve daha da kötüsü. O "biri" amcanın annesi oluyor. Sürpriz.

Kolumu omuzlarına atıyorum. "Bizi neden takip ettiklerini biliyor musun?" Sesim her zamanki gibi keskin. Elimde değil ama dikkatle dinliyor, bekliyor. "Çünkü seni, kuzenlerini ve anneni seviyorlar." diyorum. Her lanet kelime acıtıyor.

Paparazziler Daisy'ye eziyet etti, Lily'nin evinden çıkmaya korkmasına neden oldu ve doğru hikayelerden çok yanlış hikayelerden kazanç sağladı. Ama çocuğumun her zaman orada olacağını bildiğim bir şeyden ruhen, içten içe *nefret etmesine* izin veremem. Eğer onların yaptıklarını sevgiyle yaptıklarına inanırsa, o zaman belki de acı ve küskün olarak büyümeyecektir.

Maximoff genellikle yüksek sesle konuşur, ama yine nefesinin altında mırıldanıyor: "Keşke Janie burada olsaydı."

Bu bir centilmenler golf turnuvasıydı, bu da Connor'ın kızı da dahil olmak üzere hiçbir kızı getiremeyeceğimiz anlamına geliyordu. Cinsiyet şartını duyduklarında kimse Ryke ve Rose kadar öfkelenmedi. Sanırım onların volkanik öfke nöbetleri yüzünden sol kulağım hala patlak.

Birlikte, daha fazla zamanla, aslında etkinlik kurallarını değiştirebileceklerine inanıyorum. Bu iki insan çok etkileyici.

Birkaç yıl sonra oğluma gerçeği söyleyebilirim: *hey, dostum, kızlara izin verilmedi çünkü beyaz yakalı bir hıyar öyle dedi.*

Şu anda tek söyleyebileceğim, "Ben de dostum." Düz yeşillikleri tarıyorum, bir anı kıvılcımlanıyor ve dudaklarımı yukarı kaldırıyorum. Kolunu kendiminkiyle dürtüyorum. "Biliyor musun, ben ve annem babalarımızla golf gezilerine giderdik."

Canlandı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Biz sizden sadece biraz daha büyüktük." *Tanrım, ne kadar da gençmişiz.* Lily'yle olan uzun zaman önceki anım bana bir fikir verdi. "Buraya gel." Maximoff'u kollarımın arasına alıp çimlerin üzerine bırakıyorum. Bağcıklarını çözdüğü için ayakkabılarını tekrar giydirmem gerekiyor.

Sonra başka bir sopa bulmak için golf çantamı karıştırdım. Küçük çocuklar için kırmızı bir mini vurucu buldum. Bütün toplarımı atmasına izin verdim ama henüz deliğe yaklaşmadık. Sopamı çok daha kısa bir sopayla değiştiriyorum ve Moffy'yi golf arabasından uzaklaştırarak kesilmiş yeşil alana yerleştiriyorum.

"Pekâlâ küçük adam, şuradaki senin ışın kılıcın." Oğlumun önünde diz çöküyorum, hala uzun ama onun için çok daha iyi bir boyda. "Böyle tutacaksın." Sopayı lanet bir kılıç gibi kavriyorum. "Maximoff Hale, Jedi Şövalyesi olmak istiyor musun?"

"Evet!" Yüzünü bir gülümseme kaplıyor. Zıplıyor ve kendi sopasıyla sopama vurmaya çalışıyor, kahkahası içimi dolduruyor. Jedi Şövalyeleri ve ışın kılıçlarını bilecek kadar *Star Wars* çizgi filmi izlemiş.

Mücadele ediyormuş gibi yapıyorum. "Tanrım, beni silahsızlandıracak. Storm Troopers mı?!" Omzumun üzerinden kontrol ediyorum, Connor ve Ryke bizi izliyor. "Fırtına Birlikleri," sanki on mil koşmuşum gibi nefes nefese kalıyorum. "Acımasız bir Jedi'ımız var. Ona saldırsanız iyi olur." Moffy sopasını benimkine vururken alnımdaki var olmayan teri siliyorum.

Connor sırtlıyor ve Ryke ellerini ağzına götürerek, "Yakala onu, Moffy!" diye sesleniyor.

Ne lanet bir kardeş.

Bu adamı seviyorum.

Çok geçmeden Moffy plastik sopasıyla göğsümü dürtüyor ve dizlerimin üzerinden sırt üstü düşüyorum.

"Beni yakaladı," diye nefes aldım. "Beni yakaladı."

Moffy karnıma atlıyor ve ben gerçekten irkiliyorum. "Jedi Şövalyeleri her zaman kazanır!" diye bağıyor.

Dirseklerimin üzerinde duruyorum ve ona bir bakış atıyorum. "Nasıl bu kadar zeki oldun?"

"Anne," diyor gururla.

Gülümseyerek bir kez kahkaha atıyorum, bir saniyeliğine tıkanıyorum. Lily'ye olan aşkımla dolup taşıyorum ve o burada bile değil.

Yumruğumu uzatıyorum ve Moffy parmak eklemlerime onunkiyle vuruyor. Sonra ayağa kalkarken onu kucağıma alıyorum ve omzuma atıyorum. Moffy kıkırdıyor ve ben de onu aşağı kaydırarak belime tünemesini sağlıyorum. Tam oğlumu kardeşime götürürken telefonum çalıyor.

Moffy'yi ayağa kaldırdım ve geri çekilerek telefonumu kontrol ettim. Cep telefonumun sesli mesaja geçmesine izin verdim.

Ryke bir çantadan tişörtleri sallıyor. "Topu tişörtün üzerine koymama yardım etmek ister misin ufaklık?"

Moffy ona doğru zıplar ve çılgınca başını sallar. Ryke çömeldiğinde sağ dizini destekliyor. Sert yüz hatlarından hızla bir yüz buruşturma gölgesi geçiyor. Koltuk değnekleri olmadan, hatta topallamadan yürüyebiliyor ama bazen gözlerinde acı parlıyor.

Geçen yıl geçirdiği kaya tırmanışı kazasından sonra yanında kalan miktarın ne kadar olduğunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim, her gün koşmak için erkenden uyanan kardeşime kavuştuğum için bencilce mutlu olduğum. Kendi kışını da benimkini tekmelediği kadar sert tekmeleyen.

O adam olmasaydı dünya daha kötü bir yer olurdu.

Cevapsız aramayı ve yeni bir kısa mesajı kontrol etmek için telefonuma dönüyorum.

Sinirli çizgiler alnımı kırıstırıyor. Aman *Tanrım*.

Connor bana yaklaştı. "İş mi?"

"Cehennemin iç çemberini mi kastediyorsun? Evet, o." Hale Co. yönetim kurulu üyelerinden Daniel Perth az önce mesaj attı: *yeni organik bebek şampuanı için reklamcılarla bir toplantı yaptım. İyi geçti. Sana notları gönderirim.*

Yönetim ekibinin bir parçası bile değil. Bu tür toplantıları yapmak ne onun ne de yönetim kurulunun işi.

Connor zaten *mükemmel* olan dalgalı kahverengi saçlarını gelişigüzel düzeltiyor. "Sorun insanlar mı yoksa asıl iş mi?" Benim için ve şirket hayatının stresi için endişeleniyorsa bile bunu belli etmiyor.

"Hep insanlar yüzünden." Kendi kendime başımı sallıyorum.

Halway Comics yaratıcı tiplerle dolu. Çizgi romanlarını basılı olarak görme hayallerini gerçekleştirmek için sanatçılar ve yazarlarla birlikte çalışıyorum. Ama Hale Co'da herkes hayali bir kupaya ulaşmak için birbirinin üstüne tırmanıyor.

"Kirli oyunlara karşı değilim ama yönetim kurulunun bana yaptığı şeyler çok önemsiz. 'Şu önemli, kayda değer toplantıyı kaçırdın mı? Clarissa'nın sana bundan bahsetmesi gerekmiyor muydu?' Sanki kahrolası halkla ilişkiler *stajyerinin* beni haberdar etmesi gerekiyormuş gibi."

Yeşilin bir parçasını tekmelememek için kendimi tutuyorum. Muhtemelen Moffy de beni taklit edecek.

Hale Co'da neler olduğunu anlıyorum. Babam CEO'luk görevinden ayrıldığında, yönetim kurulu üyeleri beni sembolik bir figür olarak gördüler.

Gerçekten kritik kararlar alacağımı düşünmediler. Pek bir şey yapacağımı düşünmediler. Başlangıçta, Rose'la olan ilişkiyi sadece onun adını bir bebek

giyim serisine koymak için kullanmak istediler. Sonra

Orada öylece durmamı, güzel görünmemi ve *Loren Hale olduğumu* söylememi istediler.

Gülümseyin. Fotoğraf makinesinin flaşına bas.

Bu yolu seçtiğim anda, kendime bundan daha iyi olacağıma dair söz verdim, ancak bunu ne kadar zorlaştıracakları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve pes etmemem gerektiğini kendime ne kadar hatırlatmam gerektiğini de... Çünkü işleri benim yerime yürütmelerine izin vermek çok kolay olurdu.

Bazen söz hakkım oluyor ama şirketi etkileyecek şeyler için değil. Ben sadece bir sesim ve bana markayı yöneten sesmişim gibi davranmıyorlar.

"Kurul seni içeri alacak," diyor Connor, "sadece biraz zaman alacak."

"Senin çok zamanını aldığı gibi mi, aşkım?" Ona yarım bir gülümseme gösteriyorum.

Bir öğleden sonra Connor, ben onu beklerken toplantı odasına girmeme izin verdi. Cobalt Inc. boya ve boya kalem üreten bir şirket de dahil olmak üzere birkaç yan kuruluşu sahip. O gün, bir yönetim kurulu üyesi yanık kırmızı renkli *kirli* bir *fahişeye* isim vermekle ilgili şaka yaptı ve Connor tek bir kelimeyle - lanet olası tek bir kelimeyle - yönetim kurulu üyesinin utanç içinde başını eğerek çıkmasını sağladı.

"Git," dedi. Hepsi

bu kadar sürdü.

Ben sadece üç yıldır Hale Co.'nun CEO'suyum. O ise beş yıldır Cobalt Inc. şirketinin CEO'su ama bu unvanı aldığı andan itibaren saygı gördü.

Ben gördüm.

Connor sopasını sol eline geçirir. "Aynı olduğumuzu hiç söylemedim. Daha fazla zamanınızı alacak ama benim bu kadar uzun sürmezdi."

"Tabii ki hayır." İğnelemeyi ciddiye almadım. Bu doğru. Ensemi ovuyorum ve derin bir iç çekiyorum. "İşler senin için çok daha kolay." Aynı fikirde olmasını bekliyorum ama sanki gerçeklerin üzerine

basıyormuşum gibi bir ifade takınıyor.

"Annemin şirketini devralmak için yıllarca hazırlandım. Yapmayı *arzuladığım* şey buydu. Ayrıca zor işleri kolaymış gibi gösteririm. Benim yaptıklarımı kimse yapamaz ve bu sizin bir hatanız değil, sadece ne kadar yetenekli olduğumun bir kanıtı." *İşte benim kibirli arkadaşım.* "Bil diye söylüyorum, ben geçici CEO'yken yönetim kurulu bana yetişkin masasında oturan bir çocuk gibi davrandı. Onları da kazanmak zorundaydım."

Beni nasıl gördüğünü merak ediyorum.

Tüm hayatını bir şirketin başına geçmek için harcadı. Benim hiç hevesim yoktu. Hatta bu fikri defalarca reddettim. Son dakikada pozisyon için mücadele ettim ama neredeyse hiç rakibim yoktu. Hâlâ yerimi hak etmeye çalışıyorum ve belki de bunu yapmam gerektiğini fark ediyorum. Doğru olan bu.

Connor bana çok şey öğretti. Ona da söyledim ama o zaten biliyor.

Dalgalı saçlarını gözden geçiriyorum, hala mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, yakalı gömleği, 1.80'lik boyuyla dimdik ve kendinden emin duruyor. Başımı sallıyorum, daha çok kendi kendime. "Kısacası, Connor Cobalt bir tanrıdır. Ona dokunmayın."

"Bana dokunabilirsin, sevgilim."

Bir nefes çekiyorum. "Bana fikir verme, aşkım. Ben her zaman memnun etmeyi amaçlarım." "Paylaştığımız bir şey." Milyar dolarlık bir sırıtış.

Kardeşimin ve oğlumun yanına dönerken onunla birlikte gülümsüyorum. Saygının yıllar alabileceğine ama yıllarca savaşılmaya değeceğine dair yeni bir inançla telefonumu cebime koyuyorum.

< 6 >

Eylül 2018

Lucky's Diner

Philadelphia

DAISY MEADOWS

"Bana bağlantıyı gönder." Hamburger ekmeğimin üstündeki hardalı sıyrıyorum. *Hardalsız* istemeyi unutmuşum ama ekmekten kolayca bir parça koparıyorum.

Daisy Petunia Meadows: baharat kovucu. Hardalınızın gitmesi mi gerekiyor? Dayanamadığınız o sinir bozucu yaban turpu sosunu uzaklaştırmaya mı çalışıyorsunuz? Daisy'yi arayın. O sizi korur.

Gülümsüyorum ve kulaklıklarımı ayarlıyorum. Şu anda Lucky's Diner'da gözlerden uzak bir masada oturuyorum. Dizüstü bilgisayarım peçetelik ile mini çeşnilik arasına sıkışmış durumda. Willow'a Skype'tan ketçap ve mayonezle kucaklaştığını söyledim bile.

"Tamam, bir saniye bekle" diyor. "Sana göndereceğim ve sonra analiz edebiliriz." Skype penceresinde, Willow daha yakına eğilmiş, parmakları klavyesinin üzerinde dans ediyor. Arkasındaki duvara bir *X-Men: Apocalypse* posterini yapıştırılmıştır.

Londra'daki yurt odasında.

Willow'un ülke dışında üniversiteye gitme kararını hiç sorgulamadım. Onu hiç durdurmam ya da kalması için ikna etmedim. En iyim için en iyisinin ne olduğunu biliyorum.

Arkadaş onun istediği şey ve bunu o istedi.

Yine de Ryke ile havaalanında vedalaştıktan sonra karışık duygularım hakkında oldukça derin bir konuşma yaptık. Bir iki dakikamı aldı ama yeterince iyi açıklayabildim.

Ryke: *Geri dönecek, Dais.*

Ben: *Evet ama ben onun en iyi arkadaşıydım ve bir ya da iki yıl içinde artık olmayabilirim. Ve bu çok aptalca çünkü insanlar her zaman arkadaş edinirler ama yine de bir şeyler kaybediyormuşum gibi geliyor.*

Ryke: *Muhtemelen başka arkadaşlar edinecek, ama bu olduğunda hiçbir şey kaybetmiyorsun. Hala bir arkadaşın var.*

O haklıydı.

O her zaman benim arkadaşım olacak. Londra'da ya da Philadelphia'da ne olursa olsun. İkimiz de arkadaşlığımızı canlı tutmak istiyoruz ve öyle de yaptık. Atmosferi özlediği için onu Lucky's'e bile getirdim. Tıka basa dolu lokantanın panoramik görüntüsünü almak için bilgisayarı döndürdüğümde, aslında diğer insanları bana bakmaya davet ettim.

İliklerime kadar korku hissetmiyordum. Korkmadım. Hatta gülümsedim bile. Lucky's Diner'da erkekler ya da kız kardeşlerim olmadan yalnız kalabilmeyi seviyorum. Her gün, geçmişten daha iyi hissediyorum.

Gerçi bu konuda Price'tan çok ben eğlendim. İnanılmaz derecede iddialı ve dakik korumam, dikkat çekmemeye ve *gerginlik* yaratmamaya özen gösterir. Köşedeki kabinden yaklaşık bir metre ötede dört kişilik bir masada oturuyor.

Ve onun yüzünden kimse bana yaklaşmadı.

Lily, Profesör Xavier gibi aşırı zihinsel ikna gücüne sahip olduğuna dair bir teori ortaya attı.

E-postamı kontrol ediyorum ve Tumblr bağlantısını açıyorum. "Anladım."

"Dördüncü soruya bak ve Garrison'ın sesinin tuhaf olup olmadığını söyle." Willow burnundan aşağı kayan siyah çerçeveli gözlüklerini yukarı itiyor.

Tumblr kullanıcısı *ryumastersxx* bir anket doldurdu. Willow, Garrison'ın anketleri asla kendi isteğiyle yanıtlamadığını söyledi. Genellikle önce onu etiketliyor ama bu sefer farklıydı. Bu aynı zamanda uzun mesafeli ilişkilerinin de başlangıcı ve hiç kimse, Willow ve Garrison bile ne kadar süreceği konusunda tam olarak emin değil.

İsim: *Garrison* **Burç:** *Akrep* Hamburgerimi alıyorum. "Bir şey buldum."

"Ne?" Ellerini, haberi vermeye hazırlanıyormuş gibi düz bir şekilde açıyor.

"Zodyaklarınız romantik açıdan *çok* uyumlu." Kaşlarımı sallıyorum. *Balık ve Akrep.* "Balık ve Başak'tan bile daha güçlü." Ryke'a göre ben de öyleyim.

Willow gülümsüyor. "Senin *kötü* işaretleri bulman gerekiyordu."

"Ve tüm iyi olanları geride mi bırakacaksın?" Ona bir bakış atıyorum ve hamburgerimden büyük, dağınık bir ısırık alıyorum. Ağız dolusu ekmek, marul ve etle "Asla" demeye çalışıyorum ama o başlar başlamaz gülmeye başlıyorum.

Bir kameralı telefon bana doğru yanıp sönüyor ama kaynağına dikkat etmiyorum.

Hey, en azından gülümseyen bir fotoğrafımı istediler, asık suratlı ve ağlamak üzere olan bir fotoğrafımı değil.

Willow ve ben bir dakika içinde kendimizi toparlıyoruz ve hamburgerimi birkaç yudum Fizz Life ile yıkıyorum. Bilgisayar ekranını işaret ediyor ama sanki tam beni işaret ediyormuş gibi görünüyor. "Bu kısım çok kötü."

"Bir bakayım." Tekrar ankete odaklanıyorum ve gazozumu yudumluyorum.

Ortalama Uyku Saati: Eskiden yaklaşık 7-8 miydi? Şimdi daha az, yani her neyse.

Son Google Araması: Londra'da saat kaç?

İlişki Durumu: </3

Sodam boğazımda kaldı. Oraya gerçekten kırık bir kalp koydu.

"Daisy, durum kötü, değil mi? Korkmuş görünüyorsun."

"Hayır, hayır." Yüz hatlarımı kontrol ediyorum. "Erkekler tuhaftır. Tuhaf şeyler yaparlar. Bu sadece kızgınlıktan olabilir. Seni çok özlüyor ve bunu kırık bir kalple ifade ediyor..." "...Ben olsam endişelenmezdim. O kadar ileri gitmedim, o yüzden stres yapma..."

Hamburgerimi bıraktım, bunu daha ciddiye alıyorum. Anketinin daha fazlasını gözden geçiriyorum.

Kardeşler: Üç ağabey. Senin olmadıkları için mutlu ol.

Aşk ya da Şehvet: Şehvet acıtmaz.

Bir ünlüyle tanıştım: Sanırım ben de bir ünlü olacağım.

Bu doğru.

Willow'un yasal olarak Willow Hale olduğu gün, dünya onun Lo'nun kuzeni değil, kız kardeşi olduğunu öğrendi. Ünlü haberleri onun hayatına çok daha fazla ilgi gösterdi. Kız kardeşlerim kadar değil ama artık Willow'un erkek arkadaşına dikkat edecek kadar.

Celebrity Crush başlıklı kısa bir makale yazdı: *Garrison Abbey Hakkında Bildiklerimiz!* Çok fazla şey bilmiyorlar, bu da Willow'u mutlu etti.

"Fikir birliği nedir?" Willow sorar.

"Bence seni gerçekten özlüyor ve bunun seni unutmaya ya da unutturmaya hazır olduğu anlamına geldiğini sanmıyorum."

Birkaç kez başını sallıyor. "Sadece onun mutlu olmasını istiyorum... ama ben de onu istiyorum."

"Biliyorum," diyorum usulca.

"Seks yaptık," diye birden ağzından kaçırıyor, yanakları kül rengi.

"Willow Hale," diyorum nefes nefese, kocaman gülümseyerek. Bilgisayar ekranıma beşlik çakıyorum.

Cevap olarak bilgisayar ekranına çekingen bir şekilde beşlik çakıyor. "İlk söylediğin ben miyim?"

"Lily'ye söylemek istedim ama sürekli vazgeçiyorum. Sadece..." İç çekiyor. "Sanırım bu bir vedaya dönüştü çünkü... Philadelphia'dan ayrılmadan bir gün önce yaptık. Sanırım bu yüzden bu kadar üzgün."

Sesimi alçaltıyorum. "Kolay çözüm, değil mi? Sadece onunla tekrar seks yap. O zaman ikinizin de bunu son kez yapıyormuşsunuz gibi görünmez."

"*Daha* da çok korkuyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?" Yüzünü yastığa gömüyor ve "Çok tuhafım" diye mırıldanıyor.

Willow'u çok seviyorum. "Sen tamamen insansın ve tüylerini diken diken eden biriyle asla yatmadığın gerçeğine tutunabilirsin." Geriye dönüp baktığımda, Julian'ı öptüğümü hatırladığımda iğrenme duygusu omurgamdan aşağı süzülüyor.

Willow bana, "En azından şimdi daha güçlüsün," diye hatırlatıyor. "Neyi sevdiğini öğrendin."

Kesinlikle öyle.

Beni duygusal olarak önemseyen erkeklerden hoşlanırım. Kurdumu severim.

Lokanta aniden sessizleşir, bu da tek bir anlama gelebilir.

Tam Ryke Meadows ve Loren Hale Lucky's Diner'a doğru ilerlerken kafamı kaldırıp bakıyorum.

Willow'a diyorum ki. "Bay Broody-Pants ve Bay I-Will-Butcher-All-Living-Things-With-My-Eyes şeklinde bir misafirimiz var. Görmek ister misin?"

Willow başını sallıyor ve ben de dizüstü bilgisayarımı çeviriyorum, ekran lokantanın girişine bakıyor. Ryke ve Lo eşofman ve tişört giymişler, ter lekeleri kaslarını belirginleştiriyor. Muhtemelen kısa bir süre önce koşularını bitirmişler.

Anlatıyorum: "Ve geyikler çayırda yavaşça ilerlerken, tüm antiloplar canlanıp onların nefis boynuzlarına ve güçlü vücutlarına hayran kalıyorlar. "Oohhh aahhh, antiloplar fısıldıyor."

Willow gülmekten kırılıyor, sesi sadece kulaklıklarımdan geliyor ama kardeşleri yaklaştıkça onu ekranda görüyorlar. Kardeşini ilk selamlayan Lo oldu.

"El sallamaya çalışan şu geyiğe bakın," diye devam ediyorum. "Toynağını kaldırıyor ve garip bir teknolojik cihaza içten bir selam veriyor."

Lo açıkça, "Sen lanet olası bir garipsin." dedi. Sonra solumdaki kabine kayd.

Nefesim kesildi. "Geyik konuşabiliyor!" Bilgisayarı Ryke'a doğru çeviriyorum ve yüzüne daha yakın olacak şekilde yukarı kaldırıyorum. "Ve işte karşınızda Bay Broody Pants. Ne örnek ama."

Ryke şakacı bir şekilde alnımı itiyor.

Yüzümde güçlü bir gülümseme beliriyor.

Ryke da neredeyse gülümsüyor ve bana kaşlarını kaldırarak "*Ne diyorsun Calloway?*" diye soruyor.

Sen.

Senin hakkında konuşuyorum.

Ryke dikkatini yeniden üvey kardeşine yöneltiyor. "Selam Willow," diye selamlıyor sağ tarafıma kaymadan önce. Dizüstü bilgisayarını eski konumuna çeviriyorum.

Bana dönük. Lokantaya değil.

Ryke ve Lo bana yaklaşıyor, ikisi de Skype penceresine giriyor ve Willow'u net bir şekilde görebiliyorlar. Kulaklıklarımı kapıp kavga etmeden önce, kulaklıklarımın fişini çekip sesi yükseltiyorum.

Lo hemen ağabey moduna geçiyor. "Ne var ne yok? Okul nasıl gidiyor? İnsanlar boktan mı?" Aslında *beş* soru daha soruyor ama hepsinin kalp atışları aynı.

İyi misin, Willow?

"Hâlâ her şeye alışmaya çalışıyorum ama fena değil." Willow omuz silkiyor ve dudağını çiğneyerek başını öne eğiyor. Sanırım Garrison konusunu açıp açmamayı düşünüyor.

"Orada bir çizgi roman dükkânı bulduğunu duydunuz mu?" Hamburgerimi Ryke'a doğru kaldırıyorum ve ısırmadan önce beni öpüyor. Başparmağını ve ağzını yalıyor, *lanet olası hardal mı?*

Belki de "çeşni yasaklayıcısı" benim geleceğim değildir.

Ryke hardala bayılır ama benim favorim olmadığını bilir. "Sıyırıp atmadım mı?" Fısıldıyorum ve çöreğin altına bakıyorum. *Lanet olsun.*

Willow, "Süper Kahramanlar ve Çörekler'le aynı seviyede değil," diyor, "ama yakınlarda böyle bir şey olması güzel." Kucağındaki mavi yastığa sarılıyor ve saçaklarını karıştırıyor.

Ryke ve Lo bir süre onu izledikten sonra endişeli bir bakış atıyorlar. Willow onları Garnizon tartışmamıza dahil edip etmeme konusunda karar verirken dikkatlerini dağıtmak için onlara menüleri uzatıyorum.

Lo'ya "Bugün özel bir burritoları var" dedim. "Belki bu sana kendini Sonrasında *özel*, ne demek istediğimi anlıyorsan." Yan tarafına hafifçe dirsek atıyorum.

Loren Hale menüye göz gezdiriyor. "Ryke, karına özel burritoları özel keklerle karıştırdığını söyle."

Nefesim kesildi. "Bir fark var mı?"

Ryke plastik menüsünü kafama vuruyor. Lily buna aşk dokunuşu derdi. Willow aniden, "Tavsiyeye ihtiyacım var," diyerek Ryke'i anında yakaladı ve

Lo'nun dikkatini. "Belki tavsiye doğru kelime değil... belki bir erkeğin bakış açısı gibi?"

"Ne oldu?" Lo sertçe sorar, küçük kız kardeşini korumaya ve savunmaya hazırdır.

"Kötü bir şey yok. Kafa karıştırıcı... Daisy?" *Lütfen bunu açıklamama yardım et* der gibi yalvaran gözleri var. *Kelimeler konusunda berbatım.*

Ben seni korurum, Willow Hale.

"Garrison kendi isteğiyle bir anket doldurdu, bu nadir bir olaydı ve ikimiz de cevaplarının gerçekte *ne* anlama geldiğini sorguluyoruz." Anketi onlar için yeni bir pencerede açıyorum. "Peki çocuklar, siz ne düşünüyorsunuz?"

Ryke yaklaşıyor ve ekranı işaret ediyor. "Bu da ne böyle?" Ah Ryke. Daha az işareti artı üç rakamının kalp sembolü olduğunu bilmiyor.

"Kırık bir kalp," diye açıklıyorum.

"Ama ikiniz de hâlâ birliktesiniz, değil mi?" Ryke sorar.

Willow başını sallar. "Evet."

"O zaman ne bok yemeye..." Gözlerimi kocaman açtığımda sözünü kesiyor. *Geri çekil, Ryke.*

Tumblr esprileri konusunda pek bilgili değil. Tumblr'a birkaç kereden fazla girdiğinden bile şüpheliyim. Bu anketi açıkça doldururdu. *İlişki durumu: Evli.*

Son.

Garrison'ı anlayabilecek tek kişi Lo'dur. O okurken sert bakışları güçlü bir şekilde devam eder. Okumasını bitirir ve şöyle der: "Sadece yanında olmadığın için üzgün. Seni seviyorsa doğal bir tepki gibi görünüyor."

Willow telaşla, "Ayrılmadan bir gün önce onunla seks yaptım," der. Yüzünü yastığına gömüyor ve başka bir şey mırıldanıyor.

Ryke bana fısıldıyor, "İlk seferi mi?"

Başımı sallıyorum ve Ryke Lo'ya dönmeden önce şakağını ve çenesini ovuyor.

Lo eliyle kısmen ağzını kapatarak donup kaldı. İkisi de kabine yaslanıp arkamdan fısıldaşıyorlar.

Willow'a "Son kısım neydi?" diye sordum.

Yastığı ağzından çeker ama gözlerini çekmez. "Sanırım bu konuda üzgün."

"Hey," dedim her iki adama da, "durun, siz ikiniz. O burada ve bunu size söylemek zorunda değildi, ama söyledi ve tavsiyenizi istiyor."

Ekrana dönerler, ama artık kadrajda olmayan Willow, bilgisayar kamerasını *X-Men* posterine doğru çevirmiştir.

"Güvende miydin?" Ryke soruyor. Sözleri kaba geliyor ama sesi öyle değil.

"Evet." Uzaktan bir ses geliyor.

"Rızası var mıydı?" Lo soruyor. Genç, kel Profesör Xavier ile konuşuyor gibi görünüyor.

"Evet."

Gerginliği biraz azaltmak için araya girdim, "Peki siz ne düşünüyorsunuz? Bu onu üzmemek için yeterli olur mu?"

"Ben olsam ilişki durumuma kırık kalp gibi bir şey yazmazdım." Ryke açık sözlü, ki bu her zaman iyi bir şey değildir. "İkiniz de birbirinizi bir süre göremeyeceğinizi bilseydiniz ve birlikte yatsaydınız, şöyle derdim, *bak, bu lanet kız bana açıkça onun için çok şey ifade ettiğimi gösteriyor.*"

"Ben de üzülürdüm," diye karşı çıkıyor Lo, "ama kıza değil, sadece bu lanet duruma."

"Onu daha iyi hissettirmek için ne yapabilirim?" Willow ekran dışından sorar.

"Bunun berbat olduğunu biliyorum ama... hiçbir şey yapamazsın Willow. Sadece uzun mesafeli ilişkiye alışmasına izin vermelisin. Bir süre sonra alışacaktır."

"Ya yapmazsa?" Willow merak eder.

Lo, "O zaman belki de seni düşündüğün gibi sevmiyordu," diye tersliyor. "Siktir et onu," diye ekler Ryke.

"Hepimiz Garrison'ı sevdiğimizi hatırlayalım." diye araya giriyorum. Ryke ve Lo, Garrison'ın kız kardeşlerinin kalbini kırdığı bu makul senaryolara canice bakıyorlar.

Willow kafasını tekrar kamera görüntüsüne sokar. "Teşekkürler ve özür dilerim.

Sizi rahatsız edecek bir şey söylemek istememiştim."

Lo ve Ryke gülmeye başlar ve Lo "Sanki bu mümkünmüş gibi" diyen ilk kişi olur.

Ben bu işe girmeden önce de pek çok hikâye duymuştum. Ünlü olmadığımız zamanlarda. Lo elini Lily'nin pantolonunun yarısına kadar sokmuşken Ryke'in orada öylece durduğu zaman gibi. Ryke'ı kaçırmaya çalıştı ama Ryke'ı korkutmak ya da rahatsız etmek kolay değildi.

Willow ve ben ayrılmadan önce bana, "Yarın aynı saatte mi?" diye sordu.

"Evet. Özel konuk yıldız Sullivan Minnie ile evimde olacağım. Meadows."

Willow gülümser. "Görüşürüz."

Lo "özel burrito" sipariş ederken bilgisayarımı kapatıyorum ve Ryke elini saçlarımda gezdiriyor. Büyüyen bir gülümsemeyle çenemi onun koluna koyuyorum.

[7]

Ekim 2018 The

Cobalt Estate

Philadelphia

GÜL KOBALT

Bu kaybetmeyi planladığım bir savaş.

Şarap kadehimden bir yudum köpüklü su alıyorum. Sonra büyük boy yatağımızın üzerinde duran satranç tahtasına, altındaki soluk mavi, saten yorgana bakıyorum.

Kaleni onun ateş hattına taşı Rose. Süvarilerini bırak.

Bile bile kaybetmek çok acı verici. Köpüklü suyumu bir kez daha öfkeyle yudumlayarak bitiriyorum ve kocamın *bilgece* mavi bakışlarından kaçınıyorum. Bu sabah Charlie ve Beckett'ı yıkarken bu sıfatı kendisi için de kullanmıştı. Connor'ı egosu yüzünden suçlayabilirim ama kendini tanımlaması tamamen yanlış değil.

Aşırı dikkatli görünmeden çevresini ve *beni* korkutucu bir şekilde algılıyor.

Mesela bu anı ele alalım. Yatarken her zamanki siyah sabahlığımı ya da kombinezonumu giymek yerine onun düğmeli geceliklerinden birini seçtim. Etek ucu kalçalarımda duruyor ve göğüslerim iki düğmesi açık beyaz kumaşa bastırıyor. Connor henüz gece kıyafeti seçimimden bahsetmedi ve ben de asla

beni tepeden tırnağa süzerken yakalayamam. Ama bunu zihnine not ettiğinden eminim: *Rose neyin peşinde?*

Ona öylece *söyleyecek* değilim. Ben sadece küçük çocuklarımı kaşıkla besleyeceğim, teşekkürler.

Bir yudum daha su içmeye çalışıyorum ama bardağım boş.

Kocam uzanıyor ve maden suyunun dörtte birini bardağıma boşaltıyor. Hamile kalmaya çalıştığımdan beri Connor da "şarapsız" yolculuğumda bana katılma nezaketini gösterdi. Bu bir cehennem, ama dünyaya küçük bir cin getirmek için tekrar tekrar katlanacağım bir cehennem.

Gözlerinden uzak dur.

Benim var.

Sonra da "Gerginsin." dedi.

Dimdik duruşuna ve soğukkanlılığına, sarsılmaz özgüvenine bakıyorum. "Seni nasıl yeneceğimi düşünüyorum." Düşünüyorum, ama daha çok ona nasıl bir galibiyet vereceğimi düşünüyorum.

Göz temasını kesmeden şarap kadehinden bir yudum alır.

O biliyor.

Hayır bilmiyor. Bir anlık dürtüyle verdiğim büyük bir sözü tutmadığımı bilemez. Bütün gün, yaptığım şeyi kurnazca nasıl açıklayacağımı bulmaya çalışıyorum ama kendi ihanetimde boğulup duruyorum. Benim yaptığımı yapsa kapıyı suratına çarpardım.

Sıkılmış bir nefes alıyorum ve ağzıma yavaşça yuvarlanan küçük damla da dahil olmak üzere maden suyunu tekrar bitiriyorum. *O bilmiyor.*

İkimiz de yatağın ortasındayız, bacaklarım yana doğru açılmış. Dirseğini rahatça bükülmüş dizine dayamış, üzerinde sadece gri ipli bir pantolon var. Karın kaslarına bakmak korkunç olmasa da, bir an için dikkatimi kaybediyorum.

yanında iki bebek monitörü var. Ekranlarda Jane'i yeni yürümeye başlayan yatağında, Beckett ve Charlie'yi de beşiklerinde görebiliyorum; çocuklarımız akşam saat 8'de odalarında mışıl mışıl uyuyor.

"Hareketler için bir zaman sınırı koymamız gerekiyor mu?" Connor bana soruyor. "Düşünmek bu kadar uzun sürmemeli. Diğer insanlar için evet, ama sen ve ben için?" Sanki kısa bir süre içinde bir avuç beyin hücresi kaybetmişim gibi kaşlarını çatıyor.

Ben yapmadım. "Zaman şartına ihtiyacım yok, Richard."

Parlak saçlarımı bir omzuma topluyorum ve kalemi kaydırıyorum. *Seni feda ettiğim için üzgünüm ama en iyisi bu.* Bitirdikten sonra kafamı kaldırdığımda Connor'ın satranç tahtasına odaklanmış olduğunu görüyorum. Fili artık vezirimi ele geçirebilir.

Sanırım kafası karışık ama emin olamıyorum.

Her zaman bahisli oynarız ve bu oyunu açık uçlu bıraktık. Kazanan istediği her şeyi yapabilir, bu da daraltılmış bir hedeften daha yüksek bir bahis. Connor her şeyi seçebilir ve ben buna hazırım.

O sessizleştikçe ben daha da sertleşiyorum. O kadar dik oturuyorum ki boynum ve omuzlarım ağrıyor. Birbirine yapışmış dizlerimi tutuyorum ve kalbim şiddetle çarpıyor.

Yapman gerekeni yap, kocacığım.

Connor bakışlarını yavaşça benimkilere doğru kaldırıyor. "Neden kraliçeni tehlikeye atıyorsun?"

Cezalandırılmayı hak ediyor. Bu gerçeği yutuyorum ve sadece "Bu hareket genel planıma uyuyor." diyorum.

Connor şarap bardağını arkasındaki sehpanın üzerine koymak için uzanıyor. "Norveç'in başkenti neresi?"

Gerçek nedenlerimi bulmak için zihinsel olarak beni kovalayacağını düşünmüştüm ama denkleme onun baskınlığını dahil etmeyi unutmuşum.

Önde ve üstte olma ihtiyacı

-Ya da en azından yanımda. Sanki Sahra'da g re en iki aslanmı ız gibi beni peşinden ko turacak.

Neden birdenbire masaya doğaçlama bir sınav getirdiğine dair hiçbir fikrim yok ama şimdi ben de en az onun kadar zihinsel olarak diken  st ndeyim. "Oslo," diye yanıtlıyorum. Bu bilgiyi asla yanlış bilmeyece imi biliyor, bu yüzden burada bilerek başarısız olamam.

Tekrar dene, Richard.

"Peki Estonya'nın başkenti?" diye soruyor.

"Tallinn." Gözlerimi kısıyorum. "C'est tout?" *Hepsi bu mu?*

Filiyle vezirimi deviriyor. " ah."

 ahım korumasız. Tahtayı hızlıca sıyrıyorum. "Kazanmak için hiçbir yol göremiyorum. Tebrikler." Sesim o kadar gergin ki yutkunmakta zorlanıyorum.

"Yapabilece iniz *iki* hamle var ve ikisini de g remedi inizi mi söylüyorsunuz?"

"Ben de tam olarak bunu söyledim," diye çıkışıyorum ve satranç tahtasını ona doğru itiyorum, ta lar devriliyor ve yata ımızı da ıtıyor. "Bunun için b b rlenebilir ve zaferini alabilirsin." Kaybetti im için  zg n görünmeye çalışıyorum ama hiçbir zaman iyi rol yapt  ımı iddia etmedim.

"Filipinler'in başkenti neresidir?"

Manila. "Bilmiyorum," diyorum aceleyle ve sonra yataktan kalkıyorum. "Bu oyunu kazanmış olman yeterli olmalı. Beni sınamaya devam etmene gerek yok." Dönüp yüzümü ona döndüğümde hareketsiz kalıyorum.

O biliyor.

"Kazanmama izin verdin. Bunda tatmin edici bir şey yok." Satranç tahtasındaki ta ları düzeltiyor. "Vezirinden vazge ece ine inanaca ımı d   nmen bile sadece benim zekama değil, kendi zekana da hakarettir. Ve sen her başkenti bir saniyeden daha kısa sürede biliyorsun."

"Başkentler hakkındaki bilgimi bilemezsin." Bir şey anlatmak için zekamı küçümsediğime inanamıyorum.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Connor duygularına ket vuruyor ve onun da benim kadar dehşete düşüp düşmediğini merak ediyorum. Kendimi vahşi bir dişi aslan olarak konumlandırmışken onu oyuncu bir ev kedisi olduğuma ikna etmeye çalışıyorum. Masamın yanına gidip onun sakin tepkisini dinliyorum.

"Faust'ta Matthew Wellington sana büyük harflerle bir öpücük için meydan okuduğunu söyledi."

Hatırladıkça öğürüyorum. "Bunu *sana* o mu *söyledi*?"

"Bunu tüm Whitman Hall'a söyledi." *Whitman Hall*. Connor'ın yatılı okul yurdunun adı. Dört salon vardı ve hepsine de şairlerin isimleri verilmişti. Kocamın ayakları altında ezilmemek için kendimi duygudan yoksun gerçeklere kaptırmış buluyorum.

Sözünü tutmadın Rose.

Daha önce hiç böyle bir şey için özür dilemek zorunda kalmamıştım ve kefaretime onun egosunu bir iki galibiyetle şişirerek başlayabileceğimi düşündüm. Bana karşı yumuşak davranmasını istemiyorum çünkü bunu yapmasını istemem. Ürettiğim doğal felaketlerle süpürülmeyi hak ediyorum.

Bu adil.

Sehpamın çekmecesini dikkatlice karıştırdım. "Matthew Wellington küçük bir çakaldı." On beş yaşındaydım ve ilk öpücüğümü *asla* ona vermeyecektim. Bu bahsi kazanacağımdan emindim çünkü Connor'ın da belirttiği gibi, her başkenti bir saniyeden kısa sürede biliyordum.

Eğer kazanırsam, Gucci güneş gözlüklerini alabilecektim. O hafta sonu Model BM konferansında, yüzünü her gördüğümde güneş gözlüklerini taktım. Sadece

..ovalamak için.

"Matthew'un güneş gözlükleri hâlâ bende," diye gururla not ediyorum.

"Herkes sana *ödünç verdiğini* söylediği ve senin de ona o kadar 'aşık' olduğun için konferans boyunca taktığın güneş gözlüklerini mi kastediyorsun? O güneş gözlükleri mi?"

Bön bön bakıyorum, gözlerim yanıyor. "Ne?" Görünüşe göre Matthew sadece küçük bir çakal değildi. Aynı zamanda küçük bir pislikti. "O yalanı ortadan kaldırdın mı?"

Connor kraliçemi parmaklarının arasında tutuyor. "Ona gerçekleri çarpıttığını söyledim ama yine de bir öpücük için *Matthew Wellington*'la oyun oynadığına inanamadım."

"Seninle bu oyunları oynayacağımı umduğun için mi?" Soruyorum.

Connor bunu inkar etmiyor. "Faust çocuklarından nefret ederdin ve ben de senin en nefret ettiğin kişi olmak istedim."

Tercümesi: *Her zaman aklında olan kişi olmak istedim.*

Giderek artan bir gülümsemeyle savaşıyorum.

"Başardın." Connor sırtıyor. "Biliyorum."

Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum ve çekmeceyi karıştırmaya devam ediyorum. Artık kazanmasına izin verdiğimi bildiğine göre, ihanetimi daha fazla saklayamam. Kabzası kan kırmızısı olan savunma bıçağımı buluyorum. Hemen satranç tahtasının yanına, Connor'a en yakın yere koyuyorum ve sonra yataktaki yerimi geri alıyorum.

Şaşırmış ya da eline silah verilmiş biri gibi görünmüyor.

Bıçağı eline aldı. "Açıkla."

"Benim seni bıçakladığım gibi sen de beni sırtımdan bıçaklayabilirsin."

Burnum alevleniyor, suçluluk ve pişmanlık duygularımı dizginliyorum.

Connor dudaklarını ovuşturuyor, ama henüz bir şeyleri birleştirip birleştirmediyi anlayamıyorum.

"Cezayı hak ediyorum." İşte söyledim. Saçlarımı at kuyruğu şeklinde bağlıyorum, ne yapmak isterse yapmaya hazırım.

"Bunu konuşmuştuk Rose," diyor sakince. "Seni asla incitmem, *varsayımsal olarak bile.*"

"Seni aldatmış olsam bile mi?" Test ediyorum.

"Yapmadın." Ses tonu gerçekçi. Sanki böyle bir senaryonun var olma ihtimali yokmuş gibi. Ben de serçe parmağımı o yöne doğru uza t t ı ğ ı m ı hayal bile edemiyorum. Ona trajik bir şekilde aş ı ğ ı m. Öyle ki, *basit* bir sözü bozmak bile midemi bulandırıyor. Sadakatsizlik kadar felaket bir şey değil.

Connor elinde bıçakla yataktan kalkıyor.

"Sınavda kopya çeksem bile mi?" Tekrar deniyorum, onu ve üstün duruşunu izliyorum.

"Senin hakkında daha az düşünürdüm çünkü bundan daha iyi olduğunu biliyorum."

"O zaman artık beni daha az düşünüyor olmalısın." Tavana bir bakış fırlattım. *Sadece söyle, Rose. Düşüncesizce attığın yanlış adımı dünyaya duyur.*

Connor benden önce konuşuyor. "Doktora bensiz gittiğin için mi?"

Kesinlikle biliyor.

Connor ayak bileğimden tutuyor ve bacaklarım düşene kadar beni yatağın kenarına doğru kaydırıyor. Üstümde dimdik duruyor. "Birlikte gideceğimize dair söz verdiğimiz için mi?" Ayak bileklerimi tekmeleyerek ayırıyor ve bacaklarımı açıyor.

Elindeki bıçağa bakıyorum.

Bir saniye bile geçmeden bıçağımı çekmeceye geri koydu, sanki *sana asla zarar vermeyeceğim der* gibi. Ve sonra bana döndü.

"Bu yüzden senin hakkında kötü düşünmem." Yaklaşıyor. "Çünkü senin kim olduğunu biliyorum. Çünkü bugün verdiğimiz sözü neden bozduğunu ve itiraf etmek için neden bir geceden fazla bekleyemediğini çok iyi biliyorum."

Sığ nefes alıyorum.

Connor elini göğüs kemiğime bastırıyor ve ben avucunun gücünü takip ediyorum. Sırtım yumuşak yorganla buluşana kadar. "Çünkü acelecisin." Kollarımı başımın üzerine uzatıyor, bileklerimi çaprazlıyor. "Çünkü verdiğimiz sözleri aşk ve ölüm yeminleri gibi görüyorsun." *Ben de öyle.* "Çünkü kırılmaz bir şeyi kırmış gibi hissediyorsun."

Titriyorum, soğuk kollarımı ve bacaklarımı sarıyor.

Ellerime bir şey sıkıştırıyor ve parmaklarımı onun üzerine kapatıyor. Bir satranç taşı.

Kraliçem.

Connor bedenimin üzerinde duruyor, elleri iki yanımda, dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta. Bacaklarım belinin etrafında kıvrılıyor, çıplak tenim ısınmaya başlıyor.

Çok derinden ve çok sessiz bir şekilde, "Ateşli bir ateşten başka bir şey olsaydın, hayranlık duyduğum ve sevdiğim kadın olmazdın. Nedenlerini anlıyorum. Onlara saygı duyuyorum ve tapıyorum çünkü onlar sana ait."

Keskin bir nefes alıyorum, sırtım kamburlaşıyor ve bedenim onunkine doğru yükseliyor. Daha derin bir nefes veriyor, gözlerimle buluşmadan önce bir an beni süzüyor.

Kraliçemi sıkıca kavradım. Onu yine ona verirdim ama aynı şekilde değil. Onu önceden daha çok severdim.

"Hamile olup olmadığımı bilmemek beni deli ediyordu," diye açıklıyorum. "Sadece girip çıkacağımı ve hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşündüm." Gitmeden önce

İki test. Biri zayıf bir *evet* dedi, diğeri ise *siktir git* dedi. Kendimi doktorun *hamile olmadığını* söyleyeceğine ikna ettim.

Connor şaşırmadı. Gerçi hiçbir zaman şaşırmaz. "Başka biriyle sıradan bir gün geçirmektense seninle bu anı yaşamayı tercih ederim Rose."

Her zamanki sesimden çok daha yumuşak bir tonda, "Bir daha sözünden dönmeyeceğim, o yüzden buna alışma," diyorum. Kocamın ve onun sözlerinin ve bana olan sevgisinin verdiği güvencenin altında eriyorum. Ne yapacağı kestirilemeyen, ateşli, çelişkilerle dolu ve gün boyunca nefret ettiğim diğer tüm kişilik özelliklerine sahip olan *ben*.

Kollarımı aşağı indirmeye çalıştığımda bileklerimi kavırıyor ve ellerimi ilk yerleştirdiği yerde sabitliyor. Bacaklarımın arası ısınıyor ve onun hâkimiyeti üzerime çöküyor.

"Jane'e hamile olduğunu benden sakladığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet." İlk hamileliğimi ve ne kadar korktuğumu asla unutamadım. I O kadar inatçıydım ki Connor'ı çoğu insanın yapacağından çok daha uzun süre karanlıkta bıraktım - yine de anlayacağını biliyordum. Sadece neler olduğunu kabul etmedim ve sessiz savaş aramızda daha samimi bir şeye dönüştü. Güvenimizi güçlendiren bir şey.

Tuhaf görünebiliriz ama bu olayın başka türlü gerçekleşebileceğini düşünemiyorum.

"Hayatım boyunca bir insan tarafından hiç bu kadar büyülenmemiştim ve bu süre inancımı daha da pekiştirdi."

"Ne inancı?"

Dudaklarını yalıyor. "Kalbimde başka hiç kimsenin sahip olamayacağı bir yerin var."

Ona delici bir bakış fırlattım, bileklerim hâlâ elinin altındaydı. "F. Scott Fitzgerald'ın *Buz Sarayı'ndan* alıntı yapmasaydın sana daha çok inanırdım."

Sırtışı göz kamaştırıcı. "Benim sözlerim olmasa bile söylediklerim gerçektir."

"Tamam."

"Sadece iyi mi? Bu kadar çabuk mu pes ettiniz, Bayan En Yüksek Onur?"

Benim için kullandığı unvana neredeyse gülümseyeceğim, sanki bana kim olduğumu ve neden kendime kraliyet ailesi gibi davranmaya devam etmem gerektiğini hatırlatıyor. "Bugün senden asla geri veremeyeceğim bir şey aldım." Gülümsemem tamamen kayboluyor.

Söyle Rose.

Ben de söyledim ve onun altında sırtüstü yatarken bile kelimelerim bana aitmiş gibi geldi. Doğanın bir gücü gibi. Bir gelgit dalgasını iten dalgalanma gibi. "Hamileyim."

Gülümsemesini gizleme konusunda çok kötü bir iş çıkarıyor, bu da gülümsemesinin benim görmem için geçmesine izin verdiği anlamına geliyor.

"Muhtemelen Eylül ayında gebe kaldığımızı söyledi, yani çok uzakta değilim ama hamileyim. Bu haberi doktorun muayenehanesinde tek *başıma* duydum ve tek istediğim senin yanımda olmandı. Orada olmanı diledim." Gözlerim doluyor ama yaşların taşmasını engelliyorum.

Connor boştaki eliyle yanağımı kavırıyor, başparmağı alt dudağımı sıyrıyor. Işıldayan masmavi gözlerine bakıyorum. "Ama artık burada seninleyim Rose ve başka her şey bize ait olamayacak kadar tahmin edilebilir geliyor."

Çevirisi: *Sıradanlık sıkıcıdır, sevgilim.*

İçimde kalan pişmanlığı dışarı atıyorum. *Ben hamileyim.* İçten içe, Disney filmlerindeki mide bulandırıcı derecede neşeli sahnelere ait olabilirim, ben dönüp saçlarımı okşarken ve şarkı söylerken kuşlar cıvıldıyor.

Dışarıdan bakıldığında, ben Ursula'yım.

Bu kocamı cezbediyor. Connor beni öpüyor... nazikçe. Hiç sevmediğim kadar *nazikçe*. Bakışlarım daralıyor.

Richard.

Dudakları kulağıma düşüyor. "Seni derin ve sert bir şekilde alacağımı düşünmedin, değil mi?"

Beni cezalandıracak.

En iyi şekilde.

Ters ters baktım. "Berbat saçları olan vasat bir narsist olacağını düşünmüştüm.

Sen de öylesin."

"Vasat mı? *Berbat* saçlar mı?" Eli bileklerimi sıkıyor. *Aman Tanrım.*

"Daha az belirgin yalanlar seçebilirdin." Diğer eli kalçamın çıplaklığında kayboluyor.

"Bu benim fikrim-" Parmaklarını bacaklarımın arasında şefkatle gezdirirken nefes nefese kalıyorum, dantelli külotum onun tenini benim tenimden ayırıyor.

"Gözlerini aç, Rose."

Kendiliğinden kapandılar. Tam onları açarken beni yatağa doğru çekti ve satranç tahtasını kenara itti. Düşen taşlara odaklanmadan önce yüzümü *yumuşak* bir şekilde tutuyor. Onun gücünden dolayı yüzümü buruşturuyorum. Ben kırılgan tabak çanak değilim.

İstesem onu lime lime edebilirim.

Ama ben istemiyorum. Tek arzum, ben onun ellerinde tamamen

eriyene kadar onun gücünün benimkine üstün gelmesi. Vücut ağırlığını üzerimden indirmeyecek, ama

yerden kalktı, leğen kemiği benimkinin üzerine oturdu.

Connor alev alev yanan bakışlarımı yakalıyor. Gözleri benimkilere o kadar sabitlenmiş ki, onlarla beni beceriyor da olabilir.

Nabız atıyorum.

Dudaklarım ayrılıyor.

Başım dönmüş ve aydınlanmış bir halde anlamakta zorlandığım yumuşak, sessiz bir Fransızca fısıldıyor. Omzuna tutunmak için bileklerimi ayırıyorum. Hızla ellerimi bir kez daha kavırıyor ve başımın üzerine uzatıyor. İtiraz etmeye çalıştığımda Connor onları tutuyor, diğer elini kalçamdan çekiyor ve sehpaye doğru uzanıyor.

Connor sertleşmiş sikini *bilerek* külotuma sürüyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Connor..."

Bir iniltiyle boğuluyorum, tüm vücudum uyarılmışlıkla kenetleniyor.

İpli pantolonunun içinde ereksiyonu belirginleşiyor ve onu içimde hayal ediyorum. *Sert. Derin. Sert.* Bu nazik bok değil.

Boyu 1.80 olduğu için benden uzaklaşmadan sehpaye uzanıp çekmeceyi açabilecek kol genişliğine sahip. Sadece ileri. *Taşlama.*

Başımı arkaya eğiyorum ve deri kelepçeleri topladığını görüyorum. Çekmeceyi kapatıyor ve kelepçeleri bileklerime kilitliyor. Artık onları ayırma yeteneğimi kaybediyorum.

Tek bir bakışla onu şişlemeye çalışıyorum. Connor sadece sırtıyor.

Ugh.

Alaycı bir şekilde yakınımaya eğiliyor. "Ben neyim?" diye fısıldarken pembe dudakları dudaklarıma değiyor. Onun sözlerini içime çektiğim gibi ben de onunkileri içime çekiyorum.

"Ortalama," diye mücadele ediyorum.

"Yanlış." *Benden hiçbir şey alamazsın* dercesine dudaklarımızın arasına mesafe koyuyor.

Bu fikir karşısında daha da küstahlaşıyorum. "Seni öpmek istediğimi kim söyledi ki?" "Senin zeki olduğunu kim söyledi?" diye kibirli bir şekilde karşılık veriyor.

soğukkanlılık. *O seksi.* Hayır, *değil.* Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. *Evet, seksi.* Hayır, Rose. Çelişkili düşüncelerimden dolayı kıllanıyorum.

*Yüce Tanrım,
Öyle yap ki kocamın her parçasından nefret
edebileyim. Saygılarımla,
Rose Calloway Cobalt.*

"Princeton zeki olduğumu söyledi. Ben zeki olduğumu söylüyorum," diyorum Connor'a. "Ve seni öpmek istediğimi hiç söylemedim." Başımı ve omuzlarımı yataktan kaldırıyorum. Avucunu göğüslerimin arasına bastırarak beni tekrar aşağı itiyor.

Son düğmeye ulaştı ve yavaşça, çok yavaşça gömleğimi tamamen açtı. Göğüslerim ortaya çıkıyor, hassas meme uçlarım dikkat çekiyor. Vücudum ellenmek için yalvarıyor ama sözlü olarak yalvaramayacak kadar inatçıyım.

Connor saçlarımı okşayarak yüzümden uzaklaştırıyor ve saç tellerimi *sertçe* çekmesini bekliyorum. Asla yapmıyor ve boğazımdan sinirli bir ses yükseliyor.

"Evet?" diye soruyor, neden o sesi çıkardığımı çok iyi biliyor. "Bir yerin mi ağrıyor Rose?"

"Senin ölümün."

Neredeyse gülecek.

"Ve gülüşünü katletmek için."

Parmağıyla külotuma asılıyor ve bacağımla kaldırıyor, dudakları dizimin

iç kısmından uyluğumun iç kısmına doğru sıcak, tüy kadar hafif bir çizgi izliyor.

Isır beni.

Başım dönüyor. Külotumu yarıya kadar indirdiğinde duruyor, ağzı kısmen kalçama dayanıyor. "Neyim ben?" diye soruyor.

Kocama teslim mi olayım?

Asla.

Nefes alıyorum, "Sıradan."

"Yanlış, Bayan *En Yüksek* Onur." Külotumu yırtmak yerine dikkatlice, çok dikkatlice bacaklarımdan aşağı kaydırıyor. İri elini boğazıma dayamasını istiyorum. İçimi delmesini istiyorum. Tek yapmam gereken doğru cevap vermek.

Uyarılmam artıyor, bacaklarım onun elinde. Bir iki kez nabzım atıyor, sikini *arzuluyorum*. Külotumu ayak bileklerimden sıyrıyor ve ben nefes alıyorum.

"Yüzünden iğreniyorum," diyorum ona. *Yüzünü seviyorum*. Neden bu kadar yakışıklı olmak zorunda? Mükemmel karın kasları. Dalgalı saçları. Nemlendirilmiş cildi bile. Sinir bozucu. Onunla ilgili her şey. Öyle. Çileden çıkarıcı.

"Böyle yalanlar, sevgilim." Bacaklarımı tekrar açmadan önce şefkatle dizimi öpüyor. Aralarına diz çöktü ve ipli pantolonunun paçasını aşağı sıyırdı. *Yüce Tanrım*.

Köprücük kemiklerim dışarı çıktı. "Connor..." Islandığımı hissedebiliyorum.

Ereksiyonu ortaya çıktı; uzun, kalın ve inanılmaz sert. İçime sığmaya hazır. Pantolonunu çıkarıyor ama katlamak için zaman harcıyor, hepsi beni rahatsız etmek ve arzuladığım şeyi uzatmak için.

Vücudum kalkmak istiyor. Sırtım kamburlaşmak istiyor. *Bana ihanet etme, bedenim. Kocana karşı savaşa hazırlan.*

Ona doğru eğildim.

Lanet olsun.

Connor avucunu hızla karnımın alt kısmına yerleştiriyor ve beni nazikçe geri itiyor. Sonra nazikçe, çok nazikçe, göğüslerimin arasından, meme uçlarımın üzerinden, göğüs kafesime, aşağıya ve daha aşağıya, karnıma ekstra zaman harcayarak nefes nefese öpücükler yerleştiriyor. Ve bebeğimizin güçlü bir şekilde büyüyeceği yere.

Durakladı, sadece bana baktı ve "Ben neyim?" diye sordu.

Bacaklarım titriyor. Kelepçelere karşı sarsılıyorum, zevk kabarıyor. "Sen *dehşet verici*."

"Réessaie." *Tekrar dene.*

"Sıradan, tipik, *sıradan*-"

Connor aniden kelepçeli bileklerimi tutuyor ve kollarımı önüme indiriyor. Sonra parmaklarımı birleştirip orta ve işaret parmaklarımı uzatıyor, sanki bir silahı taklit ediyormuşum gibi bastırıyor. Bakışlarımı tutuyor ve ellerimi daha yukarıya, ağzına doğru kaldırıyor. O çekerken kaslarım memnuniyetle yanıyor.

"Neyim ben?" Derinden fısıldadığı sözler beni vücudunun görüntüsünden çok daha fazla tahrik ediyor. Damarlarım haşlanıyor ve kan klitorisime hücum ediyor.

Hissettiklerim o kadar hızlı artıyor ki cevap vermeyi unutuyorum. "Rose," diyor tekrar. "Neyim ben?"

"Çıldırıtcı."

Connor parmaklarımı ağzına aldı. Gözleri hâlâ benimkilerde.

Ürperiyorum, bedenim titriyor. Onun rakipsiz güvenini görünce neredeyse boşalıyordum. Dudaklarım ayrılıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Parmaklarımı ustalıkla emerken, sertleşmiş sikini *yavaşça* içime itiyor ama asla itmiyor. Asla daha derine sallamıyor. Sadece duruyor ve bana eziyet ediyor. Dolu ama sürtünme yok. Dolu ama saldırganlık yok.

Omuzlarım şilteye gömölüyor ve sırtım öne doğru eğilerek ilerlemek istiyor. Bedenimin arzuladığı şeyi kendimden daha fazla esirgeyemem. O kadar bastırılmışım ki, eli göğsümü sıyırdığında inliyorum. Nefes alıyorum ve sanki ateşte yanıyormuşum gibi haykırıyorum.

"*Connor.*"

Ağzını parmaklarımdan çekip çıkarıyor. "Neyim ben?" diye soruyor talepkâr bir ses tonuyla. Kalçamı yoğuruyor, vücudumun her yerinde kullanacağı kuvvetin tadına bakmamı sağlıyor.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, tüm askerlerim bu savaşı terk ediyor. "Neyim ben?"

"Bir tanrı." O kadar sert ileri sürüyor ki anında boşalıyorum. Sikiinin etrafında kenetleniyorum. Derin ve sert bir şekilde itiyor, ben ilkenden inmeden önce beni başka bir zirveye çıkarıyor. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum.

Beni sert bir şefkatle öpüyor, dudaklarım onunkilerin altında şişiyor. Bedenim zihnimle birlikte alev alıyor ve saçlarımı çekiştiriyor. Basınç her siniri aydınlatana kadar çekiştiriyor. Gözlerim geri dönmeden önce, o içeri girerken esneyen kışına bakıyorum, o kadar hızlı ki sanki bacaklarımın arasında bir maraton koşuyor.

Connor.

Ağzıma karşı inliyor. "Sertleşmek mi istiyorsun Rose? Her santimini *avuçlamamı* ister misin?"

Zevkle onaylayarak mırıldandım.

Boynumun etini ısıtıyor ve keskin bir nefes alıyorum. *Connor.* Elini boğazıma dolamadan önce boynumu emiyor. Beni boğmasına bayılıyorum, ama ben hamileyken bunu uzun süre yapmayacağını biliyorum. Bu konuda her zamankinden daha nazık.

Kulağımın dibine fısıldıyor, "Seni ne kadar sert becerdiğimi hissedebilirsin." Derine iniyor, o kadar derine iniyor ki ona doğru eğilip omzuna doğru inliyorum. Connor beni vücuduna yaslıyor, kıçımı avuçluyor ve beni daha da yaklaştırıyor, ta ki nefes alamayacak kadar içine girene kadar.

İkimiz de sarsıcı bir doruğa ulaştık.

Daha sakinleşmeden, yorgun bir sesle *içeride kalmasını* söylüyorum. İlk başta duyduğundan bile emin değilim. Yanağımı omzunda tutuyorum, kaslarım yorgun ve gözlerim kapalı. Beni taşıdığını hissediyorum, bacaklarım hala onun etrafında ve başımı yastığıma yaslıyor, vücudu benimkine bastırıyor.

Uyanık kalmak için savaşıyorum.

Connor üzerimde, kelepçelerimi açıyor. Ayrıca, çok açık bir şekilde, isteğimi duydu.

"Sanırım tuhaf bir kâbus gördüm," diyorum planladığımdan daha büyük bir memnuniyetle.

Kelepçeleri bir kenara koyar. "Bunu kâbusa çeviren neydi?" Acıyan bileklerimi öpüyor, dikkatle beni izliyor.

"Sana tanrı dedim."

Bir sonraki öpücüğünde dudakları yükseliyor. "O zaman senin kabusun benim rüyam." "Senin gerçeğin değil mi?" Karşı çıkıyorum.

Öne doğru eğilir. "Bütün rüyalarım gerçektir, sevgilim. Ve senin hayallerin de benim hayallerim." Alnıma en sıcak, en sevgi dolu öpücüğü konduruyor.

2019

"Siktir et."

- Ryke Meadows, *We Are Calloway* (1. Sezon 13. Bölüm - Mısır Tarlaları
ve Butterbeer)

< 8 >

Ocak 2019

The Meadows Kır Evi

Philadelphia

RYKE MEADOWS

"Bunun için neden gönüllü olduk ki?" Dais'e gümüş bir merdivenin tabanını tutarak soruyorum.

En yüksek ikinci basamakta tek ayağıyla duruyor. "Çünkü o bizim en yakın arkadaşlarımızdan biri." Daisy dişleriyle bir parça koli bandını yırtıyor ve uzun mavi bir pankartın ipini tavana yapıştırıyor. Birinci katımız kocaman bir oda, bunu asacak bir fuaye ya da kemer yok.

"Çok sinir bozucu biri." diye homurdandım.

İfadem *ping ping* ve *bop bop* sesleriyle kesiliyor. On metre ötede, oturma odasında bir yığın yastıkla çevrili on birinci aylık bebeğimiz çocuk klavyesine vuruyor. Beyaz kurdumuz Nutty, merdivenlerin dibine kıvrılmış, korkunç müziğin arasında uyuyor.

Sulli yakın zamanda bir müzik ödülü kazanmayacak. Müziğe yatkın olmasını beklemiyorduk zaten. Daisy zar zor bir melodi tutturabiliyor ve ben de şarkı söylemede o kadar iyi değilim.

Yine de küçük kardeşimden çok daha iyiyim.

"Ama onu seviyorsun," diye mırıldanıyor Daisy, bir bant parçasını daha ısırırken. "Bu Connor'la benim aramda kullanmak için çok ağır bir kelime."

Kaseti tavana yapııştırıyor ve sonra orantısız bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Şu Ryke Meadows çok tuzlu."

Biliyorum ki ne yaparsak yapalım, içine sıçacak. Yani evet, belki biraz tuzluyum.

Bant aniden beşinci kez sıyrılıyor ve afiş Daisy'nin kafasına düşüyor. Uzanıp kalçasından tutuyorum, böylece yere çakılmıyor.

Daisy pankartı itiyor ve sonra alaycı bir şekilde "Kıçıma dokunuyor" diyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve sonra elimi yuvarlak kıçına götürüyorum. "Şimdi senin lanet kıçına dokunuyorum." Kıçını okşadım ve sıktım.

Elini alnına götürür. "Kocam ne düşünecek? Başka bir adamın kıçımı okşamasına izin verdiğimi mi?" Daisy teatral bir şekilde lanet merdivenden *geriye doğru* düşüyor.

Bunu o kadar çok tahmin ediyorum ki onu tam zamanında yakalıyorum. Başındaki beyzbol şapkam kafasından düşüyor ve parkeye çarpıyor.

Kollarımda, bana bakıyor.

Ona bakıyorum. "Kocan en çılgın Calloway kızıyla evlendiğini düşünüyor."

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor. "Kocamla arkadaş mısınız?"

Bir tutam saçımı yüzüne savuruyorum ve sonra onu öpüyorum. Vücudum kucaklaşmamızla ısınıyor ve dudaklarımın altında gülümsediğini hissediyorum.

Öpüşürken mırıldanıyor, "Merhaba kocacığım."

Alt dudağını ısırđım ve fısıldadım, "Selam, karıcığım." Daisy'yi aniden kanepeye fırlatıyorum. Bulaşıcı bir gülümsemeyle minderin üzerine düşüyor.

Sulli annesini aniden karşısında görünce güler.

Daisy doğrulur ve Sulli'ye doğru eğilir. "Bilmiyor muydun, fıstık ezmeli kek? *Uçabiliyorum.*" Sesi o kadar melodik ki, kızımızla konuşmasını her gün dinleyebilirim.

Mavi pankartı topluyorum ve yakındaki mutfak tezgahına gidiyorum. Dediğim gibi, birinci katımız mobilyalarla bölünmüş lanet bir alan.

"Şunu bar taburelerinin üzerine bantlayalım."

"Bunu sevdim." Daisy, bu şeyi yeniden bantlamama yardım etmeden önce Sulli'ye aptal bir surat yapıyor. İşimiz bittiğinde, kelimeler onun el yazısıyla kalın ve net bir şekilde yazılmıştı.

30. *yaş gününün kutlu olsun, Connor!*

"Bundan nefret edecek." Bu gerçek neredeyse buna değiyor. Gerçek şu ki, kesinlikle her şeye bok atacak, kesinlikle adamı seviyorum ve ayrıca zor zamanlar geçirdiğinde *gerçekten* çok seviyorum. Ki bu nadiren olur. Çünkü onu kızdıran pek bir şey yok.

"Çok doğru," diyor Daisy. "Connor Cobalt partilerdeki ince şeylerin kıymetini bilmiyor."

"Peki daha ince şeyler nedir Calloway?"

Kollarını uzatıyor ve onları havaya kaldırıyor. "Göz kamaştırıcı parlak süslemeler! Doğum günü kuşakları! Ve pasta! Her doğum gününde pasta olmalı." Daisy eğiliyor.

Onu kollarımda istiyorum.

Ona sarılmak, onu öpmek ve sadece onu sevmek.

Bu duygular asla azalmaz. Asla bitmez.

Daisy hareketsiz kalır. "Pastayı hatırlıyorsun, değil mi?" Rose ve kız kardeşleri bu görevi kardeşimle bana bıraktılar.

"Lanet olası dondurucuda."

Lo ona *vanilyalı* dondurmali pasta vermenin komik olacağını düşündü. İroni olsun diye. Aramızdan birini "vanilyalı" olarak nitelendirecek olsaydık, Connor Cobalt listenin son sırasında yer alırdı. Ve ne var biliyor musunuz? Connor'ın Lo'nun vanilyalı pastasına sıçacağını hiç sanmıyorum çünkü pasta Lo'dan geliyor.

Acı çekmiyorum. Aksine, Connor'ın doğum gününün bir kısmı kardeşim sayesinde doğru geçtiği için mutluyum. Connor kendi doğum gününü kutlamaktan nefret ediyor olabilir ama hepimizin, hatta *benim* bile bir parçamız onun bugünün tadını çıkarmasını istiyor.

Onu nasıl, neden umursuyorum ki? Bir yandan onun bir kez olsun mücadele ettiğini görmek istiyorum. Diğer yandan, onun da hepimiz kadar mutlu olmasını istiyorum - çünkü başka türlü yanlışı geliyor.

"Dada!" Sulli iki ayağı üzerinde bize doğru sallanırken haykırıyor. Geçen hafta yürümeyi başarmıştı (olayı videoya kaydettik), ancak her sallantılı adımda bacakları hala titriyor.

Daisy ve ben kızımıza doğru dönüyoruz. Yeşil bir tulum giymiş ve koyu kahverengi saçlarını minik at kuyrukları yapmış bu bebekten daha sevimli bir şey olamaz. Benim saçlarım gürdür, bu yüzden onunkilerin hızla uzaması sürpriz olmadı.

Daisy çömelip el sallıyor ve Sulli'ye tezahürat yapıyor.

Aralarına bakarken, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. *Karına dün ne olduğunu anlat.* Anlatamam.

Dirseğimi bar tezgahına dayadım.

Daisy'nin kalbini kıramam. Bu hayatım boyunca yapmak isteyeceğim son şey. *Bilmek zorunda değil.*

Sullivan, Daisy'nin yanından geçerken sanki annesine karşı bir yarıştaymış gibi gülüyor. Sonra bebeğimiz ahşap bar taburesinin basamaklarına tırmanmaya başlıyor.

"Merhaba," diye sesleniyor Daisy. Sulli'ye açıkça *hayır* demekte zorlanıyor. Ben de öyle.

Onu yakalayacağım. Sulli'yi kollarımın arasında tutarak lanet macerasından uzaklaştırıyorum. Bana baktığında yüzümü buruşturuyorum.

Sulli beni taklit etmeye çalışıyor, kaşları bir araya gelmeye çalışıyor.

Bu benim bebeğim. Hala inanamıyorum, 11 aylık bile değil. Daisy ayağa kalktı. "Sullivan Minnie Meadows, olağanüstü tırmanıcı."

Sulli'nin burnunu kendi burnuyla karıştırıyor.

Daisy'den başka birinden asla bebek istemem.

Karım birinci katı tarıyor. "Hey, bak, parti planlamada oldukça iyiyiz."

Merdiven trabzanlarımızın etrafına altın flamalar sardık ve birkaç siyah ve altın balon patlattık. Süslemelerin çoğunu Yılbaşı Gecesi temalı reyondan aldık, böylece bir doğum günü partisine daha az benziyor. Daisy ve ben Connor'ın bundan hoşlanacağını düşündük. Geleceği için bile şanslıyız. Yirmi yedinci doğum günü partisinden bu yana, onunla birlikte kutlama yapmamıza izin veriyor ve artık başka bir ülkeye uçmuyor.

Vermekten vazgeçmeyen dekorasyon: Connor Cobalt'ın kartondan bir maketi.

Ben ciddiylim.

Connor'ın kibirli sırtışı, tek kemerli kaşı, özel dikim takım elbisesi ve dalgalı saçlarına fotoşopla yapılmış *tacıyla* gerçek boyutlu bir versiyonu ön kapının birkaç adım ötesinde duruyor. Bu onu ya çok kızdıracak ya da eğlendirecek.

İkisi de bana uyar.

"On dolarına kendini çöpe atar," diyor Daisy.

Sulli'yi tek kolumla tutuyorum. "Yok artık. Kendi resmini kirletmez."

Daisy başını öne eğiyor. "Sanırım gelir, etrafına kayıtsızca bakar ve kapıdan çıkıp gider." Yeşil gözlerinin ardında bir hayal kırıklığı görüyorum.

"Bunu yapmaz."

"Neden yapmayacak?"

"Çünkü nerede yaşadığını biliyorum," diye çıkışıyorum. Sırf çıkıp gitsin diye ona bir parti vermeyeceğim. Hayatta olmaz.

Daisy üzerinde "*güneş ışığı ile biraz kasırga karışımı*" yazan beyaz tişörtünün bağlarını çözüyor. "Biliyor musun, beni anlayan tek iki erkek sizsiniz. Beni kimsenin tanımadığı bir şekilde tanıdınız ve Connor'dan sizden hoşlandığımı gibi hoşlandığımı söylemiyorum. Belli ki."

"Umarım değildir."

Gülümsemesini saklamaya çalışıyor. Keşke benim hatıram için bile olsa saklamasa. "Gülümseyebilirsin, tatlım."

Ve öyle de yapıyor. "Ona hiçbir şey borçlu olmadığımı biliyorum. Benim yanımda olduğun için sana hiçbir şey borçlu olmadığımı söylediğin gibi, ama umarım onunla olan arkadaşlığım her iki şekilde de aynı anlayışa sahiptir. Bu mantıklı mı?"

"Evet, ama adam normal bir adam değil. Geri kalanımızı hayvan krallığındaki *yiyecekler*."

Gülümsemesi geriliyor. "Ama ben sadece beni yemeni istiyorum."

Sikeyim. Ona yavaşça bir kez daha bakıyorum ve ayaklarının topları üzerinde yükselip düşüyor.

Sonra kapı açılır.

"Siz delilerden hanginiz *Celebrity Crush* aboneliği sipariş etti?" Sivri çeneli kardeşim elinde parlak pembe bir magazin dergisiyle kulübeye daldı.

"Neden postalarımızı karıştırıyorsun?" Ben de karşılık verdim.

Daisy yaklaşan bir araba kazasını görür gibi kolumu tutuyor. "Dikkat et, L-"

Lo, karton Connor Cobalt'a çarpar ve aynı anda hem düşmemeye hem de dik durmaya çalışarak onun üstüne düşer. "Tanrım...Tanrım," diye küfreder.

Daisy ile gülmeye başladım.

Kardeşim Connor'ın gerçek boyutlu bir görüntüsünün üzerinde duruyor ve neyle karşılaştığını yeni fark ediyor. Bana bir bakış attı. "Abi... bunun burada ne işi var?"

Daisy cevap veriyor, "Gelmezse diye bu versiyonu var." Bunun gerçek bir neden olduğunu hiç düşünmemiştim ama bilinçaltımda belki de hep oradaydı.

Lo kartonun yerini değiştiremeden Rose açık kapı aralığında belirir. Gördüğü manzara karşısında homurdanır, elleri kalçalarında tünemiş, dar siyah elbisesinden küçük bir bebek yumrusu fark edilmektedir.

"Gerçekten mi Loren? Onunla zaman geçirmeye bu kadar *aç* mısınız?"

Lo kartonu düzeltiyor, artık ona dolanmıyor. "Sahtesini ve gerçeğini aldığım için beni kıskanıyorsun."

"Kıskanmak mı? *Lütfen*." Ona el sallıyor. "Sahte Connor Cobalt senindir." Saçlarını omzundan savuruyor ve arkasından dışarıdaki bir şeyi izliyor. "O taşa dikkat et, Moffy."

Küçük çocuklar genellikle arnavut kaldırımlı yolda yürümekte zorlanırlar. "Ve siz ikiniz"-Rose bakışlarını Dais ve benim üzerime çeviriyor-"bu kadar *egosunu* şişiriyor. Bugün onun doğum günü olabilir ama bu gerçeği gelecek yıla da taşıyacak." Kartona ters ters bakıyor. "Şimdi duyabiliyorum, 'Ben çok önemliyim, hepiniz beni kopyalamaya çalıştınız'."

"Haksız sayılmaz," diyor Lo.

İnledim.

Rose alay ediyor. Daisy gülümser.

Moffy ve Jane kulübeye girerken Rose, "Umalım da bu onu korkutup kaçırmazın," diyor.

Ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde -ki küçük çocuklar oldukları için hızlı sayılmazlar- pencere kenarındaki mini basketbol potasına koşuyorlar. Duvara delik açtım, böylece her ikisi de geldiklerinde yapacak farklı bir şeyleri oluyor. Zıplayan toplar için hasır bir sepeti kazıyorlar.

Lo dikkatini oğlundan uzaklaştırmaya çalışıyor. Bana doğru yürüyor ama içimden bir ses mutfaktan bir şey istediğini söylüyor. "Connor kendini seviyor. Bahse girerim bütün yıl boyunca en sevdiği şey bu olacak. Benimle arkadaş olmasının dışında." Yüzünde kuru bir gülümseme belirliyor.

Rose ters ters bakıyor. "Onun en sevdiği şey *benim*. Sizin arkadaşlığınız daha alt sıralarda yer alıyor."

Lo sahte bir şaşkınlık takındı. "Öyle demedi."

Rose gözlerini deviriyor ama bir yandan da kapıyı izlemeye devam ediyor. "Haklısın Loren, o kendini seviyor ama bu daha aşağı bir kopyayı kapsamıyor." Kimseye cevap vermesi için zaman tanımıyor. "Beckett ve Charlie arabadalar, bana yardım eder misin Daisy?"

"Elbette." Yanımdan ayrılıp kız kardeşiyle birlikte çıkmadan önce bir asker selamı verdi.

Sulli kollarımda kıvranıyor. Yerde emeklemeyi tercih ediyor, ben de onu çocuk klavyesinin yanına koyuyorum.

Lo mutfak dolaplarımı karıştırıyor, yarısını açıp kapatıyor.

Takip ediyorum ve lavabonun yanındaki gazeteyi fark ediyorum. Abonelik siparişi verdiğimi hatırlamıyorum ve Daisy'nin de vereceğinden şüpheliyim. Ön yüzünde adımın yazılı olduğu adresimize *kaşlarımı* çatıyorum.

Lo başka bir dolabı çarpıyor, kolunun altında bir paket cips var, ama şimdi kileri araştırıyor.

"Ne arıyorsun lan sen?" Ben soruyorum.

"Salsa, dostum." Tedirginlik sözlerini keskinleştiriyor. "Salsa olmadan cips yiyemezsin." Hançerli kehribar gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor. "Sana hiçbir şey öğretemedim mi, ağabey?"

"Bende hiç yok."

Sanki sevdiği bir şeyi öldürmüşüm gibi yüzü düştü. Bu öyle bir ifade ki neredeyse "*Hemen gidip senin için biraz alacağım*" diye karşılık vermeme neden olacaktı.

"Bu partiye parti denemez." Lo kilerin kapısını kapattı. "Artık ne olduğunu biliyor musun? Bir *sosyal etkinlik* - ev sahipleri humus ve havuç gibi şeyler dağıtıyor ve herkesin unutacakları kadar uzun süre konuşmasını bekliyorlar.

gerçek yemek hakkında. Beni sosyal bir yere getirdin, kardeşim." Cips paketini açtı. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Alaycılığı çok kalın.

"O lanet elindeki de ne?" Soruyorum. "O gerçek bir yemek."

Bir cipsi çıkırdatıyor. "Salsa olmadan gerçek değil."

Tanrı aşkına. Buzdolabımı açtım ve domates, limon, biraz soğan ve... evet, kişniş buldum. Lo pek yemek yapmaz ama ben yaparım.

O yemek yerken ve çocuklarımız oynarken, ben onun lanet olası salsa sosunu yapmaya başlıyorum ve ona bir şey sormak zorunda kalıyorum. Bu beni öldürüyor. Daha fazla içimde tutamıyorum.

Bir kesme tahtası alıyorum ve o da yanımdaki tezgâha oturuyor. "Dün bir şey oldu," diyorum içimden. Omzumun üzerinden kontrol ediyorum ama kapı kapalı ve kızlar henüz dönmemiş.

Muhtemelen arabanın yanında özel olarak konuşuyorlardır.

Lo gerilir, bir çip havada ağzının yanında durur. Elini bıraktı. "Bu senin bacağı mı?"

Tırmanış kazamdan sonra sağ bacağım mahvoldu ama fizik tedavi yardımcı oldu. Artık topallamıyorum ama ağrım devam ediyor. Dizimdeki sıkıcı zonklamayı görmezden geliyorum ve sadece sabah akşam esnemezsem büyüyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

Lo sesini alçalttı. "Baba?"

"Hayır."

Babamla ilişkim geçmişte olduğundan daha iyi ama ben olmadan Sullivan'ı izlemesine izin vermeyeceğim. Asla izin vermeyeceğim.

"Bak..." Sadece söylemeye çalışıyorum. "Onun kalbini kırmak istemiyorum ama bir şey oldu ve-"

"Onu aldattın mı?" Kardeşimin gözlerinde o kötü niyetli, kindar, *seni ve sevdiğin her şeyi öldüreceğim bakışını* görmüştüm, hepsi bana yönelikti ama uzun zamandır görmemiştim.

"Hayır, lanet olsun," diye zorluyorum.

Elmacık kemikleri bana doğrultulmuş silahlar gibi ama rahatlamaya çalışıyor. "Bu işte berbatsın, biliyor musun?" Kötü haber vermekten bahsediyor.

Bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum. "Biliyorum lan." Bu değişmedi, ama en azından bu şeylerin herkesi yiyip bitirmesine izin vermek yerine söylemeye *çalışıyorum*.

"Durumu olduğundan daha kötü gösteriyorsun."

Domates ve soğanı doğramaya başlıyorum. "Evet..." Midem bulanıyor. "Dün Sulli ilk kelimesini söyledi ve Daisy duştaydı." *Baba ve annenin kulağa* sözcükten çok ses gibi geldiğine karar verdik, bu yüzden ilk sözcüğünün başka bir şey olması konusunda anlaştık.

Kızımızın ilk kelimesini duymayı bekliyordu. Bu onun lanet aklındaydı.

Ağabeyimin keskin yüz hatlarında bir farkındalık beliriyor. "Bu kadar mı?"

"Böyle bir şeyi kaçırmak istemez ve kaçırıldı da." Daisy'den bir şey almışım gibi hissetmekten nefret ediyorum. Ona bu lanet dünyadaki *her şeyi* vermek istiyorum.

"O kelime neydi?"

"Ciddi misin sen?" Öfkeyle bakıyorum. "Tüm bunların içinde bunun hiçbir önemi yok." "*Sikmekti*, değil mi?" Neredeyse gülmeye başlıyor.

Yüzüne bir bulaşık bezi fırlatıyorum. "Siktir git. Ve evet, ne olmuş *sikiştiyse?*" Boğazıma bir hırıltı yapıyor ve bu lanet soğanları daha güçlü bir şekilde doğruyorum.

Lo, "Lily'nin bana elli dolar borcu var, işte bu yüzden," diye karşılık verir.

Çocuğum üzerine bahis oynamalarına şaşırmadım. Biz de eğlence olsun diye onlarınkine oynadık. "Hayır, Lily yapmaz, eğer bundan Daisy'ye hiç bahsetmezsem..." Yüzünü ekşitince duraksadım. "Ne?"

"Yalan söyleme dostum. Dünyaca ünlü bir yalancı olan biri olarak söylüyorum, bunu burada yapmak istemezsin. Daha kolay bir şey olabilir ama daha iyi değil."

Evet.

Evet, biliyorum.

"Böyle bir şey olduğu için mutlu olacak," diye beni ikna etmeye çalışıyor. "Bunu fazla düşünüyorsun."

"Evet... Muhtemelen öyleyim," diye mırıldandım. Ona başımı salladım. "Teşekkürler. Ona söyleyeceğim." Sonra da aptalca, soğan suyuna bulanmış parmaklarımla gözlerimi ovuşturuyorum. "*Orospu çocuğu.*" Gözbebeklerim haşlanıyor ve acıyor. Koşarak lavaboya gittim, musluğu açtım ve kafamı musluğun altına soktum.

Gözlerimi hızlıca yıkıyorum ve ancak üzerlerinden su fişkırdığında rahatlıyorum.

Lo ağzına bir cips daha atar. "Sözümü geri alıyorum. Bu sosyal hiç de fena değil."

Onu tersledim.

Umarım Connor geldiğinde biz de aynı şeyi söylüyor oluruz.

{ 9 }

Ocak 2019 Cobalt

Inc. Ofisler

Philadelphia

LILY HALE

Neden Connor'ın doğum günü partisinden kaçmamasını sağlamakla hep ben sorumluyum?

Lo'ya mesaj atıyorum.

Bir açıklamaya ihtiyacım var çünkü bu görev benim gibi biri için çok önemli görünüyor. 28. ve 29. doğum günlerinde Connor hiçbir zaman aktif olarak

ülkeyi ³ Ocak'ta terk edecek, ancak yine de daha zeki ve yetenekli birinin bekçi köpeği olması gerekiyor.

Rose ya da Ryke gibi.

Yeteneklerim var. Olduğunu biliyorum ama sertifikalı bir dâhinin A noktasından (yaptığı iş) B noktasına (parti) gitmesinden sorumlu olmak bunlardan biri değil. Dahi beni alt edecektir.

Tırnaklarımı yiyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. Bu tek görevin ne kadar büyük bir baskı yarattığını kimse anlamıyor. Connor partiye gelmezse, bunun sorumlusu benim.

Cobalt Inc. asansörüyle ofisine çıkıyorum ve tırnaklarımı yememek için ellerimi çukurlarımın altında sıkıyorum. Kendi kendime mırıldandım.

Superstar'dan Mary Katherine Gallagher." O SNL karakteri gibi ellerimi koklamayacağım. Olmaz. Olmayacak.

Asansörde yalnızken, cesaretlendirici sözler mırıldanıp duruyorum. "Rose kefaletle serbest kalmayacağı konusunda ısrar etti ve sen de ona inanıyorsun, değil mi?" Başımı salladım. *Rose bana yalan söylemezdi.* "Talimatların var. Ne yapacağını biliyorsun, Lily Hale."

Kendimden daha emin bir şekilde başımı sallıyorum.

Talimatlar: *Connor Cobalt'ı sürpriz bir parti için Ryke ve Daisy'nin kulübesine getir.*

Rose'un feragatnamesi: *Sıçıp batırmayın.*

Yani bunu açıkça söylemedi ama kısık gözleri çok fazla ceza ve tehdit içeriyordu. Bana arabaya binmemi söylediğinde terliyordum. *Kahretsin,* kesinlikle hala terliyorum. Düz siyah uzun kollu gömleğimi, iki beden büyük siyah montumu sallıyorum ama bacaklarımı ısıtıyor. Cobalt Inc. için doğru düzgün giyinmiş değilim çünkü altıma sadece bot ve tayt giyiyorum ama Connor'ın bunu umursayacağını sanmıyorum.

Bugün saçımı yıkamayı unutmadım, o da var. Asansör kapıları vınlayarak açılırken telefonum çalıyor.

Çünkü sen bu işte en iyisisin, aşkım - Lo Riiight. Ona inanmıyorum, birazcık bile.

Asansörden çıkıyorum ve sonra gelen ikinci bir mesajı fark ediyorum.

Ve seni terk edemeyecek kadar suçlu hissedecek - Lo Connor benim gibi birini terk ettiği için kendini kötü hisseder miydi? Belki de. O benim arkadaşım olmadan önce öğretmenimdi ve Eğitimci Connor Cobalt bile ona ihtiyacım olduğunda beni terk etmezdi.

Ve ona ihtiyacım var.

Uslu durmasını ve emirlerime uymasını istiyorum. Burnum kırıışıyor. Bu ilginç olacak.

Telefonumu cebime koyuyorum ve koridorlarda Connor'ı arıyorum. Takım elbiseli ve mini etekli insanlar telaşla etrafta koşuşturuyor. Hepsi amaçlı adımlarla yürüyor, kimse gerçekten aylak aylak dolaşmıyor. Bu katın *Mad Men*'deki ofislere benzediğini söyleyebilirim, ancak sigara veya alkol yok ve kendi ofislerinde daha çok erkek resepsiyonistler ve kadınlar var.

Duvardaki sinek olmaya çalışıyorum ama Connor'ın köşedeki ofisine doğru ilerlerken gözler bana kilitleniyor. Kapısındaki altın isim levhasında şöyle yazıyor: *Connor Cobalt, Cobalt A.Ş. CEO'su*.

Tam kapı kolunu tutacakken, şık lacivert takım elbiseli ve ince kravatlı bir adam önüme geçiyor ve beni fiziksel olarak engellemek için kolunu uzatıyor. İki adım geri gitmek zorunda kaldım.

"Affedersiniz," diye mırıldandım. Doğruluyorum ve kenara çekilmesini bekliyorum. *İçinizdeki Rose Calloway Cobalt'ı yönlendirin.* Mantrayı sessizce tekrarlıyorum: *Ben bir kaleyim. Ben bir köpekbalığım. Kimse benimle uğraşamaz.*

Boğazımı temizliyorum. "Affedersiniz." Kendimden çekiniyorum. Rose bunu söyler miydi? "Yani..." Başımı salladım. "Connor'ı görmeye geldim."

Parmaklarını tuzlu ve biberli saçlarının arasından geçiriyor. "Cam duvarları görüyor musun?" Sonra aptalmışım gibi hemen yanımdaki duvarları işaret ediyor. Tabii ki görüyorum. "Nasıl buzlu olduklarını görüyor musun?" *Evet, içlerini göremiyorum.* Cobalt Inc. biraz mahremiyet katmak için elektronik buzlanma yapıyor.

Hale Co. ofislerinde böyle bir şey yok.

Bir keresinde Rose'a Connor'ın ofisinde hiç seks yapıp yapmadığını sormuştum. O anla hala gurur duyuyorum çünkü kekelemedim ya da

kızarmadım.

Dedi ki, "Sana söyleyeceğim ama çığır açacakmış gibi davranamazsın ve Loren'e söyleyemem. Bu bir kardeş meselesi."

"Söz veriyorum." Serçe parmağımızla söz verdik. Avuç içlerimizi kesmeyi içeren *kan anlaşması* teklifini reddettim.

"Evet," dedi, "onun ofisinde seks yaptık."

Gülümsememi engelleyemedim çünkü o benim henüz yapmadığım bir şeyi yaptı. Gerçi Halway Comics'in ofisinde seks yapmıştım ama orası diğer Fortune 500 şirketleri gibi dev bir şirket değil.

Ve bugüne kadar sözümüzü tuttum. Mezarıma kadar götürmeyi planlıyorum. Adam aniden elini yüzüme doğru salladı.

Hassiktir. Ne zamandır bunu yapıyor? Kendimden geçmişim. Connor'ın buzlu duvarları bana seksi hatırlattı. *Her şey* bana seksi hatırlatıyor. O söyleyebilir mi?

Yapamayacağını biliyorum. Hepsi kafamın içinde. Bunu hatırlamaya çalışıyorum. "Ne dediğimi duydun mu?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Bunlar buzlu duvarlar." "Bu da onun toplantıda olduğu anlamına geliyor." Oh.

Buna hazırlıklı değildim. "Bekleyebilirim."

Şu başını eğme şeyini yapıyor. "Ofisime gelmeye ne dersin? Beklerken oturabileceğin bir kanepem var." Neyse ki bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor, ama bu küçük minnettarlık onun tamamen yanlışlarla dolu şehvetli ifadesini silmiyor.

Bunun olduğundan çok daha az olduğunu söylemek isterdim ama çoğu insan beni gördüğünde *işte seks bağımlısı diye* düşünüyor. Seçkin, adı bir azınlık ise bunu bana asılmak için bir davet olarak görüyor ve benim de onları bacaklarım açık ve yatakta karşılayacağıma inanıyor.

Ahlaksız azınlık, hak sahibi, varlıklı erkekler olma eğilimindedir. Connor'ın ofisinde onlardan kurtulacağımı düşünmüştüm, çünkü çalışanlarına uyuşturucu testi yapma konusunda çok katı olduğunu söylemişti. Şimdi anlıyorum ki mantığımın bir anlamı yok. Bir insanın rüşvetçi bir pislik olması için kokain çekmesine gerek yok.

Ve parası olan bazı insanlar başkaları üzerinde sınırsız bir güce sahip olduklarına inanırlar.

Benim üstümde bile.

Derim ürperiyor. "Burada iyiyim." Etrafımı değerlendiriyorum, *buranın* neresi olduğundan emin değilim. Yaklaşık iki adım ötede boş bir resepsiyonist masası duruyor. Sağlam koltuğa gömülüyorum, şimdilik bu koltuğu sahipleniyorum.

Rose olsa böyle yapardı.

Adam ipucunu almak yerine, şık masanın *üzerine kaydı*. Tam sandalyemin önüne. Kıçı bir kartvizitliğe çarpıyor ve ayağı neredeyse bana değiyor.

Kaskatı kesiliyorum, gözlerim sağa sola kayıyor. Artık resmileşti: Connor'ın ofislerinden nefret ediyorum.

Kasıkları göz hizasında ve fermuarının yarısı açık. Bilerek mi yaptı yoksa tuvalet molasından sonra fermuarını çekmeyi mi unuttu bilemiyorum. *Oraya bakmayı kes!*

Deniyorum. Gerçekten deniyorum.

Zor yutkunuyorum, çok rahatsızım ama bir çözüm buluyorum. Sandalyeyi geriye doğru itiyorum. Tekerlekleri olmadığı için yerde gıcırıyor ama kendimi ondan uzaklaştırmayı başarıyorum.

Al bakalım!

"Beklerken sana eşlik edebilirim," diyor samimi bir sesle. Bir an tereddüt ediyorum, aslında nazik olmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum

Çünkü ben

rahatsız mı görünüyorsun yoksa bu sadece iğrenç bir tavlama cümlesi mi?

"Sorun değil." Şimdi gözlerini kaçırıyorum ve telefonumu bulmak için cebimi karıştırıyorum. "Yalnız olmayı tercih ederim."

Öne doğru eğilerek fısıldıyor: "Burada Calloway kardeşleri pek sevmeyen bazı erkekler var. Seni onların pisliklerinden uzak tutmak için kalmam daha iyi olur ve sana kesinlikle biraz verirler." Başını tekrar eğiyor ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "*Teşekkür etmeyecek misin?*"

Sonra da ayağını benimkine vurmaya çalışıyor.

Hayır. Ayak oyunu oynamayacağız. Günüm böyle geçmiyor. *Talimatlarım* var. Connor Cobalt'ın adi çalışanı talimatlarımın bir parçası değil. Ve Loren Hale dışında kimseyle ayak oyunu oynamak istemiyorum!

Rose şimdiye kadar gırtlığını söktürmüş olurdu.

Parmaklarım telefonda beyazlaşıyor. "Ailem bana bu iki kelimeyi hiç öğretmedi." Mesaj yazarken ona hiç bakmıyorum. "Ben zengin bir veledim."

Connor'a basit bir mesaj gönderdim: *Ofisinin dışındayım. Seni bekliyorum.* SOS ya da yardım mesajı eklemiyorum. Toplantısını bölmek istemiyorum. "Bu çok komik," diyor düz bir şekilde.

"Ofisimde beklemek istemediğine emin misin?

Ofis mi? Çok daha rahattır. Hoşuna gidecek bir şey bulabilirim." Müstehcen sözleri midemi bulandırıyor.

Yüzümün buruştuğunu hissediyorum.

"Gel hadi. Bütün bu bakışlarla uğraşmak zorunda kalmayacaksın."

Yemi yuttum ve odayı taradım. Birkaç çalışan masalarından bakıyor. Belki de bu adama sürtünmeme saniyeler kaldığını düşünüyorlar. Belki de beni tuvalete götürmesine izin vereceğim anı bekliyorlar.

Ben olsam yapmazdım.

Ben artık o kız değilim. *Evet* ve *evet* diyecek ve asla *hayır* demeyecek kadar kötü bir alışkanlığım *yok*. Sınırlarım ve kurallarım var ve işte en büyük kurallarımdan biri: Loren Hale'i aldatmayacağım.

"Lily."

Bu sesle irkildim. Yumuşak sesi cennet gibi geliyor ve Connor'la tanışmaya hazır olmanın ötesinde ayağa fırlıyorum. Ona çok hızlı yaklaşıyorum ve neredeyse kollarına koşuyorum.

Bunun çok kötü görüneceğini fark ederek yarı yolda duruyorum ve elimi yarım sallayarak kaldırıyorum. "Merhaba." Mesajım yüzünden önemli bir toplantıyı terk etmemiş olmasını umarak buzlu duvarlarına bakıyorum.

Sleazebag beni seks için dürtse bile tek başıma bir saat dayanabilirdim.

Sleazebag ayağa kalkmak için masadan kayarken, "Siz toplantınızı bitirene kadar bekleyebilirim," diye ekliyorum.

Connor'ın suratı asıktı, bu yüzden "Ne toplantısı?" diye sorduğunda şaşırdım.

Ne?

Kaşlarımı çattım. "Duvarlarınız buzlu. Bunun bir toplantıda olduğunuz anlamına geldiğini sanıyordum."

"Günün sonunda her zaman gizlilik camını açarım." Bakışları Sleazebag'e kayıyor ve adam kaşlarını suçlayıcı bir şekilde *bana* kaldırıyor. Sanki her şeyi ben uydurmuşum gibi.

"Ona müsait olduğunu söyledim," diyor.

Bön bön bakıyorum. Ciddi olamaz mı? *Ne göt herif ama.*

"İçeri girmeden önce benimle biraz konuşmak istedi," diye devam ediyor.

Ağzım açık kalıyor. *Sik onu.* Ve cinsel olarak değil! Açık olmak gerekirse, bunda cinsel bir şey *yok*. "Bu doğru değil!" Bağırıyorum

Hayal kırıklığı ve sıcak bir kızarıklık boynuma doğru yükseliyor.

"Bu konuda utanmana gerek yok. Bir şey yapmış değiliz." Ses tonu, onunla "bir şey" yapmak istersem kapının hala açık olduğunu ima ediyor.

Kızarıklığımı bana çevirmesinden nefret ediyorum. Bunu bana karşı kullanmasından. Kendimi bir köşeye sıkışmış hissediyorum ve oraya nasıl itildiğimden bile emin değilim. Sevdiğim insanlara *yalan söylemeyi* içermediği sürece zihinsel oyunlarda iyi değilimdir.

Ve bu korkunç bir yetenek. Buna sahip olduğum için utanıyorum.

Sleazebag veda etmek üzere. Bunu dilinin ucunda ve koridora doğru kayışında görüyorum.

"Martin," dedi Connor önce.

Bırak Sleazebag gitsin. Ona ne kadar katlanırsak, mideme o kadar kramp giriyor.

"Eğer bu Baylor hesabıyla ilgiliyse-"

"Ofisini topla ve yarına kadar git." Çenem çözüldü.

Connor bunu gözünü kırpmadan, irkilmeden, sesi bile yükselmeden söyledi. Sadece *saçının tuzlu ve biberli olduğunu da* söyleyebilirdi ve bu onun için aynı şey olurdu.

Sleazebag soluklaşır. "Ne?"

"Zeki olduğunuza inanıyordum, ama tekrarlamama ihtiyacınız varsa, burada çalışmak için fazla beceriksiz olduğunuzu kanıtladınız."

Sleazebag şokta.

"Kovuldun," diyor Connor. "Şimdi beni anlıyor musun?"

Gözleri parlıyor. "*Onun* yüzünden mi?"

"Çünkü bana yalan söyleyebileceğini düşündün. Çünkü kendi eylemlerinin sorumluluğunu alma konusunda açık bir sorunun var. Çünkü birini *avladın*. Her üçü de, ama en çok üçüncüsü, işten çıkarılma sebebidir. Seni çok daha azı için kovabilirim, bu yüzden eşyalarını al ve binamı terk et. Yüzünü bir daha Cobalt A.Ş.'nin yakınlarında görürsem, izinsiz girmekten seni tutuklatırım. Artık zamanımı boşa harcamayı bırakabilirsin. Katılmam gereken bir parti var."

Son satırda nefesim kesildi. "Sürpriz" kelimesi talimatlarımda var. Bu noktada Connor'dan daha çok şaşırdım. Bir Cobalt A.Ş. çalışanının beni onunla takılmaya zorlamasına şaşırdım. Connor'ın onu kovmasına şaşırdım. Connor'ın şaşırmamasına şaşırdım.

Sleazebag aynı anda hem mahcup, hem öfkeli, hem de şaşkın görünüyor. Yenilmiş bir kamburla masasına doğru ilerliyor ve Connor ona pek dikkat etmiyor.

Bana işaret etti, ben de onu asansöre kadar takip ettim.

Onun uzun adımlarına yetişmek için *koşmam* gerekiyor. "İnsanlar bakıyor," diye fısıldıyorum.

"İnsanlar hep bana bakıyor."

Tabii ki bakıyorlar.

Asansöre bindiğimde, "Önemli biri miydi?" diye sordum.

Connor bir sorunu çözüyormuş gibi aceleyle telefonuna yazıyor. "Yönetici pozisyonunda değildi ama proje yöneticisiydi. Yarına kadar değiştirilmesi gerekecek."

Suçluluk duygusu boğazımda düğümleniyor. "Benim yüzümden onu kovmak zorunda değilsin." "Beni duymadın mı? Sadece senin yüzünden değildi."

"Ama ben gelmeseydim hala bir işi olurdu." Neden Sleazebag'i savunuyorum? Dr. Banning'in ne diyeceğini biliyorum. Terapistim bana

derdi ki

Suçluluğumun kendi zenginliğimden kaynaklandığını düşünüyorum. Diğer insanları dizlerinden kesmeye hakkım yokmuş gibi hissediyorum, bu insanlar bana zarar vermeye çalışsalar bile. Bana diğer insanlardan alamayacağım kadar çok şey verildi. *İncinmeye hakkım var.*

Dr. Banning'in açık ve net sözlerini duyuyorum: *Size zarar verme yetkisi yok. Kimsenin yok.*

"Belki de değil." Connor düğmeli gömleğinin kollarını sıvıyor. Asansörün içi biraz sıcak. "Bana gerçekte kim olduğunu göstermesi an meselesiydi. Martin arkadaş olduğumuza inanıyordu ve bu yüzden kendini dokunulmaz sanıyordu. İnsanlar rahat olduklarında daha çok kendileri gibi davranırlar, ben de bunu teşvik ederim." Mavi gözleri benimkilere kaydı. "Kendin ol ve eğer gerçek benliğin şirketimi, çalışanlarımı ve *arkadaşlarımı* riske atarsa, seni çevremden uzaklaştırmak için iki kez düşünmeyeceğim."

Alkışlardım, ama çok huşu içindeyim. Bunca yıldan sonra Connor beni hâlâ etkiliyor. Arkadaşım olduğuna ve kız kardeşimle evli olduğuna inanamıyorum. Başka bir dünyadanmış gibi görünüyor.

"Bana yine Süpermen diyeceksen, efsanevi güçlerini sayma" demeden önce yüz ifademi inceliyor.

Uçmak gibi. Ona "uhrevi" bir şey dememek için kendimi zor tutuyorum ama sonunda ağzımdan "O zaman sen Batman'sin!" cümlesi çıkıyor.

Sinirlendiyse de söyleyemem.

"Batman'in doğal olmayan güçleri yok," diye açıklamaya başladım. "Batman'in kim olduğunu biliyorum."

"Çünkü sen Batman'sin."

Kaşlarını çattı.

Batman bunu yapardı. Bu düşünceye gülümsüyorum ve Connor'ın altı yıl önce Comic-Con gezimiz sırasında DC karakteri gibi giyindiğini

hatırlıyorum.

Asansör kapıları kayarak açılıyor ve lobiye gitmediğimizi yeni fark ediyorum. Üçüncü katta durduk. "Bekle..."

Connor çoktan adım atmaya başladı, benim için yavaşlamıyor. Kendisinden başka kimseden emir almıyor... ve belki Rose'dan, ama Rose'un onu dinlediğini kabul etmediği gibi o da bunu kabul etmiyor.

Aceleyle tekrar uzun adımlarını takip ediyorum ve kapanmadan önce asansör kapılarının arasına sıkışıyorum.

Üçüncü kat yönetici katına pek benzemiyor. Fotokopi makineleri ve gri bölmelerle dolu, herkes tıktık tıktık. Etrafta üst kattakilerden daha fazla insan dolaşıyor, ancak Connor'ı görür görmez, deliklerine kaçışan küçük köstebekler gibi kabinlerindeki yerlerine kaçıyorlar.

Hızını kesmiyor.

"Connor." Tekrar onun yanına yetiştim. "Nereye gidiyoruz?"

"Doğum günü partime birini getiriyorum."

"Partiden haberin olmaması gerekiyordu," diye fısıldadım. Nasıl öğrendi? Çünkü o Connor Cobalt. Bu yeterli bir açıklama olabilir.

O sadece bir şeyler *biliyor*.

Connor'ın yüzü hep aynı, hiç değişmiyor, bir santim bile. İsteyken duygularını saklayan binlerce duvarı olmalı. Herhangi biri için bu çok yorucu olurdu ama bence bu onun normali.

Bir su soğutucusunun etrafından kolayca dolaşıyor. "Partiyi gerçekten gizli tutmak isteselerdi, beni getirmen için seni göndermezlerdi."

Doğum gününde ofisinde yalnızım. Şüpheli görünüyor. "Haklısın."

Connor eski bir faks makinesinin yanındaki bir bölmede aniden durdu. Sırtına çarptım ve tökezledim. Ön cama sıçrayan bir sivrisinek gibi omzunun üzerinden bakıyor.

Sanırım Connor Cobalt titanyumdan yapılmış.

Süpermen.

Kaşlarımı çattım.

Yoksa Batman mi?

Bu gerçek bir ikilem.

"Yoluma çıktın," diye mırıldandım.

Sağa doğru adım atarak bana ayakta durmam için daha fazla yer açtı. Bir *teşekkür* mırıldanıyorum ve Rose gibi çenemi kaldırıyorum. Partiye kimi getiriyoruz? Önce bir şey anlamadım ama onu görür görmez anladım.

Bilgisayarın önünde sabit bir şekilde oturan yirmi bir yaşında, büyük, hantal kulaklıklılı ve dağınık kahverengi saçlı bir adam durmadan yazıyor. Parmakları klavyeye vuruyor, gözlerine doğru sarkan saç tellerini fark etmiyor bile.

"Garrison," diyor Connor, yakındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Kabininin tam önünde durmasına rağmen Garrison hâlâ başını kaldırmıyor.

Bilgisayarda ne varsa ona takılmış durumda.

Connor kayıyor, artık ekranın önünde elini sallayabiliyor.

Gözleri önce Connor'ı sonra beni buluyor ve bu sırada yazmaya devam ediyor. Çoklu görev. Benim uzmanlık alanım değil ama yapabilenlere imreniyorum. O kadar kullanışlı ki, başlı başına bir süper güç gibi.

"Ne istiyorsun?" Garrison tersler, odağı aynı zamanda patronu olan Connor'a döner. Geçen yıl, Connor her hangi bir startup'a yatırım yapmıştı.

Garrison seçti, ancak Garrison'ın seçimi hala herkes için bir gizem. "Erken geliştirme" aşamasında olduğunu iddia ediyor.

Connor, "Bugünlük işin bitti," diyor. "Bizimle gelmen gerekiyor."

Garrison kaşlarını çatıyor ve başını bana doğru çeviriyor. *Hâlâ yazmaya devam ediyor.* "Bu işle mi ilgili?"

"Umm..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. *Evet mi?*

Hayır mı? Hayır mı? Omuz silkiyorum. "Olmazsa bizimle gelir misin?" Connor soruyor. "Hayır."

Son zamanlarda hepimiz onun için biraz endişelendik. Willow Londra'da olduğu için Philadelphia'da pek arkadaşı yok ve Lo ya da bana ailesinden hiç bahsetmiyor. Sadece bir sokak ötede oturuyorlar ama ailesi hiçbirimizle pek sosyal değil.

"O zaman işle ilgili," diye cevaplıyor Connor. "Eşyalarını topla."

Garrison kulaklıklarını boynuna doğru çekti. Bana, "Sadece nereye ve neden gittiğimizi söyle." diyor.

Pes ediyorum.

Çünkü bu Garrison ve Cobalt Inc. şirketine geçmeden önce Superhero & Scones'da çalışıyordu. Samimiyet mavi-yeşil gözlerini bile dolduruyor ve ben buna hayır diyemiyorum.

"Ryke'ın evi ya da kulübesi." Hepimiz oraya yazlık deriz; ben neden ev dedim bilmiyorum. "Connor için sürpriz bir parti."

Connor parti mekanına karşı hiçbir tepki göstermiyor. Duygularını iş yerinde *gerçekten* kilit altında tutuyor.

Garrison'ın yüzü ikimiz de deliymişiz gibi buruştu. "Eğer biliyorsan bu nasıl sürpriz bir doğum günü oluyor? Ve neden benim gitmemi istiyorsun?"

"Beni şaşırtmak o kadar nadirdir ki herkes bu terimi gevşekçe kullanır." Sonra bilgisayarı işaret ediyor. "Sabah altıda buradasın ve gece yarısı çıkıyorsun. Haftanın *yedi* günü. İş ahlakını takdir etsem de, arkadaşın olarak, bu rahatsız edici."

Bunların hiçbirini bilmiyordum. Garrison, Süper Kahramanlar ve Çörekler'de hiç o tür saatler tutmadı ama o da Willow'un burada yaşadığı dönemdi.

Garrison derin bir nefes alıyor ama tam olarak nefes vermiyor. "Sen benim patronumsun, arkadaşım değil."

"İkisiyim de," diyor Connor kolayca, "ve son zamanlarda arkadaş konusunda eksik görüldüğün için, birine sırtımı dönmezdim, özellikle de benimki kadar değerli arkadaşlıklara."

Garrison'ı savunuyorum. "Hiç arkadaşının olmaması kötü bir şey değil."

Garrison gözlerini kıstı. "İkiniz de çenenizi kapatabilir misiniz?" Kısa bir süre düşündükten sonra sandalyesinde geri döner, sırt çantasını alır ve omzuna asar. Yırtık kot pantolonu ve siyah kapüşonlu tişörtü diğer çalışanların takım elbise ve kravatlarıyla tezat oluşturuyor.

Uygun iş kıyafetlerine uymayı önemseydiğinden şüpheliyim.

Garrison, Connor'dan beş santim daha kısa. "Eğer gidersem, bana arkadaşım demeyi bırakmalısın. Biz arkadaş değiliz, tamam mı?" Connor konuşmadan önce Garrison bana döndü. "Ve benim arkadaşlarım var..." Duraklıyor ve kendini düzeltiyor, "Bir arkadaş. Sadece burada değil."

Connor gelişigüzel saatini kontrol eder. "Çoğu insan benim arkadaşım olmak için dizlerinin üzerine çökerdi. Bu sadece senin muhakeme eksikliğini gösteriyor."

Hepimize ne kadar özel olduğunu hatırlatmaktan asla geri durmuyor, bu el altından bile olsa ve kaç yaşında olursak olalım ve kaç yıl geçerse geçsin, yardım edemem ama aynı fikirdeyim.

Connor Cobalt türünün tek örneği.

Garrison başını sallar ve kuru bir sesle, "Teşekkürler patron," der.

"Beni takip edin." Connor ikimize de eliyle işaret etti ve şimdi partiye doğru yola çıktık. En azından ben kendi adıma başarılı oldum. Düşündüğüm gibi başarısız olmadım.

Garrison ve ben asansöre giderken Connor'ı takip ediyoruz. Artık Connor'a yetişmek için acele etmiyorum. Garrison'ın hızına ayak uyduruyorum. Bir fotokopi makinesinin yanından geçerken bana fısıldıyor, "Bil diye söylüyorum, sen benim en sevdiğim patronsun."

Garrison az önce Connor tarafından açıkça aşağılandığı için bu gerçeikle gurur duymamalıyım, ama yine de buna tutunuyorum.

Favori Patron Ödülü...

Kocaman gülümsüyorum.

* * *

Telefonumun hoparlörünü ağızıma götürüyorum. "Şimdi kulübeye doğru yürüyoruz." Connor ve Garrison'ı takip ediyorum ve çimenlerin arasına yerleştirilmiş kaygan taşlara takılmamaya çalışıyorum. Bacadan dumanlar yükseliyor, kulübe tamamen gri taştan. Ryke ve Daisy'ye tıpkı devasa, görkemli Cobalt malikânesinin ablam ve kocasına benzediği kadar yakışıyor.

Benim evim onlarınkine kıyasla daha sade ve sıradan. Sadece kırmızı tuğla, sıradan bir bahçe, fiskiyeler ya da lale ağaçları yok, ilginç pencereler ya da elle yapılmış bir ağaç ev yok. Basitliği severim ve Lo'nun da sevdiğini biliyorum.

"Kapıda mı?" Rose'un sesi telefonumda yankılanıyor.

"Henüz değil." Beyaz ön kapının yarım bir penceresi var ama üzerine kağıt bantlamış olmaları çünkü içeriği göremiyorum.

Başka bir pencerenin panjurları kırılır ve bir çift sarı-yeşil göz Connor'a odaklanana kadar soldan sağa dalıp gider. Şimşekten daha hızlı kaybolurlar.

"Seni gördüm," diye
fısıldıyorum. "Şşşt," diye
karşılık veriyor.

Beni susturuyor mu? Hoparlörü dudaklarıma yaklaştırdım. "Ben görevimi yerine getirdim. Bir *dâhiye* eşlik ettiğim için takdir edilmek isterim." Connor ön kapıdaydı ve sanırım beni duydu. Omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor: "*Gerçekten sessiz olduğuna inanıyor musun?*"

Doğru.

İnsanüstü bir duyma yeteneği var.

Süpermen.

"Teşekkür ederim, Lily." Rose minnettar görünüyor. Ve sonra telefonu yüzüme kapattı.

Yaklaşırken gözlerimi kısarak Connor'a bakıyorum. "Gömleğinin altında bir zıbın olmadığına emin misin?"

Garrison ne dediğimi anlamaya çalışmıyor. Kayıtsızca taş kaplamaya yaslanıyor.

Connor bana bakıyor. "*Hayır* desem bana inanır mıydın?"

Bir an için düşündüm. Süpermen gizli kimliğinden vazgeçmez, değil mi? "Sadece bana gösterirsen. Kanıta ihtiyacım var."

Connor tereddüt etmeden beyaz gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor ve çıplak göğsü görüldüğünde tüm yüzüm kızarıyor. Benim için *soyunurken*.

"Nonono," diye mırıldanıyorum, "sorun değil." Connor'ın utanmaz tavrına sahip olmak isterdim, ama yine de o kendi liginde. "Sana inanıyorum. Sana inanıyorum!"

Eğlenen gülümsemesi sadece boynumun yanmasına neden oluyor. "Sevindim," diyor kayıtsızca ve iki düğmesini açık bırakıyor. Sonra kapı tokmağını çeviriyor ve hepimiz içeri giriyoruz.

"SÜRPRİZ!!"

Ev halkı hep bir ağızdan. Moffy, Jane, Beckett ve Charlie en önde Connor'a konfeti atıyor. Daisy, Sulli'nin yanında diz çökmüş, küçük bebeğinin diğer çocuklara katılmasına yardım ediyor. Kendime not: Öfkeli üçlü partilerde konfeti atmaz. Rose, Lo ve Ryke küçük kağıt parçalarının yakınında bile değiller.

"Mutlu yıllar, babacığım!" Bunu ilk söyleyen Jane oluyor ve küçük pembe kovadan bir avuç konfeti daha fırlatıyor.

Tepkisini görmek için Connor'ın etrafında dolanıyorum. Bütün çocuklara gülümsüyor.

Gülümsüyor.

Rose da öyle.

Sonra göz göze geliyorlar ve yemin ederim dünya bir iki saniyeliğine yavaşlıyor. İnek yıldızları yörüngedeyken güçlü bir kuvvettir. Yanaklarıma dokunuyorum, aptalca sırtışı yüzümü acıtıyor.

Sersemlemiş bir halde ileriye doğru adım atıyorum, Tanrım, sert bir şeye çarpıyorum ve onun üzerine düşüyorum. Bu...Korku içinde çığlık atıyorum. *Connor Cobalt'ın üstünde yatıyorum!* Ya da kartondan bir versiyonu... Kendini beğenmiş sırtışı dudaklarımla hemen yanında. Ellerimi omuzlarına koydum.

Ne.... bu?

İptal! İptal! İçgüdü ve panik beni ele geçirdi. Bu karton şeyin üzerinden bir dürümün açılması kadar zarif bir şekilde yuvarlanıyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp güzel bir mantrayı tekrarlıyorum: *Connor Cobalt'ın üstüne yatmadım. Connor Cobalt'ın üstüne yatmadım.*

Vücudum kanepenin arkasına çarptığında yuvarlanmayı bırakıyorum. Birinin üzerime çömeldiğini hissediyorum ve gözlerimi gamzeli yanaklar, yükselen bir gülümseme ve sıcak kehribar gözlerle açıyorum. Nasıl mümkün oluyor bilmiyorum ama Loren Hale yaşlandıkça daha da yakışıklı olmuş.

Aynaya baktığımda, ne kadar zaman geçerse geçsin, hâlâ on beş yaşındaki bir kızla karıştırılabilecek çelimsiz Lily'yim. Ama içimde kendimi daha yaşlı hissediyorum. Daha güçlü. Hatta belki biraz daha bilgeyim.

Asıl önemli olan içimizdir.

Cinsel olarak içeride olmak değil, sadece içeride, içeride. Düşüncelerime burun kıvrıyorum.

Gülümsemesi daha da kıvrılıyor. "İyi misin, aşkım?"

Başımı salladım. "O şey bir anda ortaya çıktı. Başından beri lanetlenmişim."

"Ben de aynı şeyi yaptım," diyor bana. "Görünüşe göre seninle lanetlendim."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "En başından beri mi?"

Lo başını sallar. "En başından beri, Lily Hale." Ve sonra beni önden sırt üstü kaldırdı. Kollarımı omuzlarına doluyorum, dudakları dudaklarıma yaklaşıyor. Lo'nun dudaklarını Connor'inkilerden *çok daha fazla* seviyorum.

Sadece ve sadece onun tarafından büyülenmiş durumdayım. Beni belinden tutarken elleri kıcımlı kavırıyor ve bakışları, paylaştığımı bildiğim bu baş dönmesiyle yüz hatlarımdan etrafında dans ediyor.

Onu aniden öpüyorum, kalbim hızla çarpıyor ve onu uygunsuz bir zamanda öptüğümünden endişelenmeden önce, neredeyse aynı ihtiyaçla karşılık veriyor. Ellerinden biri kıcımlı bırakıyor ve başımın arkasını kavlıyor, oksijen ciğerlerime dolana kadar öpüşmeyi derinleştiriyor.

İlerliyorum.

Yavaşlıyor ve kalbim yanlara doğru atıyor.

Azgın bir kaplan gibi üzerine atlayamam. En azından şu anda. Arkadaşlarım ve *çocuklarla* dolu yarı kamusal bir ortamda olduğumuzu hatırlıyorum. Maximoff parkeyi kaplayan yığın içinde "konfeti melekler" yapmakla meşgul, Jane de onunla. Yeni yürümeye başlayan çocuğum kendi mücadelemden habersiz, ki bu hoşuma gidiyor.

Lo saçımı bir kez okşuyor ve dudakları kulağıma değiyor. "Sorun yok Lil." Onun cesaretlendirmesi omuzlarımı gevşetiyor ve ona sırtına geçeceğimi söylüyorum.

Ön domuz sırtı tehlikeli bir bölge olabilir.

Beni yere bırakıyor ve ben de sırtına atlıyorum. Şimdi normal bir sırtta, Lo ile mutfığa gidiyorum, tezgahta taze bir kase salsa ve bir paket cips var.

Ryke, Connor Cobalt'ın yarı buruşuk karton maketini eline alırken, "Doğum günün kutlu olsun," diyor.

Connor, kendisinin karton versiyonunu değerlendirirken Beckett'i kucağına alır.

"Bayılıyor," diye fısıldıyorum Lo'ya, o da bana bir cips uzatıyor. Benimkine çok fazla baharatlı salsa koymadığına sevinerek çıtırdatıyorum.

"Hayır, kararsız görünüyor." Lo, Charlie'yi ileri geri sallayan Rose'a doğru başını sallıyor, küçük bebek göğsünde uykuya dalıyor. "Kraliçe Rose

bunu bir doğum günü başarısızlığı olarak adlandırmaya hazır görünüyor."

Gözlerimi kısarak ablama bakıyorum. Doğal haline benziyor. Sert ama *bu partiyi boktan bir gösteri olarak görmüyorum*. Gözlerini devirip gülümsemesi de, ters ters bakıp oflaması kadar olası.

"Kesiti kim satın aldı?" Başka bir fısıltıyla sordum.

"Daisy onu bir ünlüler sitesinde bulmuş."

Hayranların yatak odalarına, Damon Salvatore ya da Harry Styles'ın hemen yanına gerçek boyutlu bir Connor Cobalt koyduklarını hayal ediyorum. Connor'ın da buna aldıracağını sanmıyorum.

Connor sonunda tepki veriyor, milyon dolarlık sırtışı kıyafetleri kadar zengin. Ryke'in bakışlarını yakalar. "Yani doğum günü hediyem, en büyük hayranım olduğunu kabul *etmen*."

Rose eliyle homurdanmasını engellemeye çalışır.

Lo aslında yüksek sesle gülüyor ve ağzına bir cips daha atıyor.

Ryke ikisini de tersler ve Connor'a ters ters bakar. "Bu lanet bir dekorasyon."

"Bana her gün bakmak isteseydiniz, bu kalitesiz versiyonu değil, gerçek versiyonu önerirdim, ama eminim yapabileceğinizin en iyisi budur."

Ryke birkaç kez başını sallar. "Şu anda seni yumruklamıyor olmam senin gerçek doğum günü hediyen. O yüzden yapabiliyorken hepsini çıkar, Cobalt."

Connor, Ryke'a zor anlar yaşatmak yerine birinci katı tarar: altın ve siyah süslemeler, ³⁰. *Doğum Gününün Kutlu Olsun Connor!* yazılı pankart, balonlar, hepimiz burada birlikteyiz.

"Bugünü diğerlerinden daha çok takdir edeceğimi hiç düşünmemiştim," diyor, Jane'i konfetilerle kaplı görünce gülümsemesi yükseliyor, "ama ediyorum. Öyle." Her birimize bakıyor. "Teşekkür ederim."

Benim rolüm çok küçük olduğu için ona "Çoğunlukla Rose ve Daisy'ydi," diyorum. Etkinliğı Rose planladı ve ayrıntıların çoğunu bugünkü uygulamada büyük bir rol oynamaya gönüllü olan küçük kız kardeşime bıraktı.

Connor ve Daisy dostça gülümsüyorlar ve Daisy teşekkür etmek için başını sallıyor.

"En sevdiğin restorandan somon sipariş ettik," diye açıklıyor Rose, "ve hepimiz yemekten önce en sevdiğin kitaplardan pasajlar okumaya karar verdik." Bana William Faulkner'ın *The Sound and the Fury* adlı kitabı verildi. Rose'un altını çizdiği bölümü *on beş* kez tekrar okudum, böylece kelimelere takılmadım, ama hala ne anlama geldiğı hakkında hiçbir fikrim yok.

Lo ve Daisy benimle değış tokuş yapabileceklerini söylediler. Onlarda Charles Dickens'ın *Büyük Umutlar*'ı ve George Eliot'ın *Middlemarch*'ı var, ama ben onların pasajlarını öğrenmek istemedim, sadece onların da aynı derecede kafa karıştırıcı olduğunu öğrenmek için.

Connor sırtıyor. "İlgimi çekti." En çok da oğlunu kucağına alan karısı tarafından büyülenmiş görünüyor.

Lo'ya fısıldadım, "Onu öpecek."

"Yeterince yakın değiller," diye yanıtlıyor Lo, tam da Connor iki adım öne çıktığında.

"Ha."

Lo bir cips atıştırıyor. "*Seni becermek istiyorum* bakışı var, ama onunla yalnız kalana kadar hiçbir şey yapmayacak."

Kaşlarımı çatıyorum. Belki de haklıdır. Toplum içinde birbirlerine yapışan ikimiziz. Yoğunluk omuzlarından elektrik kıvılcımları gibi taşsa, Connor'ı Rose'a, Rose'u Connor'a mıknatıs gibi çekse bile, biz etraftayken bu *çekime* göre hareket etmezler. Unutmadıkları sürece.

Ve nadiren bir Şey unutulur.

Rose soğuk bakışlarını sabitlemeye çalışır. "Bugün seninle ilgili, ama bir kuralın var."

"Dinliyorum."

"Çocuklarınızın iyiliği için egonuzu kontrol altına almalısınız. Odayı boğacak."

"Egom onlara zarar vermez, sevgilim." Daha da yaklaşıp.

Fransızca bir şeyler söylüyor ve elini onun göğsüne doğru kaldırıyor.

Aynı dilde yumuşak bir şekilde cevap veriyor ve elini tutuyor, sadece parmak eklemlerini öpmek için. Bir ödül kazanmışım gibi canlanıyorum ama dudakları onun dudaklarına hiç gitmiyor.

Lo, "Oğulları bile bundan sıkıldı," diyor. Beckett, Charlie'nin Rose'un kollarında uyuduğu gibi Connor'ın kollarında uyuyakalmıştır.

Lo'nun kolunu dürtüyorum. "Hey, bu *aşk*. Aşk sıkıcı değildir."

Lo alaycı bir şekilde esniyor. "O da neydi Lil? Uykumdan yeni uyandım."

Çok acımasız olabiliyor. Çenemi omzuna yaslıyorum, hâlâ ona sıkıca tutunuyorum. Salsa kâsesinin yanında bir magazin gazetesi görünce düşüncelerimi anında unutuyorum.

Garrison tezgâha oturmadan önce Lo'yu "Hey," diye selamlıyor. Kısa bir sohbe başlıyorlar ve ben de gözüm manşetlere takılıyor.

Lily Calloway, Yeniden Hamile!

Yanlış, ama ön tarafa hoş olmayan bir resmimi koymuşlar. Yüzüm kıpkırmızı ve benek benek. Moffy ile el ele Superheroes & Scones'dan çıkarken dizlerime kadar uzanan gri bol bir kazak giyiyorum. En azından onun hakkında kaba bir şey söylemediler.

Bazen *Küçük Maximoff Philadelphia 76ers Maçını İzliyor!'dan Maximoff Hale'in Sivilcesi Var!'a* geçecekleri gün için endişeleniyorum. *O sadece*

Bizim gibi! Kendi garip ergenlik evrelerimin patladığını hayal bile edemiyorum. Lo da yapamaz.

Dergilerden uzağa bak. Başka tarafa bak.

Connor, Rose, Daisy ve Ryke'ın birlikte sohbet ettiklerini görüyorum. "Acaba Connor'ın DNA'sı da insanüstü mü?" diye mırıldanıyorum içimden. Ve gözleri bana kayıyor!

Bunu uydurmuyorum.

Belki de gerçekten insanüstü bir duyma yetisine sahiptir. "Lo," diyorum usulca, Garrison'la yaptığı kısa konuşmayı bölerek.

"Hmm?" diye soruyor, bir cipsle salsa sosunu karıştırırken. Ben onun sırtındayken diğer eliyle bacağımı kavırıyor.

"Sence Connor Batman ya da Superman olabilir mi?" Lo beni düşürdü.

Kıçımın üzerine düştüm ve ona bakakaldım. "Lo!" Bir DC karakteri hakkında konuştuğum için beni ilk kez sırt üstü yere düşürmüyor.

Çipini bana doğru sallıyor. "*Binlerce* süper kahraman var ve sen benim dayanamayacağım iki tanesini mi seçtin?"

"En mantıklısı onlar."

"Connor'a Swamp Thing demek kadar mantıklılar."

Kendimi yerden kaldırdım. "Bu çok saçma. Swamp Thing Batman ve Superman olmaya çok *yakın*."

Keskin bakışları aynı anda *hepsinin DC karakteri olduğunu* ve *bana ihanet ettiğini* söylüyor, *aşkı*m. "Lütfen diğer karımı nerede bulabileceğimi söyleyin. Önümdeki kadın tam bir satılmış."

Kalbime dokunuyorum. Sanki kalbime bir ok sapladı. "Ben satılmış değilim. Sadece Marvel'ın DC'ye karşı olması konusunda elitist değilim,

ve *tüm* süper kahramanları eşit derecede takdir edebiliyorum."

"Hepsinin *aynı şekilde* yapıldığını mı düşünüyorsun?" Çizgi romanlara olan tutkusu yüzeye taşıyor, o kadar çekici ki çift taraflı bakışlarına rağmen ona yaklaşıyorum. "Green Lantern hakkında konuşmak ister misin? Yeşil Fener'i konuşabiliriz."

"Tamam, tamam," diye hemen kabul ediyorum. "Benim de favorilerim var, tıpkı senin gibi." Parmaklarım kemer halkalarında, ona bakıyorum.

Kollarını bana doladı bile. "Benim en iyi arkadaşım Batman ya da Süpermen *değil*."

"Peki o ne?"

"Connor Cobalt," diye cevaplıyor Lo tereddüt etmeden. "O lanet olası Connor Cobalt ve sahip olduğu güçler ne olursa olsun, hepsi kendisine ait."

Gülümsüyorum. Bu her şeyden daha doğru hissettiriyor. Bakışlarım Lo'nun arkasındaki gazeteye kayıyor ve gülümsemem hızla kayboluyor. "Ne..." Lo aklımın nereye gittiğini anlamadan önce gazeteyi kaptım. Sağ kenarda *Celebrity Crush* küçük bir yazıyla şöyle diyor: *[POLL] Hangi Calloway kardeşin bebeği daha tatlı?*

Çenem düştü.

Bebeklerimizi birbirlerine düşürmediler. Lo gazeteyi elimden aldı.

"Bebeklerimizi sevimliliklerine göre ankete tabi tuttular," diye haykırıyorum. "Bunu yapamazlar." Bana bir bakış attı. "Ne isterlerse yapabilirler."

"Keşke *bazı* etik sınırlamalar olsaydı," diyorum o sayfayı çevirirken. Onu durdurmak için ellerini birbirine bastırmaya çalışıyorum. "Yapma! Ya Moffy en çirkin seçildiyse?" Bunun üzerine sesimi alçaltıyorum. "Öğreniriz ve kendimizi kötü hissederiz ve bu ona kompleks verir."

"Böyle bir şey olmayacak" diyecek kadar uzun süre duraklıyor. Bizim bir *sevimli* bebek."

"Rose ve Daisy de öyle."

Lo çok önyargılı. Bunu görmüyor. "Bakmak zorunda değilsin." Ama yine de bakacak.

Magazinden uzaklaşmak için geri çekildim. Bu bir bomba. Elinde bir bomba var. *Celebrity Crush'tan* hâlâ nefret ediyorum. Bir noktada, onları okumaya karşı sekse karşı hissettiğim kadar takıntılı hissediyordum.

"Bu buraya nasıl geldi?" Ben soruyorum. Ryke onlardan herkesten daha çok nefret ediyor. Garrison'a bakıyorum ama o omuz silkiyor, benimle aynı döngüde değil.

Lo parlak sayfaları çevirmeye devam ediyor. "Ryke'ın Sullivan'a internetten bir şey aldığını öğrendim - pijama takımı ya da bornoz, hatırlayamıyorum. Ödeme sırasında *Celebrity Crush'a* 30 günlük ücretsiz aboneliğin işaretini kaldırmayı unutmuş."

Mantıklı.

Lo bir sayfada duraklıyor ve okumaya başlıyor. Gözlerini benimkilere diktiğinde, "Kötü mü?" diye soruyorum.

"Bilmek istemediğini sanıyordum."

"Bilmiyorum." Bu bir sınav ve ben geçeceğim.

{ 10 }

Ocak 2019

The Meadows Kır Evi

Philadelphia

LOREN HALE

[Hangi Calloway kardeşin bebeği daha tatlı?

Bu gerçekten aptalca. Hepsi kardeş ve bu yüzden benzer özellikleri paylaşıyorlar, bu da çocuklarımızın da paylaştığı anlamına geliyor. Dev bir ailede en güzel kardeşin kim olduğunu sormak gibi. Pisliğin teki olduğumu biliyorum ama *Celebrity Crush'in* bu saçmalığı A sınıfı bir pislik.

Tanıdık bir acı, asit gibi boğazımdan aşağı kayıyor. *Bakalım burada neyimiz varmış.*

Jane'in yeni bir fotoğrafı. Soluk sarı bir tütü ve zebra desenli bir kazak giymiş, Superheroes & Scones'un karşısındaki Calloway Couture butik mağazasında payetli bir çantaya uzanıyor. Hah. Görünüşe göre fotoğrafı dışarıdan bir paparazzi değil de mağaza *içinden* biri çekmiş. Büyük ihtimalle bir müşteri.

Gazeteyi kapatabilirim. Atmak zor olmazdı ama okumaya devam ediyorum. Eğer çocuklarımızla ilgili bu anket beni etkiliyorsa, o zaman geleceğe hazır değilim demektir. Çünkü bundan çok daha acımasız olacağını biliyorum.

Moffy'nin sarhoş, ilgisiz bir babaya ihtiyacı yok. Daha iyi birine ihtiyacı olduğunu biliyorum. Korksam da, arkadaşlarımla sahip olabileceği o kibirli iyimserlikten yoksun olsam da, ısrar etmek ve farkında olmak zorundayım. Moffy'nin savaşlarına ya da onu incitebilecek şeylere karşı *asla* kör olmak istemiyorum. Kardeşimin benimkini anlamaya çalıştığı gibi ben de onun mücadelesini anlamak istiyorum.

Lily'ye bir kez daha bakıyorum. Garrison'a doğru kayıyor ve filmler hakkında sessizce sohbet ediyorlar. Her ne kadar bu anketi okumak istesem de, okumadığı için minnettarım. Geçmişte magazin Lily'yi tüketti ve ben bu çekimi görüyorum. O çekimi biliyorum.

Bir ahlaksızlığı diğeriyle takas etmek. Yapmadığına sevindim.

Ankete katılan çocuklarla ilgili ilk detayların yer aldığı makaleye dönüyorum.

Rose ve Connor Cobalt'ın kızı Jane Eleanor Cobalt, en iyi şekilde mini bir Rose Calloway olarak tanımlanabilir.

Bu cümle karşısında başımı sallıyorum ve çenemin sıkıştığını hissedebiliyorum. Ben *genç* Rose Calloway ile büyüdüm, pileli eteği, içine sokulmuş bluzu ve ütülü yakasının altında boynuzları ve yedi cehennemiyile.

Jane, Rose gibi düzenli değil. Dik oturur ama yerde de yuvarlanır. Ve kesinlikle modağa uygun değil. Kısa bir süre mankenlik yapmam dışında modadan pek anlamam ama bu kızın şık *olmadığını* anlamak için tasarımcı olmaya gerek yok.

Jane aptalın teki. Bir baleye giderken çizgili mavi ve sarı çoraplar ve plastik kelebekli bir bone giymişti. (Hepimiz gittik; Greg Calloway'in dev bir aile gezisi fikriydi.) Makalenin Jane'in Rose'un izinden gittiğini söyleyen kısmını görmezden geliyorum.

Sırada oğlumun bir fotoğrafı var. Moffy'nin kırmızı Vans, kot pantolon, ters bir beyzbol şapkası ve Örümcek Adam tişörtü giymiş bir fotoğrafını seçtiler. Benim ve Lily'nin elini tutarak kavşağı bizimle birlikte geçiyor. Lucky's Diner'a gidiyoruz.

Lily ve Loren Hale'in oğlu Maximoff Hale, havalı olmaktan başka bir şey değil.

Lily bu cümleye bayılırdı.

Son resim: bulanık bir bebek. Ryke Sulli'yi göğsünde taşıırken bir battaniye onu kısmen örtüyor. Kardeşim, kızını dergilerden uzak tutmak konusunda iyi iş çıkarıyor. Acı boğazımdan aşağı daha da damlıyor. *Bırak gitsin.*

Yapıyorum, eskisinden çok daha kolay.

Onun için daha kolay olduğunu hatırlıyorum. Onun adımlarını taklit edersem bu neredeyse imkansız olurdu. Sonuç aynı olmazdı. O benim kadar ünlü değil ve Ryke bana "Sen iyi bir babasın, Lo." derdi.

Kendimi onunla kıyaslayamam. Babalık, atletizm, alkolizm konusunda değil - aynı boktan kumaştan kesilmiş olabiliriz, ama aynı şekilde şekillendirilmedik. Ben farklıyım.

Ryke Meadows'dan her zaman farklı olacağım. Ona kızamayacak kadar çok seviyorum onu. Vücudumda ona saldıran, ona bağırان, onu kanayana kadar ısırان o kötü niyetli kemik yok oldu. Bir yanım onunla tanıştığımda ondan *bu kadar* nefret ettiğim için utanıyor ama diğer yanım artık içimde o kişiyle yaşamadığım için mutlu.

Kendinden nefret etmek yorucudur.

Ryke kanepesinin arkasına oturur. Jane ve Moffy onun baldırlarını koalalar gibi kavırıyor ve Ryke bacaklarını yukarı ve yanlara doğru sallayarak

uçak gürültüsü. Bu lanet olası dünyada ağabeyimden daha iyi bir insanla tanıştığımı sanmıyorum.

Onu tanıdığım ve oğlumun da tanıyacağı için gurur duyuyorum.

Sulli'nin makaledeki tanımına bakıyorum. *Daisy ve Ryke Meadows'un kızı Sullivan Minnie Meadows her zaman gülümserken yakalanır.* Bu doğru. Sulli'yi nadiren ağlarken görüyorum.

Geri kalanına göz atıyorum ve gerçek anket sonuçlarına odaklanıyorum.

23 Sullivan

41% Jane

36% Maximoff

Rakamlar ne yönde olursa olsun, yine de aynı bok. Dergiye yuvarlayıp bir kase salsa için atıyorum. "Küçük 'puf." Karımın arkasından yaklaşıyorum ve o sadece bir saniyeliğine irkiliyor.

Çenemi omzuna koyuyorum, çok daha kısa olduğu için kambur durmak zorunda kalıyorum. "Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Hiçbir şey," diyor çok hızlı bir şekilde ve bana doğru dönüyor.

Daha dik durmak zorundayım, ellerim cips ve salsa ile dolu. Çantayı kolumun altına sokuyorum. "Bir şey yok mu?"

"Ben de öyle dedim," diye tersliyor.

"Tanrım, ne zaman bu kadar

kstahlaştın?"

Lily burnunu kırıştırıyor. *ok sevimli.* ipimi dişlerimin arasına sıkıştırıp elimi serbest bırakıyorum ve burnunu imdikliyorum.

Lily yumruğunu koluma vuruyor.

Yüzümü buruşturmuş gibi yapıp "Ah, aşkım." diye mırıldanıyorum.

Başımı arkaya eğiyorum, ip ağzıma düşüyor.

Garrison sinirlenmiş ya da benimle kavga etmeye çalışıyor olmalı çünkü "*Justice League 2* hakkında konuşuyorduk" diyor. Bir süre daha vizyona girmeyecek ama yine de yüzümü buruşturup ters ters bakmama neden oluyor.

İnsanlar anlamıyor.

Düşmanlarım var, hayali düşmanlarım bile. Bok listem gerçekliğin çok ötesine uzanıyor. Bunun benim hakkımda ne söylediğini anlıyorum:

Önemsiz biriyim.

Ne olmuş yani? Ben önemsizim. Benim adım da Loren Hale.

Garrison'a yarım bir gülümseme gönderdim. "Neden bu konuyu konuşmak için caddenin aşağısına gitmiyorsun, sağa dön, *Abbey* yazan posta kutusuna yaklaş, garaj yolundan yukarı yürü, kapıyı çarp, hoşça kal." Kaba bir şekilde el sallıyorum.

Ben de kabayım.

Lily bu konuda haklı.

Garrison yanmamış bir sigarayı parmaklarının arasında döndürüyor. Willow'un bıraktığını söylediğini sanıyordum. Evde sigara içmeyeceğini biliyorum ama neden sigarası olsun ki?

"Eve gitmemi mi istiyorsun?" diye tersliyor ve sonra dişlerini gıcırdatıyor. Bir şeyler oluyor. Bence bu sadece uzun mesafeli bir ilişki endişesi olabilir.

"Kardeşimin evinde adını vermeyeceğim şey hakkında konuşmamı istiyorum ve eğer bunu yapamayacaksan, o zaman evet, eve gidebilirsin."

"Lo!" Lily bana bakakaldı.

Çenesini yukarı iterek ağzını kapatıyorum. Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum. "Lily." Ona suratımı astım.

Göğsümü dürtüyor. "İyi davranmıyorsun." "Çünkü ben nazik değilim," diye hatırlatıyorum ona.

Yanaklarımı ellerinin arasına alıyor ve planladığı konuşma gözlerini terk ediyor. Yüz hatlarımı seks ve zehirlilik katmanlarıyla emiyorlar. Onu daha yakına çekmek *istiyorum* ama yapamayacağımı biliyorum. Bu berbat bir şey. Her zaman berbattır, ama her gün sağlıklı Lily'yi azgın, zorlayıcı Lily'ye tercih ederim.

Yüzümü tutarken, Lily en derin iç savaşını veriyor. Bunu onun için kolaylaştırmak için. Tezgâha uzanıp salsa ve cipslerimi bir kenara koyduktan sonra ellerini ellerimde kavıyorum.

Aramızda biraz mesafe bırakıyoruz ama bu hem onun hem de benim için zor. İkimiz de birbirimizin her yerinde olmak istiyoruz. Sonunda kolumu beline doluyorum, o da bana tutunuyor ve sonra *bunu seks yapmadan da* yapabilirim der gibi başını sallıyor.

Hâlâ tezgâhta oturan Garrison'a tekrar odaklandığımda, başının yanındaki dolabı açıyor. Bir bardağa uzanırken kapüşonu kalkıyor, karın kaslarının bir kısmı görünüyor ve- "Bu da ne?" Çığlık atamayacak kadar şok olmuş bir halde, çoğunlukla nefesimin altında söylüyorum. Sesimi yükseltiyorum. "Garrison."

Bana doğru dönerken başını dolaba çarpıyor. "Kahretsin," diye küfrederek o noktayı ovuşturuyor. Kapüşonu koluyla birlikte tekrar aşağı düşüyor. "Ne oldu?"

Onun üzerine gidecek, sormadan kapüşonunu kaldırarak ve hayatının derinliklerine inecek biri değilim. Her zaman insanların bana açılmasını bekledim. Dürtmeyi sevmem, ama bu... Bunu dürtmek zorundayım.

Lily'nin gördüğünü sanmıyorum.

Sesimi alçaltıyorum ki sadece üçümüz arasında kalsın. "Bu çürükler nereden geldi?" Morarmış, sararmış ve bir beyzbol topu büyüklüğündeki yaralar kaburgalarını zedeliyor.

Yüzü düşer ve başını sallar. Gözleri bir an için Lily'ye kayar. "Lacrosse.

Bırak onu."

Ona inanmıyorum. Geçen yılki Cadılar Bayramı'nda bıraktığım bir his vardı. Kardeşleriyle ilgili bir şey. Onlardan bahsetme şekli bana *hep* ters gelmiştir ama Garrison'a bu konuda konuşması için baskı yapmadım. Hiç yapmadım ve belki de bu benim suçum.

Lily de bir şeyler seziyor, özellikle de Garrison'ın bunu duymasından daha fazla rahatsız olması. Belki de o ne derse desin, Willow'a söyleyeceğini düşünüyor. Kardeşi olmama rağmen, kızlar birbirleriyle daha çok şey paylaşıyor.

"Oh bak-Moffy," diyor Lily, çok açık, çok sevimli. Kanepeye doğru giderken omzunu çimdikledim. Kıçını da çimdiklerdim ama zamanlama, yer, insanlar, hepsi bu. Bugün diğer günlerden daha farkındayım.

Lily gözlerini kısarak bana bakıyor.

Ters ters bakmaya çalışıyor. "Kibar ol," diye hatırlatıyor bana.

"Evet, Hufflepuff'ım." Ona kısmi bir gülümseme veriyorum ve o arkasını döner dönmez bu gülümseme kayboluyor. Boynumu ovuyorum ve Garrison'a biraz daha yaklaşıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, bu lakros," diye yeniden başlıyor Garrison.

"Noel tatili oldu," diyorum, sesim sinirli. "Ne zaman lakros oynuyordun?"

"Bilmiyorum... Sadece... öyleydim." Başını öne eğiyor, saçları kirpiklerinin üzerine dökülüyor. Boynunun iki yanındaki hantal kulaklıklarını tutuyor. "Bırak beni."

Ryke ile konuşurken kendimi duyuyorum.

Düş yakamdan. Bırak beni. Rahat bırak.

Sertlikte yeniyim. Her zaman hoşuma gitmiyor ama bazen insanların buna ihtiyacı olduğunu biliyorum. Garrison'ı da tanıyorum ve bazen ona

Bakım yardımcı olur. Ona salsa kasemi uzatıyorum ve cipsleri tutuyorum. Ona bir tane uzatıyorum ve o bana boş boş bakıyor.

"Nedir bu?"

"Cips ve salsa. Eğer sevmiyorsan, artık arkadaş olamayız." Ağzıma bir tane attım.

"Arkadaş mıyız?" diye soruyor, emin değilmiş gibi.

"Tanrım, inanman için arkadaşlık bilekliği mi yapmam gerekiyor?" Bu şekilde sorduğu ilk soru değil.

"Siktir git," diye tersliyor ve tereddütle cipsini salsa sosuna batırışını izliyorum.

"Daha güzel olduğum için sinirlenme. Bu sadece alışman gereken bir gerçek."

Garrison yutkunur. "Uzun olanın en güzeli olduğunu sanıyordum."

Connor'a *uzun boylu* dediğinde hep gülümsemeye başlıyorum. "Şşş, ona gerçeği söylemekten hoşlanmıyoruz. Bu onun cazibesini mahvediyor."

Garrison başını sallar, omuzları öne düşer.

Şimdiden 21 yaşında olduğuna inanamıyorum. O yaşlarda ben de çok berbat durumdaydım ve gözlerinin altındaki uykusuz halkalardan ve bir haftadır yemek yememiş gibi görünmesinden nefret ediyorum. Keşke daha önce fark etseydim.

"Peki kardeşlerin nasıl; üç kardeşin var, değil mi?"

"Evet. Mitchell, Hunter ve Davis. Hepimiz birbirimizden iki yıl uzaktayız." Yani yirmi üç, yirmi beş ve yirmi yedi.

Daha fazlasını eklemesini bekliyorum ama o sadece ellerine bakıyor. "Hangisi en kötüsü?" Utangaç olamayacak kadar sinirli bir şekilde soruyorum.

Garrison beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Yalan söyleyebilirim. Ben *harika bir* yalancıyım ve bunu kanıtlamak için bir bağımlılığı ve aşkı sakladığıma dair yıllarca kanıtım var. Ama söylemem, bu adama söylemem. "Haklı mıyım?" Göğsümde hapsolmuş bir nefesle soruyorum. Kaburgalarını işaret ediyorum. "Bunu senin boktan kardeşlerinden biri mi yaptı?"

Burnu alevlenir. Boğazı düğümleniyor. Acısından kurtulmak için başını sağa sola çeviriyor. Anlıyorum. Hem de çok iyi anlıyorum.

"Sadece dalga geçiyorlar," diyor o kadar sessiz ki neredeyse kelimeleri kaçırıyorum.

Dişlerimi sıkıyorum, kanım kaynıyor. Anlık tepkim *misilleme yapmak*. Onu incittikleri gibi onları da incitmek, ama nefes alıp veriyorum ve önce *düşünecek* kadar sakinleşiyorum. "Tekrar görebilir miyim?"

Garrison oturma alanına bir göz atıyor ama herkes koltuklara oturmuş, çoğu arkasını dönmüş ve çocuklara odaklanmış durumda. Başını bana çevirdiğinde kapüşonunu kaldırıyor, çıplak teni görünüyor.

Çürük yan tarafına doğru yayılıyor, en koyu mor bölge kaburgalarının etrafında.

Kırılmış. Kırılmışlar, bunu söyleyebilirim çünkü ben de birçok kez kaburga yaralanması yaşadım. Sırtına bakıyorum, alt omurgasında daha fazla yara var, sanki biri tekmelemiş gibi. *Tanrım...* Boğazıma bir taş oturdu. Bu ana kadar Garrison için ne kadar sorumlu hissettiğimi hiç fark etmemiştim.

Bu adamı on yedi yaşından beri binlerce kez gördüm ama nedense bunu hiç görmedim.

"Diğer tarafına da bir bakayım," diye fısıldıyorum, tıkanmama iki saniye kala.

Titriyor ama bana sol tarafını gösteriyor. Karnındaki çürük soluk ve eski görünüyor. Sanki bu *birçok* kez olmuş gibi. Sonraki sözlerini duymak için

başımı dudaklarına doğru eğmem gerekiyor.

"Ben küçük kardeşim. Sadece bana sataşıyorlar. Ağabeyler böyle yapar."

Ben de küçük kardeşiyim ve Ryke *bunu* bana asla yapmazdı ama bunu Garrison'a söyleyemem. Onun yerinde olsaydım söyleyeceğim kötü niyetli cevabı duyuyorum, ne kadar *şanslı bir piçsin sen*.

Ben de "Kaburgaların kırılmış." dedim.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanır. "Evet, biliyorum." Gözyaşını agresif bir şekilde siler.

"Daha önce oldu mu?"

Gergin bir şekilde omuz silkiyor. "Onları ne zaman görsem sert oynamayı seviyorlar, yani her neyse..."

"Hangi kardeş?" Soruyorum, gözlerim bu noktada öldürücü.

Garrison başını kaldırıyor, çenesi titriyor ve "Hepsi" derken sesi çatlıyor.

Göğsüm çöküyor ve çok yumuşak bir sesle, "Artık sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim" diyorum.

Garrison yüzünü kapatmaya çalışıyor. Ayağa kalkmak için tezgâhtan kayar ama bacakları bükülür, sırtı dolaplardan aşağı kayarak yere düşer, alnı bükülmüş dizlerine bastırılır.

Ona dokunmuyorum çünkü dokunmanın ona göre olmadığını biliyorum. Şimdi nedenini daha iyi anlıyorum.

Yanında diz çöktüm ve "Willow biliyor mu?" diye sormak zorunda kaldım.

Başını sallıyor. Başını öne eğerek mırıldanıyor: "Kimseye söylememesi onun suçu değil. Durduğunu sanıyordu. Durdu... bir süreliğine, ama Noel tatili için geri döndüğümde hepsi oradaydı..." Tekrar titremeye başlar.

"Unut gitsin. Bir şey söylediğimi unut."

"En azından Willow dönene kadar bende kalır mısın?" diye sorarken gerçekten sessizim. Lily, Garrison'ın belirsiz bir süre bizimle kalmasına aldırmayacaktır. Etmeyeceğini biliyorum.

Şok onu dondurur. "Bu *yıllar sürer*."

"Yani?"

Bana bakıyor, gözleri kızarmış, yanakları yaşarmış. "Willow o zamana kadar benden ayrılabilir."

"Hâlâ bu ailenin bir parçası olacaksın." Elimle bir daire çiziyorum. "Seni bu yüzden kovmazdım." Willow'un erkek arkadaşı olmadan çok önce, hepimiz onu Garrison Abbey olarak tanıyorduk: asi, genç komşu.

"Philly'de bir dairem var."

"Yalnız yaşıyorsun." *Ve bence şu anda birine ihtiyacın var*. Duraksadım. "Kardeşim gibi açık sözlü olacağım. Bok gibi görünüyorsun. Biraz zayıfsın ve duş almak yerine kolonya sıkmışsın gibi kokuyorsun."

"Meşguldüm," diye tersliyor, çoktan savunmaya geçmiş. "Bir işim var ve beni bundan alıkoyan tek şey..."

"Neyden?"

Omuz silkiyor. "Aptal bir ezik gibi hissetmekten. Bir amacım yokmuş gibi, tamam mı? Bir kızı *beklemek* dışında bir amacım var. Bir şeyim var... ve ona zaman ayırmam gerekiyor. *Burada olmamalıydım* bile. Çalışıyor olmalıydım.

."

"Beni dinle," diye kestim sözünü, tam da sesi çatlarken. "Başımın belası olan küçük bir çocuğum var çünkü sürekli bir kardeş için yalvarıyor. Her gün "ama Jane'in iki erkek kardeşi var" lafını duymak zorunda kalıyorum.

mutlu olurdu. Ama en önemlisi, kulak zarımı kurtarmış olursun."

Garrison kısa bir kahkaha atar. "Önemli şeyler." "Çok doğru."

Gözlerini çimdikliyor. "Ağlamayı kes," diyor nefesinin altından. *Bu benim.*

Onun acı dolu sözlerinde geçmişte çektiğim eziyetin çoğunu görüyor ve duyuyorum. "Anlıyorum."

"Öyle mi?" diye tersliyor.

"Kardeşlerin ağladığın için sana korkak mı diyor? Sana gerçek bir erkek olmadığını söylüyorlar. *Nesin sen, küçük bir amcık mı, küçük bir kız mı?* Sen nasıl bir erkeksin?"

Yüzünü yine şaşkınlık kaplıyor ve başını kardeşime doğru çevirmek üzere. Yerde olduğumuz için dolaplar görüşümüzü engelliyor.

"Bana *ağlamayı kesmemi* söyleyen kardeşim değildi." Kelimeleri gıcırdatıyorum çünkü onları ciğerlerimin içinde kalın, siyah yaralar gibi *hissediyorum*. O yere dönmek nefes almak için acı veriyor.

Garrison kaşlarını çattı. "Kim?"

"Babam." Ve korkutucu kısmı: O adamı gerçekten seviyorum. Her zaman da seveceğim.

Yüzünü ovuşturmayı bırakır ve gözyaşlarının akmasına izin verir.

Elimi uzatıp ona bir şey söylemek istiyorum, bu yüzden yaklaşıp nefes alıyorum, "İyi olacaksın. Bunu bugün göremeyeceksin, belki yarın bile göremeyeceksin ama bir gün uyanacaksın ve yaşamak isteyeceksin."

"Emin misin?" Sesi kırılır.

"Çok eminim. Bana bak..." Başını kaldırmasını bekliyorum, saçları gözlerini kısmen gizliyor ve derinden diyorum ki, "Her seferinde bir gün. Yapabilir miyim

Bunu benimle yapar mısınız?"

Garrison uzun bir süre sessiz kalır, ama sonra tekrar tekrar başını sallayarak bunun aklına yerleşmesine izin verir. "...eğer senin yanına taşınırsam benim için bir şey yapar mısınız?"

"Evet."

"Ne olduğunu bile bilmiyorsun."

"Fark etmez."

"Birini öldürmeni istiyorum." diye kestirip atıyor.

Ters ters baktım. "Şaka yapıyorsun ama benimle tanıştın mı?" Birini öldürebilir miyim? Bilmiyorum, beni yeterince zorlarsan belki öldürebilirim. Bu övünülecek bir yetenek değil. Bu *büyük* bir karakter kusuru ve içimde var olduğunun şiddetle farkındayım.

Garrison bu kez kuru alaycılığı siliyor. "İki gün önce kardeşlerime onları bir daha asla görmeyeceğimi söyledim. Bana inanıp inanmadıklarını bilmiyorum. Söylediğim her şeyi nadiren ciddiye alırlar ama onlara söyledim. Onlarla bir daha konuşmak ya da görüşmek istemiyorum." Boğazı tekrar düğümlendi. "İki gün önce... Ben de aceleyle ailemin evinden çıktım ve yanlışlıkla sabit disklerimden birini orada unuttum."

"Senin için getirmemi ister misin?"

"Evet... ama yapma..." Göğsü keskin bir nefesle yükseliyor.

"Ne yapmayayım?"

"Onlara zarar vermeyin. Pekâlâ. Kulağa çok aptalca geldiğini biliyorum ama onlar hala benim kardeşlerim. Onları bir daha hiç görmesem bile, bunu... bunu yapmayın."

Onlara zarar verme. Bu mutfakta bir yerlerde, 21 yaşındaki kindar halimi görüyorum. Deli gibi kızgın. Bu adam Garrison'ın sözünü bozacaktı.

ikinci bir düşünce olmadan. Bu acımasız misilleme ve intikam kitabını açacaktı.

Burada oturup düşünebilirim, *bunu yapmayacağım çünkü o bana yapmamamı söyledi.*

Çünkü bunun yanlış olduğunu biliyorum.

Acaba kaç kişi bir zamanlar olduğu kişiyle karşılaştığında bir yabancıya bakıyormuş gibi hissediyor? Oğlum o adamla hiç tanışmayacağı için mutluyum.

Lily hak ettiği kocaya sahip olduğu için mutluyum. Ben de kendim için mutluyum.

Çünkü sonunda olduğum kişiyi seviyorum.

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum Garrison'a ve bunu tutacağım.

"Bana telefonunu ver. Şimdi gidip sabit diskini getireceğim."

Garrison cep telefonunu bana verdi.

"Peki ya ailen?" Ona sordum. "Onlar biliyor mu?"

"Anneme söyledim, ama o sadece erkeklerin *erkek olduğunu* söylüyor... ve babam en çok Davis'i seviyor. Para kazanmak dışında hiçbir şey umurlarında değil ve Cobalt Inc. ile işe girdiğimden beri 'hayatımla ilgili bir şeyler yapmam' konusunda beni rahatsız etmeyi bıraktılar. Hiç kontrol etmeseydim, telefonlarına hiç cevap vermeseydim, onlar için çok meşgul olduğumu düşünürlerdi ve muhtemelen *gurur duyarlardı.*"

"Huh," diyorum. "Kulağa sık gibi geliyorlar." Bir kahkaha attı. "Evet öyleler."

Rehberinde geziniyorum. Garrison'ın her kardeşinin adının yanında bir bok emojisi var. Hunter'ın adının yanında *üç tane* bok emojisi var.

O en kötüsü. Onu çağırmak için isminin üzerine geliyorum.

Daha iyi düşündüm ve Mitchell'ı aradım. Telefon çaldığında, "Cevap verecekler mi?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Ve benimle uğraşma fırsatını kaçırarak mısınız?" *Beni döv demenin en kibar yolu.*

Sizi bir kurbana dönüştüren bu belirli kelimeleri kullanamamanın nasıl bir şey olduğunu anlıyorum. *O kelimenin durumunuza tam olarak uymadığını hissetmek.*

Kötü muamele mi? Hayır, ben yapmadım.

Ben asla. Sadece bu... *bu* değil. O sert, çığ şey olamaz. Ama öyle. Sonra ne oldu?

Ahizeyi kulağıma dayadım ve hat klik sesi çıkardı. "Ne oldu?" Önce Mitchell sordu. Sesi sakın geliyor. *Bu adamın küçük kardeşini dövdüğü* hiç aklına gelmezdi.

Garrison beni yakından izliyor, tüm vücudu geriliyor.

Sesimi değiştiremem ama Mitchell'ın derisini yüzecek sözcükler aramam. "Bu Loren Hale, sokağın aşağısından."

"Oh...oh wow, hey."

Ben onun *ünlü* komşusuyum. "Garrison sabit diskini ailenizin evinde bırakmış. Yakında ona gerçekten ihtiyacı olacak. Uğrayıp posta kutuma bırakabilir misin?"

"Evet, bu akşam çıkıyorum, o zaman kutunuza bırakırım. Nerede olduğunu biliyor mu?"

Elimi ahizenin üzerine koyuyorum, "Nerede bu şey?"

"Bodrumdaki masada."

Telefonu yerine koydum. "Bodrum masası."

"Harika-oh evet, şimdi anlıyorum..." uzun bir süre, belki tam otuz saniye boyunca susar.

"Bir şey söylemek ister misin?" Ben soruyorum.

Boğazını temizliyor. "Bizimle bir daha konuşmama konusunda ciddi miydi? Bu yüzden mi seni arattı?"

Şu an Ryke gibi ol. Tek kelimelik bir cevap. "Evet." Dilimi ısırıyorum.

Mitchell telefonda sessiz. "Ona... üzgün olduğumu ve bunun onun için iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü söyleyebilir misin?"

Boğazıma bir yumru daha yerleşiyor ve içimi kemiren diğer tüm kötü yorumları yutuyorum. "Elbette."

İkimiz de telefonu kapatıyoruz ve ben telefonu

Garrison'a atıyorum. "Ne dedi?" diye sordu.

"Posta kutuma bırakacak. Üzgün ve hiçbiriyle konuşmamanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor." Garrison'a başımı sallıyorum, yüzümde şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Mitchell'ı aradın, değil mi?"

"O ne, iyi olan mı?" Garrison'dan sadece iki yaş büyük olduğunu biliyorum.

"Mitchell onları durdurabilirdi," diyor Garrison. "Ama yapmadı. Bu onu iyi biri yapar mı?...Bilmiyorum. Arkadaşlarımin evinize girmesini hiç engellemedim. Ben de *kendimi* sana şaka yapmaktan alıkoymadım. Hepimiz aynıyız. Hepimiz *boktanız*."

Hayır.

Öne doğru eğildim ve elimden geldiğince açık bir şekilde "Karşımdaki adam bir bok değil ve sen de sonunda buna inandığında ben hâlâ burada olacağım" dedim.

{ 11 }

Şubat 2019

The Hale House

Philadelphia

LOREN HALE

Küçük bir beden kral boy yatağıma fırlıyor, yatağı dalgalandırıyor ve beni uykumdan uyandırıyor. *Tanrım*. Gözlerimi ovuşturuyorum. Mumlarla süslü siyah avize yatağın üzerinde hareketsiz duruyor. Üç yaşındaki bir çocuğun çarpamayacağı kadar yüksek ama yine de sallanıp sallanmadığını kontrol ediyorum.

"Wakey wakey! Yumurta ve fırın!" Moffy sevinçle şarkı söylüyor ve mavi ve sarı Wolverine pijamaları içinde bana doğru sürünüyor.

Lily şampanya yorganın altına *daha da* dalıyor, korkmuş bir hayvan gibi yuva yapıyor. Ona doğru uzanıyorum ama yatağın ayak ucuna doğru kaçıyor. *Lil*.

Moffy dev yumruyu fark etmez. Sallana sallana yatağın üzerinde duruyor ve gittikçe daha yükseğe zıplamaya başlıyor.

Pijama gömleğini çekiştiriyorum ve poposunun üstüne düşüyor.

Doğrulup koyu kırmızı yastığımı başucuma koyuyorum, kırmızı üst çarşaf kayıp. Lily almış olmalı.

Pazuma doğru esniyorum. "Moffy, kapı çalma konusunda ne demiştik?"

"Umm..." Kaşları düşünceli bir şekilde çatılıyor. Koyu kahverengi saçları yana doğru sarkıyor, ama benim yatak başım muhtemelen daha kötü. Aval aval tavana bakıp bir şeyler söylemeye çalışmasını izliyorum. Bebek yumuşaklığındaki yüzü bana Lily'yi hatırlatıyor ama bana ne kadar benzediğinin "kanıtı" olarak oğlumuzun resminin yanına benim yeni yürümeye başlayan çocuğumun resmini koymuştu. Farklı saç ve göz renklerimize rağmen ürkütücü bir eşleşme oldu.

"Uhh...ummm," diye mırıldanıyor ve cevabı unutmuş gibi omuz silkiyor.

Ona sersemlemiş ama sert bir bakış attım. "Bunu konuşmuştuk dostum."

Bir an için dudağını çiğniyor. "Hatırlayamıyorum baba." Kocaman bir gülümsemeyle yatağın altına doğru kaymaya çalışıyor ama ben onu tekrar kaldırıp yanımdaki yastığın üzerine koyuyorum. *Oh, hatırlıyor.* Bu konuşmayı daha dün yapmıştık.

"Başka birinin yatak odasına girmeden önce kapıyı çalın," diye *tekrar* açıklıyorum. "O zaman sizi içeri davet ederler. Yapılacak en kibar şey budur." Beni dinle Loren Hale, birine görgü kurallarını öğretiyorum. Dünya-1610'a hoş geldiniz. Burası çok garip.

Alternatif bir evrende değiliz Lo! Burası Dünya-616, Lily'nin karşılık verdiğini duyuyorum.

Kendi gerçekliğini idrak edebilmem için önce bir kahvaltı burritosu yemem gerekebilir. Loren Hale: Cehennem kadar sevimli küçük bir çocuğun babası, disiplinci (ama boktan, Jonathan Hale tarzında değil) ve sevimli, çimdiklenebilir bir battaniye yumrusunun kocası.

Moffy beni bilerek görmezden gelerek hızla ayağa fırlıyor. Zıplıyor, atlıyor ve kıkırdıyor.

"Zıplamayı kes Maximoff ve git kapıyı çal." Sesim kesilmiş cam gibi, ama Moffy'nin aptal sırtışı hiç kaybolmuyor, benden korktuğu söylenemez. Neredeyse

yataktan fırlar ve kapıyı arkasından kapatarak dışarı fırlar.

Artık tamamen kapalı olan battaniyeye fısıldıyorum, "Lil, iyi misin?"

Duyulmayacak bir şeyler ciyaklıyor ve ben şampanya rengi yorganın altına bakmak için zaman kaybediyorum. Moffy kapıyı çalıyor.

"Kim o?!" Yüksek sesle sesleniyorum. Hızla yatağın kenarına uzanıyorum ve yerdeki siyah boxer-brieflerimi topluyorum.

"Maximoff!" diye cevap veriyor tiz bir yarı çığlıkla. "İçeri girebilir miyim?!" Boxer-şortumu giymeyi bitiriyorum. "Evet, küçük adam!"

Kapı patlayarak açılır ve uçan bir sincap gibi kendini yatağın üzerine atar.

Sırtını sıvazlıyorum. "Çok daha iyi." Yatağın kenarına doğru kayarken onu kolayca kaldırıp omzuma atıyorum.

Histerik bir şekilde gülüyor, sanki gittiğim yönü *yönlendirebilirmiş* gibi bacaklarını *tekmeliyor*.

"Bugünün ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Perşembe!" diye bağırarak cevap veriyor.

"Evet, ama bugün farklı bir özel gün." Onu yatağıma bakan iki siyah gardırobun yanındaki süet kanepeye oturttum. Odamız loş ışıklı ve çılgın kuru üzümün evinin aksine çoğunlukla *temiz*. Oradayken hiçbir şey bulamıyorum.

Moffy birkaç kez göz kırptı, kafası karışmıştı. Çocukları severim. Benden daha az şey biliyorlar ve ben de pek çok şey hakkında pek bir şey bilmiyorum. Connor Cobalt bunun için var.

"Bugün Sevgililer Günü," diye açıklıyorum. "Neydi o?"

İnternetin en doğru tanımına başvurabilirim ama kimin umurunda?
"Sevgiyle ilgili bir gün. Öğretmenler tüm sınıf arkadaşlarınıza, hatta nefret ettiklerinize bile kart göndermenizi ister *ama* aynı zamanda çok fazla çikolata, şeker ve"-şaşırmış gibi yapıyorum, gözlerim açılıyor-"kalp şeklinde krepler yediğiniz bir gündür."

"Asla olmaz!" Kocaman gülümsüyor.

"Evet." Kapıya doğru başımı sallıyorum. "Git aşağıda çizgi film izle, onları yapmama yardım edebilirsin. Hemen geliyorum."

Moffy, bir görevi olduğu için heyecanla ve muhtemelen *Wolverine* ve *X-Men'in* ortasında olduğunu hatırlayarak dışarı fırlar.

İki elimle saçlarımı düzeltiyorum ve yatağa dönüyorum. Battaniye yığını sessiz ve hareketsiz ve onun alçalıyor olabileceğini bilmesem komik olurdu.

Şimdi yatağın ortasında oturmuş, yorganı ve üst çarşafı Lily'nin üzerinden fırlatıyorum. Top gibi kıvrılmış, çıplak, elleriyle mahcup yüzünü kapatıyor.

İçimde bir şey sertçe çekiştiriyor. Fısıldıyorum, "Lil... hadi." Sesim boğazımı tırmalıyor. Onu kucağıma çekiyorum ve mor bir battaniye alıp sarıyorum.

Burnunu çekiyor ve ellerinden birini çekmeye çalışıyorum ama başını ileri geri sallıyor. "Bugün yapmak istemiyorum," diyor çok yumuşak bir sesle.

Yüzüm buruşuyor, acı çekiyor, birbirine çarpan ciğerlerim kadar acı çekiyor. Moffy küçük bir bebekken seks daha kolaydı. Habersizce odamıza dalacağından korkmazdık. Bizi basmasından korkmazdık.

Lily ve ben, onun bizi kazara seks yaparken görmesini ya da duymasını engellemek için neredeyse her şeyi yapardık. Eskiden olduğumuzdan çok daha sessiziz.

ve sabah ve akşam rutinine sadık kalma konusunda iyiyiz. Lil için bu, ona her gün hatırlattığım bir başarı.

Moffy artık büyüdü ve bu sadece *büyük* değişikliklerin başlangıcı.

Bu hafta dördüncü kez yatak odamıza girmesi gibi. Çok fazla ya da önemli bir şey gibi görünmeyebilir ama öyle. O bir seks bağımlısı ve sabahları seks yapmayı, yani bu programa sadık kalmayı dört gözle bekliyor. Normlarından sapmak ona endişe ve stres veriyor ve izin verilenden *daha fazlasını* istemesine neden oluyor.

Anladım.

Burada onun yanındayım ve kafasını kemiren istekleri anlıyorum. Onunla sikişmek. Bunu çok iyi anlıyorum ve Lily'nin seks yapmadığı için üzülmeyi ne kadar istemediğini de biliyorum. Çünkü üzülecek milyonlarca şey var ve neden onca sorun varken seks... ve alkol... neden başımıza bela olmak zorundalar? Gözyaşlarına, ıstıraba değmez. Sadece seks. Sadece viski.

Ve yine de oluyor.

Sonunda ellerinden birini çekebildim ama sanki bu andan ve bu günden kaçabilecekmiş gibi gözlerini sımsıkı kapalı tutuyor.

"Ne yazık ki Lil," diyorum, "zaman yolculuğu güçlerin henüz devreye girmedi. Bugün yapmalısın. *Her* gün yapmalısın."

Tekrar burnunu çekiyor ve gözlerini açarken yaşlar süzülüyor. Onları başparmağımla siliyorum. Battaniyeyi düğümlüyor, ağlamasını durdurmaya çalışıyor ama hıçkırıyor.

Onu daha da yakın tutuyorum, kollarımı ona doluyorum ve sanki kim olduğumu hatırlamış gibi, çetrefilli kolları bana sıkıca sarılıyor, daha sıkı kavlıyor. Üzerime oturuyor

kucağıma aldım ve fısıldamadan önce şakağını öptüm, "Bu gece seni becereceğim, aşkım. Bunu unutma, tamam mı?"

Suçluluk duygusunun vücudunu sarstığını hissedebiliyorum. "Ben... istemiyorum." Omzuma doğru ağılıyor çünkü istememeyi diliyor ama istiyor.

Birbirimize daha sıkı sarılıyoruz ve sonra mırıldanıyor, "Boş ver." "Boş ver, ne?"

Lily başını kaldırır, omuz hizasındaki saçları savrulmuştur. Yüzündeki gözyaşlarını siliyor ve ölçülü bir nefes veriyor. Sonra kendinden daha emin bir şekilde, "İstiyorum ve sorun değil," diyor. Kendi kendine başını sallıyor. "Ben... Ben kreplere yardım etmek istiyorum."

Onu dudaklarından nazıkçe öpüyorum. "Hey, Lily?" "Evet?"

"Seninle gurur duyuyorum."

Gözyaşları içinde gülümsüyor ve tekrar başını sallıyor. "Giyinmem için bana bir dakika verir misin?" Henüz birbirimizden ayrılmamıştık, kollarımız bacaklarımız birbirine dolanmıştı.

İki elimle onun küçük yuvarlak yüzünü kavriyorum. "Mastürbasyon yok, aşkım."

"Yapmayacağım." Onun gücü bu sözleri bir sözden daha büyük bir şey olarak pekiştiriyor. Yeşil gözlerinde, bugünden çok önce verdiği mücadelelerden kaynaklanan saf bir direnç görüyorum.

"Sana inanıyorum," diye nefes alarak onun zırhını güçlendiriyorum. Burası bırakmam gereken yer.

Bu çok zor çünkü en iyi arkadaşım ile sonsuza kadar birlikte olmak isterdim.

"Önce sen," diyor.

"Önce sen." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Sanki kutsal bir kuralımızı çiğnemişim gibi bakakaldı. Tarihteki tek kuralımız birbirimizi sevmekti ve bunu her zaman başardık. Hatta belki de çok iyi. Sonra göğsümü dürttü. "Önce sen."

"Önce sen."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bunu yapmaya devam edemezsin."

"Az önce yaptım, aşkım." Dudaklarım kulağına doğru kayıyor. "Ve tekrar yapacağım." Dilimi içeri sokuyorum.

"Lo!" Şok içinde benden ayrılıyor ve kucağımdan yuvarlanıyor. Göğsüme dokunuyorum. "Pislik." Onu işaret ediyorum. "Angel."

Dudakları bükülür. "Melekler saftır. Ben daha çok bir seks iblisi gibiyim... Tanrım, ben bir succubus'um." Yüzünü buruşturuyor.

"O zaman sen gördüğüm en sevimli lanet olası succubus'sun." Üstüne çıkmamak için kendimi zor tutuyorum.

Lily gülümsüyor ve sonra yataktan sürünerek kalkıyor. Yavaşça giysilerini arıyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Uzuvarları çok garip ve ince. Kırılabilir gibi görünüyor ama gözlerimiz buluştuğunda o esnekliği tekrar görüyorum.

Kaslarımı *hareket* etmeye zorluyorum. Dışarı. *Dışarı çık*. Onu biraz yalnız bırakmalıyım.

Sadece birazcık. Kalmak istemem endişeden değil.

Sadece sevgiden.

* * *

Lily hızlı bir duş alırken, ben sadece siyah bir eşofmanla merdivenlerden oturma odasına iniyorum.

Maximoff sarı pufunun üzerinde oturmuş, televizyonda *Wolverine ve X-Men'i* seyrederken kendinden geçmiştir. Garrison kanepede, hantal kulaklıklarını takıyor. Soğuk bir dilim pizza yerken dizüstü bilgisayarını bacağının üzerinde sallanıyor.

Beni kanepenin yanından geçerken görünce el sallıyor.

Başımı sallayarak karşılık veriyorum, sakinleştiğini ve işe yetişmek için çabalamadığını görmek beni mutlu ediyor. Artık *The Walking Dead*'deki 34 numaralı Zombi seçmelerine katılabilecek gibi görünmüyor.

"Moffy. Krep." Mutfağın kapısını iterek açıyorum ama Moffy televizyona yapışmış durumda. "Maximoff Hale. Yemek mi yapmak istiyorsun yoksa süper kahramanların kötülüğü yenmesini mi izlemek istiyorsun?" Bunun bir soru olduğuna bile inanamıyorum.

"Süper kahramanlar," diyor
şaşkınlıkla. Evet, bu kesinlikle
benim çocuğum.

Onu kendi haline bırakıyorum ve krep hamurunu ve ölçü kaplarını bulduğumda Lily gri taytı ve üzerinde Superheroes & Scones logosu olan siyah bol gömleğiyle mutfığa giriyor. Dev bir kırmızı gül buketi küçük bedenini cüceleştiriyor.

Dün gece bulması için banyoda bırakmıştım. Bir vazo alıp bar tezgahının üzerine koydum.

Tabureye oturuyor ve şaşkın bir şekilde gülümsüyor. "Beni şaşırttın."

Unuttuğumu düşündü, ki haklı sebepleri var. Eskiden haftanın hangi günü olduğunu unutturduk. "Sence bunlar benden mi?" Şakayla karışık. "Benim kalbim kara, aşkım. Ben romantizm yapmam." Ellerimi tezgâhın üzerine yayarak karıma doğru eğildim.

Lily gülleri bir vazoya yerleştirir ve sonra sapsapların arasından küçük beyaz kartı çıkarır. "Bunu sadece Loren Hale yazabilirdi."

"Ne?"

"*Bunlar gerçek.*" diye okuyor.

Bunlar gerçek.

GemiŖe srklendim, ona olan yoğun, inkar edilemez aŖkım hep aynı.
Her zaman, her yerde. "Suluyum," diye nefes alıyorum.

Gözleri dudaklarıma kayıyor.

Benimkiler onunkilere odaklanıyor ama ben ayaklarımı geri çekmeye zorluyorum. KarıŖtırma kabını almak için eğildim. Ayağa kalktığımda Lily tabureden kalkmıŖ, krep karıŖımının arkasındaki talimatları okuyordu.

Fırının saatindeki zamanı fark etti. *Sabah 8:04.* "Sen iŖe gitmek için hazırlan, ben de bunları onun için yapayım."

"Bugün izin aldım."

KaŖları atılır, alnı kırır. "Bunu yapmana gerek yok, Lo." Sesine kattığı bu sevimli sertlik ekiciliğimi ikiye katlıyor. Onu kollarıma almak ve ölesiye öpmek istiyorum. "Ben iyiyim. Ben... iyiyim. Hiçbir Ŗey yapmayacağım-"

Parmağımı dudaklarına götürdüm. "Lily. Bugün Sevgililer Günü. Bütün hafta iŖten izin almayı planlıyordum."

Kızardı. "Oh."

Elimi ıplak göğsüme koyuyorum. "Dünyanın En İyi Kocası. Sanırım Connor Cobalt bile bu konuda benimle aynı fikirde olurdu."

Lily krep kutusunu yere bırakıyor. "O unvan için seninle kesinlikle kavga ederdi." İncinmiŖ gibi yapıyorum. "Connor benimle asla dvŖmez."

DŖnceli bir Ŗekilde duraksıyor ve sonra emin bir Ŗekilde baŖını sallıyor. "Doğru, ama seninle konuŖacakları var. Kelimeleri sever."

"Dahi değilim ama sanırım 'laf dalaşı' fiziksel kavga anlamına geliyor."
Krep karışımından biraz ölçüp kaseye döküyorum.

"Sadece fantastik dizilerde... ya da tarihi... çoğunlukla ortaçağ..." diye devam ediyor ve gömleğindeki kırışıklıkları düzeltmesini ve sonra biraz daha dik durmasını, omuzlarını geriye çekmesini izliyorum. "Ciddi" bir sohbeta başlamak üzereyken bile çok sevimli.

Tezgâha yaslanıp bekliyorum.

Kendini cesaretlendirmek için tekrar başını sallıyor gibi görünüyor ve sonra yuvarlak yeşil gözleri benim keskin kehribar gözlerimle buluşuyor. "Ciddi bir şey hakkında konuşmam gerek."

İşte burada.

"Kaptan Marvel?" diye sordum. Yeni Marvel filmi yakında vizyona giriyor ve ikimiz de izlemek için sabırsızlanıyoruz, özellikle de Lil.

"Hayır, yani, *evet*, bu ciddi bir şey. Ama hayır, sana söylemem gereken şey bu değil." Daha derin bir nefes alıyor ve ben de habere hazırlanmaya çalışıyorum. *Seks*. Bunun seksle ilgili olduğunu biliyorum. "Bence sabah seksini sınırlamaya başlamalıyız."

Kollarımı kavuşturuyorum, şimdi kafam karışık. "Daha erken uyanabiliriz-" "Risk almak istemiyorum. Ya bizi basarsa?"

"Kapıyı kilitlemeye başlayabiliriz-"

"Nonono. Eğer bir kabus görürse, gelip bizi alabilmesini istiyorum. Bağımlılığımın ondan hiçbir şeyi almasını istemiyorum."

"Kapı kilitliyse hâlâ bizi almaya gelebilir."

Lily bu konuda inatçıdır. "Sabah seksine ihtiyaç duymayacağım bir yere ulaşmak istiyorum Lo. Bunu yapabilirim." Seks konusunda spontane olabilseydik daha kolay olurdu ve ara sıra olabiliyoruz, ancak Lily sınırlar ve kısıtlamalarla daha iyi hissediyor.

Bu *asla* sabah seksi yapmayacağımız anlamına gelmiyor. Sadece günlük normlarımızın bir parçası olmayacağı anlamına geliyor.

"Eğer denemek istiyorsan, deneyebiliriz." Onu bu meydan okumadan alıkoyamazdım. "Denemek istiyorum." Lily yine dudaklarına bakıyor ama bir süre daha oyalanıyor.

ve sonra elmacık kemiklerime kayıyor. Bakışlarını bilinçli olarak kaçırıyor. Hayal kurmak ve aşermek - bunlar sabah seksi yaptığında daha seyrek oluyor, ya da bana öyle söyledi.

Zor bir sınav olacak, ama ne değil ki?

"Başka bir şey daha var..." Lily ayak bileklerini çaprazlıyor ve sonra açıyor.

"O da ne?" Krep karışımını bırakıp yaklaşıyorum, elim beline doğru kayıyor ama onu bedenime çekmiyorum.

Bakışları tamamen sikime kaydı. "Lily

Hale, sikime mi bakıyorsun?"

Yakalanmışım gibi gözleri *açılıyor*. "Evet," diye itiraf ediyor, "evet, öyleydin.

Pantolonunun içinde olsa bile güzel bir penisin

var." "Biliyorum."

Koluma vuruyor.

Neredeyse hiç acımayan noktayı ovuyorum. "Spor mu yapıyorsun aşkım?" "Burada ciddi bir açıklama yapmaya çalışıyorum."

"Güzel penisimle ilgili olduğunu sanmıştım."

Boynu kızarıyor, utançtan ziyade tahrikten. "Değil... ya da öyle sayılır." Ellerini kaldırıyor. "İki adım geri çekil. Sen bu kadar yakınımdayken sağlıklı düşünemiyorum."

İstediği gibi iki adım geri çekildim. "Daha iyi misin?" Kendinden emin bir şekilde başını

sallıyor.

İki elimle ona el sallıyorum. "Bana bırak."

Derin bir nefes alarak, "Bir bebek daha denememizi istiyorum" dedi. Dudaklarım aralanıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan aceleyle konuşuyor. "Biliyorum, laf arasında bir bebek daha yapma ihtimalinden bahsettik ama ben gerçekten *denemekten* bahsediyorum. Planlamaktan falan."

Sersemlemiş bir şekilde geriye doğru yürüyorum, elim destek için tezgâha değiyor. *Kafam karıştı*. O haklı; başka bir çocuk hakkında konuşmuştuk ama aramızdaki çoğu şey gibi bunu da erteledik. Plan yapmıyoruz. Biz Rose ve Connor değiliz. Her şey başımıza gelir.

Bunları biz yapmıyoruz.

Hayatımızı bu şekilde yaşadık ve şimdi bu gerçeğe net bir şekilde odaklandığımız için sadece bunun çok *üzücü* olduğunu düşünüyorum. İnsanların hayatımız boyunca bizi yönlendirmek zorunda kalması gerçekten üzücü. Kötü ve iyi şansın geleceğimizde ne olacağını belirlemesi.

"Neden?" Ben soruyorum. "Neden şimdi? Garip bir zamanlama Lil. Moffy büyüdükçe olan biten her şeyle birlikte." O büyüdükçe, tek bir yerde sabit kalmaya alışmışken dönüp duruyoruz.

Lily kendi isteğiyle yaklaşıyor.

Ve sonra elime uzandı. Yavaşça ama dikkatlice parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştiriyor, bu hareketinde cinsel bir şey yok. Kısa bir an için, gençlik yıllarımızı -Lily ve Lo, Lo ve Lily- sevgili yerine en iyi arkadaşlar olarak hissediyorum. Dokunuşun her ruhsal ve ıstıraplı duygunun derinliğini ve yaşam çizgisini taşıdığı yer.

O "Daha fazlasını istiyoruz" derken ben kenetlenmiş ellerimize bakıyorum. İstiyoruz, değil mi?"

"Doğru." Yıllar boyunca bunu ifade ettim. *Bunu tekrar yapabilirim*, hep söylerim. *Bir tane daha yaparım*. Çünkü oğlum beni yere sermedi. Ona baktığımda uçuyor gibi hissediyorum.

"O zaman denemeye ve planlamaya başlamalıyız yoksa asla gerçekleşmeyecek. Erteleme konusunda çok iyiyiz ve bu konuda erteleme yapamayız. Bu bizim ailemiz." Nefes alıyor, henüz bitirmemiş. "Ve sana bugün söylemeye karar verdim çünkü bu kararı en iyi günümde vermektense en kötü günümde vermeyi tercih ederim. Çok sayıda kötü, boktan gün olacağını ve bu kötü, boktan günlerin geleceğimi... *geleceğimizi* raydan çıkaramayacağını hatırlamam gerekiyor."

Gözlerim yanıyor, duygularım bir anda sel gibi akıyor. *Yüce Tanrım*. Ağlayacağım ve o ağlamıyor bile. "Lily Hale." Gözümden kaçan bir damla yaşı siliyorum. "Sevgililer Günü'nde benden daha iyi olmanın yolu."

Gülümsemeye başladı. "Gerçekten mi? Bu bir evet mi?"

Birkaç kez başımı salladım. "Sen ve ben, dahi ya da maceracı olmayabiliriz ama birlikte iyiyiz." Duraklıyorum, kelimeler beni çok etkiliyor. "Çünkü en kötü günlerimiz en iyi günlerimiz olabilir." Yarım bir gülümseme takınıyorum. "Ve çünkü seks harika."

Işıl ışıl. "Zaman yolculuğu güçlerim olmadığı için mutlu olduğuma karar verdim."

"Pornonun sınıfta oynadığı zamanı düzeltmek için bile mi?" Alay ediyorum.

Kızarıyor ve başını sallamak için tüm gücünü harcıyor. "O anının içinde sen de varsın. Yanımda oturuyorsun. Ve seninle geçireceğim hiçbir günü kaçırmak istemiyorum."

Onu göğsüme sarıyorum. "Senin için zaman yolculuğu gücü yok."

Bana bakmak için çenesini yukarı kaldırıyor. "Işınlanma hâlâ masada. Söz veriyorum seni de yanımda götüreceğim."

"Nereye gidiyoruz?"

"Hogwarts'a."

"İyi düşünmek." Öncelikler. Sihir her zaman bir numaradır.

[12]

Şubat 2019

Günlük Kabin

Aspen, Colorado

CONNOR COBALT

"Kendimi iyi hissetmiyorum baba," diye fısıldıyor Jane o kadar yumuşak bir sesle ki kelimeleri ancak yakalayabiliyorum. İkiz yatağının kenarına oturup dikişli yorganı boynuna doğru çekiyorum, sol elimde bir termometre var. Sıcak ama ateşi yok. Akan burnunu bir mendille siliyorum, yorgunluk göz kapaklarını ağırlaştırıyor.

Alnından öperim. "Je sais, mon cœur." *Biliyorum, kalbim.*

Bu yolculukta hasta olan tek kişi o değil.

Lo, Colorado'ya giden özel uçakta dünden beri soğuk algınlığı geçiriyordu. Kendini arka kabinde karantinaya aldı ama hastalık Jane ve Daisy'ye de bulaşmış görünüyordu.

Dün gece Lo çılgınca ve yanlışıyla bana mesaj attı. Kiraladığımız kulübenin oturma odasında onun karşısında oturuyordum. Battaniyelere ve boş mendil kutularına sarınmış bir halde, kimsenin yaklaşmaması için Lily'nin deyiimiyle "hasta yuvası" yapmıştı.

Aydın 23'ünde seni hasta etmek istememiştim. Kimin şansı daha kötü: senin mi, benim mi?

yoksa kardeşime mi? - Mesaj Daisy içindi. Bu gece hepimiz işten izin aldık.

doğum gününü kutlamak için. Her zaman ²⁰ Şubat civarında bir yere gitmeyiz ama bu ay işi geride bırakmak için iyi bir ay oldu.

Lo'ya cevap verdim: *Ben şansa inanmam, sevgilim.*

Ona mesaj attığımı bile fark etmedi. Telefonu elinden kayarak döşeme tahtalarına çarptı ve zayıf, yorgun bir uykuya daldı.

Jane yorganının altında titriyor. Nemli saçlarını okşuyorum ve soğuk algınlığı ilacı semptomlarıyla mücadele ederken, adaşı Eleanor Roosevelt hakkındaki tarihle onu rahatlatmaya çalışıyorum. Eğer bir detayı atlarsam, genellikle bir kısmı atladığımı söylüyor ve ben tarihi baştan anlatana kadar tartışıyor.

Rose, Jane'in ona beni hatırlattığını söyledi. Ben de Jane'in bana onu hatırlattığını söyledim.

Rose ve ben birçok yönden birbirimize benzediğimize karar verdik, dolayısıyla çocuklarımızın da benzemesi şaşırtıcı değil. Sonra Lily araya girdi, "Sen her zaman olduğun gibi aynı inek yıldızsın."

Jane'in gözlerini kapatmaya çalışmasını izliyorum ama Eleanor'un tarihindeki 1920'lere geldiğimde gözlerini zorla açıyor. Bu bölümü çok seviyor çünkü

Rose'un ¹⁹. Değişikliği anlatırken ne kadar tutkulu olduğunu ve Eleanor, Kadın Seçmenler Birliği'ne katıldı. Rose kadınları süper kahramanlar olarak resmediyor ve kızımız kendisinin de öyle olduğuna inanana kadar bu gerçeği destekliyor.

Rose ve ben ne kadar aynı olsak da, aynı zamanda çok farklıyız. Ve Jane'in kalbinde asla Rose'un yerini alamam.

Dinleyip dinlemediğini görmek için bir detayı atlıyorum.

Jane bunu özlüyor, gözleri donuk ve kendisine ait olmayan yorgana bakıyor.

Garip ve yabancı olarak gördüğü bir yerdeyiz. Bu ilk kez olmuyor.

Daha önce de hastaydı ama ilk kez hastalığının ve hasta olmanın ne anlama geldiğinin farkına varıyor. Yani Jane için bu gerçek bir ilk gibi.

Gözyaşları içinde, "Annemi istiyorum." diyor.

Jane'i yataktan kaldırdım ve kollarıma aldım. Göğsüme yaslanıp usulca ağlıyor. Gözyaşları. Hastalığı. Hepsi geçici. Eninde sonunda bitecek ve ne kadar *düşünürsem düşüneyim*, hayatında ilk kez yaşadığı bu sefalet beni alt ediyor.

Ben ayağa kalkmam. Onu Rose'a götüremem. Ona nedenini söyledim zaten.

Rose altı aylık hamiledir ve ateşlenme riskini göze alamaz. Bu koşullar altında Jane, annesi tarafından teselli edilme seçeneğini kaybetmiştir ve bu onu belki de hasta olmaktan daha fazla korkutmaktadır.

Rose her zaman Jane'in yanındadır. Herkes için.

Jane'in gözyaşlarını başparmağımla siliyorum, kollarını boynuma doluyor. Herhangi bir yetişkinin ihtiyacını karşılayabilirim ama çocukların fanteziye kayan istekleri vardır.

Burnunu çekiyor ve mırıldanıyor, "Burnumu... burnumu durdurabilir misin?" Burnunu başka bir mendille siliyorum.

"Pour toujours?" *Sonsuza kadar mı?*

Dudaklarım kısa bir an için kalkıyor. "Gözlerini kapatıp uyuduğunda kendini daha iyi hissedeceksin. Bir süre daha kalmamı ister misin?"

Jane gözlerini ovuşturarak tekrar tekrar başını sallıyor. "Lütfen baba." Biraz öksürüyor ama akşamki kadar değil.

Onu yatağına geri yatırıyorum, pijamaları uyumsuz Çita desenli pantolonu ve pembe ekoseli üstüyle. Ve kulağına fısıldıyorum, "Seni seviyorum."

Sessizce *ben de seni seviyorum diye* mırıldanıyor ve sonra gözlerini kapatmaya çalışıyor. Elim kolunda, yatağının kenarında oturmaya devam

ediyorum. Karanlık oda

Kabin dekorunda dekore edilmiş, çoğunlukla halı, lamba gibi balık desenli eşyalar, hatta bir şifonyerin düğmeleri bile alabalık şeklinde.

Otuz dakikadır bu odada ve ikinci ikiz yatak tüm bu süre boyunca boştu. Yorgan dibine kadar buruşmuş. Banyo kapısının altındaki sıcak ışık parıltısını fark ediyorum ama oradan hiç ses gelmiyor.

Daisy kızım ile aynı odayı paylaşıyor, böylece Jane tek başına korkmayacak ve Daisy de soğuğu Sullivan'a bulaştırmayacak.

Mantıksız sonuçlara varmam.

Büyük ihtimalle Daisy uyanık ve alt katta. Saat sabahın beşi civarında - ve baldızımın eskisinden daha fazla uyuyup uyumadığını her zaman ayırt edemiyorum. Artık onunla birlikte yaşamıyorum ve Frederick terapi seansları hakkında bilgi veremeyecek kadar ahlaklı.

Daisy'nin sağlığını ne kadar önemsesem de, burnumu sokmak için gerçek bir nedenim yok. Avantajım yok. Tehlikede olan bir şey yok. Bu yüzden bir süredir yapmadım.

Jane sonunda gözlerini kapattı, ayırık dudaklarından yumuşak nefesler alıyor, ben de sessizce ayağa kalkıyorum. Hiç kıpırdamıyor ya da uyanmıyor.

Gözyaşları ve mukusla ıslanmış lacivert gömleğimi başımdan çıkarıp banyoya doğru yürüyorum. Rose'a dönmeden önce ellerimi yıkamayı planlıyorum.

Ping.

Ping.

Ping.

Hücre bildirimleri.

Sonra telefonum mesajlarla *uğuldamaya* başladı.

Harika. Ne zaman ani bir mesaj yağmuru olsa, bana iyi haberler sunulmuyor. Şifremi giriyorum ve sonra

reklamcımdan, Cobalt Inc. yönetim kurulu üyesinden ve yatırımcılardan gelen e-posta bildirimleri.

Naomi Ando 17:04

Nasıl cevap vermemi istersiniz.

Steve Balm 17:04

Çok saçma. Şirket avukatlarıyla görüşeceğim.

Kent O'Neill 17:05

Merhaba Bay Cobalt,

Bu (aşağıdaki bağlantı) gelecekteki yatırımları nasıl etkileyecek...

Kaşlarım panikle değil, merakla hafifçe çatılıyor. Kolumu banyo kapısına dayıyorum ve bir tweet'e tıklıyorum: **@Lalipop2476: Connor Cobalt'ın taş gibi babası *kalp gözleri* #wefoundhim** Jim Elson'ı düşünerek zaman kaybetmek istemiyorum. Naomi'ye hızlı bir cevap gönderiyorum ve ardından karımın yan odadan bana gönderdiği birkaç mesaja tıklıyorum.

Rose nasıl? - Rose uyuyor mu? Başka bir battaniyeye ihtiyacı varsa, burada onun için bir tane var. Başka bir şeye ihtiyacı var mı? - Rose Mesajlarımı siliyorsan, yerde kendine bir yatak yapıyor olacaksın, Richard.

- Rose Sırıtmaya başlıyorum, ama sonra bir sonraki mesajın kızımızla hiçbir ilgisi olmadığını görüyorum.

Twitter aklını kaçırmış. - Rose'un sözüne güveniyorum ve telefonumu cebime atıyorum.

Banyoya giriyorum. Sıra dışı bir şey görmeyi beklemiyorum ama bir değişkeni hesaba katmamışım: en olası sonuç her zaman gerçekleşen sonuç değildir.

Daisy tuvaletin yanına yığılmış, yanağını fayanslara dayamış, sarı saçları gözlerinin üzerine dökülmüş, üzerinde sarı pamuklu bir şort ve uzun kollu bir bluz var.

Hızlıca ve olabildiğince sessiz bir şekilde Daisy'nin yanına koşuyorum ve telefonumu çıkarırken onun üzerine çömeliyorum. Rose bu durumda olsaydı Ryke'in yapmasını isteyeceğim şeyi yapıyorum.

Numarasını çeviriyorum.

"Daisy," diyorum nazikçe. Elimi alnına koydum, telefonumu kulağıma dayadım.

Jane'den çok daha ateşli ve onu sırt üstü yatırıyorum. Tuvalette kusmuk kokusu alıyorum ve tam parmaklarımı boynuna koyduğumda göz kapakları çırpınarak açılıyor. Sanki uykudan uyanıyormuş gibi.

"Connor?" Esniyor ve sonra muhtemelen ağzındaki tattan dolayı irkiliyor.

Ryke dördüncü zil sesinde cevap verir. "Ne?" Çoğu insanın olacağı kadar sersem değil.

"Bağırma ya da tepinme," diyorum, ayağa kalkarken yatağının gıcirtısını duyuyorum, "ama Daisy banyoda hasta-" Telefonu yüzüme kapatıyor.

Yolda olduğunu biliyorum çünkü onu tanıyorum ama en azından sözlerini kullanabilirdi.

Ryke çoğu zaman benim yapacağımın tam tersini yapıyor ve onu benim mantığıma uymaya ikna etmek bir kurda aslanın ininde uyumasını söylemek gibi bir şey.

Artık denemenin bir anlamı yok. O ne yapıyorsa onu yapıyor. Kendisi neyse o. Ve ben onu en çok bu şekilde sevmeye başladım.

Daisy yerini hatırlarken, "Ayağa kalkmana yardım edebilirim," diyorum. Cildi solgun ve nemli.

"Uyuyakalmışım," diyor başka bir esnemeye. "Hastalandım ve kendimden geçtim. Bayılmadım ya da başka bir şey olmadı." Klozet kapağına tutunarak kendini kaldırmaya çalışıyor.

Ona yardım ediyorum, elim belinde.

"Muhtemelen bana dokunmamalısın," diyor yumuşak ve yavaş bir sesle. "Yanlışlıkla... Sanırım yedi yaşımdayken Rose'a boğaz enfeksiyonu bulaştırdım... Onu görmeliydin..." Gözlerini kırptırıyor ve kırptırıyor. "Rose... Hıyarcıklı veba ile lanetlenmiş gibi davrandı. Ve şimdi hamile..." Daisy zayıf bir şekilde beni itmeye çalışıyor.

Bana vurmak yerine koltuk minderini okşuyormuş gibi görünüyor. "Ne yazık ki senin için, nasıl hissettiğini bilmiyorum." Kusmuğunu görüyorum kocasının temizlemesine yardım edeceğinden eminim. "Çocukken yatılı bir okulda yaşadım. Çoğu yaygın patojene maruz kaldım, bu yüzden çoğu insandan daha güçlü bir bağışıklığım var."

Daisy zayıfça gülümsüyor ve neredeyse tuvaletin üzerine devriliyor. Onu yakalayıp tekrar kaldırıyorum. Destek için omuzlarıma asılıyor.

"Tabii ki biliyorsun," diyor halsizce. "Sen Connor Cobalt'sın-"

Kapı sessizce ama hızla açılıyor, Ryke dizginlenemez bir endişeyle içeri dalıyor. Daisy'nin kocasının kollarına dönmesiyle aynı anda onu bırakıyorum.

Ryke onun yüzünü tutar ve bir elini alnına koyar. "Ne oldu lan? İyi misin sen?" O *acı verici bir* yavaşlıkla anlatırken, lavaboya ulaşmak için yanlarından geçmem gerekiyor.

Musluğu açıp ellerimi ve bileklerimi çam kokulu sabunla köpürtmeye başlıyorum.

Ryke sifonu çekiyor ve kapağı indiriyor. Daisy oturuyor, titriyor ve ateşi var, her şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Tam olarak tutarlı olmadığından eminim.

"Onun odama girmesine asla izin vermemeliydim. Ya da o eve..." Daisy titriyor.

İlginç.

Ellerimi bir havluyla kurulayıp lavabo tezgahına yaslanıyorum. Ryke çatık kaşlarıyla onun üzerinde duruyor.

"Kim lan *bu*?" Ryke homurdanıyor.

"...Ne?" Daisy avucunun içini şakağına bastırıyor. "Ne dedim ben?"

Ryke'in versiyonu gereksiz *sikişlerle* dolu olacağı için tekrar ediyorum. "Onun odana ya da o eve girmesine asla izin vermemeliydin" demiştin.

Kuru dudaklarını yalıyor. "...şehir evi. *Philly Prensesleri* devam ederken... sen oradaydın." Bana baktı.

Ryke'in kararmış gözleri saldırgan bir şekilde benim sakın, tereddütsüz yüz ifademine üzerine dikildi.

"Sakin ol," dedim ona.

"Onun lanet odasında ne yapıyordun?"

"Hayır, hayır," diyor Daisy ve yüzünü buruşturuyor. Bu konuyu açtığım için tahmin ediyorum. Ateşi olmasaydı muhtemelen hiç açmazdı. "O araya girdi... o... biz."

Anlıyorum. "Julian'dan bahsediyor."

Ryke derin bir nefes veriyor ve bir elini kalın, dağınık saçlarında gezdiriyor. Sonra gözleri özür dilercesine benimkilerle buluştu.

Bir kez başımı salladım. "Beni dinlemeliydin. Sorunlarının yüzde doksan dokuzu ortadan kalkardı."

Beni tersledi. "Sorunlarımın yüzde doksan dokuzu senden kaynaklanıyor, Cobalt."

"Garip... Ne zaman sikiş deseniz, söylediklerinizin yarısını kaçırıyorum. Yani her konuştuğunuzda. Aslında hiç de garip değil. Ben buna seçim diyorum."

İki eliyle beni tersledi.

Sırtışım genişliyor ve el havlusunu katlayıp bir kenara koyuyorum.

"Teşekkür ederim." Bu Ryke değil. Doğrudan benimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü. "...biliyordun, değil mi? O zamanlar onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi biliyordun. Ve bu yüzden bizi böldün... bilerek."

Çoğu şeyi hatırladığım gibi bunu da net bir şekilde hatırlıyorum. Kapısını çaldım, Julian'la birlikte olduğunu duydum ve gizlemeye çalıştığı tepkisini gördüğümde, oradan başka bir yerde olmayı tercih ettiğini anladım. Julian gidene kadar bekledim ve Daisy ile o an hakkında bir daha hiç konuşmadık.

Bu beş yıl önceydi.

"Yaptım," diye itiraf ediyorum.

"Teşekkür ederim," diye tekrarlıyor, gözleri doluyor, belki de yorgunluktan. Titriyor ve Ryke onun kollarını ovuyor ama bana bakıyor.

"Bunu hiç bilmiyordum."

"Bu neyi değiştirirdi?" İnişli çıkışlı, bir o yana bir bu yana giden ve okunması en zor şeylerden biri olan ilişkimizi etkileyeceğini düşünmüyorum.

Burnu parlıyor ve omuz silkiyor.

Daisy o kadar dalmış ki yüksek sesle soruyor: "Hiç seninle kalmayacağını düşündüğün kötü bir ilişkin oldu mu... ama oldu mu?"

Ryke ile aynı anda başımı sallıyorum.

Daisy'nin bakışları fayanslara kayıyor. "Bazen öyle hissediyorum ki... seçtiğim insanlar beni pençelerine almışlar... ve bıraktıkları izleri silmek imkansız."

Ryke hemen Daisy'ye sarılıyor ve Daisy de karşılık vererek başını onun göğsüne gömüyor. Onları yalnız bırakıyorum, tam o sırada bir mesaj daha geliyor.

Jane'i kontrol ediyorum. - Rose yapma. Bir dakikadan kısa bir süre içinde döneceğim. Koridora çıkarken hâlâ uyumakta olan kızıma bakarak cevap veriyorum.

Sadece bir oda ötede, yandaki kapıyı açtığımda Rose'u el dikişi yastıklarla ahşap yatak başlığına yaslanmış halde buluyorum. Elinde cep telefonu.

Uzanıp ayı lambasını çekiştiriyor ve odayı aydınlatıyor. "Güncellemeler." Manikürlü bir tırnağını bana doğru kaldırıyor. "Ve *bu kadar* hamile olduğum için çok *şanslısın*, yoksa çoktan kapıdan çıkmış olurdum."

Hamile derken, karnının çok daha yuvarlak olduğunu, kıvrımlarının siyah ipek bornozunun içinde görüldüğünü kastediyor. Yatağa yaklaşırken sırtının ne kadar ağrıdığını anlayabiliyorum. Bebek dün gece onu tekmeleyerek uyandırmış, o yüzden iyi uyuyamıyor.

"Richard," diye tersliyor.

"Seni değerlendiriyorum." Ayaklarının yanındaki yatağa oturdum.

"Affedersiniz? *Beni* değerlendirmeyin. Hasta bir kızımız ve *yoğun* gece yarısı ishali olarak da bilinen gastrointestinal rahatsızlıkları olan bir yaşında bir çocuğumuz var." *Beckett*. Dik oturuşuna ve kelimeleri kulak zarıma

tıkmak istercesine öne atılışına gülümsüyorum. "Ve bizim

kırk kelimeyi zaten bilen ve şunları söylemeyi seçen diğer bir yaşındaki merhabadan daha *yanlış*." *Charlie*.

"Başka bir şey var mı?" Ayağına masaj yapmaya başladım.

Elimden çekip alıyor, ayak parmağı tehdit edercesine boğazımı işaret ediyor. "Başını kesmeme saniyeler kaldı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ayak

tırnağınla mı?" Homurdanıyor.

"Richard."

"Rose."

"Biz bir takım mıyız?" diye soruyor ve sırtıtışım kayboluyor. "Tabii ki."

"O zaman bana sahadaymışım gibi davranın ve *bu* yüzden kenara çekilmeyin." Karnını işaret ediyor. Niyetim onu kenara itilmiş hissettirmek değildi. "Haberleri duyma ve bunları seninle birlikte ele alma konusunda hâlâ gayet yetenekliyim."

"Öylesin," diye kabul ediyorum. "Öyle olmadığını ima etmiyordum." Ayağına tekrar dokunuyorum ve kucağıma getirmeme izin veriyor. Tabanına masaj yapıyorum ve o da yastıklarına yaslanarak rahatlıyor. "Açık olalım diye söylüyorum," diye ekliyorum, "hamileyken asla hamile değilmişsin gibi davranmayacağım."

Ayağındaki bir düğümü yoğurduğumda, "Yapmanı istemezdim," diyor nefesinin altından. *Tam oradaki* gibi nefes alıyor. Daha fazla baskı uyguluyorum ve göğsü çöküyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, ters ters bakıyor. "Senden nefret ediyorum."

Gülümsüyorum. "Jane iyi. Beckett ve Charlie'yi kontrol ettiğimde hâlâ uyuyorlardı. Ve kız kardeşinin ateşi var."

Yüzünde endişe beliriyor ve daha dik oturuyor. "Hangi kız kardeş? *İyi* derken neyi kastediyorsun? Daha açıklayıcı bir kelime seçemez miydin?"

Kelimenin tam anlamıyla milyonlarcası var ve sen *iyi olanı mı* seçiyorsun?"

Kollarını kavuşturuyor. "Daisy. Ve *iyi* genellikle *tamam* anlamına gelir.

Kabul edilebilir. Geçer. Sen

daha fazla eşanlamlıya mı ihtiyacınız var?"

Rose gözlerini kısar. "Diksiyonunuzu *kabul edilemez* ve çileden çıkarıcı buluyorum."

"Yanıtınızı gereksiz ve çekici buluyorum."

Gözlerini devirerek gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. "Gerçekten mi Connor, bir şeye ihtiyacı var mı?"

Rose'a Jane'in onu çağırdığını söyleyemem. İnatla kızımızı görmeye çalışacaktır ve bu tartışmaya değmez. "O uyuyor. Sabah daha iyi hissedecektir."

Rose'un bu fikrin yerleşmesine izin vermesi bir an alıyor. Ayak bileğini öpüyorum ve sonra yaklaşıp elimi bacağının uzunluğuna doğru kaydırıyorum.

Rose delici sarı-yeşil gözleriyle beni izliyor. "Sen hala Beni *değerlendiriyor* musun?"

Sözlerindeki buzla sertleşiyorum. "Bilinmesi gereken her şeyi zaten biliyorum." Kalçasına uzanıp bacaklarının arasına diz çöküyorum ve bornozunun gevşek düğümünü çözüyorum. İnatla dizlerini birbirine vuruyor ve onları ayırmamı bekliyor.

Benim var.

Alev alev yanan bakışlarındaki "*Senden nefret ediyorum Richard*" parıltısına bayılıyorum.

Rose rujunu düzeltir gibi dudaklarını birbirine sürtüyor. Dik oturmaması için onu aşağı çekiyorum ve sıcaklığı ereksiyonuma baskı yapıyor.

Nefes nefese kalıyor ve sonra ters ters bakıyor. "Bu ses senin için *değildi*." Aletimde kan birikiyor. "Ben

değilsem, o zaman kim?"

Rose çenesini eğiyor. "Hava."

Hava ile benim aramda *havanın* üstün olduğuna inanmak benim için çok zor.

Frederick bana heykelsi olmadığımı ama çoğu insandan ve çoğu şeyden daha iyi olduğumu hatırlatırdı. Fazla duraksamadan, "Hava benim için öncelikli değil," derim.

"Oksijen yaşamı sürdürmek için gereklidir," diye mücadele ediyor.

"Oksijen düşünemez. Oksijen çatışmaları çözemez. Oksijen hayatta kalmak için gereklidir ama *benimle* kıyaslanamaz."

Rose narsistliğimle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ama bornozunu çözmeyi bitirirken dikkatini dağıtıyorum. İpek, kıvrımlarından su gibi kayıyor. Altında çırılçıplak, karnının şişliğine, sık nefesine ve göğüslerinin dolgunluğuna odaklanıyorum.

Bakışlarımız birbirimize kayıyor, yarattığımız hayatın farkına vardıkça içimizden sakinlik akıyor. Rose'u ve birlikte inşa ettiğimiz geleceği sevmekten asla vazgeçmeyeceğim.

"Gerçek bir şeyler söyle," diye fısıldıyor. "Je t'aime." *Seni seviyorum.*

Kıçını avuçluyorum ve onu kendime daha da yaklaşıtıyorum. Rose iki sıkı eliyle yorganı kavırıyor ve ben de belinin altına birkaç yastık yerleştirerek vücudunu kendime doğru çekiyorum.

Nazik ol, kendime hatırlatıyorum. Bu iki kelimedenden hoşlanmasa bile, benim de en sevdiğim kelimeler olmasa bile, bu kadar hamileyken onu kabaca beceremem.

Kıçını sıkıyorum ve karnına sıcak öpücükler konduruyorum. Bir nefes daha emiyor ama vücuduna istediğimi yapmama izin veriyor ve ben de karımla oynamak istiyorum.

Kırılğan, daha savunmasız ve hâlâ ona hükmetmem için bana izin veriyor. Bu gerçek, vücudundaki değişiklikler ve gözlerinin içimde delikler açmasıyla birleşince beni heyecanlandırıyor ve kavıyor.

Tuzağa düştüm.

Aklım hiç dolaşmaz. Asla ayrılmaz.

Sabitlenmiş durumdayım.

Rose'dan başka bir şey düşünemiyorum.

Başımı eğiyorum ve bacaklarının arasını öpüyorum. Titriyor, hormonları her hissi yoğunlaştırıyor. Kıçını tekrar sıkıyorum. Rose titriyor ve gözlerini sımsıkı kapatıyor. Geçmişte cinsel dürtüleri birinci ve ikinci üç aylık dönemlerinde daha yüksek olurken üçüncü üç aylık dönemde hiç olmazdı.

Kalçasının iç kısmını öperek bir süre tepkisini inceliyorum. "Tu es à l'aise, là?" *Şu anda rahat mısın?* Rose'un altındaki yastıkları ayarlamak için doğruluyorum. Çoğunlukla yüksek topuklu ayakkabılar yüzünden sık sık sırt ağrısı çeker, ama bir çift giymek için neredeyse her şeye katlanır.

Bu bir paradoks.

Topuklularla daha rahat ediyor. Ve yine de, rahatsızlığını artıran şey onlar.

Rose burnundan sıcak bir nefes üflüyor. "Seninle konuşmam gerek."

Seninle konuşmak zorundayım demek, *benimle seks yapma* demek değildir. Aksine, seks sırasında sessizlik içinde seks yaptığımızdan daha sık konuşuruz.

"Dinliyorum." Kalçasını ovuyorum ve bakışlarının sikimin dış hatlarına, sonra da mavi gözlerime kayışını izliyorum. Sikimi serbest bırakıyorum ve dudakları yukarı doğru kıpırdıyor, sonra tekrar bakışlarını dikeyyor.

"Bu konu hoşunuza gitmeyecek," diye açıklıyor, "ama tartışılması gerekiyor."

"Twitter'la bir ilgisi varsa, ben zaten onunla uğraşıyorum-" "Konu o değil." Bu konuyu bir kenara atıyormuş gibi elini sallıyor.

Ereksiyonumun ucunu amına bastırıyorum. "Tahmin edebilirim, ama bana eğitimli bir tahmin yapmak için yeterli ayrıntı vermedin."

Dirseklerinin üzerinde duruyor, sanki yüzüme yaklaşıp onu tırmalamayı umuyormuş gibi. "Sen çok-" İçine doğru itiyorum ve yeni dolgunluk ve zevkle sırt üstü düşüyor. Sıcaklığı sikimin etrafını sarıyor, bu his sinirlerimi zıplatıyor.

"Neydi o, sevgilim?" Alay ediyorum.

Rose *susar* gibi elini kaldırıyor ve sonra avucunu alnına koyuyor. "Sadie hakkında."

Yavaşça içeri ve dışarı sallanıyorum, sürtünme ter oluşturuyor. "Oyun teorisi, Nietzsche, Foucault ya da evrim hakkında konuşuyor olabilirdik ve sen terapistimle yaşayan kadın düşmanı kedimi mi tartışmak istiyorsun?"

"Evet," diyor inatla.

Kıçının yan tarafına şaplak atıyorum.

Gülümsemeye karşı koyar. "Senden nefret ediyorum-"

Elimle ağzını kapatıyorum, öfkesi tüm bedenimi ısıtıyor. "Beni *seviyorsun* ve bunu sana bininci kez hatırlatıyor olabilirim." Bacaklarının arasına diz çökerek, benim için bile dayanılmaz derecede yavaş bir şekilde itiyorum. Kaslarım yanıyor. "Ve ben abartılı konuşmam."

Elimi ağzından çekip boynunun altından, göğüslerinin arasından geçiriyorum ve avucumu yuvarlak karnının üzerine koyuyorum. Bu sabah oğlumuzun ya da kızımızın küçük hareketlerini hissedebiliyordum.

Rose bir an için zevk içinde kayboluyor, nefesi kısılıyor ama sesindeki ateş hiç sönmüyor. "Senin egon bizim

doğmamış çocuk." Elini ağzına bastırarak bir iniltiyi bastırıyor.

Bileğini tutup avucunu kaldırıyorum ki duyabileyim.

"Siktir," diye haykırıyor Rose. Zirveye yaklaşırken omuzları yatağa gömülüyor ve sikimin etrafında nabız gibi atıyor.

Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

"Daha sert," diye yalvarıyor.

Kıçını sıkıyorum. "Hayır."

"Connor..." Ellerini yüzünün üzerine koyuyor, bunu sadece orgazmdan dolayı kafası karıştığında ve kelepçeli olmadığında yapıyor.

Her iki bileğini de kavrayıp bir elimle tutuyorum. Onunla birlikte doruğa ulaşmıyorum, bu yüzden aşağı indiğinde hala içimde sallanıyorum.

"Sadie," diye pantolonunu indirdi.

Kızgınlığımı görmesine izin verdim ve sonra ona bir şaplak daha attım.

"Benim adım

Sadie."

"Ben ciddiym, Richard." Nefesini tutuyor. "Onu eve getirmek istiyorum." *Bunu daha önce de yaşadığımızı* eklememe fırsat vermeden sözümü kesti. "Onu en son Frederick'te gördüğümde, tembel ve acınası bir şekilde ayaklarımın dibine yığıldı. O yaşlı." Ağzımı açıyorum ama tutkuyla, "Her sabah tırnaklarını keseceğim ve Jane'e kediyi kışkırtmamayı ya da kuyruğunu çekmemeyi öğreteceğim" diyor.

"Eğer mesele sadece Jane'in yaptığı yanlışlar olsaydı, kediyi asla göndermezdik. Bundan daha fazlası var Rose." Sadie'nin öngörülemmez ve saldırgan olmasıyla ilgili.

"O *yaşlı*, Connor." Göbek adımını kullandı, yani bu konu onun için daha anlamlı. "Mesele Jane değil. Bu bizim

Sadie de ailemizin bir parçası." Rose son derece sadık ama Sadie'de bir değişiklik görürse onu eve götürmek daha güvenli olabilir.

Sadie'nin bensiz de iyi olduğuna kendimi ikna edebilirim, bu yüzden onu geride bırakmakla ilgili hiçbir duygu beslemiyorum ama Rose bunu yapamıyor.

Jane yapamaz.

Başımı sallıyorum ama sonra başımı sallıyorum. "Jane'e defalarca *hayır* dedikten sonra ona bir şey vermekten hoşlanmıyorum." Çocuklarımız ayrıcalıklı ama ayrıcalıklarını anlamalarına ihtiyacım var. Onları bu şekilde şımartmak işe yaramayacak.

"Ona Sadie'nin onun olmadığını hatırlatacağız. O kendi başına bir *varlık*, bir oyuncak ya da ödül değil."

Jane'in aradaki farkı anlaması zor olacak.

Rose parıldıyor, tutkusu neredeyse teninden tütüyor. "Richard Connor Cobalt meydan okumaktan korkuyor."

Daha derine itiyorum ve köprücük kemikleri sendeleyerek nefes almasıyla dışarı fırlıyor. Çenem tahrikten gerildi. "Ve Rose Calloway Cobalt beni kışkırtmaya çalışıyor."

Rose başka bir orgazmın eşiğinde, ellerini tuttuğum yerde sarsıyor. Bileklerini daha sıkı kavriyorum, kendi orgazmım ufukta görünüyor. Göğsümde boncuk boncuk terler beliriyor, karın kaslarım parlıyor.

Onun coşkusu beni harekete geçiriyor.

O orgazm olur olmaz ben de boşalıyorum. Dudaklarını öpmek için dikkatlice öne eğildim ve fısıldadım, "İki hafta. Sadie'yi o zaman eve getireceğiz."

"Bir hafta," diye savunuyor.

Geleceğimizde bir savaş seziyorum. Taşlarla, harflerle ve puanlarla. "Scrabble. Üçün en iyisi kazanır," diye meydan okuyorum.

Omuzları güvenle yükseliyor. "Bir ekleme seçeneği ile kabul ediyorum."

Belirli sesli harfleri kaldırabilir veya "pastoral kelimeler" gibi bir kategori belirleyebilir - oyuna açık uçlu bir ekleme ile her şey mümkündür.

Ne yapacak?

Kapana

kısıldım.

Saplandım.

"Bir ek", şartlarını kabul ediyorum.

Ve aşkımız rekabete dönüştü.

* * *

İlk raundu ben kazandım. Sonraki ikisini o kazandı. Oyuna yaptığı ekleme: sadece tarihi yerleri veya anatomiye belirten kelimeler kullanın.

Kategorilerin birbiriyle sıfır ilişkisi var. Tahtada *Everest'e* bağlanan *hipotalamus* ve *Inukshuk'a* bağlanan *ventrikül* vardı.

Eğlenceli olduğu kadar saçmaydı da.

Ve kaybettiğim için şanslı suçluyorum. Bir puan değerindeki taşları körü körüne kapmaya devam ettim.

Şimdi neredeyse sabah 7:00. Rose ikimiz de duş aldıktan sonra tekrar uykuya daldı. Yorulmadan kulübenin dar merdivenlerinden iniyorum. Yarı yolda, arkamdaki basamak gıcırıyor.

Omzumun üzerinden kontrol ediyorum. Hiç şaşırmadım.

Ne zaman aynı evde olsak, Ryke ve benim yollarımız sabahları kesişir. Aspen ya da Philadelphia, bu değişmez.

Benim gibi gömleksiz, saçları dağınık (benim gibi değil) ve çenesi sertleşmiş olan Ryke, göz teması kurmadan iki adımda bir atlıyor. Sonra merdivenime ulaştı. Hayır.

Geçmek için yer yok, basamakları çıkmadığım için beklemek zorunda. "Geçmeme izin verir misin?" Ryke soruyor.

"Senin olman gereken yerler benimkilerden daha önemli olamaz." Merdivenleri yavaş ya da hızlı inmiyorum. İkisinin arasında bir yerdeyim.

"Sadece *hayır* diyebilirdin." Tedirgin sesi tam kulağımın dibinde ve son merdivene ulaşır ulaşmaz beni geçmeye çalışıyor.

Duvarla tırabzan arasında sıkışıp kaldık.

Ben öne çıkıyorum ve o da nefesinin altından *her zaman önce* benim *sevişmem gerektiği konusunda küfrediyor*. Cevap verirdim ama çoğunlukla doğru. Birinci kat, oturma odası, mutfak, bilardo masası ve karlı dış mekana açılan pencereleri içeren geniş bir odadan ibaret.

Lo deri koltukta uyuyor, etrafına buruşuk kağıt mendiller saçılmış. Durmadan mutfağa gidiyorum ve Ryke'ın beni takip ettiğini duyuyorum.

Omzumun üzerinden kontrol ediyorum. "Ve ona gelmesini söylememe bile gerek kalmadı."

Ryke zorlukla irkilir. "Hiç havamda değilim, Cobalt." Granit tezgahta yollarımız ayrılıyor. Ben cezveye gidiyorum. O buzdolabına gidiyor.

Kahve yaparken, birkaç adım öteden onu inceledim. Biraz endişelenmediğimi söylemek yalan olur. Endişelendim. Sadece birazcık. Şakalarımı duymazdan geldiği için değil. Ryke genelde yapar. Mesele burnunu çekip durması ve görmüyormuşum gibi davranması.

Buzdolabının kapağını çekip açıyor ve bir kutu portakal suyu çıkarıyor. Sonra kapağını kapatıyor... ve bir bardak arıyor.

"Modern olanaklardan uzak durmayı tercih ettiğini sanıyordum."

"Neden lanet bir *bardak* söylemiyorsun?" Bir tane bulur ve tezgâhın üzerine koyar.

"Çünkü sadece sen *lanet bir bardak* diyebilirsin ve ben Ryke Meadows değilim." Kahve makinesinin *çalıştırma* düğmesine basıyorum. Kahve demlenirken tezgâha yaslanıyorum ve *burnumu çekerken* portakal suyunu bardağa dikkatlice doldurmasını izliyorum.

Ryke her zaman kaptan içiyor ama birini hasta edeceğini düşünse içmezdi.

"C Vitamininin sadece hastalıkları önlemeye yardımcı olduğunun farkındasınızdır. Tedavi etmez." "Henüz hasta değilim," diye homurdanıyor nefesinin altından. Sonra hızla aşağı iniyor bardağın tamamını iki yudumda içti. İkinci bardağı doldurmaya başladı ve kahverengi tedirgin gözleri bana kaydı. "Ne?"

"Terliyorsun."

"Ben *değilim*." Kolunu nemli alnına sildi. "Ateşini ölçtün mü?"

Ryke ikinci bardağı da yudumladıktan sonra fondip yapıyor. "Siktir git." Kartonun kapağını kapatır ve bardağını lavaboya koyar.

Tezgâhtan uzaklaşıyorum. "Kızını hasta etmek istemezsin, Ryke." Zaten bu yüzden hasta *olma* konusunda bu kadar endişeli ama inatçı.

Ryke gerilir ve avucunun içiyle gözünü ovuşturur. "Pekâlâ." Sadece bir santim daha kısa adımlarla yaklaşıyor. "Bunu bir kez söyleyeceğim ve yemin ederim, sırtırsan seni yumruklarım."

"Kulağa bir söz gibi geliyor," diyorum rahatça, "ama Ryke Meadows'un verdiği sözlerin ne anlama geldiğini doğrulamadım."

"Yani yumruk yiyeceksin." "Göreceğiz bakalım." Açıklamasını bekliyorum.

Ryke iki eliyle saçlarını tarıyor. "Sadece alınma dokun ve bana sıcak hissedip hissetmediğimi söyle."

Onun hatırına sırtmamak için elimden geleni yapıyorum ve elimden gelenin *en* iyisini yapıyorum.

Elimin tersini nemli alınına koyarken boş bir yüz ifadesiyle bakıyorum.

Birkaç saniye sonra elimi bırakıyorum. "Sıcaksın," diye onaylıyorum.

"Jane'den daha sıcaksın ama Daisy gibi ateşli değilsin."

"Siktir." Ellerini başının üzerine koyar ve uzaklara bakar.

"Sadece sor. Evet diyeceğim." Bana ihtiyacı olursa her zaman *evet* derim.

Ryke lavaboya doğru ilerliyor, düşünürken ellerini kenara koyuyor. Ben sabırlıyım. Cezveye dönüyorum ve dolaptan siyah bir fincan çıkarıyorum.

"Sullivan'a göz kulak olabilir misin?" diye soruyor sonunda, boğulacağını sandığımdan daha fazla duyguyu bastırarak. "Siktir." Gözlerini kıstı.

Göğsüm güçlü bir nefesle yükseliyor. Onun duyguları beni etkiliyor ve insanlar bunu pek sık yapmaz. "Bu senin başarısızlığın değil," diyorum ona. "Rose ve ben, sen ve Daisy gibi bulaşıcı olsaydık, senden çocuklarıma bakmanı isterdim." Daha açık konuşuyorum. "*Önce* sana sorardım."

Gözlerinde şaşkınlık görüyorum ve bana doğru dönüyor. "Öyle mi?" Başımı sallıyorum. "Güvenilirsin, güvenilir." Sırıttıyorum.

"Klasik bir Altın

Retriever."

Başını sallıyor. "Sen çok lanet..." "Doğru, biliyorum."

Beni terslemesini bekliyorum ama saçını yine karıştırıyor ve sonra bana başını sallıyor. "Bu sabah Twitter'da gördüm. Bu doğru mu?"

Gerçeği bilemez çünkü babam hakkında nadiren konuşurum. Son iki saattir dünya yeni bir *Ünlü'ye* takmış durumda.

Wendy Collins tarafından kaleme alınan *Crush* makalesi: *Connor Cobalt'ın Babası Kim?*

Gazeteci adını (Jim Elson) açıkladı ama başka bir şey söylemedi.

İnternetteki insanlar Jim Elson hakkında bilgi toplamayı kendilerine görev edindiler ve şimdi herkes Citizens Bank Park'ın dışında duran Philadelphia'lı bir adamın bu fotoğrafını dolaşıma sokuyor.

Adı: Jim Elson. Saçı:

kahverengi.

Gözleri: mavi.

Yaşı: ellili

yaşların sonu.

"Philadelphia Phillies tişörtü giymiş bir adamın fotoğrafını mı kastediyorsun?" Kaba ses tonumu anlayacak kadar duydu.

"O senin baban değil."

"O benim babam değil," diye onaylıyorum. "Sadece aynı isimde bir adam." Ellerimi arkamdaki tezgâhın üzerine koyuyorum. "Tek sıkıntı, artık yatırımcıları yatıştırmak ve dolabımdan bir iskelet çıkmayacağına dair onları temin etmek için zaman ayırmak zorunda olmam." *Uzun zamandır kayıp olan babam Cobalt A.Ş.'den pay almaya çalışmayacak.* Neyse ki Steve Balm babamla annemle babam boşanmadan önce tanışmış da bu adamın doğru Jim Elson olmadığını anlamış.

Ryke'in kaşları düğümlenir. "Biri az önce baban olduğunu iddia etti ve senin tek sıkıntın yatırımcılar mı? Ne tür bir ilişkiniz vardı ki?"

"Hiç. Ben senin gibi değilim."

"Şaka yapmıyorum." Burnunu silmek için rulodan bir parça kağıt havlu koparıyor. İş bitince avucunun içinde toplar. Ryke'in hasta olması onu olduğundan daha uysal gösteriyor.

"Yedi yaşımdayken yatılı okula gönderildim," diye hatırlatıyorum ona ama sahip olmadığı bilgileri de ekliyorum. Ona şimdiye kadar aldığından daha fazlasını veriyorum. "On iki yaşımdayken annem bana babamdan boşandığını söyledi. Bunun ne zaman olduğunu söyleyemem çünkü farkında değildim. Annemi yılda bir ya da iki kez görürdüm, o da belki, babam beni hiç aramazdı." Annem çocukken doğum günümü potansiyel Cobalt Inc. yatırımcılarını bir partiye davet etmek için kullanmıştı. Bunun akıllıca olduğunu düşünmüştüm.

"Ciddi misin lan sen?" Kızgın görünüyor.

"Karşılıklıydı. Her şey karşılıklıydı. Onları hiç aramadım. Onları hiç *özlemedim*. İnsanlara bağlı değildim. Daha ergenliğe bile girmeden babamla bağlantımı kaybettim ve onun hakkında bildiklerim sadece gerçekler. O benim için bundan ibaret ve aramızdaki duygu eksikliğinin de diğer her şey gibi karşılıklı olduğunu biliyorum."

Ryke bunu düşünürken alnında endişeli çizgiler beliriyor. "Böyle olduğuna söz veriyor musun?" İyi olduğumdan emin olmak istiyor.

Çok tatlı.

"Söz veriyorum." Sırıttıyorum. "Ve benim sözlerim seninkilerden daha iyi."

Tam gözlerini devirmeye başlamıştı ki, kanepeden zayıf bir mırıltı duyduk: "Lily?"

Aynı anda Ryke ve ben mutfaktan çıkıp zayıf Loren Hale'e yaklaştık. Saçları alnında keçeleşmiş ve cildi hâlâ solgun. Karanlık oda sadece güneşin doğuşuyla aydınlanıyor.

"Hey, güzelim," diye takılıyorum.

Lo bizi üzerinde görüyor ve doğrulmaya çalışıyor ama zayıf bir şekilde tekrar yere yığılıyor. Bana, "Nasıl daha iyi olabilirim ve bu şeyi nasıl yenebilirim?" diye soruyor.

"O lanet olası bir doktor değil," diye araya giriyor Ryke.

Lo düşünceliymiş gibi davranır. "Bilmiyorum, kardeşim. Birine çok yakın."

Ben olsam buna itiraz etmezdim.

Ryke elini küçük kardeşinin alnına koydu. "Sayıklıyorsun amına koyayım."

Lo kardeşini kenara itecek enerjiden yoksundur, bu yüzden Ryke'ın ateşini ölçmesine izin verir. "Ben..." Esniyor. "...her neyse." Lo cep telefonunu karıştırıyor, bütün gece mendil kullandığı için burnu kızarmış.

"Benim tavsiyem," diyorum ona, "uyku, su ve ilaç."

Lo kardeşine bakar. "Bak, o bir doktor. Dün gittiğim doktor da aynı şeyi söyledi."

Ryke, Lo'nun kafasına bir yastık fırlatır. "Karın gibi konuşmaya başladın."

Lo yastığı yere atıp ters ters bakıyor ve telefonuyla onu işaret ediyor. "Hıyarlık etme."

"Ben her zaman bir pisliğim."

"Çok fazla gerçek var," diye düşünüyorum.

Ryke beni tersledi ve sonra kardeşine bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordu. Lo'nun dikkati cep telefonunda olanlarla çok meşgul. Bu kez, başının ağırlığını ve yorgun kaslarını görmezden gelerek hızla doğruluyor.

"Ne oluyor be?" Öfkeyle kaydırıyor ve sonra kehribar rengi gözleri bana kayıyor. "Kiminle dövüşmem gerekiyor?"

Dudaklarım kalkıyor ve ellerimi ceplerime sokuyorum. "Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama bu sahte bir fotoğraf. Gerçek olsaydı bile benim için hiçbir şey ifade etmezdi."

Lo arkasına yaslanır. "Eğer senin için bir anlamı yoksa, benim için de yok demektir." Kardeşine döner. "Bana bir bardak süt getirebilir misin... ve tereyağlı tost... ve belki biraz çırpılmış yumurta?" Lo'yu köpek yavrusu gözleriyle hayal ediyorsanız, neye benzediğini unutmuşsunuz demektir.

Her zaman cam ve buz kadar keskin olacak.

"Başka bir şey var mı prenses?" Ryke, Lo'nun kirlenmiş mendillerinin tozunu küçük bir kutuya atarken soruyor.

Lo, ayak bileklerine kadar inen yamalı yorganı işaret ediyor. Ryke yorganı omuzlarına kadar kaldırıyor ve sonra çöp kutusunu mutfaktaki çöp tenekesine taşıyor. Lo'ya kendisinin de hasta olduğunu hiç söylemedi, söylemezdi. Çünkü Ryke Meadows insanlarla ilgilenmeyi seviyor.

Lo yine esniyor.

"Uyumaya devam et, sevgilim."

"Sadece ben uyandığımda burada olursan," diye takılıyor.

"Ben her zaman buradayım." Yavaşça gözlerini kapamasını izliyorum ve tam uzaklaşırken, yumurtaların çatladığını ve buzdolabının çarptığını duyuyorum.

Ve Lo hayatımızın en büyük gerçeklerinden birini mırıldanıyor. "Çok iyi bir kardeşim var."

< 13 >

Mart 2019

The Avondale Otel

New York Şehri

DAISY MEADOWS

Elimde *Ryke*, *Connor* ve *Loren* etiketli üç kâğıt torbayla otelin koridorunda koşuyorum. Halı kaplı boş koridorlarda koşmak daha az aciliyet ve daha çok eğlence içeriyor. Hızla ilerlerken kollarımı uzatıyorum. *Daisy Meadows'u yakalayamazsın. Ne kadar hızlı gittiğine bakın!*

Kapıya yöneldim ve anahtar kartımı içeri soktum, biraz nefes nefese kaldım ve baş döndürücü bir gülümsemeyle, üç adamın birkaç dakika dinlendiği Manhattan'daki otel odasına girdim.

Fotoğrafçı "yetenekleri" sıcak bir otel odasında bırakmayı önerirken Rose, Lily ve seçkin personel hayır amaçlı bir fotoğraf çekimi için çatıdaki havuz alanını hazırladı.

Modellik günlerim sona erdi ama kocalarımızın hepsi çılgın bir fikri kabul etti. "Hediyelerle geliyorum." Kese kâğıtlarını sallıyorum ve hızımı yavaşlatıyorum.

Bir şeyin içine girdim.

Lo, Connor'ın üzerinde yükseldiği kral boy yatağın kenarında oturuyor. Eliyle Lo'nun başını geriye doğru yatırıyor ve Lo'nun kan çanağına dönmüş gözlerini inceliyor.

"Görme yeteneğini getirdin mi?" Lo kuru bir şekilde sorar. "Çünkü gözüm yanıyor."

İki çantayı da yatağın üzerine atıyorum. "İç çamaşırı hediyesi getirdim. Belki bir göz bandı yapabilirsin."

"Eğer lanet bir bakış atabilseydim, bu senin üzerinde olurdu."

Ooh. Connor'ın bakımında çok daha az korkutucu, itaatkâr ve gözünü iyileştirmek için tanıdığı en zeki kişiye tamamen güveniyor. Sanırım bazı döküntüler yüzeyi tahriş ediyor.

"Kıpırdama, sevgilim." Connor onu inceliyor.

Ryke'in yerde mekik çektiğini fark ediyorum ve omuzlarını haliya koyduğunda bilerek başka tarafa bakıyorum.

"Kocamı gördünüz mü?" Bacaklarım başının iki yanına gelene kadar ilerledim. Tam yüzünün üzerinde duruyorum. "O tam bir kurt. Kuluçkaya yatmış. Ve çok büyük bir koçu var." Ryke bileğimi ısırды. Gülüyorum, aşağı bakıyorum. Tıraşsız çenesi ve gür saçları beni çağırıyor ama o karanlık, tehlikeli gözlerinden daha fazla değil.

Merhaba.

"Bunu duydun mu, kardeşim?" Lo diyor ki. "Hayatının aşkı Koca Ayak'la evlendi." Ryke dirseklerinin üzerinde doğruluyor. "O lanet göz nasıl hissettiriyor?" "Yüzün nasıl? Sen olmak acıtıyor olmalı."

"*Akrabayız* amına koyayım," diye tersliyor Ryke.

Connor, Lo'nun başını lamba ışığına doğru eğerek, "Seni temin ederim, Lo daha yakışıklı ve daha çok kelime kullanıyor" diyor.

Ryke inliyor. "Hadi ama."

Lo gözlerini kırpmamaya çalışır. "En azından senin için benimki gibi çirkin değil." Ryke daha fazla inliyor. "Kapa şu lanet çenenini."

Onların erkek grubuna sızmaya eskisinden daha alışkınım. Paris her şeyin başlangıcıydı ve her başlangıcın bir sonu olması gerektiğini biliyorum. Sadece henüz bir tane hayal edemiyorum. Hayal etmek zorunda olmadığımı biliyorum.

Birden Ryke beni belimden yakalayıp kollarına alıyor, bir onun bir benim yanımda yuvarlanıyorum. Sarı saçlarım birbirine karışıyor ve biraz kabarıyor, iri eli saç tellerimin arasından kayıyor. Arka planda Lo ve Connor onun gözünün durumunu tartışıyorlar, yani ortalık tamamen sessiz değil.

Ryke alçak sesle, "Kocan en şanslı adam olmalı," diyor.

Gülümsüyorum. "Kesinlikle en nazik olanı."

"Öyle mi?" Ryke daha fazla dayanamıyor. Beni güçlü bir şekilde öpüyor ve bedenim karıncalanma hissiyle doluyor. Yağsız kasları vücudumu sarıyor ve parmaklarımı kalın saçlarında ve sert çenesinde gezdiriyorum, huysuz erkekliği bana çok ama *çok* çekici geliyor.

Dudaklarına fısıldıyorum, "Çok kızacak." "Kime?"

"Kocam," diye takılıyorum. "Başka bir adamı öpüyorum."

Ryke kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve sonra elini kotumun arkasından aşağı kaydırarak çıplak kıkırmı avuçluyor. Cinsel dürtülerim söz konusu olduğunda iyi ve kötü günlerim oluyor, ama son zamanlarda gerçekten çok iyiler. Şimdi olduğu gibi, sınırlarım neredeyse tepki olarak seğiriyor, onun ilerlemelerini ve kaba ellerini memnuniyetle karşılıyor.

Ryke'in dudakları kulağımı gıdıklarken fısıldıyor, "O bu konuda ne hissediyor?"

"Çok, *çok* kıskanç." Bileğini tutup elini pantolonumun içine doğru itiyorum ve parmakları daha hassas bir bölgeye doğru kıvrılıyor. "Emin olamıyorum ama sanırım kıkırmıdan çok başka bir yerimi seviyor."

"Hangi kısım olduğunu biliyorum."

Gittikçe alçalan elinin tehlikesine gülümsüyorum. Nabzım hızla atıyor.

"Hangi lanet kısmı?"

Beni göğsüne yaklaştırıyor ve mırıldanıyor, "Seni çok sert *boşaltan* kısım."

Kollarında neredeyse titriyorum. *O kısma geç...hemen...şimdi.*

"Çıktı." Connor'ın sesi beni neredeyse ürkütüyor.

Lo bir duruş için geriliyor ve ne Ryke ne de ben halının üzerindeki karışık pozisyonlarımızdan kaymıyoruz. "Neydi o?" Hepsine soruyorum.

Connor cevap verir, "Bir temasın parçası."

Kaşlarımı çattım. "Lens takmaya ne zaman başladın Lo?"

"Küçük panellerdeki küçük kelimelere bakmaktan ibaret bir işim olduğunda." *Halway Comics*. Lo tuvalete giderken birden beni ve kardeşini gördü. Başını iki yana sallıyor. "Gözlerim bunun için yeterince berbat olmadı."

Ryke, "Sen ve karın daha betersiniz," diye karşılık veriyor.

"Ama ben karımı seviyorum. Ben sadece seni seviyorum sayılır." Lo ona yarım bir gülümseme verir, ama sonra kendi şakasına güler, geçmişte olduğundan çok daha kaygısızdır.

Lo banyoya döndüğünde Ryke gülümsüyor bile.

Connor üstünü değiştirmek için alışveriş torbalarını topluyor, bize gözünü bile kırpmıyor. Banyoya girip kapıyı kapatıyor. Ryke'in çantasını yakınlara bıraktım ve onun da kıyafet değiştirmesi gerekiyor.

Üstüne yuvarlanarak gri gömleğini çıkarıyorum, koyu renk gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Siyah eşofmanını kalçalarına kadar çekiyorum ve sonra

şakacı bir şekilde boxer-brief'inin kemerini ısırp çıkarıyorum. Fazla uzağa gidemiyorum.

Kasları esniyor. "Sikeyim."

Bu acilen *durmam* gereken bir sikiş, o yüzden duruyorum.

"Sen tam bir belasın." Beni kucağından aldı ve ayağa kalktı. Gözlerimdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki, "Şu anda sertleşemem tatlım," diye ekledi.

Sahte bir nefes aldım. "Erkekler ereksiyon olur mu?"

Bana fırlatmak için yakınlarda bir şey buluyor, o da alışveriş çantası.

Kucağımda yakalıyorum ve sonra ellerimi teatral bir şekilde havaya kaldırıyorum. "Beni seviyor; beni gerçekten, gerçekten seviyor." Geriye doğru düşünüyorum.

Ryke alışveriş poşetini kapıyor, eşofmanını zahmetsizce tamamen çıkarıyor ve yüzüme fırlatıyor. Gülümsüyorum ve o fotoğraf çekimi için "gardırobunu" bulurken ben de onları çıkarıyorum.

Rose'un her erkek için ne seçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Yaz için gerçekten küçük bir erkek iç çamaşırı serisi tasarladı ve tüm geliri hayır kurumlarına gidiyor. Pazarlama ekibi, Ryke, Lo ve Connor modellik yaparsa daha fazla kadının sevgilisi için iç çamaşırı alacağını söyledi.

"Seçimlere ben dahil değildim," diyorum. "Bana sadece onları size getirmem söylendi."

Ryke bir çift beyaz külot tutuyor.

Asla külot giymez. Alışveriş poşetinin üzerindeki etiketi kontrol ediyor, onu kardeşi ya da Connor ile karıştırdığını düşünüyor.

Ben yapmadım.

"Neye gülüyorsun lan?" diye soruyor ama Ryke'ı görseydiniz, dudaklarında bir gölgenin belirmeye başladığını görürdünüz.

"Sen."

Soyunuyor ve boxer-şortunu yüzüme fırlatıyor. Gülümsemem geriliyor ve yerde yatağa yaslanıyorum. Ona uzun uzun bakıyorum: sadece kaya tırmanıcılarının paylaşabileceği zayıf, yontulmuş vücudu. Aletinin üzerine iniyorum ve sinirlerim uyanıyor.

Bakışlarını *üzerimden* çekmeye zorluyor. Sonra beyaz külotunu giyiyor, aletini içine sokuyor ve lastiğini düzeltiyor. Ona zar zor uyuyor.

"Modellik tavsiyesi ister misin?" Penisinin dikkatini dağıtmak için sordum.

"Hayır." Bu çimentolaşmış kelime, modellemenin bana yaptıklarından *nefret* etmekten kaynaklanıyor. Sahip olduğum tüm anılar, onun canlandırmak istemeyeceği acı verici duygular içeriyor.

Bir an için Sullivan'ı düşündüm, ama odak noktamı tüketmesine izin vermemeye çalıştım. Terapistim Frederick, onu ailesinin bakımına bıraktığımda sağlığına odaklanmamamı söyledi. Kendime daha fazla öncelik vermeli ve kendi sağlığıma da odaklanmalıyım. Sadece kendim için değil, Sulli için de.

Onu *ilk* kez annemle yalnız bırakıyorum. Annem sürekli "*baksana ne kadar güzel, gözlerine baksana*" dediğinde biraz gerildim. Bu onun yeşil gözlü ilk torunu ve bebeğimi örnek alacağını düşünmenin delilik olduğunu biliyorum. Annemin saçlarımı okşadığını ve "*saçların, şu muhteşem saçlara bak*" dediğini duyuyorum.

Fotoğraf çekmeyeceğine, internette yayınlamayacağına ve hatta arkadaşlarıyla paylaşmayacağına inanıyorum. Ryke ona açıkça yapmamasını söyledi ve ben de onun beyanını destekledim.

Lo ve Connor aynı anda banyodan çıkıyorlar ve telefonum cebimde çalıyor. Küçük kardeşi gülmeye başladı. Connor'ın sırtışı Titanik'i alabora edebilir. Ryke'ı daha önce hiç görmemiş olmanın

beyaz k lotlar ve onun paketine kıyasla ne kadar k     oldukları. Lo ve Connor'a kendilerine daha iyi uyan siyah ve lacivert boxer-briefler verildi.

Lo yumru unu ağzına götürür, hala kontrolsüzce gülmektedir.

Ryke, sorunu olan karde iymi  gibi başını sallar. Ryke'ı bir kıyafetten utandırmak imkansızdır. Her zaman yaydığı özgüvenle her şeyi giyer.

Ayağa kalkıyorum ve mesajıma tıklıyorum.

Du ta Ryke için a da seti + tıra  kremi + jilet bıraktım. Kalçalarını, i   ama ırını hizasını ve ayak bileklerine kadar bacaklarını tıra  et.

Te ekk rl r! - Tiffany (etkinlik koordinatörü) Lo, k lotları hiç umursamayan kardeşinin fotoğrafını çekmeye başladı bile. Ryke yanlış yöne kayarsa bir şeylerin dışarı fırlayaca ından emin olsam da.

"Dur!" Lo'ya

söyledim. Bütün

Çocuklar dondu

kaldı.

Ryke'ın ka ları d   mlenir. "Sorun yok Dais." Belli ki kardeşine izin vermişti ama ba ırmamın nedeni bu değildi.

" imdi bir fotoğraf gönderirseniz, 'önce' ve 'sonra' foto rafınız olacak." Hayranlar kesinlikle ikisini yan yana koyacak ve tüysüz bacaklarını orijinaliyle kar ıla tıracaklardır. Ryke'ın kişisel olarak umursayaca ından   pheliyim ama fotoğraf çekimiyle ilgili tüm man etlerde  u yazsaydı Rose  z l rd : *Ryke A da Yapıyor!*

Lo telefonunu indirirken başını Connor'a doğru çeviriyor. "Neden bahsediyor bu?"

"Ryke'a tercüme etmesini söyle," diyor Connor. "Bu onun yavru k pe i." Ryke onlara orta parmağını gösteriyor.

"Tiffany, Ryke için du ta a da bıraktı." diye açıkladım.

"Neden benim için?" Ryke, Lo'nun ikinci kahkahası üzerine soruyor.

"Oh, adamım." Lo kendini duvara yaslamak zorunda kaldı, yan tarafında bir dikiş vardı. "Soyunacağıma inansen iyi edersin."

Ben daha konuşmadan Connor Ryke'a, "Senin için açık olmalı," diyor. Yatağın kenarına oturuyorum.

Ryke kollarını uzatır. "Benim kıllı bacaklarım var. Bunun neden önemli olduğunu söyle bana?" Bir laf kalabalığında iki sikiş. Adam üzgün.

"Toplum vücut kıllarından nefret ediyor," diyor Connor. "Bazen erkeklerde bile." Ryke tekrar tekrar başını sallıyor. Ryke Meadows her zaman utanmadan Ryke *Meadows'tur* ve kimsenin ona şöyle yapmasını söylemesini beklediğini sanmıyorum bugün kendisinin bir parçasını değiştirdi.

"Modelliğe hoş geldiniz." Gülümsemeye zorladım. Sert gözleri beni yumuşatıyor.

"Vücudunun hangi bölgelerine ağda yapmanı istediklerini biliyorum, sana söylememi ister misin?"

Lo elini kaldırdı. "Evet." Ryke'ın hafif hayal kırıklığı hoşuna gidiyor. Bu bir kardeş olayı.

"Hayır." Ryke kollarını kavuşturur. "Tiffany'ye mesaj at. Photoshop kullanmaları için onlara izin vereceğimi söyle."

Hızlı bir mesaj gönderiyorum ama onun cevabı daha da hızlı oluyor. "*Tamam* diyor ve hemen çatıya çıkmamı istiyor. Elbiseler kapının arkasında."

Connor onları asılı buluyor, siyah pamuklu, ve onlar omuz silktikten sonra otel odasından ayrılıyor.

Koridorda, onların önünde geriye doğru yürüyorum. Ne mükemmel bir fotoğraf.

hepsi aynı cübbeler içinde, adımları kimsenin olmadığı yere eşit

öne ya da arkaya düşer.

"Çocuklar," diyorum elimden geldiğince ciddi bir şekilde, "şimdi model yüzlerinizi takınma zamanı. Ağlamanızı istediklerinde ağlayın. Sadece gülmeniz istendiğinde gülün - iyi bir fotoğrafçınız yoksa, o zaman yarı yolda gülebilirsiniz. Ve sakın ama sakın saçınıza dokunmayın."

Ryke saçına dokunuyor. Ellerini saçlarında gezdiriyor ve bana *bu konuda ne yapacaklarmış* gibi bir bakış atıyor.

Onu seviyorum.

Connor, "Talimatlarınız bu grubun üçte biri için çok karmaşık," diyor. "Ryke için temel bilgilere geri dönmelisin. Çimentoya işememek gibi."

Lo, "Karını becerme," diye ekliyor.

Ryke gözlerini devirir. "Seninkini becerme." Lo yüzünü buruşturur gibi yapar. "Mümkün değil."

Asansörlere giden köşeyi dönerken omzumun üzerinden bakıyorum. "Bir şey daha: hepiniz ereksiyondan kaçınmaya çalışmalısınız." Bir mayo çekimi için bir modelle fotoğraf çektiğimde, çekimin ortasında ereksiyon olmuştu. Birbirimize dolanmıştık ve ben önemli bir şey değilmiş gibi davranmaya çalıştım (gerçekten utanmıştı) ama fotoğrafçı yine de ona bağırdı.

Bir keresinde Ryke'a bu hikayeyi anlatmıştım ve o da yere bakıp kollarını dizlerine dayamış, derin düşüncelere dalmıştı. İlk sorduğu şey, *iyi misin?*

"Sen miydin" bile değil - sadece bu konuda iyi *miyim?* Alevlenen ve beni duraksatan bu anıları asla silemeyeceğim. Çoğu modellikten. Söylediğim şeyler. Yaptığım şeyler. Sırtımdan atılmasına izin verdiklerim. Kıçıma elle vurmalar. İzinleri olmadığı halde izinleri varmış gibi bir iki saniyeliğine soyunma odalarına giren erkekler.

O zamanlar, bu ihlallere bağlı duyguları çok aşağılara itmiştim. Hiçbir şey hissetmedim. Duygusuz olmak, *sıfır* pişmanlık duymak daha kolay ama şu anda hissettiklerimizi *hiçbir şey hissetmemeye değişmem*. Bu anları işleyerek *hayır* demeye daha yatkın hale geldim. Uzaklaşmak için daha güçlü hissediyorum. Deneyimlerim hakkında konuşmak için.

Acımdan ve iyileşmemden sonra g geldi. Bugün daha güçlüyüm.

"Rose çekimde konuşacak mı?" Asansörde durduğumuzda Lo bana sordu.

"Evet."

"Harika, sertleşme nlendi." Connor'a yarım bir glmsemi gönderiyor.

"Başın belada, aşkım."

Rose'un kocasına gülümsüyorum. "Sesi seni erekte mi ediyor?" Connor Cobalt'a bunu sorduğuma ben bile şaşırdım. Onun her şeyi bilme yoğunluğu *herkesi* küçük ve aşağılık hissettiriyor.

Cevabını bekliyorum ama sadece bana bakıyor. Sonra şöyle dedi:

"Sorunun retorik olduğunu varsayıyorum çünkü cevabı zaten biliyor olmalısın. Tabii eğer sandığım kadar zeki değilsen."

Yanmış. Muhtemelen diğer özelliklerinin yanı sıra kız kardeşimin sesi de onu kesinlikle tahrik ediyor. Çok uzun sürdüğü için asansörün düğmesine birkaç kez basıyorum. "Kaçınmak için ne düşünüyorsun..."
Connor Cobalt'ın devasa penisini düşünme.

Çok geç.

Ryke'a *yardım etmesini* söyledim.

Başını sallıyor. "Buraya kendi başına geldin." Sonra elime uzanıp sıkıca tutuyor. Ryke birini terk etmekte zorlanıyor.

Batan bir gemi ve Connor muhtemelen buna en büyük kusuru derdi.

Connor gözünü bile kırpmıyor. "Ryke'in sonsuz derecede küçük kelime dağarcığını düşünüyorum."

Lo, "İneğin kim olduğunu biliyoruz," diyor.

Muhtemelen hayatımda gördüğüm en sofistike ama bir o kadar da otoriter ineklerden biri. Ryke'in elini sıkıyorum. "Seninki hâlâ Lily mi?"

Ablam onu *bu* kadar soğutuyor.

"Evet, o ve onun lanet sızlanmaları," diye açıklıyor Ryke.

Omzumu asansör kapısına yaslıyorum. "Hey, onun sızlanması koala ayıları, pandalar ve sincaplardan oluşan bir küme gibi."

"Öldürülmek," diye mırıldanıyor Ryke.

Neredeyse gülecektim. Lo aslında gerçekten sessiz. Cevap olarak bir şey söyleyeceğini düşündüm ama gözlerini saksıdaki bir bitkiye dikti. Tam ne olduğunu soracaktım ki asansör açıldı ve içeri düştüm.

Ryke hala elimi tutuyor, bu yüzden düşmüyorum.

İçeri girdi ve beni göğsüne çekti. Kollarımı beline doladım. *Burası güvenli.*

Connor *çatıdaki* düğmeye basıyor ve biz yükselirken Lo nihayet Ryke'la konuşuyor. "Bahse girerim seni *gerçekten* kapatacak bir şey verebilirim."

"Ne?"

Lo'nun dudağında nadir görülen bir gülümseme beliriyor. Ensesini ovuşturuyor, gerçekten söyleyip söylemeyeceğinden emin değil ama sonra söylüyor: "Lily hamile."

Ağzım düşüyor. "Öyle mi?"

Lo başını sallar ve gülümsemesi patlar. "Evet."

Kalbim kabarıyor ve ayak parmaklarımda üzerinde zıplıyorum.

"Herkese söylememi istedi, bu yüzden Rose'un kardeşçe bir ihanet için lanet olası bir bıçakla bana yaklaşmasına izin vermeyin."

Mutlu ve şaşkın bir şok halindeyim. Lily ve Lo'nun bir bebekleri daha olacağını hiç beklemiyordum. *Yapabileceklerini* söylediklerinde bile deneyeceklerini düşünmemiştim. Hiçbirimizin düşündüğünden emin değilim.

"Tebrikler hayatım," diyor Connor.

Ryke bir ağabey gibi Lo'nun saçlarını sevgiyle karıştırıyor ve ben de onunla gülümsüyorum. Moffy'nin bir erkek ya da kız kardeşi olacak ve bu kez kimse Lily ve Lo'nun bunu yapıp yapamayacağı konusunda endişelenmiyor.

Yapabileceklerini hepimiz biliyoruz.

* * *

"Mart ayının başında çatıda iç çamaşırı çekimi planlayan dahi kim?"

Lo'nun nefesi havayı tüttürüyor, sadece siyah boxer-şortuyla titriyor.

New York City silüeti arkasında parıldıyor, öğleden sonra güneşli. Çatı katı bir yaz partisi gibi giyinmiş: yakındaki bir barda limonata kavanozları, şezlongların üzerinde plaj havluları ve havuzda yüzen şişme bir kuğu.

"Burada sadece iki dahi var," diyor Connor, "ve bunun suçlusu ben değilim." Kibirli havası hiç azalmıyor, siyah güneş gözlükleri başının tepesine kadar itilmiş, dalgalı saçları tamamen mükemmel şekillendirilmiş. Tüyleri diken diken olmadan ya da cildi kızarmadan bir şezlonga uzanıyor.

Connor Cobalt soğuk havaya karşı dayanıklıdır.

Lo mavi bir soğutucunun üzerinde otururken titremesini durduramıyor. Kamera defalarca yanıp sönüyor. Lo'nun yanında duran Ryke soğukla küçük kardeşinden daha iyi mücadele ediyor ama olabildiğince sert. Fotoğrafçı ondan üç kez "gevşemesini" istedi ve Ryke kollarını salladı ama hâlâ 1.80 boyunda taş gibi.

Fotoğrafçının yanındaki Rose, Lo'ya sert bir bakış fırlatıyor. "Fotoğraflarda Photoshop'lu değil de *gerçek ufuk* çizgisini isteyen dahi benim."

"Senin asıl amacın taşaklarımızı dondurmak," diye karşı çıkıyor Lo, dişleri gıcırdayarak. "İkincil hedef ve sadece *senin* için Loren."

Lo gökyüzüne bakar. "Resmen cehennemdeyim."

Rose ellerini kalçalarına koyarak onu görmezden geliyor ve çatıdaki manzarayı inceliyor. Zarif kürk mantosu onu ve fırındaki çöreğini sıcak tutuyor. Lily ve ben ince bir otel battaniyesinin altında birbirimize sarılıyoruz.

"Bunu uzun süre izleyemem," diye fısıldıyor Lily ve bana karşı titriyor. Acı dolu gözleri Lo'nun doğa koşullarına dayanmakta zorlandığını yansıtıyor. Telefonunda bir şeyler yazmaya başladı.

Birinin hipotermi geçirdiğini nasıl anlarsınız?

Gerçekten endişeli.

"Hey, düşünsene Lil, iş o noktaya gelirse onu ısıtmak için vücut ısını kullanabilir ve dillere *destan bir seks* yapabilirsin." Bundan daha soğuk kış gecelerinde nasıl elbiseler modellediğimden bahsetmiyorum. Bazen ısıtılmamış havuzlarda.

Lily bunu düşünür ve bir eliyle Wampa şapkasını aşağı doğru çeker. "Eğer o ölürse seni hayatta tutuyorum seksi yapamam."

"Canlı görün Loren," diye tersliyor Rose.

Lily'nin gözleri sanki ölmek üzereymiş gibi açılıyor.

"O tamamen hayatta." Lo'yu gösteriyorum. "Klasik bir Loren Hale bakışı, klasik bir Loren Hale saç kesimi ve *klasik bir Loren Hale* çene çizgisi."

Bize doğru yarım bir gülümseme gönderiyor. "Klasik," diyorum.

Lily yanıma yaslanarak rahatlıyor ve ben de çenemi onun başına yaslayabileceğim kadar uzunum. Onun yirmi yedi yaşına karşılık ben yirmi üç yaşında olabilirim ama sanırım o her zaman benden daha genç görünecek.

Lo ellerine vuruyor.

"Sakin ol, Loren." Fotoğrafçı bu.

Lo ona el ve ayak parmaklarını kesebilecek kadar kötü bir bakış atar. Belki de fotoğrafçı sıcak tutan bir trençkot, kışlık bere ve yün atkı giydiği içindir.

"Ryke, ellerini çek," diye azarlıyor fotoğrafçı.

Ryke kendini "ayarlıyor". "Beni otuz derecelik lanet *bir* havada sadece iç çamaşırlarımla bırakırsan, işler yerinden oynar."

"Küçülme gerçek bir şey mi?" Yüksek sesle soruyorum. Connor başlıyor, "Bilimsel olarak konuşursak-" "İşte başlıyoruz," diye homurdanıyor Ryke.

"-Penis ve testisler, belirli bir sıcaklık aralığında en sağlıklı olan spermi korumak için soğuk olduğunda sıcaklık aramak üzere vücuda yaklaşır."

"Ne kadar çok bilersen," diyor Lo ve titriyor. Rose'a tekrar bakmak için biraz ateş buluyor. "Lanet olası *sperm*lerimizi düşün."

"Asit içmeyi tercih ederim."

Lo, "Bunu ayarlayabiliriz." diye karşılık verir.

Rose fotoğrafçıya doğru eğilir. "Loren'in herkesin ailesini doğrayacakmış gibi görünmediği bir fotoğraf var mı?"

"Sadece senin!" Lo bağıyor.

Connor ona, "Onun ailesi benim ailem," diye hatırlatıyor.

Lo iç çeker ve sonra tekrar titrer. "Tanrım, ölmek için çok gencim."

Lily burada daha fazla duramaz. Lo'ya doğru koşarken ona battaniyeyi verdim. Battaniyeye sarılıyor ve Lo'nun tüm tavırları karısını görünce rahatlıyor. Çatıya ulaştığımda Rose'a hamilelik haberini çoktan vermişti ve Rose'un yanağında en ufak bir gözyaşı izi gördüm.

Rose için küçük bir tane hıçkırığa eşdeğerdir.

Lily kollarını ve battaniyesini Lo'nun etrafına sarıyor. Fotoğrafçı fotoğraf çekmeye devam ediyor ve Rose'a kocasının yanına gitmesini, bana da benim yanıma gelmemi söylüyor.

Tereddüt ediyorum çünkü artık modellik yapmayacağıma dair kendime bir söz verdim.

Bu aynı şey mi?

Rose çoktan şezlongu paylaşmış, kocasına ters ters bakmaktadır. O da sadece sırtarak karşılık veriyor.

Ryke fotoğraf çekiminden ayrılmak üzereydi ama ben kararımı vererek yanına gittim. Kafasını *Daisy* gibi sallıyor, *buna zorlanamazsın*.

Ben değilim.

"Bu benim kararım," diyorum ona. Bu konuda garip ya da hissiz hissetmiyorum. Doğru hissediyorum çünkü burada yalnız değilim. Kız kardeşlerimle birlikteyim. Onunlayım.

Magazin basını onu hayatımdaki "yaşlı, sahiplenici adam" olarak resmetmeyi ne kadar sevse de Ryke kontrolcü değil. Önemli olan yerlerde aşırı korumacıdır ve her *zaman* ne istediğimi dinler. O yüzden hemen geri adım atıyor, başını sallıyor.

Sonra aniden beni omuzlarına kaldırdı, bacaklarım göğsünün üzerine düştü.

Ona gülümsüyorum.

O da bana bakıyor.

Eşimi bulmuşum gibi uluyorum ve o da yüzümün uzun, eski yara izi olan tarafını tutuyor. Ve kurdum beni öpüyor.

[14]

Mayıs 2019

Manhattan Tıp Hastanesi *New York City*

GÜL KOBALT

"Gece yarısından önce *dışarı çıkacak*," diye ilan ediyorum sanki taş levhalara yazılmış eski bir gerçekmiş gibi. "Bir anlaşma yaptık." Hastane önlüğümü yeniden düzeltiyorum, artık boynumdan boğulmuyorum. Sonra yuvarlak karnımı tutuyorum.

Bu küçük canavarla dokuz aydır birlikteyim ve onun vajinamdan çıkıp gitmesine hazırım.

Dünyayla tanışma vaktiniz geldi.

Jane, Beckett ve Charlie ile yaptığım gibi, sadece ben ve onların olduğu bu anları özleyeceğimi biliyorum. En sessiz dolapta bile ufak tefek bir şeyler fısıldayabildiğim ve onların da bana karşılık verdiği anları.

Connor tamamen mantıklıdır. Fetüsün sadece gürültüye tepki verdiğini söylerdi. Ne dediğimi tam olarak bildiklerini ve anneleri seslerini yüksek ve net bir şekilde duyana kadar tekmelediklerini düşünmek istiyorum.

Seni duyuyorum, küçük cinler.

"Rose," diyor Connor hastane yatağımın yanındaki sandalyeden, "doğmamış bir çocukla anlaşma yapamazsın."

Sırıtişı karşısında elimi kaldırıyorum. "Yapabilirim ve yaptım, Richard." At kuyruğumu tekrar düzeltiyorum. On iki saattir doğum sancısı çekiyorum ve şimdiden bu deneyimin sona ermesi için yalvarıyorum. Bunun ağrıyla bir ilgisi yok, şu ana kadar hafif. Doktor henüz epidural bile önermedi.

Her şey bir yatağa, bir hastane önlüğüne hapsolmakla, tüm çocuklarımın benim gözetimimden çıkıp bu gece Lily, Poppy ve Daisy'lerde kalmasıyla ilgili. Daha önce Jane, Beckett ve Charlie ile birlikte uğramışlardı ama bunun ne kadar *uzun süreceğini anlayınca* hepsi gitti.

Bekleme süresini doldurmak için rimelimi ve rujumu yeniden sürdüm bile. Ayrıca kendimi şımarttığımda daha derli toplu ve rahat hissediyorum. İşte bu yüzden saçımı bilmem kaçınıcı kez düzeltiyorum.

Connor ve ben *on yedi* bulmaca da dahil olmak üzere oyunlarımızın çoğunu bitirdik. Mesajla iletişim kurabilmemiz için onu göndermeyi bile denedim ama doğum sancısı çekmem ihtimaline karşı hastaneden ayrılmayı reddediyor.

Takdire şayan. Sadakati için ona bir altın yıldız bile verirdim ama Connor kralın elinden kılıcını alıp şövalye olacak türden bir asker. Onu onurlandırmama ihtiyacı yok.

Connor parmaklarını çenesine götürerek arkasına yaslanıyor ve bakışlarım onun sakinliği karşısında ısınıyor. Onun duruşuna uymak için daha uzun ve daha dik oturarak daha da yükseliyorum. *Kambur durmanın canı cehenneme.* Belimdeki zonklamayı görmezden geliyorum.

Bunaltıcı bakışlarımı tutuyor. "Doğmamış çocuğumuzla sözlü iletişim kurman, doğumunu istediğin zaman sonlandırabileceğini düşünmen kadar saçma." Connor bebeği asla dışarı çıkmaya zorlamayacağımı ve onun sağlığını tehlikeye atmayacağımı çok iyi biliyor.

"Jane benden... birçok kelimeyle bunun bir Mayıs bebeği olmasını istedi." Karnımı gösteriyorum. "Ve ben lanet evrene *yenilmiyorum*." Gece yarısı Grevler, ¹ Haziran'da olacak.

Connor kaşlarını çatı.

"Bunu yaptığında gülünç görünüyorsun," diye çıkışıyorum. Aslında inanılmaz derecede kendinden emin görünüyor. Sanki her düşmanı yenebilirmiş gibi. *Bu çok çekici*. Duvara dik dik bakıyorum.

Zihnim bir ihanet havuzu.

"Hatalı değerdendirmenizi bir kenara bırakarak, Jane'in basitçe "Anne, Mayıs bebekleri Haziran bebeklerine benziyor mu?" dediğini hatırlatmak isterim. Sadece merak ediyor çünkü kendisi de Haziran ayında doğdu."

"Satır aralarını oku, Richard. *Anne dedi, bu lanet bebeğin doğum günümde doğmasını istemiyorum*."

Connor elini bırakmadan önce parmaklarını çirkin sırtıtışına bastırıyor, gülümsemesi göz kamaştırıyor. "Satırları arasında hiç boşluk yok. Henüz alt metni öğrenmedi. Okuduğın her şey senin ona yüklediğın kendi motivasyonların."

Saçımı bağlıyorum, at kuyruğumu sıkıca tutturuyorum. "Belki de öyledir," diye itiraf ediyorum. Jane benim ilk çocuğım ve her yeni bebekle birlikte onu unuttuğımı hissetmesini istemiyorum. "Bu umduğım şeyi değıştirmez ve eğer kader benden yanaysa, her şey mükemmel olacak."

Hastane çarşafındaki kırışıklıkları düzeltiyorum. Nefret ettiği bir kelimedenden bahsettiğimde nadiren *bu kadar* sessiz olur.

"Bana kaderi bu işin dışında bırakmamı söylemeyecek misin?" Soruyorum.

Bana dikkatle bakıyor ve dudakları tekrar yukarı kalkıyor. "Tu es absolument magnifique." *Sen kesinlikle güzelsin*.

Her kelimesinde ne kadar ciddi olduğunu görüyorum, sevgisi gözlerinden okunuyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kasılmalar hızla ve keskin bir şekilde artıyor. Başımı Connor'dan çeviriyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Sonra irkiliyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Vay anasını.

"Rose." Connor sandalyesinden kalktı, eli omzumda. Diğer benimkini buluyor, parmaklarımız birbirine dolanıyor. "Konuş benimle."

Başımı kucağıma doğru eğiyorum, bir kasılma daha geçirirken yüzüm buruşuyor. "Kahretsin..." Küfür ediyorum. Ne gündelik hayatımda ne de vajinamdan bir insan çıkarırken sözlü olarak sağlıklı davranmayacağım.

Şakağımı öpüyor ve sonra doktoru bulmayı planlıyormuş gibi kenara çekiliyor.

Elini sıkıca kavrayıp onu yanıma hapsediyorum. "Bekle," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Ben iyiyim." Sıcak bir nefes üflüyorum ve sonra sıkışmış parmaklarımla burnumun köprüsünü tutuyorum. *Tanrım*, bu acı çok mantıksız.

Dudakları kulağıma değene kadar başını eğiyor. "Tu souffres." *Acı çekiyorsun.* "Bunu konuşmuştuk."

Kendi mutsuzluğum karşısında güç ve metanet gösterisi yapmak zorunda değilim. Tam olarak bunu yapmaya çalışmıyorum, tamam belki de çalışıyorum.

Gerçekten inanılmaz derecede *aşırı* olduğu halde bu aşırı bir acı değilmiş gibi görünmeye çalışıyor olabilirim.

Kocanın önünde savunmasız olabilirsin Rose.

Birçok kez oldum, ancak son saniyeye kadar oyalanan inatçı bir yanım var. Şu anda binlerce evi tutuşturabilmişim gibi hissediyorum.

tek bir kaynak makinesiyle. Bu yatakta rahatça otururken. Çünkü gerçekten hareket edemiyorum.

"Rose." İnatçılığımı itiraz etmesi memnuniyet verici. Her zamanki yumuşak tonlu sesindeki güç de öyle. Durum gerektirdiğinde kendi cephaneliğini serbest bırakacağını hatırlattı bana. "Sana yardım edeceğim" dediğinde bile kararımı çoktan vermiştim.

Elini bıraktım. "Tamam." Hiç vakit kaybetmeden aceleyle odanın diğer ucuna doğru ilerleyişini izliyorum. Daha dik oturuyorum. "Teknik olarak bana yardım eden ilaç olacak, sen değil!" Gitmeden önce Connor'a sesleniyorum. "Bunun egonu şişirmesine izin verme..." Son satırı mırıldanıyorum.

Çoktan kapıdan çıktı.

* * *

Hastane odasında tek başıma, artan acıyla mücadele etmek için ölçülü nefesler alıyorum. Avucumu karnımın alt kısmına koyuyorum. Yemin ederim bebek yaramazca gülerek *yukarı* doğru hareket ediyor, *şimdi çıkacağımı mı sanıyorsun? Kim olduğumu sanıyorsun?*

Kobalt bir çocuk.

Fısıldıyorum, "Burada mümkün olduğunca uzun süre kalmayı çok istediğini biliyorum - çünkü bunun alternatifi sinir bozucu derecede narsist babanın huzurunda olmak. *Ama* bana bir iyilik yapıp dışarı çıkmanı çok isterim." Sesim yumuşuyor ve karnımı ovuyorum. Tüm suçu Connor'a yükleyemem. Şaka bile olsa. Çünkü geçinmesi en kolay kişi ben değilim. "Söz veriyorum o kadar da kötü değiliz. Connor ve ben seni her damlasına kadar seveceğiz.

kan. Senin için savaşacağız. Senin için ölürüz. Ve bilesin ki baban herkesi sevmez. Sen zaten çok, *çok özelsin.*"

Yeni bir kasılmayla gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Sonra titrek bir nefes veriyorum. "Acı bana çılgınca şeyler söyletıyor."

Connor, 1.80 boyunda son derece zeki bir kadın olan Dr. Amora ile birlikte kapıdan içeri giriyor. Bu iki insanı görünce biraz rahatlıyorum.

Bacaklarımın arasını kontrol ederken Connor yanıma dönüyor. Telefonum komodinin üzerinde ulaşamayacağım bir yerde, parmaklarımı kapalı gözbebeklerime bastırıyorum ve "Zaman kontrolü?" diye soruyorum.

"Gece yarısına üç saat var." Connor omuzlarıma masaj yapmaya başlıyor, tüm dayanılmaz kıvrımları yoğuruyor.

"Bunu bilerek yapıyor," diye mırıldanıyorum. "Bebeklerin her zaman art niyetleri vardır."

"*O mu?*" Connor boynumun altını okşuyor. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?" Sorusu retorik gibi geliyor. Hile yapmadığımı ve cinsiyetini keşfetmediğimi biliyor. Her iki zamiri de kullanmaya dikkat ettik ama belki de hatam gerçek *isteklerimi* ortaya çıkardı.

Bir erkek istiyorum, böylece bir çocuğumuz daha olabilir.

"Dışarı çıkmayı reddediyor. Bu nedenle o bir Kobalt çocuğu," diye gerekçemi açıklıyorum.

Dr. Amora hayati değerlerimi kontrol etmekle meşgul, göz ucuyla onu izliyorum, dudakları ince bir çizgi halinde kenetlenmiş. *Her şey yolunda mı?*

Connor boştaki eliyle kahvesini alıp bir yudum alıyor. Saatini bile kontrol ediyor ve alnında endişe çizgileri oluşmaya başlıyor. İster

Akıl sağlığım, fiziksel sağlığım ya da bebek için endişeleniyor, emin değilim. Belki hepsinden biraz.

Bakışları zamanı Dr. Amora ve benim aramda paylaşıyor. "İkimiz arasında sen çok daha inatısn. Tümdengelim süreci ona senden miras kaldı."

Yalan sylyormuş gibi el salladım. Enerjim azalıyor ve sırtım çok şiddetli ağrıyor. Yatağa daha da gömülüyorum, Connor'ın elleri kürek kemiklerimden ayrılıyor.

Sonra doktor yüzümüze baktı. "Henüz epidural için yeterince ilerlemediniz. Beklemeye devam edeceğiz."

Yüce Tanrım.

Karnıma ters ters bakıyorum. "Küçük bir diken olacaksın, değil mi?"

* * *

"Zaman kontrolü."

"Gece yarısına otuz dakika var." Connor telefonunu cebine koyar.

Epidural uygulandı bile, sonunda rahatladım. Artık sürekli hale gelen kasılmalar yüzünden terleyen nemli alnıma bir havlu koyuyorum.

Connor ayakta duruyor, bir eli benimkiyle kenetlenmiş, diğeri ise gergin omuzlarımı ve boynumu yatıştırmakla meşgul. Dr. Amora burada. Bana ıkınmamı sylyordu ve ben de bir onur ğrencisi gibi (Connor'ın sözleri) itaat ediyordum.

Sadece bana talimat verdiğinde mola veriyorum ve "Her şey yolunda gidiyor" diye ekliyorum.

Kocam fisildiıyor, "Comment tu te sens?" *Nasıl hissediyorsun?*

"Sanki senin mükemmel işleyen ciğerlerini söküp üzerinde tepinebilirmişim gibi," diyorum iğneli gözlerle. Elini sıkıca kavıyorum, içimden enerji sızıyor. Atletizm yapmıyorum ama öfkeli kararlılığım beni tamamen tükenmekten koruyor.

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Masal anlatmanı istemedim sevgilim."

"Bu bir masal değil," diye ilan ediyorum. "Bir milyar dolardan yapılmış gibi gülümsemeye devam edersen neler olacağına dair bir kehanet."

"Ben bir milyar dolardan yapıldım." Ugh.

Genişlemiş, kendini beğenmiş sırtışına öfkeyle bakıyorum. Her ne kadar bu bakış kanımı kaynatsa da, dudaklarını yukarı kaldırarak bana bakmayı bıraktığı günü özleyeceğim. O bembeyaz dişleri ve mavi gözlerindeki aşk parıltısını. Tüm duvarlar yıkıldı.

Tüm duygular gözlerimin önüne serildi.

Buraya birlikte ulaşmamız ne kadar sürdü.

"Zaman kontrolü," diye fısıldadım. Yatağa bağlıyım, bacaklarım ilaçlardan uyuşmuş ve hemşire yürümeye çalıştığım için beni çoktan azarlamıştı ama Connor yine gitmişti ve ben de onu takip etmek için can atıyordum.

"Tekrar ıkmaya başlayalım." Dr. Amora bana gülümsüyor. "Hazır mısın Rose?" Connor'a baktım.

"Beş dakika," dedi bana.

Lanet olası beş dakika.

Hepsi bu mu?

Doktoruma başımı salladım. "Ben hazırım." Omuzlar geriye çekildi, gözler odaklandı.

Beş dakika içinde dışarı çıkıyorsun, küçük canavar. Bu zaten bizimle oyun oynuyor.

En yüksek yeteneğimi zorlamaya başlıyorum. Alnımda ter birikiyor ve Connor Fransızca birkaç teşvik konuşması yapıyor. Ben sadece çabam ve aşırı odaklanmamla onu duymazdan geliyorum.

Dr. Amora bacaklarımın arasına konsantre olmuş durumda, hemşireler de onun yanında. "Birkaç tane daha Rose."

Durmuyorum. Dişlerimi sıkarak ve bir kez daha iterek, "Zaman kontrolü" diyorum. Hedef kısmen beni bilinmezlikten uzaklaştırıyor. Her şeyden çok bebeğimin sağlıklı olmasını, dünyayla tanışır tanışmaz kocaman bir nefes almasını istiyorum ve bu hedef bana çok ama çok az şeye sahip olduğum bir durumda kontrol sunuyor.

Hastaneye giderken Connor yüksek sesle şöyle dedi: "Her şey arzu, tutku ve bilgelikle değiştirilemez. Bazı şeyler sadece olur. Aşk, ölüm ve *yaşam* gibi. Bazı şeyler sadece olur."

Bazı şeyler sadece öyledir.

Kontrol edemeyeceğimiz şeyleri kabul etti ve ben ne kadar denesem de korkmuyormuşum gibi davranamıyorum. Çünkü korkuyorum. Dünyaya yaşam yerine ölüm getirme düşüncesi beni *dehşete düşürüyor*.

Connor bana "Bir dakika," diye cevap veriyor.

Bir dakika.

"Benim için derin bir nefes al Rose," diyor Dr. Amora, gözlerimiz birbirine kilitlenmişken.

Ciğerlerim dolana kadar nefes alıyorum ve aynı şekilde nefes veriyorum. Bana *ıkmamı* söylemesine gerek yok. Yapmak zorunda olduğumu hissediyorum-hemen şimdi. Maksimum çabayla ıkınıyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor, boğuk çığlıklar boğazımı yırtıyor. Connor'ın elindeki dolaşımı kesiyorum, o kadar sert kavırıyorum ki parmaklarım beyazlıyor.

Bir bebek sesi duymayı bekleyerek çığlık atıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Kendi sesimden ve hemşirelerin fısıltılarından başka ses yoktu. "O iyi mi?" diye sordum.

Connor kolunu omuzlarıma dolamış, içimden onun göğsüne dönmek ve sulu, kızarmış bakışlarımı korumak geliyor. *Ben iyiyim.* Sendeleyerek nefes alıyorum.

Dr. Amora, "Tekrar ıkmıyayı deneyelim," diye teşvik ediyor.

Connor başını benimkine doğru eğiyor. "En kötüsünü tahmin etmeye devam edersen, en kötüsü gelecektir - senin kaderin de bundan ibaret değil mi?"

Ne dediğini anlasam da "Hayır," diye çıkışıyorum.

Bir adım daha ileri gidiyor. "Quiz Bowl'da dört puan geride olsaydınız, kaybedeceğinizi düşündüğünüz için zihinsel olarak çekilmezsiniz. O son dört puan için daha çok mücadele edersiniz."

Ben yapardım. Kendime olan güvenimi, her şekil ve büyüklükteki düşmanlar karşısında yıllarca süren sebatımı kanalize ediyorum. En kötüsünü engellerim. Moralim on kat yükselir.

Dışarı çıkıyorsun. Ve sevineceksin. Ve bunu durdurmanın bir yolu yok.

Connor parmak eklemlerimi öpüyor, gücü içimi dolduruyor. Biz bir takımız. En iyinin en iyisi. Bu benim savaşım olsa da, o yanımda. Her zaman yanımda.

Gözlerimi kapatıp enerjimi yeniden yönlendiriyorum. Sadece bu bebeği düşünüyorum. İkınırken dişlerimi sıkıyorum. *Hadi, hadi. Hadi, hadi. Hadi. Hadi.* O kadar odaklandım ki, zaman ve mekanı unuttum.

Sonra yumuşak, güzel çığlıklar havayı deliyor ve beni uyandırıyor.

Gözlerime ışıık doluyor ve kıpır kıpır bebek göğsüme yerleştiriliyor. Hemşireler onu silerken benim bakışlarım gözyaşlarıyla doluyor.

Dr. Amora ayağa kalkar. "Yeni bebeğiniz için tebrikler."

Connor başparmağıyla oğlumuzun başını okşuyor, ben de bebeğin parmaklarını sıkıyorum. Yumuşak ağlamaları hoş mırıltılara dönüşüyor. Vücudum sıcaklıkla ve buz gibi savunmamı aşan güçlü duygularla dolup taşıyor. Bebeğimizi görünce içim parçalanıyor. Kaç tane olursa olsun, her biri yeni. Her biri farklı ve eşsiz ve beni çıplak bırakan bu ham anın tadını çıkarıyorum.

"Zaten korkunç biri," diye mırıldanıyorum ki sadece Connor duyabilsin. "Beni ağlatıyor." Diğer üç bebek de öyle. Gözlerimin altını siliyorum ve kocama bakıyorum.

Connor'da sadece sessiz bir gölün yüzeyi olarak tanımlanabilecek derin bir sükûnet var. Gölünün dibine ağırlık eklenmiş, su seviyesi yükselmiş ve mavi gözleri çocuğumuzla benim ve onun aramda kırılmaz çizgiler çiziyor.

"Ne düşünüyorsun?" Fısıldıyorum.

"Rüyalar, onlarla karşılaştığınızda ne kadar da nefes kesici oluyor."

Bir keresinde Connor'a Jane'e baktığında aklına hangi sözün geldiğini sormuştum. Aynı şeyi Charlie ve Beckett için de sordum ve cevabı hiç değişmedi.

Alıntı kalbimde çarpıyor ve her kelimeyi bir zamanlar onun yaptığı gibi emin ve içten bir şekilde söylüyorum. "Yaşadığımız sürece özlemekten ve istemekten asla vazgeçemeyiz." Göğsü kabarıyor ve onunla on dört yaşında başlayıp on beşinde biten ve *yıllarca* süren hayatım tüm canlılığıyla gözlerimin önünde canlanıyor.

"Güzel ve iyi olduğunu hissettiğimiz bazı şeyler vardır ve onların peşinden açlıkla gitmeliyiz' diye bitiriyor." Connor duygularının bir kısmının galip gelmesini engellemeye çalışıyor ama gölün üzerindeki ağırlığı kaldıramıyor. O da bunu görüyor ve sadece muhteşem denebilecek bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Hemşireler göğsümde yatan bebeği incelemek için yanımıza yaklaşıyorlar. Bana başlarını sallayarak hayati değerlerinin mükemmel görüldüğünü söylüyorlar ve bizden uzaklaştıklarında Connor tekrar konuşuyor.

"George Eliot," alıntının yazarının adını doğru bir şekilde veriyor. "*The Mill on the Floss*."

Eliot. Parmağımı bebeğin yanağında gezdiriyorum ve tekrar mırıldanıyor. "Eliot," diye fısıldıyorum. "Ona yakışıyor." George Eliot, Mary Ann Evans tarafından kullanılan takma ad. Bir kadın.

Connor bu gerçeği biliyor ve acaba bu yüzden mi gülümsemesi daha da artıyor? "Eliot Alice," diye aniden ekliyor. "Ona daha çok yakışıyor."

"Alice'ten..." Sanırım biliyorum, ama isim olarak Lewis Carroll'ın *Alice'in Harikalar Diyarında Maceraları* kitabını seçmesine şaşırdım. Alice bir kadın karakter olmasına ve George Eliot da sıradan bir erkek ismine sahip bir kadın olmasına rağmen, Connor *oğlum*za Alice ismini vermenin sembolizminden hoşlanmış olmalı.

"Alice'ten...?" diyor, tahmin etmemi istiyor.

"Sigara içen bir tırtıl ve senden daha geniş sırttan bir kedinin olduğu bir hikayeden."

Gülüyor. "Alice bana Lily'yi hatırlatıyor."

Ağlamayı bıraktığımı sanıyordum ama bir damla gözyaşı daha aktı. "Nasıl olur?" "İkisi de nazik, yaratıcı, kendi başlarına esprili olabilirler ve tavşan deliklerine düşmeye meyillidirler."

Gülümseyerek kahkaha atıyorum.

Connor yüz ifademde boğuluyor ve ben onun ılıman, yatıştırıcı yüzeyinde süzülüyorum. Ancak hemşire doğum gününü anons ettiğinde, taşa koyduğum hedefi hatırlıyorum.

"Bu ufaklık tam 12:01'de doğdu." Eliot'ın başına takmam için bana küçük bir pamuk başlık uzatıyor.

Gözlerim açılıyor, işliyor ve işliyor...

1 Haziran.

O ¹ Haziran'da doğdu.

Ona ters ters bakmaya çalışıyorum ama böyle bir şey yapamam. Gözlerimin sıcaklığına dayanamayacak kadar kırılgan. *Çok üzgünüm, gremlinim.*

Sırtında küçük daireler çiziyorum ve sonra Connor'a bakıyorum. "Ona Brutus adını vermek için hâlâ vaktin var." O daha cevap veremedi Eliot'a fısıldıyorum: "Ben sana asla bu ismi vermezdim." *Affet beni.*

"Sen aşıksın," diyor Connor bariz bir şekilde. "Sen aşıksın," diye mücadele ediyorum.

"İki gerçek. Bunlarla ne yapacağız?"

"Başka bir tane al," diyorum. *Başka bir gerçeğe sahip ol. Bir bebeğiniz daha olsun.*

"Daha fazla aşk," diyor, alt metnimi açıkça okuyarak. "Bunu kabul edebilirim."

Şimdiye kadar bu sözleri hiç bu şekilde söylememişti. Ve evet, küçük hedefimi kaybetmiş olabilirim ama geleceği ve şimdiyi görüyorum.

Hiç bu kadar muzaffer hissetmemiştim.

*Connor & Rose Cobalt erkek bebeklerinin doğumunu memnuniyetle
karşıladı*

ELIOT ALICE COBALT

Haziran ¹, 2019

{ 15 }

Kasım 2019 The

Hale House

Philadelphia

LILY HALE

"Yanına balta aldın mı? Pala? Ayıları öldürmek için ne kullanıyordun?"
Tüm ciddiyetimle soruyorum.

Ryke neopren su şişesini spor çantasının yan cebine sokuyor ve sonra bana tuhafmışım gibi bakıyor.

Popomu koltuğumun kol dayanağına yaslıyorum. Ağır, hamile karnım yerçekimini seviyor. *Oturmak*, uzanmak ya da kıyıya vurmuş bir denizanası gibi yere sıçramak gibi bir ihtiyacım var. Üçüncü üç aylık dönemde her yerim ağrıyor ama beynim hala sürekli Loren Hale'e gidiyor. Yatağımda. Yatağımda.

Çıplak.

Üzerimde.

İçimde.

Hormonlar. Onları hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Seksin yerine endişeyi koymuş olsam bile, Lo ve seksten başka bir şeye odaklanıyor olmam büyük bir kazanç.

"Bu gerçek bir soru," diyorum uzun süren sessizlikte. Ryke çantasının fermuarını çekti.

"Ayıları öldürmezsin."

Sesimi alçaltıyorum. "Ama onu yerlerse..." Dört yaşındaki çocuğumun

bu varsayımsal korku senaryosunu duymasını istemiyorum, ama
duyamayacağı bir yerde olmalı

Yukarıda Lo ile bir çanta hazırlıyor. Garrison da ortalıkta yok. Willow'u görmek için bir haftalığına Londra'ya uçtu.

"Böyle bir şey olmayacak Lily," diye karşı çıkıyor Ryke. "Onun konusunda bana güvenebilirsin." "Burası orman. Ormanda her şey olabilir." Sadece orman mı

Gerçi mi? Moffy vahşi doğayı pek çok kez deneyimledi. Smoky Dağları'ndaki göl evimize o kadar sık gidiyoruz ki sürekli ne zaman döneceğimizi soruyor.

"Bunun göl evinden ya da sen ve Lo yokken onunla geçirdiğim diğer zamanlardan hiçbir farkı yok. Hepsi aynı şey. Peki neden şimdi çıldırıyorsun?"

"Çıldırmıyorum," diye çıkışıyorum.

"O zaman bu konuda garip davranıyorsun."

"Bana hep garip diyorsun."

Ryke iç geçiriyor, bana karşı kaba davrandığını fark ederek hayal kırıklığına uğruyor ve bunu yapmak istemediğini biliyorum. Cebinden yavaşça bir parça sakız çıkarıyor ama çiğnemiyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Seni *sert* sıklamemeye çalışıyorum." Gözlerini kıstı. "Öyle değil."

Gülümsüyorum çünkü eskisinden daha komik. "Aynı olduğunu söylediğini biliyorum ama bu farklı hissettiriyor. Bu çadır ve elektriksiz bir *kamp* gezisi ve..." Tıklıyor.

"Ve ne?"

"Çocuklarla yaptığımdan çok daha fazla risk ve şans alıyorsunuz."

Onun için de tıklıyor. "Lanet tırmanma duvarıyla ilgili, değil mi?" "Onu çocuk *odasına* sen koydun. Deli olan sensin!" Onu işaret ediyorum.

Bana gözlerini deviriyor. "Bu lanet olası güvenli."

Sullivan'ın odasına girerken kurdeşen döküyorum. Ryke bir yaşındaki kızı için ayakları ve tutamakları olan bir tırmanma duvarı inşa etti. Dün gördüğümde kafamda neon uyarı işaretleri yanıp söndü. Kırık kol! Kırık bacak!

Kırık ayak ve el parmakları!

Sulli, bir bebeğin herhangi bir şeye tırmandığını hiç görmediğim kadar yükseğe tırmandı.

Daisy ve Ryke onu görüyordu ve ben de kapının çerçevesine sarılıyordum. Kızlarının bunu sevdiğini söyleyebilirdim ama Moffy arabaların önünde koşmayı sevseydi, *hayır* derdim.

Ryke gibi biri için sınırın nerede olduğunu bilmiyorum. "Ya Moffy ateşin içinden koşmak isterse?" Ona doğru bir adım atıyorum, soruşturma modundayım. "Sen ne yapardın?" Göğsünü dürtüyorum.

Sanki milyonlarca yıldır hiç değişmemişim gibi bana bakıyor.

Doğru söylüyor. Ben hala müthiş bir hafiyeyim.

"Hayır derdim."

"Der miydin?"

"*Evet, Lily.*" Elini saçlarının arasında gezdiriyor. "*Önemsiyorum.* Onları asla tehlikeye atmam." Çenesini ovuşturuyor. "Sulli'ye neden tırmanmayı öğrettiğimi biliyor musun?"

Başımı sallıyorum. Paparazziler ona her zaman soruyor: *Sullivan'ın senin gibi bir dağcı olmasını ister misin?*

Onun cevabı: *Siktir git.*

"Çünkü bu benim hayatımın büyük bir parçası ve eğer korkudan onu bundan men edersem kızımı dışlamış olurum. Amacım onu profesyonel bir dağcı olmaya zorlamak değil. Bu onun seçimi."

Omuzlarım sadece biraz gevşiyor. "Tırmanmayı seçeceğini mi umuyorsun?"

Çok katı. "Bunu sadece Daisy'ye söyledim, o yüzden gidip Lo'ya, Rose'a, lambaya ve küvete söyleme."

"Hey," diyorum, "küvetten uzun zaman önce ayrıldım."

Ryke *neredeyse* gülümsüyor ama gülümsemesi hızla kayboluyor.
"Olanlardan sonra... hayır.

Sikerler." Arkadaşının öldüğü tırmanış kazasını kastediyor. "Umarım başka bir şey seçer. Sullivan için endişelenirdim. İpin diğer ucunda olmadığım her tırmanışta endişelenirdim, ama Daisy gibi, eğer sevdiği şey buysa, yapmasına izin verirdim."

Geniş ve kontrolsüz bir şekilde sırtıyor olmalıyım çünkü bana yine tuhaf tuhaf bakıyor. Ben de aklımdan geçenleri söyledim, "Sen de endişelisin."

"Tanrı aşkına."

"Sadece itiraf ettin. Geri almak yok."

İç çekiyor. "Biz aynı değiliz, Lily."

Yıllar önce ona seks bağımlısı dediğimde de böyle demişti. *Öyle olmamı istediğini biliyorum, demişti bir keresinde, böylece senin küçük seks bağımlıları anonim olmayan kulübüne katılabilirdim, ama bu olmayacak.*

"Endişeleniyorsun," diyorum. "Ben endişeleniyorum. Endişeliler Birleşti, biz." Vücutlarımızın arasını gösteriyorum.

Sakızını tekrar sarar. "Küçük bir eyalet parkında bir gecelik kamp gezisi için *endişelenmiyorum*. Kızımın üç bin metreden düşmesinden endişeleniyorum."

İyi noktalar.

Ateşim yükseliyor ve bunun yine artan endişemden mi yoksa sadece odadaki sıcaklıktan mı kaynaklandığından emin değilim. Bulabildiğim en yakın şeyi kapıyorum - ki bu da kanepenin minderindeki bir çizgi roman oluyor. Parlak sayıyı yüzüme doğru savuruyorum, küçük hava akımları beni serinletiyor.

"Burası sıcak mı?" diye sordum.

"Kendimi baygın hissediyorum."

"Otur lan yerine."

"Oturuyorum... sayılır." Hâlâ kolçağa yaslanıyorum. "Sanırım biraz gerginim." Gerçeklerle yüzleşmek zorundayım. Moffy ilk kamp gezisine katılacak ve bunun Ryke Amca ile olmasına şükretmeliyim. O bir vahşi doğa uzmanı.

Lo, Ryke dışarıda içeriden daha fazla zaman geçirdiği için bunun en iyi senaryo olduğunu bile söyledi. Buna karşılık Lo bir kibritle bile zar zor ateş yakabiliyor. Ateş yakmak için sabrı yok.

"En kötü ne olabilir ki?" Ryke sakızını cebine atar.

Ben daha sözlerimi tamamlayamadan, "Bir ayının *yanı sıra*" diye ekledi.

Çizgi romanı yavaşça yerine koydum. Bu Wolverine. *Bana güç ver.*

"Paparazziler," dedim ona. "Ya paparazziler seni takip eder ve sonra kaçamayacağın bir ormanda sana cehennemi yaşatırlarsa? Bu daha önce de oldu, yani *mantıklı bir* korku."

"Price ve Declan da geliyor. Medyayla ilgili bir şey olursa, onlar halledecek." Price, Daisy'nin koruması. Declan da Moffy'nin.

"Ya Moffy'nin durumu iyi olmazsa? Onu teselli etmek için yanında olamayacağım." Ryke *ben değilim*. O kadarını söyledi.

"Bak, Rose'a Janie çıldırırsa onu en yakın otele götüreceğime söz verdim. Bunun planını yaptım. Aynı söz Moffy için de geçerli."

"Teşekkür ederim." Endişelerim azalmaya başlıyor, özellikle de Rose'un, en büyük ve en bilge kız kardeşimin Jane'in hayatını Ryke'a emanet etmesi fikri karşısında. Bahse girerim onu güvenlik konusunda bir saat boyunca sorguya çekmiştir.

Kanepenin minderine uzanıyorum ve Ryke çantasını bırakıp yanıma oturuyor. Ellerimi karnıma koyuyorum, bebek durmadan tekmeliyor.

Ryke elini karnıma koyuyor ve onun kıpırdanışını hissediyor. Daha önce birçok kez dokunup dokunamayacağını sormuştu. Moffy'ye hamileyken fiziksel etkileşimlerimiz beni korkuturdu ama şimdi çok daha iyiyim. Bu yüzden Ryke'a her zaman izin veriyorum.

"Korkuyor musun?" diye soruyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi görünüyorsun?"

"Biraz yorgun görünüyorsun."

"Çok hareket ediyor ve bazen geceleri beni uyutmuyor." O. Luna Hale. Bir kızım olmasından biraz korkuyorum ama sadece diğer insanlar yüzünden. Daisy'yi rahatsız ettikleri gibi onu da rahatsız etmelerini istemiyorum. Küçük kız kardeşim için "Geleceğin *seks bağımlısı*" dediler. Sırf benim yüzümden.

Luna'nın Daisy'den daha kolay bir zaman geçireceğine inanmak zorundayım.

"Keşke Daisy de seninle kampa gelseydi." diyorum usulca. Kız kardeşim Calloway Kampı'nın bir bölümünü "boş aylarda" -evrak işleri ve Skype toplantılarını da içeren- genişletmeye karar verdi.

"Ben de öyle," diyor Ryke, "ama Sulli ile iyi bir hafta sonu geçirecek." Bundan şüphem yok.

Lo ve Moffy'nin aşağıya inmesini ve Rose ile Connor'ın Jane'i buraya getirmesini beklerken tek düşündüğüm *ayılar*. Kahverengi ayılar. Boz ayılar. Bir kutup ayısı çıkageldiğinde aklımı kaybediyorum.

Ryke yarı ilgiyle Wolverine çizgi romanını karıştırıyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Neden seninle gelmediğimizi bana hatırlatır mısın?"

"Birincisi, sen hamilesin." Kabaca bir sayfa çevirir ve *Gözyaşları*. Kahretsin! Dondu kaldı.

Donuyorum. Lo çizgi romanlarımızın durumu konusunda çok sahiplenici. Yeniden canlandırdığımda fısıldıyorum, "Kanepenin minderine koy, asla öğrenemez."

Ryke kışının altındaki yastığı kaldırıp çizgi romanı altına kaydırmadan önce omzunun üzerinden kontrol ediyor.

"Lo seninle gelebilir." Kaldığımız yerden devam ediyorum. "O da seninle gelmeli."

"Bir kibritle ateş bile yakamıyor ve en son birlikte kampa gittiğimizde matarasını çalıkların arasına attı. Kardeşimi severim ama yardımdan çok sorun çıkarır. Her şeye bahse girerim ki gitmek bile istemiyor."

"Evde kalmayı mı tercih ediyor?" Moffy ile gitmeyi tercih eder diye düşünmüştüm.

Ryke bir sır saklıyormuş gibi boğazını temizliyor. "Evet." *Ne yalancı bir yalancı*.

Elimdeki en iyi bakışı atıyorum ve bu işe yaramış olmalı çünkü Lily Müfettiş Hale'in baskısı altında çatlıyor.

"Bak, ben yeğenlerini kamp gezisine götüren eğlenceli bir amcayım. Ve bu sayede sen ve Lo bütün hafta sonu birbirinizi istediğiniz kadar becerebileceksiniz."

Çenem çözülüyor. "*Bu* yüzden mi" -kollarımı sallıyorum- "böyle oluyor?"

"Neden sadece *kamp gezisi* diyemiyorsun?" "Ryke," diye çıkışıyorum.

"Sebeplerden biri. Birden fazla nedeni var, Lily."

Kollarımı elimden geldiğince iri göbeğimin üzerinde kavuşturuyorum. "Onu becermek istemiyorum."

"Saçmalık." Bu yıl duyduğum en sağlam *saçmalıklardan* biri.

Uzun, ağır bir iç çektim. Hormonlarım azmışken Lo ile daha fazla yalnız kalmak güzel olacak. Sadece seks için tüm bu orkestrasyonu sevmiyorum. Bunun beni kötü bir anne yapmadığını kendime sürekli hatırlatmak zorundayım.

Çoğu insan yalnız kalmak ister, sadece seks bağımlıları değil. *Değil mi?* Doğru.

Değil mi?

Kafam karışıyor.

"Hafta sonunu bize ayırdığın için teşekkürler," diyorum ona. "Ben eğlenceli bir amcayım. Bunun için buradayım."

Kapı patlayarak açılır. "MOFFY!" Dört yaşındaki Jane antreden oturma odasına girerken bağılıyor. "KAMP ZAMANI!"

Ryke'in yanındayım.

Soluk pembe paltolu Jane, hevesli gözlerle odayı arıyor.

"Yukarıda," diyorum Jane'e.

"Teşekkürler, Lily Teyze!" Merdivenleri hızla çıkar, ikincisinde düşer, sonra aceleyle kendini toplar ve "MOFFY!" diye bağıırır.

Rose bizi kanepenin yanında görür görmez rotasını Ryke'a doğru çevirdi. Connor da hemen arkasında.

"Her şeye sahip misin?" Rose'un ateşli sarı-yeşil gözleri milyonlarca tehdit barındırıyor.

Ryke çantasına dönüyor ve ellerini gelişigüzel ceplerine sokuyor. Kanepeye yaslanma pozisyonuma devam ediyorum.

"Evet." Kanıt olarak çizmesiyle çantasına vuruyor.

Connor pembe prenses çantasını siyah spor çantasının yanına yavaşça bırakıyor. Düşündüğümünden daha sakın görünüyor. Biricik kızını

Ama Connor'ın poker suratını okumakta hiç iyi olamadım.

"Endişeli misin?" Ona sordum. "Hiç mi?"

Zar zor göz kırpmıyor. "Yağmur yağabilir, evet. Yüzde elli beş ihtimal var." Belli ki ağaçların arkasında gizlenen ayılar ya da kameramanlar konusunda endişelenmiyor.

Hepsi senin, Lily.

Rose bile sakinleşti. Ryke'ın taşakları ve penisi hakkında sözlü tehdit yok. Korkuyorum. *Sikini düşünmeyi bırak.*

Rose ve Ryke dün kamp gezisi hakkında konuştular. Kızın evinde bir çiti tamir ediyordu ve belki de Jane çıldırırsa onu bir otele götürme sözünü o zaman verdi.

Ayak sesleri merdivenden aşağı iner. Lo, Moffy ve Jane peşindeyken oturma odasına girer. Moffy'nin Kara Dul çantasını prensesinkinin üstüne bırakır.

Moffy küçük Ray-Ban güneş gözlüklerini kafasına geçiriyor. Sonra deri ceketinin fermuarını çekmekte zorlanıyor. Son zamanlarda giderek daha çok Ryke gibi giyiniyor.

Lo, Moffy'nin önünde diz çöküyor ve fermuarını çekmesine yardım etmeye çalışıyor. Moffy yüksek sesle nefes veriyor ve taklit ettiği kişiyi etkilemeye çalışarak Ryke'a bakıyor. Amcasına duyduğu hayranlık garip olmamalı ama medya Lo, ben ve Ryke arasındaki üçlü dedikodulara odaklanmış durumda.

Amcasıyla olan yakınlığı bir magazin gazetesinin daha kötü söylentiler yaymasına neden olabilir. Lo, *Celebrity Crush*'ın bir kez denediğini söyledi. Bir gazeteci Moffy'nin gerçekten Ryke'ın oğlu olduğunu iddia etmişti. Neyse ki Connor bu haberi yayılmadan önce bastırmış ama Lo bana anlattığında sesi çiğ ve boğuktu.

"Benim duygularımla ilgili değil," dedi, "*onunkilerle* ilgili. Şüphe, Lil-Bundan şüphe etmesini istemiyorum."

Lo'ya sarıldım, o da bana sarıldı.

Medya berbat diye ilişkilerimizi mahvetmeyeceğimizi tekrar teyit ettik. Moffy'yi Ryke'dan asla ayırmayacağız. Amcasını seviyor ve bu evrendeki en iyi şeylerden biri olmalı. *Öyle zaten.*

Sadece endişeleniyorum. Ben bir endişeliyim. *Karar verildi.*

Ve Moffy kirli dolabımı duyarsa beni iğrenç bulacağından endişeleniyorum. Benden nefret etmek için sebepler bulacak. Oğlumla olan yakın ilişkiyi kaybedeceğim çünkü medyanın benim kim olduğuma dair algılarını içine çekmiş olacak. Nasıl algılandığımı anlayacak kadar uzun süredir haberlerdeyim. Yalnız, Loren Hale'in yanında değil, pek iyi değil ama eskisi kadar da kötü değil.

Geçmişten en popüler tweet: *Lily Calloway aldatan, pis bir fahişe. Ew. Vajinasının ne kadar iğrenç olduğunu düşün.*

Keşke insanlar vajinam hakkında düşünmeyi bıraksa. Çünkü o zaman oğlumun vajinam hakkında düşündüğünü düşünüyorum ve kendimi battaniyelere gömmek ve asla çıkmamak istiyorum.

İyi haber: *neden bu* kadar incitici olduğunu açıkladığım için *We Are Calloway* yayınlandıktan sonra her magazin ve haber kuruluşu bana nemfo demeyi bıraktı. Ahlaki bir omurga geliştirip ricamı dinlemediler. Hayranlar Daisy'nin TSSB ve depresyonunu eleştirdiklerinde *Celebrity Crush*'ın peşinden dirgenlerle gidiyorlar ve nympho terimini kullandıkları için magazin dergisine o kadar çok saldırdılar ki makalelerini geri çektiler.

Connor, endüstrilerin ne üreteceğini tüketicilerin belirlediğini söyledi ve ben bunu yakın zamana kadar hiç anlamamıştım.

Lo, Moffy'nin fermuarını kapattıktan sonra ayağa kalkıyor. "Üşürse diye yanına fazladan bir ceket daha aldım."

"Mükemmel." Ryke siyah spor çantasını omzuna atıyor ve diğer iki çantayı her iki eliyle kolayca alıyor.

Moffy çoktan Lo'dan ayrılır ve Ryke'a koşar. "Hazır mıyız? Gidebilir miyiz?" Heyecanı yüzünü aydınlatıyor.

"Evet, hadi çıkalım. Janie?"

Jane parıltılı leopar desenli bir beyzbol şapkası takıyor. "Au revoir." Fransızca *vedalaşıyor*, annesine ve babasına el sallıyor ve sonra geçit törenine önderlik ederek kapıdan çıkıyor.

Moffy Ryke'ın yanına yetişir. "Çantamı taşıyabilirim."

Kaşları kalktı. "Taşıyabilir misin?"

Moffy tekrar tekrar başını sallar.

"Sıkı tutun, küçük adam." Moffy'nin bir kayışı kavramasına izin veriyor.

Kollarını kavuşturmuş oğlumuzu izleyen Lo'ya doğru sürükleniyorum. *Bu çok zor.* Moffy sadece dört yaşında ama şimdiden büyük çocukların yaptığı şeyleri yapmak istiyor. Ya bizi unutursa?

Lo bana sarıldı.

"Sanırım bir Hufflepuff ve Slytherin'in bir Gryffindor bebeği olması böyle hissettiriyor olmalı." diye fısıldıyorum. Bu beni neden bu kadar duygulandırıyor? Gözlerimi kuruluyorum. Kurudular. *Hâlâ kurular.* "Üzgünüm."

"Lil." Lo beni sıkıyor. "Hangi evde olduğunu bilmiyoruz. O değil henüz *on bir.*"

Bu doğru.

"Ve zaten anlaşıştık. Gryffindor'a giderse mutlu oluruz." Bu daha da doğru.

Moffy ve Ryke antrede kayboluyor ama kapının çarparak kapandığını duymuyorum. *Bir terslik var.* Tam o sırada Moffy oturma odasına koşuyor, gözleri üzerimizde.

Lo'nun bacaklarına sarılıyor. "Güle güle, baba."

Sonra benimki. "Güle güle anne." O fuayeye geri dönmeden önce karşılık vermek için ancak zamanımız oluyor. Bu sefer kapı kapanıyor.

Bizi unutmadı.

Hafif bir şaşkınlıkla gülümsüyorum.

* * *

Connor ve Lo arabanın garaj yolundan ayrılışını izlemek için gittiler. Ben de kanepenin minderindeki yerime döndüm. Sanırım Rose'un oturma odasında kalmasının tek sebebi bendim.

Yanımda oturan kız kardeşime "Bu kötü bir fikirdi," diyorum.

"Buna ihtiyacın var."

Kaşlarımı çatıyorum, aklıma gelen ilk şeyin ben *olmasından* hoşlanmıyorum.

Belki de bunu gördüğü için ekliyor: "Yüzlerini gördün mü? Bizim toprak ve böcekler arasında eğlendiğimizden daha çok eğlenecekler." Duraklıyor. "Eminim eve bir milyon böcek ısırlığıyla dönecek. Aklıma gelmişken..." Cep telefonunu çıkardı ve bir not yazmaya başladı. "*Kalamin losyonu al.*"

Rose'a "Sadece gece seksi yapabilirim," diye hatırlatıyorum. "Üçüncü üç aylık döneme kadar programımı aksatmıyordum."

Rose saçlarını atkuyruğu şeklinde topluyor. "Ne zaman odada olsa onu gözlerinle beceriyorsun."

"O kadar belli mi ediyorum?" Endişeleniyorum.

"Evet." Çantasından rujunu çıkarır ve tüpün kapağını açar. "Kişisel zaman ayırmakta utanılacak bir şey yok. Buna ihtiya ın var. Bazen benim de ihtiya ım oluyor. Ve bunu yapmalısın, özellikle de Luna geldiğinde bir süre seks yapmadan yaşamak zorunda kalacağın için."

Doğumdan sonra altı hafta "seks yok" kuralı. Yine kıyamet günü gibi ama Moffy'yi doğurduktan sonra ba ardım. Bir kez yapabildiysem, eminim iki kez de yapabilirim.

Rose mavi elbisesiyle bebeğinin karnını çok fazla göstermiyor. Hâlâ hamile olduğuna inanamıyorum. O zaman inanabilirim. Bir kız  ocuk sahibi olmaya kararlı ve bu yüzden Eliot'ın doğumunun ardından seks yapabildiği anda hamile kaldı. *Altı hafta ve sonra tekrar hamile.*

 ılgınca.

Daisy, ablamızın tüm bu çılgınlığı sevdiğini s yl rdi. Kobalt kaosu artık gerçek bir şey ve Connor ile Rose her saniyesinden keyif alıyor.

" oktan yazıldı, sevgilim. Yarın  ğle yemeği," diyor Connor, yanında Lo ile oturma odasına girerken.

"Asistanın *Taco*'ya söyle. Ben senin karın değilim. Su iden nefret ederim."

Rose hamileyken çiğ balık yiyemez ama yine de vejetaryen d r mler yiyebilir.

"Bu onun açısından bir dikkatsizlikti," diyor Connor. "Ben olsam tercihlerini unutmazdım."

Rose çantasını dirseğinin üzerine koyarak bir kraliçe gibi ayağa kalktı. "Gitme zamanı." Lo'ya alev alev yanan bir bakış fırlatır. "Loren, lütfen kız kardeşime bu durumun sadece onun yararına olmadığını hatırlat."

Ellerime bakıyorum.

"Bu sadece seks değil, Lil. Karımla bir randevu gecesi istiyorum."

Suçluluk duygusu bedenimden kaçıyor ve beni özgürleştiriyor.

Rose ve Connor ayrılırken kız kardeşimin sesi azalıyor. "Lütfen bana biz gitmeden önce parmak tavukları çözdüğünü söyle." Çocuklarına, çocuklarının tercih ettiği şeyleri yediriyorlar. *Celebrity Crush* hala Rose ve Connor'ın her gece beş çeşit yemek servis ettiğini düşünüyor.

Bu doğru değil.

"Kiminle evlendiğini sanıyorsun?" diye sorar. "Bir narsistle, şefle değil."

Kapı kapanmadan önce göz kamaştırıcı sırtışını hayal ediyorum.

Odayı bir sessizlik kaplıyor. Keskinleşmiş yüz hatlarını görebilmek için boynumu kanepenin üzerinden uzatıyorum. Her gün çocuk Loren Hale'in ne zaman erkek Loren Hale'e dönüştüğünü merak ediyorum ve ona nasıl bu kadar uzun süre karşı koyabildiğimi merak ediyorum. Mesele sadece çene çizgisi ve elmacık kemikleri değil. Beni nasıl gördüğü. Tek bir bakışta. Tek bir bakışta.

Değerli. Çok güzel.

Çöpten çok uzaktasın, Lily Hale.

Onun benimle ilgili algısı var olan tüm çirkin algıları alt ediyor. Kendim hakkında inandığım şeyleri pekiştiriyor.

Değerli. Çok güzel.

Çöpten çok uzaktasın, Lily Hale.

Onun sevgisini içime çekiyorum. Arzu bacaklarımın arasında birikiyor. *Elleri kalçalarında, uyluklarında.* Evet. Evet. *Evet, evet.* Düşüncelerim onun aletine indiğinde neredeyse nabzım atıyor.

Hepsini.

İçimde.

Şimdi.

Donuyorum, gerçekten nabzım atıyor ve şimdiki zamana konsantre oluyorum. Ne kadar istesem de Loren Hale ile karşı karşıya *değilim*. Hâlâ kanepenin diğer tarafında duruyor.

Bana o kadar bilerek bakıyor ki yanaklarım hemen kızarıyor. Rose'un onunla göz göze gelmemle ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Öyle mi yaptım?

Çok belli ediyorum.

Ezici sessizlikte gerginlik artıyor. Boynum ağrıyor, bu yüzden boş televizyona odaklanıyorum ve dizlerimi sıvazlıyorum. "Yani..." *Lo'nun siki*.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, bir saniyeliğine kayboluyorum. Bir hayalin içinde sürüklenmemek için kollarımı sallıyorum. Neden bu kadar garip hissediyorum? Onu hayatım boyunca tanıdım. En iyi arkadaşımın yanında uyanıyorum. En iyi arkadaşımın yanında uyuyorum.

Kanıt yüzyıllar boyunca sürer.

Onu kontrol etmiyorum. Sadece parmaklarımı dizlerime vuruyorum. "Randevu gecesi mi?" *İşte bu yüzden garip*. Ne zaman onlara randevu gecesi diyoruz ki? "Ne yapacağız?"

"*Rogue Cut*'ı izle." Yanımda oturuyor.

Dört kelime moralimi yükseltiyor. *Rogue Cut*, *X-Men*'in özel bir baskısı: *Days of Future Past*. Diziler, yeni filmler ve Moffy için çizgi filmler uğruna bonus sahneleri bitirmeyi hep erteliyoruz.

Lo'ya doğru aç yapıyorum. "Aman Tanrım, ya gizli bir Magneto sahnesi varsa?" Burnumu kıvırıyorum. "Olamaz. Sence *Rogue* ve Magneto'yu çizgi romanlardaki gibi bir araya getirmişler midir?" Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Benim shipper kalbim bunu kaldıramaz, Lo. Bu *kelimenin*

tam anlamıyla benim en sevmediğim eşleşme. Asla."

"Orası Dünya-295," diye hatırlatıyor bana. "Onu buraya dahil etmek biraz zorlama olur." Karşı çıkmak için ağzımı açıyorum, ama o ekliyor, "*Ama* eğer olursa, bu boku hızlı bir şekilde ileri saracağım."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, aşkım. Hızlı ileri sarılmış bok en sevdiğim bok türüdür." Kuru gülümsemesi yanaklarını çukurlaştırıyor.

Vücudum zonkluyor. *Odaklan. Odaklan. Filme. Filme.* Söylüyorum.

O filmi açarken ben kanepeye yaslanıp rahatlıyorum. Uzatılmış baskının on beşinci dakikasında bacaklarını sehpanın üzerine atıyor, yanlarımız birbirine değiyor ve kolunu omuzlarıma doluyor.

Sertçe oturuyorum, Lo'ya sarılırsam ellerimin kot pantolonuna gideceğini biliyorum. Fermuarını açıp orgazm olmak için acele edeceğim. *Yavaş*, kendime sık sık hatırlatıyorum.

Yirmi dakika geçti.

Kıvranıyorum. *Lily!*

Seks süper kahramanlardan daha iyi görünüyor. Daha önce de birçok kez böyle düşünmüştüm. Ama Lo bunu randevu gecesi olarak adlandırdı ve ya film bitene kadar sabırla bekleyeceğimi umuyorsa?

Randevu gecesini

mahvetmeyeceğim. Seksle

değil.

Lo'ya bir göz atma riskini göze alıyorum. Film onu benden daha çok hipnotize ediyor. Magneto ekranda belirdiğinde kaşları çatılıyor ve tekrar dinlemek için sahneyi on saniye geri sarıyor. İşte bu yüzden yönetmenin yorumlarını izlememiz sonsuza kadar sürüyor.

Kasıklarına bakıyorum. Ya üzerine oturursam?

Geriye doğru... Anal.

Doktorum bu kadar hamileyken anal yapmamamı tavsiye etti. Yine de düşünüyorum.

Anal. Kulağa bu kadar çirkin gelen bir kelime neden bu kadar iyi hissettirmek zorunda? Düşüncelerim çok tuhaf ama yine de bununla bir sorunum yok. *Tuhaflığını kucakla.* Bu fikre güvenle başımı sallıyorum.

Lo filmi durdurur. "İyi misin?" Kehribar rengi gözleri başımdan belime ve ellerime doğru gidip gelerek durumumu değerlendiriyor.

"Harika. Neden?"

"Kendi kendine başını salladın." Yanağımı okşuyor ve ben de bir şey yapıyorum, avucuna doğru sokuluyorum. *Daha fazla. Daha fazla. Daha yakın.*

İlahilerimi duyamaz ama gözlerimde görüyor olmalı. *Randevu gecesi.*

"Randevu gecesi "nin sekse karşı bir slogan olacağını kim bilebilirdi? Ama öyle. Benim için öyle. Elini çekecekmişim gibi bileğini kavradım. Sonunda donuyorum, büyük avucu yanağıma çok sıcak geliyor.

Kendi kendine başını salladın, dediğini hatırlıyorum.

"Yani?" Kafa sallamak nasıl kötü olabilir? Ben bir kafa sallayıcıyım. Kendine güvenen, başını salladığını iddia eden biri. Kaşlarımı çatıyorum. Kafa sallayan diye bir şey var mı ki? Gerçek bir kelime olup olmadığını söylemesi için Connor Cobalt'a ihtiyacım var ama şimdi değil. Seks konusunda Connor Cobalt'a ihtiyacım *yok.*

Lo boştaki eliyle kumandayı çeviriyor. "Bunu sadece kendini bir şeyin üzerine kaldırırken yapıyorsun."

Boğazımı temizliyorum. "Kendime analın kulağa çirkin bir kelime gibi gelebileceğini ama yine de hoşuma gidebileceğini ve bunun sorun olmadığını hatırlatıyorum." Tekrar başımı sallıyorum. Siktir et, ben bir baş sallayıcıyım - bu bir kelime olsun ya da olmasın.

Lo gülerek gülümsüyor.

Hâlâ avucunu yüzüme hapsettiğimi fark ediyorum. "Bu senin..." Lo'ya elini geri veriyorum.

Gülümsemesi, yaralı görüldüğü noktaya kadar kaybolur. "Tabii... alabilir miyim?"

Beni öpecekmiş gibi öne eğiliyor, ama sonra alay ediyor, bir nefes geri çekiliyor. Nefesim kesildi, muhtacım.

"Lily Hale," adımı seksi bir fısıltıyla söylüyor. *Çok yakın*. Öp beni. Öp beni. *Öp beni*. "Elimden daha fazlasına sahip olabilirsin."

Evet.

Onu öpmeye çalışıyorum ama dudakları benimkileri es geçerek tekrar alay ediyor. Kulağıma doğru mırıldanıyor, "Yavaşça."

Ağrıyor ve zonkluyorum. Bana doğru daha fazla dönüyor, dizini minderin üzerinde. Eli kaslı gömleğimin kolunda tehlikeli bir yolculuğa çıkıyor.

Göğsümün yanındaki deriyi sıyrıyor. *Daha da yaklaşıyor. Daha da yaklaşıyor*. "Lo," diye nefes alıyorum, daha da muhtaç bir halde. Onu tekrar öpmeye çalışıyorum. Başını çeviriyor ve dudaklarım çenesine değiyor.

"En büyük alaycı sensin," diye yakınıyorum.

Lo bana bin yıl daha sataşabilirmiş gibi gülümsüyor. "Peki ya şimdi, aşkım?" Başparmağı meme ucumu okşuyor, elinin tamamı göğsümü kavırıyor. Hassas tomurcuğa bir fiske vuruyor ve ben sarsılıyorum, dudaklarım aralanıyor, sinirlerim alevleniyor.

Başımı yana sallıyorum, bacaklarım titriyor. Sonra ekranda duraklatılmış filmi fark ediyorum. *Randevu gecesi*.

"Lo..." Kendimden çekiniyorum.

"Lily?" Sesi telaşla yükseliyor. Avucunu hamile karnıma dayıyor, bebek için korkuyor, sonra diğer eli yanağıma dokunuyor. Benim için korkuyor.

"İmfineİmfine," diyorum hemen. "Ama randevu gecesi?" Filmi kısa kesmemizin nedeni olmak istemiyorum.

Omuzları düşüyor, rahatlıyor. "Sana bir sır verebilir miyim?" Sesi tekrar fısıltıya dönüşüyor. Sonra yavaşça sırtımı kanepeye doğru yönlendiriyor, böylece uzunlamasına uzanıyorum.

O üzerimde kalırken ben Lo'ya odaklanıyorum, eli tekrar kaslı gömleğimin altına giriyor. "Sikler de dahil mi?"

Küçük göğsümü sıkıyor. "Bir horoz."

Islandım. "Senin sikin mi?"

Elimi tutuyor. "Bu sik." Elim pantolonunun ve boxer külotunun içine sokmadan önce kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açıyor.

O çok sert.

Gözlerim büyüdü. Şu anda sertleşeceğini düşünmemiştim. Film modunda olduğunu sanıyordum.

Lo diyor ki, "*Bu* geceyi seninle geçirmek istiyorum. Çünkü seni becermek istiyorum, sadece sen beni becermek istediğin için ya da Luna geldikten sonraki altı haftalık *seks* yaşağı yüzünden değil."

Nabzım hızlanıyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler ağzımdan kaçıyor. Sessizliğimde, elimi pantolonundan çıkarıyor ve sonra belimin altına bir yastık sıkıştırıyor, bacaklarım zaten onun için ayrılmıştı.

Yaklaş. Öp beni. Doldur beni.

Birkaç kez göz kırpıyorum. Ya onu yanlış yorumluyorsam? Ya şu anda seks teklif etmiyorsa? "Bekle... Bu ne anlama geliyor?"

Lo üzerimde geziniyor. "Lily Hale." Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, köprücük kemiğime yakıcı bir öpücük konduruyor. Bir tane de boynuma. Öne doğru eğilmeye çalışıyorum ama karnımın ağırlığı beni sabit tutuyor. "I..." Gömleğimi çekiyor.

göğüslerim görünüyordu. "İstiyorum..." Dudakları meme uçlarımda geziniyor. Titriyorum. *Aman Tanrım*. "Şuna..." Dili sert etin üzerinde geziniyor. "Siktir..."

İçime gir. İçime gel.

Eli taytıma ve külotuma dalıyor. Ateşimi avuçluyor. "Sen..." İki parmağını içime sokuyor.

Nefesim kesiliyor, başım geriye doğru sallanıyor, kaslarım geriliyor. *Yesyesyes*. Parmaklarını titretiyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. "OhmyGod." Başım dönüyor.

Dudakları dudaklarımı yakalıyor. Derinleşen, ruhunun derinliklerinden gelen şefkatine gömülüyorum. Bunun son öpüşmemiz olacağı söylenmiş gibi öpüşüyoruz. Birbirimize bunun neden son olamayacağını gösteriyoruz. Başkaları öyle olması gerektiğini söylese bile.

Bir eliyle taytımı ve külotumu çıkarmak için ara veriyor, dudakları tam benimkilere değiyor, gözlerimiz birbirine yapışıyor. Nefes nefese soruyorum: "Benden daha mı azgınsın? Bu..."

"Ne değil?" Kenarlı sesi *arzuyla* titrememe neden oluyor.

Ben cevap verene kadar ikimiz de çıplak kaldık. "Mümkün değil." Parmakları en zevkli noktayı bulduğunda kıvraniyorum. Parmaklarını daha hızlı, tekrar tekrar sokuyor ve sırtım kavisleniyor.

Yukarı doğru ağlıyorum, parmaklarım omuzlarına gömülüyor. "Yesyesyes!"

Dudaklarını tekrar kulağıma götürüp fısıldıyor: "Ne kadar azgın olduğumu hissetmek üzeresin, aşkım."

Aman Tanrım... Sertliği bana yaklaşırken ellerim onun karın kaslarını sıyrıyor. "Daha yakına," diye yalvarıyorum. "Ne kadar yakın?" diye alay ediyor, bekliyor ve bekliyor.

Ter derimi kaplıyor. "Sonuna kadar...içeri."

Lo'nun koruyucu bir eli karnımın üzerinde. Sanki bebeğimiz için
ağırdan alması gerektiğini hatırlatıyor. Sonra beni öyle bir
dolduruyor ki.

Bu beni geriyor. Gerginleşiyorum ve bana bakışları beni ele geçiriyor. O bana karşı sallanırken gözlerimiz birleşiyor, kasları esniyor.

"Daha yakın, daha yakın," diye yalvarmaya devam ediyorum, gidebileceği kadar yakın olsa bile. Loren Hale tarafından tamamen tüketilmek istiyorum.

Boğazında bir hırıltı, daha yavaş ama daha derin hareket ediyor. Her değişimini içimde hissediyorum. Üzerine oturmak istiyorum. Ona sakso çekmek istiyorum. Ona binlerce farklı şey yapmak istiyorum ve onun da bana binlerce farklı şey yapmasını istiyorum.

Bir sonraki itişte dünyam dönüyor. "Lo..."

Parmakları meme ucumu sıyrıyor. Sıkıştırıyor. Titriyorum ve inliyorum, ona sarılıyorum.

"Lo."

Eli bacağımdan aşağı, kalçama doğru ilerliyor.

"Üzerine oturmak istiyorum," diye birden ağızımdan kaçırıyorum. Ayrıca ona hamile kalması imkânsız dört pozisyon daha söylüyorum. "...ve ağızıma boşalmak istiyorum."

Yatakta çok bakımlıyım. Geçen hafta bana öyle söyledi. Sevgi dolu bir şekilde.

Lo öne doğru sallanırken beni dudaklarımdan öpüyor. Yanlarını tutuyorum, hala onunla doluyum. Biz biriz. Her zaman birdik.

Ve bedenlerimiz birleştiğinde, *ihtiyaç ihtiyacın* ötesinde ve daha çok hayatta kalmak gibi hissettiriyor. Bu dünyada birlikte hayatta kalıyoruz.

Zirveye ulaşıyorum ve sadece Lo'ya bakıyorum, vücudum coşku içinde titriyor.

Kehribar rengi gözleri derin, köklü bir sevgiyle dolup taşıyor ve ben ona demir atıyorum.

20:47.

Lo pozisyonlarımın çoğunu reddetti ama ona sakso çekmeme izin verdi. Ben otururken o kanepede diz çöktü ve onu ağzıma aldım. Yüz ifadesi en iyi kısımlardan biri. Karasevda ve *şehvet* gözlerini kaplıyor ve saçlarımı yüzümden uzak tutuyor. Boşaldığında tüm çenesi gerilir. Başını arkaya yatırır ve gözleri yuvarlanmadan önce bakışları tavanı öldürür.

Orgazm olmak beni tahrik ediyor ve o da bunu biliyor. Bu yüzden bana tekrar yardım etmek zorunda kaldı. "Artık yok," diye hatırlattı bana.

"Biliyorum." Havlumu hamile bedenimin etrafına sarıyorum. Daha yeni duş almıştık ve seks maceralarımızı düşünürken bu azgın bakışa sahip olmalıyım. Hamileyken takıntılara kapılmak çok daha kolay. Yüzlerce orgazm aramaya iznim yok.

Telefonum aniden banyo tezgahında çalmaya başladı. Yer kaygan olduğu için paytak paytak yürüyorum. Lo havlusunu vücudundan önce saçını kurulamak için kullanıyor ama şikayet etmiyorum. Çıplak Loren Hale'i seviyorum.

"Kim o?" diye soruyor tam telefonu elime aldığımda. Lo arkamdan geliyor, ekran aydınlanmıştı.

Kalbim sıkışıyor. Bildirimlerde *Ryke* ve ardından kısmi metin yazıyor. Hemen tıklıyorum. Kamp gezisi için ayrıldığından beri ara sıra *burada olduğumuz ve her şeyin yolunda olduğu* dışında hiçbir şey duymadık.

Kısa bir an için endişem artıyor.

Sonra bir nefes alıyorum.

Bir fotoğraf gönderdi. Ryke, Jane ve Moffy bir kamp ateşinin etrafında oturup marshmallow kızartıyorlar. İkisinin de kocaman şapşal gülümsemeleri var. *Paha biçilemez.*

Dudaklarını kaldırmakta bile zorlanan Ryke da gülümsüyor. Eminim korumalardan biri onlar için fotoğraf çekmiştir.

"Mutlu görünüyor," diyor Lo, sesinde bir gülümseme. "Kardeşin mi yoksa oğlumuz mu?"

Merak ediyorum.

"İkisi de."

Telefonu kapatıyorum ve ona doğru dönüyorum. "Bunu yaptığımıza memnunum." Başımı salladım. "İyi seçim yapmışız." Moffy amcasıyla kaliteli zaman geçiriyor. Lo ve ben baş başa kaliteli zaman geçiriyoruz.

Her şey olumlu.

Ve bunun seksle hiçbir ilgisi yok, seks *çok iyi* olsa bile.

Lo'nun eli karnıma düşüyor. "Luna," adını çoğu zaman söylediğinden çok daha nazikçe söylüyor. "Kamp yapmayı sevecek misin? Yoksa annem gibi ayılardan mı korkacaksın?"

Omzuna vurdum.

"Bu iyi bir korku," diye savunuyorum.

"Gelmiş geçmiş en iyi korku." Sonra dudaklarımın dışını öpüyor, *Alay etmek.*

Bir anda ciddileşiyorum. "Endişeleniyor musun?" Kız çocuk sahibi olmanın erkek çocuk sahibi olmaktan daha korkutucu olacağını kabul ettim. Lo bile bir kız çocuğu yetiştirmenin farklı olacağını, hatta belki de ilgi odağı olmanın altında daha zor olacağını söyledi.

"Lanet olası ayılardan korkmuyorum," diye takılıyor ama aslında ne sorduğumu biliyor.

"Lo-"

"Onu koruyacağım," diyor güçlü ve kesin bir şekilde. Hâlâ endişeli görünüyor olmalıyım çünkü tekrarlıyor. "Onu koruyacağım, Lil. Ve

Biliyor musun, bana ihtiyacı bile olmayabilir." Yanaklarımı okşuyor. "Senin gücünün bir kısmına bile sahipse, iyi olacaktır."

Dudaklarımı öperek bu gerçeği pekiştiriyor.

Lily & Loren Hale kız bebeklerinin doğumunu memnuniyetle karşıladı

LUNA HALE

Kasım 30th, 2019

{ 16 }

Aralık 2019 The
Lake House
Smoky Mountains

LOREN HALE

Kar ceketimin fermuarını yukarı çekerken kardeşime "Bunların hepsi senin suçun," diyorum. Sonuncusunun yerine koyabileceğimiz bir köknar ya da ladin ağacı bulmak için sık ormanda yürüyoruz. Sıcaklıklar gece boyunca düştü ve nefesim sabahın altısındaki havayı tüttürüyor.

Ryke önümde yürüyor. "Ağaçta böcek olduğunu bildiğimi mi sanıyorsun?" Aynen öyle. Kardeşimin tek bir işi vardı. Lanet olası tek bir iş ve onu da batırdı. İçinde örümcek *yuvası olan* bir Noel ağacı seçti. Ağacı kurduk, süsledik ve iki gün sonra örümcekler hediyelerin üzerinde gezinmeye başladı.

Hiçbiri çocukların yatak odalarına gitmediği için şanslıyız.

Bu dehşet gösterisinin yanı sıra, Rose'un kahkahasını hâlâ sağ kulağımda duyuyorum. Geçen yıl, kızlar sekiz metrelik bir ladin ağacını kendi başlarına bulmuş, kesmiş ve eve taşımışlardı. Bu yıl sıra bizdeydi ve anlıyorum. Bu boktan bir gösteriydi ama ben ağaç avını daha başlamadan bitirdim.

Connor telefonunda gezinirken gövdelere çarpmaktan başarıyla kaçınır ve aynı anda bir köknar için çevre düzenlemesi yapar. Adam

Bazı insanların sıçabildiğinden daha iyi çoklu görev yapabiliyorum.

Sam ve Garrison arkadan geliyor.

Koluma doğru esniyorum, onların bile gerisinde kalıyorum. "Lanet olsun, neden bu kadar erken uyandık ki?" Gökyüzü soluk mavi bir renkte, güneş doğuyor ama hala saklı.

Sam yumruklarını koyu kırmızı kar ceketinin içine sokuyor. "Şimdiye kadar sabaha alışmış olman gerekmez miydi?"

Doğru ya. Samuel Stokes bana *bir* çocuğum olduktan sonra "sabah insanı" olacağımı söyleyen kişiydi. Şimdi iki çocuğum var ve hislerim aynı. Kardeşimle koşmak için erken kalkıyorum; gerinirken beş dakika boyunca esniyorum. Çocuklarımı beslemek için erken kalkıyorum; koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşırken on dakika boyunca esniyorum.

"Hayır, Sammy," diyorum. "Karımın yanında sıcak bir yatağı tercih ederim, seninle burada taşaklarımı dondurmayı değil." Hava kadar kırılgan hissettiren yarım bir gülümseme takınıyorum.

Ryke sonunda adımlarını kısaltıyor, böylece bu yürüyüş o kadar berbat olmuyor. Beni yanlış anlama, hâlâ berbat. *Lily ile birlikte olmak istiyorum, diye* düşünüp duruyorum. Bunu yüksek sesle söylersem, ağabeyim şikayet etmeyi bırakmamı söyleyecek.

"Yağmurda bacağın acıyor mu?" Sam Ryke'a soruyor. "Titanyum yüzünden."

Kardeşimin uyluk kemiğinde sekiz inçlik bir plaka, on bir vida ve kaval kemiğinde bir çubuk ve pimler var. Hiç yaralanmamış gibi davranıyor ama bacağının rehabilitasyonuna yardım ettim, bu yüzden vücudunun eskisi gibi olmadığını biliyorum. Kardeşimi bir süreliğine kaybettim ama inatçı Ryke Meadows artık geri döndü. Buna her gün tutunuyorum.

Vazgeçen Ryke bir daha karşılaşmak isteyeceğim biri değil.

Ryke karlı patikayı tırmanırken yükseklik artıyor. Başını Sam'e doğru sallıyor. "Hayır. Soğukta bacağım sertleşiyor ve kramp girebilir ama normalden daha az ya da çok ağrıyorum."

Connor telefonunu sıkıca kavlıyor, sıkıntısı yüzünden o kadar belli oluyor ki varlığını sorgulamıyorum bile.

"Ressam senin yağlı boya resmini berbat mı etti? Onlara tacını unutmamalarını söyledim." Elimi omzuna koydum. "Bırak ben bakayım."

"Köpeğimiz bunun için var, sevgilim." Connor gülümsüyor. Ryke duyuyor ve orta parmağını geriye doğru bize doğru fırlatıyor. İkimiz de gülüyoruz.

Connor'ın telefonu hakkında daha fazla ayrıntı istemedim ya da merak etmedim, ama bana açıklayacak kadar güvenerek telefonunu bana doğru salladı.

"Sosyal medya bir eşek arısı yuvasıdır. Arada bir üzerine basmakta bir sakınca görmüyorum. Bu adımları *isteyerek* atıyorum ama insanlar aptallık ve safsatalarla yuvayı yüzüme fırlattığında, bu kulak zarıma tornavida saplamakla eşdeğer oluyor." Telefonunda geziniyor. "Tornavidayı çekip çıkarma aşamasındayım."

Isınmak için eldivenli ellerimi birbirine sürtüyorum. "Ne tür bir sosyal medya?"

"*Connor Cobalt'ta*" yazıyor. Bu bir tweet. "*Scott Van Wright'a karşı kanıtları senin yerleştirdiğini biliyoruz.*" Kanıt... Daisy'nin eski erkek arkadaşına oral seks yaptığı kasetleri kastediyor. Reşit olmadığı için çocuk pornosu olarak kabul ediliyordu ve Scott Van Wright'ın üç yıl önce hapse atılmasına neden olan da buydu. Bunu çeken oydu.

Philly Prensesleri sırasında izledi ve daha sonra izlemek için görüntüleri sakladı - Daisy de dahil olmak üzere hiçbirimizin haberi olmadan.

Ryke ılık atarak durdu. "Ne oluyor *lan*?" Connor'a doğru geri dönüyor ve hepimiz açık bir alanda duruyoruz, etrafımızda gökyüzüne doğru uzanan yaprak dökmeyen ağaçlar var.

"Daha bitirmedim," diyor Connor, sanki onu sikmenin ortasında kesmiş gibi. "*Hapse girmeyi hak ediyorsun, SVW'ye değil. Hashtag suçlusu. Hashtag kıskanç.*" Telefonunu cebine sokuyor. "Bütün sabah bunun gibi yüzlerce bildirim aldım. Asistanım onları her engellediğinde, kişi yeni bir hesap açıyor."

Connor asla insanları kendisi engelleyerek zaman kaybetmez. şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunun için çalışanları var.

"Bu tam bir saçmalık," diye küfrediyor Ryke. "Scott Daisy'ye yaptıkları için, Rose'a yaptıkları için *mr boyu* hapis cezasını hak ediyor." *ocuk pornosu. Seks kasetleri.*

enem kilitleniyor ve kanım ısınıyor. Lily ve ben o hasta heriften nasıl kurtulduk bilmiyorum. şanslıydık. Daisy sular altında kaldı. Ryke hala bu konuda zgn.

"İnsanlar görmek istediklerini görüyorlar" diyor Connor, "ve bazı insanlar reality show sırasında Rose ile *Scott'tan* hoşlandılar. Başından beri zevkleri sorgulanabilirdi."

Connor'ın Scott'la ilgili adaleti bulmak için duymuş olması gereken şeyler neredeyse akıl almaz... belki de görmüş bile olabilir. Hepimiz Connor'a minnettarız.

Hayatımızda olduğu için. Yaptıkları için. Ama hiçbirimiz o zamanlar zihinsel olarak neler yaşadığının farkında değiliz. Ondan başka kimse bilmiyor.

Garrison bir ağaca yaslanıp sigara içiyor. "VanWrighties'in tüm komplo teorisi saçmalıklarını Tumblr'da gördüm. *Derinlemesine*."

"VanWrighties?" Sam kaşlarını çatar.

"Sammy," dedim. "Nerelerdeydin?" Bu *Philly'nin Prensesleri* çağ. Sonsuza kadar önce.

"Senden uzak duruyorum," diye karşılık veriyor.

Alkışlıyorum. "Görünüşe göre ortak bir noktamız var. Mucizeler gerçekleşiyor." Sam gerçekten gülümsüyor.

Garrison duman üflüyor. "VanWrightie'ler Scott Van Wright'a kafayı takmış fanatiklerdir. İsmi onlar seçti."

Ryke, Connor'ın telefonunu işaret ediyor.

Hücreyi teslim etmeden önce, "Üzerine işersen de benimdir" diyor.

Kızgınlıkla homurdanıyor. "Siktir git." Ve telefonu Connor'ın eli.

Ryke kaşlarını çatarak hücreye bakar. "Bu ne lan...? Bu insanlar gerçek mi?" "Diğer uçta yaşayan gerçek insanlar var, evet."

Ryke, "Hashtag *Free SVW*. Umarım Conner, Loren ve Ryke bu gece pantolonlarına kaka yaparlar."

Bütün çocuklarla birlikte ben de kahkahayı patlattım, Ryke bile. Telefonu Connor'a geri attı. Bu olayları unutmak daha kolay. Enerjiyi boşa harcamak için çok sık oluyorlar.

Connor'a, onu kızdırmaya çalışarak, "Senin lanet adını da yanlış yazmışlar," diyor.

Başımı Connor'a çeviriyorum. "Yine adının sonuna *o* yerine *e* mi koymuşlar? Canlarına okuyacağım."

"Benim adım her yerde. Bu benimle ilgili her şeyden çok onların heceleme becerileri hakkında bir şeyler söylüyor."

"Kibirli ve mükemmel." Kalbime dokunuyorum. "Ne zaman senden bir tane alabilirim?"

Connor sırtıyor. "Bana zaten sahipsin."

Sam kızarmış kulaklarını ovuşturduktan sonra ceketinin kapüşonunu kaldırıyor. "Tam olarak ne oldu?" diye soruyor bize. "Haberlerde Scott'ın elinde Daisy'nin eski erkek arkadaşıyla reşit olmadığı döneme ait kasetler olduğunu söylediğini biliyorum ama bunların varlığından nasıl haberdar olduğunuzu hiç söylemediler."

Önce ben araya giriyorum, "Çünkü haberler bilgiyi ilk onun bulduğunu bilmiyor, *Sammy*. Bu burayı terk etmez." Havada hepimizin etrafında bir daire çiziyorum. Kızlar da biliyor ama medya sadece Daisy'nin polisi arayıp suçu ihbar ettiğini öğrendi. Connor'ın Scott Van Wright'ı çocuk pornografisinden mahkum etmesine bir yardımı olmadı.

Hiç takdir istemedi. Asla *teşekkür* ya da başka bir şey istemedi. Connor yapacağını yaptı ve öylece bıraktı.

Connor Sam'e, "Kasetleri nasıl öğrendiğimin bir önemi yok," diyor. "VanWrighties için önemli." Garrison sigarasını emiyor.

Ryke parlıyor. "Onlara böyle demeyi bırakabilir miyiz?"

"Bu ismi ben uydurmadım, dostum. Onların teorilerine inanmıyorum bile. Hepinizi tanıdıklarını düşünerek kandırılmışlar ve içeri girmelerine izin verdiğiniz için kendilerini meraklı olma hakkına sahip hissediyorlar."

Ryke, "*Philly Prenseslerini* sikeyim," diye yemin ediyor.

"Teorileri spekülatif," diyor Connor. "Ben Affleck'in yarı uzaylı olduğunu ve gerçek Brad Pitt'in bir buzdağında donduğunu iddia eden magazin dergilerinden daha doğru değil."

Garrison neredeyse sigarasında boğuluyordu. "*The Outer Star dergisini mi okuyorsun?*" O magazin dergisi çöp.

"Karısı markette kasada işaret etti." Connor, tabii ki, gözlerini bana dikti.

"Karım çok sevimli. Kıskandığını biliyorum ama o daha tatlı."

"İmkansız." Connor sırtıyor.

Garrison sigarasının izmaritine vuruyor. "Twitter hesaplarına bakmama izin vererseniz, IP adreslerini bulabilir ve onlara virüs gönderebilirim. Sadece birkaç kişi olabilir."

Connor kaşlarını çatı. "Hayır. Cobalt Inc. tarafından istihdam ediliyorsun, bu da benim altımda çalışırken suç işleyemeyeceğin anlamına geliyor."

Garrison kar ve toprağı tekmeliyor. "Yaparsam ne olur?"

"Seni kovardım." Connor eldivenlerini sıkıyor ve ormanda bir ağaç arıyor. Bu noktada manevi destek için buradayım. Yine koluma doğru esnedim.

Connor yakındaki bir köknara doğru yönelir. "Buralarda bir ağaç seçmeliyiz.

Daha fazla yürürsek, geri taşımamız daha uzun sürer."

Garrison yine gökyüzüne duman üflüyor. Willow bu yıl gelebileceğini söylemeden çok önce onu Noel'e davet etmiştik. Hâlâ benim evimde yaşıyor ve herkese kardeşlerinden bahsetmemi istedi. Böylece benim evime taşındığından beri neden onlarla ya da ailesiyle konuşmadığını öğrenmiş oldular.

O da tekrar sigara içmeye başladı ama sadece dışarıda içiyor, bu yüzden bu konuda onu sıkıştırmamaya çalışıyoruz.

"Mezura kimde?" Connor yeşil köknarın yanında soruyor. Kraliçe Rose 2 metre istiyor.

Ryke bir tane almak için ceketinin cebini karıştırıyor.

"Buna gerek yok," diyor Garrison. "Bırak ağaçların önünde dursun."
Connor'a başıyla işaret eder.

Connor neredeyse sıkılmış görünüyor. "Ben altı-dört yaşındayım. Bu yanlış olur." Garrison omuz silkiyor. "Yeterince yakın."

"Hayır değil," diyor Connor, "ve sana yatırım yapıyorum, bu da ilköğretim matematiğinin ötesinde olman gerektiği anlamına geliyor."

Garrison gözlerini deviriyor.

Ryke baltasını köknar ağacına doğru tutuyor. "Üç metre civarında görünüyor."

Rose geçen yıl kızlar daha uzun bir ağaç bulduğu için mutlu olacak ve Connor da bu sondan memnun olmalı çünkü Ryke'a başıyla selam veriyor. Kardeşim sallanmaya başlıyor, köknarın dibini yontuyor.

Yine esnedim. *Aman Tanrım*. Yeni bir bebek sahibi olmayı suçluyorum. Lily Kasım'da Luna'yı doğurdu. Onlarla birlikte olmak istiyorum ama bunu sineye çekmek zorundayım. Tüm kız kardeşler biz olmadan birlikte vakit geçirmeyi seviyor ve ben her zaman Lil'in yanında olamam.

Connor yanıma sokuldu. "Altı haftadır *seks yapmıyorsun*, nasıl gidiyor?" Beklentilerim: Lily'den daha azgın olmam.

Benim gerçeğim: Lily'den daha azgın olmam.

Küçük bir çocuk ve bir bebekle, seksi düşünemeyecek kadar yorgun. Stresle mücadele etmek için de seks yapmıyor, bu da onun direncini tavan yaptırıyor. Onunla ya da çocuklarla birlikte olmadığım zamanlarda - isteyken- seksi düşünüyorum. Karımla sevişmeyi özledim ama bir seks bağımlısı altı hafta boyunca kendini kapatma cesaretini gösterebiliyorsa ben de gösterebilirim.

Connor'a kuru bir gülümsemeyle "Harika," diyorum. Sonra daha ciddi bir şekilde ekliyorum, "Geçen seferki kadar korkunç değil."

"Çünkü hepimiz acı çekmek zorundaydık," diye araya giriyor Sam.

"Bu ne anlama geliyor?" Garrison'ın yüzü buruşur. "Sen... Yani..." Siyah beresini çekiştiriyor. "Lily'nin tek eşı olduğunu sanıyordum."

"Ne?" Sam'in gözleri fal taşı gibi açılır. Garrison hepsinin de Lily ile yatmaktan kaçınmaları gerektiğini ima ediyordu.

Connor milyar dolarlık bir sırtışıyla gülüyor. "Açıklık anahtardır, dostlarım."

Sam'in sıkıntısı bu işin en iyi kısmı. Garrison'a başımı sallıyorum. "Lily tek eşı, ama Maximoff doğduğunda, kız kardeşler o yapamadığında seks yapmayacaklarına dair bir anlaşma yaptılar."

"Lanet olası... delilik." Ryke baltayı sertçe savururken homurdanıyor, ağaç yere yıkılıyor.

"Bu sefer olmadığına şükret, kardeşim."

Garrison ikinci sigarasını da söndürür. "Hepiniz çok tuhafınız."

Kayınbiraderime bakakaldım, kendini beğenmiş Kaptan Amerika kompleksi. "Şuna bak Sammy, sen de bizim tuhafılık çemberimize dahil oldun."

Sam gülümsüyor. "Ama ben normal olanım."

"Normallik görecelidir," diyor Connor. "Bir yerlerde birileri için sen de bizim kadar tuhafısın."

2020

"Uzakta olmak zordur ama en zor kısmı ayrılmanın fiziksel eylemidir."

- Willow Hale, *We Are Calloway* (2. Sezon 06. Bölüm - *Probabilities & Whatever*)

< 17 >

Ocak 2020

Frederick'in Ofisi

New York Şehri

DAISY MEADOWS

Frederick'in ofisinden New York'un nefes kesici manzarasına bakıyorum, parmaklarım camın üzerinde, sanki hemen atlayıp uçabilirmişim gibi. Ağırlıksız ama belki de düşerdim.

Geri çekiliyorum ve kitaplıktaki figürlere doğru sürükleniyorum, bir kuğunun yanında porselen bir balerin. Frederick, uyumlu bir kanepeye bitişik deri koltuğundan beni izliyor. Zamanımın çoğunu oturmak yerine etrafta dolaşarak geçiriyorum ama o buna hiç aldırıyor gibi görünüyor. Frederick'in Connor ve benden başka pek hastası olduğunu sanmıyorum.

Sadece bir teori.

"Connor'ın ünlü olacağını hiç düşünmüş müydün?" Merak ediyorum, yanından geçerken parmaklarım kitaplığı tarıyor.

Frederick dürüstçe, "Şu anda olduğu anlamda değil," diyor.

"Mesleğindeki insanlar arasında saygı göreceğini düşünmüştüm, tüm dünyada değil." Connor hakkındaki bu fikir bazlı sorulara sadece cevap veriyor, kişisel geçmişi ya da seanslarında tartıştıkları konular hakkında hiçbir şey söylemiyor.

Neyi isteyip neyi isteyemeyeceğimi anlamaya başladım. Ayrıca odağın bir süreliğine benden uzaklaşması da hoşuma gidiyor.

Her neyse, Frederick dün ne olduğunu bilmek zorunda. Bütün haberlerde vardı.

Dün gece hiç uyumadım. Bir saat bile. Basınç göğsümü terk etmeyi reddediyor.

Yere batmak istiyorum ama sonra her kapıdan koşarak geçmek istiyorum. *asla* geri gelmeyecek.

"Geceleri seni ne uyutmadı?" diye sorarak ilk zor sorusunu yöneltti.

"Korkmuyordum." Uzun zamandır beni rahatsız etmeyen TSSB ile hiçbir ilgisi yoktu. Masasının üzerindeki isim levhasını inceleyerek sürüklenip duruyorum. "İnsanlar, medya, artık bana zarar veremezler ama o sadece bir bebek. Sonra çocuk olacak. Sonra ergen olacak. Tıpkı benim olduğum gibi. Bazen benim yaşadıklarımı onun da yaşayıp yaşamayacağını merak ediyorum."

"Dün olanlar Sullivan için en kötü korkularınızın başlangıcı değil."

Odanın diğer ucundan Frederick'e bakıyorum. "Magazin basınının onun tonlarca fotoğrafına sahip olmasını istemedik. Eninde sonunda birkaç tane olacağını biliyordum ama bu şekilde değil ve *benim yüzümden* değil."

Sulli'yi yüzme dersine götürdüm ve kimin nerede saklandığını bilmiyorum ama *on* fotoğraf çektiler. İnternette bulanık, berbat görüntülerden, yüksek çözünürlüklü, kambur bir fotoğrafa dönüştü. Ve iki saat içinde internette bir meme haline geldi. Hem de gelecek ay iki yaşına basmadan önce.

Sullivan Minnie Meadows İlk Yüksek Çözünürlüklü Bebek Fotoğrafları! İnsanlar fotoşop yapıyor... fark etmez, değil mi? İnsanlar resmin diğer tarafında gerçek bir insan olduğunun farkına varmadan yaratıcı olabilirler.

#RaisyBaby hala trend ve buna bağlı tüm şakalar da öyle.

"Bu senin hatan değil," diyor Frederick, "ama bunu zaten duydun. Değil mi?"

Destek sistemimi düşünüyorum. Ryke, beni suçlamadı. Tek bir kez bile. Benim üzülmeme daha çok üzüldü. Rose, Lily, Lo, Connor ve hatta Garrison dün gece yanımda olmak için geldiler. Willow da Skype aracılığıyla uğradı.

Başımı sallıyorum, gözlerim kamaşıyor. Saksıdaki eğrelti otuna doğru yürüyorum.

"Kızın da aynı destek sistemine sahip olacak Daisy. Etrafında onunla aynı yaşta olan insanlar var."

Moffy. Jane. Beckett. Charlie. Eliot. Luna.

"Onun kaderinde sen olmak yok," diye devam ediyor. "O Sullivan Minnie Meadows olacak ve dünyayı farklı bir şekilde ve farklı bir zamanda deneyimleyecek."

Odanın ortasına yaklaşıp tekrar ona dönüyorum. "Rose bana magazin basınının Jane'e değil de ona odaklanmasının her zaman daha kolay olduğunu söylemişti ama şimdiye kadar bu duyguyu hiç anlamamıştım." Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum ve ellerimi başımın üzerine koyuyorum. "Bana bağırımları için *her şeyimi* verirdim."

We Are Calloway, bize yöneltilen kin ve şiddete her gün yardımcı oluyor, ancak her şeyde olduğu gibi, her zaman alaycılar olacaktır. Neyse ki hiçbir şey un bombacıları dönemindeki gibi değil.

"Ne diye bağırırlar ki?" Frederick soruyor.

Ne yaptığını görüyorum. Göğsümdeki her ağırlık serbest bırakılmak için çılglık atıyor.

"Daisy Calloway *yaşamak için çok aptal*." Ona sertçe bakıyorum, duyduğum tüm sesleri duyuyorum. Daha önce ezdiklerimi. Yine ezebileceğim tüm sesleri. "Sinir bozucu bir velet. Dikkat çekmeye çalışan!" Bağırıyorum. "Hiç yaşına uygun davranmıyor! Ryke böyle birini nasıl sevebilir? NE

APTAL!!" O kadar yüksek sesle bağıryorum ki içimde ağır bir şey patlıyor ve yok oluyor. Daha az hantal.

Ya bu şekilde mücadele edemezse? Ya üzgün ve yalnızsa? Ya uyuyana kadar ağlarsa? Ya uyuyamazsa?

Frederick gözlerimdeki soruları okumuş olmalı çünkü ayağa kalktı, duruşunda güç vardı. Sadece duruşuyla bile bu bilge ama acımasız figüre dönüştüğünde Connor'ın neden onu terapisti olarak seçtiğini anlayabiliyorum.

Onu neden bu kadar uzun zamandır tanıdığını.

Frederick bana şöyle diyor: "Hiç kimse senin yaşadıklarını bir başkasının yaşamasını istemez ve hepimiz onun bunları yaşamamasını umuyoruz, ama eğer üzülrse Daisy, insan kavrayışının ötesinde acılar yaşamış ve bunlara dayanmaya devam etmiş bir annesi var. Sebepsiz yere ortaya çıkan alçalmalarla empati kurma yeteneğine sahip bir anne. Bazılarının asla anlayamayacağı düşüşler. *Siz onları anlıyorsunuz.*"

Kaburgalarım ciğerlerime giden hava akışını engelliyormuş gibi derin bir nefes alıyorum.

Ve şimdi, nefes alıyorum.

"Dünyadaki en büyük ilaç bir hap değildir. *Merhamettir.* Birinin kendini daha az yalnız hissetmesini sağlayabilmektir. Çok yakınınızdaki biri sizin için bunu yaptı."

Ağlamaya başladığım yer burası. "Ryke." Sulu gözlerimi ovuşturuyorum. Bazen dünya kasvetli görünüyor. Sanki her yol barikatlı. Mutlu bir geleceğe ulaşmak için duvarları aşmak çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi. Sanki bu benim için mümkün değilmiş gibi. Sonra bunun imkansız olmadığını hatırlıyorum.

Bu geçici bir durum.

Bu his yakında geçecek. *Sadece bekle.*

Duvarlar eriyecek. *Sadece bekle.*

Güneş yeniden doğacak.

Bekle biraz.

Sevdiğimiz insanların kollarında bekleyebiliriz. Ben de Sulli'ye bunu söyleyeceğim.

O üzgün olduğunda yapacağım şey bu.

"O iyi olacak," diye nefes alıyorum, bu basit ama özgürleştirici farkındalığa varıyorum.

O iyi olacak.

Frederick sandalyesine geri gömülüyor ve ben de kanepeye doğru sürükleniyorum. Sonunda uzanıyorum, omuzlarımı ve başımı arkaya sarkıtıyorum. Yüzümdeki ıslak izleri siliyorum.

"Kız kardeşim sana kesinlikle sihirli derdi."

"Lily?" diye soruyor ama onun aramızdaki en gerçek inançlı kişi olduğunu zaten biliyor. "Sırf Connor'ı kızdırmak için büyü konusunu açtığın oluyor mu?" Birdenbire,

Kapı çatırdayarak açıldı ve ben gelen kişiye baş aşağı baktım. "Dehadan bahset."

Connor kaşlarını çatar. "Neden şaşırmadım?"

"Çünkü sen asla öyle değilsin," diye cevap veriyorum kaşlarımı sallayarak. Sanırım o ve benim baş aşağı olmamızdan bahsediyor.

"Zeki olanlardan biri," diyor Connor, kapıyı arkasından kapatıp Frederick'in ofisine, kanepeye doğru yürürken. "Ama benden daha zeki değil."

Frederick saatini kontrol eder. "Bir saat erken geldin Connor."

"Sadece elli iki dakika erken geldiğimi bilmek için saatime bakmama gerek yok. En iyi oyununu oynamıyorsun Rick."

"Ya da belki ben aynı oyunu oynamıyorumdur."

Connor terapistimize çoğu insanın bir haftada görmesine izin verdiğinden daha fazla tedirginlikle bakıyor. "O zaman bana neden burada

olduğumu söyle."

Aralarında böyle bir şey mi var? Daha önce hiç Frederick ve Connor'la aynı anda birlikte olmamıştım. Frederick, Connor'ı Connor'ın onu değerlendirdiği kadar hızlı değerlendiriyor.

"Motivasyonlarınızı başka bir hastanın, özellikle de ailenizin bir parçası olan bir hastanın önünde tartışmamayı tercih ederim."

"Merhaba kayınbirader," diyorum zayıf bir gülümsemeye.

Connor cep telefonunu pantolonunun cebine koyuyor. Henüz ikimize de cevap olarak bir şey söylemedi. Sadece ayaklarımı deri minderden çekmemi bekliyor. Ryke bacaklarımı kaldırırdı. Lo, *lanet olası vücudunu hareket ettir* derdi. Connor, sanki beklenen bir şeymiş gibi bana bakıyor. Sanki kanepe onunmuş gibi.

Yer onun.

Hava, su, hayatın tüm gereklilikleri. *Onun*.

Ve bazı çılgın nedenlerden dolayı bunu sorgulamıyorum. Sadece kanepenin yarısına doğru kıvrılıp daha dik oturuyorum ve o da yanıma oturuyor.

"Bu her zaman işe yarar mı?" Ne demek istediğimi anlayacağını bilerek soruyorum. "Sadece ben olursan." Dirseğini deri kolçağın üzerine koyuyor.

parmaklarını gelişigüzel şakağına götürdü. "Daisy, seansına katılmamın bir sakıncası var mı?"

Merakım arttı. "Hiç de değil."

Frederick hafif bir kızgınlıkla iç geçiriyor, ama bu asla reddedilmeyecek türden bir davet gibi görünüyor.

"Her zaman ortak seanslar yapıyorsunuz," diyor Connor. "Bundan hoşnutsuzluk duymamalısın."

"Seansını bölmek için bilerek erken geldin. Bu hoşnutsuzluktan daha güçlü bir duygu gerektirir, ama bu benim duygularımla ilgili değil. Eğer o

Bunu kabul edersen yaparız ama Daisy, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Sorun yok. Daha iyi hissediyorum."

Connor yüzümdeki kurumuş gözyaşlarını inceliyor.

Frederick isteksizce sandalyeden kalkar, dosya dolabından ikinci bir dosya alır ve koltuğuna döner. Kâğıtları karıştırır, birkaç tanesi kucağına düşer. Onları tekrar içine sokmaya çalışır.

Connor dikkatle izliyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Seni hazırlıksız mı yakaladım Rick? Hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacın var mı?"

Terapistimiz derin bir nefes alıyor. "Neden ikiniz arasındaki ortak bir noktadan başlamıyoruz?" Bakışlarını Connor'ın üzerine diyor. "Scott Van Wright."

Bum.

Birkaç yıldır seanslarımızda bu ismi duymamıştım. "Scott Van Wright seni önceki erkek arkadaşına oral yaparken yasadışı bir şekilde filme aldı, kasetleri yok etme konusunda yalan söyledi ve sonra onları izlemeye devam etti" olayı hayatımın bir bölümünü kesip attım ve *Süper Boktan Boklar* altında dosyaladım.

Connor'ın bu konuyu nasıl ele alacağını merak ediyorum. Çünkü onun da mahremiyeti Scott tarafından ihlal edildi. Tek fark, onun seks kasetleri tüm dünyaya yayıldı. Benimkiler internette yok çünkü çocuk pornosu. Scott asla yükledi.

Ama bizi birbirimize bağlayan başka bir şey var, bunu biliyorum.

Connor benim kasetlerimi bulan kişiydi. Onlar Scott'ın evi ve Connor bir şekilde Scott'la sadece Connor Cobalt'ın yapabileceği bir şekilde arkadaş oldu. Kasetleri buldu. Onları izleyip izlemediğinden emin değilim. Hiç sormadım.

Şüphelerim *hayır yönünde*, çünkü Pennsylvania yasaları çocuk pornosu izlemeyi bile yasaklıyor (videolarda on yedi yaşındaydım) ve Connor burada oturuyor ve hapiste değil. Yine de, eğer yapsaydı suç duyurusunda bulunmazdım. Scott'ı suçüstü yakalamak için böyle bir şey olması gerekiyorsa bunu anlarım.

Connor gözünü kırpmadan, "Pek çok ortak noktamız var," diye karşı çıkıyor. "Neden bunu seçtin?"

Frederick rahat bir pozisyonda arkasına yaslanıyor, artık burada birlikte olduğumuz için stresli değil. "İkiniz de Scott tarafından ihlal edildiniz-"

Connor onun sözünü bitirmesini beklemez. Yüzünü sertçe buruşturuyor ve şöyle diyor: "*Şiddet*, Scott'ın yaptığını tanımlamak için fazlasıyla abartılı bir terim. Ön bahçeme işedi. Yakındaki bir ağaçtan kaçıp arazime işeyen bir kemirgene eşdeğer. Hepsi bu Rick."

Gözlerim yavaşça büyüyor. Connor'ın filtrelenmemiş bir versiyonunu izliyorum, sadece yönetmenin kesilmiş versiyonunda görülebilecek bir şey ve bunu gerçekten bilmemeliyim.

Kayınbiraderim varlığını hatırlatırcasına bana bakıyor, ama ne terliyor ne de gözünü kırpmıyor. "O kelimenin Daisy'ye ait olduğuna eminim. Bunun hakkında konuşalım."

Gülümsüyorum. "Ama çimenlere işeyen kemirgenler hakkında konuşmayı tercih ederim."

Frederick araya giriyor, "Daisy, *ihlal* kelimesi hakkında ne düşünüyorsun? Sence bu seninle ilgili mi?"

Yani buraya mı gidiyoruz? Daha derin bir nefes alıyorum. "Evet," diyorum. "Çünkü Scott'ın yaptığı korkunç ve rızasız bir şeydi." Scott ve arkadaşlarının varlığından bile haberdar olmadığım kasetlerde beni izlediklerini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor.

Connor, "*Berbat* çok nazik bir ifade," diyor.

Frederick yine kâğıtlarını karıştırıyor. "Hangi kelimeleri kullanırdınız?"

"İğrenç, alçakça, korkunç, aşağılık - ama daha da iyisi, hak ediyor onun yaptıklarına ya da ne olduğuna kafa yoracak zamanım yok. Onun için zaten çok fazla zaman harcadım."

Frederick duraklar. "Sen kazandın. O hapiste. Sırf sen kazandın diye olaylar sona erdikten sonra bile *hissetmek*."

Connor bana bakıyor. "Bu Rick'in bana anlayamadığım duygularla *başla çıkmamı* söyleme şekli. Benim herkes gibi olmadığımı unutuyor."

Frederick'e dönüyor. "Yaralı değilim. Ölen bir şeyi sürekli tartışma ihtiyacı beni *rahatsız* ediyor. Daisy gibi çoğu insana yardımcı oluyor ama ben çoğu insan değilim."

Kimin haklı olduğunu söyleyemem. Belki ikisi de haklıdır. Belki de Connor, içinde var olmadığını düşündüğü duygularının dibine ulaşmaya çaballıyor. Belki de onları ortaya çıkarmak Frederick'in işidir.

"Sen insansın," diyor Frederick ona. "Travma sona erdikten uzun süre sonra bile travmadan etkilenmek insani bir şeydir."

Connor dudaklarını ovuşturuyor, tedirginliği fazlasıyla belli oluyor. "Yaptığım şeyi isteyerek yaptım. Bahçemde bir fareyi şişledim ve kendini yemesini sağladım. Kendimi *haklı* hissediyorum. Dün geceki olayları tartışmamız gerekiyor." Frederick konuşmadan Connor bana "İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Elimden gelenin en iyisi." Gülümsememdeki yalanı anladığını biliyorum. Deri koltuk minderindeki bir yırtığı karıştırıyorum.

"Kaç saat?" Connor tekrar soruyor. "Korktun mu?"

Acaba Rose'un endişesi mi Connor'ı buraya gönderdi, sağlığım hakkında daha fazla cevap mı istiyor? Onu da endişelendirmek istemiyorum, bu yüzden ciddiyyetden uzaklaşıyorum, gözlerim sahte bir dehşetle açılıyor. "On beş saat uyku. Bu

delilikti. Orada olmalıydın, yatağında tam bir parti vermeliydin." Bu komik imaya gülümsedim.

"Hep böyle midir?" Connor, Frederick'e sanki benim koşturmalarım bir süre sonra yorucu olacakmış gibi soruyor.

Frederick iyi kalpli bir gülümseme takınır. "Bazen."

Çenemi dizime yaslayamadan bacaklarımı iki yana sallıyorum. "Çarşaflarımın altında neler olduğuyla neden bu kadar ilgileniyorsun Connor?"

Bana boş boş bakıyor. "Kendi kuyruğunun peşinden koşan bir köpek yavrusunu kovalamak gibi."

Tekrar gülümsedim. "Ben köpek yavrusu muyum?"

"Belli ki." Biri ona mesaj atmış gibi telefonunu kontrol ediyor. *Kesinlikle Rose.* "Ağlıyor muydun?" diye soruyor derin mavi bakışlarını tekrar üzerime dikmeden önce.

"Çikolatasız bir hayat hayal ettim." "Ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sana inanmıyorum."

"Çikolatasız bir dünyanın kesinlikle, tamamen *Yıkıcı* mı?"

Connor'ın kaşları, onu *kandırdığımı* düşünüyorsam aptalın tekiymişim gibi çatılıyor. "Anlamsız daireler çizerek koşmayı sevdiğine inanıyorum." Telefonuna bir mesaj daha geliyor. Kız kardeşimin endişesi aniden kalbimi sıkıştırıyor.

"Hiç uyumadım," diye cevap veriyorum sonunda.

Connor duygularını kontrol ediyor. Onu okuyamıyorum.

"Ama Rose'a eve döndüğümde biraz kestirmeyi planladığımı ve şimdiden daha iyi hissettiğimi söyle" diye ekledim.

"Yapacağım." Önümde Rose'a mesaj atıyor, neden burada olduğunu

anladığım için şaşırmış değil.

Frederick kolçağa vuruyor. "Scott Van Wright'a gidelim."

Connor telefonunu bıraktı. "Sıçanlara ve domuzlara düşkün olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Frederick gerçekten gülümsüyor. "Daisy, Connor'a olanlarla ilgili sormak istediğin bir şey var mı? İfade etmek istediğin herhangi bir şey?"

Sanırım bir şey var. "Görüntülerden herhangi birini görüp görmediğinizi bana hiç söylemediniz. Kasetlerin bana ait olduğunu teyit etmen gerekiyordu. Kesin olarak bilmeden öylece gidemezdin. Peki nasıl?"

Connor'ın bakışları Frederick'e, Frederick'in bakışları da Connor'ınkilere sabitlenmiş. Aralarında geçen kısa sessizlik sanırım sadece *anlayış* olarak tanımlanabilir. Bu konunun er ya da geç açılacağına dair bir anlayış. Bu anın meyve vereceği.

Frederick yavaşça başını sallayarak, "Söyle ona," diye ısrar ediyor.

Connor bir kez bile tereddüt etmedi. Yavaş ama emin adımlarla yüzüme doğru dönüyor.

Sakince, "Beş saniye. Daha erken gitmeyi denedim ama seni yarı giyinik gördüm." Duraklıyor. "Seni kafa yaparken görmedim, eğer sorduğun buysa."

"Ben de hep böyle düşünmüştüm ve bunu *gerçekten* takdir ediyorum. Yaptığın şey..."

"Yapma." Connor'ın derin mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Beni takdir etme Daisy. Çünkü bu senin için değildi. Bir adamı manipüle ettim ve senin kanıtlarını kendime ve aileme fayda sağlayan bir oyunu ilerletmek için kullandım."

Bencil bir portre çizebilir ama bu resmin sadece yarısı tamamlanmıştır.

"Belki niyetin bana yardım etmek değildi ama ettin. Ve bu yaptığın tek şey." *Philly Prensesleri* sırasında Julian ve benim sözümü kesmekten daha fazlası. "Kaç tane fotoğraf aldın? "Kaç tane fotoğraf aldın?"

"Modellik yaptığım dönemde fotoğrafçıların sahne arkasında beni çektiği fotoğraflar mı?" Paris'tekinden daha fazlası var mı emin değilim ama onu vücudumda derin, içgüdüsel bir yara gibi hatırlıyorum. Fotoğrafçılar Paris'teki bir defilede sahne arkasında *çıplak* fotoğraflarımı çekmişlerdi.

Onlara ne olduğunu hiç öğrenemedim.

İnternete hiç sızmadılar. Zamanla fark ettim ki Connor Cobalt onları satın alabilecek kaynaklara sahip olan tek kişi. Onları durdurmak için.

Bana yardım etmek için.

Bunu Rose'u sevdiği için yaptığına inanıyorum, Rose da beni seviyor. Aşkları gerçekten ne kadar güçlü.

Connor bir saniye beni izliyor, yüz hatlarını yorumlamak zor. Sonra terapistimize döndü. "Gördüğünüz gibi, sandığınız kadar çıkarıcı değilim."

Frederick, "Kendinizin olduğuna inandığınız gibi," diye düzeltiyor.

Ayaklarımı yere indiriyorum ve bu kadar uzun süre oturmaktan nefret ederek tekrar ayağa kalkıyorum. Kitaplığa doğru yürümeye başlıyorum.

"İkiniz de Scott'ın cezasının yakında biteceğini biliyorsunuz, belki de iyi şartlarda çıkarsa daha da erken bitebilir. Bununla nasıl başa çıkacaksınız?"

Connor "Daisy" diye sesleniyor. Önce benim gitmemi mi istiyor?

Orta raftaki ciltli kitapları karıştırıyorum. "Keşke sonsuza dek çürüyüp gitseydi ama cezasını çekti. Artık cinsel suçlular sicilinde olacak." Omzumun üzerinden onlara bakıyorum. "Bence bu yeterli olmalı." Yeterli olmalı.

Çünkü Scott'ın tekrar ortaya çıkıp bize zarar vereceğinden endişe edemem. Bu korkunun benim dünyamda yeri yok.

Frederick Connor'a "Onun cevabı olgunca," diyor. "Seninkinin daha ayrıntılı olacağını tahmin ediyorum."

Connor kaşlarını çatır. "Tahmin mi? Senin profesyonel olman gerekmiyor mu? Sana *tahmin etmen* için para vermiyorum."

"Sen söyle," diyor Frederick, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. Sanki bu normalmiş gibi kahvesini alıyor. Ben de gülümsüyorum, Connor'ın herkesi aşağılamasının normal olduğunu fark ediyorum.

Kendi terapisti bile.

"Yargı sistemimiz nedeniyle zaman içinde serbest kalabilir ama duygusal ve zihinsel olarak hapsedilmiş olacak. Onu her zaman olduğu gibi göreceğim. Domuz, fare-yılan, zamanımı harcamaya değmeyecek biri. Beni en çok cehalet, olmamış ve olmayacak olaylar hakkında bana doğrudan mesaj göndermenin kabul edilebilir olduğunu düşünen insanlar rahatsız ediyor. Onun erdemli olduğuna inanan insanlar." Connor başını sallıyor. "Bağırıp gözlerini açmayacağım, duymalarını ve görmelerini sağlamayacağım. Eğer gerçeği anlayamıyorlarsa, öyle olsun. Onlar benim için sivrisinek."

Hava çok yoğun.

Connor bir cümle daha eklemek için öne doğru oturdu, "*Asla* benim ailemin, Daisy'nin ailesinin ya da Lily'nin ailesinin görüş alanına giremeyecek. Elli mil yakınımıza gelmeden onu ezer geçerim. Bu bir yanılsama değil. Bu bir gerçek."

Connor'ın kendisine asla "ihlal" kelimesini yakıştıramayacağının farkındayım, ancak Scott Van Wright'ın bir noktada onu kesinlikle ihlal ettiğini düşünüyorum. Hiç görmediğim düşmanlığı, Scott'ın Connor'a karşı diğerlerinin asla yapmadığı bir sınırı aştığına inanmamı sağlıyor.

Balerin heykelciğine tekrar dokunuyorum. "Bittiğine sevindim." O gitti. Hepimiz güvendedeyiz ve kalan duygularımızla başa çıkarken

ilerlemek ve daha güçlü yollar açmak için. Tekrar kanepeye doğru daha hafif yürüyorum.

Bu, geçirdiğim en iyi seanslardan biri olabilir.

"Bitmiş olması seni şaşırtmamalı," diyor Connor, sırtışı büyüterek.

"Sonunda hep ben kazanırım."

Parlak bir gülümsemeyle gülüyorum.

Kibirli olabilir ama çok ama *çok* doğru.

[Temper Trap'ten Sweet Disposition](#) çalmaya başlıyor, Ryke için ayarlanmış zil sesi. Genelde seanslarımı bölmeme konusunda çok dikkatli davranır. Bir keresinde, bir bavula tıktırdığım motosiklet kasklarımı aramak için tam bir saat harcamıştı. Benim temizlik anlayışım, daha fazla yer açılana kadar eşyaları başka şeylerin içine sıkıştırmak.

Ryke bana mesaj atabilir ya da arayabilirdi ama ben eve gelene kadar bekledi. Çok az olayı benim terapi seanslarımdan daha önemli görüyor, bu yüzden telefonumu bulmak için jean şortumu karıştırırken karnıma ağrılar giriyor. Saniyeler içinde kulağıma götürdüm. "Her şey yolunda mı?"

Connor ve Frederick ürkütücü bir sessizlik içinde, çağrımı dinlemiyormuş gibi bile yapmıyorlar. Yüzümü kitaplığa dönüyorum ve eziyet verici duraklamanın geçmesini bekliyorum.

Ryke'ın hatta tereddüt ettiğini, nefesinin kesildiğini hissedebiliyorum. Sonra şöyle diyor: "Evet, sorun değil. Eve gittiğinde beni ara."

"Evde değil misin?" Kaşlarımı çatıyorum ve hızlı bir seçim yapıyorum. Kapının yanındaki sandalyeye oturup sırt çantamı ve kaskımı alıyorum. Noel için Ryke bana saatte yaklaşık yüz doksan mil hıza ulaşabilen kireç yeşili Kawasaki Ninja süper spor motosiklet hediye etti. Hayatımı kurtaran acil yardım görevlisine verdiğim eski Ducati'mden bile daha hızlı.

Bu neredeyse iki yıl önceydi.

Ryke sözümü kesmeyi gerçekten ama *gerçekten* istemiyormuş gibi kendi kendine homurdanıyor ve bundan nefret ediyor.

"Ryke, sorun yok. İşim bitmişti." Sırt çantamın askılarını takıyorum ve çevremde Connor'ın ayağa kalktığını görüyorum. Telefonumu diğer kulağıma götürüyorum. "Sulli mi?" Sesimi korku kaplıyor.

"Ciddi bir şey değil ama...*siktir*." Sadece ses tonundan bile üzgün olduğunu anlayabiliyorum. *Sulli*. Gelecek ay iki yaşına basacak olan kızımızla ilgili olmalı.

"Sadece nereye gitmem gerektiğini söyle." Elim kapı kolundaydı. "Acil Servis" demeden önce uzun bir duraklama daha.

Yüzümden renk akıyor. "*Acil servisteki* gibi mi?" Elim kayıyor ve kaskım yere düşüyor.

"O da neydi öyle?" diye soruyor ben onu kaldırırken.

"Kaskım." Ne olduğunu sormaya vaktim yok - sanki New York'a bisikletle gittiğimi hatırlamış gibi tekrar konuşuyor.

"Sakın üzülme. İsteyeceğim son şey karımın ve kızımın hastanede olması." Alternatif olarak babamın özel şoförünü çağırmayı öneriyor ama Connor Cobalt'ın bir metre arkamda olduğunu fark etmiyor.

Kaskımı ellerimde döndürüyorum, huzursuzum, ciğerlerim boğazımda. Bisiklete binmeyi tercih ederim, sadece hastaneye daha hızlı ulaşmak için değil, vücudum *hareket etmek* için çılgılık attığı için. Hamle yapmak için. Hızla ilerlemek için.

"Daisy?"

Kocamın dileğini dinliyorum ve ben daha Connor'a sormadan, "Şoförümü aradım bile. Bekliyor."

"Teşekkür ederim." Telefon görüşmeme odaklanıyorum ve Ryke'a Connor'ın Frederick'i görmek için burada olduğunu söylüyorum. "Beni hastaneye götüreceksin," diye bitiriyorum.

Ryke *Tanrı'ya şükür der* gibi sesli bir nefes veriyor. Arka planda aniden Sulli'nin ağladığını duyuyorum. Daha fazla *oyalanmadan* kapıdan çıkıyorum.

* * *

Sırt çantamı takıp kaskımı elime alarak Connor'a veda ediyor ve acildeki bekleme odasına koşuyorum.

"Bu Daisy Calloway mi?" Bir fısıltı telaşına kulak misafiri oluyorum, bekleme odası ağlayan bebekler, burnunu çeken hastalar ve GBA News çalan bir televizyonla tıka basa dolu ve gürültülü.

Dergi standı ve saksı bitkisi arasındaki köşeye sıkışmış bir sandalyeye ulaşmak için insanların çoğunu atlıyorum. Ryke parmaklarını Sullivan'ın koyu kahverengi saçlarında gezdirerek onu sakinleştirmeye çalışıyor, Sullivan'ın yanakları gözyaşlarıyla dolmuş ve benek benek olmuş. Babasının kucağına oturmuş, beyaz pelüş denizyıldızına sarılıyor, çenesi ya acıdan ya da yeni hastane ortamından dolayı titriyor.

Ryke odanın öbür ucunda beni görünce rahatlatarak omuzlarını gevşetiyor ve Sullivan'a fısıldıyor: "Kim o?"

Beni bulmak için parmağını takip ediyor ve gözyaşları içinde "Anne!" diye bağıyor. Kucağından fırlamaya çalışmadan önce, ben buradayım.

Diz çöktüm, elimi

Ryke'ın dizinde rahatlarırken Sulli'ye bakıp nefes nefese kalıyorum. "*Büyük* bir maceraya atıldığını duydum." Tüm endişemi ve korkumu gizlemeye çalışıyorum. Burun deliğine bir parça tuvalet kağıdı tıkanmış ve kanla ıslanmış.

"Acıyor... acıyor..." Sulli koklamaya çalıştı ve burnundaki rahatsızlıktan dolayı *feryat etmeye* başladı. Ryke bana telefonda olanları anlattı. *Hayati tehlikesi yok, diye* hatırlatıyorum kendime kızımın çılgınlıkları arasında. Yine de kızımı acı içinde izlemek berbat bir şey. Kalabalık acil serviste sıkışıp kalmak, bir doktorun bizi *ne zaman* göreceğini bilememek hâlâ berbat.

Belgelemeyi tercih etmediğim bir anda insanların fotoğraflarımızı çektiğini görmek hâlâ berbat.

Sulli'nin tombul yanaklarını kurulamak için denizyıldızının köşesini şakacı bir şekilde kullanıyorum. "Denizyıldızına *tüm* gücünle sarıl, o seni daha iyi hissettirecektir."

Sulli doldurulmuş yaratığı yaşam gücüymüş gibi sıkıyor, feryatları yumuşak hayvanın içinde boğuluyor. Ryke saçının bir tutamına düşmüş bir deniz kabuğu tokasını seçiyor, sert gözleri benimkilerle buluşuyor. Elimi diz kapağından hiç çekmiyorum.

"Otursan iyi olur." Ayağa kalkıp koltuğu bana vermek üzereydi. Ryke Meadows'un yapacağı bir şey ama başımı sallıyorum, o da duruyor. Sulli kucığında rahat, kolunun ve göğsünün kıvrımlarına yerleşmiş durumda.

"Ben burada iyiyim." Kaskımı bir kenara bıraktım ve sırt çantamı çıkarıp diz çökmeye devam ettim.

Sulli sakinleşirken Ryke uzanıp başımın tepesine masaj yaparak *selam veriyor*. Ona gülümsüyorum ama dudakları hiç kalkmıyor. Suçluluk duygusu çenesini sertleştirip yüz hatlarını karartıyor ve çok geçmeden iki elini gür saçlarında gezdiriyor.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diyorum sessizce. Ryke ve ben her zaman yerimizde oturmuyoruz ve yürüyüşe, kampa, snowboard yapmaya, sörf yapmaya ve hatta off-road yapmaya gittiğimiz zamanlarda bebeğimizi de yanımızda götürüyoruz. Sulli'yle iki yıl geçirdik ve seçimlerimizdeki *riski*

azaltmaya çalışıyoruz, ancak bu riski ortadan kaldırmak çok zor.

Her şeyi. Kuşkusuz, ikimiz de neyin *çok tehlikeli olduğu* konusunda mücadele ediyoruz.

Çünkü deneyimlerimizde onu da yanımızda götürmeyi seviyoruz.

Üçüncü bir yol arkadaşımızın olmasını seviyoruz ve onu evde bırakıp bu anları bizimle paylaşmasını engellemek bize daha bencilce geliyor.

Ryke'a usulca ekliyorum, "Sanırım çoğu insan Sulli'nin kaya tırmanışında kolunu kırmasını bekliyordu." Odasındaki mini kaya duvarı görüldüğünden çok daha güvenli.

İşin aslı: Kırık bir anahtarlıktan çıkan rastgele bir *boncuk* Sulli'ye cesur maceralarımızın hepsinden daha fazla zarar verdi. Ryke bakmıyorken o şeyi burnuna sokmuş. Bir cımbızla çıkarmaya çalıştığını söyledi ama boncuk orada kalmış.

Ryke derin bir nefes alıp gözlerini kısıtı. "Lanet bir boncuk."

"Gerçekten de lanet bir boncuk," diyorum o kadar hafifçe ki dudakları titriyor ve elini bırakıyor. Yeşil gözlerimi, ağzımı, sarı saçlarımı ve uzun, uzun bacaklarımı içine çekiyor. Beyaz atletimde şöyle yazıyor: Dev bir çiçek grafiğiyle *Besle Beni*.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, bu sabah zaten sormuş olmasına rağmen. Daha önce cevap verdim, *bugün Frederick'le görüşeceğim*.

Şimdi "Daha iyi" diyorum.

Ryke Sulli'yi göğsüne daha da yakın tutuyor, kızımız denizyıldızının içinde rahatlıyor. Serbest eliyle saçlarımı karıştırıyor ve yanağıma dokunuyor. Yüzüm on kat aydınlanıyor ve o uzaklaşmadan önce bileğini kavıyorum.

"Pratiğe ihtiyacım *var*," diyorum elimden geldiğince ciddiyet katarak. Elini tutmama izin veriyor. "Ne için?"

Sesimi alçaltıyorum. "*Öpüşmek*."

Kaşları bana doğru kalkıyor. "Biri sana kötü öpüştüğünü mü söyledi,

Calloway?"

"Sadece kocamla kesinlikle aynı seviyede olmadığımı biliyorum. Dilini *çok* iyi kullanıyor." Ryke'ın karanlık ifadesi hiç değişmiyor ve benim gülümsemem daha da artıyor. "Onun kadar iyi olup olmadığını görmek için seni öpebilirim ama önce pratik yapmam gerek."

"Sikiş pratiğine ihtiyacın olup olmadığını kocana sor." "Pratiğe ihtiyacım var mı?" Ryke'a soruyorum.

"*Hayır.*"

Sahte bir nefes alıyorum. "Evet?" Onu yanlış duymuş gibi yapıyorum ve sonra avucuyla özensizce öpüşüyorum.

Tenini yaladığımda gülmeye başlıyor ve sonra alnımı itmek için elini geri alıyor, ama sonra omzumu sıkıyor, böylece ondan uzaklaşmıyorum.

Onun kahkahalarını görünce ben de gülüyorum ve ardından iki yaşındaki üzgün bebeğimiz Sullivan da neşemize ortak olarak bize doğru kıkırdamaya başlıyor. Kanlı burun ve hepsi.

Ryke ve ben, *seni seviyorum* diye haykıran aynı ifadeyi *takınıyoruz*.

Beş koca saat geçti.

Ryke artık oturmuyor, bir pozisyonda bacağına çok kramp giriyor. Ben de oturmuyorum, çok huzursuzum. Aynı alanda ayakta duruyoruz, hala bir doktorun bizi çağırmasını bekliyoruz ve Sullivan babasının omuzlarına oturuyor, elleri başının üzerinde.

Sulli'nin burnunun sürekli kanamasını, birkaç ay önce anında uydurduğum bir oyun olan Shell Time TV için "denizin altındaki denizkızı" ile röportaj yaparak dikkatini dağıtıyoruz. Sulli'nin denizkızını görünce rahatlamasına yardımcı oldu.

kameramanlar, özellikle de *We Are Calloway*'in ekibi. Shell Time için çalıştıklarını düşünüyor.

Ve *çok* yakın zamana kadar paparazzilerden çoğunlukla saklanmıştı. Frederick'in bugün bana söylediği her şeyi hatırlıyorum. *Çarşaf fotoğrafları korkunç bir geleceğin başlangıcı değil.*

O iyi olacak.

Sulli'ye sesleniyorum, "Yapmayı en çok sevdiğin şey nedir?" Ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden şu anda yeşil karalama defteri kağıdından karmaşık bir ağaç yapıyorum. Terapi seanslarıma her zaman kağıt getiririm, neyse ki yanımda biraz vardı.

"Wuhaa..." Doğru kelimeyi bulana kadar birkaç nefes alıyor.
"Whaa..su!"

"Su," diyorum şaşkınlıkla. "Yüzmeyi seviyor musun?" Şiddetle başını sallıyor, babasının kalın saçlarını çekiştiriyor.

Ryke en çok beni izliyor, elleri kızımızın ayak bileklerinde. O bir dağ kadar hareketsizken ben ileri geri sallanıyorum. Ona soruyor, "Bize bir şarkı söyle, Sul?"

"Hubba bubba boooo..." o kadar korkunç söylüyor ki, ama bir şekilde daha sevimli. "Doody doooo... starfishy and meeeee..."

Ryke'ın sağ taraftaki birine tehditkâr bir şekilde baktığını fark ettiğimde gülümsemem kayboluyor. Bakışlarını takip ediyorum. Tekerlekli sandalyedeki yaşlı bir kadınla acı içinde iki büklüm olmuş bir gencin arasında kot pantolon ve düz bir tişört giymiş, göbekli, tanıdık bir adam oturuyor. Telefonunu bize doğru kaldırmış, kayıt yapıyor. Ayaklarının dibinde, içinde muhtemelen bir Canon olan bir fotoğraf makinesi çantası duruyor.

Paparazzi.

Sulli'yi hastanede gerçekten koruyamayız. Dünyada kızıımızın fotoğraflarının *olacağı* gerçeğine boyun eğdim. *O yalnız değil*. Moffy ve Jane de Sulli ile aynı deneyimleri paylaşıyor. Güvenebileceği başkalarının da olacağını hatırlayınca tedirginliğim azalmaya başladı.

Ryke ve ben kameramanın varlığını kabul ederken Sulli sessizleşiyor ve burnuna odaklanmadan önce, "Şarkı söylemeye devam et, fıstık ezmeli kek" diyorum.

O anda yarattığı şarkı sözlerini mırıldanıyor.

Ryke'a yaklaşıyorum ve eli belime doğru kayıyor. Fısıldıyorum, "Connor'a Sulli'ye ne olduğunu anlattığımda, aslında buraya gelirken bir şey önerdi. Bunu tamamen unutmuşum ama... bence hepimiz bunu düşünmeliyiz."

"Bu da ne böyle?"

Yeşil kâğıdımı kırıstırıyorum, daha ağaç gibi görünüyorum. "Bir konsiyerj doktoru."

Farkındalık gözlerine çarptı. Ev ziyaretleri yapan güvenilir bir doktorumuz olsaydı, acil serviste saatlerce beklememiz gerekmezdi. Mahremiyetimizi ihlal eden insanlardan ve kameramanlardan korkmazdık.

Ryke başını sallar. "Bu iyi bir fikir."

Gülümsüyorum. "Bunu Connor'a söyledim ama *sevişmeden* ve o da bana söyledi, *biliyorum*. *Ben sadece iyi fikirler veririm*. *Kötü olanlar hepinizden geliyor*."

Ryke gözlerini devirir. "Tipik lanet Cobalt."

"Kaka kaka," diye şarkı söylüyor Sulli yukarıda. "Sikik sikik..."

Gülmekten kendimi alamıyorum ve Ryke sanki onu *sikişlerden* uzaklaştırmak için çok *uğraşmış* ama bu imkânsız bir görevmiş gibi i çekiyor. Aslında bunun onun ilk kelimesi olmasına bayılıyorum çünkü o Ryke'ın bir parçası. Bana bunu söylediğinde

ilk kelime kilometre taşını kaçırdı, üzülmedim. Konuşmaya başladığını duyduğum için mutluydum ve hey, *ikinci* kelimesini duyabildim.

Hindistan cevizi.

Ryke aniden Sulli'yi omuzlarından kaldırıp havaya fırlatma taklidi yapıyor. Normalde bunu yapardı ama Sulli'nin burnunda hâlâ o boncuk var.

Sullivan uçmak için kollarını ve bacaklarını uzatır.

"Meadows!" diye sesleniyor bir hemşire.

"O benim!" Sulli

bağırıyor. Nefesim

kesildi. "Söylemiyorsun."

Ryke onu koruyucu bir şekilde yanına yatırıyor ve uçuşan saçlarını gözlerinden uzak tutmak için tarıyor. Sulli burnunun acıdığını unutarak benimle burunlarını ovuşturmaya çalışıyor. Yumuşak yanağını öpüyorum ve sonra tüm eşyalarımızı topluyorum: sırt çantası, kask ve birkaç su şişesi. Üç dakika sonra bir hastane odasına girdik ve şimdi doktoru bekliyoruz.

Ryke Sulli'yi buruşuk kâğıdın üzerine bırakıyor ve Sulli bu yeni odadan korkmuş bir şekilde kollarını ikimizden birine doğru uzatıyor. Yanına zıplıyorum ve kucağıma emekliyor. Onu göğsüme sarıyorum ve Ryke sert bir şekilde yanımızda duruyor.

Sulli yaptığım ağaçla oynuyor, ben de koluma doğru esniyorum. "Saat kaç?" Ryke'a soruyorum.

"Neredeyse akşam sekiz." Durumumu inceliyor, endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Bundan sonra Poppy beni New York'a geri getirebileceğini söyledi." Sanki *anlamıyormuşum* gibi kafasını bir kez sallıyor.

"Bisikletimi almam gerekiyor," diye açıklıyorum. "Onu bir geceliğine kapalı otoparkta bırakamam." *Pahalı bir şey* ve Ryke bunu satın aldığından beri biliyor.

"Siktir et onu. *Kırk* saattir uyumadın Dais. Şimdiye kadar sızmış olmalıydın..." Sullivan ona bakarken sesi kesilir.

Kırk saat konusunda onu kontrol etmedim. Bundan on saat daha az olabilirdi ve o yine de bu ifadeyi tekrarlardı. Ryke eve gidip biraz kestirmemi istedi ama ben Sulli doktoru gördüğünde burada olmak istedim. O da uykularından birini kaçırdı, yani er ya da geç uyuyacak.

"Bisikletini getireyim."

Bir sonraki bölüm için Sulli'nin kulaklarını kapatıyorum. "Uyumamı istediğini biliyorum ama ben..." Yorgun gözlerim iyi bakıyor. *Korkuyorum*.

"Dais..." Ryke yanağımı tutuyor, uzun, eski yara izi olan yanağımı.

"Ya uyurgezer olursam ve sen orada olmazsan?" Uyku yoksunluğu geçmişte benim için uyurgezerliği tetikledi ve ne kadar çok saat toplarsam uyanırken, garip bir semptomun ortaya çıkma olasılığı daha yüksektir. Bir şey olması ihtimaline karşı Ryke yanımdayken uyumayı tercih ederim.

Ryke'ın büyük eli yüzümü koza gibi sarıyor, tenimi ısıtıyor. "O zaman ben de senin gittiğin yere gideceğim."

Yorgun bir gözyaşı yanağımdan ve onun elinden aşağı yuvarlanıyor. Sahte enerjiyle çoğunu engelliyordum, kalan adrenaline tutunuyordum.

"Price," dedi Ryke aniden bana. "Motosiklet ehliyeti var. Daha önce *senin* lanet olası motoruna binmişti. Otoparktan alacak." Babamın tuttuğu korumam. Ona ilk kez minnettar olmuyorum.

Doktor kapıya hafifçe vurur ve içeri girer. "Bu küçüğün burnunda bir şey mi var?" diyor nazikçe.

Sullivan başını sallar. "Lanet bir boncuk."

Ben gülüyorum ve Ryke neredeyse gülümsüyor. Doktor dehşete düşmekten çok eğlenmiş görünüyor. Bize elini uzatıyor. "Ben Dr. Clarke."

El sıkıştık ve prosedürü açıkladı: *burnuna bak, orada ne olduğunu gör, emmek için bir ampul kullanmaya çalış. Bu işe yaramazsa, sakinleştirici ve forsepsle çıkarma.*

Ryke *sedasyon* kelimesini duyunca daha da sertleşiyor. "Bu gerekli mi?" "Evet ama iş o noktaya gelmemeli." Dr. Clarke Sulli'ye İşlem sırasında nazik bir bebek sesi kullanıyor ve kucağımda kalmasına izin veriyor. Kanlı dokuyu çıkarıyor ve tıbbi bir aletle burun deliğine bakıyor.

Ona ne kadar harika olduğunu söylüyorum ve on dakika bile geçmeden Dr. Clarke lastik bir ampulle boncuğu çekip çıkarıyor. Sulli tekrar ağlamaya başladı.

"Çıktı! Ta-da!" Sulli'ye sevinçle söyledim. "Hepsi bitti." Gözlerini ovuşturuyor, emin değil.

"Tatlım." Ryke kızımıza bir limon emici sallıyor ve kızımızın yeşil gözleri küreye dönüşüyor. Emiciyi kavırıyor ve *teşekkür ederim baba* diye mırıldanıyor.

"Nedir bu?" Dr. Clarke Sulli'nin sarı lekeli parmaklarını kontrol ediyor. Aynı şeyi Ryke'a da sordum ama bana söylemedi. Sulli'ye sorduğumda, "Bu bir sır!" dedi.

Sanırım işaretleyici.

Dr. Clarke da aynı şeyi düşünüyor.

"İşaretleyici mi?" Ryke bir kez başını sallar ve öylece bırakır.

Çıkarken Ryke Sulli'yi taşıyor ve ben esneme krizine giriyorum. Arabasına kadar. Sulli'yi araba koltuğuna bağlamayı bitirdiğimizde

Yolcu koltuğuna yerleşmiş, Land Cruiser'ın kapısını kapatırken milyonuncu esnememdeyim.

Ryke kantağı çeviriyor, otoyola çıkarken bile karanlık endişesi üzerimde.

"Bir teorim var," diye tekrar esnedim, "esnemek aslında vücudunuzun çenenizi çalıştırma yöntemidir. Temelde bağırma, *egzersiz zamanı...*" Esniyorum. "...*Daisy*." Çenem ağrıyor.

Ryke sessiz ve ben omzumun üzerinden bakıyorum, Sulli tamamen kendinden geçmiş, araba koltuğuna salyalarını akıtıyor.

Esniyorum. *Kambur esneme*. Ağrıyan çenemi ovuyorum. "Belki de vücudum beni oral seks için hazırlıyordur."

Parlıyor. "Bu hiç komik değil."

"Çünkü sana bir tane vermezdim." Ayaklarımı deri koltuğun üzerine koyuyorum ve sözlerimi duyunca rahatlıyor, onu laf olsun diye ikna etmeye çalışmayacağımı biliyor. Birincisi, Ryke'ın tamamını ağzıma almam hiç mümkün olmadı. O çok büyük. Bir diğeri, sakso çekmeyi hiç sevmedim ve Ryke da Daisy-Meadows'un nefret ettiği her şeye karşı.

Ryke bir yola bir bana bakıyor. "Arkana yaslan ve uyu. Şu anda uyanık kalmak zorunda değilsin."

"Eve gidene kadar beklemeyi tercih ederim." Ayaklarım yere düşüyor. Sert gözlerini sokağa dikmiş, bacaklarımdan birine uzanıyor,

kucağına doğru uzatıyorum. Sırtımı kapıya dayayarak dönüyorum ve diğeri Ryke'ın üzerine uzatıyorum.

Bu bir öneri değil. Cilveli görünebilir, ayağım kasıklarını sıyrabilir, ama yeni pozisyon bana arabada daha fazla alan ve vücudumun daha fazla uzamasını sağlıyor. Bu hoşuma gidiyor. Hoşuma gittiğini biliyor.

Uykuyla savaştım ve uyku benimle o kadar çok savaştı ki araba yolculuğu boyunca kolayca uyanık kalabildim. Park ettikten sonra Ryke Sulli'nin kemerini çözüyor ve uyuyan kızımızı kucağına alıyor. Onları birlikte izlerken kalbim fazladan çarpıyor ve kulübemizin ışıklarını açarak ön kapının kilidini açıyorum.

Coconut bizi kapıda karşılıyor, kuyruğunu heyecanla sallıyor. İyi olduğundan emin olmak istercesine önce Sulli'ye bakıyor. İyi olduğunu fısıldıyorum ve Coconut burnuyla yanağımı dürtüyor.

"Ben de seni özledim, Coconut." Boynunu kaşıyorum ve onu öpüyorum. Sonra karnını okşuyorum ve onunla birlikte arka kapıya doğru koşuyorum. İşemesi için onu dışarı çıkarıyorum, Ryke Sulli'yi yatağına götürürken merdivenler gıcırıyor. Ve sonra bir şey görüyorum.

Mutfığa yakın bir yerde. Arka kapıyı açık bırakıp fırının yanındaki tezgâha doğru sürükleniyorum. *Ryke*. Anında ağlamaya başlıyorum, parmaklarımı dudaklarıma götürüyorum.

Çikolatalı pasta yaptı. *Sarı* krema "*seni seviyoruz*" yazıyor.

Frederick'in insanların diğer insanlara karşı *merhametli* olmasıyla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Ryke üzgün olduğumu biliyordu ve beni rahatlatmak istiyordu. Sulli'yi tezgahın üzerinde, sarı kremaya yardım ederken, parmaklarını boyarken hayal ediyorum. Bahse girerim boncuklu anahtarlığı, bibloları ve diğer ıvır zıvırları sakladığımız mutfak kasesinde bulmuştur.

Şaşkınlıkla ıslak yanaklarımı siliyorum. Hindistan cevizi içeri giriyor, kapıyı kapatıyorum, bir kaseye bir dilim kek koyuyorum ve üst kata çıkıyorum. Beyaz husky'm de peşimden geliyor. Sulli'yi kontrol ediyorum, mışıl mışıl uyuyor (Ryke yok) ve sonra yatak odama giriyorum.

Ryke, kablo örgülü battaniyeleri geniş pencere köşemize gerilmiş bir hamak üzerine yerleştiriyor. Rustik yatak iskeletimiz ahşap kütüklerden,

ağaç kabuklarından ve

ama uyumakta zorlandığımda, ki bu günlerde nadiren oluyor, genellikle hamağa geçiyorum.

Ay ışığı köşeyi aydınlatıyor, sanki dışarıda yıldızların altında var olabilirmiş gibi. Pasta yiyerek yaklaşıyorum. Coconut yatağa atlıyor, ayak ucuna uzanıyor, patileri çenesinin altında. Uyanık ve tetikte.

Ryke'a ne söylemek istediğimi biliyorum ama tatlı sessizliği bozamıyorum. Bu gece yarattığı huzur, bir gölün iskelesini süpüren güneş gibi içimi ısıtıyor. Kocamın yanına sokuluyorum, ellerim kaşık ve kâseyle meşgul.

Pasta önce gelir.

Kocaman bir kaşık yememi izliyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Parmakları şortuma doğru iniyor. Düğmelerimi açıyor ve fermuarımı indiriyor. İçinden çıkıyorum. Onu izliyorum. Ryke Meadows'u izlemeye bayılıyorum. Elleri atletimin altında kayboluyor.

Sütyenimin klipslerini açıyor. Çok sık giymediğim için paslanmış bir beceri ama başarıyor. Kolsuz bluzumu ve sütyenimi kollarımdan çıkarmak zorunda kalarak kaseyi ona uzatıyorum. Şimdi sadece pamuklu külotla, kasemi bana geri veriyor ve kot pantolonunun düğmelerini açıp gömleğini çıkarıyor.

Saniyeler içinde, koyu yeşil boxer-şortla kalakalır.

Ryke Meadows 30 yaşında.

Yirmi üç yaşındayım ve onun düşünceli tavrına, sevecen kişiliğine ve şefkatine, fevkalade belirgin kaslarından ve kaya tırmanıcısı vücudundan önce yaltaklanıyorum.

Benim kurdum.

Ben hamağa tırmanıp uzanıyorum, o da hemen yanıma tırmanıyor. Kolumu ve bacağımı göğsüne doluyorum, ona doğru bastırıyorum, battaniyeler beni sarıyor. Başımı omzuna yaslıyorum, pastamı bir çırpıda

bitirebiliyorum.

Birkaç ısıruk daha. Ryke'a sadece bir kaşıık veriyorum çünkü süper tatlı yiyeceklere bayılmıyor ama hemen hemen her şeyi yiyor.

Hamak güvenlik sağlıyor, ama kocamdan daha fazla değil. Birbirimize sokulmuş, korunuyoruz. Kaseyi bir kenara bırakıp battanileri omuzlarıma kadar çekiyor. Yorgunluk göz kapaklarımı kapatmaya alışıyor.

Ona bakıyorum.

Bana bakıyor.

Ve fısıldıyorum, "Ben de seni seviyorum."

Kalbi kalbime çarpıyor. O *yetenekli* diliyle beni öpüyor ve yavaşça, güvenle, etrafımda aşkla uykuya dalmaya başlıyorum.

[18]

Mart 2020 Hale

Co. Ofisleri

Philadelphia

GÜL KOBALT

On yaşıma dönmek istiyorum, ailece çıktığımız tüm seyahatlerde peşimize takılan iğrenç bir komşu çocuğu vardı. Babamlar işle uğraşırken ve annem arkadaşlarıyla tatile çıkarken İngiltere'de bir hafta dadılarımıza emanet edilmiştik.

Yedi gün boyunca fırtına vardı. İçeride kaldık ve bu eski malikanede saklambaç oynadık. Komşu çocuk en yakın kız kardeşime yaklaştı. Onun kahkahası onunki oldu. Onun gülüşü onun gülüşü oldu.

Ben kardeşliğimizi korumak istedim ama o hayatımıza girdi.
O asla bir Calloway kardeş olamazdı.

O sadece iğrenç bir komşu çocuğuydu. Bir yıl, iki yıl ya da üç yıl içinde gitmiş olacaktı.

Görmüyor mu?

Ona karşı fark ettiğimden daha fazla kin besliyordum. Küflü paltolar ve eski oyali şallar arasında bir gardırobun içine saklandığım günü bile unutmaya çalıştım. Sessizce başka birinin bulunmasını bekledim. Yavaş ayak seslerini duymam uzun sürmedi.

Sonra gardırobun kapısı gıcırdayarak açıldı. Bacaklarımı göğsüme doğru çektim ama Arayıcı kıyafetleri kenara itti.

Komşu çocuk beni buldu.

Loren Hale'e doğru baktım.

Ve onun zafer ilan etmesini ve kaybıma gülmesini bekledim. Gözlerimiz kenetlendiğinde, nefretimi gördüğünde, kız kardeşlerimin benim için ne kadar önemli olduğunu ve ne kadarını benden alacağını anlamış gibi pişmanlık duydu. Lily benim yerime onun en iyi arkadaşı olacaktı. Zamanla.

Bakışları düştü.

Dolabın kapağını kapattı ve saklanmama izin verdi. Aramaya devam etti.

On yaşıma geri dönmek ve kendime bu iğrenç komşu çocuğunun her zaman hayatımızın bir parçası olacağını söylemek isterdim.

Loren Hale her zaman bizden biri olacaktı.

Belki bir Calloway kardeş değildi ama ona en yakın şeydi.

"Oturun Bay Hale, Bayan Cobalt."

On dört Hale Co. yönetim kurulu üyesinden birine hep bir ağızdan "Hayır," dedik.

Loren ve ben konferans masasının başında yan yana duruyoruz, onun elinde kırmızı bir megafon var. Bu gereksiz toplantının nasıl sonuçlanacağı üzerinde çalıştık ve ikimiz de bu savaş için savaş zırhlarımızı ve silahlarımızı rafa kaldırmayacağız.

Benim için çok şey ifade ediyor ve son üç yılda bunun Loren için de aynı derecede önemli olduğunu öğrendim.

Loren on dört hissedara bakar. "Ben asla yönetim kurulunu yönetmem. Bu benim iş tanımımın bir parçası değil, bunu anlıyorum ama *yönetimi* yönetemezsiniz."

Elbette burada neyle uğraştığımızı anlıyorum. Kurumsal hiyerarşiyi anlamak için Hale Co. şirketinin CEO'su olmama gerek yok. CEO yönetimi denetler: Pazarlama Müdürü, Operasyon Müdürü, Finans Müdürü, İletişim Müdürü, vs.

Yönetim kurulu, kendi çıkarlarını değil şirketin çıkarlarını gözetmesi *gereken* hissedarlarla dolu, tamamen ayrı bir oluşumdur.

Jonathan Hale'in kapıyı nasıl açtığını ve bu *çürümüş* hissedarları nasıl davet ettiğini düşünürsek, Hale Co'nun ev temizliğine ihtiyacı var, ancak bir yöneticiyi öylece görevden alamazsınız.

Onlara katlanmak zorundasınız.

Loren elinden geleni yaptı ve öfkeli kehribar gözlerinde daha da iyisini yapmak üzere olduğunu görebiliyorum.

Daniel Perth masanın diğer ucunda yükseliyor ve şirketi üç yıl içinde yenilememizin kanıtı olarak dosya üstüne dosya açıyor.

Her bir dosyayla gurur duyuyorum.

Daniel, yanındaki adamı gizleyerek daha fazlasını çıkardıktan sonra, "*Bunlar* bu şirkete işe aldığın tüm kadınlar," diyor.

Zaferle gülümsüyorum.

Loren diyor ki, "Ben CEO'yum ve bu da yönetimin bir parçası. İstedğim kişiyi işe alma ve kovma yetkisine sahibim."

Yönetim kurulu hoşnutsuz sesler çıkarıyor. Kurulda görev yapan dört kadın sessiz kalıyor.

"Sorun nedir? Hepsi kalifiye-"

"Caitlin Brown," diye sözümü kesiyor Daniel, elindeki tek kanıtmış gibi bir dosyayı sallayarak. "Pazarlama bölümünde çalışmak için *hiçbir* deneyimi yok ama Theo Balentine onu ve yedi kişiyi daha işe aldı."

Loren geçen yıl Theo'yu Pazarlama Müdürü olarak terfi ettirdi. Mark'ın asistanlığından Mark'ın işini almaya kadar yükseldi ve misyonumuzda bize yardımcı olmayı kabul etti.

"Todd Wentworth," diye karşı çıkıyorum. "Satışta giriş seviyesi bir pozisyon için *hiçbir* deneyimi yok ama yine de beş yıl önce işe alındı." Masadakilerin yüzü kızarıncaya kadar on isim daha sıraladım. "Hale Co. beyaz erkekleri deneyimlerine göre değil, potansiyellerine göre işe alıyor ve Loren tam da şirketi daha fazla kadın ve beyaz olmayan kadınla çeşitlendirmeye başladığında siz öfke nöbetleri geçirmeye başlıyorsunuz."

Yönetim kurulundan biri -adını vermeliyim ama öfkem onu delik deşik etti- "Şirketin bir kız öğrenci yurduna dönüşmesini engellemeye çalışıyoruz" diyor.

Kırmızı görüyorum, genişlemiş *düşmanca* gözlerle dişlerimi sıkıyorum. Yüzümü tahtadan çeviriyorum ve Loren'e homurdanıyorum, "Onu yavaşça sopalayacağım ve çirkin saçlarını ateşe vereceğim." *Çözüm şiddet değil Rose*. Mübalağalarım hâlâ iyi hissettiriyor. Bu adamlara kadınları *öngörülemez* ve *asi* olarak genellemeleri için bir neden veremeyeceğimi biliyorum ve bana takmak istedikleri başka ne varsa onlara da takmak için.

Loren'in öfkeme cevap verecek zamanı yok.

Daniel Perth ekliyor: "Sizi daha kârlı bir yola yönlendirmeye çalışıyoruz. Büyük riskleri sevmiyoruz."

Loren megafonunu açar ve akıllıca kullanır. "Saçmalık." Yüksek sesi konferans salonunda gümbür gümbür yankılanır. "Şimdi beni duyabiliyor musunuz?"

Bakışları tahammülsüzlüklerini katlederken çenemi kaldırıyorum.

"Açıklayayım o zaman." Daniel hâlâ saldırgan, ama biz de öyleyiz. "Şirketin parasını şu kişilerin çocukları için bir *kreş* açmak için kullandınız...

yirmi kadın çalışan. Potansiyel olarak doğum iznine ihtiyaç duyabilecek düzinelerce kadını işe aldığınızdan bahsetmiyorum bile."

Bunun üzerine, dört kadın da dahil olmak üzere *tüm* kurul, yüksek yakalı siyah elbisemin içinde inanılmaz derecede görünen bebeğime bakıyor.

Doğum tarihim gelecek ay.

"Eğer erkek olsalardı, babalık iznine ihtiyaçları olurdu," diye karşı çıkıyorum. Daniel başını sallıyor. "O kadar uzun değil."

Bu parayla ilgili olamaz. Bunu nereden mi biliyorum? Loren Hale CEO olmadan önce kadınlara aynı pozisyondaki erkeklerden çok daha az maaş veriliyordu. Teorik olarak, maliyetleri düşük tutmak için geçmişte *daha fazla* kadını işe almış olabilirler.

Ama yapmadılar.

Loren megafondan şöyle diyor: "İşe aldığımız herkes cinsiyet ya da ırk ayrımı gözetmeksizin işini çok iyi yapmak için azimli ve motive..."

"Değişimin zamanı değil-"

Loren *son derece kendinden* emin bir şekilde, "Bir daha sözümü kesersen Millard, bu lanet olası toplantıdan daha büyük bir sorunumuz olacak," der. Bu adamların önünde kendi başının çaresine bakabilir.

Toplantı başlamadan yaklaşık bir saat önce Connor ile telefonda bu toplantı hakkında konuştum. Banyodaydım ve bana "Lo'nun hepimizin düşündüğünden daha fazlasını yapabileceğine inanıyorum" dedi.

Bugünkü Loren Hale, yıllar öncesinden çok farklı. Kendine olan güveni onların aşağılamalarını yok edecek. Gülümsememi engelleyemiyorum.

Loren'e fısıldıyorum, "Öldür onları."

Loren megafonuyla konuşuyor. "Başka kimse var mı?" Herkes bir an sessiz kaldı ve sonra bana döndü. "Rose?"

Benim sıram.

Bir adım öne çıkıyorum ve saçlarımı omzuma atıyorum. "Şirketin işi pazara ulaşmaktır. Bizim pazarımız çoğunlukla kadınlardan oluşuyor. Hale Co.'nun bebek ürünlerini erkeklerden çok *kadınlar* satın alıyor. Erkeklerin stajyer olarak işe alındığını görmekten bıkmıştım ve bu gerçeği üç yıl önce CEO'ya açtım. On yıl içinde bu şirketin bir WASP erkek yatılı okulundan çok hizmet verdiği dünyaya benzeyeceğinden emin oldu. Eğer bundan rahatsızsanız, o zaman..." Connor'ın ne diyeceğini düşünüyorum. "...o zaman belki de kendi seçimlerin üzerine düşünmeli ve bunu anlamaya çalışmalısın."

Bu benim için oldukça sakindi.

Burada bitmediğini bildiğim için nefesimi bıraktım.

Bilgim ve yeteneğim ne olursa olsun, şirketlerde yönetici seviyelerine ulaşmak için yeterli ayrıcalığa sahibim. Hale Co. şirketindeki gücümü çalışanlarının demografisini değiştirmek için kullanabilirim, ancak bunu dünyadaki diğer işlerdeki eşitsizlik uçurumunu kapatmak için kullanamam. *Bu şekilde olmaz.*

Bu da bir başlangıç.

Her gün ne kadar şanslı olduğumun farkına varıyorum. Evde çalışabildiğim ve aynı şeyi yapabilen bir kocayla zaman geçirebildiğim için. Benim sahip olduğum lükslere sahip olmayan kadınları işe almak istedim. Milyar dolarlık bir şirkette çalışmak için kreş imkanına ihtiyaç duyan kadınları. Bu nedenle bu fırsatları kaçırmamalılar.

Daniel deri koltuğunda oturuyor ve ellerini birleştiriyor. Kırklı yaşlarının başında, ince bir burnu ve yönetim kurulunun çoğu gibi sert bakışları var. Lily'nin onun kahverengi saçları için "kabarık" dediğini duydum ki bu bana sadece doğal buklelerini taradığı anlamına geliyor.

Daniel Loren'e, "Sana karşı her zaman açık sözlü oldum," der. "Bu toplantıyı şaka olsun diye yapmadık."

"Ve sen benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Loren kindarca söylüyor. Tüylerim diken diken oluyor. "Tüm saçmalıkları bir kenara bırakmak istiyorsan Daniel, işte sana lanet olası gerçek. Bu iş için *en iyisini* işe almadığımı düşünüyorsun ama aldım. Evet, yönetimi sorgulamaya hakkın var. Ama bana kimi işe alacağımı söylemeye hakkın yok. Yani bu toplantıyı yapmanıza izin vermem bile benim açımdan bir *nezaketti*."

Öldürün onları.

Lo megafonunu masanın üzerine koyar. "Ben Hale Co. şirketinin CEO'suyum ve bana öyle davranmaya başlamanızı istemiyorum. Ben *söylüyorum*. Buraya geldiğimden beri yönetim kurulu ve yönetim arasında iletişimsizlik var. Her yöneticinin beni yönetim kurulu başkanı olarak ataması şirketin yararına olacaktır."

Çenem neredeyse yerinden
çıkacak. Loren Hale az önce
haydutluk yaptı.

On dört hissedar kendi aralarında mırıldanırken hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyorlar. Lo bir an durup bana fısıldıyor, "Ne oldu Kraliçe Rose? Bunu yapabileceğimi düşünmediniz mi?"

Gözlerimi ona diktim. *Neden bana söylemedin?* Soracak zamanım yok çünkü hissedarlar sessizleşiyor.

Şüphe duyanlara Lo şunları ekliyor: "Yönetim kurulu başkanının şirketin yüzü olması gerekiyor. Ben zaten Hale Co'nun yüzüyüm, bu yüzden aramızdaki farklılıklar ne olursa olsun, bunun en mantıklısı olduğunu biliyorsunuz. Seninle çalışmak daha kolay olacak. Sen de benimle daha kolay çalışacaksın."

"Oylama yapalım," diyor Daniel, şimdi ve burada.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki boynum tutuluyor ve gözlerim büyümeğe devam ediyor. Loren'i reddedeceklerinden korkuyorum. O da korkuyorsa bilemem.

"Earl Pennington yerine Loren Hale'in yönetim kurulu başkanı olmasını isteyenler ellerini kaldırsın." Earl, görünüşe göre Jonathan şirketi kurduğundan beri orada olan yaşlı bir beyefendi. Gözlüklerini yukarı kaldırıyor ve ilk elini kaldıran o oluyor.

On üçü de aynı şeyi yapıyor.

Loren ve ben toplantı odasından birlikte çıkana kadar her şey sisler içindeydi. Onu tebrik etmeden önce donuk bir sesle "Neden bana söylemedin?" diye soruyorum. Ofisinin kapısında duruyoruz. *Biz bir takımız Loren* diyeceğim ama onun bana, benim de ona bakışlarımın altında bu duygu kalıyor.

"Çünkü Rose," diyor, "hepsi ellerini kaldırdığında yüzündeki ifadeyi görmek istedim." O zaman korkmamıştı. Başından beri kendine inanıyordu.

"Peki ben nasıl görünüyordum?" Yüz hatlarımı hatırlamaya çalışırken kılıcıyorum. "Ağlamaklı." Kafası karışmış gibi davranıyor. "Ejderhaların ağlayabildiğini bilmiyordum."

Alay ettim. "Ben *ağlamadım*." Gözümü yokluyorum, gözyaşı kalmış mı diye... Kirpiklerim ıslak.

Loren onun göğsüne dokunur. "Ben de kendim için ağladım." Kuru bir yarım gülümseme yayıyor. "Bu, kız kardeşinle ortak bir özelliğiniz."

"Tebriklerinizi *geri alıyorum*."

"Ne tebriği?" Kısa bir kahkaha attı ve ben onu hiç yüksek sesle tebrik etmediğimi fark ettim. "Tanrım, Rose, iblis kanını bırakmalısın. O boku içmek seni tuhaflandırıyor."

Loren Hale'den nefret etmek çok kolay.

Ve onu sevmek de bir o kadar kolay olabilir.

Bu sefer gerçekten gülümsüyor, yarım yamalak ya da küçümseme dolu bir gülümseme değil.

Loren bir Calloway kız kardeşi olmayabilir ama bana hayatımdaki diğer tüm erkeklerden daha fazla kardeş oldu.

[19]

Nisan 2020

Kobalt Malikanesi

Philadelphia

CONNOR COBALT

"Gerçekten kaderle böyle oynamak istiyor musun Rose?"

Karım uzun maun yemek masamızın diğer ucunda oturuyor, elinde spiral ciltli bir not defteri var. Nadir bir Salı günü, öğlene doğru ikimiz de evdeyiz. Rose, Hale Co. binasında insanların medyaya haber verebileceği bir yerde suyunun gelmesini istemedi ve doğum tarihine de risk alamayacak kadar yakın.

"Zaten her gün kaderle oynuyoruz. Bir kez daha ne var?"

"Kaderin en çok annemi sevdiğine inanıyorum."

Bu kesinlikle ben değilim.

Bu hülyalı ve kendinden emin ses, masanın ortasına yakın bir yükseltici koltukta oturan dört yaşındaki kızımızdan geliyor. Rose bu sabah Jane'in pastel yeşil bir tütü ve zebra desenli bir gömlek giymesine yardım etti. Kızımız en sevdiği kedi kulağı saç bandını bile seçti, altın yaldızla kaplı bir tane.

Konuşmadığı zamanları hatırlıyorum ve şimdi buradayız.

Jane'e "Kader iyi bir zevke sahip o zaman," diyorum, "ama kader en çok *seni* sevseydi daha iyi bir zevke sahip olurdu."

Jane kocaman gülümser ve masanın diğer tarafına bakar. "Kaderin Charlie ve Beckett'ı da sevmesini istiyorum." İki yaşındaki kardeşleri kendi yükseltici koltuklarında, kaşıklarıyla makarna ve peynir yiyorlar. Beckett bezelyeleri seçiyor. Jane diğer kardeşini asla unutmayacakmış gibi, "Ve Eliot," diye not düşüyor.

On bir aylık bebeğimi kollarımda tutuyorum. Eliot omzuma yaslanmış uyuyor, önünde minik bir taç dikili mavi bir tulum giyiyor. Daisy tarafından hediye edildi.

"Karar verildi," diye buyurdu Rose, "kader hepimizi seviyor. Bununla birlikte törene başlamalıyız."

Onun resmiyetine bayılıyorum. Rose sandalyesinden kalkarken dudaklarım kalkıyor. "Jane, hazır olduğunda kaşığına bırak ve başlayalım." Jane bir erişte alıyor. "Başlamadan önce, sanırım Charlie ve Beckett..." Eriştesi kucağına düşer. "Ayy noody buraya gel." Şehriyeyi tütüsünden çıkarır ve Rose gülümsemek için kendini zor tutar.

Kızımızı tamamen ve umutsuzca seviyor.

Sırıtişım geriliyor. Onları tamamen ve umutsuzca seviyorum.

Rose beni bakarken yakalıyor ve ben de bakmıyormuşum gibi davranmıyorum. Gözleri kısılırken, buz gibi sesini duyuyorum. *Richard.*

Bakışlarımla cevap veriyorum *Rose.*

"Sadie!" Jane neşeyle sesleniyor. Masanın altında zıplayan turuncu tekir kediye kovalamak için neredeyse yükseltici koltuğundan kayıyor.

"Hayır Jane," diyorum Rose daha söyleyemedi. "Sadie'nin sana gelmesini bekle, tatlım."

Jane hatırlayarak başını sallar ve yükseltici koltuğunda kıpırdamadan oturur, ama gözleri kocaman açılır ve kedinin gittiği her yöne dalar.

Sadie ayak bileklerime sürtünüyor, usulca mırıldanıyor. Onu eve getireli bir yıldan fazla oldu ve çoğunlukla halinden memnun. Huysuz olduğu günler oluyor ama bu konuda onu suçlayamam. Sandalyemi geri çekiyorum, böylece eğilip kulaklarının arkasını kaşıyabiliyorum.

"Charlie ve Beckett hakkında ne diyordun?" Rose Jane'e sorar. "Oh şey..." Jane bakışlarını masanın altındaki Sadie'den ayırmaya çalışır.

"Bu

İsim Töreni tamamen isimlerle ilgilidir ve... ve ben... Charlie ve Beckett'ın kendi isimlerini bilmeleri gerektiğini düşünüyorum."

İsimlerinin arkasındaki anlamı kastediyor. Jane adaşları hakkında bilgi almayı seviyor ve sık sık Charlie ve Beckett'ın kileri soruyor, bu yüzden bu bilgiyi onlarla paylaşmak istemesi şaşırtıcı değil.

Rose, köpüklü suyla dolu şarap kadehini kaldırıyor ve bıçağını yana doğru şingırdatıyor.

Beckett kıkırdıyor, "Anne!" ve sevinçle bacaklarını tekmeliyor.

Rose başıyla onu onayladıktan sonra masaya şöyle seslenir: "Jane Eleanor bugünkü tören için bir önsöz istiyor. Hepimiz kabul ediyor muyuz?"

"Öyleyim," diye açıklıyorum.

Rose ellerini kalçalarına koymuş, bana bakıyor. "Sen sadece kaderi ertelemek istiyorsun," diye bitiriyor sözlerini.

"İsim Töreni'ni gerçekten ertelemek isteseydim, *isimler* konusunu devam ettiren bir giriş eklemek dışında başka bir yol bulurdum." Karıma odaklandım, dünya hızlı ve ani bir anda sadece bize daraldı.

Rose irkilir. "Gözünde bir seğirme olduğunu görüyorum, Richard."

"Göz kırpmanın ne olduğunu unuttun mu sevgilim?" Ona göz kırptım, sadece gözlerinin alev aldığını görmek için, en kısa, en ateşli saniye için bile olsa.

"Ben hiçbir şeyi unutmam. Sadece göz kırpma konusunda çok kötüsün." "İmkansız." Sırıtiyorum, özellikle de bakışları dudaklarıma kayarken

aynı anda beni öldürmeyi ve öpmeyi seviyor. "Ben her konuda yetenekliyimdir. Büyük ihtimalle iyi bir göz kırpmayla kötü bir göz kırpmayı ayırt edemiyorsun. Bunu ciddiye alma. Hepsini kazanamazsın. Ben kazanabilecekken kazanamazsın."

Rose narsisizmime gülüyor. "Yeni bir giriş öneriyorum. Adı Richard Connor Cobalt olan herkesi susturuyoruz."

"Hayır, anne." Jane başını sertçe sallar. "İfade özgürlüğü." Rose, savaşı kaybettiği için üzülme yerine Jane'le gurur duyuyor gibi görünüyor. Jane başparmağındaki peynirli makarna sosunu yalıyor. "Önsöz nedir?" Rose yemek kulübesine doğru yürürken cevap veriyor. "Bu bir tanışma."

"Bir yasanın açılış konuşması gibi," diye ekliyorum.

Jane sanki her birini işliyormuş gibi tüm kelimelerimizi ağzına alıyor. Rose bir bez peçete alıyor ve kapıları kapatıyor. Elleri çekmecenin üzerinde oyalanırken bir an onu inceliyorum. Sonra Eliot göğsüme doğru uzanıyor. Başparmağımla sırtında daireler çiziyorum ve tekrar uykuya dalıyor.

"Rose?" Sesimi sakınleştirerek sesleniyorum. Rose'un doğum yapma olasılığı yüzünden Jane'i korkutmak ya da heyecanlandırmak istemiyorum.

Rose saçlarını at kuyruğu yapar ve gözleri parlayarak masaya döner. "Ben iyiyim."

Ona tam olarak inanmıyorum.

Burnu acıyı bastırır gibi kabarıyor. Sıkı bir yakayla bez peçeteyi Jane'e uzatıyor. "Bu senin için, benim küçük gremlinim."

Jane bir *merci ile başını sallıyor* ve ben de Rose'a sorunun ne olduğunu sormak üzere Eliot'ı yanıma ayarlıyorum. Bunu hissetmiş olmalı çünkü bana başını sallıyor. Sonra yemek masasından telefonunu aldı.

Saniyeler içinde, benimki
vızıldıyor. *Kasılma değil.* -

Rose Sonra başka bir
mesaj.

Endişeni sakla, Richard. Önümüzde bir tören var. - Rose Boştaki elimle
cevap veriyorum: *Eğer acı çekiyorsan tören bekleyebilir.* I

Mesajıma ters ters bakmasını ve hararetle yazmasını izliyorum. Onun mesajını diğerlerinden daha çok bekliyorum.

Rose telefonunu yere koyar koymaz, "Öyleyse başlıyoruz," dedi.

Dudaklarımı oku. -

Rose Gözlerim
yukarı fırladı.

Ve ağzı, *sabır, Richard.*

Sabır mı? Rose'un *bana* sabırlı olmamı söylemesi fikrine neredeyse gülecektim. Ona aramızda sabırsız olanın kendisi olduğunu hatırlatacaktım ama yine kadehini tokuşturdu.

"Jane, Beckett'a adaşını söylemek ister misin?"

Jane heyecanla başını sallar ve daha dik oturur. "Beckett Joyce Cobalt," diye teatral bir şekilde okuyor. "Adını Samuel Beckett'ten almışsın, bir oyun... bir oyun - bir şey ya da başka bir şey."

"Oyun yazarı," diye koçluk
yapıyor Rose. "Bir oyun
yazarı," diye başını sallıyor

Jane.

Beckett bezelyelerini yememeye daha çok konsantre olmuş durumda ama Charlie, Lily'nin yakın zamanda "kim osurdu" bakışı olarak adlandırdığı bir ifadeyle Jane'i dinliyor.

"Ve bu playwatt, *Waiting for Gouda*."

Parmaklarımı ağızıma götürdüm, sırtışı göz kamaştırıyordu.

Rose gülmek için dudaklarını birbirine bastırıyor. Sandalyesine oturuyor ve ikimiz de sessizce onu düzeltme sorumluluğunu birbirimize yüklüyoruz, ta ki ilk kabul eden ben olana kadar.

"Godot," diye düzeltiyorum, mizahımı yutarak. "Gouda bir peynirdir." Rose kendi bez peçetesine homurdanıyor.

"Eğlenceli bir şey mi, sevgilim?" Alay ediyorum.

Rose derin bir nefes alıyor, kendini toparlıyor ve atkuyruğunu çözüyor - sadece saçlarını omzunun üzerinden savurmak için, sanki *siktir git Richard* der gibi.

Neredeyse sertleşiyordum.

"Devam et Jane," diyor Rose, "mükemmel bir iş çıkarıyorsun."

"Beckett," diye gururla açıklıyor Jane, "göbek adın bir yazardan geliyor James Joyce'u aradı."

Göbek adlarını hep ben seçerim. Rose ilk isimlerini seçer. Aramızdaki anlaşmazlıkların çoğu bir bahis ya da oyunla çözülür. Kazanarak ya da kaybederek. Bunu biliyorduk. Göbek adlarına değer veririm. Ben kendi adımlı kullanırım. Rose ilk isimlere değer verir. O da kendi adını kullanır.

"Ve Charlie." Jane yükseltici koltuğunun üzerinde durmaya çalışır.

Hem Rose hem de ben onun güvenliği için sertçe "Jane," diyoruz ve poposu koltuğa çarpıyor.

"Charlie," diye başlıyor Jane hiçbir şey ters gitmemiş gibi, "annem antipating yapıyordu"-*bekliyordu* demek istiyor. Onu düzeltecektim ama çok hızlı konuşuyor-"bir kız. Charlotte Brontë'den sonra senin *Charlotte* olman gerekiyordu."

Rose ikiz erkek olduklarını görünce isimlerini *Charlie* olarak değiştirmeye karar verdi.

Jane, Charlie'nin göbek adının ardındaki mantığı hatırlamaya çalışırken kelimeleri karıştırıyor. Yardım için bana bakıyor.

Bu ifadeyi sıkıca kavradım. Annem onunla bu bakışı paylaşmamı hiç istemezdi, çocukken bile. *Eğer büyük bir çocuksan, bunu kendi başına çözersin.*

Elbette yaptım. Ebeveynlerim olmadan büyüdüm ama bu ifade, kızım ile yaptığım bu alışveriş benim için inanılmaz bir değer taşıyor. Çocuklarımın hayatında bana ihtiyaç var. Bu onların bir zayıflığı değil.

Bana yardım edebilir misiniz?

Her zaman.

Onlara her zaman yardım edeceğim.

"Charlie Keating Cobalt," diyorum büyük oğluma.

Charlie çoğu iki yaşındaki çocuktan çok daha net bir ses tonuyla "Bu benim," diyor.

"Peki neden Keating adını aldığını biliyor musun?"

Başını sallıyor.

"Adını şair John Keats'ten almışsın." Rose Charlotte'u Charlie olarak değiştirmeye karar verdiğinden, ben de aynı şeyi yaptım ve Keats'i Keating olarak değiştirdim. Ona Charlie Keating dediğimde yüzüne yayılan *nadir* gülümsemeyi bugün bile hatırlıyorum.

Sanki o yana doğru bir adım attı ve ben de isteyerek onunla birlikte adım attım.

"Doğru." Jane unutmamış gibi başını sallar. "Ve öyle de olacak."
Kaşığını mor plastik bardağına vurarak annesini taklit ediyor.

Rose ayağı kalkar. "Ve şimdi İsim Töreni başlayacak. Jane Eleanor Cobalt, kardeşinize isim verme onurunu kabul ediyor musunuz?"
Cinsiyetini henüz kontrol etmedik ama Rose bir oğlumuz daha olacağından emin.

Bilimsel bir gösterge olmadığı için o kadar emin olamıyorum.

"Yapacağım." Jane deftere uzanıyor ve neredeyse fincanını deviriyor.

Erkek ya da kız, aklımda bir göbek adı var ama Rose ilk adı seçene kadar ne olduğunu söylemeyeceğim. Deftere yirmi isim yazdı ve Jane'in en beğendiğini işaret etmesi gerekiyor.

Neden bu daha çok şansa benziyor? Jane okuyamıyor.

Bu yüzden Rose, "kaderin" onu mükemmel isme yönlendirmesine izin verdiğiğine inanıyor. Ben de kızımızın *rastgele* karar vermesine izin verdiğiğine inanıyorum.

Jane bir ismi işaret etmeden önce defterle ancak bir saniye geçiriyor. "İşte bu!"

Rose aceleyle Jane'e doğru adım atar, gözleri fal taşı gibi açılmıştır. "Bir dakikaya daha ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Karıma "Önemli olayları kadere bırakırsan böyle olur" dedim.

Rose bana sıcak bir bakış fırlatıyor ama altında yatan sözleri hissediyorum: *Hayatımızın en büyük olayını kadere bırakıyoruz Richard. Hatırladın mı?*

Tabii ki hatırlıyorum. Her gün bu bebeğin son bebeğimiz olabileceğini hatırlıyorum. Bir, iki, hatta üç çocuk daha istediğimi her gün hatırlıyorum. Jane'in bir kız kardeşi olduktan sonra başka çocuk yapmayacağımıza dair bir anlaşma yaptığımızı ve sözümünden dönmeyeceğimi hatırlıyorum.

Hepsini hatırlıyorum.

"Eminim," der Jane annesine. "İşte bu!"

Rose, Jane'in başının üzerinden bakarak ismi okuyor ve ağzının kenarları yukarı doğru kıvrılıyor. "Adı Tom."

Adını Mark Twain'in *Tom Sawyer'ın Maceraları* kitabından almış. Ben de "Tom Carraway Cobalt" diyorum.

Rose memnun bir gülümsemeyi dizginlemek için kendini zor tutar. Nick Carraway, F. Scott Fitzgerald'ın *Muhteşem Gatsby* kitabından bir karakterdir.

"Seviyorsun," diye açık açık söyledim.

"Sorun değil." Saçlarını tek omzunda topluyor ve bu ismi ne kadar sevdiğini belli etmiyor. İltifatların kolay gelmemesini seviyorum.

Tam cevap verecektim ki Rose ve ben Jane'in masanın altından kayışını izledik.

Kızımızın nereye gittiğini görmek için Rose'la birlikte eğildim. Sadie bir topun içinde kıvrılmış, uyukluyor ve Jane onun yumuşak tüylerini okşayıp fısıldıyor, "Sen en güzel kediciksin, Sadie. Şimdiye kadar gördüklerimin en güzeli."

Sadie patilerini uzatıyor ve Jane'in karnını okşamasına izin vermek için yuvarlanıyor.

"Sana söylemiştim," diyor Rose bana. Onun anaokulu şakası hakkında yorum yapabilirdim ama bu seferlik geçiştirdim.

"Jane'e ısınamayacağını hiç söylemedim."

"Sadie'nin senden başka kimseyi sevemeyeceğini söylemiştin."

Gerçekten de öyle olmadığını düşünmüştüm. "Evcil hayvanlar değişir," diye fark ettim.

Tıpkı insanlar gibi.

* * *

20:08.

Jane üst kattan kanlı bir ılık atıyor. oktan koltuktan kalkmıştım, alarm içimde çatlamış buz gibi akıyordu. İlk kez yürümeye alışan Eliot da beni takip etmeye alışıyor. Altına düşüyor ve sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi feryat ediyor.

"Git!" Rose arkamdan sesleniyor. Vücudunu olabildiğince hızlı bir şekilde kanepeden kaldırıyor. "Seninle buluşacağım."

Eliot'ı Rose'la bırakıp hızla kemerli kapıdan geçip fuayeye koşuyorum.

"BABA! ANNE!" Jane ılık atıyor ve bağırıyor.

"JANE!" Mermer merdivenlerden koşarak ıktım. Mantıksız sonuçlar ıkaramam. Gerçekleri görmeden önce neyin yanlış olduğunu tahmin edemem. Yine de kanım donuyor ve nefesim boğazımda kilitleniyor.

"BABA! BABA!"

"JANE!" Saniyeler içinde ikinci kata ulaşıp uzun koridordan aşağı koşuyorum. ılıkları yatak odasından dışarı taşıyor. Jane, kapısını inşaat kâğıtları ve pembe simlerle süslemiş ve kapının önüne *Jane Eleanor* adını yazmıştı.

Sadece küçük bir gece lambasının aydınlattığı karanlık odaya girer girmez, Jane -gözyaşları içinde ve kederli bir şekilde- yeni yürümeye başlayan yatağının ve çay partisi masasının yanından geçip bacağıma yapışıyor.

"Baba," diye hıçkırıyor.

Elimi başına koydum, vücudunu ve odasını aceleyle gözden geçirdim. "Yaralandın mı, neyin var?" Onun boyuna meliyorum.

Kollarını omuzlarıma doluyor, göğsüme doğru hüngür hüngür ağılıyor. şefkatle başının arkasını kavırıyorum. Bir nefeste, onu rahatlatmak için can atıyorum.

kızım. Diğer yandan, korkusunun kökenleri konusunda tetikte ve uyanık olmaya devam ediyorum.

Aklıma mantıksız bir düşünce geldi. *Paparazziler odasına girmiş.* Daisy'nin başına gelmişti, ama o biz güvenli bir mahalleye taşınmadan önceydi. Scott Van Wright'ı becermeden önceydi.

Çocuklarımın başına böyle bir şey gelemes. Bu evde olmaz. Ben buradayken olmaz.

Jane daha sert hıçkırıyor, sesi boğuklaşıyor.

"Şşşt," diye fısıldıyorum yatıştırıcı bir tonda. "Mon cœur." *Kalbim.*

Fiziksel olarak yaralanmadığından emin olmak için Jane'i inceliyorum. Deniz mavisi kedi desenli geceliği yırtılmamış. Topallamıyor ve hiçbir uzvunu kullanmıyor. Kahverengi saçlarını omzundan kaldırıp boynuna ve omurgasına hafifçe bastırıyorum. Hiç irkilmedi.

O sadece teselli edilemez.

Duygusal. Bu duygusal bir acı.

Jane anlamını çözemediğim birkaç kelime mırıldanıyor. Bilgiye olan ihtiyacım artıyor ve onu kaldırıyorum, bir elimle yanına yaslanmasını sağlıyorum. Bana daha da güçlü sarılıyor.

Yatak odasına doğru ilerliyorum.

Jane histerikleşiyor. "Nonono!" diye bağırır.

"Shhhh." Saçının kenarını okşuyorum ve sonra usulca fısıldıyorum, "Sorun ne Jane?" Yerinde olmayan bir şey göremiyorum. Pastel pembe çarşafları ve battaniyeleri bükülmüş ve yatağının kenarına atılmış ama Jane uykusunda kıpırdanıyor, yani bu anormal değil.

Jane başını kaldırıyor ve küçük yumruğunu yanaklarına sürüyor. Başparmağımla gözyaşlarını siliyorum. "Korkuyor musun?"

"Evet."

"Ne hakkında?"

Dolabının kısmen açık olan çift kapısını gösteriyor. Bir beden geçebileceği kadar.

"Connor...? Ne oldu...?" Rose nefes nefese kalıyor ve ölçülü bir nefes üflüyor. Elini yuvarlak karnının üzerine koyuyor ve yanında kıvranan Eliot'ı yere bırakıyor. Beckett ve Charlie merakla bacaklarının yanında oyalanıyor.

Dört çocuğum var, yakında doğacak olanla birlikte beş, ve her insan gibi iradeli ve cesur bir eşim var. Onlarla birlikte bu hayatı sürdürmek için her şeyi yaparım. Güvende ve korunmuş hissetmelerini sağlamak için.

Aşk güçtür ve nedenini size anlatamam. Söyleyebileceğim her kelimenin ötesine geçer. Bu katalizör anlarda aşk, ateş ve sudan yapılmış taburlar gibi içimde dalgalanıyor. Fildişi ve gülden yapılmış.

Uyandım ve

biliyorum. Ben ikinci

geliyorum.

Onları her zaman ilk sıraya koyacağım.

Çabucak Rose'un yanına, kapının yanına gidiyorum. "Dolapta bir şey var." Daha ben söylemeden Rose konuşmaya başlamıştı bile.

"Çocuklar, koridorda kalın." Beckett ve Charlie'yi geri gönderiyor ve sonra gözleri benimkilerle alev alev yanıyor. "Sincap mı o?"

"Olabilir."

Rose Jane'in sırtını sıvazlar ve kulağına bir şeyler fısıldar.

Jane başını sallar ve yüksek sesle koklar.

Kızımı göğsümden kaldırıp kardeşlerinin yanına koyuyorum, kalbim onlarla ve onunla kalıyor... Rose'un kapı tokmağını tutuşunu izliyorum.

Nefes alıyor, bir an tereddüt ediyor. "Büyük ihtimalle bir fare ya da hamam böceği..." "Bu da bir olasılık." En azından *duyana* kadar ne olduğundan emin olamıyorum. "Beyzbol sopasına ihtiyacın var mı?" diye soruyor, sesi tizleşerek

Güvenliğim için endişeleniyordum. "Biber gazı, bıçak-"

Onu dudaklarından öpüyorum ve dudaklarına karşı mırıldanıyorum, "Je t'aime." *Seni seviyorum*. Rose bir an donup kalıyor ama sonra karşılık veriyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve birbirimizden ayrıldığımızda, "Desteğe ihtiyacın olursa, ben orada olacağım" diyor.

bir saniyeden daha kısa sürede."

Yapacağını biliyorum. "Bunu aklımda tutacağım, sevgilim." Kapının diğer tarafındaki diğer tokmağı tutuyorum. Rose'un gördüğü son şey, giderek artan sırtışı.

Gördüğüm son şey onun bunaltıcı bakışları.

Ve birbirimizi dışarıda bıraktık. Kapı kapandı ve ben dikkatimi Jane'in dolabına verdim. *Sorun ne Jane?*

Mantıksız taraf hala odasına birinin girdiğine inanıyor. Mantıklı tarafı o tarafa sessiz kalmasını söylüyor.

Dolaba yaklaşımım konusunda kendime güveniyorum. Elim boş ama durum yumruklarımdan daha azını gerektiriyor. Dolabın ışıklarını yakıyorum ve sonra iki kapı kolunu da kavıyorum. Hızla, onları birbirinden ayırıyorum. Jane'in elbiseleri, gömlekleri ve etekleri dolabın içine düzgünce asılmış.

Görüyorum.

Anında

görüyorum.

Duygularımı şişeliyorum. Ne olursa olsun, şu anda ne hissettiğimden tam olarak emin değilim. Jane'in boy aynasının yanında, arkaya doğru sakladığı

büyük yün yastığa metanetle yaklaşıyorum.

Sonra yere bir diz koyuyorum ve kendimi ortasında turuncu bir tüy yumağı olan bu beyaz yastığın yanında otururken buluyorum. Dudaklarımı ovuşturuyorum, tekir kedim kıvrılmış ve cansız bir şekilde yanımda. Hayatımda ölümle bir kez daha karşılaştım ve boğuştuğum duygular beni hala çarpıtıyor, kafamı karıştırıyor - bana karşı koyuyor.

Bir varmış bir yokmuş, çoğu masalda anlatıldığı gibi, bu terk edilmiş yavru kediye buldum. Sadie yıllar ve yıllar boyunca benimle birlikte oldu, ama burada, tam burada, masal sona eriyor.

Fısıldıyorum, "Adieu." *Elveda.*

Aynada yüz hatlarımı görüyorum. Gözlerim kızarmamış olsaydı, hiçbir şeyin değişmediğini, farklı olmadığını düşünürdünüz.

Jane kediye bu şekilde bulmuş olmalı.

Sadie on beş yaşındaydı ve gitmeye hazır olacak kadar zayıftı ve Jane'in dolabını seçti çünkü insanlar gibi hayvanlar da sonlarını gördüklerinde rahatlamak isterler.

Jane'in yanında teselli aradı.

Ayağa kalkıyorum ve kapıyı açtığımda Rose çoktan yarı yolda aynı şeyi yapıyor. Neredeyse bana doğru düşecekti ama kalçasından kavrayıp onu kendime yakın tuttum. Çocuklarımız sabırla oturmuş, Jane'in etrafına toplanmış, o ülkeler ve başkentlerini gösteren bir fotoğraf kitabını karıştırıyor. Hala sessizce ağlıyor ve kardeşleri kitabı göstererek onu neşelendirmeye  alışıyor.

Beckett onun dikkatini çekene kadar, "Bak Jane," der.

"Connor?" Rose sert ve telaşlı bir şekilde duruyor. "Bana sadece bir ilaçlama şirketi aramam ya da bir fare kapanı almam gerektiğini söyle-"

"Sadie öldü," diye

fısıldıyorum. Ağzı düşüyor.

"Ne?"

"Hareket etmiyor. Sanırım gideceğini hissetmiş olmalı." Boğazımdaki garip yumruyu yutuyorum.

Rose dudaklarına dokunur, gözleri şaşkınlıkla açılır. "...Jane'in dolabında mı?" Başımı salladım. "Kediyi dışarı taşıyacağım."

Rose kısmen destek olmak için pazuma tutunuyor, bunu söyleyebilirim. "Bir ayakkabı kutusundan daha fazlasını hak ediyor. O bir Kobalt." Rose gözyaşlarıyla savaşıyor ve herhangi bir suyla mücadele etmek için çenesini kaldırıyor.

"Katılıyorum," diyorum usulca, "ama hâlâ bir sorunumuz var."

Rose bakışlarımı kızımıza doğru takip ediyor ve birbirimizi tanıyarak Rose ve ben dört çocuğumuzun önüne oturuyoruz. Eşimin rahatlamasına yardım ediyorum ve o da uzun bir nefes daha veriyor.

İyi olup olmadığını sormuyorum. *Bakışları bu konuda konuşma Richard* diyor ve ben sadece ağırlığını bana yasladığı için dinliyorum. Kolumu beline doluyorum.

"Jane," diyor Rose, "dolabında ne gördüğünü sanıyorsun?"

Jane elinin tersiyle burnunu siler. "Sadie... o iyi değil. Kımıldamıyor." Jane tekrar gözyaşlarına boğulur.

Onu kucağıma alıyorum ve biraz sakinleşiyor. Çocuklar bunun ne anlama geldiğini anlayabilecek gelişim çağında değiller, bu yüzden konuşma şeklimiz ve resimli kitapla daha çok ilgileniyorlar.

"Onu iyileştirecek misin?" Jane mırıldanıyor.

Rose acı çekmiş görünüyor ama ben her şeyi söyleyebilirim. Duymak istedikleri kadar açık ve dürüst konuşabilirim. Bir ergen ya da bir yaşındaki çocuk için hayatı ballandıra ballandıra anlatmam. O yüzden şimdi başlamıyorum.

"Hayır," dedim.

Jane'in çenesi titriyor ve üzüntüsü ağlamaklı bir öfkeye dönüşüyor.

"Neden olmasın?!"

"O iyileşemez, Jane," diyorum. "Sadie öldü."

Jane'in kalbi kırılmış gibi görünüyor ama "Tekrar dönebilir"

diyor. "Bir şey ya da biri öldüğünde, asla geri dönemez."

"Yalancı!" Jane daha önce hiç olmadığı kadar feryat ediyor, gözyaşları yanaklarına sızıyor. "Yalan söylüyorsun!"

Rose çocukların arasına girip Eliot'ı karnının üzerine kaldırarak dikkatlerini dağıtır.

Sesim asla oktav değiştirmez. "Sana asla yalan söylemem Jane ve bunu şimdi anlamıyorsan bile zamanla anlayacaksın."

Jane bitkin bir şekilde göğsüme yaslandı. Hıçkırarak ağlıyor,
"...Sadie'nin ölmesini istemiyorum."

Rose kısık bir sesle, "Sadie'yi ne kadar seviyordun Jane?" diye sordu.

"Hem de çok," diye mırıldanıyor göğsüme doğru.

Rose şöyle diyor: "Sadie tüm sevginizi hissetti. Daha fazla *şefkatle* yaşadı çünkü senin iyiliğin ve kalbin sayesinde."

Kızımızın iri ve ağlamaklı gözleri annesiyle benim aramda gidip geliyor. "Gittiği için üzülebilirsin," diye fısıldıyorum, "ama aynı zamanda
çünkü o vardı."

"Siz," diyor Rose, "Jane Eleanor Cobalt, Sadie Cobalt hâlâ buradayken onunla tanışma şerefine nail oldu." Jane başını sallamaya başlıyor, sanki diğerleri Sadie'yi göremezken o görme şansına sahipmiş gibi. Jane'in kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırıyorum.

"Büyüdüğünde," diye devam ediyor Rose, "tüm kardeşlerine Sadie hakkında ne anlatacağsın?"

Jane'in yanağından bir damla gözyaşı daha süzülür. "Ne kadar tatlıydı."

Rose ve ben birbirimize bakıyoruz ve neredeyse sırtıyorum. Sadie'ye pek çok şey diyebilirdim ama *tatlı*, listenin çok ama çok altında kalırdı.

Rose Mouths, *onu düzeltme*.

Cevap veriyorum, *vermeyeceğim*. Benimkinden farklı olsa da onun fikirlerine bayılıyorum. Beckett esniyor, sonra Charlie. Onlara "Yatma vakti geldi, canlarım" diyorum. *Yatma vakti, canlarım*.

Jane, Sadie'nin öldüğü yatağına, odasına dönme fikrinden irkilir.

"Bizim yatağımızda uyuyacaksın, küçük gremlin." diyen ilk kişi Rose oldu. Jane bu düşünceyle rahatlıyor. Ayağa kalkıyorum ve Jane'i ayağa kaldırıyorum. Sıkıca kavradım

Rose'un elini ve belini tutarak kalkmasına yardım etti.

Rose ayağa kalkarak saçlarını yüzünden çeker ve ellerini kalçalarına koyar. Yanaklarındaki renk aniden kaybolur ve gözlerinde korku belirir.

Sonra bacaklarının arasından su fışkırdığını fark ediyorum. "Hayır," diye mırıldandı Rose.

Onun sözleri gerçekte uyuşmuyor.

Dünya büyük ölçüde *evet* diyor.

Evet, Rose Sadie'nin öldüğü gün doğum yapıyor.

Hazırlıklıyız. Her zaman öyleyizdir ama sonraki on dakika dört yaşından küçük dört çocuk, dolapta ölü bir kedi ve Rose'un kirlenmiş koridora kafayı takmasıyla yine de kargaşa içinde geçer.

İlk emri "Kız kardeşlerimi çağırın" oldu.

Lo'yu aradım, o da Ryke'ı konuşmaya dahil etti. Lo ve Lily, Ryke ve Daisy Jane'i gece için götürmeye gelirken

küçük çocuklarımız.

Rose yer döşemelerini silmek için koridordaki dolaptan havlu çıkarmadan önce yüzünü ellerimin arasına alıp "Bu oluyor Rose" diyorum. OKB'sinin kenarları alevleniyor.

Rose bir nefes verir. "Ayıracak vaktimiz var."

"Temizlemek için değil. Söz veriyorum, döndüğümüzde ev tertemiz olacak." Omuzları gevşemeye başladı. "Hazır mısın?"

Sırıtiyorum. "Ben her zaman öyleyim."

Gözlerini deviriyor.

"Topluluk," dedim ona. *Birlikte*.

Rose'un boyu neredeyse yirmi metreye ulaşıyor. "Topluluk" derken kollarıma tutunuyor.

*Connor & Rose Cobalt erkek bebeklerinin doğumunu memnuniyetle
karşıladı*

TOM CARRAWAY KOBALT

21 Nisan 2020

2021

"Benimle tanıştığında beni sevmeyeceksin, ama belki zamanla... hayır, yine de sevmeyeceksin."

- Loren Hale, *We Are Calloway* (3. Sezon 03. Bölüm - Buz ve Taş)

{ 20 }

Mart 2021 Süper
Kahramanlar &
Çörekler *Philadelphia*

LILY HALE

BMW'mi Superheroes & Scones'un sokağına başarılı bir şekilde park ettim, ancak ne yazık ki mağazanın yakınında boş bir yer bulamadım. Matematikte berbatım ve kendi hayatımı tahmin etmekte de pek iyi değilim ama sanırım geleceğimde beş dakikalık bir yürüyüş var.

"Küçük Luna, küçük Luna, *bip bip*," diye şarkı söylüyor Moffy ve burnunu *bip bip* seslerine vuruyor. Onların masumiyeti kalbimi titretiyor. Her zaman bir nefes almalı ve Lo ile birlikte saf bir şey yarattığımızı hatırlamalıyım.

Moffy şimdiden beş yaşında ve ağabeylik rolünü çok ciddiye alıyor. Ben bir buçuk yaşındaki oğlumu araba koltuğundan indirirken Luna'yı taşımama yardım edip edemeyeceğini sordu. Deri koltuğun üzerine çıkmış, Luna'nın mini Wampa şapkasını kafasına geçiriyor. Eskiden onun olan şapkayı. "En sevdiği şapkayı" (kendi sözleri) almasını istiyordu.

Lo o gün bana döndü ve "Sen ve ben, süper kahramanlar yetiştiriyoruz" dedi.

O anı düşündükçe aptal aptal gülümsüyorum. Ama bu gülümsemeye sıkı sıkı sarılıyorum.

"Moffy!" Luna ışıldıyor. Ağabeyinin burnuna vurarak onu taklit etmeye çalışır. Onun yanağını dürtüyor.

Gülüyor ve ben de onu araba koltuğundan kaldırıp kalçama koyuyorum. Moffy tam BMW'den inerken, objektifi bize doğrultulmuş iki kamera peş peşe yanıp sönüyor.

"Whaa..." Gözlerimi dikmiş bakıyorum.

"LILY CALLOWAY, BURAYA

BAK!" "NASILSIN, LILY?"

"LUNA HALE, ARTIK ÇOK BÜYÜKSÜN! BURAYA BAK."

Midem bulanıyor. Yüzlerinde şu ifadenin olduğu sitcom karakterlerinden biriyim: *Noooooooooo...*

İşte o zaman Garth'ı diliyorum. Korumam daha şanslıydı ve daha yakın bir park yeri buldu. Sanırım çoktan Süper Kahramanlar ve Çörekler'in önünde bekliyor.

Ona uzandığımda Moffy elimi tutuyor.

Kucağımda bir bebek, elimde beş yaşında bir çocuk ve bırakın sokağı, evimde bile yürümekten hoşlanmadığım kadar uzun bir yol.

Sakin korkma. Söylüyorum. *Sakin korkma.*

Paparazziler tarafından beş dakika boyunca takip edildiğim için çıldırırsam, Moffy de çıldırır. İçimdeki korkuyu onun için saklıyorum.

Cinsel ucube. O ucube de. Lily Sex Freak Hale'i görmeyecek.

Hayır. Hayır. Asla. Güle güle.

Kapıyı kapatıyorum, arabayı kilitliyorum ve bu sırada paparazziler sorular soruyor. Mağazaların sıralandığı caddede ilerlerken onlara mahcup bir şekilde el sallıyorum. Hafta içi akşam saatlerinde insanlar erken akşam yemeği için dışarıdalar, bu yüzden aval aval bakıyorlar.

Bazıları durur ve telefonlarını çıkarır.

İki paparazzi önce dört, sonra beş
oldu. Hepsi otuz saniye içinde.

Kol gücüm cılız ama Luna'yı, Kate Winslet'in *Titanic*'te Leonardo DiCaprio'nun kapıyı paylaşmasına izin verdiğinden daha uzun süre tutabilirim. Bu düşünce göğsümü yenilmezmişim gibi kabartıyor.

Luna başını sokakta bir aşağı bir yukarı sallıyor. İzleyenlerin farkında.

"Luna, buraya gel!" Farklı kameramanlar onun adını tekrarlıyor ve kafasını karıştırıyor. Moffy yürüyüşümüz sırasında kız kardeşine

"Korkma Luna," diyor. "Onlar

sana zarar
vermez."

"Ağabeyinin dediği gibi." Kararlılıkla başımı sallıyorum.

Luna da benim gibi başını sallıyor. Lo'nun öpücüklere boğduğu tombul bebek yanakları var. Luna'yı kollarımla daha güvenli ve sıcak bir şekilde sarıyorum ve "Seni seviyorum Luna" diye fısıldayarak yanağından öpüyorum.

Avucunu öpüyor ve sonra elini gözümün üzerine koyuyor.

Gülümsüyorum ama üç paparazzi bizi önden görüntülemek için geriye doğru yürümeye başlayınca gülümsemem kayboluyor.

"Hey, Maximoff," diye selamlıyor diğer paparazzilerden çok daha genç, üniversite çağındaki bir kameraman. Bizimle özel hayatı hakkında bilgi paylaştı. Calloway kardeşleri, erkeklerini ve çocuklarını çekerek hayatını kazanmak için Penn State'ten ayrılması gibi. Kargo şortunu tercih etmesi ve uzun kahverengi saçlarını topuz yapması gibi.

Tüm paparazziler arasında en az tehditkâr olanıdır ve asla saldırgan değildir. Ailelerimizdeki her çocuk onu sever.

"Robby!" Moffy gülümsüyor ve bir saniyeliğine elimi bırakıyor. *Sakin*

korkma. Moffy biz yokken yabancılarla ve paparazzilerle konuşmaması gerektiğini bilir.

ve biz yakın olduğumuzda yakın durmak için, ama Robby'nin etrafında gardını düşürüyor.

Moffy onunla yumruk tokuşturuyor.

Beş ve bir yaşındaki çocuklardan daha utangaç ve daha içe dönük biriyim. Bu benim garip evrenim.

"Havalı bir şeyler yaptın mı Maximoff?" Robby elinde kamerayla geriye doğru yürürken soruyor. Lo ve ben Moffy'ye söylediği her şeyin internete yükleneceğini ya da eğlence televizyonlarında yayınlanacağını defalarca öğrettik. Sadece beş yaşında olabilir ama farklı olduğunu anlıyor.

Özellikle de ünlülerin görüldüğü, tur otobüsleri ve kamera ekipleriyle tanınmayan bir şehirde takip edilen *tek* insanların biz olduğumuzu görüyor. Onlara göre, farklı muamele gören bir tek onlarmış gibi geliyor.

"Babam dün bana kaykayın nasıl yapıldığını gösterdi." Moffy kocaman gülümsüyor ve ben de ona yetişip elini tekrar sıkıyorum.

"Sakın bırakma, Moffy. Tamam mı?"

"Üzgünüm anne." Sanki teselliye ihtiyacı olan benmişim gibi yanıma sarılıyor.

Sakın korkma. Hala ona bebek bakıcılığı yapmama izin veriyor. *Portakal suyu döktükten sonra gömleğini sildiğin zamanı hatırlıyor musun?* Evet, hatırlıyorum. Evet, hatırlıyorum. O dündü.

Başımı salladım.

Robby, "Çok harika, dostum," diyor ve sonra kamerayı bana doğru çeviriyor. "Yeni bir şey var mı Lily?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz."

Moffy, sanki güneş ışığından bahsediyormuş gibi, "Annem kendini iyi hissetmediği için büyük kız pedleri takmak zorunda kaldı" diyor.

OhmyGod. Boynum kızarıyor. Regl olmaya başladım - ki zamanın %85'inde bundan kaçınmaya çalışıyorum - ve tampon bulma görevimde başarısız oldum. Ped buldum.

Moffy ne yaptığımı sordu. Ben de "Annen şu anda kendini pek iyi hissetmiyor." dedim.

Sakin korkma.

Rose, regl dönemlerinde utanılacak bir şey *olmaması* gerektiğini söylerdi. Garip bir nefes aldım ve sonra "Hamile değilim" dedim.

Bunu az önce kameraların önünde açıkladım. *Neden? Bunu* neden söyledim ki? Kendimden çekindim.

Moffy bana bakıyor. "Bunun büyük kız pedleriyle ne ilgisi var?"

Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi fısıldıyorum. "Sonra konuşuruz."

Döngünün içindeymiş gibi başımı

sallıyor. "Maximoff, buraya

bak!"

Moffy kameramanı görmezden geliyor.

Robby, "Bugün benim için bir şakan var mı Maximoff?" diyor.

Süper Kahramanlar ve Çörekler görünüyor! Son düzlüğe girdik.

Güvenlik bizi bekliyor. Görevi iptal etmek zorunda kalmadım. Hayattayız.

Moffy kaldırımdaki bir çatlağın üzerinden atlayarak beni ileri doğru çekiyor. "Dört bacaklı bir kadına ne denir?"

"Bilmem ki? Ona ne diyorsun?" "Köpek

stili!" Moffy bağırır.

Ben öldüm.

Kalbim boğazıma düğümleniyor. "Güle güle," diyorum ve Moffy'yi kaldırımdan uzaklaştırıp vitrinlere yaklaşıtıyorum.

Sadece köpek stili dedi.

Bunun ne olduğunu biliyor mu?

Ya bunun ne olduğunu biliyorsa?! Luna, "Anne, kırmızı." diyor. İki eliyle yanaklarımı okşuyor. *Kahretsin.* Yanmış domatese döndüm.

"Güle güle, Robby!" Moffy el sallıyor.

Superheroes & Scones'un önünde uzanan uzun insan kuyruğu bizi görünce aniden *çığlık* atıyor. Bir X-Men olan Banshee'nin sesinin tıpkı böyle olduğunu hayal ediyorum. Hem Maximoff hem de Luna hemen elleriyle kulaklarını kapatıyor.

Garth - iri yarı, kel ve güzel Garth cam kapıda bekliyor. Kapıyı açık tutuyor ve içeri giriyoruz. Müşteriler o kadar gürültülü değil ama fotoğraf çekmek için hemen telefonlarını çıkarıyorlar.

Moffy'ye "Dinlenme odası" dedim.

Önümden atlıyor. Mola odası yarı dolu ve bir saniyeden kısa sürede herkese *merhaba* diyorum. Sonra Moffy'yi depo odasına yönlendiriyorum, görünürde hiç çalışan yok.

Bir karton kutunun üzerinde zıplıyor, eskiden vitrinde duran eski bir Magneto maketinin yanında oturuyor. Cılız kolum dayanamamaya başlayınca Luna'yı Demir Adam peluşlarının olduğu bir kutuya koydum. Birine sarıldı ve kıkırdamaya başladı.

Lo'yu arıyorum ve o çevirirken *hoparlör düğmesine* basıyorum.

"Neden bu kadar kırmızısın?" Moffy soruyor. "Hasta mısın?" Uzanıp alnıma dokunmaya çalışıyor.

"Ben hasta değilim." Karşısında oturuyorum, telefonum çalıyor, Luna yanımdaki peluş kutusunun içinde. "Birçok farklı nedenden dolayı sifonu çekiyorum ama hiçbiri kötü değil." *Benim için endişelenme. Onun için endişelenmek benim işim.* Koyu kahverengi saçlarını alnından tarıyorum. Yakında saçını kestirmesi gerekecek. "Moffy...?"

"Evet, anne."

"Ben iyiyim. Ben senin annenim ve senin için çok endişeleniyorum. Ama senin benim için endişelenmene gerek yok. Senin işin oyun oynamak, ağabeylik yapmak.

Luna, çizgi roman oku ve bahçede koştur. Yapman gereken son şey benim için endişelenmek."

Yüzü düşer. "Ama ben seni seviyorum." Gözlerimin kenarlarını siliyorum.

"Ağlama, anne!" Bütün parmaklarıyla yüzümü ovalıyor.

Telefonun çalmayı bıraktığını fark ediyorum. "Lily?"

Kalbim sıkışıyor. "Lo?"

Kağıt hışırtıları, çekmece çarpmaları ve belki de anahtar şingirtıları duyuyorum. "Neredesin?"

Çok şey duydu. "Nonono, işten ayrılmak zorunda değilsin."

"Baba, annem ağlıyor."

"Sorun yok, dostum. Neredesin?"

"Süper kahramanlar-"

"Artık ağlamıyorum. Bir damla gözyaşı döktüm!" Lo'ya söyledim.

Elimi de Luna kutusunun içine sokuyorum. Kıkırdarak parmaklarımı tutuyor.

"Bana Peter Pan ile uçtuğunu söyleyen bile seni bulmak için yine de giderdim."

Bu senaryo karşısında kaşlarımı çattım. "Bu hiç mantıklı değil, Lo. Sen benim Peter Pan'imsin.

"Belki alternatif bir evrende değil."

"Bundan hoşlanmadım." Telefonu Moffy'nin dudaklarına yaklaştırıyorum. "Oğlumuz bugün paparazzilere bir şaka yapmış. Moffy, babana söylemek ister misin?" Lütfen benim utancımı paylaşmasına izin verin. Burada yalnız kalmak istemiyorum. Yine de tek yanmış domatesin ben olacağımı biliyorum.

Moffy hoparlöre doğru eğilir. "Dört bacaklı bir kadına ne denir?"

Arka planda yumuşak bir "*Hoşça kalın Bay Hale*" sesi duyuyorum. "Ne?" "Köpek stili!" Moffy geçen seferki gibi bağırıyor.

Bir *patlama* duydum.

"Tanrım." "Ne oldu?"

"Bu duvar bir anda ortaya ıktı." Duvara doğru yürüdü.

Gülümsedim.

"Annem gülümsüyor!" Moffy anlatıyor.

Lo, "Bu şakayı nereden duydun?" diye soruyor.

"Jordan." Sokağın aşağısında bir ocuk. "Komik değil mi? Coconut gibi. O bir kız ve bir köpek."

Omuzlarım düşüyor ve nefes veriyorum. Bunun seksle ilgili olduğunu bilmiyor. Eğer beni kollayan sihirli bir büyücü varsa, bunun için teşekkür ederim. Buna gerçekten ihtiyacım vardı. Büyük bir seks konuşmasına hazır değilim. Moffy, Luna doğana kadar tüm kızların vajinası olduğunu fark etmemişti ve Lo'ya "Vajinası olan tek kişi annem değil" dediğinde yanında değildim.

Keşke ben de orada olsaydım çünkü büyük lig için iyi bir hazırlık kursu olurdu: seks konuşması.

Moffy'ye "Bu şakayı sadece ikimizin arasında tutmaya ne dersin?" dedim. "Sır gibi mi?"

"Evet."

Moffy anlayışla başını sallar, tam o sırada depo kapısı açılır. Garrison Abbey siyah gömleği ve siyah kot pantolonuyla içeri süzölür. Artık Süper Kahramanlar ve çörekler'de çalışmadığı için aniden ortaya çıkması tesadüf gibi görünmüyor.

"Lo," diyorum telefonda, "Garrison'a söylemedin, değil mi?"

"Neyi söylemedim?" Garrison eski, tozlu bir çizgi roman

standının yanında duruyor.

Moffy kutunun üzerinden atlar ve Garrison'a doğru koşar. "Garrison Amca!" Garrison'a havalı ve gizli bir el sıkışma hareketi yapar.

Lo'nun "Ne?" demesiyle aynı anda Garrison'a "Boş ver," dedim.

Lo'nun herkes dururken Garrison'ı beni kontrol etmesi için göndermeyeceğini fark ettim. Garrison'ı biz kontrol ederiz. Bu hep böyle olmuştur. Garrison bize taşındığı anda Moffy'ye ona *amca demeye* başlamasını söyledik. Willow'la uzun süre birlikte olmama ihtimali vardı ama ne olursa olsun Garrison'ın her zaman ailemizin bir parçası olacağını biliyorduk.

"Gitmem gerek," dedim Lo'ya.

"Yakında görüşürüz, aşkım." Hızlıca *seni seviyorum dedikten* sonra birbirimizin yüzüne kapattık.

Garrison bana yaklaşıyor, Moffy de sanki Garrison onun en iyi arkadaşymış gibi adım adım onu taklit etmeye çalışıyor. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var." Bu yüzden burada.

Luna kutusunu gıdıklıyorum ve o da başka bir kıkırdamayla parmağımı çekiştiriyor. "Ne yapabilirim ki?"

Garrison Lightning Bolt! enerji içeceğini yudumluyor ve *Dördüncü Derece* etiketli karton kutuları işaret ediyor. Her birinde yeni plastik ambalajlı çizgi romanlar, hepsi rafları doldurmak için fazladan ya da rafta yer kaplamayacak kadar belirsiz.

"Sorin-X'in olduğu her çizgi romana ihtiyacım var. Artık çok fazla sayı ve spin-off var. Dürüst olmak gerekirse, hepsine bakacak zamanım yok."

Onlara neden ihtiyacı olduğunu henüz sormadım. Kendimi yerden kaldırıyorum. "Moffy, kutunun içinde küçük bir Luna var-"

"Onu aldım, anne." Luna kutusuna gitti ve kardeşiyle oynadı. *Bunu bebek bakıcılığı gibi değil de eğlenceli bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyordum,*

ama o bunu anında bastırdı. Ona göre bebek *bakıcılığı* eğlenceli.

Taytımın tozunu siliyorum. Bol *Star Wars* tişörtüm kalçalarım kadar sarkıyor. "Hepsi burada." Garrison'ı *Dördüncü Derece* etiketli kutulara yönlendiriyorum. "Lo yakında burada olacak ve daha fazla yardımcı olabilir. Her sayıyı milyonlarca kez okumuştur."

İki kutuyu açıyoruz ve Sorin-X'li olanları bir kenara ayırarak çizgi romanları karıştırmaya başlıyoruz. Çizgi roman karakteri olmayanları, plastik kılıflarına yavaşça geri koymaya çalışıyorum.

"Bunları okuyacak mısın?" Merak ediyorum.

Garrison yığının üzerine bir çizgi roman daha koyar. "Onlarla başka ne yapabilirim ki?"

"Bilmiyorum." Gözlerimi ona dikip nedenlerini anlamaya çalışıyorum. "Willow gibi çizgi roman okumuyorsun." "Burada çalışmaya başladığında Cypher'ın kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktu."

"Evet ve hiçbir çalışan bunu unutmama izin vermedi." Dudakları Süper Kahramanlar ve Çörekler'de çalıştığı o günleri özleyormuş gibi yükselmeye başlar.

Willow o zamanlar buradaydı ve sanırım nostaljisinin ruhu o. "Bu arada, Yeni Mutantlar'ı okudum."

Baş döndürücü gülümsemem yüzüme yayılıyor. "Willow yüzünden mi?" *Gençlik aşkı*. Onların başlangıcına ve çok daha fazlasına tanık oldum. Sonlarına tanıklık etmek zorunda kalacağımı hiç sanmıyorum.

Bu artık bir öngörüden çok bir gerçek.

"Evet, Willow yüzünden." Bir çizgi romanı plastiğin içine geri sokmaya çalışıyor.

"Bu da her şeyi Twitter'a getiriyor," diyorum ona. "*Gillow Engagement* bütün gün trend oldu, gördün mü?" Makalelerin başlıklarını okuduğumu hatırlıyorum: *Willow Hale Nişanlandı! Loren Hale'in Yeni Kayınbiraderine Göz Atın!!!*

Londra'da ona evlenme teklif etti ve daha önce birbirlerine evlilikten bahsetmiş olmalarına rağmen, akşam yemeğinde çok gergin görünüyordu. Restoranda olduğumuzdan haberi yoktu ve adam diz çöküp *evet dedikten* sonra biz de ortaya çıkarak onu şaşırttık.

Bol miktarda gözyaşı ve gülümseme vardı.

Şimdi o Philly'ye geri döndü, Willow Londra'da üniversitede kaldı, bu yüzden o okurken ve o çalışırken hala ayrılar. Hiçbirimiz nişanlılıklarını sorgulamadık. Daisy, Garrison Willow'dan, Willow da Garrison'dan bahsederken sanki aya gülümsüyorlarmış gibi göründüklerini söyledi.

Rose onlara Londra'da aşık olduklarını söyledi.

Sanırım tanıştıkları ilk andan beri birbirlerine aşıklar. Uzun mesafe onları güçlendirmekten başka bir şey yapmadı.

Onun mezuniyetine yakın bir zamanda evlenmeyi planlıyorlar ama bu gerçeği medyadan saklıyorlar. Londra'da hepimiz bir aradayken nişan haberini gizlemek çok zordu.

Ayrıca Garrison'a "Connor dün gece ikinizin de GBA Eğlence Haberleri'ne çıktığını söyledi" dedim. Connor'ın sadece CNN ve Bloomberg TV izlediğini sanıyordum, o yüzden kanallar arasında gezinirken Willow ve Garrison'ın bölümüne denk gelmiş olabilir.

"Eğlence haberlerini mi izliyor?" Garrison kaşlarını çatarak söylüyor.

"Benim tepkim de buydu."

Garrison bir çizgi romanı çeviriyor. "*Garlow Nişanı* ve *Wilson Nişanı*'nı da unuttun."

Üçü de trend oldu. Yıllar geçti ve kimse gemi ismine karar veremedi. Willow hayranlar arasında bir taraf seçmek istemediğini, bu yüzden üçünü de desteklediğini söyledi. Garrison bizim gibi gemi isimleriyle ilgilenmiyor ama biz onun kusurlarını görmezden geliyoruz.

Bizimle hiçbir ilişkileri yokken magazin gündeminden tamamen uzak kalırlardı. Şimdi ise televizyon haberlerine, dergi manşetlerine ve hatta Twitter trendlerine konu oluyorlar.

"Tüm bunlar seni rahatsız ediyor mu?" Merak ediyorum. "Sen ve Willow medyanın varlığı hakkında bizimle hiç konuşmuyorsunuz."

Omuz silkiyor. "Sizin etrafınızdayken, bu işin doğasında var ve ikimiz de yavaş yavaş bu işin içine girdik." Bir çizgi romanı baş aşağı eğiyor, kahverengi saçları gözlerinin içine sarkıyor.

Onu tanıdığım onca yıl boyunca saç stilini hiç değiştirmede. Yine de, bizim eve taşındığı ve kardeşleriyle görüşmeyi bıraktığı sıralarda kapüşonluları bıraktı.

"Lily... sana bir şey sorabilir miyim?" Dinlemediğinden emin olmak için Moffy'ye bakıyor. Moffy, Luna'yla birlikte peluş kutusuna tırmanmış ve henüz pek konuşmasa da gevezelik ediyor.

Onlara gülümsüyorum ve sonra Garrison'a başımı sallıyorum. "Elbette."

"Ben sadece..." diye devam eder ve sonra başını sallar. "Unut gitsin. Bu aptalca." Bir çizgi romanı kenara fırlatır.

"Eminim değildir." Yaklaşıyorum.

Çizgi romana bakıyor. "Havaalanında, Londra'ya yalnız gittiğimde böyle kalabalıkla karşılaşmak istemiyorum."

Philadelphia uçağımız indikten sonra, nişandan eve dönerken paparazziler ve hayranlar bizi kuşattı. Yanımızdaki tüm çocuklarla birlikte Ryke, Lo ve Connor korkunç bir koruma moduna girdiler. Onları hiç bu kadar odaklanmış ve niyetli görmemiştim. Bağırarak yok. Sadece yoğun bir şekilde *bebekleri koruyor* ve ilerliyorlardı.

Sanırım Garrison ilk kez bu kadar kalabalık bir ortamda bulunuyordu ve dikkatlerin çoğu bizden ziyade *onun* üzerindeydi.

"Ben sadece... Bana bir daha böyle dokunulmasını istemiyorum."

Nefesim ciğerlerimde kilitleniyor. Hayranlar, korumalar engellemeye çalışsa bile ellerini omuzlarıma ve kollarıma koydular, bu yüzden benzer bir şeyin ona da olduğundan eminim.

"Havaalanına geri dönmekten korkuyor musun?"

diye soruyorum. Omuz silkiyor ve sonra başını sallıyor.

"Gitmen gerektiğinde seninle havaalanına gelebilirim ve yapabileceğimiz bir şey var." Bunu bazen yaparız, bazen yapmayız ama Garrison yalnızken ona bu seçeneği sunduğumuzu hiç sanmıyorum.

"Doğrudan özel uçağa gidebilir ve normal havaalanı girişini atlayabiliriz."

"Bunu yapabilir miyiz?" Kaşlarını çatıyor.

"Bunu daha önce de yaptık. Havaalanı bize izin veriyor çünkü çok fazla aksamaya neden oluyoruz. Bu hem bizim için hem de diğer herkes için daha güvenli."

"Ama bu sadece benim... Genelde özel uçakla uçmam."

"Evet ama uçaklarımıza yalnız binebilirsiniz. Bizim için sakıncası yok. Biz de bunu isterdik."

Garrison çoktan başını sallamaya başladı. "Bu sadece benim için çok fazla." "O zaman Garth'ı seninle gönderirim. O en iyisidir."

Garrison'ın zaten bir

Ama iki koruma bir korumadan iyidir. "Eğer sadece sen olursan, kalabalık

o kadar kötü olmayacak.

Olmayacaklarını biliyorum."

Başını sallıyor.

"Willow'a söyledin mi?"

"Hayır," diye zorluyor, sanki *sen de ona söylemiyormuşsun* gibi. "Eğer bilseydi, beni görmek için Philly'ye uçmak yerine tam tersini yapmaya başlardı." Kuru dudaklarını yalıyor. "Willow kalabalıkların ortasında kaldığında endişelenir. Benim için cesur davranacağını biliyorum ama..."

"Onun için buna cesaret etmek istiyorsun,"

diye fark ediyorum. Daha kararlı bir şekilde

başını sallıyor. "Evet."

Moffy son kısmı duymuş olmalı çünkü "Bence sen cesursun Garrison Amca!" diye bağırıyor.

Garrison zayıfça gülümsüyor ve bana "Çocuğun çok komik"

diyor. "Belki de haklıdır."

Garrison göğsüne oturmuş gibi bir nefes veriyor. "Yani Londra'ya uçarken Garth'ı da götürebilir miyim?"

"Şüphesiz, geri almak yok. Yemin ederim." Kalbimin üzerinde *x işareti* yapmayı unutmuyorum ve ekliyorum: "O ailenin koruması sayılır, siz de bizim ailemizsiniz."

Garrison daha fazla gülümser. "Teşekkürler. Her şey için minnettarım, biliyor musun?"

Tekrar başımı sallıyorum. Öyle olduğunu biliyorum. Bunu her zaman gözlerinde görüyoruz. Yıllar önce, Süper Kahramanlar ve Çörekler'in kapısını çalıp Lo'nun bir zamanlar teklif ettiği işi isteyen bir gençti. Neredeyse geri dönüyordu ama onu içeri aldım.

İkimiz de onun hayatımıza girmesine izin verdik ve nefret ve kendinden nefret etme katmanlarının altında gördüğümüz iyi insan ortaya çıktı.

Sorin-X araştırmamıza devam ederken "Gerçekten mi?" diyorum, "Bütün bunlarla ne yapıyorsun?"

"Sanırım yine de sormak zorundayım ama uzun olana söylemeyeceğine söz vermelisin. Kelimenin tam anlamıyla yüz binlerce doları yüzüme fırlatıyor. Öğrenirse her şeyi kapatır ve beni kovar diye ödüm kopuyor."

Cobalt Inc. şirketinde üç yıldır gizlice üzerinde çalıştığı projeyle ilgili. Projenin ne olduğunu kimse bilmiyor ve Connor projeyi hayata geçirmesi için ona beş yıl süre vermiş ki bu sürenin tek başına çalışan biri için gerçekçi olduğunu söylüyor.

"Kalbime çarpı işareti." Kendimi parmağımın x yerine çarpı işareti yaparken yakalıyorum. Yarıda duruyorum ve elimi bırakıyorum. Çok iyi gidiyordum.

Haberi vermeden önce deponun kapısı çatırdayarak açılır.

Moffy Luna'ya fısıldıyor, "Şşşt." Karton kutunun içine gizlenmiş olan Moffy bir kapağı çeker.

Lo içeri girerken anahtarlarını cebine koyuyor ve anında göz göze geliyoruz, manyetik çekim beni en iyi arkadaşımın çekiyor ve Lo acilen bana ulaşıyor.

"Lily," diye nefes alıyor, elleri yanaklarımda.

"Ben iyiyim..." Çok güzel pembe dudakları var. *Odaklan.* Zihnim hain yerlere gidiyor ve onun kemer halkalarına tutunuyorum. "Biz iyiyiz."

Lo beni hafifçe öpüyor ama sadece bir saniyeliliğine.

Vücudum ısınıyor. Ona doğru itiyorum. Birleştik. Göğsüm onunkinin yanında. Ona bir ağaç gibi yapışıyorum ama o beni tutuyor.

O bana bakarken, ben bir öpücük daha çalışıyorum. Dudaklarında bir gülümseme hissediyorum ama ayrılan o oluyor. Etrafı tarıyor, Garrison'a başını sallıyor ve sonra hızla soruyor, "Çocuklarımız nerede?" Sert sesi ciddi bir panik havası taşıyor.

Sonra kutu kıkırdar ve güler.

Alarmı tükeniyor ama Loren Hale hoş biri değil. O yapmadan önce ne yapacağını biliyorum.

"Moffy?! Luna?!" Sahte bir korku ve panik havasına büründü. "Lily, hemen 911'i ara."

"Hayır!" Moffy gözlerinde yaşlarla ılık atıyor. Kutudan fırlıyor ve olabildiğince hızlı bir şekilde Lo'ya doğru koşuyor. "Ben buradayım! Buradayım!" Lo'nun bacaklarına sarılır ve Lo da onu bu kadar çabuk bulduğu için rahatlamış gibi davranarak ona sıkıca sarılmak için çömelir.

Luna'yı kutusundan çıkarıyorum ve peluşlardan birini göğsüne bastırıyor.

Lo'ya fısıldadım, "Sadece sarılmak istedin."

Lo sanki başından beri şeytani planı buymuş gibi gülümsüyor. Sonra Moffy'yi değerlendirir. "Tek parça mısın? İyi misin? Uzaylılar seni yakaladı mı?"

"Hangi uzaylılar?"

Lo boğuk bir kahkaha atıyor. "Dün geceki uzaylı istilasını duymadın mı? Ne yapıyordun, *uyuyor* muydun?"

"Evet, uykuyu
severim." "Yok
canım, ben *de*."

Lo yanımda ayağı kalkarken Moffy babasının elini tutuyor. "Eğer sen uyuyorduysan ve ben de uyuyorsam, o zaman uzaylıları görmek için kim uyanıktı?"

"Çılgın Ryke Amca ve Daisy Teyze," diyor Lo hiç duraksamadan.

Garrison'ın hâlâ çizgi roman bulmak için yardıma ihtiyacı olduğundan konuşmalarına ben de katılıyorum. "Sorin-X ile olanları ayırmaya çalışıyoruz. O dedi ki..." Sözümlü kesiyorum çünkü Garrison *konusmayı keser* gibi başını sallıyor. "Ne?"

Bu tür işaretlerle aram iyi değildir.

Moffy, *Dördüncü Derece* evreninde çok popüler bir kadın karakter olan Tilly Stayzor aksiyon figürlerinden oluşan bir kovaya doğru koşar.

Garrison Lo'ya "Sana bir şey soracaktım," diyor. Sanırım havaalanı konusunu açmayı planlıyor, ama sonra aniden başka bir yola sapıyor. "Düğünümde sağdıcım olur musun?"

Lo afallamış görünüyor.

Garrison, "Sen bana kardeşlerimden daha çok kardeş oldun. Sen olmasaydın muhtemelen *burada* olamazdım... ve sen." Bana bakıyor.

Gözyaşlarımı siliyorum.

Lo'nun kehribar gözleri cam gibiydi. "Tabii ki sağdıcım olurum."

Willow nişanlandığı gün Daisy'den baş nedimesi olmasını istemişti. Garrison, Lo'nun hayır diyeceğinden endişelenmiş olabilir. Çok fazla düşünüyor. "Teşekkürler," diyor Garrison. "Sence uzun olan ve kızgın olan

sağdıc olmak ister mi?"

"Connor, şüphesiz, ve Ryke akışına bırakıyor." Lo gülüyor. "Tanrım, onu arka sıraya koysan bile umursamaz ya da ciddiye almaz."

"Tamam, güzel." Garrison uzun bir nefes daha verir.

Lo yığınınımızdan bir çizgi roman aldı. "Bütün bunlar ne için?"

"Bilmiyorum, Garrison da tam anlatmak üzereydi..." diyorum. Tamam, yine *başını salla* işareti yapıyor. Başlamış bir konuşmayı nasıl iptal edebilirim? Daisy sosyal geçişlerde benden daha iyi. Ben sadece ağzım yarı açık bocalıyorum. "Uhhh..."

Lo, Garrison'a "Bu senin video oyununla mı ilgili?" der.

Garrison'ın yüzü düşer. "Ne?"

Lo yarım bir gülümseme takınır.

Garrison boğuk bir sesle "Nereden biliyorsun?" dedi.

"*Connor Cobalt* için çalışıyorsun, dostum. Adamın muhtemelen on beş beyni ve yedi çift gözü var. Sen onun ne düşündüğünü bilmiyor olabilirsin ama o senin ne olduğunu biliyor." Lo göğsüne dokunuyor. "Ve o benim en iyi arkadaşım. Bana bir çizgi roman karakterine dayanan bir oyun üzerinde çalıştığını söyledi."

Sorin-X, farkındayım. Arkasında bir ekip olmadan sıfırdan bir video oyunu yaratıyor.

Vay be.

Garrison inanamayarak geriye doğru sallanır. "Ve hiç umursamadı mı? Projenin fişini çekeceğini düşünmüştüm."

"Aslında bu fikir hoşuna gitti. Ben de öyle." Garrison aval aval bakıyor.

"Ne?"

"*Dördüncü Derece* serisinin video oyunu haklarına sahibim ve Belinda ile Jackson bana binlerce insanın oyunu para kazandıran ruhsuz bir seriye dönüştürdüğünü görmektense sol kollarını yemeyi tercih edeceklerini söylediler."

Belinda ve Jackson Howell genç bir ağabey-kardeş ikilisi ve *Dördüncü Derece* evreninin sanatçısı ve yazarı.

Garrison düşüncelerini hızla toparlıyor. "Teknik şeylerin çoğunu kodladım ama hikayenin önemli olduğu bir noktadayım. Bu yüzden çizgi romanlara bakıyordum ama sonuçta sanat için Belinda ve Jackson'a ihtiyacım olacak. Ben sadece kodlama yapabiliyorum ve yaptığım şey klasik, indie. Oyun tarzının çizgi romanın amacına uygun olduğunu düşünüyorum."

Lo, *Dördüncü Derece* için savaştı ama Halway Comics'in Marvel ve DC

gibi kaynakları ve isim bilinirliği olmadığı için bunun bir sonraki *X-Men* veya *Justice League* olacağını hiç düşünmedi.

Yine de oluyor. Popülerliği, çizgi roman devlerinin gözleri önünde katlanarak artıyor.

Çünkü Lo, Belinda ve Jackson'ın başvurularını okuduktan sonra onlara *evet* dedi. Diğer tüm büyük çizgi roman yayıncıları onlara *hayır* dediğinde, potansiyellerini ve hayallerini başarıya ve gerçeğe dönüştürmelerine yardımcı oldu.

"Tam bir yıldır Belinda ve Jackson'a video oyunundan bahsediyorum," diyor Lo, "ve ilgileniyorlar. Seninle çalışacaklarını biliyorum. Sana numaralarını vereceğim."

Garrison'ın nutku tutuldu.

Luna'yı kalçamın kıvrımında tutmakta zorlanıyorum ve Lo onu benden alıyor. Yanaklarını o kadar hızlı öpüyor ki Luna kıkırdamaya başlıyor.

Garrison kendi girişimine başladığına göre şimdiye kadar yaptığımız tüm girişimleri düşünüyorum. *Halway Comics. Süper Kahramanlar ve Çörekler*. Üçümüz de bir şeyleri sevmediğimiz için değil, etrafımızdaki insanlardan daha iyi olabileceğimize asla inanmadığımız için hırslı değildik. Başkaları sizi ezip geçecekken neden deneyesiniz ki?

Çok fazla iş gibi görünüyordu.

Şimdi hepimiz hırsı ve gururu keşfettik ama önce kendimize inanmadan değil. Kendi üzücü beklentilerimizi yenebileceğimize.

Ve yaptık.

"Annemin kanaması var!" Moffy bağılıyor.

"Ne, nerede?" Etrafımda dönüyorum, kafam çok karışık. "Popon."

Ohmygod. Yüzümü hissedemiyorum. İç çamaşırım ve tozluğum kanadı.

Lo, Moffy kıcıma dokunmaya çalışmadan önce onun omzunu tutuyor.

Garrison beni yalnız bırakmak için çizgi romanlarla ilgileniyormuş gibi davranıyor.

"Kötü mü?" Bu kutulardan birinde fazladan bir pantolon bulmak üzereyken Lo'ya soruyorum. Bize Thor pijamaları gönderilmiş olabilir. Gök Gürültüsü Tanrısı bunu atlatmamı sağlayacaktır.

Lo kıcıımı kontrol etti. "Sadece bir leke." Yüzündeki ifadeyle *arkamda kanlı bir karmaşa olduğunu haykırıyor, aşkım*. Hatta sanki daha iyi olmam için bana sarılmak ister gibi bana uzanıyor.

Daha iyi değil. Paparazziler kıcıımın da dahil olduğu arka tarafımın fotoğraflarını çekti. *Lanet kıcıımın*. Kendi kendime irkildim ve sonra onu işaret ettim, ona yalancı demeye çok yakındım.

Luna onun çenesini öperek dikkatimi dağıtıyor. Eriyorum.

Moffy babasının gömleğini çekiştiriyor. "Annem yaralandı! Ona yardım etmeliyiz." "O yaralı değil, Mof. Bu her ay kızların başına gelir."

Pantolon. Pantolon. Thor, neredesin? Arka tarafta birkaç plastik konteynere göz attığımda kalkanlar ve kılıçlar buluyorum.

"Hayır, bu hiç adil değil!" Moffy bağılıyor. "Luna ve Janie'nin kışkılarından kan akmasını istemiyorum."

Metal bir rafa çarpıyorum ve alnımı ovuşturuyorum. Lo ve Garrison kahkahalarını bastırıyor ama rafların arasından gülümsemelerini görebiliyorum.

Lo, dönemleri derinlemesine açıklamak yerine, "Yakın zamanda olmayacak dostum ve bu onlara zarar vermez" diyor.

"Söz veriyor musun?"

Bir röntgenci gibi rafların arasından bakıyorum ama arkamı dönemiyorum. "Küçük kız kardeşine kötü bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır," diyor Moffy hiç duraksamadan, "ünkü sen tüm canavarları ortadan kaldırıyorsun."

Sulu bakışlarımı ovuşturuyorum.

Loren Hale oğlunun gözündeki canavar değil. O bir kahraman.

[21]

Eylül 2021

Arrapia Café

Philadelphia

GÜL KOBALT

"Bu saçmalığın da ötesinde." *Celebrity Crush* gazetesini Ryke'a uzattım. Neon pembesi manşette şöyle yazıyor: *Rose Calloway Çılgın Bebek!! Altıncı Çocuğuna Hamile!*

Çatık kaşlı kayınbiraderim devasa hamburgerini indiriyor ve nasırlı ellerini *masa örtüsüne* siliyor.

Dilimi ısııyorum ama uzun sürmüyor. "Yanında bir peçete var," diye çıkışıyorum.

Kaşları düğümlendi. Dekoratif çarşaflara et yağı sürdüğünün farkında bile değil. Ayrıca umurunda da değil. "Lanet dergiyi okumamı mı yoksa ellerimi yıkamamı mı istiyorsun?"

Öfkelendim. "Oku."

Ryke gazeteyi karıştırırken kaşlarının çatıklığı hiç değişmiyor.

Sabırsızlanıyorum. "Başlık bile tek başına saçma. *Bana* bebek delisi demek, güneşe yanan bir bok topu demek gibi bir şey."

Ryke okurken beni görmezden geliyor.

Bu onu *son* kez yemeğe davet edişim. En azından kız kardeşlerimden biri, Connor ya da Loren olmadan. Yalnız kaldığımızda, kendimi

Sanki kendimle tartışıyormuşum gibi. Ya da bir mağara adamıyla. Ya da her ikisiyle.

Mavi elbisemin eteklerini çekiştiriyorum, sandalye gıcırıyor. Kafenin aydınlatması daha çok akşam yemeği saatine uygun: çok loş, panjurlar neredeyse kapalı. Kimseyle paylaşmak istemediğim bir *ruh hali* yaratıyor. Connor'la bile.

Tamam, *belki* Connor.

Belki de *belki*'den bile fazla. Ama bunu ona asla söylemem.

Ryke uzun süren bir sessizlikten sonra, "Bu çok aptalca," diyor. Gazeteyi kapatır ve bir kenara fırlatır.

Gözlerim kısıldı. "Bu değerlendirmeye varman bu *kadar* uzun sürdü. Ne yapıyordunuz? Gerçekleri mi kontrol ediyordun?"

Ters ters bakıyor ama bu, küçük kardeşinin attıklarının yanında önemsiz kalıyor. "Tanrı aşkına Rose, yazdıklarını gerçekten okuyordum. Eğer sen de okusaydın, çoğunlukla senin hamile olduğundan bahsettiklerini bilirdin... ki öylesin."

Sadece on beş haftalık hamileyim ama *We Are Calloway*'in son bölümünde bu konuyu tartışacak kadar ileri gittim. Bu bilgiyi bir magazin gazetesinden önce sızdırmak istedim ve bunda da başarılı oldum. Bu magazin haberlerinin beklendiğinin farkındayım, ancak kendimi "bebek delisi" lakabına hiç hazırlamamıştım.

Özellikle de kendimden olmayan bebeklerden hâlâ hoşlanmadığım için.

Gerçi eleştiriler yeni bir şey değil. Magazin basınından gelen savaşı sesler var,

hayranlarım ve hayatım hakkında yorum yapmak isteyen rastgele insanlar.

Bu kadar çocuğu varken nasıl hala işe gidebiliyor? Bu çok bencilce.

Bu kadar çok çocukla nasıl kariyer odaklı ve bağımsız olabilir? O bir satılmış.

Değerlerim annelikle birlikte değişmedi. Hâlâ çalışıyorum çünkü moda konusunda tutkuluyum. Hala çocuklarım var çünkü küçük cinlerimi *seviyorum* ve kariyerim ve ailem arasında hokkabazlık yaparken daha fazlasına sahip olmak için kaynaklarım var, bu yüzden yapıyorum.

Bağımsızlığın, bir kişinin bekar olmayı ya da evlenmeyi, çocuk sahibi olmayı ya da olmamayı seçip seçmemesiyle hiçbir ilgisi yoktur. Bağımsızlık tanımı gereği kendi kendini yönetmekle ilgilidir. Kendiniz için *seçim* yapmaktır. *Kendi* kararlarınızı vermekle ilgilidir.

Tüm kararlarım bana aittir.

Bu hayatı ben seçtim. Bu hayatı seviyorum ve benim yerime seçim yapmak isteyen herkesin canı cehenneme.

Pipetimi suyumun içinde döndürüyorum, ortadaki beyaz gülden rahatsız oluyorum. Birincisi, solmuş. Bir diğeri, çok samimi ve ev sahibesinin Ryke ve beni *birlikte görmekten hoşlandığına* inanıyorum. Yüzümü buruşturuyorum, onun adının benimkiyle birlikte anılacağını düşününce neredeyse beyin hücrelerimi kaybediyorum.

Lily bizim dinsiz gemi ismimize ne diyordu?

RoRy mi? Geri çekiliyorum.

Restorana çevredeki masaları boş bırakması için de ödeme yapmalıydık, ancak öğleden sonra çok erken olduğu için, hafta içi bir günde, ikimiz de rahatsız olmadık.

Yandaki masada iki genç kız oturuyor: kızıl saçlı ve mükemmel kedi gözü eyeliner ve muhteşem koyu mavi bir kolyesi olan bir sarışın. Kızıl saçlı gizlice fotoğrafımızı çekmeye çalışıyor, ancak bu son derece açık.

Ryke kızartmasını hardala batırıyor. *Senin sessiz* olduğunu asla söylemez *Rose*. Tam bir sessizlik içinde oturduğumuzu fark ettiğinden bile şüpheliyim.

Sesimi alçaltıyorum, çok sessiz. "Daisy ile konuşmayı denedim."

Ryke kollarını masaya dayamış, dikkatini benimkine başarıyla veriyor.

Karanlık bakışlarındaki soruyu görüyorum: *Ne hakkında?*

Sandalyemi masaya yaklaştırıyorum, böylece daha da alçak sesle konuşabiliyorum. "Bebeğim doğduktan sonra taşıyıcı anneliği denemek hakkında." Konuşma planlandığı gibi gitmedi. "Daisy beni başından savdı." Ağır ağır iç çektim. "Bu konuyu konuşmak için bile doğumdan sonrasını beklememiz gerektiğini söyledi." Bakışlarım yarısı yenmiş avokado ekmeğime kaydı.

Eğer ilgileniyorsa -ki sezgilerim öyle olduğunu söylüyor- sözümü yerine getirmek istiyorum. Doktor ameliyat sırasında kalan yumurtalarını alabildi. Bu yoldan gidebiliriz ama suçluluk duygusuyla teklifimi reddedeceğinden endişeleniyorum. Sanki beni kendi ailemi kurmaktan alıkoyacakmış gibi. Ona öyle olmadığını söyledim ama bana gerçekten inandığından emin değilim.

Ben daha Jane'i doğurmadan önce Connor (birçok kez) *sekiz* çocuk istediğini söylemişti ve bu gerçek kız kardeşimin kafasında bir tür "Coballoway" bitiş çizgisi olarak kalmış olabilir.

Ryke aniden, "Sanırım haklı," dedi.

"*Neden?*" Sesimi öfke kaplıyor. Siyah mat tırnağımı ona doğrultuyorum. "Ona çatılardan çılgılık atmasını söyleyen sen değil misin? Yüzü mosmor olana kadar fikirlerini söylemesini isteyen sen değil misin?"

"Evet, o da sana kendi fikrini söylüyor. Bu tartışmayı bebeğiniz doğana kadar bekletmek istiyor. Sonuna kadar." Ryke sanki durum bu kadar basitmiş gibi ağzına bir kızartma daha atıyor.

Bakışlarım önce onun kirli saçlarını, sonra da umursamaz gözbebeklerini delip geçiyor. "Nerede doğdun?"

Kızgın bir nefes çıkarır. "Eğer bu bir hakarete yemse-"

"Simple Town?" Kollarımı kavuşturuyorum. "Sorunlara basit cevapları olan mı?"

Gözlerini kısmi olarak devirmenin eşiğinde, sandalyesinde geriye doğru kamburlaşıyor. "Küçük kardeşimle çok fazla vakit geçiriyorsun." Bana doğru el sallıyor. "Bazen onun tarafından kapılıp kapılmadığını merak ediyorum."

Öğürüyorum. "*Lütfen*. Loren Hale adında biri içime girmeye çalışırsa otomatik *yok etme ve hadım etme* fonksiyonum var." Az önce kullandığım kelimeler karşısında duraksadım. *Tanrım*. "İşte bu yüzden seninle öğle yemeği yemiyorum. Böyle şeyler söylüyorum."

Ryke, içimde kardeşinden bahsetmemi pek umursamıyor. Dur *Rose*. Duruyorum. Zihnim kendi kendini vakumlamaya çalışıyor. "Beni sen davet ettin," diye hatırlatıyor Ryke.

Bu tamamen doğru. Öğle yemeklerinde insanların arkadaşlığını paylaşmayı ve bir şekilde hayatlarının bir parçası olmayı tercih ediyorum. Lily benden farklı bir üniversiteye gittiğinde, bağımlılığına geri döndüğünde bunun değişmesine izin vermedim ve hepimiz kendi ailelerimizi kurduğumuzda da bunun değişmesine izin vermeyeceğim.

Suyumdan büyük bir yudum alıyorum. Bardağımı yere bıraktığımda, "Neden tartışmayı şimdi yapamıyoruz?" diye soruyorum.

"Çünkü bu çok anlamsız." Bu kez ellerini silmek için peçeteyi kullanıyor. "Eğer bir oğlunuz olursa, tekrar bir kız için denemek isteyeceksiniz." *Ama kızım olursa, taşıyıcı annelik fikrine daha sıcak bakacaklar.*

Farkına vardığımda ciğerlerim sıkışıyor. Bunu bana neden söylemedi? Neden tahmin etmedim? Duygularımı incitmemek için ayrıntılardan kaçınmış olmalı. Hatta

Daisy herkesin etrafında dolanmaktan çok uzaklaşmış olsa da hâlâ tanıdığım en nazik insanlardan biri.

Eminim cevabımı çerçevelemiştir bile. Yine de Ryke'a söylüyorum. "Eğer hazırsa, bebeğim erkek olsa bile onun taşıyıcı annesi olmak istiyorum."

"O kadar *basit* değil."

Ve böylece mesele başa dönüyor. *İkisi* de ailemizi büyütmemizi engellemeyi reddediyor. "Tamam," diye kabul ediyorum. "Altıncı çocuğum doğana kadar bu konuyu tartışmak için bekleyeceğiz."

"Teşekkür ederim." Gözleri telefonuma kayıyor. "Lanet telefonunu sessize mi aldın?"

"Ne?" Telefonumun ekranında bir arayan var ama ne çalıyor ne de uğulduyor. Beckett ya da Eliot bilmeden ayarlarla oynamış olabilir. Arayanın kimliğini okuduğum anda nabzım hızlanıyor.

Dalton İlköğretim Okulu

Jane.

Geçen ay Maximoff'la birlikte anaokuluna başladı. Kızımı anaokuluna bırakmak zordu ama onu Dalton İlkokulu'nun kapısında bırakmak midemi fena halde bulandırdı. Çocuğumu zekâsının, aklının ve sosyal becerilerinin test edileceği vahşi bir diyara gönderdim. Ona hayatta kalması için gereken tüm araçları verdiğimden yüzde yüz eminim ama bu kız kardeşlerimle olduğu gibi değil. Onunla aynı okulda değilim. Odasında ya da dolabında ona iyi olup olmadığını soramam.

Kendini iyi hissetmiyorsa kitaplarını taşıyamam. Koridorda düşmanına sert bir bakış atamam. Orada olamam.

Bu benim için yeni bir şey.

Kendimi korkunç bir şekilde ters gidebilecek bir oyunun seyircisi gibi hissediyorum.

Ve kızım başrolde.

Binaya doğru sıçradı Rose. Tereddüt bile etmedi.

Tanrı aşkına, o bir aslan. O

iyi.

Telefonu kulağıma götürdüm. "Ben Rose Cobalt. Her şey yolunda mı?"

Ryke hemen doğruldu, kaşları endişeyle çatılmıştı. Kafenin karşısındaki korumalarımızdan birine işaret ediyor.

"Merhaba, Bayan Cobalt." Ahizeden tatlı (mide bulandırıcı) bir ses yankılanıyor. "Ben müdür yardımcısı Morgan-Stuart. Sizin ve kocanızın okula gelmesini istiyorum."

"Ne için?" Çoktan Chanel çantamı ve masanın üzerine bıraktığım ruj tüpünü topluyorum. Ryke cüzdanından banknotlar çıkarıyor. Payımı ona geri ödeyeceğim.

Müdür yardımcısı şöyle der: "Jane'i bugünlük eve gönderiyoruz. Bu konuyu yüz yüze konuşmayı tercih ederim."

Bir küfür savuruyorum ve Ryke'a "Ben Jane" demek için avucumu ahizenin üzerine koyuyorum.

Korumalarımız peşimden gelirken o önümden iterek yolu açmadan önce adını zar zor söyleyebiliyorum. Topuklarım fayanslara vuruyor, loş kafede hızlı adımlarla yürüyorum. İnsanlar bakıyor. İki kamera yanıp sönüyor, hayır, *dört*.

Onları görmezden geliyorum.

"O iyi mi?" Sesimden buz damlıyor, Morgan-Stuart'ın *Jane'in iyi olduğunu söyleyerek* söze başlamasını diliyorum.

"Öyle bir şey değil."

"Ne gibi bir şey?" Jane'i kırık bir kol ve kanlı bir burunla hayal ediyorum-
"O iyi," diye açıklıyor, ama bu benim öfkemi yatıştırmıyor.

"Sonra ne olacak?"

"Dediğim gibi, yüz yüze konuşmayı tercih ederim. Siz gelene kadar
ofiste bekliyor olacak." Telefonu yüzüme kapattı.

Telefonu yüzüme kapattı.

"O lanet-"

Dışarı çıkıyoruz ve kaldırım kenarındaki ani kakofoni karşısında sesim
kesiliyor: korna çalan trafik, isimlerimizi haykıran paparazziler.

"RYKE! ROSE!"

Kameralar tarafından kuşatıldım. Ryke omzunun üzerinden bir bakışla
beni kontrol ediyor. Beni rahat bırakmasını işaret ediyorum. Korumam
zaten yanımda. Ryke başını sallıyor ve hemen ilerideki Land Cruiser'ına
doğru koşuyor.

"DAISY VE CONNOR NEREDE?" "BEBEK
NASIL?"

"KAFEDE NE YEDİN?"

Çok tahmin edilebilir. Her zaman yemeklerimizi sorarlar.

Ben yolcu koltuğuna oturduğumda Ryke sürücü kapısını çarparak
kapatıyor. Kontak anahtarını çeviriyor ve arabası gümbür gümbür çalışıyor.

"Hadi gidelim." Beni mucizevi bir şekilde oraya göndermesini istercesine
parmağımı şıklatıyorum. "Dalton İlkokulu."

"Deniyorum amına koyayım." Boynunu koltuğun üzerinden uzatıyor,
paparazziler Land Cruiser'ın önünü kesip bizi kafesliyor. "Tabii bu orospu
çocuklarından birini ezmemi istemiyorsan."

"Bu iş görür."

Ryke kameramanlara bağırarak üzere camı indiriyor ama bir grup genç hayranı ona doğru *koşuyor* ve ellerini arabanın içine sokuyor. Kolunu tutup bir tür kraliyet ailesine dokunmuşlar gibi ciyakladıklarında kaskatı kesiliyorum.

Şahsen, Connor'a Ryke'dan önce taç giydirirdim ve şimdiden kendini beğenmişliğini hayal edebiliyorum. *Beni bir kral olarak görüyorsun Rose.*

Elimi yüzüne götürmek istiyorum ama o burada bile değil.

"Rose! Rose!" diye çığlık atmaya ve bana doğru uzanmaya başladılar.

Kıpırdamadan duruyorum ve sert bir gülümseme takınıyorum. Ben sıcak ya da iyi biri değilim, sadece kendimim ve bu kızların Lily, Daisy ya da Poppy gibi bir tipe sahip olmadıkları için neredeyse üzülüyorum.

"Hey, kızlar," diyor Ryke ve saçında mavi bir çizgi olan bir kız onun karşısında ezilerek ağlamaya başlıyor. "Acelelerimiz var ve yapmak istediğim son şey çekilerek herhangi birinizi incitmek."

"İçimden çıkabilirsin!" diye bağırıyor küstah bir kız. "Sen de benden kurtulabilirsin!" diye bir başkası da ekliyor. "Siktir," diye homurdanıyor Ryke nefesinin altında.

Gülebilirdim ama Ryke'a bu anı dayanışma içinde geçirmesi için koçluk yapmayı tercih ettim. Ben kızları kaldırıma yönlendiremeden Ryke kendini açıklıyor.

"Lanet *caddeye* çıkıyorum." Geriliyor. "Lütfen geri çekilin." "Tamam, çekeceğiz."

"Seni çok seviyorum!"

"Bebeklerimi al!!"

Kızlar kaldırımda güvenli bir yere çekilirken tüm bu haykırışlar birbirine karışıyor. Paparazziler arabamızı bombalamaya devam ediyor.

"Hey!" Ryke en yakındaki kameramana bağıyor, objektif Ryke'a çevrilmiş durumda.

Kızlarla yaptığı konuşma büyük olasılıkla bu gece GBA Eğlence Haberleri'nde yayınlanacak. "Çekil lan yolumdan! Tabii ayağına lastik takılmasını istemiyorsan!"

Geriye doğru çekiliyorlar, muhtemelen Ryke'ın onlara daha fazla "haber değeri" taşıyan görüntü vermesine şükrediyorlar. Paparazzileri ve kafeyi terk ederek arabasını trafiğin içine sürer.

Camını kapatırken, "Kız kardeşimle yalnız kaldığında, hayranların Daisy'yi seni yakaladıkları gibi yakalıyorlar mı?" diye soruyorum.

"Hayır." Ryke bir elini gür saçlarında gezdiriyor. "En azından *We Are Calloway*'de arkadaşlarının ve paparazzilerin ona ne yaptığını anlattığından beri."

"Güzel." Duraksıyorum. "Ama izinsiz dokunulmakla ilgili biriyle konuşmak istersen-"

"Benim lanet bir terapistim var ve adı Rose Calloway değil."

Gözlerim parlıyor. "Kendimi teklif edeceğimi varsayarsak, ki etmezdim. Ben profesyonel değilim." Adam Sully öldükten sonra Ryke'ın bir terapistle gitmeye başladığını hatırlayarak saçımı omzuma atıyorum.

Hız göstergesini kontrol etmek için eğildim. "Daha hızlı süremez misin?" "Evet, bırak da şu lanet trafikte çarpışan araba oynayayım."

"Oynayalım."

"Hayır," diyor sanki ben "lanet olası" bir deliymişim gibi.

Direksiyonu sıkıca kavıyor. "Janie iyi mi?" Endişe yüz hatlarını karartıyor.

"Müdür yardımcısı iyi olduğunu söyledi ama bana daha fazla ayrıntı vermedi." Çantamı göğsüme yakın tutuyorum ve dışarıya öfkeli bir bakış fırlatıyorum.

Ön cam. "Eğer bunu Connor ve beni kandırıp ofisinde fotoğraf çektmek için yapıyorsa, kıyameti koparacağım."

"Senden önce ben kendimi kaybederim."

Pek olası değil.

Telefonumu dudaklarıma götürüyorum. "Richard'ı ara," diyorum hoparlöre. Telefonumu kulağıma götürürsem, bir şey fırlatmanın keyfi dışında iyi bir neden olmaksızın pencereden dışarı atabilirim.

Hat tıklandığında, ondan önce ben konuşmaya başlıyorum. "Jane'in okulundan aradılar. İçeri girip müdür yardımcısıyla konuşmamız gerekiyormuş. Nedenini bilmiyorum. Tek söyledikleri iyi olduğu ama yönetimin 'yüz yüze konuşmayı' tercih ettiği -sanki yüzümü görmeleri daha iyi olacakmış gibi. Görecekları *tek* şey gözlerimden çıkan ve onları yakıp kül eden gerçek *ateş olacak*."

"Araba mı kullanıyorsun?" diye soruyor.

Bön bön bakıyorum. "Sorduğun ilk şey bu mu Richard?" Sesim yükseliyor. "Kızımız anaokulunda ikinci ayını dolduruyor ve ofise çağırılıyor -bizden bilgi saklayan bir ofise- ve sen benim *araba kullanıp kullanmadığımı* mı soruyorsun?"

"Evet çünkü karımın tek parça halinde olmasını tercih ederim."

Evden çıkmaya hazırlanıyormuş gibi kağıtları karıştırma sesi duyuyorum. "Diğer çocukları yalnız bırakamazsın."

"Açıkçası yapmazdım," diyor. "Diana ve Adalene'i arıyorum."

Dadılarımız. Kapsamlı bir mülakat süreci ve geçmiş kontrolünden sonra, her ikisi de daha önce çok sayıda bebek bakımı deneyimi olan bu iki kadını işe aldık. Onları sadece ihtiyacımız olduğunda çağırıyoruz.

Dadılar evimize geldiğinde büyük ihtimalle gidecek.

"Arabayı sen mi kullanıyorsun?" Connor tekrar sorar. Ryke, "Ben kullanıyorum." diyor.

"Harika." Kuru ses tonu dikkat çekiyor. "Acele etme. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım Rose. Aşırı tepki vermemeye çalış. Çok ciddi bir şey olmamalı, yoksa bize haber verirlerdi." Dengeli sesi endişelerimin bir kısmını yatıştırıyor ama Jane'den çok *bana* odaklanması hoşuma gitmiyor.

"Sadakatin nerede, Richard?" Test ediyorum.

"Aileme."

Ne yaptığını anladım. "Tamam." Telefonu kapatmadan önce, "Ve ben aşırı tepki vermek *zor*." O cevap vermeden önce *aramayı sonlandırma* düğmesine basıyorum.

"Neden ondan çocuk yaptım ki?" Telefonumu çantama atıyorum.

"Çekilmez biri."

Ryke elini tekrar saçlarının arasında gezdirir.

Ters ters baktım. "Ne yapıyorsun sen? İki elini de direksiyonda tut."

"Siktiğimin A'sı." Direksiyonu tutuyor. "Bunu söylemek bana acı veriyor ama

O haklı. Sakinleşmen gerek."

Alay ettim. "Bana asla sakinleşmemi söylemedi. Aşırı tepki vermememi söyledi." "Aynı lanet şey."

Onu tersledim.

Cevap olarak bana parmağını vurdu.

Belki de *onun* varlığı beni daha fazla hayal kırıklığına uğrattıyor ya da belki de bilinmezlik beni doğal olarak bunaltıyor. Cevaplar istiyorum. Cevapları severim. Onları bulmaktan gurur duyuyorum ama müdür yardımcısı bana sansürlenmiş ve redakte edilmiş sorular içeren bir çalışma kağıdı verdi. Bilgi olmadan bu şeyi nasıl dolduracağım?

Sabır, Connor'ı duydum.

Gözlerimi deviriyorum. Sabır. Belli ki benim uzmanlık alanım değil.

Şimdi beni A noktasından B noktasına götürmesi için Ryke Meadows'a güveniyorum. Müzik setini açıyor ve bir şarkı açıyor. Sanatçının adını söyleyemiyorum ama yaylı çalgılar bir indie ya da folk grubuna benziyor.

Yol boyunca ilerliyoruz ve ben acı verici bir yavaşlıkla geçen korkunç saniyeleri sayıyorum.

Şehir manzarası daha pastoral bir ortama dönüşür: sağlam ağaçlar, yeşillik ve yemyeşil bir arazi. Dalton İlkokulu, kiremitli çatısından sarkan tarihi, çan kuleli saat kulesiyle görünür hale geliyor. Soluk kırmızı tuğlalı binanın girişinde iki beyaz sütun ve yeşil çimlerin üzerinde bir bayrak direği bulunuyor.

Ryke park yerine doğru yavaşlamadan önce aceleyle arabadan atlıyorum. "Ben burada bekleyeceğim," diyor Ryke.

Kapımı bir saniyeliğine aralık bırakıyorum. "Neden?"

"Yolunuza çıkıp işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum." Dikiz aynasını düzeltiyor, ki biz park ettikten *sonra* düzeltiyor olması rahatsız edici.

Ağırlığımı değiştiriyorum, tereddüt ediyorum. "Benimle gelmene ihtiyacım var... en azından Connor gelene kadar."

Şimdi de "Neden?" diye soruyor.

"Çünkü..." Durakladım. "Gerçekten çok kızgınım ve müdür yardımcısına söyleyebileceklerimden korkuyorum. Yapmam gereken son şey, kızımın anaokulundaki ikinci ayında kazara okuldan atılmasına neden olmak."

Benim davranışım yüzünden onu okuldan atabilirler mi? Birkaç kez göz kırptım. *Bu korkutucu bir ihtimal.* Daha da kötüsü, gerçekten böyle bir şey olabileceğinden endişeleniyorum. Bu benim hakkımda ne söyler?

Öfkem.

Söz konusu kız kardeşlerim, çocuklarım, ailem olduğunda tüm pençelerimi ve jilet gibi keskin dişlerimi ortaya çıkarırım. Geri adım atmam gerektiğinde bile atmam.

Lily haklı.

Ben de öfkeli üçlüdeki o delici köşelerden biriyim. Kayınbiraderime bakıyorum, saldırganlığı düşünceli gözlerinden okunuyor.

Ryke da öyle.

Ama umarım bu sefer akli başında davranabilir. Benim için. Belki bu mümkün olur.

Olabilir.

Ryke tereddüt eder. "Bir şeyler söyleyebilirim Rose."

"Ağzı bozuk amca, cadı anneden daha iyidir." Bana böyle diyeceklerini biliyorum ve sonunda Dalton İlkokulu'na gidecek daha *birçok* küçük çocuğum olduğu için her köprüyü ateşe veremem. Onların iyiliği için.

Ryke anahtarları kontaktan çıkarır. "Sen cadı değilsin. Lo'nun lanet tanımına göre, seninle cadı olurdum." Açık sözlü. Öfkeli.

"Sen bir kadın değilsin. Sana kadın denmez," diye hatırlatıyorum ona, gözlerim soğuk.

Bakışları neredeyse yumuşuyor.

"Lo'ya da isimler taktığımı unutmayalım. Birbirimize takılırız. Yaptığımız şey bu."

Ryke başını sallar. "Ben daha çok kızımın nelerle uğraşmak zorunda kalacağını düşünüyorum."

"Eğer bana benziyorsa, en az *bir* kişinin ona kaltak demesini bekleyebilirsin." Tırnağımı kapının çerçevesine vuruyorum. "Benimle geliyor musun?"

Arabadan inmeye başladı bile. "Hadi gidelim."

Birlikte, beton yol boyunca çift kapıya doğru yürüyoruz. Umarım kaderin bizim için iyi bir şansı vardır. Umarım öfkeli üçlünün bir tarafı sadece *bir* toplantı için sakinleşebilir.

Bu başarılabilir mi?

* * *

"Ne yaptı?"

Bayan Morgan-Stuart beşinci kez, "Belki de oturmalsınız," diyor. Onun şık meşe masasına bakan iki ahşap sandalyeden birini terk ettim. Ryke sadık bir asker gibi yanımda duruyor ve ben de müdür yardımcısının sıcak ve ağır yargısına sert bir bakışla karşılık veriyorum.

Bana müdürün odasına gönderilmiş on altı yaşında bir çocukmuşum gibi davranıyor ve doğrusunu söylemek gerekirse böyle bir durum *hiç* yaşanmadı. Örnek bir öğrenci olduğum için kendimle gurur duyardım.

"*Bunun* neden bir veli telefon görüşmesi gerektirdiğini açıklayana kadar oturmayacağım." Yemin ederim, eğer onu bunun için cezalandırırlarsa, tüm fırtınaların anasını yaratacağım.

Bayan Morgan-Stuart, "Bir oğlanı *öptü*," diye tekrarlıyor.

Kızımın ilk öpücüğü anaokulundaydı. Tabii ki öyleydi. "Ve?"

Ryke soruyor, kasları benimkiler kadar gergin.

"Ve diğer çocukların görebileceği bir yerde, jimnastik salonunun önündeydi. Bu onun yaşındaki biri için son derece uygunsuzdu."

"O bir çocuk," diyorum. "Çocuklar meraklıdır ve dudaktan basit bir öpücükten daha fazlası olamaz."

"Ne olursa olsun... yine de diğer çocukların görebileceği ve fikir edinebileceği açık bir yerdeydi."

Boğazımı tırmalayan bu öfkeli sesi bastırıyorum. "Küçük bir öpücüktü. Sanki herkesin içinde mastürbasyon yapmış gibi davranıyorsun."

Bayan Morgan-Stuart'ın yüzü kızarır. "Bayan Cobalt," diye azarlıyor ve Ryke'in bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınıyor. Utanç duyduğu her halinden belliydi.

"Mastürbasyon bir küfür değildir," diye karşı çıkıyorum. "Hepimizin yaptığı bir şeyi söylediğim için özür dilemeyeceğim."

Bayan Morgan-Stuart, Lily'nin utandığında dönüştüğü gölgeye yakın. "Bence en iyisi kocanızı beklememiz. Bay Meadows... gitmelisiniz."

"O benim yeğenim," diye karşı çıkıyor Ryke, bu üç kelime yapmacık olmanın ötesinde, sanki bir *sevişme* içermemek için çok çaba sarf ediyormuş gibi. Mekanik bir şekilde sandalyeye oturmasını ve huzur içinde gelmiş gibi ellerini kaldırmasını izliyorum. Sonra bana başını sallıyor, *hadi ona iyi davranalım* der gibi.

Eğer mecbur kalırsak.

Ryke'in yanındaki sandalyeye yerleşiyorum. "Kocam yolda geliyor. Bunu şimdi konuşmak istiyorum." *Daha fazla detaya ihtiyacım var.* "Çocuk da onu öptü mü, kaçtı mı, başka ne oldu?" İstenmeyen bir öpücükse, bu hikayeyi değiştirir.

"Onu geri öptü."

Omuzlarım gevşedi.

"Öğrencilere göre Jane ve Wesley, öğretmen müdahale etmeden önce birkaç kez daha yanaklarından öpüşmüşler. Sınıf arkadaşları arasındaki uygun davranışlar hakkında tüm sınıfa sert bir konuşma yaptık, ancak çocuklar

hepsi durum hakkında çok heyecanlı. Jane'in bugün eve gitmesinin en iyisi olduğunu düşünüyoruz."

Kulaklarımdan dumanlar fışkırıyor. Doğru olan her şeye yemin ederim.
"Sen

"Dudaklarını öptüm diye onu *uzaklaştırmak mı?*"

"Sadece bir günlüğüne. Jane'in okulda olması diğer öğrencilerin dikkatini dağıtıyor."

Koltuğumdan kalkıyorum ve Connor yanımda olsaydı beni aşağı çekerdi. Onun yerine Ryke da benimle *birlikte* yükseliyor. Ryke'ı takım arkadaşı olarak almanın olumsuz sonuçlarını düşünemiyorum.

Ateş püskürüyorum. "Yönetim öpüşmek vebaymış gibi davranarak *daha* büyük bir kargaşa yarattı."

"Bayan Co-"

"Uzaklaştırmayı gerektirecek bir şey yapmadı."

"Wesley bir günlüğüne uzaklaştırıldı mı?" Ryke hâlâ kelimelerini dikkatle seçerek soruyor.

Bayan Morgan-Stuart'ın bej renkli bir dosyanın içindeki kâğıtları değiştirerek zaman kaybetmesini izlerken sessizce öfkeleniyorum. "Öyle mi?" Tersliyorum.

"Öpüşmeyi başlatan Wesley değildi."

Ryke nefesinin altında mırıldanıyor, "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Bu çılgınlık!" Bağırıyorum. "Burası nasıl bir yer böyle? "Burası nasıl bir yer?

"Kızım *Öpüşme ve Cezalandırma Akademisi*'ne kabul edildi." Volta atmama saniyeler kaldı.

Ryke tıraşsız çenesini sertçe ovuyor ve sonra elini bırakıyor. "Bakın," diyor Bayan Morgan-Stuart'a, "burası anaokulu. Neden onlara bunu bir *daha yapmamalarını* söyleyip lanet olası günü bitirmiyorsunuz?"

İğrenmiş görünüyor. "Lütfen, konuşmana dikkat et."

Bir hata olması kaçınılmazdı.

Ryke başını çeviriyor ve sanırım kendi kızı anaokuluna başladığında gelecek için endişeleniyor. Yeğenine karşı kendini tutuyor, ayağıma basmamaya dikkat ediyor, ama eğer bu Sullivan olsaydı, emin olun o da benim kadar sinirli olurdu.

Müdür yardımcısı, "Dalton'un korunması gereken değerleri var," diyor. "Jane ile okul bahçesinde neyin uygunsuz olduğunu iyice konuşursanız memnun oluruz."

"Yapacağım," diyorum, "ve listemde ne olacak biliyor musun? Uyuşturucu, zorbalık, hırsızlık, hile, *cinayet*. Bir anaokulu öpücüğü değil."

"Lütfen," diye beni ikna etmeye çalışıyor. Mantıksız mı davranıyorum? "Belki de evinizde neler olup bittiğine ya da çocuklarınızın ziyaret ettiği yerlere iyice bir bakın."

Oraya gitti.

Kocamla seks kasetlerimizi ve sokağın aşağısında yaşayan küçük kız kardeşimin bir seks bağımlısı olduğu gerçeğini inceden inceye dürtüyor. Sanki hepimiz sapkınmışız *gibi*.

Bu çok saçma.

"Bu çok saçma," diye homurdanıyor Ryke nefesinin altından.

Teşekkür ederim.

"Okulun kurallarına göre oynamak akıllıca olacaktır. Bu görüntü her *iki* çocuğunuzun geleceği için de pek iyi niyetli değil."

Çok hareketsizim.

Ryke ve ben her şeyi berbat ettik.

CONNOR COBALT

Dalton İlkokulu'nun sessiz koridorunda yürüyorum. Endişeli bir surat ifadesi olan küçük bir kız, müdürün odasının hemen dışındaki plastik mavi bir sandalyeye çökmüş bekliyor. Ekose, özel okul üniformasını yeşil ponponlu saç tokaları ve tüylü pembe ve sarı çoraplarla süslemiş.

İnanılmaz uyumsuz.

Dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor.

Jane Eleanor Cobalt kendi kimliğini bulmanın peşinde ve ben buna tanık olduğum için minnettarım.

Ben yaklaşırken Jane çöktüğü yerden doğruldu, mavi gözlerinde rahatlama vardı.

Yirmi yaşlarındaki öğretmen asistanı ayağa kalkıp beni selamlıyor.

"Merhaba, Mr.

Kobalt. Eşiniz ofiste müdür yardımcısı Morgan Stuart ile konuşuyor. Burada olduğunuzu onlara bildirebilirim."

"Aslında önce kızım ile bir dakika konuşmak istiyorum."

"Tabii, evet. Tabii ki." Ne yapacağını sağda solda arar ve sonra duymayacağı en yakın tuvalete gitmeye karar verir.

Yönetim Rose'a ne olduğunu söylemediğine göre, Jane'in hatalı olduğunu düşündüklerini varsayıyorum. Rose'a zarar vereceğine inanmıyorum.

herhangi biri. Jane pelüş hayvanlarını düşürdüğünde onlardan özür diliyor. Onlara ilaç bile veriyor.

Kelimenin tam anlamıyla, aslanının üzerine meyve kokteyli döktü.

Rose onu kiraz kırmızısı lekeler yok olana kadar elde yıkadı ve sonra *gerçek* çocuk ilacının Jane'in ulaşamayacağı şekilde dolabımızda kilitli olduğundan emin oldum.

Kızımın önünde çömeliyorum, hafif çiller yanaklarının ve burnunun üst kısımlarına dağılıyor.

Sandalyesinin kenarına oturuyor. "Çok özür dilerim baba. Bilmiyordum... Bunun yanlış olduğunu düşünmemiştim. Prensesler bunu her zaman yapar." Bir nefes verdi. "Yaşadığım sürece asla ama *asla* başka birini öpmeyeceğim." Gözlerinden yaşlar akıyor.

Birini mi öptü?

Şaşkınlıktan kaşlarım çatıldı. *Birini öpmüş*. Birçok şey bekliyordum ama bu hiç aklıma gelmemişti. Ne hissettiğimi bilmiyorum. Bir yandan, o meraklı bir çocuk. Diğer yandan, o benim altı yaşındaki kızım ve her yıl, *onun kalp kırıklığını ve mutsuzluğunu bağışla* diyen bu onarılamaz ihtiyaçla savaşıyorum. *Bunu yapacak gücün var Connor. Şimdi yap.*

Rose'u duydum, senin hissettiğinden daha fazlasını hissedecekler, Richard.

Çoktan başladılar.

"Mon cœur." *Kalbim*. Başparmağımı yanaklarında gezdiriyorum, tam da gözyaşları taşarken. "Parlons." *Konuşalım*.

Jane burnunu çeker ve başıyla onaylar. "Parlons." *Hadi konuşalım*.

Dizimi yere koyuyorum ama burada kalıyorum, Jane'in boyuna daha yakınım ve onun küçük bedeninin üzerinde yükselmiyorum. "Kimdi bu kişi?"

"Wethley." Adını yavaşça söylüyor. Jane ile aynı sınıfta olan bir Wesley tanıyorum.

"Wesley'i neden öptün?"

Çok yumuşak bir sesle, "Jane ve Rochester yüzünden." der.

Başımı bir kez sallıyorum. "Anlamıyorum." Sonra hatırlıyorum. *Çocuğu*. Adı tesadüfen Wesley Prescott Rochester. Ve Jane adaşları konusunda biraz tutkulu.

Kızım şöyle açıklıyor: "Jane Eyre, Bay Rochester'a aşık oldu ve ben de aşkımız başlasın diye Wethley'i öptüm... Sonra Bayan Turner bana bağırdı ve bileğimden tutup sınıfa sürükledi." Çenesi titriyor. "Çok özür dilerim. Bilmiyordum..." Gözlerini ovuşturuyor.

Öğretmenin onu bileğinden tutup sürüklediği kısmı tekrar tekrar izliyorum. Çene kaslarım titriyor, dişlerim daha da sertleşiyor. Jane'in de annesi gibi hikayelerini süslediğini hatırlamaya çalışıyorum. Tamamen yanlış değil, sadece abartılı.

Hiç vakit kaybetmem.

Düğmeli bluzunun kolunu yavaşça kıvrıyorum ve bileğini kontrol ediyorum. Önden ve arkadan. Çürük ya da kızarmış deri yok. Bu bilgiyle kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. *Fiziksel olarak iyi durumda.*

Ona sakın bir şekilde, "Başka birini öpmek kötü bir şey değil ama aşk bu şekilde yürümez Jane. Adı Rochester olan herkesi öpüp aşık olmayı bekleyemezsin." Hayal kırıklığını daha ben görmeden hissediyorum.

"Annem bazı insanların kaderinde birlikte olmak olduğunu söylerdi. Kader beni Wethley'e yönlendirdi."

Kaderden bahsederken neredeyse tüylerim diken diken oluyor, özellikle de Jane ve

Aşk. "Annem de hayaletlere inanıyor. Bunların hepsi sadece tesadüf ve

kısmen hayali."

Jane suratını asar ve kollarını kavuşturur.

Bana Rose'u o kadar çok hatırlatıyor ki. *Kaderden* bahsederken bile sırtışımanın yükseldiğini hissediyorum. Hayattaki değerli anları çok yakınımnda tutuyorum.

"Benim tavsiyem," diyorum, "başkalarından sevgi beklemeyin. Kendini o kadar sev ki Rochester'ı bulup bulmamanın bir önemi kalmasın." Rose bunu Jane'e yine de açıklardı.

"Seni sevebilir miyim?" Jane merak ediyor.

Kendi annem ona *hayır* derdi.

Onun sözleriyle gülümsüyorum. Ve "Bien sûr, mon cœur." diyorum. *Elbette, kalbim.* Yanağından öpüyorum ve ayağa kalkarken onu kollarıma alıyorum. Onu ofis kapısının önünde yere bırakıyorum. "Hazır mısın?"

"Oui." *Evet.*

Ofise girdiğimizde gördüğüm manzara beni şaşırtmıyor. Rose ve Ryke, öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzleriyle, patlamaya hazır iki havai fişek gibi yan yana duruyorlar. Hafif rahatsız edici olan ne? Ryke burada. Rose'un yanında. Olmam gereken yerde.

"Rose... *Ryke*," diye selamlıyorum önce, öldürücü gözleri benden, girişimle rahatlamış görünen Bayan Morgan-Stuart'a kayıyor.

Olmamalı.

Müdür yardımcısı karıma her zaman sadık kalacağımı henüz anlamadı.

Onun rahatlaması beni şaşırttı mı? Hayır. Kendimi bildim bileli odaya girdiğimde hep bu ifadeyi kullanırım. *Tanrıya şükür Connor burada diye mırıldanıyor da olabilirler.*

Ben her senaryoda Tanrı'yım.

Jane müdür yardımcısından korktuğu için bacaklarımın arkasına saklanıyor. Omuzlarında rahatlatıcı bir el tutuyorum.

"Jane az önce bana neler olduğunu anlattı." Bakışlarım Ryke'a kayıyor.

Ryke savunmak için ellerini kaldırır. "Senin yapmayacağın hiçbir şey yapmadım."

"Eylemlerimiz asla birbirine benzemez. Ben tuvaleti kullanıyorum. Sen ormanı kullanıyorsun," diyorum müdür yardımcısının önünde. Bu yüzden Ryke sanki dünyanın en büyük hıyarı benmişim gibi kısa ve şaşkın bir kahkaha atıyor. İnsanların ne düşündüğü umurunda değil ama asla başkalarının önünde benim yaptığıma inandığı gibi hakaret etmez.

Ben sadece gerçeği söylüyorum.

Ayrıca bir gerçek: Rose'u bu durumda asla onun yaptığı gibi uyandırmazdım. Kollarını uzattı. "Gitmemi mi istiyorsun? Gideceğim. Buraya gelmemi isteyen Rose'du."

Nedenini zaten biliyorum. Rose başka bir ses istiyordu, belki de çok dengesizleşirse diye.

Beni istedi.

Ama Ryke güvenilir biri. Rose'un birine ihtiyaı olduğunda buradaydı ve bu özelliğine değer veriyorum. *Ona* değer veriyorum. "Kalmanı istiyorum dostum," diyorum ona.

Rose patlamadan önce sadece bir kez başını sallıyor.

"Bugün Jane'i açığa alıyorlar," diyor Rose hararetle, elleri kalçalarında, "ve Wesley'i açığa almayı reddediyorlar."

Anlıyorum. Bayan Morgan-Stuart'a doğru birkaç sakın adım atıyorum ve Jane annesinin yanına koşarak ona sessizce fısıldıyor.

Müdür yardımcısı ayağa kalktı. "Eşinize Dalton İlkokulu'nda bir davranış kurallarımız olduğunu söylüyordum ve bu kurallara uymayanları görmezden gelemeyiz.

Jane yaptı."

"Anlıyorum," diyorum sakince.

Bana minnettar bir gülümseme bile sunuyor. "O zaman Jane'i yarın görürüz." "Evet, göreceksiniz." Parmaklarımı masasının kenarında gezdiriyorum. "Ve ne zaman

Bugün onu eve getirdiğimizde, ona bu okul sistemi içindeki cinsiyetçiliği öğreteceğiz. Bize kızımıza hayatın eşitsizliklerle dolu olduğunu hatırlatma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederiz."

Rose gururla dolup taşıyor ve beni bakarken yakaladığında bunu saklamıyor. Yüz hatlarının her yerinde *onu seviyorum* yazıyor.

Müdür yardımcısı mikroskobik olarak küçük görünüyor. İnsanlar üzerinde de böyle bir etkim var.

Ayrılmadan önce, "Kızım duygularını ifade etmek için kelimeleri kullanabilir ve Dalton'un fakültesinin de aynısını yapmasını beklerdim. Bir dahaki sefere bir öğretmen çocuklarımdan birini fiziksel olarak sürüklediğinde, beni farklı koşullar altında ve çok daha az pasiflikle göreceksiniz."

Rose, yanımda, hararetle fısıldıyor, "Onlar *ne*?"

Müdür yardımcısı ağzı açık kalır. "Bu... *buna* müsamaha göstermeyiz. Size söz veriyorum."

Bu okula devam edecek daha pek *çok* çocuğumuz var. Jane sadece ilk çocuk ama ben öğrencilerin ve öğretmenlerin onları farklı *görmesine* hazırdım.

Hatta bunun farklı *muamele* görmek anlamına gelebileceğini bile anladım. Onlara yardım etmek, onları ayağa kaldırmak için binlerce kelimeyle bu ofiste dururdum. Çocuklarımı koruyabileceğime dair hiçbir şüphem yok, bu yüzden hiçbir şeyden korkmuyorum.

Benden korkmalılar.

Müdür yardımcısına söylediğim son şey onu kül rengi ve dilsiz bıraktı.

"Sadece benim sözlerime güvenilebilir," diyorum ona, "bu yüzden sözlerin benim için anlamsız."

< 23 >

Ekim 2021

Eddie'nin Evi

Kosta Rika

DAISY MEADOWS

Eddie, Ryke'ın en eski tırmanış arkadaşlarından biri ve yeni kaya yüzeylerini tırmanmak için sık sık Venezuela, Peru ve Şili'ye seyahat ediyor. Eddie ne zaman bir haftalığına evinden ayrılrsa, Ryke ve beni boş arazisinde kalmaya davet ediyor. Kosta Rika'nın ücra bir köşesinde, gökdelen ağaçlarının arasında bir ev; bir an bile duraksamadan kabul ediyoruz.

Elektrik yok.

Bir müstemilat.

Su için bir kuyu.

Buraya yaptığımız yolculuklarda hep Ryke ile birlikte *Blue Lagoon* ya da *Swiss Family Robinson* gibi yağmur ormanlarında mahsur kaldığımızı hayal ederim.

Bu sefer misafirimiz var.

Üç yaşında çıplak bir çocuk, minicik parmaklarını yere kadar uzanan bir pencereye bastırıyor. Burnunu cama dayamış, hayret ve hayranlıkla soluyor. Genişçe gülümsüyorum, sıırılsıklam ıslak saçlarını kuruturken arkasında diz çöküyorum. Koyu kahverengi tellerin etrafına pamuklu bir havlu doluyorum, su tanecikleri bronz teninde yuvarlanıyor.

Palmiye yaprakları pencereyi kaplıyor, panjur ya da perde yok ama Ryke bilmeden kızımızı büyülüyor. Hemen dışarıda, Ryke güverte korkuluğunda dengede duruyor ve güvenli bir yerden yaklaşık on-on beş metre ötedeki bir ağaca bağlanmış bir ipi tutuyor. Havuz yok, göl yok, sadece yağmur ormanına doğru sallanıyor.

Sulli'nin küçük kulağına fısıldıyorum, "Görmek ister misin baba?" Sanki dünyanın en güzel çikolatasını ikram etmişim gibi başını sallıyor.

Havlusunu bırakıyorum, yumuşacık çıplak bebeği kollarıma alıyorum ve burnuna sokularak "Ben de onu seviyorum" diyorum. Kapının kilidini açıyorum. Ryke geldiğimiz ilk anda her çıkışı çocuk korumasına almıştı. Ağaçların tepesindeyiz ve ikimiz de Sulli'nin güverteden sevinçle koşup *düştüğünü* hayal edip durduk... şey, bu mutlu bir son olmazdı.

Dışarıda yalınayak kayarken Sulli'yi kalçama yaslıyorum. Ryke bize dönüyor, ben de onun 1.80'lik boyuna ve "*Seni görüyorum ve duyuyorum Calloway,*" diyen karanlık, tehlikeli gözlerine müstehcen bir ıslık çalıyorum.

Sadece sağ kaşımı sallıyorum.

Neredeyse gülümseyecek, ama sert bakışları üstsüz bedenime iniyor, göğüslerim açıkta, sadece neon yeşili pamuklu külot giyiyorum. Kaşlarını kaldırıp şu anda kirli güverte ile çok samimi olan ayaklarıma bakıyor. "Daha yeni banyo yapmadın mı sen?"

"Seninle kirli olmayı tercih ederim." Şimdi gülümsüyor.

"Dokunabilir miyim?" Sulli ipe doğru uzanarak soruyor. Meraklı yeşil gözleri babasıyla benim aramda gidip geliyor. Ryke parmaklarıyla *yaklaşma* hareketi yapıyor.

Tamamen temiz bebeğimizi güverteye düşürmek istemediğim için

yaklaşıyorum.

Sulli'nin etrafımızda olması dinamiklerimizi düşündüğümüzden çok daha fazla değiştirdi.

Küçük şeyler: ayaklı küveti daha önce hiç kullanmamıştık. Hep birlikte güvertede soğuk duş alırdık. Şimdi aramızda yeni yürümeye başlayan bir çocuk varken, Ryke kuyudan dört kova su toplamak, odun sobasında sıvıyı ısıtmak ve banyoyu doldurmak için bir saat harcadı.

Daha büyük şeyler: Ryke'ın yanındaki korkulukta sallanmıyorum. Sulli kollarımda olmasaydı orada olurum. Ama ben de bu eylemden men edilmedim. Dün Ryke Sulli'yi kucağına *almışken* ipte sallandım.

Bu nazik, sessiz anda ikimiz de Sulli'nin ipi incelemesine izin verdik. Sulli'yi Ryke'ın göğsüne bağlamayı ve bu şekilde sallanmasına izin vermeyi düşündük, ancak rüzgar dalları salladıktan ve korkuluğa dönmekte zorlandıktan sonra bunu test etmemeye karar verdik.

"Bu lanet şeyin adı ne, Sul?" Ryke soruyor.

"Halat." Doldurulmuş denizyıldızıyla kucaklaşır gibi bir kısmını göğsüne sarıyor. "Sallanabilir miyim? *Lütfen.*" Yalvaran kocaman geyik gözleriyle Ryke'a bakıyor. Ryke bu masum ve içten ifadeye henüz *hayır* diyemedi.

Nefesinin altında "Siktir" diye mırıldanıyor. Elini gür saçlarının arasında gezdirir.

Bir o yana bir bu yana sallanıyorum, Sulli de benimle birlikte sallanıyor. Ryke bakışlarımı karşılıyor, emin değil. Onun sallanmasına izin veremeyeceğimizi *biliyor* ama kaşlarını çatıyor, Sullivan'a sevebileceği bir şeye *hayır* demek zorunda kalmaktan nefret ediyor.

Ona fısıldıyorum, "Hey, en azından sordu." Sulli'ye *bunu* yaparsam *sorun olur* mu diye sormayı öğretmedik ama bir şeylere atıldığından daha sık soruyor.

"*Lütfen,*" diye tekrar yalvarıyor, ipi yeni yürümeye başlayan bir çocuğun kalesinde kavırıyor.

Onun tombul yanağından öpüyorum, Ryke kadar *hayır* demek için mücadele ediyorum ama bazı olaylara onay verilemez. Ne olursa olsun,

burada Kosta Rika'dayız.

Asla sahip olamayacağımızı düşündüğümüz kızımız. Ne olursa olsun, nereye gidersek gidelim, *çok* büyük bir macera yaşıyoruz.

Ryke'a gülümsemeye başlıyorum, gözlerimiz hiç ayrılmıyor ve mırıldanıyorum, "Her şeyin tehlikesi."

Üzerimde yükseliyor, karanlık yüz hatları kırılıyor, ışık akıyor. Saçlarımı karıştırıyor, akşam güneşi palmiye yaprakları arasında parlıyor ve çıplak göğsünü yıkıyor. Ryke'ın bu anı yaratışını izliyorum, benim ve kızının yüz hatlarını iliklerime kadar hissediyorum, bunun onun hayatı olduğuna neredeyse inanamıyorum. Hep birlikte olduğumuza. Burada onunla birlikte olduğumuza.

"Lütfen?" Sulli bu kez acıyarak soruyor, kahverengi saçları

kabarıyor. Ryke eğilip Sulli'nin başını öpüyor. "Büyüdüğün zaman."

Farklı bir cevap için bana bakıyor ama konu Sulli olduğunda Ryke'la neredeyse her zaman aynı fikirdeyiz. "Uzun süre tutunmak için çok küçüksün ve aşağıya *doğru* kayacaksın." Gerçekten de yirmi metreden fazla düşebilir ama biz ona korku aşılammaya ya da *ölümden* bahsederek korkutmamaya çalışıyoruz.

Sulli kaşlarını çatıyor. "Kaç yaşında?"

Boştaki kolumu iyice uzatıyorum. "Gerçekten, *gerçekten* yaşlı."

Sanki bize söz veriyormuş gibi, büyük bir inançla, "Gerçekten öyleyim, *gerçekten* yaşlandım."

"Öyle mi?" Ryke halata tutunmuş, hâlâ korkulukların üzerinde duruyor. Sağ ayağıyla bileğini kaşıyor, *kesinlikle* öyle olmadığı halde cezalıymış gibi davranıyor. "Kaç yaşındasın lan sen?"

"Yedi." O üç yaşında.

Sahte bir nefes aldım. "Yedi yaşında mısın?"

"Ben de sen ve babam gibi yaşlıyım." Sulli kolunu Ryke'a doğru uzatıyor ama riski sezdiği için onu elimden almayı reddediyor. Gök gürlüyor,

Kara bulutlar gökyüzünü kaplamaya başladı.

"O zaman hepimiz yedi kişiyiz?" Sulli'nin dikkatini dağıtarak ipi parmaklarından çekip alıyorum.

Ryke sallanabilsin diye fazlalıkların sarkmasına izin verdim. Benimle konuşuyor, *yatak?*

Kafam karışmış gibi yapıp ağzımı açıyorum, *seks mi?*

Bir başka değişiklik: Sulli kucağında değilse beni fiziksel olarak itiyor ya da şakacı bir şekilde tekmeliyor. Kendini durduruyor ve sadece "Çok tatlısın Calloway." diyor.

Yankılanan gök gürültüsünün üzerinde kuşlar cıvıldıyor, yakınlarda görkemli bir quetzal yuvası var.

Sulli dün iki saatini kireç yeşili kuyruk tüylerine, muhteşem kırmızı göğsüne ve sürekli cıvıldamasına bakarak geçirdi. Sanırım bu gürültü onun zihnini de ipten uzaklaştırıyor.

Yanağını göğsüme yaslıyor ve sarı saçlarımdan bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. "Babam sekiz yaşında. Sen yirmi küsur yaşındasın. Ben yedi yaşındayım."

Kapıya doğru geri geri yürüyorum, yol boyunca Ryke'a bakıyorum. "Duydun mu?"

Kızımız şimdiden yedi yaşında."

"Siktir et." Ryke ipi kavradı. "Üç yaşındaki çocuğumu yaşlandırmayacağım."

Üç yaşındaki çocuğumu yaşlandırmıyorum. Bu bir bildiriden daha fazlası. Şimdiye kadar böyle yaşadık.

Tüm bu anları sanki son anlarımızmış gibi yaşıyoruz. Yeni yürümeye başlayan bir çocuğu son kez kucağımıza alışımlız. Saçımı son kez çekiştirdiğinde. Son kez sallanmamızı istediğinde. Hiçbir şeyi hafife almıyoruz.

O bizim tek çocuğumuz bile olabilir. Rose hazır olduğundan *emin* olana kadar taşıyıcı anneliğin kapısını açmamaya karar verdik ve başka bir bebek

sahibi olmak için acele etmiyoruz.

Rose benim özverili olduğumu düşünüyor ama bu durumda beni kendinden önce düşünür.

Ben senin kardeşinim, derdi ama benim için bu fedakarlığı yapmak zorunda değil. Rose istediği büyüklükte bir aileyi hak ediyor ve ben onu bu hayallerinden alıkoymayacağım.

"Üç kim?" Sulli sorar.

"Öylesin, şapşal." Yanağına salyalı, şakacı bir öpücük konduruyorum ve o da ayaklarını tekmeleyerek gülüyor. Kapıyı arkamdan nazikçe kapattım ve Sulli'yi aşağı indirdim. Coconut kuyruğunu sallayarak bize doğru yaklaşıyor.

Coconut, Sullivan'ı sanki mutluluğumun ruhuymuş gibi *seviyor*. Bebeği koruyor, Sulli gülünceye ve Coconut'ın yumuşak beyaz kürküne sarılıncaya kadar ıslak burnuyla Sulli'nin yanağını dürtüyor.

Kosta Rika'ya gitmek üzere eşyalarımızı toplarken Sulli "Coconut geliyor mu?" diye sordu.

"Nutty'nin de gelmesini istiyor musun?" Ryke merak etti. Sulli başını salladı. "O benim en iyi arkadaşım."

Sulli, daha önce binlerce kez yaptığımı gördüğü gibi Coconut'ın başının üstünü öpüyor. Beyaz husky en çok hepimiz mutlu olduğumuzda mutlu oluyor ama kulakları dik ve tetikte. Sanki bizi güvende tutmak onun öncelikli göreviymiş gibi.

Sulli'nin çıplak poposunu okşadım. "Coconut ile yatağa atla." Yakında ona pijamalarını giydireceğim. Küçük ev sadece bir oda: pençe ayaklı küvet, odun sobası, ahşap yatak, küçük mutfak ve dört kişilik yuvarlak masa.

Sulli kabarık beyaz yatağın üzerine atlar ve köpeğin arkasından seslenir. Hindistan cevizi onu takip eder ve yürümeye başlayan çocuğun yanına uzanır.

Ayaklarımı havluyla temizlerken, pencereden Ryke'ı izliyorum. İpi tek eliyle kavrayarak korkuluktan atlıyor. Sallanıyor.

Avuç içi yaprakları vücuduna sürtünerek yaklaşık on beş metre uzağa. Derin bir nefes alıyorum, o havayı yararken içime oksijen dolduğunu hissediyorum.

İp durgunlaşır ve düğüme doğru yükselir, neredeyse yeşilliklerin arasında kaybolur. Sonra kalın bir dalın üzerinden maymun barı gibi kayarak geçiyor - ta ki güverteye geri düşene kadar.

Deli.

İnsanlar bu kelimeyi bana atfediyor, ama Ryke'a da uyuyor, hatta daha fazla.

Ayrıca onun inanılmaz üst vücut gücünden de yoksunum, bu yüzden dün salladığımda beni bir süpürgeyle güverteye geri çekmek zorunda kaldı.

Yaklaşık on beş dakika sonra, Sulli'nin yatmak için giyinmesine yardım etmeyi bitiriyorum ve onu havadar beyaz yorganın ve kuş tüyü hafif yastıkların altında kucaklıyorum. O saçımın bir tutamını ve yüz hatlarımı yakından incelerken ben de kolunun üzerinde rahatlatıcı daireler çiziyorum.

"İnsanlar neden uyur?" Sulli yumuşak bir esnemeyle merak ediyor, onu alıp götürmek isteyen uykuyla savaşıyor.

Uyku. Hem düşmanım hem de dostum oldu ve bugünlerde uykuyu hoş karşılıyorum. Uykuya *ihtiyacım var*, tıpkı onun olduğu gibi. "Çünkü enerjinizi yeniler. Böylece uyandığında oynamaya ve okula gitmeye hazır olursun-"

Okulda iğrenç bir surat ifadesi takınıyor. Onu henüz anaokuluna göndermedik çünkü içeride kalma fikrinden iğreniyor. *Havuz var mı? Dışarıda var mı? Bütün gün nerede olacağım?*

Ona teneffüslerden bahsettik ama o hala okulun *çalışmaktan* ibaret olduğunu düşünüyor.

Gitmek istese de istemese de okul bir zorunluluk ve bir noktada gitmesi

gerekiyor.

Sessiz konuşuyor, yağmur camlara vurmaya başladı. "Eğer uyumazsam, okulu asabilir miyim?"

Mırıldanıyorum, "Hayır. Sadece okulda çok ama *çok* yorgun olacaksın."

Ryke beline sardığı havluyla içeri süzülürken hindistan cevizi canlanıyor. Her gece bana yaslanarak uyuyan vücuduna hayranlıkla bakmak için bir saniyemi çalışıyorum. Eminim dışarıda duş almıştır ama yağmur onu yine sırlıslıkla etmiştir.

Beni bakarken yakaladığında, kaşları benimkilere doğru kalkıyor ve ben bir uluma taklidi yapıyorum, gerçek bir çiftleşme çağrısı. Beni tersliyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor, Ryke'ın yapabileceği kadar sevgi dolu bir *siktir* git.

O boxer-şortunu çekiştirirken ben Sulli'yi uyutmaya odaklanıyorum. "Uyumak istemiyor musun?"

Sulli yumuşak bir sesle, "Seninle kalmak istiyorum," diyor.

Kaçırmaktan korkuyor. "Uyku dünyadaki en harika şeylerden biridir. Tahmin et neden."

Sulli parmaklarını dudaklarına götürerek düşündü, sonra başını salladı. "Uyumanın iyi bir yanı yok."

"Evet öyle," diye nefes alıyorum. "Uyuduğunda *rüya görürsün*. Rüyalarda inanılmaz şeyler olur, Sulli. *Uçabilirsin*, sonsuza kadar yüzebilirsin ve var olan tüm şekerleri yiyebilirsin. Rüyalarında harika, harikulade şeyler olur, bu yüzden gözlerini her kapadığında gideceğin tüm yerleri düşün. Karşılaşacağın tüm yaratıkları."

Sulli'nin yeşil gözleri yüzümde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Rüyalarıma girecek misin?"

"Bazen," diye fısıldıyorum.

"Peki ya babam?"

"Peki ya ben?" Ryke yatağa tırmanıyor, kızımızın diğer tarafına uzanıyor. Hindistan cevizi ayaklarımızın dibinde. Başını elinin üzerine koyuyor ve bize bakıyor.

"Rüyalarına girip girmeyeceğini bilmek istiyor."

Cevabımı duymuş olmalı çünkü "Bazen" diyor.

Sulli düşünceli görünüyor. Aramıza sıkışıp yanağıma uzanıyor ve uzun yara izime dokunuyor. Ryke'ın Sulli'nin beni incelemesini izlediğini hissediyorum. Yara izini ilk kez takip etmiyor ama yara izinin şeklini çizirken gözlerinde ilk kez keskinlik ve sorgulama parıldıyor.

Tek ses yağmurun pıttırtısı ve bizim yumuşak nefeslerimiz. Sulli sonra parmağını Ryke'ın alnındaki yara izine götürüyor. *Paris isyanından kalma.* Sonra küçük eli karın kaslarına düşüyor, göğüs kafesinin arasındaki kalın yara izini takip ediyor, uzun kesiyor ve bir tarafa yöneliyor. *Organ nakli ameliyatından.*

Sulli önce Ryke'a sonra bana baktı ve fısıldayarak "Yara bandına ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır," diyor Ryke başını sallayarak. "Bunlar gerçekten çok eski, tatlım."

Paris'ten bu yana yedi yıl geçti.

Sulli bir kez daha yanağıma inceliyor. "O memeyi nasıl aldın?" Ryke'a doğru dönüyor ve yukarıyı işaret ediyor. "Peki ya şu meme? Peki bu ne?" Onu incitmek istemediği için nakil yarasını şefkatle okşuyor.

Ryke kolunu Sulli'ye ve bana doluyor, avucunu omzuma koyarak beni rahatlatıyor. Daha önce ona ne söyleyeceğimi düşünmüştüm ama tüm kelimeler uçup gitmişti. Yardım için Ryke'a bakıyorum çünkü yüzüme saplanmış, ikiye dört bir çivinin yüzümü parçaladığını düşünüp duruyorum.

"Lanet olası bir kaza geçirdik." Küfür etmesine rağmen ses tonu yumuşak. Benim yanağımdaki yara izinden kendi küçük kaşındaki yara izine doğru eliyle işaret ediyor.

Kaza kelimesini duyunca Sulli'nin yüzü buruşuyor. "Nedir o?" "Şanssız bir olay ama şimdi daha iyiyiz" diye açıklıyorum. "Şanssız mıydınız?"

"Hem de çok. Ama bil bakalım ne oldu?"

Yaklaşıyorum. "Ne?" diye fısıldıyor.

"Bize dünyadaki *tüm* şansını getirdin." Burnundan öperim. "Böylece başka kaza olmayacak."

Sulli ayağa kalkıyor ve küçük elini yanağıma koyuyor. Daha önce babasının yaptığını gördüğü gibi yara izimi öpüyor. "Anne," diyor usulca. Düşüncelerini toparlarken bir an geçiyor, ama gözlerimiz aynı yeşil tonda, bakışıyoruz. "Sen tüm denizlerdeki en güzel denizkızısın."

İyi gözyaşları. Bu duyguyu *ona* daha önce de ifade etmiştim. "Bu sensin, Sul." "Hayır, sensin." Sullivan yara izime bakıyor, sanki o olmadan *ben ben olmazmışım* gibi.

ve sonra onay için Ryke'a bakıyor.

"İkiniz de çok güzelsiniz." Dizlerini bükerek yatak başlığına oturur. Sulli'nin gülümsemesi yüzünü kaplayana kadar saçlarını karıştırıyor.

Sulli'ye fısıldıyorum, "Uyu, rüya gör." *Huzur*.

Ryke ve ben yorganı omuzlarına kadar çekiyoruz. Uyumaya hazır değil ama onu izliyoruz, bekliyoruz ve bu sefer gözlerini kapatıyor. Söylediği her şeyi, bize duyduğu sevgiyi tekrar hatırlıyorum ve kocama bakıyorum.

Sulli'nin saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor ama sert gözleri bana dikiliyor.

"Ben bu tür anlar için yaşıyorum," diye fısıldıyorum. Çok uzun zaman önce Kosta Rika'da, bir şelalenin altında bunu ilan etmişti.

Sen bu tür anlar için hayattasın Daisy Calloway.

Ryke bir an için gözlerini kısıtıyor ve elini bıraktığında, duyguları su yüzüne çıkıyor, üstesinden gelen gülümsemesi beni tamamen dolduruyor. Yüzümü ovuşturuyorum, kendi ağlamaklı gülümsemem ortaya çıkıyor. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hiç bu kadar sevmemiştim, ama kemiklerim *yaşamla* titreşiyor - soluduğumuz her nefesle. Çılgılık attığımız tüm sevinçle.

Bu sakın günü, bu zamanı, bu saniyeyi saklamak için usulca bir kenara koyuyorum. Bu duyguyu asla kaybetmek istemiyorum, ama eğer azalırsa, her şeyle yeniden karşılaşabileceğimi hatırlayacağım. Yaşadığım sürece. *Sadece bekle.*

* * *

Sullivan sonunda uykuya dalıyor ve Ryke ile ben kızımızı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan kayıyoruz. Parmak uçlarımla Coconut'ın yanından geçiyorum ve Ryke başıyla kapıya doğru işaret ediyor. Ben de onu takip ediyorum, ikimiz de sessizce çıkıyoruz ve Sulli'nin çıkamaması için kapıyı kilitliyoruz.

Yağmur hâlâ çiseliyor. Ryke avucunu belime koyuyor ve beni güvertedeki çatı çıkıntısı nedeniyle kuru olan ahşap bir piknik masasına götürüyor. Yürüyüş beklentiyle yavaşlamış gibi görünüyor, sessizlikte aramızda gerilim dolanıyor. Bakışları vücudumdan aşağıya doğru süzüldükçe ısınıyorum, çoğunlukla sürekli hareket eden ellerime sabitlenmiş. Külotumun elastik bandını büküyorum.

Onu aynı açlıkla yiyorum, gözlerim karın kaslarını ve boxer-şortundaki şişkinliği tarıyor.

Sulli neredeyse her zaman bizimle birlikte, bu yüzden orada burada gizlice seks yapmak bir keşif gezisi haline geldi. Ryke'ın beni duşa çekmek gibi bir huyu var. Ben de onu kilere, çikolata şurubu ve granola gevreği kutularına doğru çekmekte ustayım.

Ryke açık havada seks yapmayı *seviyor*, bu yüzden ne zaman kendimi iyi hissetsem ve zamanlama da uygun olsa, hemen *gidiyoruz*. Onun beni izlemesini izliyorum ve parmağını külotuma sokup aşığıya bakıyor. Dudakları yakınlaşıyor. Bacaklarımın arkası piknik masasının kenarına çarpıp duruyor. Aynı anda birbirimize saldırıyoruz, ellerim omuzlarında, kaburgalarında, anka kuşu dövmesi boyunca, pazılarında.

Beni öpüyor, diliyle dudaklarımı parçalıyor, boğuşuyor ama asla boğmuyor. Benim bedenimi onunkine, onun bedenini de benimkine bağlayan ustaca, doğal hareketler.

Ryke külotumun altından kıcıımı avuçluyor, diğer eli göğsüme doğru yükseliyor. Yoğuruyor, başparmağı sertleşmiş meme ucumu okşuyor. Tiz ığlığım dudaklarını titretiyor. Taş gibi güçlü, her dağ gibi uzun ve yalnız kurtlar gibi karanlık.

Elleri vücudumu keşfederken, *sevildiğimi* hissediyorum. Önemsendiğimi. Sanki her santimi onun için değerliymiş gibi. Sanki bana asla zarar vermeyecek, asla avantaj sağlamayacak ve her zaman, *her zaman* vücudumun ne dediğini dinleyecekmiş gibi. *Benim* söylediklerimi.

Ryke külotumu çekiştirerek çıkartıyor, ben de dışarı ıkıyorum. Ellerimi tıraşsız çenesinde, gür saçlarında gezdiriyorum ve ben dudaklarımı kaldırıp onu daha güçlü, daha içten öpene kadar yüzüme sokuluyor. Kasları bana karşı esniyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Seni izleyebilir miyim?" diye fısıldayacak kadar dudaklarımızı ayırıyorum.

Ryke'in uyarılmışlığı yüz hatlarını daha da karartıyor, bu da içimin titremesine neden oluyor. *Tüm bunların heyecanı.* O kadar tahrik olmuş ki, ereksiyonunun dış hatları boxer-şortunun içinde görünüyor.

Sanki beni hava şartlarından korurmuş gibi hafifçe sıcaklığımı kavlıyor. Kaba çenesi benimkini sıyrıyor, dudakları kulağıma doğru eğilirken fısıldıyor, "Kendime dokunuşumu izlemek mi istiyorsun Calloway? İstedğin bu mu lan?"

Kalbim küt küt atıyor. "Kesinlikle, evet."

Parmakları klitorisimi sıyrıyor ve ürperiyorum. Bırakıyor ve sonra piknik masasına tırmanıyor. Bu küçük evde çok fazla pencere var. Güvertede nereye gidersek gidelim, yatak görünüyor. *Uyuyor, diye* kendime söyleyip duruyorum. Sullivan'ın bizi görmesini istemiyorum.

Geriye, parmaklıklara doğru birkaç adım atıyorum. Yağmur saçlarımı ıslatıyor, kollarımdan ve karnımdan aşağı yuvarlanıyor. Ryke tabanlarını bankın üzerine, kışını da masanın üzerine koyuyor ve boxer-brief'ini çıkarıyor. Nefesim daralıyor ve sersemlemiş bir şekilde korkuluklara yaslanıyorum, vücudum bu manzara karşısında titriyor.

Bugün tahrik oldum, kanım kaynıyor.

Ryke fark ediyor ama isteğimi dinliyor. Avucuna tükürmesini izlememe izin veriyor ve sonra şaftını kavlıyor. Diğer elini de masanın üzerine koyuyor, hafifçe arkaya doğru eğiliyor. Mastürbasyon yapıyor, aşağı yukarı, yukarı aşağı, gözleri hep bende.

Kendime dokunuyorum, ellerimi göğüslerime götürüyorum, sonra daha aşağıya.

Başını arkaya yatırır. "Siktir," diye homurdanıyor. Sonra öne doğru sallanıyor, eli sikinin üzerinde daha hızlı hareket ediyor. Nabzım hızlanıyor, ter yağmurun yıkayabileceğinden daha hızlı birikiyor.

Bakışları ereksiyonundan bana doğru kayıyor. "Buraya gel, tatlım."

Ellerim yanlarıma düşüyor ve ona yaklaşıyorum. Beni nasıl boşaltacağını bazen benden bile daha iyi biliyor. Hızla iki eliyle kalçalarımı kavırıyor ve beni masaya doğru kaldırıyor. Ayakta duruyorum. Başıyla aynı hizaya gelene kadar sırtımın alt kısmından itiyor. Hafif bir açıyla otururken, beni bacaklarımın arasından öpmek için mükemmel bir yüksekliğe sahip.

Bu his neredeyse dizlerimin bağını çözüyor. Ben saçlarını tutuyorum, o da kıcımlı tutuyor, dili bana *harikalar yaratıyor*. Ağzım açık ve nefes nefese ağlıyorum. Sağ elinin sikine nasıl döndüğünü izliyorum. *Oh Tanrım*.

Dili bir şey yapıyor, o kadar yüksek sesle ağlıyorum ki elimle ağzımı kapatıyorum. *Vay anasını*.

"Yapamam..." Kör oldum. *Ahhhh...aman tanrım!!*

Geldiğim en hızlı zamanlardan birinde, zahmetsizce pozisyon değiştiriyor ve beni masaya sırt üstü yatırıyor. Gözümü bile kırpmadan. Ben daha bu dağdan inmeden. Parmakları ateşimi okşuyor, beni inşa ediyor. *Beni inşa ediyor*.

Doğrudum, bacaklarım onun altında güreşiyordu. Bir dizini masaya koymuş, üstümde duruyor ve mastürbasyon yapıyor. *Oh... Ağzımı kapatamıyorum*.

Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum, zevkten ölüyorum. "Ryke," diye bağıyorum. Onun erkekliği üzerimde gürlüyor ve ben bu güzel fırtınayı sabah, öğle ve gece izleyeceğim.

Yüce Tanrım, onu bana her zaman ver.

İçimi doldurması için can atıyorum ve sırtım tüm bu sinir bozucu hislere karşılık vermek için eğilmeye devam ediyor. Tırnaklarımı kollarına geçiriyorum. Klitorisimi okşuyor.

Gözlerim parlıyor, gözlerim geri dönüyor. *Siktir. Sikeyim*.

"Dais," diye inliyor, kıcı öne doğru sallanırken esniyor, içimde olmak

için can atıyor. Yine avucuna tükürüyor, kayganlaştırıcı yok. Kayganlaştırıcı getirmemiştik.

"Islak mıyım?" Kısa bir nefesle, neredeyse nefes nefese soruyorum. Ben onun gibi nefesimi tutamıyorum. Omuzlarım sert ahşap masaya sürtünüyor.

"Evet. Bunun için endişelenme Dais." İçime hiç sokmamış olmasına rağmen parlayan parmaklarını görüyorum. Ereksiyonunu sadece iki kez daha ovuyor, henüz boşalmıyor. Sonra beni kollarının arasına alıp güverteye bırakıyor ve beni öyle bir açlıkla öpüyor ki bedenim onunkine doğru çekiliyor. O ileriye doğru yürürken ben geriye doğru yürüyorum.

Omurgam parmaklıklara çarpıyor.

Bacaklarımdan birini beline doluyor, siki bana doğru bastırıyor. Başım dönüyor ve birkaç güçlü nefes alabilmem için bir an duraklıyor. Beni yakından izliyor, kaşları bana doğru kalkıyor, benim de gözlerim kamaşıyor.

"Kutsal..." *kahretsin*. Nefes nefese kaldım.

Yağmur omuzlarına yağıyor ve saçlarını ıslatıyor. "Bu lanet orgazmlar nasıl hissettiriyor Calloway?"

Gülümsüyorum. "Çok, *çok* coşkulu." Hâlâ beni boşaltabilen tek kişi o ve başka biriyle *asla* denemem. "Kocama teşekkür ettiğimi söyler misin?"

Vücudunu benimkine yaslayarak, "Sana bir tane daha vermeyi ve sikimi içine sokmayı tercih ederim," diyor.

Aman Tanrım.

Nabzım atıyor ama bakışlarım pencereye doğru kayıyor. Sulli uyanırsa onun kıcını ve benim bacaklarımdan birinin ona sarılmış olduğunu görecektir.

"Hey," diyor Ryke alçak sesle, eli aniden yanağımda. Kaşları çatıldı.
"Neyin var lan?"

Beline sarıldım. "Sulli... pencereler..."

"Aklından bile geçirme."

Vücudunun dikkatimi dağıtacağını umuyorum, ama ereksiyonunun sürekli görüntüsü bile omzunun üzerinden bakmamı engellemiyor. Pencereye doğru.

Ryke beni döndürüyor ve o arkamda dururken ben parmaklıklara tutunuyorum. Ayağıyla bacaklarımı biraz daha açıyor. Bu pozisyonda çok sık sevişmiyoruz, o yüzden bana açı vermesine yardım etmesi gerekiyor. Kalçalarımı geriye doğru çekiyor, gövdeyi uzatıyor, böylece dik durmuyorum.

Boynumu omzumun üzerinden kaldırıyorum ama sadece ona bakmak için. Ryke ereksiyonunu tam açıklığıma doğru itiyor ve ben beklenti içinde kasılıyorum, vücudum gümbürdüyor.

Beni arkadan becermek üzere, götten *değil*. O içeri itmeden önce boğazıma bir inilti takılıyor, bakışlarımız kilitleniyor. "Şu Ryke Meadows ne hayvan ama." diyecek nefesi buluyorum.

Ryke kelimenin tam anlamıyla kalçalarımı kavlıyor, yüz ifadesi binlerce kez *seni becereceğim, tatlım*.

Bu ilkel pozisyon çevremizde sıcaklık yaratıyor, ancak o eylemi videoya çekmediği sürece bizi izlemekte zorlanıyorum. Ki artık bunu yapmıyoruz.

Boynumu mümkün olduğunca geriyorum, görmek istiyorum. Yavaşça, santim santim beni sikiyle dolduruyor. Nefesim kesiliyor, bir çığlık sıkışıyor. Parmaklıkları daha sıkı kavıyorum ve başım düşüyor. Kıçıma doğru itiyor, sürtünme vahşi. Titriyorum ve çok geçmeden beni yukarı kaldırıp yüzümü kavıyor. Arkamdan sikerken beni öpüyor.

Zar zor ayakta durabiliyorum, beynimde ılık patlıyor.

On beş dakika içinde, dolgunluk her sinirime dokunuyor. Kollarında eriyorum, beni göğsüne bastırıyor ve daha da derine iniyor. Ağlıyorum ve ağlıyorum, tüm sesler zevkten geliyor ve boynuma doğru homurdanıyor, "Siktir... Dais.

Siktir."

Ve sonra.

Tak tak. Tak. "Baba!

Anne!" *Tak tak.*

Diğer ikisinden daha hızlı fışkıran bir doruğa ulaştığımda donup kalıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum, üç yaşındaki kızımız elinde doldurulmuş denizyıldızıyla kapıya hafifçe vuruyor. Gözlerini dikmiş *bize* bakıyor.

"Ryke..." Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Sulli onun çıplak vücudunu benimkine karşı görebiliyor, sanki National Geographic'te çiftleşen iki hayvanmışız gibi.

Ryke omzunun üzerinden bana bakmaya başladı bile. "Hey, bunların hiçbirini hatırlamayacak Calloway. Sakin ol."

Dehşete düşmüş görünmeliyim.

Saçımı karıştırarak beni neşelendirmeye çalışıyor ama saçım karıştırılamayacak kadar nemli. Sadece *onun* sözlerine odaklanıyorum: *Bunların hiçbirini hatırlamayacak.* O çok genç. Omuzlarımı rahatlatıyor. Ryke yavaşça içimden çıkıyor ve ben de duyularımın geri kalanının yerini değiştiriyorum.

"Ne istediğine bakacağım."

Gitmeden önce Ryke dudaklarımı öptü ve "İyi misin?" diye sordu.

Seksten sonra fiziksel olarak demek istiyor. "Az önce beş milyon orgazm yaşadım. Sanırım iyiden daha iyiyim."

"Beş milyon mu?"

"Kocamı kıskandığını biliyorum ama seks konusunda o *kadar* iyi ki." Kaşlarımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum ve o da sanki tek istediği beni tekrar kollarına çekmekmiş gibi bakıyor.

Eve girip Sulli'nin yanına çömeliyorum, Ryke bizden çok daha uzakta boxer külotunu çekiştiriyor. "Merhaba. Neden yatakta değilsin?"

Yorgun gözlerini yumruğuyla ovuşturuyor. "Gittiğini gördüm ve... ve korktum." Merakla arkamdan bakıyor. "Sen ve babam ne..." Esniyor ve *bu* soruyu unutuyor. Cevap vermenin bir yolunu bulabilirdim ama bulmama gerek olmadığı için mutluyum.

Kendi kolumla onu dürtüyorum. "Sen uyurken bile, baban ve ben yanında değilken bile seni her *zaman* kim koruyacak biliyor musun?"

"Kim?" diye

sorar. "Hindistan

cevizi."

Sulli dönüyor ve parmak uçlarında durarak beyaz husky'ye bakıyor. Yatağın ayak ucunda memnun bir şekilde yatıyor, bizi gözlemliyor, sürekli tetikte, büyük mavi gözlerinde *hepinizi seviyorum dercesine* bir gülümseme var.

Sulli başka bir şey söylemeden bu yabancı yere meydan okur ve tanıdık hayvana tutunarak yatağa geri döner. Coconut onu yanağını yalayarak karşılıyor.

Bir bebekle hayatın farklı olduğunu biliyorum. Küçük şeyler ve daha büyük şeyler, ama her yeni ana, her çılgın saniyeye gülümsüyorum. Hiçbir şeyi değişmezdim.

{ 24 }

Ekim 2021 Dalton

İlköğretim Okulu

Philadelphia

LOREN HALE

Kariyer Günü.

Moffy'nin, sınıf arkadaşlarının ve diğer ebeveynlerin önünde iş alanımız hakkında konuşmak için içimizden birini okula getirmesi gerekiyordu.

Hazırlık okulunda ödevlerimde intihal yaptım, sunum yapmayı reddettim (notumun yarısı değerinde olsalar bile) ve sınavlarda cevapları gömleğimin koluna sıkıştırarak kopya çektim.

Öğretmeninize hava atmak isteyeceğiniz ya da çocuklarla dolu bir odada *konusmak isteyeceğiniz biri değilim*. Lily ve topluluk önünde konuşma. İkisi de pek iyi gitmiyor. Sözcüklere takılıyor ve terlemeye başlıyor.

Kariyer Günü'ne kimin katılacağını görmek için olgun bir davranışta bulunduk ve taş-kağıt-makas oynadık.

Ben kaybettim.

En küçük plastik sandalyede oturuyorum, ebeveynler için duvara yaslanmış bir sıra var. Hepimiz sıramızı bekliyoruz.

Bana yirmi yaşında -on yıl önce- bugün burada, altı yaşındaki çocuğumun anaokulu sınıfında bir konuşma yapıyor olacağımı söyleseydiniz, size gülerdim. Sonra da size *asla* bir çocuk sahibi olmayacağımı ve onları acı ve sefalet dolu bir hayata mahkum etmeyeceğimi hatırlatırdım.

Benimle bir hayata.

Eski benliğim sınıfın arka tarafında kayıtsızca oturuyor ve bugünün bitmesini diliyor. Ben ise önde oturup bugünün biraz daha uzun sürmesini diliyorum.

Kağıttan hayaletler tavandan sarkıyor. Boyanmış balkabakları pencerelere bantlanmış. Öğretmen masasının üzerinde bir kase mısır şekeri duruyor. Bu bana otuzuncu yaş günümün ve Cadılar Bayramı'nın yakında geleceğini hatırlatıyor.

Mavi önlüklü bir doktor ile takım elbiseli bir borsacının arasına sıkışmış durumdayım. Ben kot pantolon ve siyah V yaka gömlek giyiyorum. Burası özel bir okul olabilir, tüm veliler üst sınıftan olabilir, ama dışarıda kalan tek kişi olduğum açık.

Bunun lanet olası kıyafetlerimle hiçbir ilgisi yok ve her şey ünlü olmakla ilgili. Yüzümü dergilerde, televizyonda ve internette gördüler.

Çocukların beni tanıyamayacağı gerçeğine tutunuyorum. Tabii aileleri ebeveyn kontrolü olmadan internete girmelerine izin vermediyse. Ya da reality TV izlemelerine-ki bu da şüpheli. Belgesel dizimiz kablolu yayında sansürsüz.

Ryke artık her dört kelimede bir biplenmiyor.

Sıraları tarıyorum. İki çocuk bana sert sert bakıyor. Ya onlara bunun kabalık olduğu öğretilmemiş ya da umurlarında değil. Belki de aileleri magazin dergilerine abone ve yüzümü sayfalarda görmüşler.

En kuru yarım gülümsemeyi gösteriyorum, yüz hatlarım bu hareketle

bıçak gibi kesiliyor.

Gözleri şişer ve sandalyelerinde daha da alçalırlar.

Çocuğuma sataşma diye düşünüyorum. Yeterince şeyle uğraşmak zorunda ve koridorlarda peşinden koşan erkeklerin olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Yanımda bir ebeveynin bakışlarının sıcaklığını hissediyorum. Lanet olası odaya girdiğimden beri hepsi beni ölçüp biçiyor. Tanrı aşkına, konuşan ebeveyn yerine *beni* izliyorlar. Daha da rahatsızım çünkü bunlar yabancı değil.

Onlar Moffy'nin yaşlıtlarının, hatta belki de arkadaşlarının ebeveynleri.

Bunu Rose'a asla söylemeyeceğim... ama keşke burada olabilseydi. Koridorun sonundaki başka bir odada sıkışıp kaldı. Dalton'da sadece dört anaokulu sınıfı var ve Jane ile Moffy şanssız bir şekilde ayrıldılar.

"Bir ortodontist, "Yaşlandığınızda ve dişlerinizin güzel ve düzgün olmasına ihtiyaç duyduğunuzda bana geleceksiniz," diye açıklıyor. İnci gibi beyazlarını göstererek kocaman gülümsüyor. Herkes alkışlıyor ve benim sinirlerim bozuluyor.

"Teşekkür ederim, Dr. Ellis. Çok bilgilendiriciydi." Öğretmen listesini kontrol eder.

En çok Moffy'nin durumunu daha da kötüleştirecek bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkuyorum. Jonathan Hale babam olunca, beni inciten, hatta bana yardım etmeye çalışan insanları kışkırtmayı öğrendim. Onları kesmeyi. Tükür onları. Moffy'nin düşman edinmektense dost edinmeye çalışmasını tercih ederim ve onun hangi yöne gideceğini ben belirlerim.

Anladım.

Parmak eklemlerimin bazılarını kırıyorum ve öğretmenin gelen sözleriyle gergin enerjim birikiyor.

"Sırada Maximoff'un babası var. Herkes Bay Hale'e hoş geldin desin." O

alkışlıyor ve anaokulu öğrencileri de onu takip ediyor.

Yavaşça kalkıyorum.

Moffy, öğretmen daha "Maximoff, gel ve babanı sınıfla tanıştır" demeden sandalyesinden kalkmış bile. Kömür grisi Sorin-X gömleği ve Rylin Water's bilekliği giyiyor, hepsi de *Dördüncü Derece*'den süper kahramanlar.

Yanımda durduğu anda, parlak yüzü içimdeki tüm karanlık duyguları bastırıyor. En üstteki dişlerinden üçü eksik olan kocaman bir gülümsemesi var ve gözleri bir tür gururla parlıyor. Benimle. *Tanrım*. Oğlum benimle gurur duyuyor.

Ne için olduğunu bilmiyorum ama neredeyse beni geri sarsıyor.

"Bu benim babam." Moffy başparmağıyla beni işaret ediyor. "*İki* tane işler." İki parmağını kaldırıyor. "Hale Co. ve Halway Comics'in sahibi. Bebek işleri iyi ama çizgi romanlar çok havalı ve annem tüm çizgi romanların satıldığı bir kafe ve çizgi roman dükkânının sahibi. O harika biri."

Bunu ona söylediğimde Lily çıldıracak. Bu, bugünün her şeye değmesini sağladı.

Moffy başını bana doğru eğdi. "Pekâlâ baba, sıra sende." Yan tarafıma sarılıyor, ben de ona sarılıyorum ve sonra yerine dönüyor. *Sesini alçalt*. Şu an tek düşündüğüm bu.

"*Seni öldüreceğim*" ses tonumu yumuşatıyorum. Bu yüzden gülümsemeden önce boğazımı bir kez temizliyorum - yarım bir gülümseme. Harika.

Moffy'ye bakıyorum ve onun canlı gülümsemesi hiç kaybolmuyor. Bunu yapabilirim.

"Moffy'nin dediği gibi," diyorum sınıfa, "bebek işleri tamam. Asıl güzel olan şey çizgi romanlarla çalışarak geçinmek." Sesim sert ama

Korkunç. *Bunu yapabilirim*. "İşim gereği, sanatçılar ve yazarlar basılı olarak görmek istedikleri çizgi romanları gönderiyorlar. Yayıncı şirketimin hangilerini alacağını seçmem gerekiyor. Sonrasında pazarlama, düzenleme, tasarım ve ticari ürünler konusunda uzmanlaşmış bir ekibim var. Aksiyon figürleri ve posterler yapmak gibi."

Kahverengi at kuyruklu küçük bir kız elini kaldırdı. Onu işaret ediyorum. "Ne var ne yok?"

"Hiç kız süper kahramanınız var mı?" diye merak ediyor.

"Var." Başımı salladım. "*Dördüncü Derece* çizgi romanlarında hayranların favorisi olan Tilly Stayzor var ama benim kişisel favorim Rylin Waters. Onun gücü var -"

"Elektrik!" diye bağılıyor kızıl saçlı küçük bir çocuk. Kıza doğru eğiliyor. "Aman Tanrım, bu çok harika. Görmek gerek Mindy. *Dördüncü Derece*'de: *Sen ve Ben* çizgi filminde!"

İlk sezon yeni yayınlandı.

"O haklı," diyorum. "Rylin Waters elektriği manipüle edebiliyor ama güçlerini çok fazla zorlarsa kısa devre yapıp hafızasını da kaybedebilir." Elinde aksiyon figürleri çantası olan Moffy'ye işaret ediyorum.

Sandalyesinden kalkıyor ve Rylin Waters'ı Mindy'nin masasına bırakıyor. "Herkes için seriden bazı aksiyon figürleri getirdik. Bu Rylin," diyorum küçük kıza. Bir an için hayrete düşüyor ve sonra Moffy'nin kalanını dağıtmasına yardım ediyorum.

"İşte hepsi bu kadar," diyorum sınıfa. "Bütün gün oyuncaklarla oynuyorum."

Bir el daha havaya kalktı. Her an bir bomba düşecekmiş gibi nefesimi tutuyorum ama konuşmaları için başımı sallıyorum.

"Peki ya diğ er işin?" diye sorar kıızıl saçlı. "Hale Co. mu? O da ne?"

"Bebek ürünleri üreten bir şirket. Evinizde bebek yağı, bebek bezi ya da emzik varsa ve etiketinde HC yazdığını fark ederseniz, bu Hale Co'dur."

Başka bir el. *İsa*. "Orada ne yapıyorsun?"

"Ben CEO'yum," diyorum. "Bu da demek oluyor ki, tüm şirketi ben yönetiyorum."

Ebeveyn bölümü etkilenmekten çok uzak olsa da bir sürü çocuksu *oooh*. Onların onayını beklemiyorum, ama yanında oturduğum adam -Borsacı, evet, gözlerini deviriyor.

"Dediğim gibi," diye ilan ediyorum, "çizgi romanlar daha eğlenceli."

"Sen aktör değil misin?" diye soruyor sarışın bir kız. "Seni televizyonda görmüştüm." "Bu oyunculuk değil," diye araya giriyor Moffy. "Bu *gerçek*."

"Moffy'nin dediği gibi." Öğretmene dönüyorum, artık buna bir son vermesini umuyorum.

Princesses of Philly çok uzun zaman önceydi ve bugüne kadar kanallar hala tekrarlarını yayınlıyor, bu da aklımı başımdan alıyor. Sezonun sonuna bile gelemedik. Döngüde oynatılacak daha iyi yüzlerce televizyon programı sayabilirim.

Öğretmen keskin bakışlarımı dikkate almış olmalı. "Sınıf, hadi Bay Hale bir alkış." Anaokulu öğrencileri tekrar alkışlarken o bana teşekkür ediyor.

Koltuğuma dönüyorum, kalbim göğüs kafesimde çarpıyor. Her ne kadar bitmiş olsa da sinirlerim beni tekrar yakalıyor.

Borsacı bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Harika bir iş çıkardın. Kibirli falan görünmüyordu."

Alaycılığı görmezden
gelinemeyecek kadar kalın.

Ama neredeyse güleceğim. Kuru kuru değil. Gerçek bir kahkaha. Çünkü bana hiç kibirli demediler. Hayatımda bir gün bile. Kendini beğenmiş, evet.

Kibirli, kendini beğenmiş, hayır.

Bu, son sözü söylemeye çalışmadığım nadir anlardan biri olabilir. İstemiyorum bile. Moffy yanındaki bir kızla usulca sohbet ediyor. Hâlâ sunumum hakkında konuşurken beni işaret ediyor ve kulaktan kulağa sırtıyor.

Ben de gülümsüyorum.

Etkilemem gereken *tek* kişi o.

CONNOR COBALT

"Şimdi sıra kelebekte," diyor bale öğretmeni, küçük çocuklardan oluşan çemberin arasında yerde otururken.

Madam Daphne'yi taklit etmeye çalışıyorlar: ayaklar bitişik, topuktan topuğa. Altı yaşındakiler daha kolay zaman geçiriyor, ancak beş ve dört yaşındakiler zorlanıyor gibi görünüyor.

Onları birdirbir oynarken ve ayaklarıyla fıstık ezmesi ve jöle sürerken izledim bile. Mecazi anlamda fıstık ezmesi ve jöle tabii ki. Bu hareketlere verilen çocukça isimler beni rahatsız ediyor. Bunun bale öncesi olduğunu anlıyorum ama Madam Daphne'nin doğru terminolojiyi kullanmasını tercih ederim: *dégagé*, *tendu*, *rond de jambe*.

Kelime ile eylemi kavramaları daha uzun sürebilir, ancak *fıstık ezmesi* ve *jölenin* nasıl yapılacağını öğretmekten daha iyidir.

Jane ayaklarını birbirine bastırmayan tek altı yaşındaki çocuk. Bacaklarını açıyor, pastel turkuaz tütüsü diğer kızlardan daha az zarif. Jane bunu seçti, uyumsuzluğundan memnun. Beckett'tan çok daha fazla.

Sadece dört yaşında, eğitmene ve onun hareketlerine odaklanmış bir şekilde ayaklarını hassas bir şekilde yerleştirmeye çalışıyor.

Jane kendi meyvesi olan iki takla atma girişiminde bulundu bile. Eğitimci onu ikinci kez azarladığında Beckett büzüştü, sanki kız kardeşinin uzantısı olarak başı beladaydı. Öyle değildi ama her kardeş diğerini farklı derecelerde etkiliyordu.

Charlie bana, "Yine başı belaya girecek," diyor, kelimeleri dört kişi için çok net, ama tonu kesik. Neredeyse deadpanned. Çoğunluğu annelerle dolu uzun sandalyelerde yanımda oturuyor.

Charlie'yi ve onun sinirli ama konsantre bakışlarını inceliyorum. Çocukken o tanıdık bakışı ben de paylaştım. *Çıldırılmış*. Dünyaya, dünyaya ve dünya tarafından kızdırılmışım. IQ'su benimkinden biraz daha düşük ve çevresinin, *insanların*, niyetlerin, anlamların ve insanlığın ne kadar farkında olursa, ben de ona o kadar yaklaşıyorum.

Bir arıza olacak.

Charlie ile bir tanesine hazırım. Ne zaman olacağından emin değilim ama olacak.

Telefonum çalıyor. Mesajı kontrol ediyorum.

Demir Adam. Batman. Thor. - Gül Sik, Evlen, Öldür sorusunda ağzımın kenarları kalkıyor. Bir an bile kaçırmadan hem derse hem de mesaja konsantre olabiliyorum.

Mesaj atıyorum: *Lily için mi yoksa kendin için mi soruyorsun?*

Rose ve Lily diğer çocuklarla birlikte evimizde öğle yemeği yerken Ryke, Daisy, Sullivan ve Lo yürüyüşe çıktılar. Ryke'ın Sullivan için pahalı bir sırt çantası taşıyıcısı var çünkü o yaşta asla yürüyüş yapamaz.

İkisi de, ama bu kurallarımıza aykırı değil. Yine de cevap vermek zorundasın ve doğru cevap ver Richard. - Rose "Bu çok aptalca," diyor Charlie yumuşak bir sesle,

Ama onun odak noktası ikiz kardeşi ve ablası. Beckett'ın, Jane'in kendi hareketleri lehine talimatları göz ardı etmesiyle ne kadar gerginleştiğini o da benim gibi görebiliyor.

"O iyi, Charlie," diye fısıldıyorum.

Charlie kollarını kavuşturur ve sandalyesine gömölür.

Rose ve ben çocuklarımızın hobilerini seçebilecekleri, hatta potansiyel olarak neyi sevdiklerini görmek için "deneme sürüşleri" yapabilecekleri konusunda anlaştık. Eğer bir hobi ya da spor dalında birkaç haftadan daha uzun süre kalırlarsa, bırakmak için iyi bir neden sunmaları gerekiyor. Çocuklarımızın bir işi bitirmelerini istiyoruz, kolay yolu seçmelerini değil. Sahip oldukları ayrıcalık düzeyiyle bu bizim için son derece önemli.

Bugün bale öncesi sınıfının ilk günü ve sadece Jane ve Beckett bu fıkre atladı. Charlie reddetti ama izlemek istediğini söyledi, sonunda katılma umuduyla değil. Sanırım ikiz kardeşini desteklemek için geldi.

Rose'a cevap yazmak için zaman buluyorum.

Evlenmek. Sikiş. Öldür.

Demir Adam'la evlen. Batman'i siktir et. Thor'u öldür.

Thor çok saçma, İşkandinav mitolojisini kastetmiyorum. Sinema perdesinde bir aktör tarafından canlandırılanı kastediyorum.

Rose hızlıdır.

Tabii ki Demir Adam'la evlenirsin. O da en az senin kadar egoist. - Rose başka bir mesaj.

Lily senin Batman olduğunu söyledi, sen de kendini becerdin Richard. - Rose dudaklarımı ovuşturuyorum, sırtışım on kat artıyor. Cevap veriyorum: *İyi bir zevkim var.*

Benim zevkim daha iyi - Rose, hızlı yazıyorum. *Beni seçtin, bu yüzden konu seks olduğuunda ikimizin de eşit derecede harika bir zevke sahip olduğu konusunda hemfikir olabiliriz.*

Telefonum çalmadan önce bir duraksama.

İyi. Biz eşitiz. Bu kesinleşti. - Rose Göz ucuyla Jane'in ayaklarını tutup sallandığını fark ediyorum.

"İşte gidiyor," diye anlatıyor Charlie.

Yeterince emin, Jane başının üzerinden yuvarlanıyor ve kışının üzerine düşüyor, bir kahkaha gülümsemesini genişletiyor.

"Jane!" Madam Daphne azarlıyor. "Bu jimnastik değil. Şu anda kelebekler yapıyoruz." Parmaklarını şıklatıyor. "Çembere geri dönün."

Jane yavaşça kardeşinin yanına kayar. Beckett tamamen sert, saçlarının bazı kısımları daha kıvrırcık, diğerleri biraz dalgalı ve sınıftaki iki erkek çocuktan sadece biri. Biz geldiğimizde bu gerçeği hiç umursamamıştı.

Beckett aniden Charlie'ye baktı.

Charlie bana bakıyor.

Eğer ikisi de tekrar baleyi seçerse, Beckett'ı Jane'den farklı bir sınıfa koyacağız. Kendini rahat hissetmesini istiyorum ama bazen bu içten gelir.

"Il va bien," diyorum Charlie'ye. *O iyi.*

Beckett, kız kardeşinin umursamazlığına rağmen dersten keyif alıyor. Madam Daphne'ye iki kez "Böyle mi?" diye sordu. Hareketi doğru yaptığından emin olmak için. Tekniğini övdüğünde, Beckett gülümsüyor.

Charlie nefesini tutup yere kadar uzanan aynalar ve Manhattan'a bakan pencerelerle dolu bale salonunu tarıyor.

Telefonum yine avucumun içinde titriyor.

Bir şey yaptım. - Rose, kaskatı kesildim.

Buna bağlı kalmalıyım. Yapacağıma söz verdim. - Rose, kafam karışık olduğu kadar ilgimi de çekti. *Detaylar, sevgilim.* Gönder tuşuna basıyorum.

Charlie'nin tavrı aniden yanımda değişti. Doğrudu ve sandalyeme yaklaştı. "Baba..." Sesi endişesini anlamama yetecek kadar yükseliyor. Telefonum çalıyır ama cevap veremiyorum ya da mesaja bakamıyorum.

Bakışlarını hemen aynalardan birine doğru takip ediyorum. Yansımda bir kadın kayıt yapıyormuş gibi telefonunu tutuyor, ama çocukların oluşturduğu çembere odaklanmıyor. Lens aynaya, doğrudan benim ve Charlie'nin yansımasına dönük.

Her kadının başının üstünü görebilecek kadar uzunum. Esmer saçlı ve inci küpeli olana doğrudan bakıyorum. Sadece dört sandalye ötede. Çabucak fark ediyor ve telefonunu kucağına bırakıyor. Bakışlarımın hâlâ onda olduğunu hissedince başını çeviriyor. "Ne?"

Bizden maddi olarak ya da sosyal medya şöhreti yoluyla kazanç sağlamayı mı yoksa sadece arkadaşlarına ve ailesine görüntüleri göstermeyi mi planladığını bilmiyorum. Benim sorunum daha çok çocuklarımın filme alınmaya rıza göstermemiş olması.

"Gitmeden önce güvenlik ekibimin video kayıtlarınıza bakmasının bir sakıncası var mı?" Ses tonum son derece rahat. Hatta gülümsüyorum bile. "Bu sadece bir önlem. Isırmazlar." *Charlie'nin dahil olduğu her şeyi silecekler.*

"Elbette. Gitmeden önce sizinle bir fotoğraf çektirebilir miyim?"

"Sadece benim, evet."

Çocuklarla yüzleşmeden önce baş döndürücü gülümsemesini gevşetmeye çalışıyor.

Dışarıda birkaç korumayla bekleyen güvenlik ekibimin bir üyesine mesaj atıyorum ve Charlie'nin sıkıntıyla gözlerini kapatmasını izliyorum.

Omuzlarını ovuyorum ve cevapsız mesajlarım arasında geziniyorum.

Lo'ya bebeğimize isim koymasını için izin verdim. (Sadece ilk isim, tabii ki.)

- Rose Aslında şaşırdım, o kadar ki sırtışım yüzümü kapladı.

İsmi yazdı ve bir zarfın içinde Lily'ye verdi. Bu sözü geri alamam. Zarfı açmak üzereyim. Eğer ona "Loren" adını verirse yemin ederim Lo'yu gözünden bıçaklarım. - Rose "bıçak" ifadeleri eklemiş. Bir sonraki mesajını beklemek zorundayım, ama "adını o koydu" demesini düşünüyorum - bir erkek çocuğu gibi.

Bu kez bebeğimizin cinsiyetini görmek istedik. Bu altıncı çocuğumuz olacak ve ben bile kız olmasını umuyordum. Başka çocuk istemediğimden değil. Daha fazlasını istiyorum ama Ryke ve Daisy için başka bir çocuk sahibi olmanın ne anlama geleceğini biliyorum.

İkisi de taşıyıcı annelik hakkında soru sormayacak kadar özverili. İkisi de Rose'a bu konuda baskı yapmayacak kadar nazik. Rose'un bir kızı olabileceğini düşündüklerinde bu fikre ısındılar.

Sonra hepimiz başka bir Cobalt çocuğu olacağını öğrendik.

Ve taşıyıcı anneliğe kapıyı beklediğimden daha hızlı ve daha güçlü bir şekilde kapattılar.

Burada başka biri için bir sonuç *diliyordum*. Onların ailesi büyüsün diye benim ailemin sona ermesini diledim. Nadiren kendimden başkası için dilekte bulunurum ve dileğim gerçekleşmedi.

Rose taşıyıcı annelik konusunda hâlâ kararlı ama Ryke ve Daisy'yi ikna etmek artık daha zor olacak. Ryke inatçı olarak bilinir. Oturan bir köpeği tasmaından tutup sürüklemek gibi. Yerinden kıpırdayacağından pek emin değilim.

Ben sadece Rose'un sağlığı için endişeleniyorum, ama eğer o iyiye, doktorlar *evet* diyorsa, o zaman denememek için bir neden göremiyorum.

Telefonum titriyor. Rose, Lo'nun el yazısıyla notun resmini gönderdi:
Ben

**Adını Luke Skywalker'a akıl hocalığı yapan Ben Obi-Wan Kenobi'den alıyor *Bana Connor'ı hatırlatıyor *Onu Obi-Wan yapabilirdim Kraliçe Rose, o yüzden pençelerinizi bir kenara bırakın *Bu çok şey ifade ediyor, o yüzden... teşekkürler Ben.*

Bu noktada sırtımama engel olamıyorum.

Başka bir titreşim.

Bir gün daha yaşayabilir. - Rose. O da bu ismi seviyor.

Seçtiklerimin bu kadar çok *duygu* içereceğini hiç düşünmemiştim ama her göbek adında mantığın sadece parçalarını görüyorum. *Bu isim melodik olarak hoş.* Ve böyle devam ediyor. Vesaire. Çoğunu nostaljiden, sayılarla veya çıplak gerçeklerle tarif edilemeyecek kadar içten ve içgüdüsel bir şeyden dolayı seçtim.

Charles Dickens'ın *Büyük Umutlar* kitabındaki Philip Pirrip gibi Pirrip'i seçiyorum.

Ben'in göbek adı olarak Pirrip'i seçtim çünkü Rose'u on altı yaşındayken tam da bu romanı okurken gördüm. Hatırlamayacak çünkü beni hiç görmedi. Model BM sırasında konferans salonunun lobisinde yanından geçtim. Otelin lobisindeki fiskiye'nin kenarında bir tahta gibi dimdik oturuyordu, kucağında açık bir kitap vardı.

Durup onunla konuşmak istedim ama yanımda üç Faust çocuğu vardı. İlerlemeye devam ettik ve başımı çevirdim.

Daha önce hiç bu şekilde geriye bakmamıştım ama ilk kez baktım. Geriye baktım ve sadece ona baktım.

2022

"Gittiğim her yere yangınlar yayıyorum. Bu, ben olmanın semptomatik bir niteliği."

- Rose Calloway Cobalt, *We Are Calloway* (4. Sezon 09. Bölüm - Nerd Stars & Raisins)

*Connor & Rose Cobalt erkek bebeklerinin doğumunu memnuniyetle
karşıladı*

BEN PIR RIP KOBALT

29 Mart 2022

{ 26 }

Haziran 2022

Hale Evi

Philadelphia

LOREN HALE

Şampanya rengi yorganımın ve kırmızı çarşaflarımın altında, Lily'nin sıırım gibi bedenini sert bedenime kavırıyorum. Yanlarımızda. Ter içindeyiz. Çarşaflar dün geceki dört saatlik sevişmeden dolayı üzerimize yapışmış. Şimdi sabah, birbirimizi umutsuzca öpüyoruz. Aceleyle.

Bacaklarımız birbirine dolanıyor. Birbirimize açken Lily'nin dudaklarını kendi dudaklarımla ayırıyorum. Kelimeyi mırıldanmadan önce onu daha *yakına* çekiyorum. Bacakları bana karşı titriyor, Tanrım. Kanım ısınıyor ve öpücüğü derinleştiriyorum, dilim onun kine doğru kayıyor.

Sanki ruhuma daha fazla girmesi gerekiyormuş gibi bedenime yapışıyor. Ben yanıyorum. Ten tene temasımız kıvılcımdan pile de olabilir. Lily'nin bana karşı sallandığı her saniye, sikim onun sessiz isteğini yerine getirmek için *yalvarıyor*.

İçimde. İçimde.

Neredeyse onu duyabiliyorum.

Çiğ dudaklarından öperim. *Seninle ilgileneceğim, aşkım.*

Kimse onun seks bağımlılığını Lily ve benden daha iyi anlayamaz. Dün gece hepimiz istediğimiz için seviştik. Kontrolden çıktığı ve takıntılarına yenik düştüğü için değil. Stresi seksle tedavi etmeye ihtiyacı olduğu için değil.

Çünkü orgazmdan sonra orgazma takılmadan önce zihinsel olarak durabileceği bu güçlü yere ulaştı. Çünkü bu günlük bir beklenti ya da *ihtiyaç* değildir.

Bu bir istek.

Lanet olası bir kafa yarma, akıllara durgunluk veren bir *istek*.

Lily'yi göğsüme yaslamış, bacaklarını belime dolamıştım. Başının arkasını kavriyorum ve onu daha da içten öpüyorum. Tekrar titriyor.

Aman Tanrım. Vücuduna karşı sertleşiyorum ve o kıvranıyor. Kaslarım gergin ve yakıcı bir şekilde sarılıyor. Dudaklarımız ilk kez birbirinden ayrılıyor. Alnım onunkinin üzerinde, büyük yeşil gözlerinde arzu yüzüyor ve keskin bakışlarım Lily'yi delip geçiyor.

İçimde. İçimde. Kelimeleri onun sevimli lanet yüzünde görüyorum. "Bir şey mi istiyorsun, aşkım?" Alay ediyorum, konuşurken dudaklarımız fırçalanıyor. "Daha yakın," diye yalvarıyor yumuşak bir iniltiyle, sikimi kavriyor. Kan dışarı akıyor başım dönüyordu.

Hâlâ yan yana yatarken, ereksiyonumu yavaşça Lily'nin içine doğru itiyorum. Nefes alıyor ve zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak bu çılgın zevke yenik düşerken başı geriye doğru eğilmeye başlıyor. Boşalmakta sorun yok.

Lily'yi aciz bırakan, sendeleyeni, öngörülemez bir ritimle itiyorum. Kendini bana teslim eden en iyi arkadaşımı, *beni iyi hissettirmesi gibi* basit bir istekle beceriyorum.

Sorun değil, Lil.

Dudaklarım bir nefes arayla, mesafeyi kapatıyorum, üstüne çıkmadan önce onu derinden öpüyorum. Sağ bacağını omzuma, diğerini belime doluyorum. Hızlı, derin itişlerden aniden kısa ve yavaş itişlere geçiyorum.

Sızlanmaya yakın bir ses çıkarıyor. "Daha yakın." Lily'nin içine o kadar girdim ve durdum.

Titriyor, sikime karşı nabzı atıyor. *Lanet olsun*. Öne doğru eğildim, dirseklerimden biri yatağın üzerindeydi. Ağır ağır nefes alıyorum, gözlerim ve ellerim vücudunu tarıyor. Karnına inmeden önce sertleşmiş meme ucunu parmaklıyorum ve avucumu neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir yumrunun üzerine koyuyorum.

Lily yaklaşık 11 haftalık hamile.

Yılın başında başka bir bebek için denemeye karar verdik. Üstesinden gelebileceğimizi biliyorduk ve ikimiz de bir tane daha istiyorduk. Birkaç ay sürdü ama gerçekleştiği için minnettarız.

Elimi aşağı ve aşağı kaydırıyorum ve sonra klitorisini ovuyorum.

Ani bir nefes alışla sırtı kavislendi. Elimini yanağına koyup başını dik tutuyorum. Lily'ye sürtünüyorum, kanım alev alev yanıyor. Tekrar hareket edince titriyor.

Gözleri cırpınarak
kapanıyor. "Lily
Hale," diye
fısıldıyorum.

Gözlerini zorla açıyor, ama o gitmiş. Kaybolmuş. Seks varoluşun başka bir düzleminde. Kalp atışları benimkiyle yarışıyor. Sikimin etrafında kenetleniyor.

Bir inilti boğazımı tırmalıyor. "Lanet olsun," diye küfrediyorum, çenem çözülüyor ve sonra sıkıca kilitleniyor. Dişlerimi sıkıyorum, gözlerim

dönüyor.

Lanet olsun. Sinirlerim yanıyor. Yorganı üzerimize atıyorum, ısı toplanıyor. Lil'in kokusu beni neredeyse doruğa çıkaracak. Neredeyse sadece

Tam oraya gel. Kaslarım kasılıyor.

Ben daha hızlı ve daha sert sallanırken onun yuvarlak yüzünü tutuyorum.

Tam şimdi kapı açıldı. "Baba, anne, yüzmeye gidebilir miyim lütfen, lütfen, *lütfen*?"

"Moffy!" Kızgın bir şekilde bağıryorum. Lily ve ben tamamen yorganın altındayız, bu yüzden onun ne görebildiğinden emin değilim. İlk kez seks *yaparken* bizi içeri alıyordu.

Lily defalarca göz kırpmıyor, sevimli yüzü dehşete dönüşüyor. "Orada ne yapıyorsun?" Moffy yaklaşarak soruyor.

O sikimi koparmadan önce, ben çekip karımın üzerinden iniyorum. Yorganın üzerinden başımı uzatıyorum. Buz gibi bakışlarım oğlumu geriye doğru çekiyor. Çoktan turuncu mayosunu giymiş, gözlükleri boynunda.

Bir ay içinde yedi yaşına girecek. Kapıyı çalmayı *biliyor*.

"Moffy," diyorum sertçe. "Sana kaç kere birinin odasına girmeden önce kapıyı çalmanı söyledik?"

Çenesi titriyor. "Ben... Ben sadece bir soru sordum. Kızacağınızı düşünmemiştim."

Kalbim acıyor ama bizi dinlemek *zorunda*. Bunun sonunda ceza almayacağını düşünürse, yine yapar. Ve bir dahaki sefere, lanet olası örtülerin altında olmayabiliriz.

"Git koridorda bekle." Sesim şarapnel gibi. "Çıkarken kapıyı kapat."

Moffy geri çekiliyor, yeşil gözlerinde endişe parlıyor. Çünkü genellikle ona tekrar denemesini ve bu sefer kapıyı çalmasını söylüyorum. Kapı kapandıktan sonra yorganı kaldırıyorum. Lily yatağın diğer tarafına doğru yüzüstü yatıyor. Tam kenara yakın.

Sanki yerdeki kıyafetlerine uzanmayı planlıyordu. Bir şey onu dalmaktan alıkoydu. Muhtemelen seks. Düşünce. İstek. Hâlâ içinde. Şu anda *konusamıyor* bile.

Çok sertim, patlamaya hazırım. Zaman kaybetmedim. Lily yüzüstü yatarken arkasından yaklaştım ve kalçalarını hafifçe kaldırıp içine girdim.

Şaşkınlık ve istek onu sarsıyor ve bana bakıyor, dudakları ayrılmış. Başı döndü ve tekrar *gitti*. Basınç sikimi sıkıyor ve göğsüm ben ittikçe hızla yükselip alçalıyor. Kalçasının kıvrımlarını ve minik kıcını kavriyorum. Sürtünme artıyor ve bunu her zamankinden daha hızlı bitiriyorum. Hızım şimşek gibi.

Şiltenin içine boğuk bir çığlık atarak geliyor.

Bir iniltiyle boğuluyorum ve Lily'nin içinde oyalanmıyorum. Dışarı çıktım, bir çift boxer-brief ve siyah eşofman altı buldum. İkisini de giydim. Sonra Lily'ye dönüp alnındaki terli saçları siliyorum. Hâlâ nerede olduğunu anlamaya çalışıyor, bir yandan da bol gömleğinin kol delikleriyle halsizce boğuşuyor.

"Gidip çocuğumuzla ilgileneceğim," diyorum ona.

Diz çökecek enerjiyi buluyor ve başını gömleğinin içine sokmaya çalışıyor. "Bu... onun hatası değil, Lo."

Moffy bizi duymasın diye sesimi alçaltıyorum. "Bu onun hatası. O daha iyi biliyor. Ona milyonlarca kez söyledik."

Başını içeri sokuyor ve siyah gömleği (benim gömleğimi) aşağı çekiyor. "Seks yapmamalıydık-"

"Biz ebeveyniz." Göğsümü gösteriyorum. "Karımı becermeye iznim var. Senin de beni becermeye ve bundan suçluluk duymamaya hakkın var." Tanrı aşkına, bir dakikalığına çok iyi gidiyorduk. Hepsi döngüsel. Bağımlılık.

Utanç verici.

Lily tereddüt eder, kuşkulu ve kararsızdır.

Yüzünü ellerimin arasına alıp sertçe, "Bağımlı olmasaydın bile bu sabah seninle yatardım. O zaman içeri girseydi yine de kendini suçlu hissedermiydin?"

Bir an düşünür. "Evet... çünkü her zaman seksten önce gelmeli." Boşalmak kelimesini duyunca irkildi. "Öyle değil. Öyle değil."

Saçlarını tekrar geriye tarıyorum. "Mesele seks *değil*. Bizi dinlemediği gerçeğiyle ilgili."

Kaşları çatılıyor, bunu benimle aynı mercekten görmüyor. "Bu seksle ilgili."

Onu bıraktım ve geri çekildim. Düşünerek dudaklarımı yalıyorum. Bunun etrafından dolaşamam, bu yüzden kararımı verdim. "Onu cezalandırıyorum."

Lily yataktan fırlıyor, siyah gömleği kalçalarına düşüyor. "Yapma, Lo!"

Kapıya doğru yürüyorum ve o beni belimden tutup geriye doğru sürüklemeye çalışıyor ama ben onu ileriye doğru sürüklüyorum. Kapıya ulaştığımda Lily'nin etrafında dönüyorum.

Kollarını kavuşturuyor, ciddiyeti odayı ve beni geriyor. Elimi kapı koluna koydum. "Bunu yapacağım, Lil."

"O zaman bir kavgadayız." Kararlılıkla başını sallıyor.

Midem bulanıyor. En son ne zaman kavga ettiğimizi hatırlamıyorum.

"Lily..." Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Bunun için onu cezalandırmak istemiyorum."

"Yapmak zorundayız."

Başını tekrar tekrar sallıyor. "Bir dahaki sefere kapıyı kilitleriz."

"Bu bizi dinlemediği gerçeğini değiştirmez." Çocuklarımız bizi ezip geçemez. Hele ki hayatımızda bu kadar önemli şeyler varken.

Tehlikeli.

Alkol. Bu fikre, bu konsepte ve bu soğuk gerçekliğe karşı ayağımı yere vuracağım. "*Ama baba, yan komşunun çocuğu içiyor; ben de bir bira içebilir miyim?*" diyemeyecekler.

Hayır.

Hayır. Ben kolay lokma değilim ve bize itaatsizlik etme tehdidini görmeleri gerekiyor. Akıllarının bir köşesinde *ailemin beni bu yüzden cezalandıracağını* düşünmeliler. Belki o zaman duracak kadar tereddüt ederler.

Lily başını bir kez daha sallar.

Sertçe yutkunuyorum. "Sanırım bir kavganın içindeyiz." Her kelime karnıma bir yumruk gibi iniyor. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Moffy en azından istediğim gibi koridorda bekledi. Yatak odasının kapısının yanında oturmuş, gözlüğünün lastiğini sıkıyordu. Beni görür görmez kendini topladı.

"Bunu bir daha asla yapmayacağım," diyor Moffy çabucak. "Sadece yüzmeye gidebilir miyim?

Lütfen?"

Yaz mevsimindeyiz, çocuklarımız okula gitmiyor ve öğlen saatlerinde Garrison ve kız kardeşimle buluşmamız gerekiyor. Bunu yaparken planımız tüm çocukları bir "boyama partisi" için Cobalt'lara götürmek. Cobalt A.Ş.'nin yan kuruluşu ColorPalace, neon parmak boyalarını aşırı üretti. Artık ekstralarla oynayabilen çocuklarımız için harika ama Cobalt Inc. için boktan bir durum.

Yalvaran gözlerinin üzerinde yükseliyorum. Güçsüz hissetmesini istemiyorum. Hangi yöne döneceğini ve nereye gideceğini dikte edebilirmişim gibi. Babam olmak istemiyorum. Bana yönelttiği *her* talebe isyan ettim. Nefret ettim. Hepsinden nefret ettim ve bunu Moffy'ye

yaptığım bir dünyayı hayal bile edemiyorum.

Duygusal olarak kendini kapana kısılmış hissettiği için çözümü her şeye sıçmaktır.

Ama sınırlar olmadan yaşamasına izin veremem. Bende de vardı. On birde aşırı içtim. Geç saatlere kadar dışarıda kaldım. Bahaneler ve yalanlar uydurdum.

Zorba olmak ile çok hoşgörölü olmak arasında bir denge olmalıdır.

Ona doğru çömelıyorum. "Neyi yanlış yaptın?" Başlıyorum.

Bakışlarımı yetişkinlerden daha iyi tutuyor ama sesi yumuşak. "Kapıyı çalmadım."

"Yanlış bir şey yaptığında," diye başlıyorum, sesinin üzüntüyle dolup taşmasını izleyerek, "cezalandırılmalısın."

Moffy gözyaşlarını geri kırıyor. "Zaman aşımı gibi mi?" "Sayılır, ama çok daha uzun sürüyor." "Hayır." Çenesi yine titriyor.

Göğsüm çöktü. "Bugün kuzenlerin ve kız kardeşinle resim yapabilirsin ama iki gün boyunca yüzmek yok, çizgi film yok, çizgi roman yok-"

Moffy gözyaşlarına boğuldu. "Anne!" diye feryat ediyor ve yatak odama doğru koşmaya çalışıyor ama ben omuzlarından tutup onu kendime doğru döndürüyorum. "Annemi istiyorum!" Yumruklarıyla yanaklarını ovuşturuyor ve hıçkırıyor.

Kalbimde on beş ok var ve daha fazlasını atmaya devam etmeliyim. "Cezalı olduğunu biliyor, dostum."

Beni itiyor ve sanki onu ölüme mahkum etmişim gibi hıçkırıyor. "Sadece iki gün, Moffy."

Ve sonra ağlıyor, "Senden nefret ediyorum!"

Gözlerim yanıyor. *Senden nefret ediyorum* çanları kulaklarımda çınlıyor. "Benden iki gün nefret edebilirsin Maximoff, ama ben seni bin

gün daha seveceğim." Gözyaşlarını siliyorum

başparmağımla vuruyorum, o da burnunu çekiyor ve bir dakikalığına sakinleşiyor. "Haksızlık gibi görünebilir ama biz senin ebeveynleriniz ve bu dünyada dinlemen ve güvenmen gereken, her zaman arkanı kollayacak biri varsa o da *biziz*. Sadece sana bir şey söylediğimizde bize saygı duymanı istiyoruz. Aynı şekilde bize soru sorduğunda da sana saygı duymalıyız. Ne yapıyoruz?"

Bir an düşünür. Sonra yumuşak bir sesle, "Beni dinliyorsun ve her zaman cevap veriyorsun," diyor. Koluyla burnunu ovuşturuyor. "Ya Luna çizgi film izlerse? Onunla birlikte izleyebilir miyim?"

"Hayır. Cezalı olmak böyle bir şey değil." Moffy yine ağlıyor, "Annemi görebilir miyim?"

"Bir dakika içinde." Ayağa kalkıyorum ve teyzesi ile amcasının evine gitmeden önce mısır gevreği yiyebileceğini söylüyorum. Hâlâ gözyaşları içinde yürümeye devam ediyor.

Yatak odama giriyorum, yatak boş ve duş boruları duvarlarda inliyor. Banyoya girdiğimde Lily duşa giriyor. Gözlerimiz bir saniyeliğine karşılaşıyor. Onunkiler daha çok ağlamış gibi kan çanağına dönmüştü.

Buğulu kapıyı benim için daha geniş açmak ya da kapatmak konusunda tereddüt ediyor.

"Hâlâ kavga mı ediyoruz?" Kollarımı Lily'ye dolayıp onu kendime çekmek niyetiyle yaklaşarak soruyorum.

"İstemiyorum," diyor dudaklarıma bakarak, "ama zorundayım." "Aşk-"

"*Beni* dinlemedin," diye belirtiyor. "Farklı şekillerde düşündüğümü biliyorum ama bunun için onu cezalandırmak istemedim."

Bunu geri alamam. Ne olursa olsun yine de yapardım. "Ama yaptım. Peki şimdi ne olacak?"

Lily karın kaslarıma odaklanıyor, ama sonra bakışlarını benden ayırıp duş kapısını çekiştiriyor. Kapı üzerine yapıyor ve kafasına su dökülürken kapamak için mücadele ediyor. Kelimenin tam anlamıyla, o şeyi kapatmak için bir inilti çıkarıyor.

Gülümsüyorum ve Lily için duşun kapısını itip kendimi dışarıya kapatıyorum. "Teşekkür ederim!" diye bağıyor suyun üzerinden. "Ve biz hala kavga ediyoruz!"

Bunun farkındayım.

* * *

Connor ve ben grafitilerle süslenmiş bir asansöre biniyoruz. Üstümüzde metal zincirle dizilmiş mekanik ampuller. Buraya birkaç kez daha gelmişim, bu yüzden metal ve beton tarzı ilk seferki kadar sarsıcı değil. Philly'deki bu endüstriyel fabrika yaklaşık bir yıl önce birinci sınıf loftlara dönüştürülmüş.

Binanın girişindeki kapıcı buranın maliyeti hakkında yeterince şey söylüyor. Benim değil. Connor'ın değil. Burası küçük kız kardeşime ait.

Willow üniversiteden mezun oldu ve küçük bir bahçe düğünü yaptı.
31 Mayıs. Hemen ardından Garrison'la birlikte Hawaii'ye gitti ve o kadar uzun süredir Philly'ye dönmediler. Bu kısa süre içinde yeni çatı katlarına taşınmaya çalışıyorlardı ama Willow kameramanların içeriği görebileceğinden endişe ediyordu.

Pencere kısmen renkli ama kız kardeşim hayatının geri kalanında perdeler kapalı yaşamak istemiyor. Ben de onun için bunu istemiyorum ve dört yıldır Londra'da olduğu için bu geçiş kolay olamaz. Medyadan uzakta.

Bizden uzakta.

Muhtemelen tüm bu sirkin gerçekte nasıl bir şey olduğunu unutmuştur.

Şimdiye kadar kimse çatı katının dışarıdan çekilmiş fotoğraflarını yayınlamadı. Ancak bu, birisinin bir ton depoladıktan sonra hepsini bir kerede internete bıraktığı ilk sefer olmayacaktır.

Pencerenin sokaktan görünürlüğünü test etmeye yardımcı olmak için buradayız. Tüm bu "plan" şu anda pek iyi gitmiyor.

Connor bir grup görüşmesinde konuşuyor. "Dinle-"

"Rose, güneş gözlüklerini geri tak! Biri seni fark edecek," diye fısıldıyor Lily. Neredeyse gülümseyecektim ama sonra bir kavgada olduğumuzu hatırladım. Kaslarım geriliyor.

"Çırpınmayı bırak Lily," diye karşı çıkıyor Rose.

Daisy fısıldar, "Kırıcı, kırıcı. Sinek kuşu ve serçe şu anda bir çalının arkasında saklanıyor. Biri peşimizde." Daisy'nin Willow ile eşleştiğini ve Lily'nin sadece Rose ile birlikte olduğunu hatırlıyorum.

Ben daha ne dediklerini anlayamadan üç Calloway kardeş birbirlerinin üzerine konuşmaya başlıyorlar.

Ve sonra bu. "Hey," diye araya giriyor Ryke, "neden bu görüşmede ben de varım?"

Connor'ın hücreğine doğru eğildim. "Çünkü bizimle gelmen *gerekiyordu*, kardeşim." Çocuklarla birlikte Cobalt malikânesinde kalmak için son dakikada kaçtı, şu anda büyükanne ve büyükbabaları ve Poppy ile resim yapıyor. Erken dönmeyi planlıyorduk ama Sullivan acınacak bir halde Ryke'a baktı ve "Benimle kalacak mısın baba?" dedi. Hatta dudak büktü ve ekledi, "Lütfeneeee."

Ağabeyim dört yaşındaki çocuğuna karşı koyamıyor. "Siktir git." Ryke telefonu kapattı.

Connor kızlara "Paparazzilerden kaçının" diye hatırlatıyor.

"Teşekkürler Richard, sanki başından beri bunun planın bir parçası olduğunu fark etmemişiz gibi." Rose homurdanıyor, "Sahip olduğum en

çirkin şapkayı

hiçbir şey."

Asansör on beşinci katta durur. Connor Rose'a şöyle der: "Daha yumuşak konuşmanı tavsiye ederim. Senin için zor olduğunu biliyorum ama bir *şehir caddesinde*sin. Eğer kaybolmadıysan, o zaman çok daha büyük bir sorunumuz var demektir."

Rose homurdanıyor. "Senden nefret ediyorum."

"Beni seviyorsun." Asansör sıkıntılı metal bir kapıya açılırken sırtlıyor.

"Seni bu görüşmeden nasıl çıkarabilirim?" Rose sorar çünkü o Daisy'nin yüzüne kapatacaktı, bu onun yüzüne kapatacağı anlamına gelse bile.

Anahtarlarımla kapının kilidini açıyorum.

Connor tek eliyle kapıyı çekerek açıyor, metal kayarken gıcırıyor.

"Benden kurtulamazsın, sevgilim."

"Yani uçuk gibisin," diye karşı çıkıyor. Connor hızlı olduğu için yanmayı hissedecek zamanım bile olmuyor.

"Daha çok hava gibi. Ben senin hayatında gerekiyim. Zararlı değil. Ve sana yardım eden tek kişiye karşı savaşmaktan zevk alıyorsun."

Gülüyorum, bunun sıcaklığını hissediyorum. Onlar tartışırken ben çatı katına doğru yürüyorum. Geniş açık alanda kutular istiflenmiş ve çoğunun üzerinde *Abbeys - mutfak* ya da *Abbeys - oturma odası* yazıyor. Connor ve ben doğruca büyük pencereye doğru gidiyoruz.

Rose'un bakışlarını hissedebiliyorum. "Egon beni *boğuyor*."

"Seni uyarıyor."

Bunu bütün gün birbirleriyle yapabilirlerdi ve muhtemelen Connor'ın Rose'u becermesiyle biterdi. Ben buna takılmıyorum.

Bir süredir Lily'nin sesini duymamıştım. "Lil, iyi misin?" Pencerenin önünde durduğumuzda telefonuna soruyorum.

"...Seninle konuşmamam gerekiyor."

"Kim söyledi?"

"Ben."

Ağır bir şekilde iç çekiyorum, kızgınlığım ve hayal kırıklığım omuzlarımı daraltıyor.

Bu kavga uzun sürmez. Değil mi?

"Yine hareket halindeyiz," diye fısıldıyor Daisy.

Çatı katının penceresi eklektik dükkânlardan oluşan bir caddeye ve minyatür bir parka bakmaktadır. Rose ve Lily'nin sol taraftaki dükkânlara, Willow ve Daisy'nin ise parka doğru ilerlemesi gerekiyor. On beşinci kattan onları tarıyorum, ama çoğu insan uzakta gözlük gibi görünüyor.

Kızlar, belirlediğimiz pozisyonlarına ulaşmaya odaklanırken sessizler.

Connor elini telefonunun hoparlörüne götürüyor. Bugün takım elbise giymemiş, sadece mavi bir tişört ve egzersiz şortu giymiş ama her türlü kıyafetin içinde bir tanrı gibi görünüyor. Hiçbir zaman kıyafetleriyle ilgili olmadı. Kendinden emin, *ben senden daha iyiyim* tavrı bakışlarımı ona çekerken beni de küçültüyor. Ve ben 6-2'yim.

"Lily'ye ne oldu?" diye soruyor bana en sakın, en rahatlatıcı ses tonuyla.

Rose'un da şu anda Lily'yi sorguladığını hayal ediyorum. Connor ve Rose en başından beri yanımızdaydı. Yani, Tanrım, dördümüz önce birlikte *yaşadık*. Çünkü hem ayık kalmamıza hem de ilişkimizi ayakta tutmamıza yardımcı olmaya çalışıyorlardı.

Biri yeterince zordu. İkisi birlikte imkansız görünüyordu.

Ama Lily ve ben başardık.

Bu kötü günlerimiz olmadığı anlamına gelmiyor ve bugün ne kadar zamandır bilmiyorum ama ilk kavgamızı yapıyoruz.

Muhtemelen *yıllar*.

"Moffy bizi bastı," diye açıklıyorum. "Yorganın altındaydık, o yüzden bir şey görmedi ama kapıyı çalmadığı için onu cezalandırdım. Lily istemedi." Söylemem gereken tek şey bu. Connor daha az parçayla bile bir resmi bir araya getirebilirdi. "Ben babam değilim. Olmadığımı biliyorum."

Moffy benimle kıyaslandığında ne kadar iyi olduğumu anlamıyor.

Babam beni boynumdan tutup yatak odama sürükler, bana aptal der, altıma işeyene kadar azarlar, sonra da kapıyı suratıma kapatırdı.

Connor bir an için beni inceliyor ve Lily ile *neden anlaşılamadığımıza* anlıyor. İkimizin de eylemlerimizde kendimizi haklı hissetmemizle ilgili. İkimiz de duruşlarımızda kendimizden emin ve dirençliyiz. Daha önce hiç böyle olmamıştık.

Sonra da şöyle diyor: "Çocuklarımızı okula götürmek için en iyi rotanın hangisi olduğu gibi küçük konularda ben bile Rose ile aynı fikirde değilim. Yine de tartışmalarımızı önemsiz şeylerle çözüyoruz."

Gülüyorum. "Tam bir ineksin."

Gülümsüyor, gerçeği inkâr etmiyor. "Sadece elinden gelenin en iyisini yapmadığına inanmanı istemiyorum. Elbette benim yerimde olamazsın, ama en iyisi aşağıda bir yerdedir - ama dipte değil."

Kafam karışmış gibi yapıyorum. "Senin popon olduğumu sanıyordum, aşkım."

"Sen benim için birçok şeysin." Yumuşak tonu havadaki gerilimi bir ilaç gibi eritiyor.

İstese bir ağaca bile bilgelik verebilecek en iyi arkadaşıma bakıyorum, ama vermiyor. Zamanı en nadir bulunan meta gibi biriktiriyor ve bugüne kadar onu hiç kimseye ya da hiçbir şeye harcamadı. Ben de diyorum ki, "Bana bu kadar çok zaman ayırdığın için şanslıyım, değil mi?"

"Hayır." Connor başını sallar. "Bu şans değil, Lo."

Söylemesine gerek yok. Hecelemeyeceğini biliyorum. Ama anlıyorum.

Bana olan sevgisi.

Bu yüzden beni seçiyor. Belki ben de bu yüzden onu, Lily'yi ve etrafımdaki diğer insanları seçiyorum. Bu aşk.

Bu her zaman böyleydi.

Connor elini telefonun hoparlöründen çeker ve Daisy "Kamera hazır!" diye bağırır.

"Ben pozisyondayım," diye araya giriyor Lily. "...cinsel olmayan bir pozisyon. Hiçbir şey yapmadan ayakta durma pozisyonu gibi."

Gülümsemem yüzümü acıtıyor. Sonra bir kavgada olduğumuzu hatırlıyorum ve gülümsemem tekrar kayboluyor. Kızlar sokakta paparazzi gibi davranıyor ve kamera lenslerini on beşinci kata yönlendiriyorlar. Bize. Onları göremiyoruz.

Connor'ın gömleğinin köşesini kaldırıyorum. "Connor'ın meme ucunu görebiliyor musun?"

Connor bana, "Eğer soyunmamı istiyorsan, tek yapman gereken sormaktı, sevgilim" dedi.

"Benim için soyunur musun?"

Aynen böyle, gömleğini kafasından çıkarıyor. Şekillendirilmiş karın kasları ve kollar, yağsız kas, hantal değil çünkü ince, iyi oturan takımlar giymeyi tercih ediyor. Ryke ve ben hep kazara çok fazla kas yapıp smokinini yırtacağı gün hakkında şakalaşırız.

O gün hiç yaşanmadı. Connor cidden vücudunu Michelangelo'nun sanatı bildiği gibi biliyor.

Telefonum şortumun cebinde titriyor. Willow, Ryke ve bana gönderilen grup mesajını kontrol ediyorum.

*Bu cumartesi öğle yemeği. Eşlerinizi ve kocalarınızı getirebilirsiniz.
Çocuklar giremez. Bu bir yetişkin yemeği. - Baba*

Lily'nin ailesiyle her hafta değil, ayda bir kez Pazar öğle yemeği yiyoruz ama babamın Cumartesi günü tüm çocuklarını bir araya getirmek istemesi sürpriz değil. Bunu ilk kez istemiyor.

Bu, çocukların katılmasını yasakladığı ilk sefer bile değil. İlgilendiği konular iş dünyasından özel hayata ve hepimizi tedirgin eden şeylere kadar uzanıyor. Çocuklara izin verilse bile Ryke Sulli'nin gitmesine izin vermez.

Büyükbabasını Moffy'den çok daha az görüyor ama Moffy'nin onunla bir iki dakikadan fazla yalnız kalmasına izin vermeyeceğim. Yine de büyükbabasını seviyor, o yüzden gidemediği için üzülecek.

"Kocanı yemeğe mi getiriyorsun, Willow?" Telefonda sordum. Kısa duraksamada, *koca* kelimesine gülümsediğini hissedebiliyorum.

Willow, "Belki, bilmiyorum." diyor.

Babamız hakkında. Jonathan Hale, Garrison'a ısınıyor ama Garrison Jonathan'dan hoşlanmıyor. Babamız Willow'a yaptığı evlenme teklifini, o sırada Willow hâlâ üniversitede olduğu için eleştirdiğinden beri. Greg Calloway gibi konuşuyordu, ilişkiler ve geleceğin birbirine karışması konusunda aşırı korumacı, ama belki de Willow'un kız olmasıyla bir ilgisi vardır.

Çok erken.

Çok genç.

Çok

aceleci.

Çok

hevesli.

Jonathan söyledi.

Garrison ona yüreksiz balık dedi.

şok olmuştum. Ryke şok oldu. Babam geri adım atmazdı. Birinin kanı akana kadar sözlü saldırıda bulunurdu.

Jonathan ona amcık dedi.

Ryke kendini kaybetti. Özellikle de kardeşleriyle olan geçmişi nedeniyle Garrison'dan uzaklaştırmaya çalıştım. Pek bir şey yapamadım. Babam ve onun arasında her şey kızıştı. Sonra Garrison içine kapandı. Belli bir noktadan sonra çatışmadan kaçınır.

Bu yüzden yemekten çıktı ve bir daha bu konu hakkında konuşmadı. Sadece bana, daha sonra ne yapacağını bilemediğini itiraf etti. Willow'un babası olduğu için Jonathan'a sayėı duymak istiyor ama ona katlanamıyor.

Lily ve benim hakkımda uzun bir açıklama yapmak zorunda kaldım. Babamın itibarımız ve çevremizdekilerin iyiliği için bizi nasıl evliliğe zorladığını. Jonathan Hale'i ne kadar sevsem de, kimseyi herhangi bir şeye zorlama gücüne sahip olmamalı. Ne bir evliliğe ne de bir evlilikten vazgeçmeye.

Bence kendine gelecek ve Garrison'ı kışkırtmayı bırakacak. Bir kızı olması onun için yeni bir şey ve Greg Calloway'in el kitabından sayfalar sememeli.

"Etrafta dolaşın." Rose'un soğuk sesi hoparlörlerden yankılanıyor. "şimdi fotoğraf çekiyoruz."

Daisy'nin kaşlarını sallayarak "Sevişiyormuş gibi yapabilirsin" dediğini hayal ediyorum.

"Ne?" Lily diyor. "Kim?"

"Connor ve Lo," diye açıklıyor. "Garrison ve Willow'un ilişkisinin kameralara yakalanıp yakalanmayacağını görmemiz gerekiyor."

Aman Tanrım. "O benim *kız kardeşim*," diye çıkışıyorum. Sonra Connor'a yüzümü buruşturuyorum ve *bunu beynimden silmeme yardım* et der gibi bir bakış atıyorum.

"Oops, üzgünüm." "Üzgünüm, Willow." diye fısıldıyor. Connor bana sırtıyor. "Daha iyi yapacağım."

Başımı sallıyorum. "Benimle öpüşüyormuş gibi yap, aşkım?" "Tıpkı dün gece yaptığımız gibi mi?" diye takılıyor. "Aynen öyle."

Sonra siyah gömleğimin eteğinden tutup V yakamı başımın üzerine kaldırıyor. Açık kahverengi saçlarımın tellerini geriye tarıyorum. İkimiz de milyarlarca dolar değerindeyiz ama o tepeden tırnağa, içi dışı bir görünüyor.

Eğlencesi dudaklarını büküyor.

Bulaşıcı bir şey.

Hayal kırıklığı numarası yapmak için kendimi zor tutuyorum. "Dün gece bana daha fazlasını yaptığını hatırlıyorum."

"Daha ister misin, sevgilim?" Yüzü tamamen mizah dolu. Kalbime dokunuyorum. "Tamamen seninim."

Connor elini göğsüme koydu. Beklediğimden daha büyük bir güçle beni geriye itiyor; omuzlarım bir *gümbürtüyle* cama *çarpmıyor*. Benim gülümsemem de onunkine uyuyor. Dalga geçiyormuş gibi yapmamıza hiç şaşırmadım.

Birbirimizin yanında her zaman umursamayacak kadar rahat olduk. Başkalarının kafasını karıştırıyor olabiliriz ama başkalarının bizim hakkımızda ne düşündüğü benim için hiç önemli olmadı. İkimiz de sadece

arkadaş olduğumuzu biliyoruz. Eşlerimiz de sadece arkadaş olduğumuzu biliyor. Bu yüzden birbirimizle şakalaşabilir ve yine de aynı olabiliriz.

Connor elini çenemin hemen yanındaki cama bastırıyor. Beni öpecekmiş gibi davranıyor ve sonra dudakları yanağımdan ayrılıyor.

Kısa ve kuru bir kahkaha attım. "Ve Lily bana alaycı diyor."

Kibirli sırtışı dünyayı aydınlatabilirdi. "Bir şey görebiliyor musunuz?" diye soruyor kızlara, telefonu avucunun içinde.

"Anlıyorum, bu bir el mi?" Daisy sorar.

"Elim," diye cevaplıyor Connor. Elini camdan çıkarıyor ve avucunu omzuma koyarak beni itiyor. "Aşağı."

Dizlerimin üzerine çöküyorum, kızların onun yüzünün görünüp görünmediğini tespit etmeleri gerektiğini fark ediyorum ve onu engelliyorum. Bu durumda ellerimle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Yüzüm kasıklarına yakın.

Connor sanki onun en kötü taklidiymişim gibi başını bana sallıyor. "Kahretsin," diye küfrediyor Rose.

Connor saçımı tutuyor. "Eğer bunu görebiliyorsan, bir sorunumuz var demektir." Başımı geriye yatırıp çenemi ve yüzümü yukarı kaldırarak gözlerimin onunkilerle buluşmasını sağlıyor.

"Lanet olsun, çok agresifsin aşkım."

"Daha yumuşak olmak istiyorsan, yanlış adamla birliktesin."

Her zaman bildiğim bir gerçektir ve bunu öğrenmek için onunla öpüşüyormuş gibi yapmama gerek yoktu.

Lily nefes alıyor. "Lo sana oral seks mi yapıyor?"

Connor elini bırakıyor ve ben de başımı elindeki telefona doğru eğiyorum. "Yalandan bir oral seks, aşkım."

"Ohmygod."

Lily ile taklitlerim gerçek. Her zaman öyleydi.

Ayağa kalkıyorum. "Lily Hale," diyorum telefona doğru.

Söyleyebileceğim her şeyi düşündüm ama sonunda "Seni seviyorum,"

demekle yetindim.

Sesi çok daha bastırılmış. "Ben de seni çok seviyorum."

Rahatladım. "Bu kavgamızın sonu mu?"

"Evet."

"Belki de daha fazla oral seks taklidi yapmalıyım," diyorum

ona. "Aman Tanrım. Yüzüm sıcak mı?" diye soruyor

ablasına. "Güzel meme uçları, çocuklar," diyor Daisy.

Connor kendi gömleğini alıp benimkini bana uzatıyor. "Pencereden görebiliyorlar," diyerek artık hepimizin bildiği şeyi ifade ediyor.

Gömleğimi giydim. "Camları daha fazla renklendirecek birini bulabilir miyiz?" "İştirak şirketlerimden biri renklendirme işine odaklanıyor," diye hatırlatıyor bana.

"Ne yapabileceklerine bakacağım."

"İşte böyle," diyorum hattaki kızlara. "Connor Cobalt yine günü kurtardı."

Bizim dünyamızda bu yaygın bir sendur.

< 27 >

Temmuz 2022

The Meadows Kır Evi

Philadelphia

RYKE MEADOWS

"Yağmur ne zaman durur? Yağmur neyden yapılır?" Sulli, Denizkızı Kayası adını verdiği bir yastık tepciğinin üzerine uzanıyor ve ayaklarını su sıçratıyormuş gibi tekmeliyor. "Ya *sonsuz* kadar yağmur yağarsa? O zaman ne olur?"

Dört yaşında, koyu kahverengi saçları var, vahşi ve uzun, meraklı yeşil gözleri ve dışarıda geçirdiğimiz zaman nedeniyle bronzlaşmış bir cildi var, özellikle de lanet olası yaz aylarında. Yağmur pencere camlarına çarpıyor ve Sulli arka bahçede olmamamızın nedeninin bu olduğunu biliyor.

Kızım ile birlikte oturma odasında yerde yatıyoruz, ikimiz de çok erken bir saatte uyanmışız. Philly'de sabah 5:00 civarı.

"Yağmur lanet bulutlardan gelen sudur," diyorum büyük bir kaşık mısır gevreği yedikten sonra, "ve fazlası sel yaratır."

Sullivan benden selin tanımını yapmamı istemiyor. Ellerini çenesinin altına yerleştiriyor ve yarısı yenmiş mısır gevreği kaseme burnunu kıvırıyor.

Ne zaman bir şey denemesine izin versem tükürüyor ama nefret ettiği tek yiyecek bu değil.

Sebzeler mi? *Asla*.

Et mi? Ne dün ne de bundan bir yıl sonra.

Meyve? Çoğunlukla kavun ve mandalina.

Daisy üstüne krem şanti ve karamel koyduktan sonra sadece bir *waffle* yedi.

Sullivan yeşil bir denizkızı eteği ve minik bir bikini üstü giymiş olarak bacaklarını tekrar tekmeliyor. Uyandığımda odasına baktım ve onu aceleyle eteğini çekiştirirken buldum. Sanki zamanı tükeniyormuş gibiydi.

"Hey, tatlım." Eğildim ve parlak yeşil eteğini yukarı çekmesine yardım ettim, sonra da bikini üstünün iplerini karıştırdım.

"Geç kalacağım." Etrafımda koşturdu, gözlerinde endişe vardı.

"Sulli!" Peşinden koştum ve "Lanet olası A." diye mırıldandım.

"Anneciğim! Anne!" diye bağırdı, Daisy'den bir iz bulmak için başını salladı. "Bugün denizkızı günü!"

Tırabzana ulaşmadan onu kucağıma aldım. Bana karşı kıpırdandı ve sanki annesine doğru uçabilecekmiş gibi kollarını havaya doğru uzattı. Neredeyse kalbim kırılıyordu ama *annesini tanıdığını* hatırladım.

Bir tane var.

Başka türlü bir dünyada Daisy ile hiç tanışmayacaktı ve hayatı aynı nefes kesici ışığı içermeyecekti.

Sulli'nin dikkatini dağıtmak için onu omzuma attım, odasına geri götürdüm ve hasır salıncağına oturttum. Kaçmasın diye salıncağın kenarlarından tuttum.

Sulli'ye "Annem henüz dönmedi," diye hatırlattım. Kızımıza üç günlüğüne gideceğini söylemiştim. *Bir gün* oldu.

Çenesi titredi. "Neden?"

"Kamptaki tüm çocukları kontrol ediyor." Daisy kamp müdürü değil. Kendisi kampın sahibi, yani yazın tam zamanlı olarak orada bulunmuyor. Ancak kampçıların iki haftalık ve bir aylık seansları sırasında Daisy, bir çocuğun Calloway Kampı'ndaki son üç günü olan Ruh Günleri'ne katılacak. Bu günler, dünyaca ünlü Daisy ile takılmak da dahil olmak üzere daha fazla kutlama ve etkinliklerle dolu.

Sulli ağlamaya başladı. "Ama o benim iyilik perim..."

Dais ve Sulli kızımız istediği zaman giyinip kuşanıyorlar. Eğer ben de onlara katılırsam, kötü sözler söyleyen lanet korsan olacağım. Sullivan'ın bugünü denizkızı günü ilan edeceğini düşünmemiştim ama Dais'i özleyor. O yokken hayatımızda büyük bir boşluk oluşuyor.

Sulli hüngür hüngür ağlıyor, "Döneceğini sanıyordum. Ona yakında eve gelmesini söyler misin? Lütfen baba. Eve gelecek mi?"

Sulli ağladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Dünyam çöküyor. *Ben çöküyorum.*

Lanet kızımı nasıl neşelendirebilirim?

Çok basit.

Lanet olası iyilik perisi oldum.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde gözyaşları durdu, beni biblolarla dolu sandığına götürdü ve Daisy'nin pembe tütü kıyafetini ve mor kağıt esasını bana uzattı.

Artık bunu giyiyorum. Karımın tek parça streç giysisinin içine sıkıştım, uzun boylu olduğu için şükrettim, yoksa bunun işe yaraması mümkün *olmazdı.*

Sulli bana huysuz peri dedi, sanki yedi kişiymişiz gibi. Şimdi sessiz kulübede, oturma odasının zemininde kahvaltı ediyoruz. Sullivan bir mandalina dilimi kemiriyor ve başka sorular sıralıyor.

"Su neyden yapılmıştır?"

"Moleküller." Bir kaşık mısır gevreği daha yemeden önce söylüyorum.

"Moleküller neden soğuk?"

"Amcana sor."

"Connor Amca neden her şeyi biliyor?"

"Çünkü her şeyi çok iyi biliyor." Sulli sırt üstü yuvarlanırken kolumla ağzımı siliyorum, kaşlarım çatılıyor.

Denizkızı eteğinin bel bandının altından bakıyor. "Babacığım?" Sesi endişeyle yükseliyor. Tam yaklaşıp onu yastıkların üzerinden çekecektim ki, "Saçlarım nereye gitti?" diye sordu.

Lanet olsun.

Bu peri kıyafetini giymeden önce, göbek deliğimden başlayıp eşofmanımın bandı altında kaybolan saç izine baktığını düşünmüştüm.

"Orada saç olması için çok gençsin."

Üzgün bir şekilde suratını asıyor ve eteğinin altına bakmaya devam ediyor. "Yakında gelecek mi?" "Hayır." *Sikeyim hayır. Dört yaşından ergenliğe* geçmesine hazır değilim.

Henüz. Cidden sanki daha dün doğmuş gibi hissediyorum. Gerçek şu ki, onu *küçük* kızımdan başka bir şey olarak görmeyi hayal edemiyorum.

Kasemdeki sütü yudumlayıp bir kenara koyuyorum ve Dais'e mesaj atıyorum: *Nasıl hissediyorsun?*

Tam gönder tuşuna bastığımda, telefonum gelen bir mesajla bip sesi çıkarıyor.

Bu sabah kardeşim ve Connor'la spor salonuna gitmeyi iptal ettim çünkü Sulli üzgündü. Bu mesaj sinirlerimi zıplattı.

Sorun nedir? Gönderiyorum. İkinci bir bip sesi.

Harika :) - Daisy, küçük kardeşim bana rastgele bir mesaj göndermeseydi daha çok gülerdim. Üçüncü bip.

Spor salonuna gelebilir misin? - Bir sorun var.

İki kere düşünmem. Sadece harekete geçiyorum. "Gezintiye çıkmak ister misin, Sulli?" Onu yastıklardan kaldırmaya başladım bile.

Sulli hızla başını sallıyor ve mandalinasını tükürüyor. Neredeyse hışımla kapıdan çıkıp gidecektim.

* * *

Sadece spor salonuna Land Cruiser'ımı park ettiğimde lanet bir leotard ve tütü giydiğimi hatırlıyorum. Dört kameraman kaldırımda bekliyordu.

"Lanet olsun," diye küfrederek kemerimi çözdüm. Arka koltuğa dönüp bir pantolon arıyorum.

Sullivan araba koltuğunda sabırla bekliyor, Daisy'nin Shell Time TV oyunu yüzünden paparazzilerden korkmuyor ama onlara karşı dostça da davranmıyor. *Yabancılarla konuşma*, Sulli'ye binlerce kez tekrarladık.

Halatlar. Karabinalar. Lanet olası bir tırmanma kaskı ama kıyafet değişikliği yok. "Siktir et." Kapımı yoğun bağırışlar ve kamera flaşları eşliğinde açtım.

Görmezden gel ve siktir git ayarındayım. Yolcu kapısını açıyorum ve Sulli'nin kemerini çözmeye başlıyorum, bu yüzden ellerini kulaklarının üzerine bastırıyor: "RYKE!"

"ARKANI DÖN, RYKE!"

"RYKE, TAM BURAYA!! BURAYA!"

"SULLIVAN! BURADA!!"

"GÜLÜMSEMENİ GÖRELİM, SULLIVAN!" Yarı dolu otoparka daha fazla paparazzi gelmeye başlar.

Sulli'yi koltuktan kaldırıyorum. Onu içeri taşımak istiyorum ama usulca "Yürüeyebilir miyim baba?" diye soruyor. Onu ayaklarının üzerine yatırıyorum ve elimi tutuyor.

Bu noktada, pembe mayo kıcıma kadar giriyor ama bu benim endişe listemde bile değil. Bir kameraman neredeyse önümüzü kesiyor.

"Geri çekil *lan!*" diye küfrediyorum ve başka bir kameraman adamın gömleğini tutarak onu yolumuzdan çekiyor.

"O yeni!" diye bağıyor biri, diğer adamla ilişkisini keserek.

İşte bu kadar. Sulli'yi kollarıma aldım.

"Babacığım." Yere bırakılmak için kıpırdanıyor.

"Sadece içeri girene kadar, Sul." İki saniye sonra kapıları iterek açıyorum. Spor salonu bomboş sayılır ama yine de herkes bize doğru bakıyor. Bu kostümü giymeseydim bile, yine de bana bakarlardı.

"*Woow.*" Sulli sıra sıra dizilmiş ekipmanlara aval aval bakıyor. Eliptik bisikletlerden koşu bantlarına ve merdiven tırmanıcılarına kadar. Daha önce hiç böyle bir spor salonuna girmemişti.

Söz verdiğim gibi, onu yere bıraktım ve arkadaki ağırlık banklarına doğru yönlendirdim. Küçük kardeşimi bir tanesinin üzerinde buluyorum, Connor da onu izliyor.

İkisini de hızlıca taradım ama iyi görünüyorlardı.

"Hey!" diye bağıyorum öfkeyle.

Lo başını çeviriyor, gözleri *fal taşı* gibi açılmış, yüzünde *ne sikim* bir ifade *var*, kolları gevşiyor. Connor, Lo'nun göğsüne çarpmadan hemen önce çubuğu yakalayana kadar ciğerlerim düşüyor.

Sıkı bir nefes aldım.

Lo ayağa kalkıyor ve önce bana, sonra kendine, sonra Sulli'ye ve tekrar bana işaret ediyor. Bir gülümseme patlattı. "Bugün benim doğum günüm mü? Çünkü ya Cadılar Bayramı ya da bana yarı zamanlı balerin olduğunu söylemeyi unuttun."

Sulli bana gülümseyerek, "O benim huysuz iyilik perim," diye

açıklıyor. "Sadece üçte biri doğru," diyor Connor ellerini havluya silerken. "Üçte ikisi lanet olası bir klasik." Lo benim bir fotoğrafımı çekiyor.

Benim için fark etmez.

"Connor Amca?" Sulli ona doğru yürür ama sonra parlak bir halter fark eder ve o tarafa yönelir. Yine de, "Molokooller neden ıslak?" diye soruyor. *Molekülleri* nasıl söyleyeceğini unutuyor ve cevap vermek zorunda kalmıyor çünkü lanet halteri almaya çalışıyor.

Onu bir iki adım geriye çektim bile. Bana *dokunabilir miyim* diye bakıyor.

Çömeli ağırlığı alıyorum ve bakmasına izin veriyorum. Bunun üzerine küçük kardeşime odaklanıyorum. "Neyin var senin?"

"Benimle mi?" Lo telefonunu cebine koyar ve su şişesinin kapağını açar. "Tütü giyerek gelen sendin. Paparazziler hala dışarıda mıydı?"

"Umurumda değil." Magazin dergileri ya da kostümüm umurumda değil. Ben küçük kardeşimi önemsiyorum. "Neyin var? *Bana* mesaj attın." Çenem sertleşti.

Yüzü düştü. "Tanrım... buraya koşarak geldin, değil mi?" Suçluluk duygusu bir an için içini kemirir ve ensesini ovuşturur.

"Yine olsa yine yaparım. İyi misin?"

"Evet. Sadece burada olmanı istedim, *ihtiyacım* yoktu. Sadece istedim." Sulli'nin kulağını deniz kabuğu gibi haltere dayamasını izliyor. "Öldüğümü anlayabilmen için mesajlarıma SOS yazmaya başlamam mı gerekiyor?"

"Hayır. Hayatımda sadece bir Lily'ye ihtiyacım var." diye inliyorum. Connor şakalaşüyor, "SOS kumandayı bulamıyorum."

Lo gülüyor çünkü bu Lily'nin hepimiz birlikte yaşarken gönderdiği gerçek bir grup mesajıydı. "SOS Ryke'in mayo kamarası var."

Connor, Sulli'nin meşhur wedgie fotoğrafına atıfta bulunarak, "Babası gibi, kızı gibi," diyor.

Başımı salladım. "Sen de siktir git, sen de siktir git." Sulli haltere vuruyor. "Sik beni!"

Lanet olsun.

"Ohh, kahretsin." Lo yüzünü buruşturuyor.

Connor yüz hatlarından hiçbir şeyin geçmesine izin vermiyor. Şakağımı ovuyorum ve sertçe, "Hey, Sulli. Bunu bir daha asla söyleme. Bu çok *kötü*."

Zor çünkü ne zaman küfrettiğimi beş saniye sonrasına kadar anlayamıyorum ve o zaman bile *düşünmem* gerekiyor. Sullivan kaşlarını çatıyor, anlamıyor.

Lo, "Luna bunu söylerse çıldırırım" diyor.

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Elimi yüzümde bir kez gezdiriyorum ve sonra bunu anlıyorum. "Her kötü söz söylediğinde bir sebze daha yemek zorundasın."

"Hayır." Dudakları büküldü. "Baba..."

Kardeşimin Connor'a fısıldadığını duydum, "Bunun için enayi."

"Ona bir dakika ver."

"Bir sebze," diyorum. "Bu kadar, tatlım." Küfretmesi benim suçum ve sanki ona ceza veriyormuşum gibi davranıyor.

"Tamam," diyor çok üzgün bir şekilde. Neredeyse ona *boş ver, bunu geçelim diyeceğim*, ama sonra kardeşime bakıyorum ve o da ağzını açıyor, *kanun, bırak onu* ve tokmağı taklit ediyor.

Ben de başının üstünü öptüm ve ayağa kalktım. Lo yavaşça alkışlamaya başladı.

"İlerleme."

Connor yavaş alkışa katılır. "*Minimal* ilerleme."

Onlara hıyar ve *büyük hıyar* demekten dilimi ısırma zorunda *kalıyorum*. "Sulli burada olduğu için şanslısın."

Genelde *şans* kelimesinin üzerine işeyen Connor, bu kez buna izin

veriyor.

"Aynen öyle," diyor küçük kardeşim, "yoksa bunu kaçıracaktık." Lo kostümümü hiç işaret etmiyor.

Sözleri burada ve şu anda olduğundan çok daha derinlere iniyor.

* * *

Daisy'siz ikinci gün ve onu deli gibi özliyorum. Yine sabah 5:00 civarında uyanıyorum, battaniyelerim buruşmamış, biri tekmelemiş, yuvarlanmış ve dönmüş gibi birbirine dolanmamış. Yatak hiç gıcırdamıyor.

Onun lanet gülümsemesini görmüyorum ya da Nutty'nin her bir kapıyı kontrol ederken etrafta koşuşturduğunu duymuyorum. Beyaz husky Calloway Kampı'nda Dais ile kalıyor.

Bu düşünce çenemi yavaşça sertleştiriyor.

Lanet bir köpeği kısıkanıyorum.

Dağınık saçlarımı kaşdım, karanlık oda sessiz ve yapayalnızdı.

Gerçek şu ki, Sulli doğmadan önce Daisy ve ben ayrı olabilirdik ve mesajlaşarak, belki iki dakikalık bir telefon görüşmesiyle iyi iletişim kurabilirdik ama asla kardeşim ve Lily gibi her zaman birlikte olmamız gerekmiyordu. Aramızdaki değişimi hissediyorum.

Kimse Lily ve Lo gibi olamayacak ama Tanrı aşkına, Daisy'yi sanki bir yıldır görmüyormuşum gibi *özliyorum ve daha* iki gün oldu. Kendime gelmeye çalışarak yüzümü ovuşturuyorum ama Sulli'yi gördüğümde Daisy'nin yokluğunun beni tekrar çarpacağından eminim.

Yatağın kenarına oturup ayaklarımı yere koyarak komodinin üzerinden telefonumu alıyorum. Tavandaki vantilatörün uğultusuyla yeşil kâğıt fenerler sallanıyor. İlk bağlantıma tıklıyorum ve *FaceTime'a* basıyorum. Ekran zifiri karanlık olmasın diye lanet ışıkları açıyorum ve sonra aynı yerime dönüyorum.

Daisy ikinci zil sesinde telefonu açıyor ve loş ışıklı bir ortamda güneşli, yeşil gözleriyle anında tanışıyorum. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, ileri geri hareket ediyor ve yüz hatlarına baktıkça gülümsemesi daha da genişliyor. Arka planda kurbağalar usulca vıraklıyor ve kuşlar cıvıldıyor, güneş henüz doğmamış, ama dışarıda her neredeyse, bir lamba onu aydınlatıyor olmalı.

"Merhaba," diye fısıldıyor, yanağını ipi kavrayan eline dayıyor.

Sallanıyor, farkındayım.

Onu sessiz, yumuşak, lanet bir sabahta, gölün kenarında sallanırken hayal ediyorum. Yakındaki kano rafları, kampçılar hala uyurken o tamamen uyanık.

Gülümsemesini engelleyemiyor. "Beni özledin mi?"

Bildiğinden çok daha fazla. Cevabı yüzümün her yerinde hissediyorum. "Nasıl uyudun lan sen?" Kollarımı kalçalarımaya dayayıp öne doğru eğilerek telefonuma bakıyorum.

"Mmm," diye inliyor resmen. "Yaşadıklarımın en iyisi."

Kaşlarım kalkıyor, bunun gelmiş geçmiş *en iyi şey* olduğuna inanamıyorum. "Öyle mi, Calloway?"

Gülüyor, uzun süre rol yapamıyor. "Evde seninle olmadığım için en iyisi. Altı saat boyunca uyudum. Sadece birkaç kez uyandım." Daisy telefonunu ayarlıyor ve bir şey atıyor. Kamerayı döndürüyor. Nutty patileriyle su sıçratarak göle doğru ilerliyor ve ardından husky coşkuyla Daisy'ye bir sopa getiriyor.

Dais ile ilişkim hiçbir zaman kelimeler üzerine kurulmadı, bu yüzden bir telefon görüşmesinde ölüm sessizliği geldiğinde, gergin ya da gergin değil. Çok huzurlu.

Tek başıma sessizlik içinde oturmaktansa Daisy ile sessizliği paylaşmayı tercih ederim.

Salıncağı gıcırdıyor ve tekrar kameraya bakıyor. Çok yumuşak bir sesle, "Ben de seni özledim." diyor.

"Öyle mi?"

"Ah evet." İpi karıştırıyor. İleri geri, ileri geri, sürekli hareket halinde. "Her dağ bana seni hatırlatıyor."

Dudaklarım neredeyse kalkıyor. "Şimdi de dağlarla mı konuşuyorsun, tatlım?"

Gülüyor, bu da beni anında gülümsetiyor. "Sadece dokunduğun dağlar. Onlar benim favorilerim."

Daisy'nin yüz hatlarımı incelemesini *izliyorum* ve bahsettiği *seni özliyorum* ifadesi birden gözlerine yansıyor. "Yeni bir şey var mı? Sulli iyi mi?"

"Hâlâ uyuyor mu diye bakacağım. Seni görmek isteyecektir." Bunun üzerine durdum ve dünü hatırladım. Spor salonunu. Lanet paparazziler. "İnternete girdin mi?"

Daisy bir çubuk daha fırlatıyor. "Hayır. Ruh Günleri her zaman çok yoğun geçer, o yüzden internete bile girmedim." Duraksıyor. "Neden bir şey oldu?"

Endişeye kapılmadan önce, "Bu sadece benim lanet olası bir fotoğrafım. Lo bana kalp ifadeli fotoğraflar gönderip duruyor." Koridora çıkıyorum ve dudaklarımı çeken bir gülümseme *daha* kaydediyorum. Daisy'ye ya da Calloway kardeşlerden birine zarar vermediği sürece *Celebrity Crush'ın* ne bastığı umurumda değil.

Bu çok zararsızdı.

Daisy elini yükselen dudaklarına götürmüş, internette araştırma yapıyor olmalı. Gözleri camlaşmaya başladığında salonun ortasında duruyorum.

"Dais?"

Gülümsüyor. "Onun için mi giyindin?"

Kalbim karım yüzünden ışıltıyor. "Denedim amına koyayım."

Daisy gülerek düşen gözyaşlarını siler. "İnsanların Lo'ya sürekli bunu hatırlattığını biliyorum ve Connor için bu sadece bilinen bir şey ama Ryke..." Daisy içten bir kahkaha daha atarak gülümsüyor. "Sen *harika bir* babasın."

Bana binlerce ton gibi *çarpmadı* desem yalan olur. Jonathan Hale gibi olmayacağıma dair kendime söz vermiştim ve bu kalıbı kardeşimden daha hızlı kırdım. *İyi bir* baba figürüm yoktu, örnek alabileceğim hiçbir şey yoktu ama asla ne olmak istemediğimi biliyordum. Kızıma asla ne yapmayacağımı.

Sadece pazartesi günleri değil, *her gün* orada olurdum.

Onu, parayı sevdiğimden daha çok severdim. Şöhretimi sevdiğimden daha çok.

Kendimi sevdiğimden daha çok.

Mutluluk için kazardım ve Sulli'ye verirdim.

Daisy'nin gülümsemesi bulaşıcı. Sonunda hafifçe gülüyor ve başımı sallıyorum; karım, kızım ve bu lanet hayat için minnettarım.

"Baba?" Sulli'nin yatak odasının kapısı açılmaya başlar.

Daisy daha hızlı sallanıyor, kızımızın sesiyle heyecanı parlıyor.

Daisy'ye sessizce, "Seni gerçekten özleyen tek kişi ben değildim," dedim.

Daisy soluk soluğa kalır. "Ay mı? Yıldızlar beni ıskaladı mı? Yoksa gökyüzü müydü?"

"Ufacık bir şeydi." Kamerayı yatak odasının kapısına çeviriyorum, tam o sırada Sulli aynı denizkızı kıyafetiyle yarı giyinik bir şekilde ortaya çıkıyor.

Çömeliyorum. "Annene merhaba demek ister misin?" Ekranı dört yaşındaki çocuğumuza çeviriyorum.

Sulli'nin nefesi kesiliyor, ama gerçekten kesiliyor ve telefona doğru koşuyor. "Anne!"

Daisy gülümsüyor. "Tüm denizlerdeki en güzel denizkızı." Saat sabahın 5'i ve yine hep beraberiz.

{ 28 }

Aralık 2022 Hale

Co. Asansör

Philadelphia

LILY HALE

Bir kabusun içindeyim.

Eğer bir senaryoyu "kabus" olarak sıralayabilseydim, işte bu, *tam burada*, en tepeye monte edilirdi.

"Düğmeye tekrar bas!" Ryke'a bağıryorum. Asansör düğmesine zaten defalarca basmıştım ama belki de operatör hatasıdır. Belki Ryke'ın sihirli bir dokunuşu vardır.

Cinsel bir dokunuş değil! Sadece Hale Co. asansörünün aniden, dehşet verici *bir şekilde durmasını* sağlayan bir dokunuş.

"Zaten on beş kere bastım," diye tersliyor Ryke. Yine de talebimi dinliyor ve kırmızı *yardım çağırma* düğmesine basıyor. Hiçbir şey olmuyor. Zil sesi yok, bip sesi yok, interkom sistemi yok.

Bozuldu.

Tek çıkış yolumuz kırık. Hedefimizin yaklaşık on kat altında mahsur kaldık: Hale Co. Noel partisi.

Küçük, dar alanda adımlıyorum. Ayna yok, sadece bordo duvar kağıdı, loş ışık ve köşedeki hoparlörlerden gelen yumuşak Noel müziği.
"İşte

"Noel Baba Geliyor" kabusumun şu anki marşı.

Ryke tüm düğmelerin altındaki bakım kutusunun yanına çmelirken ben tırnaklarımı yiyorum. Parmak uçlarıyla açmaya çalışıyor. Eğer bu parmak uçları kayaya tırmanabiliyorsa, eminim bizi de kurtarabilir. Değil mi?

Şişmiş ayak bileklerim acıyor. Destek için duvara yaslanıyorum, ellerim iri bebek yumrularımın üzerinde. Fazladan ağırlık vücudumu aşağı çekiyor. *Dik dur*. Kendimi motive ediyorum. Her an doğurabilirim. Aslında neredeyse evde kalıp partiyi pijamalar ve Moffy ve Luna ile televizyon izlemek için ekiyordum.

Son dakikada gidip Lo'ya destek olmaya karar verdim. Ve... Noel kurabiyeleri. Beni buzlu şekerli kurabiyelerin fotoğrafıyla kandırdı ve ben de teslim oldum.

Doğal olarak, her zaman geç kalan Ryke Meadows ile bir gezintiye çıktım.

Eğer partiye katılmanın, Çok Hamileyken Her Zaman Geç Kalan Ryke Meadows ve Lily Hale ile asansörde mahsur kalmakla sonuçlanacağını bilseydim, pijamalarımınla kalırdım. Ve şekerli kurabiye yiyormuş gibi yapardım.

Çirkin Noel kazağımın (parti teması) tüylerini endişeyle yoluyorum. Kırmızı yn kalçalarımın bitiyor ve beyaz ponponlar her santime sıcak yapıştırılmış. Ryke, üzerinde süsler ve simler olan, kakasını yapan bir ren geyiğı bulunan yeşil bir kazak giyiyor. Altın dikişle şöyle yazıyor: *Mutlu Noeller*.

Daisy onun için aldı.

Telefonumu çıkardım. "Servisinizi tekrar kontrol edin." Telefonumu tavana kaldırıyorum. Çubuk yok. Sinyal yok.

"Lily," diye gürlüyor Ryke. "Oturlan yerine." Sihirli parmakları vidalı bakım kutusunu açmakta başarısız oluyor. *Sihirli parmaklar mı?*

Parmaklarını pek de sağlıklı olmayan yerlerde hayal etmeye başlıyorum.

Sonra parmaklarını *kız kardeşimin* üzerinde hayal etmeye başladım.

Yüzümü bir elimle kapatıyorum. Bunu düşünmek istememiştim, yemin ederim.

Nefes alıyorum ve cep telefonuma odaklanıyorum. "Eğer oturursam, burada beş dakikadan daha uzun süre kalacağımız fikrine kapılırım." Telefonumu kaldırıyorum. "Belki beni yukarı çekersen sinyal buluruz."

"*Hayır*," diye karşı çıkıyor Ryke. "Sen dokuz aylık hamilesin. Seni hiçbir yere götürmüyorum."

"Shhhh!" Fısıldıyorum ve kollarımı uzatıyorum. "Bunu duydun mu?"

Ryke sessizleşir ama daha önce dört kez kontrol ettiği telefon kutusuna geri döner.

Dinliyorum ve hafif bir konuşma duyuyorum. "YARDIM EDİN!" Çığlık atıyorum. "YARDIM!!! SIKIŞTIK!!" *Lütfen tüm diyarlardaki tüm büyücüler, lütfen beni buradan çıkarın.*

Ryke telefonu kulağına götürür ve başka bir tuşa basar. Yüz hatları belirgin bir şekilde kararır. "Çalışmayacaksa buna sahip olmanın ne anlamı var ki?"

Duvardan aşağı kayarak düzenli bir nefes alıyorum. Kendimi daha fazla tutamıyorum. Bu benim, kelimenin tam anlamıyla yenilgiye batıyorum.

Ryke beni yarı yolda görmüyor ve "Otur lan Calloway. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Kahretsin.

* * *

İki saat.

İki acımasız saattir bu asansörde mahsur kaldık ve saymaya devam ediyoruz. Duvara yaslanıyorum ve botlarımın bağcıklarını çözmeye çalışıyorum. Ayak bileklerimin

Nefes al.

Ryke önüne geçip onları çözmeye başladı.

Sanırım korku içinde oturmaktan başka bir şey yapamadığım için sıcak ve bitkin bir halde bir teşekkür mırıldanıyorum. Arada bir yardım için bağırmaya başlıyoruz ama kimse bizi duymuyor. Asansör boşluğuna sürünerek girmesini yasaklamıştım. Bu fikri ilk kez ortaya attığında, ezilerek öldüğü acımasız senaryoyu canlandırdım.

Bana aşırı dramatik davrandığımı söyledi ama bir süreliğine yumuşadı. Sonra tekrar tekrar denedi ve dördüncü denemesinde tavan kapağını açmayı başardı.

Sonra o kadar korkunç bir çılgılık attım ki durdu. Ondan sonra hiç denemedi.

Ryke'ın ölümünü düşünmek acı veriyor. Bunu bir kez hissettim ve Peru'da o günü yeniden yaşamak istemiyorum. Herhangi biri tarafından doldurulamayacak dipsiz bir boşluk olurdu.

Kontrollü nefesler veriyorum, o da sol botumu çekip çıkarıyor ve sağ botum üzerinde çalışıyor. Ayak parmaklarımı oynatıyorum. Hepsi sağlam. Ryke uzun bir süre karnıma bakıyor.

Çok hamileyim, bu hiç iyi değil.

Yaklaşık bir saat önce başlayan ve kasılmalara çok benzeyen ağrılar konusunda ağzımı sıkı tutuyorum. İnkâr benim için doğal bir mod ama sonra bu bebeği kaybetmeyi düşünmeye başlıyorum. Boynumda ter birikiyor.

Onu kaybedemem.

Sağ botumun bağlarını çözerken, "Varsayımsal olarak, eğer burada sonsuza kadar sıkışıp kalırsak, Xander'ın doğumuna yardım edebilir misin?" diye soruyorum.

Ryke ters ters bakıyor. "Sonsuza kadar burada kalmayacağız."

"Ama eğer

öyleyse."

"Değiliz."

"Ama *eğer öyleyse*," diyorum onu alt etmişim gibi ve sonra bir nefes daha üflüyorum.

İkinci botumu da çekip çıkardı. "Eğer öyleyse, o zaman başka lanet şeyleri de düşünmeliyiz. Yemek gibi. Su gibi."

"Seks," diye ağzımdan kaçırdım ve onunla birlikte yüzümü buruşturdum. "Nononono! *Seninle* değil. Sadece demek istedim." Ne demek istemiştim? Ellerimle yüzüme biraz hava üflüyorum. "Ne zaman biri hayatta kalmak için gerekli şeyleri sıralamaya başlasa, aklına hep seks gelir. Seninle değil, sadece açık olmak için. Sadece... genel olarak." Sanki dünyanın tüm genelliğini içeriyormuş gibi asansörün etrafında el sallıyorum.

Sanki uyanmaya çalışıyormuş gibi elleriyle yüzünü ovuşturuyor. Sonra da bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyormuş gibi inliyor. "Siktiğimin A'sı."

Acı yükseliyor ve ben de dişlerimi sıkıp biraz yer değiştiriyorum. "Ama ciddi..." *Korkuyorum*. "Eğer önümüzdeki yirmi dört saat boyunca buradaysak, yardım edebilir misiniz ya da..."

Başını elindeki destekten kaldırdı ve yüzünü hayal ettiğimin ötesinde bir endişe kapladı. "Şu anda kasılmaların mı var?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Belki."

Ryke ellerini saçlarında gezdiriyor. "Ne *olabilir*? Gerçekten yoğun mu yoksa...?"

"Bilmiyorum," diye tekrarlıyorum.

"Nasıl bilmezsin?!" Ryke bağırıyor, çoğunlukla panikten. "Bu senin üçüncü çocuğun."

Elimi göğsüme götürüyorum. "Ben hâlâ Rose gibi bir uzman değilim."

"Tanrı aşkına." Ryke beni işaret ediyor. "Sen de en az onun kadar zekisin. Üç bebek ya da altı ya da *hiç*. Hepsi sadece lanet..." Korkunun beni istila edişini izlerken sözlerini yarıda kesiyor. "Ağlıyor musun?"

"Hayır." Gözlerimin altını siliyorum, parmağıma bir damla yaş geliyor.

"Rose ağlamazdı." "Sen Rose değilsin," diyor sertçe. "Ve olmak zorunda da değilsin.

onu. Senden başkası olmanı istemezdi."

Başımı sallıyorum. O haklı. Rose'un biraz daha güçlü olmasının zararı olmaz diye düşünmüştüm ama belki de Xander'ın ihtiyacı olan tek şey benim gücümdür.

Bir başka keskin acıyla irkiliyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Ryke daha da yaklaşıyor ve binlerce soru sormaya başlıyor. *Neresi acıyor? Yardım etmek için ne yapabilirim? Uzanman gerekiyor mu? Kazağımı yastık olarak ister misin?*

Durması için elimi sallıyorum. Sustu ve fısıldadım, "Sadece... başka bir şey hakkında konuş. Dikkatimi dağıtır mısın?" Kaygı ve korkumun suçu olabilir. *Sakin ol, sakın ol, sakın ol, diye* söylüyorum.

Tek gözümü açıyorum.

Ryke telefonunu avucunun içinde çeviriyor. "Eğer bu lanet isimden nefret ediyorsan, her zaman başka bir isim seçebilirsin."

Diğer gözüm açıldı. "Ne? Hayır." *Bu* konuyu açacağını düşünmemiştim. "Lo ve ben Xander ismini çok seviyoruz." Bir oğlumuz olacağını öğrendikten sonra, en sevdiğimiz çizgi roman karakterlerinin isimleri üzerine beyin fırtınası yapmaya başladık. Çok fazla seçenek ve daha fazla kararsızlıkla aylar geçti. Maximoff ve Luna kadar kolay değildi.

Bu yüzden Ryke'a uzun olası bebek isimleri listemizi verdik ve bir tane seçmesini söyledik.

Listeyi geri verdi ve bir ismi daire içine aldı ama harflerin bir kısmının üzerini çizdi.

Alexander Summers X-Men'den Havok olarak da bilinir ve Scott Summers'ın kardeşidir. Seçimi Lo'yu duygulandırdı, özellikle de Ryke bu ismi seçmeden önce her ismi araştırdığını söylediğinde.

Çocuklarımıza göbek adı vermediğimiz için sadece bir ilk isim seçmesi gerekiyordu, çünkü onların ilk isimleriyle anılmalarını istiyoruz. İkinci bir isim değil.

"Güzel, ben..." Ryke başlar. "...Lily? *Siktir.*"

Solgun olmalıyım çünkü elini alnıma koyuyor. Hızlıca konuşuyorum, "Bu bebeği bugün doğuramam. Noel *arifesindeyiz.*" Bu rüküş Noel kazağı partisi gece geç saatlerde sadece yetişkinlere özel bir etkinlik. Cobalt malikanesinde tüm çocuklar yataklarında ve bir arada. Onlar için dev bir pijama partisi gibidir ve Poppy yetişkinlere katılmayı tercih etmemiştir, bu yüzden uyanıp bir ebeveyne ihtiyaç duyan olursa diye oradadır.

"Yarın Noel ve Maximoff ile Luna'nın hediyeleri açmasını izlemem gerekiyor. Daisy herkesi filme alacak ve anlatacak - anlatımı kaçıracağım! Bunu kaçıramam." Titrek bir nefes veriyorum.

"Hey, videoyu istediğin zaman tekrar oynatabilirsin."

Ellerim karnımın üzerinde, Xander'a "Henüz çıkma. *Lütfen.*" Yemin ederim burnunu aşağıya, aşağıya, *aşağıya indiriyor.* Sıkamak için bir şey tutuyorum, o da Ryke'in bileği oluyor. "Sadece şekerli kurabiye istemiştin!"

Lo'nun eve fazladan bir şey getireceğinden şüpheliyim, getirseydi bile büyük ihtimalle benim önümde yerd. O da bir kurabiye satıcısı.

Ryke internetini tekrar açmayı dener ama hiçbir şey yüklenmez. *Servis dışı*. Yoluna devam eden bedenim dışında her şey hizmet dışı. Isırıyorum ve dişlerimin arasından çığlık atıyorum, bir sonraki keskin acı hızlı ve şiddetli geliyor.

Çenesi sertleşiyor, gözleri de öyle, benimkinin aksine panik içinde. "Hey, Lily." Kazağını çıkarıp yumuşak yününü top yapıyor ve ben duvara yaslanırken derme çatma yastığı belimin arkasına koyuyor. "Burada ne olursa olsun, bu bizi değiştirmez. Sen benim arkadaşımsın ve seni seviyorum. Tamam mı?"

Gözlerim doluyor ve tekrar tekrar başımı sallıyorum. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ryke bacaklarımın arasına bakmak zorunda.

Geri çekilmiyorum, tereddüt etmiyorum ya da kızarmıyorum. Utançla dolup taşmıyorum. Sadece acı ve kararlılıkla üstesinden geliyorum. Bu sadece benimle ilgili değil. Xander'la ilgili ve yardıma ihtiyacım var.

Bir sonraki kasılmada Ryke'ın bileğini sıkıyorum ve o da elimi nasırlı avucunun içine kaydırıyor. Elinin pürüzlülüğüne ve sertliğine odaklanmaya çalışıyorum.

-*Bir kaya tırmanıcısı eli*. Bu düşünce beni neredeyse acıdan uzaklaştırıyor. Ölçülü nefesler alıyorum.

Tam da bugün iç çamaşırı giymediğim için taytımı kalçalarımın altına doğru sıyırmaya başladığım sırada. Ryke bana biraz yardım ediyor ve gelen bir kasılmayla yarı yolda duruyorum - ve sonra başka bir şey.

İrkildim. *Aman Tanrım*.

Islaklık bacaklarımın arasından süzülerek tozluğumun bir kısmını ıslatıyor. "*Siktir*," diye küfrediyor. Gerçek ikimizin de yüzüne tokat gibi çarptı. Suyum geldi.

Doğuma giriyorum.

Bu asansörde. Lo olmadan. Hastane olmadan. Ne doktor, ne ağrı kesici, ne de Xander'ın sonunda sağlıklı ve hayatta olmasını sağlayacak kimse.

"Nonono," diye tekrarlıyorum, başımı duvara vurarak. Gözlerimi tavana dikiyorum. "Lo," diye bağıyorum. "Lo'ya ihtiyacım var." Asansör kapağına doğru bağıyorum. "LO!!" Bunu Lo olmadan yapamam. Bunu onsuz nasıl yapacağımı bilmiyorum. "LO!!!" Feryadım yarıda kesildi.

Ryke yüzümü tutuyor. "Lily, Lily, şşşt, her şey yoluna girecek."

"Lo'ya ihtiyacım var. Lo olmadan bunu yapamam." Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Lo," diye mırıldanıyorum. *Lo lütfen beni bul.*

O beni her zaman bulur.

"Lily lanet olası odaklan." Ryke yanaklarımı daha sert kavırıyor ve gözlerim ona kayıyor. "Onsuz üç lanet ayı atlattın. Ben de *yanındaydım*. Bunu hatırlıyor musun?"

Gözyaşlarıyla başımı salladım. Lo rehabilitasyona gittiğinde. Hepimiz çok daha gençtik. Gözlerimi ovuşturuyorum ama sonra göğsümü tutuyorum. Kalbim binlerce parçaya ayrılıyor. "Bunu onsuz yapmak istemiyorum."

"Ama buna ihtiyacın olacak."

Duygusal kargaşa, acının her zerresini bastırıyor. Kasılmalar içimi yakan acının altına iniyor.

Dizlerim çoktan büküldü, bacaklarım çoktan açıldı. Ryke taytımı ayak bileklerimden çekip çıkarıyor. *Star Wars'un* baldıra kadar uzanan bayram çorapları ve çirkin kazağım hâlâ üzerimde. On kat yukarımızda insanlar gülüyor, içkilerini yudumluyor ve Noel neşesiyle pembe yanaklara sahipler.

Ryke bacaklarımın arasına bakıyor. İzlemiyorum.

"Lanet olası kasılmalarını zamanlamaya başlamalısın." Bileğindeki kronometreyle oynuyor. "Bir sonraki geldiğinde bana söyle."

Başımı şaşkınca sallıyorum ve sonra başımı sallıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımda kayganlaşıyor. Boğazımda yükselen mide bulantısıyla cevaplar mırıldanıyorum. Lo'ya olan aşkım beni çoğu kişinin azarlayacağı şekilde bunaltıyor. *Çok fazla. Çok zehirli. Kes şunu.*

O benim bir parçam.

O benim ruhumda.

Bu hep böyleydi.

Onun yokluğu içimi *parçalıyor*. Başka bir an olsa. Onunla geçireceğim üç aydan vazgeçerdim, sırf *şu anda* bu doğum için burada olsun diye. Tüm Noel mucizelerini nakde çevirirdim. Sanırım bunu Ryke'a söylüyorum, çünkü lanet olası bir Noel mucizesi hakkında bir şeyler duyuyorum ama ayrıntıları unutuyorum.

Kafamı yeniden yönlendirmeye çalışıyorum. *Bebek. Doğuyor.*

Her şey

yoluna

girecek. Her

şey yoluna

girecek.

Burada olmasa bile

mi? Her şey yoluna

girecek.

Onu burada istiyorum.

Her şey yoluna girecek.

Ağlıyorum. Burnumu sildim. Kasılmalarımı göremiyorum ve bunu Ryke'a söylemeye çalışıyorum ama o endişelenmememi söylüyor.

Belki de gerçekten hayal görüyorum ama tavandaki kapağın açıldığına yemin edebilirim. Daha önce hiç görmediğim sarışın bir adam kafasını içeri sokup etrafı inceliyor.

"LO!" ıglık atıyorum. Söylemeyi
düşündüğüm tek şey bu. Sonra sarışın
adam kayboldu.

Ve sonra. "LILY!!"

Bu Lo, sesi çok yakın. Yukarıdan gelen hışırtıyı dinliyorum ve sonra keskin yüz hatları ortaya çıkıyor, başı kapak açıklığında. Tepesindeki uzun saçları gözlerine doğru düşüyor.

Onu görünce daha fazla gözyaşına boğuldum. O burada. Buradaydı.

Ya da belki de sadece hayal ediyordumdur. Kollarımda olduğuna inandığım bir fantezi mi bu? Hayal ile gerçeği ilk kez karıştırmıyorum. Kalbim ağrıyor.

Kayboluşunu izliyorum.

Hayır. "Hayır," diye boğuluyorum. Geri gel.

Acil bir konuşma duyuyorum ve sonra tavan kapağından aşağı iniyor. Ayakları yere basıyor, siyah çirkin kazağı belinde yükseliyor, kırmızı ve yeşil iplikler plak çeviren bir DJ elf gibi dikilmiş.

Hiç vakit kaybetmeden yanımda diz çöküyor, elleri yanaklarımda. "Ben buradayım. Buradayım Lil," diye tekrarlıyor. İçinde milyonlarca *seni seviyorum* ve binlerce endişe barındıran kehribar rengi gözlerine odaklanıyorum.

"Bu gerçek mi?" Gözlerimi kırıştıyorum ve gözyaşlarım ellerinin arasından kayıp gidiyor. Lo başını sallıyor. "Bu gerçek, aşkım."

Beni öpüyor, duygularımı yatıştıran çaresiz, *karşı konulmaz* bir öpücük. Parçalandığında irkiliyorum, aşağıdaki acı bir araba kazası gibi bana çarpıyor. Ne kadar acı verse de, bunu diğer acılara tercih ederim. Kabul ederdim. Her gün.

"Suyu ne zaman geldi?" Lo bacaklarıma doğru kayarak soruyor.

Ryke saatini kontrol ediyor ve duvarın yanında benim tarafıma doğru kayıyor. "Yaklaşık bir saat önce."

Ne? Tekrar irkildim, elim şimdi Lo'nun elinde. "Bu yanlış."

"Kendini kaybetmiş durumdasın Lily."

Kafamın içine çekildim. Ne yazık ki bu konuda iyiyim.

Lo boştaki elini diz kapağıma koyuyor ve bacaklarımın arasına bakıyor. Tepkisini okuyamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. "Nasıldı?" diye soruyor ona.

"Dışarıda," diye tekrarlıyor.

"Bir ambulans geliyor ve bakım ekibi asansörü yeniden çalıştırmak için çalışıyor," diye açıklıyor. "İkinize de ulaşamadım ve düşündüm ki..." Tavana bakıyor, gözleri doluyor, üzgün ve kızgın. "Civardaki bütün hastaneleri aradım. Sonra arabayı otoparkta bulduk ve kaza yapmadığını anladım."

Ryke ayağa kalkıyor. "Asansörün sıkıştığını gördün mü?" "Connor gördü. Asansöre nasıl girileceğini bilen birini bulduk. ve bakım ekibi son iki saattir onu yeniden çalıştırmaya çalışıyor-" Kasılma anında çığlık atıyorum ve Lo'nun elini sıkarak canını çıkarıyorum. *Ohmy...* Acıdan neredeyse kusacaktım, boğazımda mide bulantısı oluşuyordu. Lo yanağıma okşuyor ve bu halimle anlayamadığım bir şeyler fısıldıyor. Şaşkınca başımı sallıyorum.

Ryke açık kapağa gider. Atlıyor, kenara tutunuyor ve tek eliyle vücudunu yukarı çekiyor. Korkmak için harcayacak enerjim yok. Ayrıca, bir saniye içinde geri dönüyor. "Siren sesleri duyuyorum." Uzak bir ses olmasına rağmen.

Bir ambulans geliyor. Yoksa kafamın içinde mi?

İlk düşüncede rahatlamaya çalışıyorum.

Lo ve Ryke bakışlarını kilitliyor ve birbirlerine minnettarlıklarını ifade eden bir bakış atıyorlar. Ryke benimle ilgilendiği için. Lo kurtarmaya geldiği için.

Ryke ona, "Sana ihtiyacı var," der.

Lo bana bakıyor, ben de Lo'ya bakıyorum. Geçmişimiz beni sıcak bir güvenle örtüyor ve o kehribar gözlerde boğuluyorum. İki yanağımı da tekrar avuçluyor.

"Sen ve ben," diyor.

"Lily ve Lo," diye nefes alıyorum.

"Lo ve Lily." Kendi düşen gözyaşını siliyor ve başını sallıyor. "İyi olacağız."

"İnanıyorum" diye mırıldandım.

Sonraki olaylar, bitmek bilmeyen kasılmalar, çığlıklarım ve yaklaşan bebek arasında hızla gerçekleşiyor. Asansör inleyerek çalışmaya başladı. Yeni bir kata ulaştığımızda kapılar sağlık görevlilerine açılıyor ve aceleyle bir sedyeye yatırılıyorum.

Kız kardeşlerim ortaya çıktı. Connor da öyle.

Onlar beni hastaneye götürmek için değerlendirip acilen harekete geçerken zorlukla düşünebiliyorum. Lo'nun elini hiç bırakmadım.

Dışarıda, zifiri karanlık Noel arifesi gecesinde karlar uçuşurken, sağlık görevlileri ambulansın kapılarını açıyor ve güvenli bir yere doğru götürülüyorum. Ellerim dizlerimde, dişlerimi sıkıyorum.

Rose, Xander'a rahmimin içinde kalması için bağılıyor. Connor nefes almam için bana koçluk yapıyor.

Ryke bir acil yardım görevlisiyle konuşuyor.

Daisy karnıma ren geyiği şeklinde şekerli kurabiye koyuyor. *Teşekkürler, Daisy.*

Gerçekten istediğim buydu.

Ve Lo tam yanımda, elimi tutarak bana bunun gerçek olduğunu söylüyor. Ne olursa olsun, o burada olacak.

Dünya beni yakaladığında hastanedeydim, saat gece yarısını bir saat geçiyordu.

Ve bir Noel mucizesi kollarımda usulca ağlıyor.

Lily & Loren Hale erkek bebeklerinin doğumunu kutluyor

XANDER HALE

25 Aralık 2022

2023

"Benden çok daha cesur biriyle evlendim."

- Garrison Abbey, *We Are Calloway* (5. Sezon 12. Bölüm - *Street Fighter & Diamonds*)

< 29 >

Mart 2023

The Meadows Kır Evi

Philadelphia

DAISY MEADOWS

"Emin misin?" Rose'a yirminci kez soruyorum. Rose'un karar verme konusunda harika bir sicili var. Kararlı, sağlam ve bükülmezdir. "*Emin misin?*" diye her sorduğumda bunu görüyorum.

"Bunu senin için yapmak istiyorum. Bana izin ver." Rose elimi sıkıyor, ikimiz birlikte pencere kenarına oturuyoruz. Connor ve Ryke kanepede sessiz bir şekilde bizi izliyorlar.

Rose son çocuğunu yaklaşık bir yıl önce doğurmuş. Ben Pirrip Cobalt. Tom ve Eliot'ın yanındaki oyun parkında uyuyor. Dışarıdan gelen kahkahaları duyabiliyorum, bugün nadiren sıcak bir gün.

Pencereden dışarı bakıyorum. Çıkmaz sokakta Moffy bisikletini daire şeklinde sürerken, soluk mavi etekli ve çita kazaklı Janie arka mandalların üzerinde duruyor, elleri onun omuzlarında. Yazın ikisi de sekiz yaşına basacak.

Coconut Sulli'nin etrafında dönüyor, tam olarak dikkatini çekmek için değil. Beyaz husky beş yaşındaki çocuğu koruyor, kulakları dikilmiş ve tetikte. Sullivan'da Moffy'nin kaykaylarından biri var ama o hâlâ nasıl kullanacağını öğreniyor. Çimlere takılıp duruyor ama babası gibi o da asla pes etmiyor.

Bugün Ryke ve benim bebek yapmamızla ilgili ama geleneksel anlamda değil.

Sullivan'ın kardeşleri kadar yakın kuzenleri var. Tek çocuk olarak iyi olurdu, bu yüzden başka bir bebek istememin nedeni bu değil.

Ameliyattaydım ve doğumdan sonra ölmek üzereydim. Bir daha asla uyanamama ve ertesi günü görememe ihtimalim daha yüksekti.

Yaşamamam gerekiyordu ve Ryke'a beni kaybedebileceğinin söylendiği anlarda - bir *anda* bekar bir baba olabileceğini bildiği anlarda - onu tekrar görebileceğim şansı düşündü.

Beni ve ne isteyeceğimi düşündü.

Ryke doktorun kalan yumurtalarımı sakladığından emin oldu. Hayatının en zor iki anından biri olarak nitelendirdiği anda bunu benim için yaptı.

Vücudumun yirmi küsur yıllık iniş çıkışları ve riskli bir doğum sayesinde, bir laboratuvar kabında yumurtalarım kaldı. Ryke'ın spermiyle birleşerek embriyo haline geldiler ve ihtiyacımız olana kadar donduruldular. Belli bir parçamın son parçaları gibi *hissettiren bir şeyi* - Ryke'ın güvende tutmaya özen gösterdiği bir şeyi- ziyan etme düşüncesi beni hasta ediyor.

Bu embriyoları oluşturmak için fiziksel olarak seks yapmamış olabiliriz, ancak bu yaratıma çok fazla sevgi girdi. Taşıyıcı anneliğin işe yarayıp yaramayacağını denemek ve görmek istiyorum, ancak ne kadar cesur görünsem de çoğu zaman korkuyorum. Ve bunun bazı kısımları beni dehşete düşürüyor.

Rose'a "Bu konuda tek karar verici ben olamam," diyorum. "Olamam işte. Bu çok *büyük* bir ve bu hepimizi etkileyecek." Ryke'a baktım. Sonra Connor'a.

Rose da öyle.

Connor kahve fincanını bırakıp arkasına yaslanıyor. "Ryke ve benim endişelerimiz var."

Rose'un sırtı kemerli, savaşı hazırlanıyor. "Konuşuyor muydun? Birlikte mi?"

"Evet," diyor Ryke. "Bunu bazen yapıyoruz."

Connor kolunu kanepenin üzerine uzatıyor. "Yine de biri dilini kesmiş gibi konuşmayı bıraktığında biraz can sıkıcı olabiliyor."

"Herkes her boşluğu doldurmak zorunda değil."

"Endişeler mi?" Bu batan gemiyi karaya oturtmak için araya giriyorum. "İkiniz de bizi ilgilendiren endişelerden bahsediyordunuz..." Dördümüzün arasında dolaşıyorum.

Yine sessizler, bakışları müdahaleci ve yoğun, adeta Rose'u ve beni yakıyor.

"Tamam, yani sadece kız kardeşim ve ben," diye fark ettim. Rose destek olmak için elimi sıkıyor. Sessizce savaş sloganlarını duyuyorum:

Düşmanlarımıza karşı galip geleceğiz.

Bu senaryoda kocalarımız da olabilir.

"Sevgilim," diye başlıyor Connor.

"Bana *sevgililik taslama*," diye tersliyor Rose. "İkinizin de şımartmasına ihtiyacımız yok. Bebek yapmaya çalışıyoruz, şımartılmaya değil."

"Hey, ben bir şey demedim," diye homurdanıyor Ryke.

Bu iş çok hızlı saptı. "Burada yeniden toplanalım." Hepsi sesime çok saygı duyuyor ve benim de söylemek istediklerimi söylemekle ilgili herhangi bir sorunum yok. O yüzden sadece konuşuyorum. "Bu konuda herkesin bakış açısını dinlememizin önemli olduğunu düşünüyorum çünkü bu konu *gerçekten* hepimizi ilgilendiriyor. Sizin ne düşündüğünüzü tahmin etmek istemiyorum, o yüzden sadece gevşeyin." Onlara selam verir gibi el sallıyorum ama otururken gerçekten selam veremem.

Ryke, Connor'a konuşması için başıyla işaret eder. Ryke pek konuşkan biri değil ama bu zaten biliniyor.

"Bildiklerimiz şunlar," diyor Connor sakince, yeni yaklaşımı Rose'u eskisinden daha fazla rahatlatıyor. "Sadece iki embriyo var. Eğer başarısız olurlarsa, her şey biter."

Daisy Meadows'un neden dehşete düştüğünün ilk bölümü. Daha fazla yumurtam vardı ama hepsi Ryke'ın spermiyle başarılı bir şekilde embriyo oluşturmamış. Sadece ikisi oldu.

İki küçük şansımız var.

"Ve?" Rose, vücudunu güzelce saran siyah Calloway Couture elbisesiyle ayak bileklerini çaprazlıyor.

Connor Fransızca bir kelime söylüyor ve gözleri bana kayarak kendini durduruyor. Bu dili konuşamayan tek kişi benim, o yüzden saygılı bir şekilde İngilizce konuşmaya devam ediyor. "Bunun başarısız olması ve sonunda ikinizin de duygusal olarak perişan olması ihtimalinden endişe duyuyoruz."

Rose ters ters bakar. "O zaman duygusal olarak *perişan* olduğumuzu düşünmeyi bırak." Kız kardeşim savunmaya geçiyor çünkü bu işin yürümesini o da en az benim kadar istiyor ve kötü gerçekler canımı yakıyor.

"Benim *asıl* endişem seninle Rose." Ciddiyeti her kelimeyi kavırıyor. "Keder gerçekçi bir sonuçtur ve sen bunu karşılayabilecek misin?"

"*Evet*," diyor güçlü bir şekilde. "Bu karmaşık bir durum. Bunu hepiniz kadar ben de görüyorum. O benim *en küçük* kız kardeşim ve elbette bu başarısız olursa, kendimi kısmen sorumlu hissedeceğim. Embriyoyu reddedecek olan benim vücudum ama yardım etmek istiyorum."

Rose'a dönüyorum. "Bir şeyler ters giderse lütfen kendini suçlama. *Lütfen*."

"Yapacağım," diyor Rose buz gibi bir sesle. "Ve sen de bunu kabul etmek zorundasın." Daisy Meadows'un neden dehşete düştüğünün ikinci bölümü.

Sessizlik odayı kaplıyor. Sonunda bunu bozan ben oluyorum. "Connor'la bir kızınız olana kadar bunu erteleyebiliriz..." Bu zaman çizelgesi hakkındaki fikirlerimizi değiştirmeleri aylar sürdü. Rose rüşvet bile vermeye çalıştı

çikolatalı pasta ile. Cesurca bir çabaydı, ama gerçek gözyaşları nihai numarayı yaptı. Bunu beklemek yerine şimdi yapmayı ne kadar çok istediğini *hissettim*.

Rose, Connor'a en kötü bakışını atar, sanki koşu parkurlarına bir engeli geri getirmiş gibi.

"Daisy." Connor sakın dış görünüşüyle dikkatimi çekiyor. "Rose ve ben taşıyıcı annelik yapana kadar başka bir çocuk yapmayı denemeyeceğiz."

"Bunu denemek istiyor musun?" Ryke ve Connor arasında gidip geliyor. "İkiniz de çok üzgün görünüyorsunuz." Yüzlerini görebilseydiniz, perişan olanın *onlar olduğunu* anlardınız.

Sadece ellerimle bir şeyler yapmak için saçlarımı kafamda yüksek, dağınık bir topuz haline getirmeye başlıyorum. Her iki adam da kendilerini odadan daha büyük hissettiren bir tür erkeklik yayıyor. Buna her odaklandığımda, kıyaslandığımda ne kadar genç olduğumu hatırlıyorum. Yaş farkını aklımdan çıkarmak için Ryke'in dağınık saçlarına ve tıraşsız yüzüne odaklanıyorum, Connor'ın pürüzsüzlüğünü kutuplaştırıyorum.

Ama perişan yüz hatları asla şekil değiştirmez. Üzgünler. Farklı bir şey söylemiyorlar bile.

Ryke çenesini ovuşturuyor ve sonra elini bırakıyor. "Çünkü her birinizi *çok* seviyoruz ve bu iş başarısız olursa ne yapacağınızı çok iyi biliyoruz."

Çünkü biz kardeşiz. Ama Rose'un ve benim ilk etapta bunu yapmak istememizin nedeni bu. Bebeğimiz için daha iyi bir doğum annesi düşünemezdim. Hala bebeğin biyolojik annesi olacağım ve çocuğumuzun onu dokuz ay boyunca teyzesinin taşıdığını bilmesi hoşuma gidiyor.

Dezavantajı ise her şey ters giderse hayal kırıklığı ve kalp ağrısı. Rose'un sağlığı için endişeleniyorum ama o her zaman "Otuz üç yaşındayım. Henüz ölmedim."

Her şeyi düşündüm ve adamlara "Ama siz ikiniz, her şey *yolunda* giderse ikiniz de iyisiniz, değil mi?" diye sordum.

"Neden olmayalım ki?" Connor soruyor, ama yüzünde hiç kafa karışıklığı yok.

"Bu hepimizi bir şekilde birbirimize bağlıyor. Rose ve ben bunu istiyoruz, ama siz ikiniz istiyor musunuz?"

Rose'un yüzünde sanki *işler tersine dönmüş* gibi bir ifade var. Artık kesinlikle saldırıdayız. Rose bunu bir adım öteye taşıyor.

Açıkça, "Ryke'in bebeği benim vücudumda büyüyor ve *ikiniz* de izlemek zorundayım. Eğer bunu kaldıramayacak durumdaysanız, şimdi konuşun."

Connor'ın *her şeyi halledebilirim* küstahlığını bekliyorum ama o poker suratlı ve sessiz.

Ryke başını sallar. "Yapıp yapmayacağımızı söylemek bize düşmez. Her iki durumda da, bu karar verici bir faktör olmamalı."

Şok içinde geriye doğru sallanıyorum. "Yani bununla ilgili sorunların mı var?"

Rose bile şaşırdı. "Connor?" *Richard* yerine onun göbek adını söylediğinde sesindeki kırılganlığı duyuyorum.

"Neredeyse her şeye bilimsel açıdan bakabiliyorum ama duygular değişkenler ve bunda alışkın olduğumdan çok daha fazlası var."

Sanki ikisi de bir şeyin etrafında konuşuyor gibi hissediyorum. "Sadece çıkıp söyleyebilir misin?"

"Bak," diyor Ryke. "Biz iyi arkadaşız ama Connor'ı düşündüğümde içim hiç de sıcak duygularla dolmuyor." Birbirlerinden nefret edebilirler.

Connor, daha açık bir şekilde, "Bu seksle ilgili." diyor.

"Ne?" Rose başını iki adama doğru çeviriyor.

Bunun farkına varınca gözlerim büyüdü. Oh. Az önce kanıtlandı. Arkadaşlıkları olgunluklarına zarar veriyor. Ki bu da genellikle

yüzsüz, utanmaz, her şeyi yapabiliriz türünden seviyeler.

Garip bir şekilde düştü. Bu teorinin kanıtlanmasıyla ilgili bir espri yapmak istiyorum ama nutkum tutuldu.

Rose bebeğimize (yani Ryke'in bebeğine) hamile kaldığında, Connor'la seks yapmaya devam edecek. Tüm bunlar yeni bir konu elbette, ama Connor ve Ryke'in bu fikir karşısında kısa bir süre duraksamalarının tek nedeni karmaşık arkadaşlıkları. Aksi takdirde, bence her şey yolunda giderdi.

Connor, Rose'a şöyle der: "Bu konudaki duygularımı sana söyleyemem çünkü tam olarak ne hissettiğimden emin değilim."

Ryke öne doğru eğilip bize yaklaşıyor, kollarını dizlerine dayıyor. "Connor ve ben bunu konuştuk ve ikimiz de bunun lanet olası kararı şu ya da bu şekilde etkilemesini istemiyoruz."

"Bir konuda anlaştık," diyor Connor. "Nadir bir durum, o yüzden bu şekilde bırakalım."

Rose olabildiğince katı. "Bunu ikiniz de tuhaflaştırdınız." Ryke, "Başından beri tuhaftı zaten," diyor.

"Düşünürsen çok komik," diye ekliyorum giderek artan bir gülümsemeyle. Bulaşıcı olmalı çünkü dudakları yavaşça yukarı doğru kalkıyor. Artık gömülü endişeleri su yüzüne çıkardığımıza göre, eskisinden daha emin bir şekilde fikir alışverişinde bulunuyoruz.

"Hadi oylayalım," diyor Rose. "Ben mümkün olan en kısa sürede taşıyıcı annelikten *yanayım*." Delici sarı-yeşil gözlerini bana dikti.

Hiç tereddüt etmedim. "İçin."

Adamlar arasında bakışıyoruz.

Connor kolayca, "İçin," diyor.

Ryke başını sallar. "Fo-" *BEEEEEEEEEP!!*

Dışarıdaki en yüksek korna sesi hepimizi ayağa kaldırıyor. Hindistan cevizi dışarıda havlıyor, *kötü şeyler olduğu* anlamına gelen alarmlı, derin bir boğaz sesi.

Aman Tanrım.

Çocuklar çıkmaz sokakta.

Pencereden dışarı baktığımda çocukların gelen bir şeye baktıklarını görüyorum. Sulli, bisikletlerini çimlere sürmüş olan Jane ve Moffy'nin aksine sokağın ortasında duruyor.

Ciğerlerim boğazımda düğümleniyor ve saniyeler içinde hepimiz kapıdan dışarı fırlıyoruz.

< 30 >

Mart 2023

The Meadows Cottage *Philadelphia*

RYKE MEADOWS

Ön bahçeye doğru koşuyorum, Daisy hemen arkamda. "SULLI!"

Damarlarım boynumdan dışarı fırlayacakmış gibi bağıryorum. Sulli kaykayından düşmüş gibi kaldırımında diz çöküyor. Beyaz husky köpeğimiz onun önünde duruyor ve sokağımızdan geçen devasa traktör römorkuna hırlıyor.

Çıkmaz sokağın sonuna doğru gidiyordum. Beş yaşındaki kızıma doğru.

Korna çalıyor.

Posta kutusuna ulaşmadan hemen önce Moffy bisikletini bırakıyor ve onu almak için sokağa koşmaya hazırlanıyor.

"GERİDE KAL!" Ona bağıryorum. Ayakkabılarım asfaltla buluştuğunda olduğu yerde donup kalıyor. Sulli'yi kucağıma alıp bahçeye doğru koşuyorum, Nutty de arkamdan geliyor. Gürültüyle *çimenlerin* üzerine düşüyoruz ve köpeğimiz Sulli'yi yalıyor, sanki farkında olduğundan ve korku içinde oturmadığından emin olmak ister gibi.

Sürücü lanet kaykayı lastiklerin altında ezdi.

Benimle dalga geçiyor olmalısın. Burnum alevlendi. O benim kızım olabilirdi. Bu traktör römorku *lanet* kapılardan nasıl geçebildi?

Jane bisiklete tutunur ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde manzaraya bakar. "Merde."

Kahretsin.

Kaşlarımı daha da çatıyorum.

İlk kez Fransızca küfrettiğini duyuyorum ve Rose ile Connor'ın hızlı değiş tokuşuna bakılırsa, onların da küfrettiğine bahse girerim.

"Sulli?" Ayağa kalkıyorum ve kızımın ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Tam bir şok halindeydi. Nutty, Sulli köpeğin başını okşayarak karşılık verene kadar onu dürtüyor. Sonra Daisy uzun kollarını Sullivan'a doluyor ve kızımız annesinin kucaklamasıyla rahatlayıp ona sarılıyor.

Moffy'nin sokağa fırlamak üzereyken düşen beyzbol şapkasını tutuyorum. "İyi misin?" Elimini omzuna koydum. "Moffy?"

O da en az diğer ikisi kadar sarsılmış görünüyor ve ben de herkes kadar onun için endişeleniyorum. Bu kardeşimin en büyük çocuğu. Aynı çene çizgisi, şu anda aynı saç kesimi. Yedinci yaş gününü kutlayan ve Eliot'ı mumlardan tutan çocuk. Mumları üflemesini isteyen. Kendi doğum günü pastasını kesmeden önce her çocuğa kendi pastasından bir dilim ikram eden kişi. En gürültücü çocukları sakinleştiren ve en sessizleri konuşturarak kişi.

O bu sürünün lideri.

"Buraya hiç kimse gelmez," diyor Moffy, bana bakana kadar şaşkın şaşkın. "Onu sokakta bırakmazdım. Bırakmazdım. Söz veriyorum."

"Hey." Başımı salladım. "Bu senin sorumluluğun değil." *Bu yükü taşımayı bırak.*

Bunun için kendini hırpalıyor. Şoför elinde bir pano ile traktör römorkundan iniyor ve işte o zaman aracın römork kısmını *gerçekten* inceliyorum.

Kan beynime hücum etti. "Ryke Amca?"

Moffy kaşlarını çatıyor.

Normalde her şeye karışmak zorunda olan Connor, sürücüye hiç yaklaşmıyor.

Benim için olduğunu

biliyor. Rose benim

için olduğunu biliyor.

Daisy'nin gözleri yaşlarla dolmaya başlar ve Nutty ona en yakın yerde durur. "Anne, sorun ne?" Sullivan soruyor.

Daisy cevap veremeyecek kadar tıkanmıştır. Sulli'ye zayıf bir gülümseme verir ve sonra burnunu öper.

Mekanik bir şekilde şoförle lanet olası garaj yolunun dibinde buluştum. "Bu lanet olası bir hata olmalı." Neredeyse kızımı ezdiği için onu azarlamayı unutuyorum. Başım zonkluyor ve tenim kül rengi beyaza dönüyor.

"Sen Ryke Meadows'sun," diyor, sormuyor, bir parça sakızı sertçe gıcırdatıyor. Bir zarfın klipsini açıp bana uzattı. Ön yüzüne ismim karalanmış.

Ryke

El yazısını tanıdığım birine benzetemiyorum.

"Sadece şurayı imzalamanız gerekiyor, ben de cipi boşaltacağım." Cip.

Uçurumlara, taş ocaklarına, en boktan tırmanışlara ve en güzellerine doğru yüzlerce kez bindiğim orman yeşili Jeep.

Zar zor düşünebiliyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden imzamı atıyorum ve sonra geçmişimi nasıl boşalttığını izliyorum.

Bir kol belime dolanıyor. Daisy'nin varlığıyla kaslarım gevşiyor ve birkaç kelime buluyorum. "Sully'nin cipini alamam." Ne oluyor lan?

onunla ne yapmam gerekiyor? Nasıl sürebilirim?

Sulli aramıza girdi. "Benim bir cipim mi var?" Bir an için içim içimi yedi.

Gözlerimi kısıtıyorum, daha fazla tutamıyorum. *Ne yapacağım ben şimdi?* Daisy bocalıyor, ne diyeceğini bilemiyor çünkü kızımız büyüyene kadar Adam Sully konusunu açmamaya karar vermiştik. Ona ne olduğunu soracak ve ölüm beş yaşındaki çocuklar için korkutucu olabilir.

Çok genç öldü.

"Babacığım?" Sesindeki korku omurgamı parçalıyor.

Gözlerim yanıyor, elimi başına götürüyorum. Bana bakıyor, ağlamaklı ve şaşkın. Daisy kulağına fısıldıyor ve kolunu okşuyor.

"Hey, Sul," diyorum toplayabildiğim en yumuşak ses tonuyla. "Selam baba."

Gözlerimi sildim ve ona şöyle dedim: "Tanıdığım en harika adamlardan birinin adını taşıyorsun. Kaya tırmanışçısıydı. Bu onun cipi."

Huşu yeşil gözlerini aydınlatıyor.

"Adam Sully," diyorum ona ve cip kaldırırma ulaştığında zarfı yırtıp açıyorum. İçinde bir mektup vardı.

Ryke,

Bu hafta taşınıyoruz. Artık onun cipi için yerimiz yok ve satmaya da kıyamıyoruz. Senin almanı isterdi. Kendine iyi bak.

Barbra Sully

Benim almamı isterdi.

Daisy'ye döndüm. "Cip bende kalacak."

Gülümsüyor. "Her zaman senden daha iyi bir arabası olduğunu söylerdi."

Gülüyorum çünkü şimdiye kadar hiç doğru gelmemişti. Bu Jeep, sahip olduğum diğer tüm maddi varlıklardan daha değerli. Ve ona iyi bakacağım. *Evet*. Sanırım yapmamı isterdi.

* * *

"Quickdraws, bal, muz, çikolata kaplı espresso çekirdekleri," Daisy, Sully'nin Jeep'inin torpido gözüne tikiştirilmiş *birçok* fişten birini okuyor. Garaja park ettim, Daisy yolcu koltuğuunda bağdaş kurmuş otururken ben hâlâ direksiyonun başındaydım.

Vizördeki eski CD'lerini karıştırıyorum: *Oasis, No Doubt, Héroes del Silencio*, sekiz ya da dokuz yaşındayken beni tanıştırdığı bir grup. İşpanyolca'yı da aynı zamanlarda öğrenmiştik.

Kimse onun pisliğini temizlemedi, bu yüzden *yıllar* sonra, uzun zamandır kayıp olan arkadaşımın bir kalıntısı gibi duruyor.

"Tanrı aşkına, Sully." Arabasının paspasının altında *kurumuş meyve* buluyorum, sanki o hayattayken uzun süre orada kalmış gibi küflenmiş.

Daisy bana birkaç makbuz uzattı. Sonraki otuz dakikayı onu hatırlayarak geçiriyoruz. Birkaç Milli Park haritasına bakıp gülümsüyorum, donuk bir kalemle daire içine alınmış alışılmışın dışındaki alanlar. Beni götürmek istediklerinin yanına adımı yazmıştı.

Sully beni tırmanmaya çağırdığında gittim. Adımın geçtiği tüm bu yerlere onunla birlikte gittim. Daisy'nin gözlerinin bulutlandığını fark ettim ve elimi başının arkasına koyarak ona uzandım. Bana doğru eğildi, ben de karımı tuttum. Artık düşünmüyorum bile.

Sadece o anda var oluyorum, bir kayalıkta olduğum kadar sakın.
Gökyüzüne doğru *binlerce* metre tırmanıyorum. Dais'e bakıyorum ve gözleri bana doğru kayıyor.

"Yaşlandığım her gün bir lütuf," diyorum alçak sesle, sesim bu cipte kısık çıkıyor. Hayatımın güneşinin yanında. "Ama *seninle* yaşlandığım her gün paha biçilemez." Göğsünün yükselişini izliyorum. "Çok şanslıyım."

Daisy ile birlikte
olduğum için
şanslıyım. Hayatta
olduğum için
şanslıyım.

Kızımı kucağıma aldığım için şanslıyım.

Kolaylıkla hiç bebek sahibi olamayacakken *iki* bebek sahibi olma şansına sahip olduğumuz için şanslıyız.

Birbirimize taşıyıcı annelikten bahsettiğimizde, bize verilen bu hediyeı çarçur edememekten bahsediyoruz. Hayatlarımızı nasıl birbiri ardına risk alarak yaşadığımızı konuşuyoruz. Bu da öyle olacak. Daisy ve Rose için endişeleniyorum ama bugün bana bir şey hatırlatıldı.

"Ne olursa olsun Daisy, tüm bunlar..." *Hayatıma bir bak. Ne kadar uzun yaşadığıma bak. Yanımdaki güneşe bak.* "Bu paha biçilemez."

Doğrulamak zorunda kalıyor, gözleri daha çok buğulanıyor. Kısa bir kakhaha atarak gülümsüyor ama ikisi de çok hızlı soluyor. Gözlerinin kenarlarını ovuşturuyor ve bana gülümsemeye çalışıyor. Zayıf bir gülümseme. Duygularımı paylaşmak istediğini söyleyebilirim ama bunu yapmakta zorlanıyor.

En azından bu saniyede.

"Hey." Daisy'yi kucağıma çekiyorum ve yüzünü kolumun kıvrımlarına gömüyor. "Siktiğimin ponponlarına ve konfetilerine ihtiyacım yok."

Başını öpüyorum. "Eğer

üzgünsen, üzgün olabilirsin."

Daisy çenesini göğsüme yaslıyor ve ben de bir tutam saçımı yüzüne doğru savuruyorum.

Rose ve Connor ile taşıyıcı annelik konuşması, kızımızın neredeyse bir traktör römorku tarafından ezilmesi ve bu cipin içindekileri karıştırmak arasında bir yerde güneş battı.

Dudaklarında *özür dilediğini* görüyorum ama kelimeleri telaffuz etmiyor. Onun yerine usulca, "Seninle yaşlanacağım için ben de şanslıyım," diyor. Gülümsemesi biraz daha uzun sürüyor ve ben her lanet saniyeye tutunuyorum. Depresyon Dais'in üzerine sülük gibi çöktüğünde, genellikle bana *ağır hissettiğimi* söyler. Bundan sonra önereceğim şey tamamen yardımcı olmayabilir ama bekleyişi kısaltmaya yeter.

"Benimle koşar mısın, Calloway?"

Başını sallıyor ve bir dakika bile geçmeden cipten çıkıyoruz ve Daisy'yi omzuma atıyorum. Ciğerlerinden nefes fışkırıyor ve başını bana doğru çeviriyor, gözlerinde ışık patlıyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bu 'iyiyemiyorum, uyuyamıyorum, yıldızlara ulaşıyorum, çitleri aşıyorum, Dünya Serisi gibi bir şey olmalı." "*It Takes Two* "dan sık sık alıntı yapıyor.

"Hayır," diye

kestirip atıyorum.

"Sadece *hayır* mı?"

"Sikeyim hayır."

Dudakları yukarı doğru çekiliyor. "O zaman bu nedir?" "Bundan çok daha fazlası."

Nefesi kesiliyor. "Bu çikolata."

Onu sırtımdan aŖađı bırakıyorum ve ayak bileğinden tutarak Dais'i baŖı yere değmeden durduruyorum. Güvende ve nefes nefese.

Onu tekrar kucağıma aldığımda, kollarımda dik dururken, ona "Frenler olmadan saatte yüz elli mil hızla gidiyoruz" diyorum.

Daisy yumuşak ama daha ağlamaklı bir sesle, "Seni gerçekten seviyorum," diyor. "Ben senin kıcını tekmeledikten sonra da bunu söyleyecek misin Calloway?" "Oh evet. Hatta bir *sikiş* daha ekleyebilirim."

"Beni gerçekten seviyor musun?"

Gülümsüyor, şimdiye kadarki en büyük gülümsemesi. "*Lanet olası* evet."

[31]

Mart 2023 Hale

Co. Ofisleri

Philadelphia

GÜL KOBALT

İşime belli belirsiz konsantre oluyorum.

Küçük kardeşin için bunu mahvetme. O her şeyi hak ediyor. Tüm dünyayı hak ediyor.

Uyanık olduğum her dakika, düşüncelerimi *başarısız olacaksın Rose Calloway Cobalt* havuzunda bulandıran kendinden şüpheyi *yok* etmeye çalışıyorum.

Sefilce ve dayanılmaz bir şekilde başarısız olacaksınız.

Kapa çeneni.

Gözlerim rahatsız edici bir güvensizlikle daralıyor. Göğüs kemiğime bir basınç biniyor. Sıkı bir nefes alıyorum ve buzlu suyumu sertçe yudumluyorum. Endişelenmek için nedenlerim var. Sonuçları bekliyorum - ilk embriyonun tutup tutmadığını.

Sadece *iki şansın* var.

O kelimeye odaklanıyorum: *şans*.

Daha sıkı çalışamam. Hazırlanamam. Bana sadece en iyisini *ummam* söylendi - vücudum embriyoyu ya kabul edecek ya da reddedecekti. Ve hepsi bu kadar.

Bu, Daisy'nin ilk kez gebe kalmaya çalıştığında yaşadıklarının sadece bir benzeri. Onunla yan yana bu pozisyona gelene kadar acı verici belirsizliği ve kontrol eksikliğini hiç *hissetmemiştim*.

Yaşça büyük olabilirim ama bu süreçte o benim sırdaşım. Koçum. Rol modelim. Kardeşim için doğru olanı yapmak istiyorum ve tüm risk benim üzerimde, sonuç benim üzerimde - *bunu berbat etmeyin*.

Yazmayı planladığım şeyi tamamen unutarak boşluk tuşuna basıyorum. Zımbanın ve siyah kalemlerin yanında telefonum çalışıyor. Doktor olduğunu düşünerek sertçe nefes alıyorum. Arayanın kimliğini kontrol ediyorum.

Connor Kobalt

Altı çocuğumuzla birlikte evde kalacağı gün. Telefonu kulağıma dayadım, endişem hiç geçmedi. "Richard."

Yanıt yok ama hat sessiz değil. Küçük çocuklar birbirlerine *bağırıyor* - bu dünyadaki en dengesiz, en insanlık dışı gürültü. Ve ben bunu *her gün* duyuyorum. Buranın bir tımarhane olduğunu söylemek hafif kalır.

Üç yaşından küçük üç oğlumuz, beş yaşında iki çocuğumuz ve yedi yaşında tek kızımız var.

Connor'ın yanıt vermesi *dört* saniye daha uzun sürünce sandalyemden kalkıp aceleyle eşyalarımı toplamaya başladım.

"Connor?" Tekrar deniyorum.

"Rose..." Sesi düz, ama adımın altında bir akıntı hissediyorum.

Cüzdanım fazladan bir cephanelik gibi kolumda, anahtarlar elimde ofisimden çıkıyorum. Tam ona yola çıktığımı söyleyecekken tekrar konuşuyor.

"Rose, sana ihtiyacım var." İlk başta ciddi olduğunu düşündüm ama sonra ekledi, "Eğer zaman ayırabilirsen, sevgilim."

"Benim zamanım sizindir," diyorum ona, hiç tereddüt etmeden. "Yakında orada olacağım." Ne olduğunu sormuyorum. Evde olacağımı teyit ediyorum ve telefonu kapatıyoruz.

Güvenlikli mahalleye giderken, iki elim direksiyonda, dimdik oturuyorum. Otoyolu süsleyen *en yavaş* dört sürücüye korna çalıyorum. Sinyal lambasının tık tıkları şiddetli nabzımı zar zor sakinleştiriyor.

Güvenlikten geçtikten sonra mahalleye giriyorum ve çok geçmeden garaja bile ulaşamayacak kadar stresli ve gergin bir şekilde su çeşmemin yanına park ediyorum.

Hızlıca yürüyüp Escalade'imi kilitledikten sonra ön kapıdan içeri giriyorum. Fuayeyi, muhteşem mermer merdivenleri ve ışıltılı avizeyi tarıyorum. Konuşmalar ve ayak sesleri *hep* üst kattan geliyor, ben de tırmanıyorum.

"Connor!" Bağırıyorum.

Koridora ulaşıyorum ve başım her boş odaya doğru savruluyor. En sondaki aralık kapıyı hedefliyorum: *çocukların oyun odası*.

"Bu hiç adil değil!" Beckett çığlık çığlığa bağırıyor.

"Biz bir şey yapmadık baba," diye söze giriyor Charlie, ikiz kardeşinden daha az duygusal ama sesi daha da yükseliyor.

Kargaşanın içine giriyorum ve oyun odasını taramak için ancak zamanım oluyor. Connor'ın Beckett'in önünde diz çöktüğünü, bir yaşındaki Ben'in de ağladığını ve doldurulmuş bir oyuncak ayının yanında ayaklarını tekmelediğini fark ediyorum.

Başımı yaran her feryat göğsüme bıçak gibi saplanıyor. Bunlar *bizim* canavarlarımız ve gözyaşları kabul edilebilir olsa da, acılarının kaynağını yok etmek istiyorum.

Keşke çocuklar, önlerinde *kırılmamış* bir paket dururken kırılan bir boya kalemi gibi şeyler için ağlamasalar.

Connor sakin bir ses tonuyla Charlie'ye "Bu karmaşıa neden başladı?" diye soruyor. Soruş şeklinden Connor'ın cevabı zaten bildiğini anlıyorum ama Charlie'nin aklını ve kelimelerini kullanmasını istiyor.

Charlie meydan okurcasına sessiz kalır.

Kocam gözlerini bir anlığına bana doğru çeviriyor ve derin hüznünü kaşıyarak kızgınlığını görmeme izin veriyor. Başka bir gün olsa, onun ölümünden gurur duyabilirdim ama nadiren yaşadığı hayal kırıklıklarının kaynağı çocuklarımızken Connor'ı alt etmek umurumda değil.

Connor, Charlie'ye cevabı *verirken* gözle görülür bir şekilde nefes alıyor, "Bu karmaşıa kitabını paylaşmadığın için başladı."

Charlie ellerini kalçalarına koyuyor ve "Korelasyon nedenselliğe eşit değildir" diyor. Beş yaşında böyle şeyler söylüyor. Anlamını gerçekten anlıyor mu yoksa Connor'ın bu cümleyi kullandığını mı duydu, merak ediyorum.

Connor konuşmak için ağzını açar; sözleri narsisizm ve kibirden kaynaklansa bile en iyi yaptığı şeyi yapar.

Kesildi.

Beckett ayağını yere vuruyor, gözyaşları sel olup akıyor. "Eliot Charlie'yi itti! Neden başımız belada?!"

Connor her zamankinden daha uzun bir süre gözlerini kırptırıyor, ses onun ve benim kulak zarlarımızı deliyor. "Çünkü onu geri ittin. Biz ellerimizle dövüşmeyiz."

"O zaman Charlie'nin başı belaya girmemeli."

Connor'ın sesi yavaşça yükselir. "İkinizden daha fazlasının başı dertte, sizi temin ederim."

Ben, yumruklarını halı kaplı zemine çarparak ölümcül bir feryat koparıyor. İçeriye doğru yürüyorum, sol topuğum garip bir şekilde eğik. Lanet bir eğimle duruyorum. Siyah topuklularımı çıkarıyorum, soldaki kırılmak üzere.

Zorlu bir nefes aldım.

Oyun odasını hızlıca süpürüp çığlıkları duymazdan geliyorum. Çocuk romanlarıyla dolu dört kitaplık, iki pencere köşesi, açık mavi boyalı duvarlar ve oyuncaklarla dolu ahşap bir sandık.

Harfli bloklar halıyı dağıtıyor ve Jane yanında usulca ağlıyor-hayır. Çocuklardan biri oyuncak evini *parçalamış*. Oyuncaklarını tamir etmesine ilk yardım eden Beckett olurdu, eminim, ama Charlie'nin cezalandırılmasıyla çok ilgileniyor.

Üç yaşındaki Eliot "Anne!" diye bağıyor. Bana doğru atılıyor ve siyah eteğimin kenarından tutuyor, iki yaşındaki Tom da çaresizce kardeşinin peşinden koşmaya çalışıyor. Eliot *benimle oyna* dercesine beni oyuncak sandığına doğru çekiyor.

O küçük bir tehdit. Yıkılan bebek evinin suçlusu o çıkarsa hiç şaşırmam. Kocamın yanından geçerken Connor ilk kez başını *tamamen* bana çeviriyor.

Çenem düştü.

Sol gözünün altında bir yara belirdi, morluk oluştu. Gözü kızarmış, ona saplanan şey yüzünden acı çekiyordu. İşlem yapmam için bana zaman verilmedi.

Jane öfkeli, *tiz* bir çığlık atar. "Bundan nefret ediyorum! Çok fazla erkek var!" *Biliyorum, gremlinim.*

Bunun milyonda bir rastlanan bir durum olduğunu düşünmek isterdim ama değil. Çocuklarımızın kaosu bizim günlük rutinimiz. Pastel boya *kutusu ağlama* seansı mı? Bu gerçek bir anekdot. Tom'a oynayabileceği

tüm boya kalemelerini gösterdim ve o hala kırık olan için ağlıyordu.

Bu tipik olabilir ama Connor genellikle bundan daha iyi ve sorunsuz bir şekilde çoklu görev yapar. Bugün onu başka bir şey mi şaşırttı diye merak etmeye başladım.

Zihnini boşaltmasına yardım etmek istiyorum, bu yüzden Jane'e "Bunu düzelteceğiz-" demeye başladım.

Eliot eteğimi çekiştiriyor, beyaz bluzum artık içine girmiyor. Küçük parmaklarını eteğimden çekmek için çömeliyorum. Surat asıyor.

Jane usulca ağlıyor, "Mahvoldu."

Connor ayağa kalkarak Beckett'a şöyle der: "Charlie'yi savunmak için bile olsa küçük kardeşini itemezsin. *Birçok* kelime biliyorsun; onları kullan."

Beckett ılgık atıyor.

Connor daha da uzun bir süre gözlerini kapatıyor ve sonra bakışları benimkileri buluyor. "Mantıksız olanla anlaşmak imkânsızdır." Onlar kendi çocukları olmasaydı denemezdi.

Bakışlarımı tutarken, tiz feryatlar ve mantıksızlıklarla bitmeyen bir sosyal alışveriş aradığını fark ediyorum.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama bu sefer de sözüm kesiliyor. Tom vücuduma tırmanmaya çalışıyor. Bluzumun yakasına yapışıyor, ben onun küçük sinsi ellerini kumaştan çekerken o da sertçe çekiştiriyor.

Gülümsediğimi hissediyorum. *Neden sana gülümsüyorum?*

Ters ters bakmaya çalışıyorum.

Bu daha zor.

"Jane," diyor Connor kızımıza. "Tom temizlenmene yardım edecek."

"Hayır, etmeyeceğim!" Tom neşeyle bluzumun düğmelerini açarken -Eliot peşlerinden gider.

"Eliot, hayır!" Bağıriyorum ve yarası morarmaya başlayan Connor'a bakıyorum.

Yüzüne ne çarptı? Suçlu kim? Hangi çocuğun disipline ihtiyacı var?

İlk mi? Onun saflarına katılmaya hazırım ama doğru bilgi olmadan bunu yapamam.

Connor da aynı şekilde meşgul. Ben ona ağlıyor, "Baba!"

Charlie konuşuyor ama Beckett'in duygusal çılgınlıkları arasında değil, yüzü kıpkırmızı.

Eliot gevşek ve dağınık düğmelere doğru zıplar.

"Eliot Alice Cobalt!" Bağıriyorum, parmağımla üç yaşındaki çocuğu işaret ediyorum. Dondu kaldı. "Ağzına düğme sokma."

"Charlie, Beckett," diyor Connor derinden, *bağırmaya* yakın ciddi bir ses tonuyla. "*Dur*. Sana verdiğim nedeni düşün, o zaman daha büyük bir anlam bulacaksın. Başka bir şey açıklamayacağım." En küçük çocuğumuzu sakinleştirerek Ben'i kucağına aldı.

Tom kucağıma almak için yalvarıyor, ben de küçük cini kollarımın arasına alıyorum ve o da bluzumu tekrar çekiştiriyor, mavi dantelli sütyenim görünüyor. Elmas küpelerimi koparmaya çalışıyor.

"Hayır, Tom."

"Ama anne!" diye bağıriyor.

Yüce Tanrım.

"Demek istediğim," diyor Connor bana.

Gergin bir nefesle, "*Ama annem* anlayışlı bir tartışmaya yol açabilir. Ona biraz zaman ver Richard. Senden daha uzun zamana ihtiyacı var."

Connor'ın dudakları aramızda bir diyalogun başladığını hissederek yukarı doğru titriyor. "O an yakında geçecek."

"Tom oyuncak evimi mahvetti!" Jane, sanki ona ihanet etmişim gibi ağlıyor - zalimle konuşuyorum.

Tom sırtır ve başını sallar. "Hayır, yapmadım."

Yüce Tanrım.

"Ve işte o an geldi." Connor yanıma sokuluyor, eli belimi okşuyor. Fiziksel olarak ondan daha katıyım, omuzlarım rahatsız edici bir şekilde bağlı. Connor bana, "Şimdiye kadar üç kez moladan kaçtı." diyor.

"Ben yapmadım!" Tom hala *sırıtarak* bağırır.

Kocama soruyorum, "Bir yalancı mı doğurduk?"

"O bir şey." Connor daha sonra Tom'a "Ve açıkça görülüyor ki senden daha iyi sayabiliyorum." der.

"Hayır, yapamazsın," diyor Tom kesin bir ifadeyle.

Connor başını iki yaşındaki çocuğumuza doğru eğiyor. Connor'ın daha fazla özelliğini okumaya çalışıyorum ama odağım çürüklerine zoom yapıyor. "Bir gün benden daha iyi sayabilirsin Tom, ama şu anda iki yaşındasın ve bir dakika içinde benim hayatım boyunca yarattığımdan daha fazla kaos yaratıyorsun. Buna ne diyorsun?"

Tom bunu bir saniyeden daha kısa bir süre düşünür. "Hayır, yapamazsın!"

Connor'ın öfkesi yeniden hafifçe alevlenir ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmemiş saçlarının dağınık tellerini düzeltir. Tom'a, "Saçmalıklar beni hiçbir zaman eğlendirmedir ve sen bana nedenini hatırlatıyorsun," der.

Tom başını bana doğru çeviriyor, belki de Connor'la mücadele etmemi bekliyor.

Benim yok. "Sallanan sandalyede mola."

"Hayır!"

"Bu kelimedenden nefret ediyorum," diye tersliyorum ve onu duvara bakan küçük bir sallanan sandalyeye oturtuyorum. "Kımıldarsan beş dakika daha burada kalırsın."

Tom homurdanıyor ama Eliot'ın yanına oturup kardeşine eşlik etmesine izin veriyoruz. Kendi cezası yakında gelecek.

Connor beni onları sakinleştirmem için çağırmadı. Ben o tür bir güç değilim. *O*

Ben'i yatıştırdı; oğlumuzun yanağı Connor'ın omzuna bastırıldı, gözyaşları kurudu.

Başka amaçlarım da var. Ben fazladan bir el ve çocuklarımızın saygı duyduğu başka bir sesim. Eliot ve Tom'u zapt ettim - her ne kadar köşede konuşkan ve *gürültücü olsalar* da. En azından oyun odasında küçük kanatlı şeytanlar gibi uçmuyorlar.

Connor'ın eli kolumdan yukarı kayıyor ve kocamla yüzleşiyorum. Topuklu ayakkabılar olmadan kendimi çıplak hissediyorum. Boğazımdaki bir yumruyu temizliyorum, bugünün stresli olayları beni yakalıyor.

Connor neredeyse belli belirsiz vücudumu, yüz hatlarımı, delici bakışlarımı inceliyor. Yakam sıkı, omurgam dik ve sert. Hatta bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, keşke bir kravatım olsaydı da saç tellerimi sıkı bir ata bindirebilseydim.

"Benden ne istediniz? Başka bir şey var mı?" Connor'a fısıldıyorum.

Eli sert boynumu okşuyor ve dudakları kulağıma doğru kayıyor, "Sonra konuşabiliriz sevgilim."

"Sana yardım etmek için buradayım," diye karşı çıkıyorum. "*Bana* yardım etmek için burada değilsin."

"Gülmeyi kesin!" Jane, Tom ve Eliot'a bağılıyor, çocuklar neşeyle kıkırdıyor. "Gülmeyi hak etmiyorsunuz, sizi kurbağalar!"

"Jane, kardeşine kurbağa deme." diye bağırarak zorunda kaldım.

Gözleri doldu, ağzı bir kez daha Tom lehine ona ihanet etmişim gibi açıldı. *Böyle bir şey olmayacak.*

"Ve Tom," diye ekliyorum *hemen*, "şu köşede sessizlik." Eliot ve Tom hemen sessizleşiyor.

Jane çita desenli kazağıyla gözyaşlarını ovuşturuyor. "Çok fazla erkek var."

Connor'ın aklı başından gitmiştir çünkü ona "Kadınlar bu ailenin yüzde yirmi beşini oluşturuyor Jane" der.

Alay ediyorum. "Bu *yarısı* bile değil, Richard."

İstatistiğin daha iyi olabileceğinin farkında olsa bile sessiz kalıyor. Zihnini temizlemeye ve zekâsını en üst düzeyde odaklamaya çalışıyormuş gibi birkaç kez göz kırpmıyor.

"Erkekler o kadar da kötü değil," diyorum Jane'e, sesim titreyerek. Söylemesi zor olsa da buna inanıyorum. "Tom biraz şeytan olabilir ama dün senin kedi duvar resmini yapmana da yardım etti, değil mi?"

Jane derin bir iç çeker. "Sanırım."

Connor elini boynumun dibine koyuyor, nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyor. Bakışlarımı bir kez daha yokluyor, oda sessiz bir sohbete dönüşüyor. Fırtına dinmedi ama uğultusu da kabarmıyor.

"Ne oldu?" Nefesimin altında soruyorum ve gözüne doğru uzanıyorum.

Connor ben dokunamadan elimi kavırıyor, duruşundaki otorite her *zamanki gibi*. "Beckett Eliot'ı ittikten sonra Eliot ona oyuncak bloklar fırlattı. Ben bir savaş zayıyatıydım."

Dudaklarım titriyor. "Belli ki."

Gülümsememi içine çekiyor ve belki de geldiğimden beri ilk kez gerçekten sırtıyor. "Yaramdan zevk mi alıyorsun?"

"Evet," diyorum hiç duraksamadan. "Üç yaşında bir çocuk zırhını kırdı." Sırtışı daha da artıyor. "Ama savaşı ben kazandım."

Gözlerimi deviriyorum, blokları toplamak üzereyken Connor kolumu tutuyor, ben hafifçe kayıyorum. *Biraz daha konuş* diyen, net ve deşifre edilebilir, duygulu ifadesiyle göğsüm çöküyor.

Sana ihtiyacım var Rose.

Yutkunuyorum ve nefesi sanki etrafımda döndüğümü hayal edemiyormuş gibi ağırlaşıyor. Sanki işe gittiğimi hayal edemiyormuş gibi. Sanki bu günü benimle ve *sadece* benimle geçirmeyi tercih ediyormuş gibi.

Ben'in göğsünde uyuyakaldığını görerek, yıpranmamış duruşumu inceliyor. "Peki ya sen?"

"Ve ben, hiçbir şey." Elini kolayca bırakabilirdim ama bırakmak istemiyorum. Kolumdaki sert elinin gücü hoşuma gidiyor. *Hayır deme* gücüne sahip olduğumu ve beni anında dinleyeceğini bilmek hoşuma gidiyor.

Kaşları çatılıyor, tavrımı daha dıştan inceliyor, böylece endişemi gördüğünü anlıyorum. "Vücudun aksini söylüyor." Haberlerin bugün düşeceğinin farkında ve belki de bu duygularla tek başıma mücadele etmemem için beni arayıp eve dönmemi istemesine neden olan da buydu.

"O zaman vücuduma bakmayı kes. Eğer kendini tutamazsan gözlerini oyabilirim."

"Rose-"

"*Sana yardım etmek için buradayım,*" diye hatırlatıyorum ona. "Bu benimle ilgili değil."

"Aynı takımdayız Rose," diyor bu gerçeği zorla kabul ettirerek.

"Tartışmaya çalışabilirsin ama kazanamayacaksın."

Tercümesi: *Ölüm bizi ayırana kadar savaş alanında sana yardım edeceğim.*

Teslim olmaya başlıyorum, elinin yanağıma kaymasına izin veriyorum. Alnımdan öpüyor ve ona soruyorum, "Seninle ilgili daha fazla bir şey var mı?"

"Babam aradı."

Donup kaldım.

"Ne?"

Connor pek tepki göstermez ama Jim Elson'ın Connor'la *hiçbir* ilişkisi

olmamıştır, boşandıklarında annesine oğullarının tam velayeti verildikten sonra da olmamıştır.

Connor ve Jim o andan önce birbirlerinden uzaktaydılar.

Katarina Cobalt'ın oğullarına doğduğu ilk andan itibaren soyadını verdiğini hatırlıyorum - yaygın geleneği çiğneyerek.

Connor babasının kendisi üzerinde hak iddia etmeyi hiç umursamadığını ve bunun sorun olmadığını, kendisinin de hiç kimse tarafından hak iddia edilmek istemediğini söyler. "Duygu eksikliğimiz karşılıklı," diyecektir her zaman.

Peki şimdi... Neden şimdi? Gözlerimi diktim, babasının üzerine cehennem ateşini salmaya hazırdım. "Bıçaklarımı çıkarayım mı? Bir kibrit? Çakmak sıvısı?"

"Sabahın bu erken saatinde varsayımsal bir *kundaklama*," diyor yükselen bir sırıtışla, sanki şimdiden abartılar ördüğüme şaşırmamış gibi.

Gözlerim kısıldı. "Seni şaşırtmaya çalışmıyordum. Alevli bir yıkım topu planlamaya çalışıyorum."

"Enerjinizi değerli birine odaklayın. Jim Elson hiç kimse değil. Beni avukatlar hakkında soru sormak için aradı. Biri onu internette keşfetmiş ve kendisini kamuoyunda tanınmaktan korumak istiyor. Bu, listeme eklemeyi hiç istemediğim bir görev."

Connor bu sorumlulukları kolayca başkalarının üzerine yıkabilir ama Jim Elson'a yardım etmek için kaynaklarını kullanmak zorunda kalmak onun için can sıkıcı olacaktır. Bunu sadece durumu yatıştırmak ve sorunları daha da kötüleştirmekten kaçınmak için yapardı.

"GERİ VER ONU, SENİ HIRSIZ!" Jane, doldurulmuş aslanı için üç yaşındaki Eliot'la halat çekme yarışına girerek bağırır.

Hepsi birbirlerine bağarmaya başlar ve Beckett, doldurulmuş aslanı Jane'e doğru çekerek sorunu bizden önce çözer.

Eliot kış üstü düşer, ama yuvarlanır ve hiçbir şey olmamış gibi davranır. Tom halının üzerinde sırtüstü yatıyor, *ölmüş* gibi davranıyor.

Bunu o yapıyor.

Ölmemiş. Sırıttıyor.

Gergin nefesim kaburgalarımın hançer gibi saplanıyor ve Connor bir kez daha alnımdan öpüyor, çocuklarımız elimizden kayıp gitmiş ama dikkati kısmen benim üzerimde. "Korkunçlar," diye mırıldanıyorum. *Hepsini seviyorum*. Arabamı kaldırıyor ve sonra telefonum çalıyor.

Dudaklarımı birbirine yapıştırıp odanın ortasındaki çantama bakıyorum. Onu yere koyduğumu bile hatırlamıyorum. Çağrışı duymazdan gelip Connor'ın karşısında durmayı tercih ederdim ama topuklu ayakkabılar olmadan onun 1.80'lik boyundan çok daha kısayım. Her açıdan eşit seviyede olmak istiyorum.

Belki de öyleyizdir. Saçları dağınık, gözleri morarmış. Bluzum eğri, eteğim yamuk. Babasının telefon görüşmesi. Benim yaklaşan telefonum.

Aynı anlarda kırılganlıklarımız ön planda. Aynı anda.

Connor başlar, "Cevap verebilirim-"

"Ben hallederim." Yanından ayrılıyorum, o da peşinden gidiyor ve Ben'i bir fedainin üzerine bırakıyor. Chanel çantamı karıştırdım ve cep telefonumu buldum.

Boğazım daralıyor ve huzursuzca ayağa kalkıyorum. "Doktor arıyor."

Connor, gözleriyle buluşmak için boynumu eğmek zorunda kalana kadar bana yaklaşıyor. Kendimi küçülmüş hissetmiyorum. Onun gücü ve metaneti damarlarımdan geçiyor ve eli kolumdan yukarı kayarak göğüs kemiğimin üzerinde duruyor. Azgın kalp atışlarım avucuna *çarptıyor*.

En kötüsünden korkuyorum ve o da bunun ne kadar ciddi olduğunu görebiliyor ve *hissedebiliyor*. "'Hiçbir şeyden hiçbir şey çıkmayacak,' diye fısıldıyor Connor.

Shakespeare'in *Kral Lear*'ı ve sonuna kendi sözlerini ekliyor. "En azından hiç yoktan fazlasını yapmaya çalıştın."

Sondan ikinci cep telefonu çalıyor. "Peki ya bir şeyden hiçbir şey çıkmazsa?"

"Ya öyle olsaydı" diyor, sanki bu cümle geçmişte onu takip etmiş gibi. Telefona cevap veriyorum ve doktorun sözleriyle sersemliyorum. Her hecesini sindirmeye çalışarak dinliyorum ama sonuç beni sersemletiyor. "Anlıyorum," diyorum aramayı sonlandırmadan ve telefonumu çantama bırakmadan önce.

Embriyo kabul etmedi.

Kız kardeşimin çocuğuna hamile değilim. Bunu doğru yapmak için sadece *bir* şansım daha var.

Bir şans.

Hazırlanamıyorum. Beklemekten başka bir şey yapamıyorum.

Connor yanağımı sıkıca kavradı, güçlüydü. Emrederek. "Rose." Kulağıma yumuşak bir şekilde Fransızca mırıldanıyor ama ben zorlukla algılayabiliyorum. Burada *ona* yardım ediyor olmam gerekiyordu. Sanırım bunu agresif bir şekilde ifade etmeliyim, avuçlarım göğsünde, lacivert gömleğini yumrukluyorum.

"Biz bir *takım*ız Rose," diye tekrarlıyor.

"O zaman ikimiz de kaybediyor olmalıyız." Kabaran gözyaşlarıyla gözlerim yanıyor. Başını sallıyor. "Bu bizim en kötümüz değil."

Bu en kötüsü değil.

Eliot aniden bize doğru geliyor ve "Öp, öp, öp!" diye bağırıyor.

Burnum alevleniyor, göğsüm bir çöküp bir kalkıyor. Connor beni sıkıca kavlıyor, kollarım bükülmeyen bedenim kadar sıkı kenetlenmiş, gömleğini sıkıca kavrayışımı asla gevşetmiyorum.

"Öp! Öp!"

Connor'ın parmakları yanağımdan başımın arkasına doğru güvenle kayıyor. Eğiliyor ve çenemi yukarı kaldırıyor. "Kalbini duyuyorum" diye mırıldanırken dudakları neredeyse benimkilere değiyor.

Gözlerimden yaşlar süzölüyor ve ben başımı ondan, çocuklarımızdan yana çevirmeden, o avuçladığı eliyle yüzlerimizi koruyor.

Ben de aynı şekilde usulca mırıldanıyorum, "Peki kalbimin çıkardığı ses ne?"

Sözleri içime işliyor. "Atıyor-atıyor." Dudaklarıma doğru fısıldıyor, "Benimkiyle eşit zamanda *atıyor*." Beni öpüyor, ham ve pürüzsüz duygular içimizde kesilip akıyor.

Dolabımıza, en karanlık, en loş derinliklere asla gitmiyoruz. Çocuklarımızla aramızdaki tek engel onun elinden başka bir şey olmadan açık havada öpüşüyoruz.

Güven ve kendine inanç soluyor, içimi tamamen dolduruyor.

Bu en kötüsü değil.

< 32 >

Nisan 2023

Sugar Loaf Bluff

Winona, Minnesota

RYKE MEADOWS

Daisy, Sugar Loaf Bluff adı verilen kireçtaşı kaya zirvesinin dibindeki küçük bir kayaya basıp iniyor. Ne düşündüğünü merak ederek ipimin ucuna 8 şeklinde bir düğüm atıyorum. Benim yüzümden bütün hafta Minnesota'daydık.

Yaz kampanyası için bir Ziff reklamı çekmiştim. Yeni içeceğin tadı son sekiz yılda yaptıkları her şeyden daha iyi. Etiketle sadece *Z harfi* ve yeni marka adı var: *Ascend*. Çekim için zorlu bir rotaya tırmandım. Sugar Loaf'taki bu kırk beş metrelik zirve dünkü zorlu tırmanışla kıyaslanamaz bile.

Daisy kayanın üzerinde dönüyor, beni bakarken yakalıyor ve alaycı bir şekilde soluk soluğa kalıyor. "Tıpkı kocama benziyorsun."

Gülümsedim.

O da paylaşıyor ama birlikte kayboluyorlar. Bütün hafta boyunca altımızda bir akıntı vardı. İlk embriyo başarısız oldu ve ikincisi için test sonuçları yakında gelecek. An be an ilerliyoruz ve bir zamanlar Sully'nin Jeep'inde söylediğim her şeyi birbirimize hatırlatıyoruz.

Şanslıyız. Ne olursa olsun.

Daisy kayadan düşüyor ve önce ben yanına yaklaşıp bir elimle yüzünü kavıyorum. Başparmağım uzun yara izini okşuyor. Yaşadıklarımızı hiçbir zaman gizleyemedik.

Hepsini giyiyoruz.

Yanağından öpüyorum ve gülümsemesinin geri döndüğünü hissediyorum.

"Arkanda fıstık ezmeli kek var." diye fısıldıyor.

Sulli kemerini bağlamayı bitirdiğinde omzumun üzerinden bakıyorum. Bunu gözlerinden anlayabiliyorsunuz; *hiçbir* köşeyi atlamıyor, her şeyi doğru yapmaya odaklanmış ve kararlı.

"Bitti!" diyor bana gururla. Dün beni tırmanırken izledi ve Daisy bir yapım asistanına "*Bu benim babam*" dediğini söyledi.

Daisy'den ayrılıp beş yaşındaki çocuğumuza doğru eğildim. "Bir sonraki adım ne?" Onu sorguluyorum ve ipi bir kenara bırakıyorum.

"İşimi tekrar kontrol et. Tüm tokaların çift destekli olduğundan emin oluyorum." "Olmazlarsa ne olur?"

"Düşüyorum."

Onu belinden tutup kemerini çekiştiriyorum, yeterince sıkı. "Kahrolası tokalar nerede?"

Üç yeri işaret eder: belini, sol bacağını ve sağ bacağını.

Her birini kontrol ediyorum ve sonra bacak halkalarının bükülmediğinden emin oluyorum. "Sırada ne var?"

Sulli'nin gözlerini belirleyen keskin bir konsantrasyonu var. Daisy gibi uçarı değil. Şu anda bile Daisy etrafımızda dolaşırken o odaklanmış ve sabit duruyor. Ama benim gibi lanet bir karanlıktan yoksun. O masum ve hafif.

"Bacak ilmekleri mi?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Ve sonra?"

Sulli cevap almak için mavi gökyüzüne bakar. "Um." Dudaklarına dokunur. "Halatlar mı?"

"Partnerinizin koşum takımını kontrol edersiniz ve bunun tersi de geçerlidir. Onların hayatı da senin hayatın gibidir."

Sullivan bana işaret ediyor. "Ama sadece tebeşir torbası mı takıyorsun?"

Onu kontrol etmeyi bitirdim ve ayağa kalktım. "Kahrolası bir koşum takımı takacağım ve seni emniyete alacağım." Beş yaşında. Kırk beş metrenin tamamını tırmanamaz ama rotanın küçük bir bölümünü çıkmayı deneyebilir. Bugün Sugar Loaf'u seçtim çünkü Sullivan için iyi bir spor tırmanışı.

Ve benim için harika bir serbest solo tırmanış.

Altı uzun yıl sonra ilk kez serbest solo yapacağım.

İpi almak için eğilip Sulli'ye uzatırken sağ dizim zonkluyor ama belli belirsiz. Neredeyse zihnimin arka köşelerinde. Dünden ve ondan önceki günden daha fazla acımıyor. Bana birlikte geçirdiğimiz en kötü günden çok Adam Sully'yi hatırlatıyor. *Ona* tutunuyorum. Sevdiğim şey oydu ve kaya tırmanışını onunla ne kadar güçlü bir şekilde özdeşleştirdiğimi ve o gittiğinde her şeyin ne kadar değişeceğini fark etmemiştim bile.

Reklam filmi için geleneksel tırmanış sırasında, bu gezinin sonunda serbest solo yapmaya karar verdim. Bu bir his. Bulunduğum yerde kendimi zorlama arzusu.

Geri geldi.

Tekrar hissediyorum ve bırakmayacağım.

Sulli'nin önünde çömeliyorum. Daisy elinde telefonuyla bize doğru yöneldi ama kızıma "Önce ben tırmanacağım. Tek başıma."

Sulli başını sallar.

Daisy bakışlarını cep telefonundan ayırarak ekliyor: "Onun yapabildiklerini sadece çok yetenekli profesyonel kaya tırmanıcıları yapabilir. O yüzden korkmayın. O *çok* güçlü." Daisy şakacı bir şekilde kasımı sıkıyor ve sonra kolumu yukarı doğru itmeye çalışıyor ama sanki bin tonmuş gibi davranıyor.

Nefes nefese kalmış gibi yaparak pantolonunu çekiyor.

Alnına bastırıyorum ve o da benim cevabımı bekleyerek ve Sulli'ye karşı gücümle oynayarak kendinden geçiyor.

Kızımız göğsünü kabartmaya çalışıyor. "Korkmuyorum."

Daisy kollarını ona doluyor ve Sulli Daisy'nin burnunu ilk okşayan kişi oluyor.

Onları çok seviyorum.

Sonra bir Beyoncé şarkısı anı böldü. *Lanet A*. Rose arıyor.

Daisy cep telefonuna cevap vermekte tereddüt ediyor. "Sen tırmandıktan sonra onu arayabilirim."

Eğer haberler kötüyse, bugün tırmanabilir miyim? Hayır. Tırmanamam. Tırmanamam. Dais için çok endişelenirdim ve onunla birlikte yerde olmak isterdim.

"İşte." Hücreyi gösteriyorum.

Bana uzattı, karar vermemi istedi. Cevap veriyorum. Cevap vermek zorundayım. "Hey, Rose."

"Bunu çabuk yapmalıyım çünkü baş düşmanım sonuçları öğlene kadar istedi." Belli ki Connor'ı kastediyor. "Daisy orada mı?"

"Buradayım." Daisy ahizeye konuşuyor. "Bir pasta almak isteyeceksin."

Daisy hem üzüntülü hem de mutlu anlarda pasta yiyor, yani bu hiç yardımcı olmuyor. "Ne tür bir pasta?" Daisy kaçınılmazı ortaya çıkarıyor.

"Siktir et. Sadece söyle bize."

"İşe yaradı." Rose'un sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum, benimkinin yayıldığını hissetmeden önce. *O hamile.* "...neden sessizlik var? Bir şeye ihtiyacım var."

Hoparlörü ağzıma yaklaştırdım. "Dais ağlıyor. Teşekkürler Rose." *Siktir.* Ben de ağlıyorum. Gözlerimi siliyorum, Daisy'nin yanağını öpüyorum ve o da Sulli'nin boyuna çömelip ona sarılıyor. Sullivan henüz tüm detayları bilmiyor ama mutlu olduğumuzu biliyor.

O da bize gülümsüyor.

"Sonra konuşuruz." Rose telefonu kapattı.

Daisy'nin saçlarını karıştırıyorum ve fısıldıyorum, "Gidiyorum tatlım."

Başını salladı ve bana baktı. "Burada olacağız. Winona, Minnesota'da." Kaşlarını sallıyor. Yüzünü şefkatle itiyorum ve parmağımı ısıırıyor.

Winona, Minnesota.

Ve burada duruyorum. İp yok. Koşum yok. Ellerimi tebeşire batırıyorum ve kayanın zirvesine yaklaşıyorum. Pürüzlü yüzeyi iki parmağımla kavriyorum.

Ağırlıksız.

Bedenim ve iradem beni hayatta tutuyor. Kendimi yerden kaldırıyorum, hızla bir sonraki tutamağa uzanıyorum, ayaklarımı yerleştiriyorum. Yükseliyorum. Tırmanıyorum.

Ve dağların ruhani çağrısını duyuyorum.

Tekrar merhaba, eski dostum.

LOREN HALE

"Bebek bakıcılığı yapmak istediğine emin misin?" Maria'ya sordum.

Mutfak kilerindeki kapı çerçevesine rahatça yaslanıyor. Üç yaşındaki Luna kendini fiziksel olarak büyük kuzeninin ayak bileğine bağlamış. Luna boncuk gibi kehribar gözlerle Maria'ya bakıyor, sanki Maria'ya görünmezmiş gibi yarı kıkırdıyor. Ve Maria, on beş yaşındaki yeğenim, sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi orada öylece duruyor.

"Vazgeçmek için çok geç değil," diye ekliyorum ve bir tepsi balık kroketi fırına atıyorum. "Yapacak önemli işlerin varsa başka birini çağırabiliriz."

"Ne gibi?" diye soruyor, kollarını kavuşturmuş, annesi Poppy'den bile daha "soğukkanlı". Ve ben bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. "Ev ödevi mi? Bu yıl Dalton Akademisi'nden ayrıldım, unuttun mu?"

Fırının kapağını niyetlendiğimden daha sert kapattım. "Okulu bırakmadın." Kafamın içinde babasının sesini duymaya başladım bile. Samuel Stokes tüm bu olanlar hakkında çenesini kapatamıyordu.

Kızım geleneksel bir eğitim yerine oyunculuğu seçiyor.

Kaptan Amerika'nın bu seçime üzüleceğini düşünürsünüz ama Sammy'nin keyfi yerindeydi. Gerçekten gururluydu. Sam'in büyürken Poppy gibi sanatla ilgilendiğini unutmuşum ama onun için hayallerini bir kenara bırakmış.

Ve sonunda babasının şirketi olan Fizzle'da çalışmaya başladı.

Tutkusunu seçtiği için mutlu.

Maria Luna'ya suratını asar ve uzun kahverengi saçlarını yeni yürümeye başlayan çocuğa doğru sallar.

Luna kıkırdıyor ama hiç konuşmuyor, hâlâ görünmezmiş gibi davranıyor. Dudaklarım kıvrılıyor. Çocuğum çok tatlı. Örnek A: Dinozor bornozu ve penguen terlikleri giyiyor. Örnek B: O benim çocuğum.

Maria bana, "Bir şekilde okulu bıraktım," diyor.

Ona bir bakış attım. "Ne yani, okulu bırakmak mı istiyorsun? *Ev okuluna* geçtin. Son baktığımda *okul* kelimesi hâlâ eğitim anlamına geliyordu."

Maria omuz silkiyor. "Aradaki fark aynı."

Gözlerim kısıldı. "Yüksek öğrenimini yarıda bırakmış biri olarak söylüyorum. İkisi aynı şey değil. Birinde bir şeyler öğreniyorsun, diğerinde öğrenmiyorsun." Üç yaşındaki çocuğumun önünde "bir *bok* öğren" dememek için kendimi zor tutuyorum. Fırının zamanlayıcısını kuruyorum ve tüm dikkatimi Maria'ya veriyorum. "Demek istediğim şu ki, on beş yaşındasın ve bir kariyere başladın. Bize bakıcılık yapmayı bırakırsan Lil ve ben kızmayız."

Maria bir kahkaha atar. "Birkaç bağımsız filmde oynadım Lo Amca. Büyük bir oyuncu falan değilim. Ayrıca, çocuklarla ilgili pek çok aile draması var. Bu benim için iyi bir deneyim." Duraklıyor ve sonunda Luna'yla konuşuyor, kızım için gözlerini genişletiyor. "Nereden geliyorsun Lunalien?"

Luna bulunduğuna inanamıyormuş gibi soluk soluğa kalıyor. "Dış uzay!" "Antenleriniz ve her şeyiniz var."

Luna, ampul antenleri olan ışıltılı yeşil bir saç bandı takıyor. Moffy bu sabah kıyafet kombinasyonu yüzünden ona dinoalienguen dedi.

Küçük gülümsemem uzuyor. İşte benim küçük kızım. *Tanrım*. Onu çoğu şeyden daha çok seviyorum. Çoğu lanet insanı sevdiğimden daha fazla. Moffy, Luna ve Xander kalbimde sadece Lily'nin ulaşabileceği derin bir yeri dolduruyor.

"Dur tahmin edeyim." Luna kilerde kaybolurken Maria tekrar bana odaklanıyor. "Burada kalmayı tercih edersin. Baban gerçekten korkutucu, biliyorsun.

O ortaya çıktığında öğle yemekleri her zaman berbat oluyor, bu yüzden onunla akşam yemeğinin hoş olduğunu hayal edemiyorum. Mesela..." Titriyor. "*Hayır*."

"Plesantımsı," diyorum kuru bir sesle. Yıllar boyunca Jonathan'dan ağzında kötü bir tat kalmasına şaşırmadım bile.

Lily mutfığa doğru ilerliyor, Xander kalçasına yaslanmış. Her zamankinden daha derin bir uykuda olan Xander'ın yanağı Lil'in koluna dayanmış, ağzından salyalar akıyor. Rose, Connor, Ryke ve Daisy doğurganlık sorunlarıyla uğraşırken, medya bize sızdı ve dokuz ay boyunca yeni doğan bebeğimizi neredeyse yamyamlaştırdı.

Yavaşlamadı. Yavaşlamayacak da. Doğumu uluslararası haberlere konu oldu. Neredeyse bir "asansör bebek" olduğu için değil - ve gerçekten, Jane'in doğumu Connor onu lanet olası bir limuzinde doğurduğu için *çok* daha çılgıncaydı.

Noel günü doğduğu için bile değil.

Çünkü Ryke ve Lily asansörde mahsur kalan iki kişiydi.

[Lily Calloway sadece Ryke'in katılımıyla doğuma giriyor! Bunun

versiyonları her büyük magazin gazetesinde ve

eğlence haberleri sitesi. Teknik olarak doğru. Başlangıçta orada sadece o vardı, bu yüzden şikayet edecek bir şeyimiz yok.

Gerçekleri çarpıtıyorlar. Ryke'ın karımıla benden daha yakın bağları varmış gibi gösteriyorlar. Onu bir arkadaş ve kayınbirader rolünün ötesinde önemsiyor. Bu çok aptalca ve şu anda Xander'dan başka kimseyi etkilemiyor.

Gazeteciler onun peşinden bir parça ünlü eti gibi koşuyor. Onun hayatı haber değeri taşıyor çünkü doğumu kelimenin tam anlamıyla *her yerdeydi*. Diğer çocuklar için aynı şeyi söyleyemeyiz. Bunun gibi değil.

Yayınladıkları her yeni makaleye daha fazla insan tıklıyor ve bu da onları onun hakkında daha fazla ve *daha fazla* yazmaya teşvik ediyor.

Xander şimdi nasıl görünüyor?

Xander'ı kim tutuyor?

Xander'ı nereye götürüyorlar?

Falancanın kollarında mutlu mu?

Moffy ilk doğduğunda bile bu kadar özel bir ilgi görmemişti.

Dışarı çıktığımızda, kameraların Xander'ın etrafında toplanmasını engelleyemiyoruz. Onun adını bağırmalarını engelleyemiyoruz. Evden her çıkışımızda ağlıyor. Daha bir yaşında bile değil ve bu çok korkunç. Yapabileceğimiz tek şey Xander'ı yakınımızda tutmak ve ona hiçbir şeyin ya da kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğimizi söylemek.

Bazen yeterli gelmiyor. Maria ellerini ağzına götürür. "Yoklama!" "Maximoff!" Yukarıdan duydum.

Kızım kafasını kilerden çıkarıyor. "Luna!"

"Xander." Lily bebeğimiz adına konuşuyor, salyasını gömleğinin koluyla siliyor ve sonra onu Maria'nın uzanmış kollarına bırakıyor.

Maria bebeği kucağına alır ve ileri geri sallar. "Cobalt çocuklarının yoklama yaptığını duymalısın. Berbatlar. Hepsi tam adlarını kullanmakta ısrar ediyor ve sonra da birbirlerini düzeltiyorlar. Beckett hâlâ Charlie'den önce doğduğuna inanıyor."

Lily, bizim çocuklarımızın Connor ve Rose'unkilerden daha iyi bir şey yaptığı gerçeğine gülümsüyor. Bahse girerim Cobalt malikanesinde kaos vardır, ama asla yıpranmayan Connor muhtemelen kasırgayı sağanak yağmur gibi görüyordur.

Maria orada sadece Connor ve Rose'un üçüncü bir ele ihtiyacı olduğunda bakıcılık yapıyor. Zaten nöbetçi iki dadıları var. Çoğunlukla Maria çocuklarımıza ve nadiren de olsa Sullivan'a yardım ediyor.

Maria, Xander kucağındayken kısık bir sesle, "Görünüşe göre buradaki işleri hallettim," diyor. "Siz ikiniz cehennemin dibine ya da annem Jonathan'ın evine ne diyorsa oraya gidin."

"Şeytan'ın ini aslında caddenin karşısında." Kuru bir gülümseme gösteriyorum. "Şeytan'ın harika topukları var," diyor Maria, Rose'dan bahsettiğimi anlayınca.

Ona bir bakış daha attım. "Tam bir hayal kırıklığısın, Maria Stokes. *Bana* çekmişsindir diye düşünmüştüm." Buna hiç inanmamıştım. Kendimi bildim bileli Maria Rose'a saygı duyardı. "Benim daha iyi görünüşüm, daha iyi geri dönüşlerim var-"

"Ama daha iyi bir gardırop değil." Maria gülümsüyor. "Rose kraliçedir, Lo Amca. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama o senden çok daha belalı."

Yüzümü buruşturmuş gibi yapıyorum. "Kulaklarım kanıyor."

Luna bana doğru koşuyor. "Baba! Bay Zebra Kek seni daha iyi

hissettirecek." Koltuk altında bir kutu Little Debbie tatlısı var.

Elimi uzattım. "Teşekkür ederim, aşkım."

Luna plastik ambalajlı tüm zebra keklerini elime bırakıyor. Lily kulaktan kulağa sırtıyor ve benim gülümsemem de genişliyor. Bir pasta alıp Lily'nin arkasına geçiyorum. Kollarımı omuzlarına doluyor ve çenemi başına yaslıyorum.

"Gidelim aşkım." Eşimi kapıya doğru yönlendiriyorum, o küçük adımlar atarken ben kısa adımlar atıyorum.

Lily bana bakıyor, bir an için dudaklarıma sabitleniyor.

Onu öpmek yerine başımı eğdim ve dilimi kulağına soktum. "Lo!"

Koluma yapıştı.

"Doğru, unutmuşum." Lily'yi hâlâ öpmedim. Hafifçe Maria'ya doğru dönüyorum. "Erkek yok!"

Maria inliyor. "Lo Amca." Kaşları kalkıyor. "On beş yaşındayım, okulu yeni bıraktım.

-Yani, evde eğitime geçtim ve son iki filmimde kırk yaşındakiler benim yardımcı yıldızlarımdı. Aşk hayatım yok."

"Güzel."

Bunun üzerine bana gülümsedi. "Gerçek Şeytan'la iyi eğlenceler."

Benim babam. Maria ona bu şekilde hitap etmekte bir sakınca görmüyor çünkü hepimiz onun önünde ona daha kötü şeyler yakıştırdık. Kapıya doğru giderken Lily'nin yanağına bir öpücük konduruyorum. Muhtaç bir ifadeyi bastırdığını görüyorum, ama dudaklarını yalıyor ve parmağını kemerimin halkasına takmak için dönüyor.

Fuayeye ulaştık ve onu hızlıca önden sırt üstü kaldırdım. Bacakları belime dolanıyor, elleri boynumda. Bilinçsizce bana sürtünüyor. Boğazımdaki düğümü yutuyorum, kanım ısınıyor.

Onu göğsüme yasladım. "Sen. Ben. Araba.

Şimdi." Sonra Lily Hale'i gerçekten ama

gerçekten öpüyorum.

Sadece bir anlığına nereye gittiğimizi unutmak.

* * *

"Onun yanında olmalıydım." Garrison babamın çalışma odasında volta atıyor, parmaklarının arasında bir sigara döndürüyordu. Willow'la evlenmeden yaklaşık bir ay önce, yani bir yıl önce sigarayı bırakmıştı. Bu yüzden Ryke her birini kapıp götürüyordu. Ağabeyim yanmamış sigarayı Garrison'dan alıyor ve çöp kutusuna atıyor.

Garrison umursamayacak kadar endişeli.

Babamın masasına yaslandım, elimde şişe içinde bir gemi vardı.

"Willow bunu kendisi yapmak istedi."

Ryke, Willow'un da bulunduğu yerden hoşlanmadığı için koridorun kapısına ters ters bakar. Koridorun sonunda sağa, sonra sola dönün ve Hale malikânesinin kaliteli yemek salonuna ulaşın. İşte orada. Onunla birlikte.

Şişe içindeki gemiyi Ryke'a doğrultuyorum. "Sen," diye bağıriyorum. Bana doğru zar zor dönüyor. "Babam kendi kızına hiçbir şey yapmayacak..." Kardeşimin yüzümde yaktığı parıltıya bakıp duruyorum. Neredeyse benimkine rakip olabilirdi - neredeyse, ama tam olarak değil.

Mesajı duydum: *Babamın sana hiçbir şey yapmadığı gibi mi?*

Kollarını kavuşturur.

Garrison daha da

gerilir.

Ne zamandan beri gerilimi azaltmak zorunda olan ben oldum? *Connor Cobalt hamile karısını gerçek şeytanla yemeğe tercih ettiğinde.*

"Daisy ve Lily onun yanında," diyorum ikisine de. Şu anda pozitif olmak için yapabileceğim en iyi şey bu. "Bana şeker gibi davranmaya çalışmayın.

İkinizi neşelendirmek için. Ancak bu kadar acıya dayanabilirim."

Kızlarla birlikte olacaktık ama bizi çalışma odasına sürdüler. Lily "öfkeli üçlü" kartını çıkardı ve ikimiz de yumuşadık. Bu bizim paylaşacağımız bir haber değil. Willow ve Garrison'ın. Onunla birlikte olacaktı ama o odadayken haberi verirlerse Jonathan'ın çıldıracağını düşünüyor.

Şu anda aralarında bu kadar husumet var.

Connor, Garrison'ın Jonathan Hale'in *tek* damadı olarak "en imrenilmez konumda" olduğunu söyledi. Gelinlerine *kızları* gibi davranıyor ama aynı saygıyı damadına nedense göstermiyor.

Babam hiçbir zaman kadınlara ve erkeklere aynı şekilde davranmadı. Bu yüzden şaşırmadık.

Garrison ayağıyla bir vazoyu devirir. Koyu renkli ahşap dolaplara doğru adım atar.

Tüm kitapları ve bibloları tokatlamaya başlamadan önce, "Hizmetçi bunları toplar" diyorum.

Garrison durur. Düşünüyor. Sonra deri koltuğa doğru adım attı. Tekrar duruyor ve siyah ceketinin bir ipini çekiyor. Gardırobu babam için kolay bir saldırı oldu ve zaten ölümüne oynandı.

İşe böyle mi gidiyorsun? Takım elbisen bile var mı?

Ryke en çok hakaretlerden nefret eder. Çünkü akşam yemeklerinde ve öğle yemeklerinde eşofman ve tişört giyiyor ve babamız bunun için ona hiç kızmıyor.

Connor'ın dediği gibi. Jonathan Hale'in damadı olmak farklı ve en imrenilmez pozisyonudur.

Henüz kimse bir şey söylemedi ve hava hala yoğun. Connor Cobalt olduğumu hiç iddia etmedim. Şimdi şişedeki gemiyi deri mobilyalara doğrultuyorum. "Bekâretimi o kanepede kaybettim."

Boğulmadan anılara milyonlarca kez dokunabilirim.

Garrison saçma sapan düşüncelerinden uyanıyor, yüzü *ne oluyor* der gibi bana bakıyor. "Bekaretini bir *kanepede mi* kaybettin? Ne oldu, kaçık baban balo gecesi yatak odanın kapısını mı korudu?"

"Uh, hayır. On dört yaşındaydım." Şişeyi masaya geri koyuyorum ve Ryke'in bakışlarıyla buluşuyorum. İkimiz de bunu düşünüyorduk. Çocuklarımız *on dört* yaşında bekaretlerini kaybediyor.

Ryke başını bana doğru sallıyor. "Böyle bir şey olmayacak. Daha *çok* gençsin."

Garrison diyor ki, "*Ne zaman* yaşlı olduğunu anlarsın."

O zaman yaşlanmış olmalıyım. "On dört, on beş, on altı, hatta yirmi yedi, çocuklarımin... hmm, *sonsuz*a kadar bekâr kalmasını isterim." Bir yarım gülümseme daha takınıyorum. Moffy'nin sadece *altı* yıl içinde bekaretini kaybetmesini düşünemiyorum. Luna'yı pelüş bir hayvandan başka biriyle yatakta düşünmeye kalkarsam boynumdaki damarı patlatırım.

"Benim için sorun değil," diye onaylıyor kardeşim.

Garrison deri koltuğa oturdu. Elleriyle yüzünü ovuşturuyor ve bekâret hikâyemin artık aklından çıktığını fark ediyorum.

Ryke ve ben endişelerimizi paylaşıyoruz ve sonra kardeşim Garrison'a bir çuval fırlatıyor - dürüst olmak gerekirse... o çuvalın nereden geldiğini sormuyorum.

Garrison, çuval koluna girerken kafasını kaldırıp bakıyor. "Ne?"

"Sen ve Willow birer yetişkinsiniz." Ryke evli olduklarını eklemeyi, ki bu Jonathan için gerçekten önemli değildir. Hatta şunu da eklemeyi

İkisinin de durumu iyi. Garrison Cobalt Inc. şirketindeki işiyle, Willow da Londra'da bir Süper Kahramanlar ve Çörekler dükkânı açarak. Mağaza henüz ilk aşamalarında ama o şubeden sorumlu ve arada bir Londra'ya uçuyor. Bu babam için de önemli değil. Mesele para değil.

Bu sadece kişisel.

"Sanki umurunda da," diye tersliyor Garrison.

Ryke parmağını kapıya doğru uzatıyor. "Hamile olduğu için üzülmesi için hiçbir neden yok."

Ve işte oldu. Willow

hamile.

Superheroes & Scones'da beni bekleyen on yedi yaşındaki kayıp kız değil. Yirmi beş yaşında ve hayattan ne istediğini biliyor. Willow bana söylediğinde, sadece "Garrison ve ben asla geriye, *eskiye dönmek* istemiyoruz" dedi. Birbirleriyle tanışmadan önceki zamanı kastediyordu. "Birlikte bir aile kurmak istiyoruz..." Gözlüklerini yukarı kaldırdı. "*Bizim olan biri.*"

Mantıklı geldi.

Mantıklı.

Philly'de yaşamak, istikrarlı kariyerler - birlikte daha net bir gelecek ve bundan sonra istedikleri her şeyi gördüler. Böylece bir bebek sahibi olmayı denediler.

Garrison avucunun içiyle agresif bir şekilde gözlerini ovuşturuyor. Sanki Jonathan Hale'in kâbusundan uyanmaya çalışıyormuş gibi. "Benimle konuşmak istiyorsa, bence yalnız konuşmalı." Kahverengi saçlarını alnına doğru itiyor. "Dürüst olmak gerekirse, ikinizin bana akın etmesine ihtiyacım yok. Ben çocuk değilim."

Yirmi beş yaşındayken Ryke Yosemite Triple Crown'a tek başına tırmandı, Daisy ile çıkmaya başladı ve Greg Calloway ile birlikte oldu. Yirmi beş yaşındayken Moffy'ye sahiptim, Garrison'ın da dahil olduğu bir mahalle kavgasını yeni bastırmıştım ve arka bahçemde bir Cadılar Bayramı partisi vermiştim.

Anladım.

O artık bir yetişkin ama bir yanım onu hep hiç sahip olamadığım küçük kardeşim gibi görecektim.

"Ama ben babamı tanıyorum," diye karşı çıkıyorum. "Biz orada olursak daha iyi olur." Ryke başıyla onaylıyor.

Garrison derin bir nefes verir. "Ondan hoşlanmıyorum. Onu *asla* sevmeyeceğim ama iki oğlunu baktan bir destek olarak getiren korkak küçük bir çocuk yerine beni bir erkek olarak görmesini tercih ederim."

Ryke gözlerini deviriyor.

Benimkiler daralmaya devam ediyor, ciddiyet göğsümde, omuzlarımda ve başımda ağırlaşıyor. İkimiz de Garrison'ı korumak istiyoruz, onun anladığından bile daha fazla. Babamızla olan ilişkimiz zehirli. Bunu görebiliyorum. Anlıyorum. Ve tüm sözlü saldırıları kaldırabilirim. *Her şeyi* kaldırabilirim. Ama Garrison'ı başka bir zehirli ilişkinin içine çekmeyi kaldıramam - kardeşleriyle olan ilişkisinden kendini koparmışken olmaz.

Garrison'ın mavi-yeşil gözleri benimkilere sabitlendi. "Ben halledebilirim." Sessizlik odayı kaplıyor.

"Muhtemelen üstesinden gelebilirsin," diyorum, sessizliği ilk bozan ben oluyorum. "Bu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor."

Bakışları daha da kızışıyor. "Bunu yapmam gerek." Son notu duyuyorum: *Willow için*.

"Yapamazsın." Sivri sesim boğazımı kesiyor. Masadan kalkıyorum.

"Onun gözünde *asla* bir erkek olamayacaksın. Bunun seninle hiçbir ilgisi

yok,

ve onunla ilgili her şey."

Ryke'in bana odaklandığını hissediyorum. Yanan bir lamba gibi. Yoğun. Gözlemci.

Hatta tereddütlü. Zamanımın çoğunu babamızı savunarak geçiriyorum. Ryke beni sarsan kişi. Bana neler olduğunu anlatıyor. Gözlerimi açmaya çalışıyor.

Gerçekten yüksek sesle söylemediğim gerçeklerim var. Bir süredir değil. Belki de hiç.

Garrison bakışlarını kaçırır. "Evet, Willow bana bazı şeyler anlattı... ama onun kendisine karşı her zaman iyi olduğunu söyledi."

Çünkü ayıklık onu değiştirdi. Çünkü o bir kız. Çünkü Ryke ve ben, ona en ufak bir hakaret etse onunla konuşmayı keseriz.

"Her şeyi bilmiyor," diyorum ona, "ama şimdi eskisinden çok daha iyi." Zihnim dönüyor ve tüm yıllar boyunca hızlanıyor. Kaydettiği tüm ilerlemeleri.

Bir zamanlar olduğu kadar korkunç değil. Garrison'ın dırdırına rağmen Ryke'in kaya tırmanışını hep destekledi. Çizgi roman sevgimi hep destekledi.

Devam ediyorum, "Hâlâ onu harekete geçiren bazı şeyler var. Sanırım ona benim hazırlık okulundaki halimi hatırlatıyorsun." *Kayıtsız*. Bir işi olmasına rağmen. *Alaycı. Dünya için ölü*. Garrison tembel bir hava yayıyor. Sanki senden başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi.

Garrison Abbey'i tanıdığım için onu asla tembel olarak nitelendirmem. Çok zeki biri ve kod yazmaya benim çizgi roman okumaya harcadığımdan daha fazla zaman harcıyor. Ve ben bir ton çizgi roman okurum.

Garrison yine sessizleşiyor ve ellerine bakıyor. Başını sallamaya başladığını görüyorum, hâlâ babamı yalnız görme fikrine takılmış durumda. Onların nasıl

babamın hepimizin nefret ettiği birine dönüşmesi. Bunun olmasına izin veremem.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Söylemeye çalıştığım şey..." Bir ara veriyorum. *Söyle. Söyle.* Çenem keskinleşiyor ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırarak çalışma odasının ortasında duruyorum.

Söyle.

Garrison sandalyeden bana bakıyor.

Söyle. "Babam hayatımın büyük bölümünde beni sözlü olarak taciz etti ve seni o çapraz ateşe sokmaktansa dizlerimi kırmayı tercih ederim. Yani ona ulaşmak istiyorsan, beni geçmen gerekecek."

Ryke sesli bir nefes verdi. Şaşırdı çünkü gerçek kelimeyi ben söyledim. Geçmişte bu ifadeyi kabul etmiştim. Başımı salladım. Ama hiç bu şekilde söylediğimden şüpheliyim.

Yüz hatlarım Ryke'a doğru keskinleşiyor. "Ne var, ağabey?" Onun buğulu gözlerini görünce gözlerim yanıyor ve camlaşmaya başlıyor.

Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor. Sonra bana başını sallıyor, o tek harekette o kadar çok şey var ki. Özür, benim için gurur, sevgi, hem de çok fazla sevgi.

Ben de başımı sallıyorum.

Ryke'ın arabamı bir benzin istasyonuna çektiirdiği günü hâlâ hatırlıyorum. Orada dedi ki: "*Babamız sana kötü davranıyor. Sözlü tacizde bulunuyor ve senin kafanı karıştırıyor.*"

Ona *söyledim, biliyorum.* Bir parçam hep biliyordu. Ryke'tan önce kimse benimle bu kelimeyi kullanmamıştı.

Geçmişimle yüzleştim. Olanlar hakkında konuşabiliyorum. Babama olan sevgimin hiç azalmadığını bile itiraf edebilirim. Her şeye rağmen.

Beni bıçakla deşse yine de onu severdim. Yıllar süren terapiden sonra, bunun kısmen kendi güvensizliğim olduğunu anladım.

Sevilmediğimi hissetmekten.

Beni sevebilecek tek kişi o olabilirmiş gibi hissetmek.

Ve birinin onu sevmesini umutsuzca istiyor. Aynı olduğumuza inanmak. O da benzer bir acı hissediyor olmalı ve bu acının geçmesini istiyor.

Kalbimde babama karşı bir nefret yok. Ryke benim için her şeyi taşıyor ama Jonathan Hale ile olan ilişkiyi Garrison'a yüklemek istemezdim. Ya da başka birine.

Garrison'ın cevap verecek zamanı yok.

Kapı açıldığı anda kanım donuyor. Babam içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Saçları ağarmış, biberden çok tuza dönmüş.

Ben hâlâ kardeşimle birlikte ayaktayım ama babam çalışma odasına girer girmez Garrison sandalyeden kalkıyor.

"Sen." Babam Garrison'ı işaret etti. "Konuşmamız gerek."

"Burada konuşabilirsin," diye söze giriyor Ryke. Kardeşim sadece Garrison'dan değil, benden de sorumlu hissediyor.

"Aslında." Garrison ceketinin fermuarını çeker ve telefonunu kot pantolonunun cebine sokar. "Ben çıkıyorum."

Babam fiziksel olarak kapının önünde durdu. "Küçük bir korkak olma. Sana tek kelime bile etmedim."

Ryke ve ben Garrison ve babam arasındaki mesafeyi dolduruyoruz, böylece yakın durmuyorlar.

"Küçük korkak mı? Bu çok hoş," diyor Garrison kuru bir sesle.

Babam gözlerini deviriyor ama her zamankinden daha fazla çabaladığını söyleyebilirim. Ellerini ceplerine sokuyor. "Sadece otur."

Garrison bunu düşünür. "Kız arkadaşım için durumu daha da kötüleştirmemeye çalışıyorum, bu yüzden üzerime geldiğin anda işim biter." Oturur.

Babam başını salladı. "Bu adil." Omzunu kapıya yaslıyor. "Madem aileyiz, sana bu nezaketi göstereceğim."

"Oh şimdi aile olduk. Ayakkabının altındaki boktan bu ani yükselişi kaçırmış olmalıyım."

Babam kısa bir kahkaha atıyor. "İşte bu yüzden hiç arkadaşın yok-"

"Siktir git," diye küfrediyor Ryke.

"Baba." Ona başımı salladım. Ben küçükken babam da *bana* böyle söylerdi. Garrison ben değilim. Yemin ederim babamın gözlerinde pişmanlık vardı.

Garrison araya giriyor, "Her neyse. Bana ne söylemek istiyorsun?"

"Tebrikler," diyor babam çok daha neşeli bir tonda. "İ
Bununla başlayacaktım ama önce siz saldırdınız."

"Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor Ryke, sanki babamız deliymiş gibi.

Yine de onu anlıyorum. "Yani senin için sorun yok mu?" Garrison kaşlarını çatıyor.

"Willow mutluysa, ben de mutluyum. Ve onu gördüğüm en mutlu an." El sıkışma ya da puro içme teklifi yok. Çünkü ekliyor, "Bu konuda Loren'den farklı olacağını düşünmüştüm." Moffy'den bahsediyor. "Sana verdiğim prezervatif kutusuna ne oldu?"

Kaşlarım havaya kalktı. *Babam Garrison'a prezervatif vermişti.*

Neredeyse gülecektim. Garrison irkildi. "Birincisi, hamilelik bir kaza değildi. İkincisi,

O boku çöpe attım. Kendim alabilirim."

"Savurganlık, ama belki ben de aynısını
yapardım."

Garrison kendisiyle Jonathan arasındaki karşılaştırmadan tiksiniş görünüyor. Tekrar ayağa kalkar ama ne saldırgan ne de savunmacıdır. O tarafsız. Babam tarafsız. Garrison soruyor, "Bu kadar mı?"

"Sen benim favorim değilsin," diye hatırlatıyor ona.

Garrison omuz silkiyor. "Sen de benim değilsin." Kapıya doğru gidiyor. Ben de Ryke'la birlikte onu takip ediyorum ama Jonathan Hale hâlâ çıkışı engelliyor.

"Bu o değil."

Garrison durdu.

Babam, "Kızımı ve bebeğini bırakıp gidersen, seni bulur ve kanını sonuna kadar akıtırım," derken bakışlarını yakalıyor. Duraksıyor. "Sonra da bir daha asla ürememeni sağlamanın bir yolunu bulurum. Anlaşıldı mı?"

Söylediği onca şey arasında bu oldukça hafif.

Garrison, "*Bizim* bebeğimiz. Sadece onun değil."

Babam rahatça kenara çekildi. "Sol kulak zarında bir sorun mu var? Diğerlerini duymadın mı?"

"Kanımı akıtmak, aletimi kesmek, evet, hepsini duydum." Başını sallıyor. "Müthiş. Biri onun kalbini kırsa ben de aynı şekilde hissederdim. Willow'u seviyorum ve hiçbir yere gitmiyorum, bu yüzden en az sevdiğin kişi olmamla baş etmek zorundasın."

Babam içecek arabasına doğru yürüyor, gümüş tepside sadece su ve limon var. "En sevmediğim kişi olduğunu hiç söylemedim." Bir sürahi su aldı. "Sadece en sevdiğim değilsin."

"En az sevdiğin kim?" Garrison sormak zorunda.

Babam kristal bir bardak doldurdu. "Siz üçünüz eşlerinizin yanına dönmelisiniz. Eminim dışarıda dedikodu yapıyorlardır."

Ryke kapıdan çıkmadan önce cinsiyetçilikle ilgili bir şeyler homurdandı. Ben de Garrison'la arkadan takip ediyorum. *Tarafsız*. İşlerin durumunu burada bıraktılar.

Babamın dünyasında, bu aile olarak kabul edilmek için yeterli.

Artık ev gibi hissettirmeyen bir malikanenin loş koridorunda yürürken Garrison bana "En az sevdiği kim?" diye soruyor.

"Connor Cobalt."

Garrison bir kez başını sallar ve nedenini sormaz. Geçmişlerini duymuş. Babam Connor'dan özür dilemiş olsa da, hala Connor Cobalt'ın hayranı değil. Neden? *Çok basit*.

Jonathan Hale yenilmekten nefret eder ve şimdiye kadar sadece bir adam onu gerçekten yenebilmiştir. Ve muhtemelen sadece bir kişi yenebilecektir.

CONNOR COBALT

Şükran Günü yemeğinden sonra Ryke ile bulaşıkları yıkadık. Bulaşık makinesi ilk yükü alamadan bozuldu, bu yüzden onları elde kurutuyoruz. Gözlerinin nereye dikildiğini anlamak için bakışlarını takip etmeme gerek yok.

"Ona ne kadar çok bakarsan, o kadar çok oturmaz." Kurutması için ona bir tabak uzatıyorum ama yirmi haftalık hamile Rose'a bakmaktan dikkati dağılıyor. Kızgınlığım yavaşça yüzeye doğru çıkıyor ve çoğunu aşağı itiyorum. "Daha açık bir ifadeyle, ki belli ki buna ihtiyacın var, *endişeni şişele.*"

Tabağı yüzünün önünde çeviriyorum.

Kendini toparladı ve tabağı elimden aldı. "Beş dakika önce yaptım ve o hâlâ ayakta." Amacımız aynı. Rose'un rahat olduğundan emin olmak. Sorun da bu: Ryke, Rose'un zihninin işleyişini kavrayamıyor, ben ona koçluk yapmaya çalışsam bile.

En iyi öğretmen benim, yani başarısızlık tamamen onun.

"Ona her zaman davrandığından farklı davranamazsın." Lavaboya daha kirli kâseler koyarken bulaşıklar birbirine çarpıyor.

"Genelde endişelenirim."

"Sizi temin ederim, bu şekilde değil." Hepimiz bu bebeğe ilk bebeğimizmiş gibi davranıyoruz. Tek avantajı Ryke'ı anlıyor olmam. Rose'u anlıyorum. Hepsini birbirlerini anladıklarından daha iyi anlıyorum. Rose'un hamileliğinin parlayan ışığı olan Daisy'yi de anlıyorum. İkisi de birlikteyken neredeyse parlıyorlar.

Ryke bakışlarımı tutuyor. "Sadece ona bak ve bana acı çekmediğini söyle."

"Yemek bittiğinden beri boş sandalyesinin yanında ayakta duruyor. Ayakları ağrıyor. Sırtı ağrıyor. Senden nefret ediyor ama benden nefret ettiği kadar değil ve ikimizin de vücudunu tartışmayı bırakmamızı diliyor. Rose'u tanıyorum," diyorum ona. "Anlamak için ona gözümü dikip bakmama gerek yok. Beni kendinle karıştırdın."

Çenesi sertleşir. "Gözlerimi dikip *bakmıyorum*."

"Evet, öyle." Çoğu insanın izin verdiğinden daha uzun süre baktığını gördüm.

Ryke tıraşsız çenesini ovuşturuyor. "Bu benim için çok zor," diye itiraf ediyor. "Bu çok açık."

Parlıyor.

"Evet?" Gülümsemeye başladım.

"*Bana da söyleyebilirdin*."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yani sana yalan söylememi istiyorsun."

İnliyor ve lavabonun musluğuna bir bulaşık bezi fırlatıyor. İkimiz de birbirimizle evlenmeyi kabul etmedik ama işte buradayız: birlikte bulaşık yıkıyoruz, *birlikte* bir şekilde bebek sahibi oluyoruz ve birbirimizi çok uzun zamandır tanıyormuşuz gibi didişiyoruz.

Ki bizde var.

"Bunu kendin için zorlaştırıyorsun," diyorum ona. "Nefes al. Rahatla. Belki yogayı deneyebilirsiniz, anne adaylarına iyi geldiğini duymuştum."

"Çok komik." Sözlerimle rahatladı. Anlıyor. Hamile olan Rose ve bir sorun olsaydı ona söylerdi. Beni dışarıdan uyarmazdı çünkü uyarmak zorunda kalmazdı. *Hemen* anlardım ve onun yanından başka bir yerde olmazdım.

Saatimi kontrol ediyorum. Yeterince uzun süre dikkatini dağıtmıştım. "Şimdi oturuyor."

Kurnazca kontrol etmeye çalışıyor ve omuzlarının düştüğünü görüyorum. "Tanrıya şükür."

"Ya da gerçekten yardım eden birine teşekkür edebilirsin." *Bana.*

Ryke sırf beni kızdırmak için sessiz kalıyor ama ben ona bu zevki tattırmıyorum. "Oh kahretsin!" Moffy bağılıyor, ardından daha fazla adam yenilgiyle inliyor.

Arkamızda, iki düz ekran televizyon yan yana, iki takım pufların üzerinde. Kızlar erkeklere karşı. Jane ve Moffy sadece iki oyun kumandasına sahipler, düğmelere hızla basıyorlar.

Dördüncü Derece çizgi romanından Sorin-X her birinin ekranında, hem aynı oyunu oynuyor hem de hikayede ne kadar ilerlediklerini takip ediyor. Garrison'ın yarattığı oyun. Kaynaklarımı ve zamanımı yatırdığım oyun. Kasım ayının başında rekor satışla piyasaya çıktı ve eleştiriler onun yeteneğini doğruladı.

Orijinal bir şaheser...

Oyun dünyası hiç bu kadar büyüleyici bir macera görmedi... Hiç bitmesini istemeyeceksiniz...

Oyunu o kodladı, bu da işlevselliğin, hikayenin ve oynanışın ilk olarak onun zihninden çıktığı anlamına geliyor. Kimsenin ondan daha gururlu olduğunu sanmıyorum.

Lo'dan daha fazla.

"A-B-çek-tersine," Charlie Moffy'ye koçluk yapıyor, oyunda ilerlemesine yardımcı olmaya çalışıyor. Charlie'nin özel hareketleri ezberlemesine Tom'un ilgisizliğine şaşırdığım kadar şaşırmadım. Üç yaşındaki çocuğum sanki pufun üzerine yüzüstü atlamış ve oradan hiç kımıldamamış gibi görünüyor.

Rose ayağa kalkar, elinde birkaç üç halkalı klasör vardır.

Bir zamanlayıcı vızıldıyor. Garrison iki takıma da "Değişin" diye sesleniyor.

Moffy kumandayı babasına verir. Sonra Jane kendininkini Lily'ye vermeye çalışır ve Lily oynamasının istenmesini beklemeden kumandaya sıcak patates atar.

Rose bize doğru kayarken Ryke ve ben ellerimizi bulaşık bezlerine kuruluyoruz, bir eli sırtının alt kısmına yerleşmiş. Her hamilelikte vücudu bir öncekinden daha çabuk ağrıyor. Bunun nedeni topuklu ayakkabılarının ve fazladan ağırlıkla sırtını dik tutmaya zorlamasının bir kombinasyonu.

Henüz ona yaklaşmadım ama o ada tezgahı ile lavabonun arasında durdu. "Bu eşit görünüyor mu? Kızlara anket yaptım ama sonuçlar son *derece* taraflı." Rose hamileyken daha çok insan onu yatıştırıyor.

Siyah klasörü kaldırıyor ve bize ön yüzüne karalanmış başlığı gösteriyor.

Tom Carraway Cobalt'ın Stilinin Evrimi

"Carraway çarpık, sevgilim."

Gözleri işinde alev alev
yanıyor.

Ryke dosyayı işaret ediyor. "Bana çok düzgün görünüyor."

"Eğer Ryke yerine bana güvenmiyorsan, o zaman yanlış bir unvandan daha büyük bir sorunumuz var demektir" diye araya girdim.

Rose başlığı tekrar gözden geçiriyor. "Bana ikinizin toplamından daha çok güveniyorum... Bu lekeli mi?" Bu sefer sadece bana soruyor.

"Hayır."

Rose'un delici gözleri dudaklarıma kayıyor. Burnu parlıyor, gözlerinde daha az kavga ve daha çok yumuşaklık, sıcak magma gibi. Kıvılcım saçan ateş değil, kabaran alevler değil. Sadece erimiş lav. Onun nadiren eriyen ifadesi beni *tüketiyor*.

Başımı eğiyorum. Sandalyesine dönecekmiş gibi yana kayıyor ama burada kalıyor. Rose tartışmasız bir şekilde *aşırı* tahrik olmuş durumda.

Bir iki dakika daha bekledikten sonra bana döndü ve "Bu çirkin mi?" diye sordu. Dosyayı ikinci sayfaya kadar açtı. Tom'a, düz siyah bir gardıroptan gotik öğeler içeren siyah bir gardıroba geçene kadar moda ruh eşi diyordu: hayaletler, kafatası ve çapraz kemikler, mezar taşları.

Üç yaşında ve ağabeyinden ciddi şekilde etkilenmiş olsa da Rose, Eliot'un Tom gibi baskı giymeyi reddettiğini ve siyahtan önce koyu kırmızı, yeşil ve moru sevdiğini söyleyecektir.

Arkamdaki musluğun sesini duyuyorum, Ryke bulaşıkları yıkamaya devam ediyor. "Tüm sayfa mı?" Soruyorum.

"Üç halkanın dışarı çıkma şekli. Başka bir cilt mi kullansam?" Cildi kendine doğru çeviriyor, bakışları benden cilde doğru kayıyor.

Aramızdaki gerilim artıyor.

"Hayır."

Sığ bir şekilde nefes alıyor ve bana doğru adım atıyor, ama sonra uzaklaşıyor.

Arkasından yaklaşıp elimi çıplak boynunun dibinde gezdiriyorum, diğer elim köprücük kemiğinin üzerinde kayıyor. Kulağına fısıldıyorum, "Tavsiyemi ister misin, Bayan En Yüksek Onur?" Dokunulamayacak kadar sıcak. "O zaman sana banyoya kadar yürümeni, bacaklarını bir arada tutmanı ve içeride beklemeni tavsiye ederim."

Sert, bükölmez - bacaklarının uzunluğunu tarıyorum, ellerimden biri kışına iniyor. "Dépêche-toi, chérie." *Acele et, sevgilim.*

Elindeki dosyayı tezgâhın üzerine bırakıyor ve ters ters bakmak yerine sırtını bana dönüyor, topuklarını yere vuruyor. Rose banyoya yöneldi.

Düğmeli bluzumun kollarını yukarı sıyırdım ve dosyayı kirli tezgahlardan uzakta bir bar taburesinin üzerine koydum.

"O iyi mi?" Ryke bana soruyor, endişesi geri çekilemiyor.

"O senden daha iyi."

Ryke beni tersledi.

Gitmeden önce Rose'u kontrol edeceğimi söyledim. Çok kısa bir koridordan geçiyorum, buradan tüm mutfak ve yaşam alanı hâlâ görülebiliyor. Kapıyı çaldım. "Ben Connor, hayatım."

Kilit sesini duyuyorum.

Kapıyı açıp tekrar kilitliyorum. Minimal banyoda bir küvet, tuvalet ve beton lavabo var, çatı katının geri kalanı gibi endüstriyel tarzda.

Rose arkasındaki lavaboyu kavırıyor, boynu sanki kendi savunmasızlığı onu korkutuyormuş gibi uzamış. Saniyeler içinde ona ulaşıyorum, gövdesinin üzerinde yükseliyorum. Ellerim şefkatle omuzlarında ve belinde geziniyor.

Alnından öpüyorum ve fısıldıyorum, "Benimle güvendesin." *Benimle güvendesin.*

Pazularıma şiddetle yapışıyor ve sonra ne kadar itaatkâr olduğunu saklamaya çalışır gibi bir eliyle yüzünü kapatıyor. Beni gözleriyle kazığa oturtmaya çalışmıyor. Ölüm tehditleri savurmuyor ve bilerek direnmiyor.

Elini çekiyorum ve sonra saçlarını okşuyorum. "Rahatla," diye mırıldanıyorum en yumuşak ses tonumla. "Seni asla incitmem Rose." Böyle hissettiğinde ona her zaman güven vermeye devam ediyorum.

Nefesi tekrar sığlaşıyor ve başını omzuma doğru yönlendiriyorum. O sakinleşirken, elimi elbisesinin altından geçiriyorum ve parmaklarımı külotuna sokuyorum. Onları yırtıp çıkarıyorum. Titriyor ve başını bir parça yukarı kaldırıyor.

Parmaklarımı bacaklarının arasında gezdiriyorum.

Sırılsıklam olmuş.

Rose kımıldamıyor, eklemleri sıkıca kilitlemiş.

"Vous êtes en sécurité avec moi." Başına masaj yapıyorum ve sonra onu sertçe öpüyorum. Ağzıma karşı *inliyor*. Çıkardığı sestten dolayı boynu kızardı.

Anında sertleşiyorum, sikim karımın içinde olmak için yalvarıyor.

Rose'un her şeyine bayılıyorum, bu ana da en az alevli, öfkeli olanları kadar. Zahmetsizce Rose'u beton lavabo tezgâhına kaldırıyorum, sikim kalçasıyla mükemmel bir yükseklikte. Artık topuklu ayakkabılarıyla zorlanmıyor. Hala bir

açık boy avantajı, aşağı bakma ihtiyacı. Benimle mücadele etmiyor.

Rose pantolonunun kemerini beyaz parmak eklemleriyle kavırıyor, bacaklarını iyice açıyor. Pantolonumu çıkarabilmek için ellerini çekmem gerekiyor. Avuçlarını omuzlarıma koyuyorum. Pantolonumdan çıkıyorum ve sonra yüzünü koluna gömmeye çalışıyor.

"Rose, Rose," diye fısıldadım. "Sana asla zarar vermem." Başını kaldırıyorum. Gözlerini sıkıca kapatıyor.

"Nefes al, sevgilim."

Deniyor.

Ereksiyonumu serbest bırakırken boynunun altını öpüyorum. Tırnakları omuzlarıma batıyor, alnı göğsüme bastırıyor. Kanım kaynıyor. Dudaklarım kulağına kadar gidiyor ve aynı gerçekleri fısıldıyorum. *Sana asla zarar vermem. Benimle güvendesin Rose.*

Yüzünü tutuyorum ve sikimi kavriyorum. Bana doğru yığılana kadar onu sertçe becermek isterdim ama o hamile.

Bebeğinle değil.

Tek bir düşünce, inatçı mantığımı kemirmeye çalışıyor.

Senin bebeğinle

değil. Ryke'inkiyle.

Bir gerçek daha var: Eşyalarım söz konusu olduğunda sahipleniciyimdir. Rose da öyle. Ama ben paylaşmayı sevmiyorum. O seviyor. Bu yüzden kız kardeşinin bebeğini taşıyor ve bu durum aklımı karıştırıyor.

Tereddüt etmemeyi seçiyorum. Dudaklarım derin bir nefesle onunkileri sıyırıp geçtiğinde, elim başının arkasını kavradığında, ereksiyonumu Rose'un içine sokuyorum.

Hemen geliyor.

Avuçlarımın altında sendeleyerek inlemesini engelliyorum. Daha derine sallıyorum, ilkini bitirmeden önce onu başka bir doruğa çıkarıyorum.

"Connor," diye nefes alıyor Rose, sesinde biraz korku var. O bir macun ve Hamile.

"Şşşt." Alnından bir kez daha öpüyorum. "Vous êtes en sécurité avec moi. Benimle güvendesiniz."

Rose kendini tamamen bana teslim ediyor ve ben de bu güveni sonuna kadar onurlandırıyorum. Belini tutuyorum ve saçlarını kavriyorum. İhtiyaçlarıyla ilgileniyorum. O titrerken yumuşak ve yavaş. Bana daha sıkı sarıldığında daha derin.

Kulağına hızla fısıldıyorum, tereddütsüz beyanım onu tahrik ediyor.
O *beni* tahrik ederken. Rose sikimin etrafında o kadar sık kenetleniyor ki
başım hafifliyor, gözlerim kamaşıyor.

Rose ile zirveye ulaştım ve doruk noktamın geri kalanını nazikçe
sağarken, onu kendime doğru tuttum, vücudu yorgunluk ve teslimiyet
içinde çöktü.

Yanağını omzuma koy.

Saçlarını yüzünden tarıyorum ve tellerini kulağının arkasına
sıkıştırıyorum.

Yorgun bir şekilde fısıldıyor, "Je t'aime." "*Seni seviyorum*. Gözleri bana
doğru kayarken, o sarı-yeşil gözbebeklerine bir kıvılcım geri dönüyor.

Sırıttıyorum.

Je t'aime.

{ 35 }

Aralık 2023

Dalton İlköğretim

Okulu *Philadelphia*

LILY HALE

"Anneler ve babalar, sanırım zamanı geldi. Aralık toplantımıza başlayalım." Maggie Hollybaum tahta bir panoyu ikinci bir uzvu gibi tutuyor. Mükemmel sarı bukleler halinde saçlar, sıkıca tutturulmuş inci küpeler, öğretmen masasının üzerine tünemiş sarı monogramlı bir çanta - nasıl bu kadar temiz ve *düzenli* görüldüğünü merak ediyorum.

Lekeleri kıyafetlerimden bile uzak tutamıyorum. Şu anda, sanırım gömleğimin yakasında fıstık ezmesi var.

En azından... Umarım fıstık ezmesidir. *Lütfen fıstık ezmesi olsun.*

Kontrol etmiyorum.

Maggie panosunu tararken hepimiz sessizleşiyoruz.

Okul Aile Birliği başkanı olarak, başlangıçta Maggie'nin en kibirli ve yargılayıcı ebeveyn olacağını düşünmüştüm. Onun küçümsemesinin üzerime yağmasına hazırdım. Sonra Daisy'ye osuruk şakası yaptı ve kendi oğlu burnunu karıştırdığında güldü.

Maggie'yi severim ama bu, Okul Aile Birliği'nin geri kalanının beni sevdiği anlamına gelmez.

Şu anda ilkokul sınıfının en arka sırasında oturuyorum. Kendimi berbat bir zaman makinesine girmiş gibi hissediyorum.

Maggie düşünceli bir şekilde dilini şaklatır. "Tamam, işte başlıyoruz. Annie ve Summer yıllık süs boyama festivalini yönetmeyi kabul ettiler bile. Hâlâ kurabiye bağışını organize edecek birine ihtiyacımız var." Parmağı ebeveyn listesinde geziniyor.

Bir masa ötede, Daisy bana fısıldıyor, "Gözlerinin içine bakma."

Connor diğer tarafımda oturuyor. Bizi gönülsüzce arka sıralara kadar takip etti. Görünüşe göre içindeki onur öğrencisi, "ilgisiz" sırada ne kadar uzun kalırsa o kadar azalıyor. Şahsen ben kayıtsızlar sırasını seviyorum.

En azından okul söz konusu olduğunda.

Küçük kız kardeşimin talimatlarına uymaya çalışıyorum ve masamın yüzeyine bakıyorum. Silik bir keçeli kalem karalamasına gözlerimi kısarak bakıyorum. Biri penis ve taşak mı çizmiş? *Hayır, hayır.* Bu sadece benim kirli zihnim. Garip şekilli bir sosisli sandviç olabilir mi?

Connor'a fısıldıyorum, "Bu bir penis resmi mi?" Masamı gösteriyorum. Neden ona sorduğumu sorgulamadığı için memnunum. Ryke kesinlikle sorardı ve penisi olduğu için benden daha iyi karar verebileceğini açıklamak zorunda kalırdım.

Kendi payıma düşeni görmüş olsam da.

Connor karalamayı yaklaşık bir saniye içinde inceler. "Evet ama eğri büğrü."

"Lily Hale."

Adımı duyunca zıplıyorum, boynum kızarıyor. Penis *karalamasından bahsettiğini duymamışlar*. Nedense kolumu masamın üzerine koyuyorum, sanki onu çizen benmişim gibi eğri penisi örtüyorum.

"Öyle mi?" Maggie'ye bakıyorum.

"Hiçbir şey için imza atmadın."

"Gerçekten mi?" Tavana bakıyorum. "O şeye kaydolduğuma yemin edebilirim... şey." Lo ve ben çok fazla etkinliğe katılmama konusunda bir anlaşma yaptık. Zaten *yeterince işimiz* var, bir de buna süs eşyası boyamayı eklememize gerek yok.

"Bayram kurabiyesi bağışını sen yönetmeye ne dersin?" Maggie kibarca önerdi. Neredeyse *evet* diyecektim.

Sonra Connor'dan başka buradaki tek erkek olan Frank Kale araya giriyor, "Onun gibi birine bu kadar sorumluluk vermemelisin."

Okul aile birliğindeki en kötü ikinci kişi. Moffy bir sezon Küçükler Ligi'ni denedi (yüzmeyi daha çok seviyor) ve hepimiz Frank'in oğlunu atıcı yapması için koça bağırıldığını gördük. Koç oğluna atıcı olmak isteyip istemediğini sordu. Çocuk da *pek istemediğini* söyledi. Frank oğlunu kolundan tutup sürükledi ve takımdan çıkardı.

Lo ona helikopter baba dedi. Ryke
ona lanet bir pislik dedi. Connor
ona Frank Kale dedi.

Tüm kişiliği hepimizi utandırıyor. Yani Connor en doğru kişi oldu. Şu anda olduğu gibi, Frank'e yalakalık yapıyorum ve yargılayıcı gözlerini beyaz tahtaya çevirmesini diliyorum.

Ben cevap veremedim Maggie beni savundu. "Lily geçen yıl Paskalya Yumurtası avına yardım etti. Hiçbir sorun çıkmadı, Frank."

"Çünkü o olayı Rose halletti, o değil."

"Ben yardım ettim." Kendimi savunuyorum. Gerçek şu ki, kurabiye bağış kampanyası sadece benim için çok büyük bir sorumluluk olabilir. Yani Frank'in söylediklerinin özü doğru. Öyle olmasından nefret ediyorum ama öyle. Büyümek üzere olan bir bebeğim var.

Bir. Zıplayan dört yaşında bir çocuk. Ve çılgın bir yüzme antrenmanı programı olan sekiz yaşında bir çocuk.

Kurabiyelere bayılıyorum, ancak tüm bunlar ve Süper Kahramanlar ve Çörekler arasında *bütün* bir *kurabiye* bağışını nereye sıkıştıracağımı bilemiyorum.

Çoklu görevlerde berbatım. Kendime isteyerek F veriyorum. İşte böyle.

Sonra Justine, son adı her neyse, koltuğunda dönerek bana doğru alaycı bir yorum yapıyor. "Kurabiyeleri nerede pişireceksin ki?"

O kesinlikle en kötüsü. Justine yüzüme karşı, "Kaba olmak istemem ama muhtemelen çocuk sahibi olmamalısın" dedi. Acıttı ve arkadaşlarına yalanlar yaymaya çalıştığında daha da çok acıttı. *Temiz bir ev tutmuyorlar.*

Çocuklar seks duymamalı. Ya da görmemeli.

O iğrenç biri. Çocuklarını okuldan attırmalıyız.

Denediler ve başarısız oldular. Rose Calloway Cobalt ve Connor Cobalt adında gizli bir silahım var. Kimse inek yıldızları yenemez.

Ben cevap verecek kelime bulamadan Connor konuşuyor. "*Pişirmek mutfak* anlamına gelir, bu da genellikle *ev anlamına gelir*. Bu basit bir dil becerisi."

Justine dudaklarını büzüyor, kahverengi saçları hiç şüphesiz saç maşasıyla mükemmel dalgalar oluşturuyor.

"Ben de hiçbir şeye kaydolmadım," diyor Daisy PTA ile dolu sınıfa. Dikkatleri kendi üzerine çekmeye ve benden uzaklaştırmaya çalışıyor. Rose ve Connor da bu yıl hiçbir etkinliğe kayıt yaptırmadılar, ama onlar da çağrılmadılar. Ben bazen kolay bir hedef oluyorum.

Frank, Connor'ın önünde gümüş kaplama Rolex saatini sıkıyor. "O zaman bağış toplama işini onun yerine sen yapmalısın."

"Benim bir adım var," diyorum usulca. Utangaçlığım yüzde seksen işlevselliğe yükseliyor. Masamın altında saklanmadığım için mutluyum.

"Bunu Lily ile yapabilirim," diyor

Daisy. Connor, "Üçümüz yapabiliriz,"
diye belirtiyor.

Takım çalışması deyince rahatlıyorum. Bu konsepti gerçekten seviyorum, özellikle de çocuklar bizden daha iyi fırıncılarsa (özellikle Ryke) ve muhtemelen işi onlar devralacaksa. İşte benim *mükemmel* takım çalışması anlayışım bu.

"Ama hangi evde?" Justine soruyor.

"Benim evimde mi?" Bu hileli bir soru
mu?

Justine kıllanıyor. Anne akıl oyununda başarısız oldum. Bana doğru kırbaçladı. "Kurabiyelerin tezgahınıza değmemesi gerektiğini düşünüyorum."

"Justine," diyor Daisy, konuşmak için herkesi geçerek. "Kurabiyeleri kız kardeşimin evinde yapacağız. Ve sen de cehenneme gidebilirsin."

Gözlerim yerinden fırladı. *Neee...?*

Daisy kollarını kavuşturur ve koruyucu abla gibi davranır, rol değişimi aramızda olan bir şeydir. Ama hiçbir zaman bir anneye cehenneme gitmesini söyleyerek beni savunmaya gelmedi. Bu Daisy'ye hiç yakışmıyor.

Justine bile nasıl tepki vereceğini bilemeden şaşkınlıkla bakakalır. Odanın içinde fısıltılar dolaşıyor.

Daisy'ye

gülümsüyorum. O

da bana

gülümsüyor.

Sessizce ona, "Tuhaf bir şampiyon dansı yaparak orta parmaklarımı

havaya kaldırabilirmişim gibi hissediyorum" diyorum. *Hissediyorum* ama bunu uygulamak farklı bir cesaret gerektiriyor.

Daisy kaşlarını sallıyor. "Bunu kesinlikle dışarıda yapalım." Daha çok gülümsüyoruz.

2024

"Onu kullanmaya başlayana kadar sesimi ne kadar
kaybettiğimi hiç anlamamıştım."

- Daisy Meadows, *We Are Calloway* (6. Sezon 07. Bölüm - Motosikletler ve
Bulmacalar)

{ 36 }

Ocak 2024 The

Hale House

Philadelphia

LILY HALE

Uyuyan dört yaşındaki Luna'yı merdivenlerden yukarı taşıyorum. Kol gücümle gurur duyuyorum. *İyi iş, kollar.* Luna'nın kahverengi saçlarına yeşil simler karışmış. Sabah ikimiz de toplamaya çalıştığımızda yaygara koparacağından eminim. Hâlâ bir çift 2024 güneş gözlüğü takıyor ve uzaylı baskılı pijamasının her yerinde Yeni Yıl çıkartmaları var.

Odasına ulaştığımda Luna'yı nazikçe yatağa yatırıyorum ve güneş gözlüklerini çıkarıyorum. Beyaz yorganını çekip onu yatağa yatırıyorum.

Luna'nın odası tam bir kişilik patlaması: uzaylı dolgulu peluşlar, plastik şişme sandalyeler (tabii ki yeşil), çok renkli halı ve bir lav lambası.

Bazen onu tavandaki renkleri ve karanlıkta parlayan yıldızları izlerken yakalıyorum.

"İyi geceler Luna," diye fısıldıyorum ve parmak uçlarımla koridora çıkmadan önce başını öpüyorum. Kapıyı kapatıyorum.

Loş ışıklı yatak odama girdiğimde esnedim. "Luna bayıldı." Kollarımı ve bacaklarımı açarak yatağa uzanıyorum.

Krep böyle hissettiriyor olmalı.

Lo gömleğini çıkarır. "Moffy de. Bu yıl gece yarısına kadar gelemediği için üzülecek."

"Ona heyecan verici bir şey kaçırmadığını söyleyebiliriz." Karnımın üzerine dönüyorum ve saatin yanındaki bebek monitörüne uzanıyorum. Xander beşiğinde mışıl mışıl uyuyor. Noel'de bir yaşına girdi. Doğum gününü bir tatille paylaşmak zorunda kalmamıza rağmen unutulmaz kılmaya çalışmamızın başlangıcıydı.

Lo çoraplarını çıkarıyor. "Kız kardeşim bu gece bana bebeğinin adını söyledi."

Kendime geldim ve monitörü yerine koydum. "Adı ne?" Abbey'nin bebeği henüz doğmadı ama hepimiz kız olacağını biliyoruz. "Bir video oyunu karakterine mi dayanıyor? Zelda mı?" Yatağın üzerinde diz çöküyorum, düşüncelerim tüm olasılıklar karşısında çıldırıyor. Onlar da bizim gibi popüler kültürle ilgileniyorlar, bu yüzden seçenekler sonsuz. Gözlerim büyüyor. "Ona Hermione adını mı veriyorlar?! Ölebilirim."

"Ölme, aşkım." Lo pantolonunu indiriyor, boxer-şortundaki şişkinlik bana sesleniyor.

"...mutlu bir ölüm olurdu," diyorum şaşkınlıkla. *Onun siki. İçimde.*
"...Aşkımdan öldüm."

Lo yatağa sürünüyor ve ben de ona doğru kaymaya çalışıyorum, böylece o da üstüme çıkabiliyor. Pantolonumdan bile kıpırdanıyorum, şimdi külotum ve kas gömleğim var. Gözlerimdeki muhtaç öneriyi görüyor ama henüz yemi yutmuyor.

Sikine odaklan.

Bu çok zor.

Bu çifte anlam karşısında yüzüm kızardı.

"Bana herhangi bir ipucu verecek misin?" Merak ediyorum.

"Vada Lauren Abbey," bana adını söyledi. "Vada için-"

"*My Girl*," diye bitiriyorum. 90'ların filminin baş karakterinin adı Vada. Garrison pek çok *My Girl* gifini yeniden blogluyor ve Willow için yapıyor ama Lo da ben de bu filmi ilk kez sekiz dokuz yaşlarındayken izledik. Onlara tüm önerilerimden daha çok uyuyor, Hermione'ye bile. "Ve Lauren da-"

"Ben," diye bitiriyor bu kez. Gözlerim doluyor.

"Lo."

"Evet, biliyorum." Başını sallıyor. "Korkunç bir göbek adı." Alaycılığı çok açık, özellikle de gülümsemesi adaş olmanın etkisiyle büyürken.

Düşen bir damla gözyaşını siliyorum. "Aynı şekilde mi yazılıyor?"

"Bana L-O-R-E-N versiyonunu yapıp yapmayacağını sordu, ben de ona geleneksel olmasını söyledim. Bu isimde otuz üç yıllık kötü karma biriktirdiğimi fark ettim. Bundan kurtulmanın en iyi yolu L-A-U-R-E-N yapmak."

Başımı salladım. "Akıllıca bir düşünce." Konuşmanın konusu kaybolurken, zihnim önümde diz çökmüş olan şeye yöneliyor.

Siyah boxer-şortlu Loren Hale. Buz gibi elmacık kemikleri olan Loren Hale. Karın kasları ve kaslı kalçaları olan Loren Hale. Kalçalarının beni neden tahrik ettiğini, hain beynim hesaplayamıyor. Sadece onları, pazularını ve elmacık kemiklerini görüyor ve daha *yakın, daha yakın, daha yakın diye bağırıyor*.

Lo sonunda öne doğru eğiliyor ve elleri başımın iki yanına düşüyor. Üzerimde geziniyor. Ağırlığı vücuduma baskı yapsın diye onu aşağı çekmeye çalışıyorum.

Asla alçalmaz.

Ben de "Lo, Yeni Yıl Günü seks yapacak mıyız?" diye sordum. Yükselen dudaklarına ve yanaklarındaki gamzelere odaklandım.

Benimkini incelediğini hissediyorum.

ama sertliğinden ve kaslarının esnemesinden azgın olduğunu (belki benim kadar değil) anlayabiliyorum.

Sonra dudakları benimkine iniyor ama boynumun dibine doğru yöneliyor. "Evet," diyor öpüşürken. *"Evet!"*

Nabzım gümbür gümbür atıyor, boynumdaki deri karıncalanıyor. Yatağıma uzandım ama bacaklarımı onun vücuduna doladım bile. Omuzlarına tutundum bile. Barfiks çekebilseydim, çoktan onun karşısında olurdum.

Egzersiz yapmak için sebepler.

Çok cazip ama egzersiz yapmamak kadar cazip değil.

"2024'teki ilk seks," diye düşünüyorum. "Bu büyük bir olay. Bana bir saniye verin. Bunu nasıl yapacağımızı düşünmem gerek." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum çünkü vücudu, yüzü, kaşları ve saçları dikkatimi dağıtıyor. "Anal mı? Ya da belki üstte? OhmyGod, belki de ayakta yapmalıyız? Hayır, yerde! Hayır, küvette!"

Zihnim pozisyonlar arasında o kadar hızlı koşuyor ki başparmağımın tırnağını ısıırıyorum. Gözlerimi açtım ama Lily Hale'in Kirli Zihni adında uzak bir seks diyarına bakıyorum.

"Lil, sakin ol." "Huh."

Yanağımı çimdikliyor.

"Hey!" Yanağımı ovuyorum. *Çok adisin.*

"Sakin ol," diye tekrarlıyor, yüzü ciddiyetle örtülmüş.

"Sakinim. Sakin ama heyecanlıyım." Vücuduna barfiks çekmeyi deniyorum. Hayır, olmuyor. Yatağın üzerinde *gümbürtüyü* bekliyorum ama hemen fark ediyorum ki kendimi yataktan hiç kaldırmamışım. *Zayıf, işte ben buyum.*

"Eğer bu senin için çok önemliyse, o zaman bunu yılın en iyi seksi haline getireceğim, ama zorlayıcı olmadan bundan zevk almanı istiyorum, tamam mı?"

Tüm kalbimle kabul etmek üzereydim ama hareketleri dikkatimi dağıttı. Sol eli yatağı terk etti ve parmakları pamuklu külotumun üstündeki deri parçasını hafifçe sıyrıyor. Şehvetli bakışlarını takip ediyorum ve seyahatim beni kumaşı yamuk beyaz kas gömleğime götürüyor. Göğüslerim açıkta, meme uçlarım sertleşmiş.

Ona bakarak o kadar çok zaman geçiriyorum ki neye benzediğimi bile unutuyorum. Ve onun benden ne kadar etkilendiğini. Ki bunun çok fazla olduğunu görebiliyorum.

Elim omzundan kalça kemiğimin üzerine düşüyor. Kendimi aşağı inmekten alıkoyuyorum. *Zorlayıcı olma.* Önceki beyanını düşünüyorum.

"*Yılın en iyi seksini* kazıyabilir miyiz?" diye sordum. "Çünkü eğer bu doğruysa, bu yılın geri kalan tüm seksleri en iyisi olmayacak ve benim de dört gözle bekleyeceğim bir şey kalmayacak."

Kehribar rengi gözleri aniden meme ucumdan ayrılıp hançer gibi yüzüme dikildi. "Lily Hale, beni becermek için can atmayacağını mı söylüyorsun?"

Şimdi böyle ifade ettiğine göre.

"Kesinlikle olmaz. Az önce söylediğim her şeyin üstünü çiz. Seçici değilim. En iyi seks.

İyi seks. Harika seks. Seninle olduğu sürece her türlü seksi dört gözle bekliyorum." Kararlılıkla başımı sallamaya çalışıyorum ama yatarken daha zor oluyor.

"Tamam mı seks?" Kaşlarını çatar ve neredeyse oturur. *Hayır, geri gel!* Boxer-brief'inin bandını çekiştiriyorum ve önceki pozisyonuna iniyor. *Evet, evet!* "Ne zaman iyi seks yaptık?"

"Bir Şey bizi b6ldüğünde ve ben gelmediğimde."

Çenesi geriliyor ama sonra anlamış gibi başını sallıyor. "Bu gece, hiçbir şeyin orgazmını bölmesine izin vermeyeceğime söz veriyorum." Serçe parmağını uzatıyor. Loren Hale bir serçe parmağı sözü başlatıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve duraksamadan serçe parmağımı onunkiyle birleştiriyorum.

Lo beni aceleyle, derinden öpüyor. Dudaklarım onunkilerin altında kabarıyor, bir inilti boğazımı gıdıklıyor. Eli kaslı gömleğimin altından kayarak göğsümün yumuşak etini yoğuruyor.

Ellerimi kollarında, karın kaslarında gezdiriyorum. Kesik kasları, stresle bir şişe burbondan daha iyi mücadele etmesine yardımcı olan birçok egzersizin ürünü. Onu aynı şiddetle öpüyorum, bacaklarım beline dolanıyor. Hâlâ çok uzakta.

Lo'nun ağızıyla bağlantısı kesildi. "Lil." Sesi alçak ve boğuk. "Sen. Çıplak. Şimdi." Sersemlemiş zihnim onu çoktan içimde hayal etmişken, kaslı gömleğimi başımın üzerinden kaldırıyor.

"Sen... çıplak değil misin?" Boxer-şortunu çekiştirmeye çalışıyorum.

Külotumu bacaklarımdan çekmeye çalışırken inliyor. Belinden ayrılmıyorum. Berbat durumdayız ama benim görevim onun siki, kendimi soymak değil.

Lo, toplu bacaklarımı onun belinden kaldırdı.

Bir ses *çıkarıyorum*, bu bir sızlanma olabilir, ama bu bir sızlanma ve *Bana geri dön! Yalvarıyorum.*

Lo vücudumu, kızışmış bir hayvanı besleyen ve uyaran biri gibi ele alıyor. Daralmış gözleri, kendi uyarılmışlığını kontrol altına almak için çok kısa bir süreliğine tavana kayıyor. Üzerine atlayıp onu becerebilirim ve ben Lo ve sadece Lo için kıvranırken çenesindeki kaslar geriliyor.

Külotumu hızla ayak bileklerimden çekip çıkartıyor ve ben onun zayıf bedenini kavıyorum. Loren Hale ağacına tutunmuş bir koala olmak istiyorum ama onun bedeniyle benimkini ayıran çok fazla boşluk var.

Bacaklarımın arasına diz çöktü.

Nefesim kesiliyor, tenim ısınıyor ve sadece d   ncelerimle bile parlamaya başlıyor. Başarısız bir şekilde boxer-brief'ini çıkardım. Siyah kuma ı *yukarı*  ekiyor, hava ve o giysi parçası bizi ayırıyor. Külot olmadan, açıkta ve boşum. Onun sertliğine, bana doğru baskı yapmasına ihtiyacım var.

"Lo," diye inliyorum çaresizlik içinde.

Seks onun için benden daha karmaşık olabilir. Ben *orgazma ulaşma* modundayım, o ise *Lily'nin sağlığına odaklan, Lily'den önce gelme, onu besle ve koru ve sonra onu iyi becer* modunda.

Başka biri benim bağımlılığımdan kolayca faydalanabilirdi ama o faydalanmıyor.

Lo, yatakta her şeyi yapmaya istekli olduğum için beni asla kötü bir yere itmez. Kısıtlamalara ihtiyacım var. Yavaşlığa ihtiyacım var.

Ona ihtiyacım var.

Lo yukarı doğru sallanan kalçalarımı tutuyor. "Sakin ol, a kım."

Karnımı aşağı doğru itiyor ve sonra eli bacaklarımın arasında geziniyor. İki parmağını içeri sokmadan önce bile karıncalanıyorum ve sıkıla ıyorum.

Çok hızlı ürperiyorum ve o da aynı hızla beni terk ediyor. "Lo," diye inliyorum. O bileklerimi kavrayana kadar ellerimin kalçalarımın aşağı kaydığını fark etmiyorum.

Dudaklarımın kenarını öpüyor ve "Nefes al" diye fısıldıyor.

Siktir. Sikmek. Siki mek istiyorum. Kısa bir nefes alıyorum, ba ım hafifçe d zle iyor. Yatağın ortasında, dizlerinin üzerinde duruyor.

Ayağa kalktım. "Lütfen," diye yalvarıyorum. Onun tenini tenimde

hissetmek istiyorum. Kollarımı onun gövdesine dolayarak vücudumu Lo'ya yaslıyorum.

Sıra dışı bir şey yapıyor.

Lo yavaşça geriye doğru yatar, omuzları şampanya rengi yorganla buluşur.

Avuçlarımı göğsüne koyuyorum ve kendimi biraz yukarı kaldırıyorum. Loren Hale'in üstündeyim. Beline sarılıyorum.

Çok ileri gittiğim için nadiren üstte ya da kontrolde oluyorum.

Tüm vücudum titrerken dudaklarım aralanıyor. Lo beni izliyor. Kehribar rengi gözleri ruhumu delip geçiyor. O da burada benim zevkim için yatıyor, ama beynim sadece bana hayatımın *en iyi* orgazmını sunabilecek bu vücudu görüyor.

Öylece hareketsiz kalamam. Bu pozisyonda olmaz. Boxer-şortundaki sertliğe karşı kazıyorum, diğer dünya orgazmım aklımı boğmadan önce sadece iki kez öğütüyorum. "OhmyGod," diye nefes nefese kaldım. Parmaklarım göğsünü sıyrıyor ve çığlığını kolunun kıvrımına gömüyorum.

Yesyesyes.

Elim boxer-şortuna dalmadan önce zar zor sakinleştirdim, kendi kullanımım için horozunu çıkarmak üzereydim.

Bileklerimi tekrar tutuyor.

"Lo... *daha fazla*," diye yalvarıyorum, gıcırdatıyorum. Tekrar gıcırdatıyorum.

Sonra kalçalarımın tuttu. "Lily." Kısık, boğuk sesi onun da artan *ihtiyacını* ortaya koyuyor. "Bu gemiyi sen yönetemezsin, aşkım." Eğer üstte olmak istiyorsam, o beni itmeli ve beni hareket ettiren o olmalı. Kurallar yanıp sönüyor.

Klitorisime uzanıyorum.

"Eller," diye zorluyor ve sonra aniden doğruluyor.

Ellerimi yüzüne doğru kaldırıyorum, nabzım patlıyor. Kucağındayım.

Aleti boxer-şortunun yarısına kadar dışarıda. Keskin endişesini zar zor kabul ediyorum. Çok

Muhtaç. Çok azgın.

"Bana bak," diyor.

Gözlerine odaklanmaya çalışıyorum.

Yaptığımda bana "Kollarını başının üstüne kaldır. Tekrarla, Lil."

"Kollar... üstümde."

Anlayabilmem için kollarımı yukarı doğru uzatıyor. "Seninle ilgilenmeme izin ver."

Başımı sallıyorum ve kollarımı kaldırıyorum.

Tekrar sırtüstü yatıyor, omuzları yorganın üzerinde. Dediğini yapıyorum ama dirseklerim kesinlikle bükülüyor, bunun nedeni dinlemememden çok kollarımın güçsüzlüğü.

Lo pelvisini bana doğru ileri geri sallıyor. Sıkışıyorum, ona karşı o kadar ıslakım ki boxer-şortunu ıslatıyorum. Lo, ön sevişme ne kadar uzun sürerse, varış noktasının sonunda hayal kırıklığına uğramak yerine yolculuğun tadını o kadar uzun süre çıkarabileceğimi anlıyor.

Kendi bedenim bu konseptte karşı isyan ediyor, sadece yüksek, acele, doruk arıyor, ama Lo'nun benim için yaptıklarını takdir ediyorum. Kompulsif benliğim gergin ve alay edilmiş hissediyor, ama sonunda, bu şekilde benim için çok daha iyi ve sağlıklı.

Kollarım sarkıyor ama onun kalçalarını içimde kavıyorum. Başım geriye doğru eğiliyor ve gözlerim kapanıyor, artan hisler karşısında titriyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum.

Oturuyor, ağzını göğüslerime dayıyor, meme ucumu dudaklarının arasına alıyor. Kemiklerimi titreten bir hevesle öpüyor. Tekrar arkasına yaslandığında, baskı duyularımı kör edene kadar şişkinliğini bana doğru itiyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve bir ses boğazımı gıdıklıyor. Uçurumdan düşecekmişim gibi kollarına tutunuyorum.

Hareket etmeyi bıraktı ve aşağı inmemi bekledi.

İkinci orgazmda nefes nefese kalıyorum ve siki henüz içimde bile değil. Vücudum göğsüne çarpıyor, hiç gücüm kalmamış.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, kan beynime sıçradı, kendimi toparlayamadım. Biraz takıntılıydım. "Sen içime girene kadar bekleyebileceğimi düşündüm." Henüz boşalmadı ama sikini öpüp ona bakarsam kolayca boşalabilir.

Beni göğsüne bastırıyor ve saniyeler içinde ben sırtüstü yatıyorum, o da üstte. Vücut ağırlığını üzerimden kaldırıyor. "Orgazmda sınır yok. İstedğin kadar alabilirsin." Bu gece onu hâlâ içimde hissedebileceğim anlamına geliyor.

Genellikle o boşalana kadar ya da ikimiz de yeterli olduğuna karar verdiğimizde seks yapıyoruz. Her gece değişiyor ama ben gerçekten iyi gidiyorum. Sınırları birlikte belirliyoruz ve o anın sıcaklığıyla kendime verdiğim sözleri çiğnemediğimden emin oluyor. Bu yüzden bana kollarımı kaldırmamı söyledi.

Loren Hale eskiden *bencil* kelimesiyle eş anlamlıydı. Ne zaman birlikte yatağa girsek, bana onun bencil olmadığını hatırlatıyor. Benim ihtiyaçlarımı her zaman kendi ihtiyaçlarının üstünde tutar ve her gece kollarına yerleştiğimde ona sahip olduğum için kendimi şanslı hissederim.

"Lil." Sesi çatlıyor. "Neden ağlıyorsun?" Başparmağıyla gözyaşlarımı ovuyor, güzel yüzünden endişe ve acı akıyor.

"Seni hak etmiyorum," diyorum usulca, bacaklarımız birbirine dolanmışken.

Bakışları bir kaz ailesini bile öldürebilirdi ama bu tanıdık görüntü rahatlatıcı olmaktan çok daha fazlası. "O zaman ikimiz de hak etmeyen kişileriz çünkü ben seni kesinlikle hak etmiyorum Lily Hale. Her gün akli başında ve ayık kalmama yardım *ediyorsun*. Bu hayatı tek başıma yaşayamazdım." Başparmağı ıslak yanaklarımı sıyrıyor. "Ve biliyor musun?"

"Ne?" Fısıldıyorum.

"En hak etmeyen iki insan hak ettiklerinden daha fazlasını elde ettiği için dünya gidip kendi kendini becerdi."

Gülüyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. Bakışlarım onun ereksiyonuna kayıyor. Yatakta her zaman eşit fırsatlara sahip bir kız değilim ve Lo bunu biliyor. Hatalarıma çoktan teslim oldum.

"Acıyor mu?" Merak ediyorum.

"Cehennem gibi." Boxer-şortunu çıkarıyor, o kadar dik ki gördüğümde kasılıyorum.

"Sana sakso çekebilirim," diye teklif ettim.

Dizleriyle bacaklarımı kırmaya başladı bile. "Senin içinde olmayı tercih ederim."

Üçüncü orgazm, işte geliyorum.

Kolu komodinlerden birine doğru uzanıyor. Doğum kontrolü son zamanlarda kendimi çok şişkin ve mide bulandırıcı hissetmeme neden oldu, bu yüzden birkaç ay önce hapları bıraktım. Bu arada yeni doğum kontrol yöntemlerini araştırıyorum ve prezervatif konusunda da dikkatli davranıyoruz.

Lo çekmeceyi açıyor ama sonra tereddüt edip kapatıyor.

Prezervatif yok. Kaşlarımı çattım. "Çıktık mı?"

Başını sallıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Onu kullanmayalım," diye fısıldıyor. Kalbim küt küt atıyor. "Ne?"

"Kullanmayalım Lil," diye tekrarlıyor.

"Bunu duydum, ama anlamadım...?" Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söylüyor?

Lo ellerini başımın iki yanına koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bir çocuk daha," diyor. "Sadece bir tane daha ve sonra işimiz bitecek. Ben vazektomi yaptırabilirim ve sen de ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin." Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bence bu çılgınlık.

Luna ve Xander'ın doğumlarını dikkatlice planladık. Her çocuğumuz arasında kendimize *zaman* tanıdık. Dördüncüyü hiç konuşmadık. Belki de dördün büyük bir sayı olduğuna dair sessiz bir anlaşma olduğu içindir.

Hayal ettiğimizden daha büyük.

Bizden daha büyük.

Ama öyle mi?

"Dört," diye mırıldanıyorum, ürpermeyi bekliyorum ama sadece sıcaklık beni yıkıyor. Kendimiz için ne bekliyoruz?

Çocuk yok.

Mutsuzluk.

Yalnızlık.

Sık sık sefalet.

Kendine değer

vermeme.

Sevgisiz hayatlar.

Hayır. Sanırım. Hayır. Hayır.

Loren Hale üzerimde, *bana* kendimizden daha fazlasını beklememiz gerektiğini *söylüyor*. "Bunu yapabiliriz," diyor güçlü bir şekilde.

"Yapabileceğimizi biliyorum."

Gülümsüyorum. "Biliyorum, biz de yapabiliriz."

Öpmek için eğiliyor ama bir nefes ötede durarak alay ediyor. "Kız da olsa erkek de olsa mükemmel bir ismimiz var."

"Ne?"

"Bir erkek için Keller," diye nefes alıyor. "Kız için Kinney."

Gözyaşlarımın içinde daha geniş gülümsüyorum. *X-Men*'den Julian Keller ve Laura Kinney

Çizgi romanlar. Hellion ve X-23. Tüm Marvel'da en sevdiği iki karakter. Onun onlara olan sevgisinden dolayı benim de çok sevdiğim karakterler. Üçüncü bebeğimiz için neden bu isimleri düşünmedik - belki de bu karakterlerin bizim için en değerli olduğunu bildiğimiz için. Ve hikayemiz henüz kapanmamıştı.

Bir tane daha.

"Evet", geleceğimizi, her şeyi kabul ediyorum.

Vücudu ve dudakları yeni bir umutsuz güçle benimkine bastırıyor. Beni göğsüne doğru çekiyor, bacağımı beline doluyor ve içime giriyor.

Her zaman gitmesi gereken yere böyle derinlemesine itmek.

Lo'ya tutunuyorum.

Gözlerimiz, bedenlerimiz ve ruhlarımız birbirlerini asla terk etmezler.

< 37 >

Mart 2024

Manhattan Tıp Hastanesi

New York Şehri

DAISY MEADOWS

Pek çok teorim var ama bugün sahip olduğum teori diğerlerini gölgede bırakıyor.

Kız kardeşlerin birlikte olağanüstü, mucizevi şeyler yapabileceğine dair bir teorim var. İnsanlar bizi küçümseyecek, bize değer vermeyecek, hatta belki de unutacak ama birlikte, *birlikte* başaracağız.

Yaklaşık bir saat önce Rose hastane yatağına uzandı ve beni yanına çağırdı, ben de geldim. Birbirimize doğru uzandık, kollarımda narin, değerli bir bebek vardı. On üç saatlik doğum sonrası Rose, olabilecek en duygusal Rose'lardan biri. Gözyaşlarımız yanaklarımızdan süzülüyor ve Winona'nın usulca nefes alışını dinleyerek sessizleşiyoruz.

Rose parmağını nazikçe yeni doğanın burnunda gezdiriyor. "Tıpkı sana benziyor Daisy."

Avucumun içini ıslak yüzüme sürüyorum. Başımı Rose'a doğru eğiyorum. Kendininkini bana doğru eğiyor. Ben de "Teşekkür ederim." diyorum.

Gözyaşları daha sert akar. İkimiz için de. Rose başparmağıyla benimkini silmeye çalışıyor ve sonra yanağına öpüyor. Kız kardeşlerimi hayatın kendisinden daha çok seviyorum,

Rose'un benim için yaptıkları aşkın özüne iniyor. Tamamen ve ruhen Winona'nın içinde var.

Doğum sırasında Rose'un yanında olduğumu asla unutmayacağım. Elini tuttuğumu.

Ryke ve Connor'ın nasıl yanımızda olduklarını. Hepimizin ne kadar önemsedğini asla unutmayacağım. Göbek adı olarak *Briar*'ı seçtik çünkü Rose'u onurlandırmak istedik - ona söylediğimiz gün ağlamıştı ama şimdi ağladığımız kadar değil.

Rose çarşafın köşesiyle yüzünü kurulamayı bitirmeden önce gözyaşlarını siliyor. "Ryke'in kaderinde kadınlarla çevrili olmak varmış."

Gülüyorum ve elimin tersiyle burnumu ovuyorum. "*Tanrıya şükür* derdi."

Connor ve Ryke beni duyuyor, ellerinde kahve fincanlarıyla odaya giriyorlar. Gözleri Winona'nın üzerinde.

"Bunu neden söyleyeyim ki?" Ryke soruyor.

Rose'un dediğini tekrarlıyorum: "Kaderinde kadınlarla çevrili olmak varmış." Ryke şimdiye kadar takındığı en güzel gülümsemelerden birini takınıyor ve şöyle diyor,

"Bu şekilde olmasını tercih ederim." Başka bir kız umuyordu.

Rose elini Connor'a doğru uzatıyor ve Connor da elini kahve fincanına koyuyor. Sonra boştaki elini onun omzuna koyuyor ve bize şöyle diyor:

"Bunun kaderle ilgisi yok, kromozomlarla ilgisi var."

"Booo," diyorum, başparmağımı indiriyorum.

"Kız kardeşimin dediği gibi." Rose doğrulup kahvesini yudumlarken Connor'a sıcak bakışlarını dikti. Doğumdan sonra bile sertliğini asla kaybetmez. Rose hepimizden daha güçlü bir şeyden yapılmış.

Connor'la kısık sesle Fransızca konuşuyor, ikisi de rahat.

Ben de daha fazla oturuyorum, Winona kundaklanmış ve kollarımda

mutlu. Herkes onu çoktan kucağına almıştı, erken ayrılan Lily ve Lo bile.
Bütün çocuklar

Teyzelerinde ve amcalarında yatıya kalacaklar, bu yüzden bugün için heyecanlılar ama belki bizimle aynı sebepten değil.

Winona'nın yanağından öpüyorum ve Ryke'a veriyorum.

Bebegimizi kucaklamadan önce kahvesini sandalyenin kolçağına bırakıyor. Onun şefkatli ve yumuşak ifadesi karşısında eriyorum. Ona İspanyolca fısıldıyor ve sonra onu ileri geri sallıyor. Göğsüne doğru sokuluyor.

Sert hastane kanepesine bakıyorum. Zaten altı yaşında olan Sullivan, omuzlarına çekilmiş ince bir battaniyeyle (teşekkürler Ryke) kendinden geçmiş durumda.

"Onu uyandırırım mı?" Ona fısıldıyorum.

Sullivan'a bakar ve onun uykusunu böldüğü düşüncesiyle yüzünü buruşturur. Garip saatlerde uyuması bizim suçumuz, kendini zorla uyanık tutması ise daha çok bizim suçumuz. "Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum!" diye haykırıyor hep. Bu yüzden *gerçekten bu kadar* ağır uyuduğunda onu uyandırmamaya çalışıyoruz ama henüz küçük kız kardeşiyle tanışmadı.

Ryke yanımdaki sandalyeye oturarak, "Beş dakika daha bekleyelim," diyor. Connor zaten Rose'un yanındaki sandalyede oturuyor.

Ablam kocasına soruyor: "Şimdi aklına hangi söz geliyor?" Kahvesinden rahat bir yudum daha alıyor.

Connor gülümsemeye başlıyor, gözleri her birimizle dans ediyor. "'Mutluluk, bilgi, başka bir yerde değil bu yerde, başka bir saat için değil bu saat için.'"

Rose, "Walt Whitman'ın 'A Song of Occupations' adlı eserinden" alıntıyı tanımlıyor.

Connor Fransızca bir onaylama söylüyor.

"Bende bir tane var." Ryke birden Connor'ın dikkatini çeker. Ve Ryke, Connor'a şöyle der: "Sevdiklerimle birlikte olmanın yeterli olduğunu"

öğrendim."

Connor kahvesini Ryke'a doğru kaldırıyor, dudaklarında şefkatli bir gülümseme. "Walt Whitman."

"Walt Whitman." Ryke başını sallar.

Connor'ın otuzuncu doğum gününde şairler, oyun yazarları ve yazarlar hakkında konuştuk. En sevdiği kitaplardan en sevdiği bölümleri okurken, Connor her zaman Faulkner'a çekildiğini söyledi. Sanki çocukluğundan beri o kelimelerle yaşıyormuş ve nefes alıyormuş gibi neredeyse her satırını ezbere söyleyebiliyordu.

O gün Connor, Ryke ve benden birkaç şiir okumamızı istedi.

Hepsi Walt Whitman'dı ve Whitman'ın bize Faulkner'ın ona uyduğu gibi uyduğunu söyledi.

Sullivan kıpırdayınca Ryke yeni doğmuş bebeği kanepeye getiriyor.

"Hey, Sulli," diyor usulca.

Gözlerini ovuşturuyor ve hızla doğruluyor. "Kaçırdım mı?"

"Hayır, tatlım." Onun yanına oturur. "Bu senin yeni kız kardeşin."

Kolumu Rose'a doladım. Sarılmaktan nefret ediyor olabilir ama bu kez koluma tutunuyor. Sulli ve yeni kız kardeşini izlerken gözleri daha güçlü duyguları bastırmak için savaşıyor. Rose bana fısıldıyor, "Bu ben ve sensin."

Aramızda altı yaş var, Sullivan ve Winona gibi. İki kuşak kardeşiz.

Çenemi Rose'un omzuna yaslıyorum, o da elini sevgiyle başıma koyuyor.

Sullivan huşu içinde bebeğe bakar ve "Seni seviyorum Nona" der.

Ryke & Daisy Meadows kız bebeklerinin doğumunu kutluyor

WINONA BRIAR ÇAYIRLARI

24 Mart 2024

{ 38 }

Nisan 2024

Hale Evi

Philadelphia

LILY HALE

"Onlara ihtiyacın yok Lil." Lo şemaları elimden almaya çalışıyor ama çıktıları geri çekiyorum.

Moffy'nin yatak odasının kapısından bir adım ötede durarak, "Ya fotoğraf isterse," diye fısıldıyorum. "Hazırlıklı olmalıyım."

Lo bükülmüş ok uçlu kolyesini düzeltiyor, sinirlerim tepemdeyken gayet rahat ve huzurlu. "Eğer fotoğraf isterse, o zaman ona bir kitap alacağımızı söyleriz. Bunlardan daha iyidir." Birden kâğıtları çekiştiriyor ve çıktılar parmak uçlarımdan kaçıyor. Onları tarıyor. "Huh." Siyah çerçeveli, bulanık diyagramları yüzüme tutuyor ve köşedeki telif hakkını işaret ediyor.

1982.

Ben de aceleyle ilk gördüğüm şeyi seçtim. "Seksenlerde de cinsel organlar aynıydı, değil mi?" Ya hepimiz mutasyona uğruyorsak? Ya penisler gelecekte genetik olarak *daha iyiye*? Zihnim yarışıyor.

Lo elini yüzüme doğru salladı. "Arayı açmak yok, aşkım." Doğru.

Bu konuşma sırasında yüzde yüz bilinçli olmak zorundayım. Isınır gibi zıplıyorum, sonra duruyorum ve zıplamaya iki saniye kaldığını fark ediyorum.

Sekiz yaşındaki oğluma seks konuşması *yapmalıyım*. Maraton koşmak değil.

Yine de, bu sanki sonunda bir bitiş çizgisi varmış gibi hissettiriyor.

Moffy'nin birimize seks hakkında soru soracağını hep biliyordum. Hatta bundan daha erken olacağını düşünmüştüm. Sadece bana Lo için soracağını düşünmemiştim.

Ama o yaptı.

Bu sabah 6:00'daki yüzme antrenmanından önce kapının yarısında durdu ve bir an duraksadı. Kahvaltısını unuttuğunu düşündüm, bu yüzden ona yarısı yenmiş fıstık ezmeli muzlu tostunu getirdim. Ryke'ın Land Cruiser'ı kaldırımda boş boş duruyor, Moffy'yi bekliyordu. Ryke ve Daisy, Sullivan ve Maximoff'u sabah antrenmanlarına götürürken biz de okul sonrası antrenmanlarına gidiyoruz.

Moffy tostunu daha az ilgiyle aldı ve küçük bebek yumruma baktı. Yaklaşık on üç haftalık hamileyim. Birdenbire, "Bebek sahibi olmak için seks yapman gerekiyor, değil mi?" diye sordu.

Beni hazırlıksız yakaladı ama başımı salladım. Yıllar boyunca *kızların neden vajinası* olduğu gibi küçük sorular sordu ve ben başımı sallayarak onaylarken cevapların çoğunu Lo verdi. Bugün anlıyorum ki iyi bir iş çıkarmış olmalıyım çünkü o benim içine kapanık, beceriksiz bir ebeveyn olduğumu hissetmedi. *Bana* soracak kadar rahat hissetti.

"Daha fazlasını bilmek ister misin?" Merak ettim ve sakinliğimi korumayı başardım.

"Evet."

Yüzme antrenmanı olduğu için bu konuyu daha sonra konuşabileceğimizi söyledim.

Ve gizliden gizliye bu konuda doğru yolu bulmak için zamana ihtiyacım vardı.

Bu gece geç saatte.

Bütün çıktılarımı mahvediyor.

Kapalı yatak odasının kapısına bakıyorum. Daha önce bir konuşma provası yapmaya çalıştığımda Lo sözümü kesti ve doğal olmamı söyledi. Pratik yapmaya gerek yok. Şimdi bir konuşma provası yapmadığım için pişmanım, ama aynı zamanda haklı olduğunu da düşünüyorum. Seksin büyük bir canavar gibi görünmesini istemiyorum ve bunu ne kadar büyük bir mesele haline getirirsem o kadar kötü olacak. Şimdiye kadar iyi idare ettim; şimdi berbat edemem.

Diğer büyük endişem: Bu işi batırırsam Moffy bana bir daha *asla* soru sormayacak.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Lo konsantre ve biraz da endişeli bir şekilde kırışık kaşlarına bakıyor. Moffy ile konuşmayı zaten teklif etmişti ama oğlumuz bana sordu. Ona söyleyen ben olmak istiyorum.

"Eminim." Kendi kendime başımı salladım.

Özgüven yavaş ama emin adımlarla damarlarımda dolaşıyor. Omuzlarımı geri çekiyorum ve utanç duymadan seks hakkında düşünebileceğimi ve konuşabileceğimi hatırlıyorum. Sağlıklı seks deneyimim var. Her gün seks yapıyorum. Bunu yapabilirim.

Ben güçlüyüm.

Sadece kendi tarzımda.

Daha fazla güvence için Lo'ya bakmıyorum. Bir elim kapı kolunda, diğeriyle kapıyı çalıyorum. "Moffy?" diye seslendim. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet!"

Karanlık odasına giriyorum, beş ayaklı lambası etrafı sıcak turuncu bir ışıltıyla yıkıyor. Lo koridorda kalıyor. Bana kulak misafiri olacağını söyledi ama bunun kendi başıma yapmam gereken bir şey olduğunu anlıyor.

Ahşap şifonyerinin üzerinde çerçeveli Örümcek Adam posterleri, dolap kapısının üzerinde bir Wolverine çıkartması asılı. Odasındaki tek sanat eseri bu. Ne zaman

Yedi yaşına bastığında duvarlarını siyaha boyayıp boyayamayacağını sordu ve doğum günü için özel bir yatak istedi.

Bu yüzden kapıyı kapatıp şifonyerinin önünden geçtiğimde, Batmobil yatak tüm alanın odak noktası oluyor. Lo, Moffy'nin odasında ancak iki dakika kalabiliyor ve sonra çıkıp gidiyor. Batmobil yatağın eve girmesine izin vermesi şaşırtıcı ama Lo Moffy'yi Batman'den nefret ettiğinden daha çok seviyor.

Yerin ortasında, Moffy yuvarlak turuncu bir halının üzerinde oturuyor, kağıtlar önüne saçılmış. Bir ders kitabını yazı yüzeyi olarak kullanıyor ve ödevlerini defter kâğıdına karalıyor.

"Neden masanın üzerinde çalışmıyorsun?" diye sordum. Omuz silkiyor. "Burayı daha çok seviyorum."

Sanırım bu da iyi bir sebep. Yere çöküyorum. Uzun bir inilti çıkardı, dağılmış kâğıtlara odaklanmıştı. "Neyin var?" diye sordum.

"Janie'nin matematik notlarından nefret ediyorum," diye yakınıyor.

"Okuması çok zor." Boynumu eğiyorum ve notlarının kenarlarındaki karalamaları fark ediyorum.

Kalpler. Yıldızlar. Süt yudumlayan ve çatılarda zıplayan çubuk figürlü kediler. Dağınık karalamaları Moffy'nin düzgün el yazısıyla tezat oluşturuyor. İkinci sınıfa başladıklarından beri not alışverişi yapıyorlar.

Jane matematik ve fen derslerinde daha iyi notlar alıyor, ancak okuma bölümünü sevmiyor. Moffy'ye göre, Jane verilen kitapları sevmiyor. Bu yüzden okuma ve yazmada ona yardım ediyor. İyi gittiğini sanıyordum.

Dün bize üçüncü sınıf için sabırsızlandığını söyledi. Görünüşe göre bütün büyük çocuklar orada. Yazın doğum günü olduğu için onu geç başlatmak yerine erken başlatmayı seçebildik. Kararımızdan pişman

değilim. O belki de

Sınıfının en büyüğü ama aynı zamanda çok başarılı. Sekiz yaşındaki Lo ve benim için söyleyebileceğimden çok daha fazlası. Ya da gerçekten... hiç.

Okul bizim olayımız değildi.

"Belki de Jane'den daha okunaklı yazmasını istemelisin," diye öneriyorum.

Başını sallıyor. "Denerim." Bacaklarından birini uzatıyor, ders kitabı kucağından kayıyor. Moffy fark etmiyor, yeşil gözlerini benimkilere dikmiş. "Listedeki kitapları aldın mı?"

"Yakında."

Bu sabah bana yaz okuma listesini verdi. Gerekli üç kitabı seçmek yerine, her birini okumak istiyor. *On kitap*. Çizgi romanlar ve ara sıra çıkan fantastik kitaplar dışında kitap okumayı seven bir çocuğumuz olacağını hiç düşünmemiştim.

Yine de, büyüyünce Batman'i sevecek bir bebeğimiz olacağını hiç düşünmemiştim.

Moffy sürprizlerle doluydu.

Tam sırt çantasından bir hesap makinesi çıkarırken, "Hey, Moffy. Bu sabah bana ne sorduğunu hatırlıyor musun?"

"Seks hakkında mı?" Sesi lakayt. Hesap makinesinde yazmaya başlar.

"Evet, seks." Kekelemiyorum, bu da kendime olan güvenimi daha da artırıyor. I

Bağdaş kurup oturdum ve dizlerime tutundum. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" "Sanırım... Bebekler böyle yapılır."

"Doğru." Bunu kabul ediyorum. "Ve size bir bebeğin nasıl oluştuğunu anlattığımızı hatırlayın. Bir erkeğin spermi bir kadının içine girdiğinde, bir yumurtayla birleşir ve bebek kadının rahminde büyür." Sanırım görseller için ona bir kitap alabilirim. *Yeni* bir kitap. Hepimiz evrim

geçirmiş olabiliriz diye.

Moffy kalemini yere bırakır, kaşları derin bir düşünceyle çatılır. "Evet... ama bu nasıl seks? Kafam karıştı. Whitney Rivenfell iki kişinin bunu bebek yapmadan da yapabileceğini söylüyor. Bunu neden yapmak istesinler ki?" Başını sallıyor. "Peki sperm tam olarak nasıl içeri giriyor?"

Sakince ikinci soruya cevap veriyorum. En kolayı bu gibi görünüyor. "Sperm penisten çıkar ve bu yüzden erkek penisini kadının vajinasına soktuğunda sperm serbest kalır." *İşte bu.* Devam ediyor, "Whitney'in değerlendirmesine gelince, iki kişi bebek yapmadan da seks yapabilir. Bu konuda haklı."

"*Erkek,*" diye düzeltiyor Moffy. "Whitney bir erkek, anne."

İlk vuruş, ama seks konuşmasıyla bir ilgisi yoktu. Kabul ediyorum. Ben daha fazla açıklama yapamadan konuşmaya devam etti, "Demek sen ve Babam yapar mı?" Yüzü buruşuyor. "Canın acıyor mu? İyi misin?"

Uhhh... *Seks konuşmasının* bu kadar sapacağını düşünmemiştim. "Acımıyor, Moffy... bazı kızlar için ilk seferinde acıyor. Ama bu söylemek istediğim şeyin bir parçası değil..." Bir an için kendimi kaybettim. Dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum ama onun aile üyelerine olan şefkati bu konuşmayı başka bir yöne itiyor.

"Yani... Janie, Sulli ve Luna..." Tanıdığı kızlar hakkında kafası karışmış ve endişeli bir şekilde uzaklara bakıyor.

"Seks korkulacak bir şey değil, ama hiçbiriniz çok daha yaşlı olana kadar seks yapmamalısınız," diyorum ona, kelimeler bir anda bana doğru koşuyor.

Moffy düşünceli düşünceli bakar.

Ben de devam ediyorum: "Yetişkinler için iyi hissettirebilir, bu yüzden insanlar bunu bebek yapmak dışında da yapıyor. Yakında yaşlandığınızda, belki de

Kendinizi denemek için dürtüleriniz var... ve bu sorun değil, ama bu sadece özel olarak yaptığınız bir şey."

Lo ve ben dokuz yaşındayken "doktorculuk" oynuyorduk ve ikimiz de seksin ne olduğuna dair bir fikre sahiptik - sadece nasıl hissettirdiğini görmek istiyorduk.

Moffy kaşlarını çatıyor. "Başladığında kaç yaşındaydın?"

Korkma. "Seks mi yapıyorsun?"

"Evet."

Bekaretimi 13 yaşındayken kaybettim. Ama Lo'ya değil. O kadar erken seks yapmamaları için her şeyi yaparım, bu yüzden "*Yaşlı*" diyorum. Bunu başka birine sorabileceğinden endişeleniyorum. Ekliyorum, "Bu tür kişisel seks soruları çiftler arasında özel kalır, bu yüzden bunu başkalarına sormamak daha iyidir. Bu mantıklı mı?"

"Evet." Başını salladı ve sonra tekrar Winona ve taşıyıcı annelik hakkında sorular sordu. Rose ve Ryke'in seks yapmadığını ve Winona'nın biyolojik olarak Ryke ve Daisy'nin kızı olduğunu anlaması için tüm süreci açıklıyorum. Yüzündeki berraklığı izliyorum ve kendinden daha emin bir şekilde başını sallıyor.

"Prezervatifin ne olduğunu biliyor musun?" Sonra

ben sordum. "Pek sayılmaz."

"Partnerinizi korur." Cinsel yolla bulaşan hastalıklardan bahsetmeyi düşünüyorum ama belki bunu başka bir zamana bırakırım, o yüzden prezervatiflerin gebelikleri nasıl önlediğinden bahsediyorum. "Penisin etrafını saran plastik bir eldiven gibidir, böylece sperm kadına giremez. Mantıklı mı?"

Bunu uzun bir süre düşünür. "Bilmiyorum. Her şey acı verici ve iğrenç görünüyor."

"Bu yetişkinlere özgü bir şey," diyerek bu düşünceyi pekiştiriyorum. "Çok

çok büyüyene kadar bu konuda endişelenmene gerek yok ve belki o zaman

çok iğrenç."

Moffy daha da rahatlar, şu anda endişelenmesi gereken bir şey olmadığı için mutludur.

"Başka sorunuz var mı?" Merak ediyorum.

"Evet." Elindeki kâğıda bakıyor. "Benji'nin on iki, Mary'nin üç yüz kırk beş elması varsa, toplam kaç elmaları vardır?"

Bununla başa çıkabilirim. Bugünden sonra her şeyle başa çıkabilirim.

Moffy'nin ödevine yardım etmeyi bitirdikten sonra koridora çıkıyorum. Çorak, Loren Hale'den eser yok. Sonraki birkaç odayı kontrol ettim ama onu Luna'nın odasında buldum.

Dört yaşındaki kızımızla birlikte halının üzerinde yatıyor, tavandaki karanlıkta parlayan yıldızlara ve lav lambasından gelen yapışkan şekillere ve renklere bakıyor.

"Ve benim gezegenim Thebula'da tüm *sular pırıl pırıldır*. Kimse boğulamaz" diyor ona, ayaklarını plastik yeşil sandalyesine vurarak.

"Parıltılı mı?" diye soruyor. "Bu havuzdan çıktığında simli olacağın anlamına mı geliyor?"

"Uh-huh." Başını sallıyor. "Ve *brover* boğulamayacak."

Kalbim sıkışıyor. Televizyonda bir çocuğun boğulduğu bir karavan görmüş.

Yaz için bir gerilim filmi vizyona giriyor ve zamanının çoğunu havuzda geçirdiği için Moffy hakkında endişeleniyor.

Lo başını kızımıza doğru çeviriyor. Açık kahverengi saçlarının uçuşan parçaları yuvarlak yüzüne değiyor. Boynunda kırmızı bir pelerin var, çoktan yıkanmış ve yıldız desenli pijamalarını giymiş.

Lo alnındaki bir tutam saçı fırçalar. "Moffy boğulmayacak, Luna. Yüzme dersleri aldı, o yüzden boğulmayacak."

"Ama ama," diye kelimeleri geveliyor. "Yüzme *klasikleri* başarısız olursa ne olacak?" "Başaramazlar, nedenini bilmek ister misin?" Lo dirseğinin üzerinde durur,

Başı elinin üzerinde, gözleri kızımızın üzerinde. Lo onun kendi çocuklarına karşı bile nazik olabileceğini hiç düşünmemişti ama yanılmıştı. En yumuşak sese sahip olmayabilir ama masumiyeti ortaya çıkıyor - ikimizin de genç yaşta kaybettiği masumiyet. Her şeyi buluyor ve onlara veriyor.

"Neden?" Luna sorar.

"Çünkü Moffy tüm mahalledeki en iyi yüzücü. O kadar iyi ki bunun onun gizli süper gücü olduğunu düşünüyorum, ama *şşşt*." Parmağını dudaklarına götürdü. "Ona süper gücünden bahsedemezsin yoksa kaybolabilir. Bu yüzden biz ona..." Şaşırmış gibi yapıyor.

"Bir ne?"

"Bir sır!" Luna'yı gıdıklıyor. Kıkırdıyor ve bir o yana bir bu yana yuvarlanıyor. Lo ilk kez kapıya bakarken bile ben kocaman gülümsüyorum.

Beni görünce. İçeri gelmem için başıyla işaret etti. Luna'nın diğer tarafında dinlenmek için atlayıp geçiyorum.

"Anne!" diye bağırıyor. "Babama gezegenim Thebula'yı anlatıyordum. Sanırım ben oradan geliyorum." Dünya'da doğmadığı konusunda kararlı. Lo ve ben onu başka bir gezegende doğurduk ve sonra bir uzay gemisiyle bu dünyaya dönerek onu da yanımızda getirdik. Onun hayal gücü günümün en önemli olayı.

"Thebula," diye düşündüm. "Kulağa tanıdık geliyor." Derin bir nefes alıyor.

"Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum ve ayağa fırlayıp her gün suladığı tuhaf görünümlü bir bitkinin yanındaki küçük çalışma masasına koşuyor.

"Ne yapıyorsun?" Luna'ya soruyorum. "Senin için çiziyorum!"

Lo parmaklarını çeneme koyup yüzümü yavaşça kendisine doğru çekerken parıldıyorum. Dudaklarımın köşesini öpüyor, ikimiz de tüylü halının üzerinde yatıyoruz.

"Ne zaman gittin?" Daha da yaklaşarak soruyorum. Bacaklarımız ve kollarımız birbirine dolanana kadar.

"Benji, Mary ve elmalar hakkında konuşmaya başladığında." Kehribar rengi gözleri ruhunun derinliklerinden gelen bir şeyle doluyor. "Sana her zaman inandım Lily, ama bu... olağanüstüydü."

"Yüzüm kızarmadı. Bir kere bile." Gurur kabarıyor, o kadar yabancı bir şey ki ona sıkıca tutunuyorum.

"Sen harikası." Beni bir kez daha öpüyor. Bu sefer tam dudaklarımdan - sözlerinin duygusu içime işliyor.

GÜL KOBALT

Butiği kapattım.

Sadece bir günlüğüne. İç mimarlar, Calloway Couture'ün New York, San Francisco ve Şikago'daki perakende açılımı için mekânı inceleyip fotoğraflar çektikten sonra yaklaşık beş dakika önce ayrıldılar.

Butik sessiz ve ben de kasanın arkasına oturup dantel bir büstiyer çiziyorum. Zamanımın çoğunu bebek kıyafetleri ve elbiseler yaparak geçiriyorum, ama bazı haute couture elbiseler çiziyor ve kumaşlar hakkında düşünüyorum.

Gündelik kadın için inanılmaz derecede uygunsuzlar, ki Calloway Couture'ün amacı da bu değil, ancak tasarımlara karşı kendimi mecbur hissettim, bu yolda ilerlemek için daha fazla ilham aldım.

Beş yıllık planım bunlardan bir sonbahar moda serisi oluşturmak. Okuldaki tüm cinlerimle bile sürekli meşgulüm, ancak beş yıllık bir zaman dilimi ulaşılabilir olmalı.

Saate bakıyorum. Henüz iki yaşında olan Ben'in bir saat daha anaokuluna gitmesi ve sonra onu okuldan almam gerekiyor. Kalemimi eskiz defterime dokunduruyorum ve giysi raflarını, sedir minderlerini, parıldayan avizeleri gözden geçiriyorum.

Bu tek mağaza birçok mağazaya dönüşecek. Kıyafetlerim binlerce kişi tarafından giyiliyor ve ben yirmi üç yaşında kendime dönüp sadece *nefes al* diyorum.

Moda çizgim için çok endişelendim. Medyanın etkisinden kurtulabilecek miydi? Hayallerim sürecekti miydi? Çok zaman aldı, bazen yapabileceğimi düşündüğümünden daha fazla çalıştım ama Calloway Couture benimle birlikte hayatta kaldı.

Dükkânımın dışında paparazziler kaldırıma doğru koşmaya başladı. Kameraları ve vücutları caddeye doğru eğilmişti. Siyah bir limuzin park ediyor.

İçeride kimin olduğunu hemen anlıyorum.

Connor Cobalt, muhtemelen her zaman kafasında canlandırdığı ünlü gibi ortaya çıkıyor. Gerçi şimdi yüzünde gerçek kameralar var. Dalgalı saçları mükemmel ve düğmeli gömleğinin kolları kollarına kadar kıvrılmış halde, sanki tüm bunlar onun dünyasının arka planıymış gibi davranıyor.

Kendine güveni onun en çekici aksesuarı ve kendimi ona yaklaşmak için kasaya yaslanmış buluyorum. *Dürüst olmak gerekirse Rose. O senin kadar muhteşem değil.*

Saçımı omzuma atıyorum.

Connor otoriter ve dengeli bir şekilde mağazama yöneliyor ve kameramanlar Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor. Connor anahtarlarıyla kapıyı açıyor, elinde küçük beyaz bir alışveriş çantası var. Dükkânı arkasından kapatıp kilitliyor.

Paparazziler renkli camdan pek bir şey yakalayamazlar, bu yüzden uzun süre oyalanmazlar.

"Hile yaptın," diyorum bana yaklaşırken.

"Yani bana on yedi kez hatırlattın." Alışveriş poşetini kasanın yanına, cazip bir mesafeye koyuyor. Uzun süre bakmamaya çalışıyorum.

Sağlam dur, Rose.

"Ve hala vicdan azabı çekmiyorsun."

Eğlenerek dudaklarını kaldırıyor. "Ben şahsen hile yapmadım."

"Eliot ve Tom'u suçlayamazsın. Onlar sizin takımınızdaydı. Tüm *takımınız* hile yaptı." Dün gece Pictionary oynadık. Jane, Charlie ve Ben benim takımımıdaydı; Beckett, Eliot ve Tom da Connor'ın takımındaydı. Dört yaşındaki iki çocuk turları sırasında kendilerine fazladan saniye kazandırmak için kum saatini ters çevirip durdular.

Connor bunun bir oyuncak olduğunu düşündüklerini söylüyor ama çocukların da amaçları var.

Onlar sinsî küçük şeyler.

Kayıtsızca kasadaki tezgâhıma yaslanıyor. "Son turda takımınıza ekstra süre verdik ama yine de kaybettiniz."

Ters ters bakıyorum ve elimi yüzüne doğru kaldırıyorum. "Sesin son yumurtalarımı da büzüştürdü. Kısır ve frijitim." Kapıyı işaret ediyorum. "Çıkış şu tarafta." Onu en çok kızdıran şeyi yapıyorum.

Onu görmezden geliyorum.

Ve çizmeye devam ediyorum.

"Sana bir şey aldım. Bunun bir barış teklifi olmasını istememiştim ama seni tatmin edecekse olabilir."

Dilimi ısırarak için mücadele ediyorum. Tam otuz saniye bile dayanamadım. "Yenilgiyi kabul etmekte çok kötüsün."

"Çünkü ben kendimi yenilmiş hissetme yeteneğine sahip değilim."

Onun sadece gevşek anlamda bir narsist olmadığını unutmak çok kolay. Dudaklarımı birbirine yapıştırıyorum, bakışlarım onun sakin ve rahat dış görünüşünü araştırıyor. "Barış teklifinizi reddediyorum."

Neden sırtıyor?

Ayağa kalktım. "*Reddet* dedim Richard. Az önce seni reddettim." "Rose."

Hemen elimle ağzını kapatıyorum. "Adımı heceyi siker gibi söylemesen olmaz mı?" Avucumun altında gülümsediğini hissediyorum. *Ugh.*

Bileğimi kavlıyor ve elimi yüzünden ayırıyor. "Adını her zaman söylediğim gibi söyledim. *Rose.*"

"Ölmek istiyorsun." Bileğimi güçlü bir şekilde kavraması hassas sinirlerimi uyarıyor ve sadece *daha fazla, daha sert, daha derin diye* bağırıyor.

Kasanın etrafından dolaşıyor, böylece hiçbir şey, kasa bile bizi ayırmıyor. "Beni nasıl öldürmeyi planlıyorsun?"

Çenemi kaldırıyorum. "Her gözünde bir kazma ile." Gülümsemesine dayanamıyorum ama yine de kalmasını istiyorum. Boştaki elimle ağzını kapatmak için uzanıyorum.

Diğer bileğimi de tutuyor. *Tanrım, evet.*

Sonra beni vücuduna doğru çekiyor, o kadar ani ki dudaklarımdan keskin bir nefes kaçıyor. Delici bakışlarımı onun derin mavilerine, su ve ipek kadar pürüzsüz gözlerine dikiyorum.

Üstümde yükseliyor, ama başımı kaldırıabildiğim kadar kaldırıyorum ve "O zaman seni ateşe verirdim" diyorum.

Dudakları fısıltıya yaklaşıyor, "Tu l'as déjà fait."

Zaten var.

Ben daha doğru düzgün düşünmeden beni kaldırıyor, bacaklarım beline dolanıyor, elbisesi kalçalarıma kadar yükseliyor. Belirgin kasları pazılarını daha da keskinleştiriyor, beyaz düğmeli gömleğinin üzerinden bile. Beni siyah bir perdeyle örtülü bir soyunma odasına doğru taşıyor.

Köprücük kemiğim dışarı fırlıyor, oksijenim ciğerlerimde sıkışıyor. Connor taktığım kolyeyi fark etmeden önce kemiğimi öpüyor. Nefesinin sendelediğini hissediyorum.

Sıvı bakışları tam ve mutlak bir *bilgiyle* bana bakıyor. Bir su damlası

gibi armut biçimli elmas kolyeyi dişlerinin arasında yakalıyor.

Nabız atıyorum.

Bu kolye bana aldığı ilk mücevher parçası. Üniversitedeydim. *Resmi olarak* çıkmaya yeni başlamıştık. Kaybetmemek için bir kasada saklıyordum ama bugün aklıma geldi ve takmak için kontrol ettim.

Birden sırtım soyunma odasının duvarına çarpıyor, siyah perde çekilip kapatılıyor. Bacaklarım hâlâ onun belinin etrafında ayrılmış durumda ve bu kez tek eliyle bileklerimi tekrar kavıyor. Onları başımın üzerine kaldırıyor, geriyor ve orada sabitliyor.

"Senden nefret ediyorum," diyorum en sık nefesimle. "Tu m'aimes." *Beni seviyorsun.*

Kolyeyi bırakıyor ve dudakları benimkileri buluyor. Agresif, güçlü öpücük, acıyan bir ihtiyaç ve arzu içeriyor. Dudağımı ısırduğunda, ağzı kulağımın çukuruna doğru ilerliyor. "*Rose.*"

Aman Tanrım.

Eriyorum ama ona karşı geriliyorum. Bu tam bir tezat. Bunları sevdiğini biliyorum. Yüzlerimiz çok yakın ve boştaki eli külotumu yırtmaya başlıyor.

"Yüzünü tırmalayacağım," diye nefes alıyorum, niyetimden daha soluk soluğa.

Çenemi tutuyor, sonra boğazıma doğru kayıyor. *Beni boğuyor.* Hamile olmadığım için geçmişte yapabildiğinden çok daha sert sıkıyor.

"Az önce ne dediğini duydum biliyor musun Rose?" Beni öpüyor ve sonra mırıldanıyor, "Zihnimi, bedenimi... sikimi *sevdiğini söylediğini duydum.*" Connor elini çekip iki parmağını içime sokuyor. *İçeri ve dışarı.* Titriyorum. Vücudunu benimkine sürüyor ve ben zevkten sarsılıyorum.

Connor 1.80'lik boyuyla beni duvara hapsediyor. Sinirlerim elektrikleniyor ve o kadar ıslanıyorum ki saçlarımı tutup çektiğinde inliyorum. I

Kendimi tamamen onun elinde hissediyorum.

Beni bir kez daha öpüyor, dudaklarım güçten yanıyor. Eli bileklerime dönüyor ve parmakları bacaklarımın arasından hiç ayrılmıyor. Ağzıma karşı, "Ne kadar acı?" diye soruyor.

"Hiç," diye fısıldadım.

Ne kadar acı istediğimi sormuyor. Acı çekip çekmediğimi soruyor.

Winona'yı *dört* hafta önce doğurdum ve kurallara göre *altı hafta seks yok*. Zihnim bir ihanet havuzu. %100 azgın ve bitmemiş. Seks için tüm kuralları çiğnemeye meyilliyim.

Hain.

Rose Calloway Cobalt kuralları çiğnemez. Ben onlara uyuyorum.

Yap şunu Rose. Bırak siki içine sertçe girsin.

Calloway Couture soyunma odalarında hiç güvenlik kamerası yok. Bir şart dışında her şey *evet* diyor.

Siktir et.

Bunu başımla onaylıyorum. Bugün Horny Rose kazandı. Connor zar zor duraklıyor, elbisemin fermuarını açıyor ve başımdan çekip çıkarıyor. Ellerimin kontrolünü bana bırakıyor, sadece gömleğinin düğmelerini açıyor. Sütyenimin düğmelerini açıyor ve pantolonunu çıkarıp boxer-brief'ini çıkarırken tamamen çıplak kalıyorum.

Çok sert, kalın ve uzun olan ereksiyonu dışımda hiç vakit kaybetmiyor. İçeri itiyor. O kadar doluyum ki, aramızda boşluk yok ve daha derine sokmak için kalçalarını sallıyor. Bir eli kıcımda, diğeri bileklerimi hapsediyor.

Yeni sözcükler bulmaya çalışıyorum, "Ben... ben-

" "Beni öpecek misin?" diye alay ediyor.

Ters ters bakıyorum ama nefesim kesiliyor, başım duvara çarpıyor.
Başparmağını dudaklarımda gezdiriyor.

"Öldür," diye inliyorum.

Çok sert itiyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Devam et," diye alay ediyor, sözleri kulağıma çarpıyor, "beni öldürmeye çalış, Rose." Derin, hırıltılı nefesi klitorisimi okşayan parmaklarına eşdeğer.

Onu öldüremem.

Onu seviyorum. Yine de onunla sevişmek için duvardan kaçmaya çalışıyorum ama o *beni* sadece daha hızlı beceriyor. Kendimi kaybediyorum. Onun zevki gözlerinden ve ayrılmış dudaklarından fışkırıyor ve benimki tüm vücudumu kaplıyor.

Daralıyorum ve ona karşı sıkılaşıyorum. İnlemelerim boğazımda düğümleniyor ama ağzımı kapatamıyorum. Boynuma karşı sıcak nefes alıyor, ben onun sikinin etrafında seğirirken sert bir şekilde boşalıyor, yoğun bir zevkle dolu.

Horny Rose'un dışarı çıkması tam beş dakika sürdü. Ve sonra ne olduğunu anladım.

Altı haftalık seks yapmama kuralını çiğnedim.

Lily hiç yapmadığı halde ben kuralı çiğnedim.

* * *

İkimiz de tekrar giyindik. İhanetimin gerçekleştiği soyunma odasındaki banka uzanıyorum. Bacaklarımı Connor'ın göğsüne ve omzuna yaslamıştım, o da bankın üzerine oturmuştu. Elinde küçük bir alışveriş çantası var ve ben ona elimi sallıyorum.

"Buraya uzat."

"Barış teklifimi reddettin. Şimdiden unuttun mu?"

Ters ters baktım. "Yani çantayı buraya bana neyi kaçırdığımı göstermek için mi getirdin?" Bacaklarımı üzerinden atmak üzereydim ki, bir koluyla bacaklarımı tutarak yerinde kalmalarını sağladı. Aslında bundan daha *fazlası*. Onları daha yukarı ve öne kaldırıyor, böylece menisi yumurtalarımın doğru daha hızlı hareket edecek.

Ben ciddiylim.

İçime boşaldı ve başka bir kıza sahip olma fırsatını heba etmeyeceğiz. *Lütfen, Tanrım. Bana bir kız ver.* Oldukça kolay hamile kalabiliyorum, ama yine de aşırı hazırlık yapmayı ve ekstra çaba harcamayı seviyorum.

Connor bana zaten mükemmel bir öğrenci dedi, ama *onun* öğrencisi olmadığımı belirttim. Biz eşitiz. Ve ben mükemmelim.

"Çantadakini istiyor musun Rose?" diye sorar.

"Çantanın canı cehenneme. İçinde ne varsa alacağım." Elimini uzattım.

Gülümsüyor ve bir giysi gösteriyor. Siyah, dantelli bir büstiyer, neredeyse benim çizdiğime benziyor. *Çok güzel.* Başım hala bankın üzerindeyken onu tutuyorum. Yumuşak ve vücudum için mükemmel bir şekli var. Yıllar önce, bir erkeğin benim için iç çamaşırı seçmesi fikrinden tiksintiyle ürperirdim.

Connor beni çok iyi tanıyor ve hediye asla açık bir öneri değil. Basitçe: *Bunu gördüm ve kendine alacağın bir şey olduğunu biliyordum.*

"Ve?"

"Bu iğrenç."

Ona geri vermem için eliyle işaret etti.

"Onu geri alamazsın." Onu göğsüme bastırdım. "Onu zaten bana hediye ettin."

"İğrenç şeyleri seviyor olmalısın," diye takılıyor. "Seni seviyorum," diye karşılık veriyorum.

Elini bacaklarımın arasında gezdiriyor, beni içine çekiyor. Sıcak sözlerim onu yakıp kül etmeli ama sadece gözlerinde sevgi biriktiriyor. Connor'ı milyonlarca kez ateşe verebilirim ama o asla kül olmaz. Sanırım bu yüzden birbirimiz için yaratılmışız.

O benim her bir tükenmez parçama dayanabilir.

Willow ve Garrison Abbey kız bebeklerinin doğumunu kutluyor

VADA LAUREN ABBEY

11 Mayıs 2024

[40]

Ağustos 2024

The Cobalt Estate *Philadelphia*

CONNOR COBALT

Saat 19:00 ve Tom'un odasında herkesle banyo ve masal saatinden sonra Rose ve ben etrafı dolaşıp altı çocuğumuzu yatağa yatırıyoruz, her birinin kendi odası var. Bu gece onlardan birine bir şey söylemem gerekiyor ve doğrusunu söylemek gerekirse bunu nasıl karşılayacağından emin değilim.

Koridorda Rose'un yanından geçiyorum, eli Ben'in yatak odasının kapı çerçevesinin üzerinde. "Bu gece mi?" diye soruyor.

"Bu gece." Başımı salladım. Hoşuna gitmeyeceği için ona söylemeyi erteliyorduk ama okul yakında başlıyor. Daha fazla bekleyemeyiz.

"Sadece birimiz orada olmalı," diye fısıldıyor Rose. "Onun hissetmesini istemiyorum..."

"Seçildin mi?"

"Evet."

"Ben yaparım."

Rose at kuyruğunu sıkılaştırıyor. "Beckett, Ben'e yastığının altına koyması için dişini verdi, peki bu gece bununla kim uğraşacak?"

Hayali Diş Perisi'nden bahsedildiğinde bile çenem titriyor. Yıllardır bu maskaralığı oynuyorum.

Çakıl. Tüm çocuklarımız Noel Baba'ya, Paskalya Tavşanı'na ve evet, Diş Perisi'ne gerçek yaratıklar olarak değil, masallar olarak davrandıkları için tolere edilebilirdi.

Ben hariç herkes.

Diş Perisi'yle gerçekten tanışabileceğine inanıyor.

Bu da rol yapmayı biraz daha can sıkıcı hale getiriyor. Açık sözlü olmayı ve ona bunun gerçek olmadığını açıklamayı tercih ederdim ama bu çocukluk *büyüsünü* söndürmeyeceğime dair bir söz verdim.

Yapmadım ve şimdi de başlamam.

Yine de bundan bahsetmek zorundayım, bu yüzden sesimi alçaltıyorum.
"Bu Ben'in dişi değil.

Diş Perisi özveriyi ödüllendirmemelidir."

Rose ters ters bakıyor. "Diş Perisi'nin açgözlülüğü teşvik etmesini mi tercih edersin?"

"Çocuklarımıza *dişleri* için para ödüyoruz. Olsa olsa onlara bedenlerini para karşılığında satabileceklerini öğretiyoruz. Bu fuhuşa benziyor ama herkes yaptığı için kabul edilebilir, öyle değil mi?"

Alay ediyor. "Onu oraya götürdün."

"Toplum onu oraya götürdü. Ben sadece her şeyin ne anlama geldiğini *düşünüyorum*. Beyninizi kullanmak zor bir kavram olmamalı ama pek çok insan bunu yapmayı unutuyor. Bu yüzden onlardan daha iyiyim."

Rose narsisizmimi bastırmak için elini yüzüme doğru kaldırıyor. Yeterince yakın değilim ama avucunu öptüğümü hayal ediyorum. Fısıldıyor, "Bu, ikimizden birinin bu gece Ben'in yastığının altına para koyacağı gerçeğini değiştirmiyor. Sen mi ben mi?"

"Sen, sevgilim." Bu görevi ona isteyerek verdim.

Rose geçmem gereken kapıya bakıyor. Gerildi. "Yakında görüşecek miyiz?"

"Evet."

Bir dakika sonra Rose, Ben'in odasına girdi. Farklı bir kapıya, farklı bir odaya doğru yürümeye devam ediyorum. İçeri girdiğimde beş yaşındaki oğlum çoktan yeşil örtülerinin altına girmiş ama uyanıktı. Beşinci yaş günü için bir kuzgun portresi istemişti ve koyu renkli yağlı boya tablo şifonyerinin üzerinde asılı duruyor.

Eliot beni görür görmez doğruluyor ve yastığının altından üç eski ciltli kitap çıkarıyor. "Bir hikâye daha. Sadece bir tane."

"Bir tane daha, ama uzun sürmez."

Eliot gülümsüyor. Hikayeleri, fiziksel kitapları sevdiğinden daha çok seviyor. İlk bakışta ikisi arasında bir fark yokmuş gibi görünüyor, ama var. Lambası yatağının üzerinde sıcak bir ışık saçıyor ve ben de yanına oturuyorum. Ciltli kitapları hızla kucağıma itiyor.

"Hangi kitap?" Onları bir arada tutuyorum ve sırtlarını gösteriyorum.

Eliot benim kahverengi saç rengime sahip, saç telleri dümdüz dökülüyor. Gözlerinde her zaman muzip bir bakış vardır, sanki dramatik bir giriş ve çıkışa saniyeler kala çılgınca bir çılgınlıkla araya girmiş gibi.

Dikenleri incelemek için çok uzun bir zaman ayırıyor. "Bu." O işaret ediyor

Edgar Allan Poe: Bütün Masallar ve Şiirler.

"Bu nedir?" Ona sordum.

"Poe." Kitabın rengini ezberledi ve daha önce kendisine söylenen başlığı hatırladı. Kelimeleri okumuyor. Şu anda en sevdiği kitap, bu yüzden bir kuzgun resmi istedi. Rose ona Shakespeare'i vermek için can atıyor ama ikimiz de şu anda kelimelerden bunalacağını düşünüyoruz.

Diğer iki kitabı bir kenara bırakıp bunu içindekiler bölümüne kadar açtım. "Hangi hikâye?"

Eliot bana bakıyor. "*Kara Kedi*'yi tekrar okuyabilir misin?"

Onun seçimine gülümsüyorum. Gotik masalları seviyor ve bazı ebeveynler beş yaşındaki bir  ocuğun Edgar Allan Poe okumasına izin verdiğim için *beni* azarlarken, ben yaşı gibi toplumsal kısıtlamaları bilerek bir kenara bırakıyorum. Her zaman da öyle yaptım. Her insan farklıdır.

Çocuklarım da  yle.

Geceleri zar zor uyuyabilen bir  ocuğa Poe'yu zorla okutmazdım. Eliot masallardaki delilik ve cinayetden korkmaz. Onları oldukları gibi görür. *Hikayeler*. Grimm Kardeşler'in *K    k Pamuk Prenses'inin* en sonunda, kraliçe yanan ayakkabılar giymeye ve ölene kadar dans etmeye zorlanır.

Sansürlü versiyonlar yerine orijinal versiyonları duymayı tercih eder ve eğer sorulursa, *K    k Pamuk Prenses'in* bir kısmını ezbere okuyabileceğinden eminim.

Almanca.

"  indekiler bölümünden bul," diyorum ona, "birlikte okuyalım."

Eliot surat asıyor. "Ama okumanı istiyorum." Kollarını kavuşturuyor ve benden uzaklaşıyor, zaten  zg n.

"Neden benimle birlikte okumak istemiyorsun?"

 rt lerini tekmeliyor. "Sen daha iyisin." Konuşması anlaşılır. Kelimelerin üzerinde t kezlemiyor ama el yazısı neredeyse okunaksız. Ben sol elini kullanmasına yardım edene kadar kalem tutmakta zorlanıyordu. Anaokulunda     ğretmen-veli toplantısı yaptık çünkü grup hikaye saatinde yüksek sesle okumayı reddetti.

Bir noktada kitabı fırlattı ve ağlamaya başladı.

 ğretmeni onun sabırsız olduğunu, odaklanamadığını ve "denemeyecek kadar tembel" olduğunu söyledi - Eliot'u sadece asi olarak görüyor. Yüksek sesle konuşuyor, utangaç değil ve okuma talimatlarını takip etmeye isteksiz.

İstemediği için değil. Çünkü bu onun için zor ve ben bunun nasıl bir şey olduğunu anlayamıyorum. Bir öğrenme alanında engellenmiş olmayı hayal bile edemiyorum ama o öyle. Disipline edilmemeli. Ona güçlü yönlerini kullanması öğretilmeli, böylece okul dayanılmaz bir noktaya gelene kadar zorlanmamalı.

Ekstra yardıma ihtiyaç duymaları halinde tüm çocuklarımız için okul dışında özel öğretmenlerimiz var, ancak bilgi onları sıkıyorsa, dışarıda olmayı tercih ediyorlarsa, Rose ve ben bu konuda otoriter değiliz. Onları saatlerce koltuklarında itip kakmıyoruz. Gerçekler, tarih, kitaplar - bunlar ilgimizi çeker, ama ilgilerini çekmiyorlarsa, onları zorlamayız.

Açık kitabı oğluma doğru çeviriyorum. "O zaman okuyacağım, ama en azından içindekiler bölümünden *Kara Kedi*'yi seçebilir misin?"

Eliot konsantre olur, ama sonra vazgeçer, gözlerinde yenilgi vardır. "Yeni bir şeyler okuyabilirsin."

"Eliot," diye anlatmaya başladım.

Sonra iç geçiriyor ve sadece işaret ediyor. "Bunu." *Belfry'deki Şeytan*. Parmağımı "the" harfinin altına koyuyorum ve "Bu kelime ne diyor?" diye soruyorum. "Bilmiyorum." Hayal kırıklığına uğramış gözyaşları gözlerini dolduruyor. "Bilmiyorum!"

Hemen kitabı bir kenara bırakıp Eliot'ı kucağıma alıyorum.

Göğsüme doğru ağlıyor ve ben de sırtını ovuyorum. "Sorun yok Eliot," diye fısıldıyorum. "Diğer tüm çocuklar benden daha çok okuyabiliyor," diye ağlıyor. "Bu hiç adil değil." Ne zaman

Yüksek sesle okuyoruz, kitaptaki kelimeleri takip ettiğinden emin oluyoruz, ancak bunları *görsel olarak* işlemesi hala onun için gerçekten zor. Bu zaman alacak.

"Diğer çocuklar kadar hızlı okuyamıyor olmanız, zeki olmadığınız anlamına gelmez."

Yumruğuyla yanaklarını ovuşturuyor.

Gözyaşlarının geri kalanını başparmağımla siliyorum. "Sadece farklı bir yolla öğreniyorsun ve bu yol seni *inanılmaz derecede* yetenekli kılacak."

Tekrar ağlamaya başlar, bu sefer sadece o kelimeye boğulmuştur.
Yetenekli.

Öğretmenlerinden hiçbiri ona zeki demiyor ve sık sık kendisinden önce başarılı olan kardeşleriyle kıyaslanıyor. Bir keresinde ona bir sayfada ne gördüğünü sordum. "Her yerde kelimeler var" dedi. Eliot elleriyle karmakarışık bir hareket yaptı. Aynı kitapta harfler her seferinde farklı görünüyorsa, masal listesinden *Kara Kedi*'yi seçmekte zorlanırdı.

Rose ve ben onun disleksi testi yaptırmasını istiyoruz ama yönetim onun çok küçük olduğunu söylüyor. Çocuklar bu yaşlarda motor becerilerini geliştirirler ve henüz öğrenme bozukluğu olup olmadığı konusunda bir sonuca varamayacaklarını söylediler.

Diğer çocuklarımız ortak kilometre taşlarını çok daha hızlı aştığı için aceleci davrandığımızı düşünüyorlar. Müdür, "Muhtemelen diğer çocuklarınızdan daha normaldir," dedi.

Oğlumuzun diğer çocuklarımızla aynı seviyede olmamasına üzülmüyoruz. Ve onu "normal" olması için düzeltmek istemiyorum ya da yönetim için *normal* ne anlama geliyorsa. Eliot'un ağlamasına ya da etrafındaki öğrencilerden daha aşağı hissetmesine neden olmayacak bir hızda öğrenmesini istiyorum. Böylece sınıfta çağrıldığında endişelenmeyecek ya da kitaplarını fırlatacak kadar sinirlenmeyecek.

Bunu yapmak için güçlü yönlerine odaklanmalı ve herkesle aynı şekilde öğrenmeye zorlanmamalıdır.

Eliot burnunu çekiyor, sakinleşiyor ve sonra soruyor: "Okumayı nasıl öğreneceğim?" "İşte." Kulaklarına dokunuyorum. "Gözlerin seni hayal kırıklığına uğrattığında bunlar senin hediyen olacak."

Kelimeleri görsel olarak işlemekte zorlanıyorsa, ses yoluyla öğrenmesi

daha kolay olacaktır. Rose ve ben Dalton'la konuşmaya başladık bile.

Eliot'un birinci sınıf müfredatı için sesli kitap kullanmasına izin verme konusunda ilköğretim.

Neredeyse herkesin bir değeri olduğuna inanıyorum. İnsanların benim sahip olmadığım, bazılarına hayranlık duyduğum yetenekleri ve özellikleri var. İnsanların en iyi hallerine saygı duyuyorum. Eliot'ın en iyi olduğu alan el yazması olmayabilir, tıpkı benim en iyi olduğum alanın çizgi roman ya da kaya tırmanışı olmadığı gibi. Eliot'ın en iyisini bulması için, öğrenmek için doğru araçlara ihtiyacı var.

Rose ve ben ona her birini vermek için savaşacağız.

Eliot'ı yatağına yatırmaya başladım. "Her gece kulaklık takacak ve sana okunan kitapları dinleyeceksin. Elinden geldiğince sayfaları takip etmen gerekecek." Eğer yardımcı olacaksa, muhtemelen ona diğer kelime satırlarını kapatması için bir indeks kartı vereceğiz.

Kelimelerin kağıt üzerinde nasıl görüldüğünü benim anladığım gibi asla anlayamayabilir.

Senin yaptığın gibi. Ama bu onun okuyamadığı anlamına gelmez. Bu onu akılsız yapmaz. Hikayeleri herkes kadar, hatta daha fazla sevemeyeceği anlamına gelmez.

"Bana hâlâ kitap okuyacak mısın?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Bir şey daha var." Yanına oturup kitabı açıyorum ve *Kara Kedi*'ye dönüyorum. Onun muzip gözleriyle karşılaşıyorum. "Annen ve ben bir yıl daha anaokulunda kalmanın daha iyi olacağına karar verdik. Senin için en iyi olan yolu öğrenmen için sana daha fazla zaman verecek."

Ağzı düşer. "Ama...?"

"Tom ile aynı sınıfta olacaksın-"

"Gerçekten mi?" Yüzü aydınlanır. Eliot ve Tom'un yaşları kadar dostlukları da birbirine yakındır.

"Sadece bu ekstra zamanı kendi yararına kullanmayı kabul edersen. Aksi takdirde, birinci sınıfa gidersin."

"Söyleyeceğim, söyleyeceğim! Tom'a şimdi söyleyebilir miyim? O biliyor mu?" Neredeyse yataktan fırlayacaktı.

"Yarın, ona söyleyebilirsin." Onun gülümsemesini görünce sırtıyorum. Örtüleri tekrar küçük bedeninin etrafına sarıyorum ve sonra kitabı bükülmüş bacaklarımın üzerine yerleştirip sayfaları ona doğru çeviriyorum.

Rose bana daha önce, *"Öğretmenler bizden zaten nefret ettiklerinden daha fazla nefret edecekler."* demişti. Ben de aynı fikirdeydim. Eliot ve Tom birlikte kargaşa yaratabilir ama onun daha fazla zamana ihtiyacı var. Bu kadar küçükken ve doğum günü Haziran ayındayken ona fazladan zaman vermek daha kolay.

"Edgar Allan Poe'nun *Kara Kedi'si*," diye başlıyorum, sesim yumuşak ve sakin. Jane onu uyuttuğumu söylüyor. Rose'un okumasını tercih ediyor.

Rose'un düşmanca, buz gibi tonunu da tercih ederim ama belki benimkine tercih etmem.

"Yazmak üzere olduğum bu en vahşi ama en sade anlatı için ne bir inanç bekliyorum ne de bir inanç talep ediyorum." Bir sonraki satırı hafızamdan okurken Eliot'a bakıyorum ve o da hatırlıyor, tüm kelimeleri ağzından çıkarıyor, "Gerçekten deli olurdum..."

Dudakları hareket ederken gülümsüyorum.

Onun hafızası benimkine uyuyor. Ve ben hiçbir şeyi unutmam.

Lily & Loren Hale kız bebeklerinin doğumunu memnuniyetle karşıladı

KINNEY HALE

3 Ekim 2024

{ 41 }

Aralık 2024 The

Mall *Philadelphia*

LILY HALE

Geriye dönüp baktığımızda, muhtemelen tüm Noel alışverişini asistanlara ve hatta korumalara devretmeliydik. (Onlar bizim için çifte görev yapabilir ve ayak işlerine koşabilirler). Ama çocuklarımın hediyelerini seçememe düşüncesi beni üzüyordu.

Bu aynı zamanda Kinney'nin ilk Noel'i ve Xander'ın ikinci doğum günü olacak. Bu iki önemli anı yarım yamalak geçiştirmeyeceğim.

Bu özel alışveriş merkezinde alışveriş yapmanın olumlu bir yanı: paparazzi yok.

Girmeleri yasak.

Bir dezavantajı: insanlar hala imza ve selfie için sürekli yaklaşıyor. Hayranlarımı selamlamayı ve fotoğraf çektirmeyi seviyorum. Onların basit bir el sallamayla bile mutlu olduklarını görmek kalbimi kabartıyor. Yine de iki hayranın onları nasıl terslediğim hakkında fısıldaştığını gördüm. Kendimi kötü hissettim. Kasıtlı değildi. Sadece yıpranmış durumdayım ve alışveriş yapma baskısı bizi seven insanları yabancılaştırmamakla birleşince çok zor oluyor.

Alışveriş çılgınlığının üzerinden iki saat geçti ve ben Moffy'ye sadece bir hediye aldım. Geçen ay bize yalvardığı Batman Lego seti. Lo DC ebeveynlerine dönüştüğümüzü hissetmesin diye bir de Örümcek Adam aldım.

"Sanırım bugün tüm yıl boyunca çektiğimden daha fazla fotoğraf çektim," diye ifade ediyorum Rose'un yanındaki demir sandalyeye çökerken. Roasted Beans Café'nin açık oturma alanı ve alışveriş merkezinin ikinci katının manzarası var. Küçük saksı bitkileri kafenin alanını belirliyor ve Rose en köşede bir masa seçmiş, alışveriş torbaları dört sandalyeden birinin üzerine yığılmış.

Beş koruma Rose'un etrafını sarıyor. Otoriter bakışlarla insanları onun bölgesinden uzaklaştırıyorlar. Poppy ve Daisy'yi en son kocalarına hediye bulmak için bir spor malzemeleri mağazasına girerken gördüm.

Rose ıspanaklı ve keçi peynirli tostunu çatal ve bıçakla kesiyor. Sanki başka bir günmüş gibi. Sanırım öyle. Kalabalık saksı bitkilerinin hemen diğer tarafında toplanmıştı. Telefonlar yemek seçimini ve hamile karnını görmek için doğrudan Rose'u gösteriyor. Işıltılı kolyesi, vücuda oturan siyah elbisesi (Calloway Couture) ve koyu mavi mat tırnaklarıyla bugün son derece asil görünüyor.

Korumalarımız kalabalığı izliyor ama bizi görmelerini engellemiyorlar. Onlara her zaman bu konuda endişelenmemelerini söylüyoruz. Fotoğraflara aldırıyoruz, özellikle de çocuklarımız *olmadan çekildiklerinde*.

"Sana bu koruyucu *çemberin* içinde kalmanı söylemiştim." Rose bıçağıyla masanın etrafını işaret ediyor. Buz gibi bakışlar öldürebilseydi, gömülmüş olurum. "Burası güvenli bölge."

Rose açıklamasını bitirir bitirmez, iki genç kız ellerinde telefonlarla hostes kürsüsünün önünden geçmeye çalışıyor. Bizimle selfie çekertmek için yalvarıyorlar ama Garth onlara *hayır* diyor.

Kendimi kötü hissediyorum ama son iki saatimi fotoğraf çekerek geçirdiğimi unutmamalıyım. Tüm hayatımı fotoğraf çekerek geçiremem.

"Rose," diye sesleniyor koyu kahverengi saçlı, üniversite çağında bir kız. Garth'ın ve iki gencin yanından geçip gider. Diğer korumalar geçmesine izin veriyor. Kafeye var gücüyle koşturmuş gibi bitkin görünüyor. "Jane için puantiyeli tayt buldum ama pembe simli saç tokası bulamadım."

Rose tabağının yanındaki spiral ciltli küçük defterine bir not düşer. "O zaman şu klipsleri yapayım." Alttaki bir kâğıt parçasını yırtıp asistanına uzatıyor. "İşte listenin devamı ve eğer alışveriş merkezinde yoksa bir el sanatları mağazasına gitmeni istiyorum."

Listeyi hızlıca okuyor.

Rose kısa bir süre ona baktı. "Hope?"

"Evet?"

"Listedeki son madde çok ciddi. Bunu atlayamazsınız."

Hope listeyi gözden geçiriyor ve sonra rahatlıyor. "Yapmayacağım. Teşekkür ederim Rose. Gerisini yakında sana getiririm." Süzülerek uzaklaşır.

Rose suyunu yudumlar ve bir parça daha tost keser.

Evet, Rose Calloway Cobalt alışveriş işlerini başka birine verdi.

Sadece alışveriş yapmayı seven değil, aynı zamanda delegasyonla mücadele eden biri için o günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Otuz iki haftalık hamile olması kararını etkiledi. Ayrıca Rose'a göre kardeşçe bir geziyi kaçırmak, Daisy, Poppy ve beni batan bir salda terk etmekle kıyaslanabilir.

"Son madde neydi?" Ben soruyorum.

"Hope'un ara verip yemek yemesi için. Dün ona basit bir hata yüzünden kimseyi kovmayacağımı hatırlatmak zorunda kaldım. Eğitim çavuşuna benziyor muyum?" Bıçağını kavırıyor, sarı-yeşil gözleri diğer özellikleri gibi keskin ve soğuk.

"Uh..." *Bu hileli bir soru mu?* "Evet mi?"

Rose gözlerini devirir. "Öyle görünsem bile öyle davranmıyorum." Bu doğru. Asistanlarına ve korumalarına benim Superhero & Scones çalışanlarına vermeyi hatırladığımdan daha fazla hediye veriyor ve ihtiyaç duyduklarında personelinin tatil yapmasını savunuyor.

Bir oyuncakçı poşetinin arkasında bir kase cips ve sos olduğunu fark ediyorum. Çantayı başka bir sandalyenin üzerine koyuyorum ve bir cipsi kalın mavi peynire batırıyorum. "Koruyucu çemberde cips var. Bunu sevdim." Çiğniyorum.

Rose boynunu büküyor ve *tek* alışveriş çantama odaklanıyor. "Bir liste yap.

Sizin için alışveriş yapması için birini gönderebiliriz."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "İkinci bir geçiş yapacağım. Hayranları başka şeylerle meşgul etmek için belki yanımda iki koruma daha getiririm." Bu plan aslında kulağa hoş geliyor. Bir seferde iki cips batırıyorum.

Lo'yu özledim.

Benimle cips yedi ama kesinlikle mavi peynir sosu istemezdi. Ve taco sipariş ederdi. Connor, Ryke ve Willow'la birlikte olduğunu hatırlıyorum,

Garrison ve tüm çocuklar. Karda oynamayı ve ardından Cobalt malikanesinde Noel filmleri izlemeyi planladılar.

Rose'un bıçağı, aleti düşürmüş gibi tabağa çarpıyor. Ellerini karnının alt kısmına dayamasını izliyorum. Uzun bir nefes üflüyor.

Gözlerim büyüyor. "İyi misin?"

"Küçük canavar hareket etmeyi bırakmıyor." Sertçe yutkundu, boynu tutuldu. Sonra bakışları beni ateşliyor. "Bana öyle bakmayı *kes*."

"Ne gibi?" Çenemden aşağı ve bol kazağıma mavi peynir damlıyor.

Kahretsin. Peçeteyle sildim.

"Ben iyiyim." Ortamdaki tüm endişeleri savuşturuyormuş gibi el sallıyor. "Kader bu bebeğin biraz erken doğmasını isteyebilir ve ben başıma ne gelirse gelsin üstesinden gelebilirim."

Bir cipsle boğuluyorum ve göğsümü sıvazlıyorum. "*Şu anki* gibi erken mi?" "Hayır, şimdi değil. Ben *iyiyim*."

Rose'a inanıyorum çünkü onun kasılmalarla mücadelesini gördüm. Şu ankinden daha sert olurdu ve köprücük kemiği dışarı çıkardı. "Başka bir oğlun olacağı için gergin misin?"

Teknik olarak sekiz çocuk doğurmuş olsa da bu Rose'un yedinci hamileliği ve yedinci çocuğu. Bir tanesi Ryke ve Daisy'ye ait. Bence zihinsel olarak bu bebekten sonra işi bitmiş olabilir, kız ya da erkek. Otuz beş yaşında ve bize otuzlu yaşlarının geri kalanını bebek doğurarak geçirmek istemediğini söyledi. Lo, Connor'ın Rose'un sırtındaki yükten endişelendiğini söyledi, bu yüzden o da bunun son olması için hazır.

Ama eğer bir erkek çocuğu olursa, kaderin ona sekizinci bebeği doğurmasını söylediğini hissedip hissetmeyeceğini merak ediyorum.

"Hayır, *gergin* değilim," diye tersliyor Rose, sanki bu kelimeyi ona kullanmamalıymışım gibi. "Eğer erkek olursa, Connor'la artılar ve eksiler listesi yapıp oradan yola çıkmaya karar verdik."

Bahse girerim *kader* Rose'un tarafında çok ağır basacaktır, ancak Connor için *Rose'un sağlığı* ne olacağını belirlemede nihai koz olabilir.

Eğer bir kızları olursa, tüm bunlar zaten önemsiz hale gelir.

Peçetemi su bardağıma daldırıyorum. Rose bana bir bakış attı. Her neyse. Siyah kazağımdaki lekeyi ovalıyorum. Sanırım beyaz lekeyi daha belirgin hale getirdim. Sperm gibi mi görünüyor?

Yanaklarım kızardı. *Kimse Loren Hale'in dölünün kazağında olduğunu düşünmüyor.*

Benim var.

Ben de öyle düşünüyorum.

Noktayı gösterip Rose'a "Ne düşünüyorsun?" diye sordum. *Boşalmak mı, boşalmamak mı?*

"Bence bir liste yapmalısın," diye cevap veriyor Rose buz gibi, kötü bir gülümsemeyle. Sonra Chanel çantasını karıştırıyor ve bana bir leke çıkarıcı kalem uzatıyor. Hiç de kötü adamlara göre değil. *Seni seviyorum Rose.* "Ve bana eşlik edebilirsin."

Çok cazip. "Beni leke çıkarıcı kalemle yemleyebilirdin." "Benimle kalmanı tercih ederdim çünkü *benimle* olmak istiyorsun. temizlik ürünlerim." Oh.

"İkinizi de seviyorum."

Neredeyse gülümsüyor ve sonra sökme kalemmini kazağa dokundurma şeklime gözlerini deviriyor. "Bunu yanlış yapıyorsun. Buraya gel."

Ayağa kalkıp Rose'un yanına gidiyorum. O da benimle birlikte ayağa kalkıyor ve lekeyi birkaç saniye içinde yok edebilecek şekilde etkili bir şekilde ovuyor.

Alışveriş merkezinin ikinci katını daha iyi görebiliyorum ve bir evcil hayvan mağazasının yanında bir tabela fark ediyorum. *Bugün Evlat Edinin! Son çağrı barınak köpekleri ve kedileri sevgi dolu yuvalar arıyor!* Yavru kediler vitrinin önünde, köpekler ise mağazanın dışındaki küçük bir alanda kapalı duruyor, Pet Paradise tişörtlü iki çalışan.

Rose leke çıkarıcı kalemi çoktan çantasına atmış, şimdi de telefonuna bakıp gülümsüyor.

Connor ona mesaj attı, diye tahmin ediyorum ve sonra bir köpek yavrusu tüm dikkatimi alıyor. O - sanırım o bir *he-walk* - kapının içinde bir daire çiziyor, büyük sarkık kulakları aptal adımlarıyla sallanıyor. Sonra

kelimenin tam anlamıyla sert zemine yüzüstü düşüyor.

Ben ırkılıyorum ama küçük yavru kendini toparlıyor, başını sallıyor ve diğer köpeklerin etrafında mutlu yürüyüşüne devam ediyor. Dünya umurunda bile değil.

Yavru köpek kalbime bağlı tüm ipleri çekiştiriyor. Hayranlar aniden soluk soluğa kalıyor, telefonları sağa dönüyor. İşte o zaman Daisy bitkilerin diğer tarafında beliriyor. Çantalarını bizim yığının üzerine atıyor ve bitkilerin üzerinden bizim tarafa doğru yürüyor.

"Hey, abla," diyor Rose telefonuna dalmışken bana. "*Son arama ne anlama geliyor?*" Daisy'ye soruyorum.

Bakışlarımı Pet Paradise'a doğru takip ediyor. "Ohh," diyor üzüntüyle. "Evlat edinilmeyenler bu hafta, hatta yarın bile uyutulabilir."

"Ne?" Yüzüm düştü. Evcil hayvan besleyen biri değilim, bunun bir mazeret olmadığını biliyorum ama bunun gerçekten olduğunu hiç bilmiyordum.

Hiç bir hayvanı bu yavru köpeği istediğim kadar istememiştim.

"Neye bakıyorsun...?" Rose bir an duraksıyor ve sonra tüm noktaları çok hızlı bir şekilde birleştiriyor. Gözlerimde parlayan arzuyu fark etmiş olmalı. Altı çocuğu var, o yüzden bu bakışı sık sık gördüğüne eminim. "Lily-"

"Hemen döneceğim." Kafeden aceleyle çıkıyorum, Garth da arkamdan geliyor. Çitlere ulaştığımda Rose ve Daisy'nin de Roasted Beans'i terk edip bana katıldıklarını fark ediyorum.

İki Pet Paradise çalışanı bizim gelişimizle canlandı. Genç kız bayılacak gibi görünüyor. Ellerini ağzına götürdü ve olduğu yerde dondu kaldı.

Büyük kız bizi selamlıyor, "Bir köpek yavrusu tutmak ister misiniz?" Daisy kocaman bir gülümsemeyle nefes nefese kaldı. "Aklımı okudun."

Daisy'nin parlak tavrı karşısında donup kalan çalışan çözülüyor ve ellerini yana bırakarak kendi hoppa gülümsemesini ortaya çıkarıyor. "Merhaba." Daisy'ye el sallıyor.

"Merhaba." Daisy soruyor, "Hangisinin kucaklanmaya ihtiyacı var?"

Telefonunu kulağına dayamış olan Rose, kedi penceresinin önünde duruyor.

Kedigiller küçük cam bölmelerde kıvrılmış, bazıları uyanık halde geriniyor.

Genç çalışan Daisy'yi golden retriever kapısından içeri alırken, ben de yaşlı çalışana sarkık kulaklı yavru köpeği soruyorum. "Bunu görebilir miyim?"

Kalabalıklar tüm Pet Paradise alanını doldurdu ve hatta bazı hayranlar "Evcil hayvan mı arıyorsunuz?" diye sordu.

Evet. Evet, öyleyim.

Çalışan, boynuna gevşek bir tasma takarak sarkık kulaklı köpeği kapıdan dışarı çıkarıyor. "Bu küçük adam on aylık bir basset hound." Köpeğin karnını okşuyor.

Eğiliyorum ve yavru köpek hemen dirseğimi ve yanağımı yalıyor. Sevgiyle parçalanıyorum.

"Sahiplenilmesi için sadece bugün kaldı. Barınak bu yıl aşırı kalabalık, bu yüzden tüm bu hayvanların iyi yuvalara ihtiyacı var."

Poppy, koluna asılı alışveriş çantasıyla kalabalığın arasından süzülüyor. "Neler oluyor?"

"Lily köpek istiyor ve ben de bedava kucak veriyorum." Daisy gülümsüyor ve kucağına atlayan tüm golden retrieverleri okşuyor.

Poppy'nin anaç rehberliği bir yağmur bulutu gibi üzerime çöküyor. "Lily, köpek alamazsın. Evde iki aylık bir bebeğin var."

"Yani?" Daisy ve ben birlikte söylüyoruz. Sanki aynı kulübün üyesiymişiz gibi başını sallıyor. Belki de Köpek Sevenler Birliği. Ben hiç

bu kulübün bir parçası olmadım.

Ama birdenbire, katılmam gereken doğru kulüp olduğunu hissettim.

Rose telefonuna "Vahşi olanı buldum," diyor. Cam bir bölmede, büyük sarı gözlü siyah bir kedi yavrusu Rose'a sabitlenmiş bir şekilde bakıyor. Sonra yaklaşıyor ve Rose'un yüzünün hemen önündeki camı patiliyor. Rose kediye homurdanıyor ve sonra telefonuyla konuşuyor. "Eğer bunu yaparsak, ona eve başıboş kedi getirmemesi gerektiğini hatırlatmalısın."

Jane.

Sokakta başıboş dolaşan yavru kedileri yakalayıp evine çekmeye çalışıyor.

Connor buna yaratıcı diyor, ama genel olarak Rose ve Connor ona her zaman kedileri içeri almamasını söylüyor. Kedilerin çoğu pireli ve son derece yabani.

Sadie'nin bin katı olduğunu düşün.

Connor başka bir şey söylemek zorunda kalır ve Rose Fransızca olarak kabul eder ve sonra telefonunu kapatır. Yavru kediye şöyle der: "Milyonlarca kuş yiyebilirsin *ama* kuşu değil. Eğer herhangi bir anlaşmazlığın varsa, bana şimdi söyle."

Yavru kedi miyavlıyor ve *beni tırmalar* gibi yanağını cama sürüyor. Bir an için düşündüm: *Rose Calloway Cobalt kedigillerle iletişim kurabiliyor.*

Kanıt! *Kanıt!*

Rose, Connor'ın Batman'ine karşı Kedi

Kadın. Bu tarihi bir an. Bırak da sindireyim.

"Kuş derken neyi kastediyorsun?" Poppy soruyor, en büyüğümüz. Onun da evcil hayvanı yok, ama sanırım o daha çok arkamızdaki şamatadan ve hayatımıza girmesine izin verdiğimiz tüm çılgınlıklardan endişe duyuyor.

"Ben bir kuş istiyordu." Rose, Pet Paradise'ın kapı kolunu kavıyor ama

Poppy'nin şaşkınlığı karşısında duraksıyor. "Ne?"

"Şu anda bir kuş ve bir kedi mi almak üzeresin?"

Rose için düşüncesizce yapılmış bir alışveriş ama o hayatımızda çok daha düşüncesizce şeyler yaptı. "Connor'ı aradım, satın alma konusunda anlaştık. Bir yılan yerine lanet olası bir *kuşu* tercih ederim."

"Kim yılan istedi ki?" Daisy merak ediyor. "Sence kim?"

"Eliot," deriz hepimiz.

"Ve bunu anlamıyor." Rose kapıyı çekip açtı. "Birazdan burada buluşuruz."

"Bekle," diye sesleniyorum o dükkânın içinde kaybolmadan önce. "Kardeş tavsiyesi mi?"

Bu sihirli kelimeler dudaklarını kaldırıyor. Basset tazılarını sevdiğimi görüyor. Dört çocuğumun da onu en az benim kadar seveceğini biliyorum.

"Bir köpekle başa çıkabilirsin," diyor Rose bana çok güçlü bir şekilde. "Asıl soru, sinir bozucu kocanın bunu yapıp yapamayacağı."

"Ooooh!" diye bağıyor kalabalık Rose'un hakareti karşısında.

Rose dükkâna girdiğinde sadece memnun görünüyor.

Kaşlarım çatıldı. *Lo*. Bu kararı vermeden önce kesinlikle ona sormalıyım. Aceleyle telefonumu çıkarıp av köpeğinin fotoğrafını çekiyorum ve *Lo*'ya mesaj atıyorum.

Yavru Köpek????????

Daisy kapıdan çıktı ve Poppy ile bana şöyle dedi: "Sanırım burada kalıp bugün tüm bu köpeklerin sahiplenildiğinden emin olacağım. Belki buraya daha fazla insan çekebilirim." *Belki demek* yetersiz kalır.

Burada olduğumuz için Pet Paradise'ın etrafında bir sürü insan var. Küçük kız kardeşimin herkes tarafından fark edilemeyecek kadar büyük bir kalbi var, ama birlikte olduğumuz her an Daisy'nin şefkatini hissediyorum.

Telefonum titriyor.

:) - Gülen yüz! Ben alırım.

* * *

"Ne oluyor Lil?" Lo hararetle fısıldıyor, bedenlerimiz oturma odasının karşısındaki Luna, Moffy ve Xander'dan kısmen uzaklaşmış durumda. Kanepenin yanındaki av köpeğiyle oynuyorlar, ona saldırıp sarıldıklarında köpek yüzlerini yalıyor.

Hale evindeki sevimlilik seviyesi tavan yaptı.

Bu yüzden Lo'nun öfkesine teslim olmak çok zor. "Bana gülen yüz mesajı attın. Bunun evet demek olduğunu sanmıştım!"

Moffy bize bakıyor ve ikimiz de hızla mutfak kapısına doğru dönüyoruz. Lo fısıldayarak cevap veriyor, "Lanet olası bir köpek almak istediğini nereden bilebilirdim ki? Biz"-göğsünden göğsüme doğru işaret ediyor - "*Hayvanlarla* uğraşma. Bu Lo ve Lily olayı değil." "*Lily ve Lo olayı*," diye düzeltiyorum küçük bir sesle.

Başını eğiyor ve yanaklarımı okşuyor. "Lily Hale, bir köpeğe nasıl bakılacağı hakkında *hiçbir* fikrimiz yok."

"Bir bebeğe nasıl bakacağımızı bilmiyorduk ve şimdi *dört* bebeğimiz var," diyorum gururla. "Daha dün 'sen ve ben' dememiş miydin?" -onun göğsünden kendi göğsüme doğru bir hareket yapıyorum- "'Her şeyi yapabiliriz' demiştin. Huh, *huh*?" Karın kaslarını dürtüyorum.

Yanağımı

çimdikliyor.

Gözlerimi kısıyorum.

Neredeyse gülümseyecekti ama keskin bakışları gülümseme kırıntısını gölgeledi. "Ekmek kızartma makinesini tamir etmekle ilgili *her şeyi yapabileceğimizi* söylediğimin farkındasın."

"Ve bu gurur verici bir andı. Yeni bir tane almak zorunda kalmadık ve kendimizi soğuk Pop-Tart'lardan kurtarabildik."

"Bu oldukça harika bir andı," diyor Lo, öyle bir şekilde ki can alıcı cümlesini duymak için nefesimi tutuyorum. "O kadar harikaydı ki her gün tost makinesini kırıp tamir etmemiz gerektiğini fark ettim." Alaycı bir şekilde bana mutfağın kapısını açıyor. "Başlamak ister misin, aşkım?"

Ona daha açık bir şekilde söylemem gerektiğini fark ettim. "Özür dilerim." Suçluluk duygusu midemi düğümlüyor. "Gerçekten üzgünüm Lo. Rose'un Connor'ı aradığı gibi ben de seni aramalıydım. Her şeyi berbat ettim."

"Hayır," diyor hemen. "Sorun yok." Yüzümdeki suçluluk duygusu onun yüzüne yansıyor ve kollarını omuzlarıma dolayıp beni göğsüne çekiyor.

Beline sarıldım. "Bir köpeğin günlük bir angarya olduğunu biliyorum ama duygusuz değildir. Aldığı kadar sevgi de verir." Gözleri aşağıya bakıyor, ben de gerçeği ekliyorum: "Bugün köpeğe yeni bir sahip bulacağım. Rose yardım edecek." O her zaman yardım eder. "Sanki hiç burada olmamış gibi olacak."

Lo çenesini başımın üzerine koyuyor ve çocuklarımızın kanepenin etrafında av köpeğini kovalamasını izliyor. Döşeme tahtalarına yüzüstü düşüyor ve hepsi kalkmasına yardım ediyor, sonra da peşlerinden hoplaya zıplaya gidiyor. Kinney'nin küçük sallanan koltuğuna yaklaştığında, Kinney sevinçle ciyaklıyor.

Lo'ya

bakıyorum.

Gülümsüyordu.

Gölgesi bile değil. Kısmi bir gülümseme değil. Net, bütün bir gülümseme.

Gözleri gözlerime düşüyor ve kabullenışı beni ışıkla yıkıyor. "Köpekler hakkında hiçbir şey bilmiyoruz," diye hatırlatıyor bana.

"Daisy bana bazı ipuçları verdi ve bu gece yavru köpek maması ile Coconut'ın eski eşyalarından bazılarını getirecek."

Basset tazısı halının üzerine yığılıp, dili ağzından dışarı sarkmış bir şekilde nefes nefese kaldığında Lo tekrar gülümsüyor. Luna onun karnını okşuyor, mutluluktan gözleri yaşıyor. Çocukları memnun etmek gerçekten çok kolay. Dün Xander'a limonlu buzlu şeker verdim ve sanki sadece onun için gökkuşağı yaratmışım gibi davrandı.

Lo köpek için "Ne kadar aptal," diyor. "Görünüşe göre hepimize uyum sağlayacak."

Işınlanıyorum. "Emin misin?"

Yanağımı öpüyor, kolları hâlâ bana sarılmış, benimkiler de ona. "Eminim, Lily."

Moffy gülmekten nefesi kesilmiş bir halde yerden kalkıyor ama bize doğru koşuyor. "Onun adını biz bulduk!"

Dokuz yaşındaki oğlumuzu doğru dönüyoruz. "Duyalım bakalım," diyor Lo. Moffy sırtıyor. "Gotham."

Lo'nun yüzünü görmelisin. Dehşete düşmüş ve tedirgin görünüyor. Bazen Moffy'nin sırf Lo'nun sırf böyle anlarda ortaya çıkan "*dünya nereye gidiyor*" ifadesini görmek için DC çizgi romanlarına yöneldiğini düşünüyorum.

Moffy yine gülmeye başladı bile.

Lo, "Bu yılki en büyük şakan bu olsa iyi olur," diyor.

"Hayır, gerçekten, onun adı bu." Omzunun üzerinden sesleniyor, "Değil mi, Luna?"

Luna hızla başını sallar. "Gotham!" Lo yanağını yaladığında kıkırdıyor.

"Tanrım," diyor Lo nefesinin altından.

"Harika bir isim Moffy," diyorum ona.

"Hayır değil," diyor Lo kesin
bir dille. "Lo," diye
fısıldıyorum.

Lo bana döndü. "Köpeğimize Gotham demeyeceğim." Bundan kişisel
olarak rahatsız olmuş görünüyor ve Moffy'nin görebildiği anda gülümsemesi
solmaya başlıyor.

Oğlumuz başlar, "Değiştirebiliriz-"

"Hayır!" Bağırıyorum. "Onu sen seçtin. Değil mi Lo?" Sadece onun
duyabileceği şekilde sesimi alçaltıyorum. "Bunun bir anlamı yok. Moffy
sadece Batman'i seviyor."

Lo bunu kabullenmeye çalışır. Sonra Moffy'ye, "Ona Gotham demek
istiyorsan, Gotham diyebilirsin," der.

"Emin misin?"

"Evet, ama ona böyle hitap etmemi bekleme."

Moffy yeniden gülümsemeye başlar. "O zaman ona ne isim
vereceksin?" "Ham," diyor Lo tüm ciddiyetiyle.

Moffy bir kahkaha patlatıyor ve *mükemmelmiş* gibi başını sallamaya
devam ediyor. "Jambon mu?" Lo'ya kaşlarım çatıldı. "Bunun bir
yükseltme olduğunu sanmıyorum." Lo beni göğsüne daha sıkı sarıyor.

"Oh bu lanet bir yükseltme."

Onun Marvel seven zihninde, eminim öyledir.

2025

"Zamanımı benim için en önemli olan insanlara veriyorum. Büyük ihtimalle o kişi siz değilsiniz."

- Connor Cobalt, *We Are Calloway* (7. Sezon 10. Bölüm - Hamlet & Hogwarts)

[42]

Ocak 2025

Manhattan Tıp Hastanesi

New York Şehri

GÜL KOBALT

Anıların arasından hızla geçip bir güne geliyorum.

On üç yılı aşkın bir süre önce, Princeton kampüsünü aceleyle geçerken şemsiyem öğleden sonra yağan yağmuru yakalıyordu. Tüm sınav ve ödev tarihlerim kafamın içinde dönüp duruyordu ve ben daha hızlı yürüyordum. Topuklarım ıslak kaldırıma değiyordu. Princeton kütüphanesi görünüyordu.

Merdivenlerden yukarı, kapıdan geçerken siyah şemsiyemi salladım ve bir cevap gelmesini umarak telefonumu sertçe kontrol ettim. *Connor Cobalt* mesajlarımdaki en üst kişiydi ama daha önce gönderdiklerime yanıt vermemişti.

Zorlu bir nefes aldım. Ona beş mesaj göndermiş olmaktan *nefret* ediyordum. *Beş tane*. Hepsi arka arkaya. Cevap verse daha iyi olurdu ama iki saat olmuştu ve tamamen sessizdi.

Kısa bir süre önce çıkmaya başlamıştık ve daha kötü bir zamanlama olamazdı.

Lily bana seks bağımlısı olduğunu söylemişti. Şükran Günü yaklaşıyordu, dolayısıyla tüm üniversite vade tarihleri kılıçlarını zırhıma doğru kaldırıyor. İstedğim son şey Connor Cobalt ve *randevular* tarafından tüketilmektir. Bu, kız kardeşime ve derslerime ihanet etmek demektir.

Bu benim son senemdi. *Dikkatini kaybetme Rose.*

Küçük düşürücü bir şey göndermediğimden emin olmak için mesajlarımı göz attım ve kütüphaneye doğru yürüdüm.

Gönderdiği son mesaj: *Seni öğle yemeğine götüreyim -*

Connor beş çılgın mesajla cevap verdim.

Metin #1: *Yalnız yiyebilirsin. Yiyecek, içecek ve randevular için zamanım yok. Kız kardeşim benim bir numaralı önceliğim ve bana ihtiyacı var. Dün gece ne yaptım biliyor musun? Beş saatimi seks bağımlılığını araştırarak ve bu alandaki profesyonellerle görüşerek geçirdim. Ve ona yardım etmeye bir gün öncesinden daha yakın değilim.*

Metin #2: *Seninle öğle yemeğine çıkmayacağım.*

Metin #3: *Yarın notumun yüzde on beşi değerinde bir Fransızca ödevim var. Franz Fanon'un "Les damnés de la terre" kitabını henüz okumadım bile ve şimdi kitabı gözden geçirmem gerekecek. (Ben asla göz gezdirmem.)*

Metin #4: *Yarınki Strateji ve Bilgi finalim için çalışma materyallerim bile yok. Ekonomi profesörüm Aralık ayının ilk haftasındaki stresi hafifletmek için finali "Kasım ayına almaya" karar verdi. Ondan nefret ediyorum. Rahatlamadım. Notumun yüzde ellisine denk geliyor ve şimdi çalışmak için daha az zamanım var. Mantiğı çok saçma. Ayrıca ekstra okuma ekleri ekledi ve bu ders kitaplarındaki belirli sorular hakkında bizimle dalga geçti. Bu da zaman ayırıp kütüphaneye gitmem gerektiği anlamına geliyor. Çekilirdim ama çekilmek yenilgiyi kabul etmektir. Bir profesör tarafından yenilgiye uğratılmayacağım.*

Metin #5: *İkincisi hariç önceki tüm metinleri dikkate almayın.*

Ona üst düzey bir ekonomi dersinden çekilmeyi gerçekten düşündüğümü söylediğime hâlâ inanamıyorum. Bunu bana asla itiraf etmezdi.

Onunla çıkmaya hiç başlamamalıydın, diye düşünüp durdum.

Mesajları tekrar okumak sadece eklemlerimi paslandırdı, boynum sertleşti ve omuzlarım kaskatı kesildi. Telefonumu Chanel çantama koydum ve kasadan geçip iade bölümüne doğru yürüdüm. Kütüphane eski ciltler ve yıpranmış sayfalar gibi kokuyordu. Birinci katın ortak alanına girdim, tavanlar tonozluydu, kitap rafları birkaç duvarı kaplıyordu. Ahşap masa ve sandalyeler ortalığa dağılmıştı.

Kütüphanenin veri tabanına girip kitaplarımın nerede olduğunu bulmam gerekiyordu. Büyük ihtimalle birinci katta değillerdi. Kısa bir kitaplığın önünde durdum ve kütüphanede boş bir bilgisayar olup olmadığını taradım, insanlar sessizce ders çalışıyordu.

Daralmış sarı-yeşil gözlerim bir o yana bir bu yana kaydı. Ve sonra dondular. Tam dingin derin maviler, 1.80 boyunda kibir ve zeka ve sürekli kendinden emin bir sırıtış.

Connor Cobalt ahşap bir masaya yaslanmıştı, gökdelen gibi kitap rafları soğukkanlı gövdesini geriye atıyordu. Eski, görkemli bir kütüphanenin arasında nasıl göze çarptığını asla unutmayacağım. Arkasında yükselen ciltlerden nasıl daha uzun ve her şeye kadir görüldüğünü asla unutmayacağım.

Daha derin bir nefes aldım ve Connor'a doğru kasıla kasıla yürüdüm. Üniversite sınavları ve mesajlar beni yıprattığında, gardırobum bana güven veriyordu. Siyah etek, şeffaf tayt, beş santim topuklu botlar, bol beyaz bir bluzun üzerine blazer ceket, şık bir midilli ve Chanel el çantası -Savaşa hazırdım.

Ben yaklaşırken Connor masadan kalktı, gardırobu da aynı şekilde derli topluydu: lacivert pantolon, deri kemer, pahalı mokasen ayakkabılar, Oxford yaka

Gri bir sveterin altında düğme ve kravat. Her zaman çoğu erkekten daha iyi giyinirdi ama ona iltifat etmeye cesaret edemezdim.

Aceleyle ve sessiz konuştum. "Kayıp düştünüz ve bağlılığınızın Princeton'a değil Penn'e olduğunu unuttunuz mu?"

Sanki gözümün önündekini grememişim gibi neredeyse gülüyordu.

"Richard-"

"Sadakatim sana Rose."

Kalbim kt küt atıyordu, hareket edemeyecek kadar sersemlemiştim. Sakince ıslak şemsiyemi aldı ve bir sandalyeye yerleştirdi. O sırada masanın karşısındaki ders kitaplarını fark ettim. Yanından geçip birkaç tanesini aldım, gözlerim daha fazla farkındalıkla genişledi.

İhtiyacım olan dört kitap bunlardı. "Nasıl...?"

Connor kıını tekrar masaya yasladı, çoğunlukla benimle aynı boyda olmak için fark ettim. Ona doğru eğilmiştim, elimde *Strateji Oyunu* adlı siyah bir ders kitabı vardı. Parmakları bileğimi sıyırdı, tenim daha önce hiç olmadığı kadar yanıyordu.

Sonra kitabı çevirerek açtı ve tutmama izin verdi. nemli noktalar, kenar boşluklarına dikkatlice karalanmış notlar, üst köşesinde bir isim olan ilk sayfaya döndü.

Connor Cobalt.

Bu onun kopyasıydı.

"Penn'de dersin adı Strateji ve Enformasyon değil, ama bunun sadece ileri Oyun Teorisi olduğunu fark ettim. Bu dersleri zaten almıştım ve okuma materyallerinin aynı olacağını düşündüm."

O haklıydı.

Ve beni kütüphanede en az kırk beş dakika avlanmaktan kurtardı. "Teşekkür ederim," dedim nefesimin altında, hâlâ şaşkınlık içindeydim. Gençliğimden beri rakibim olmuştu ve onun takım arkadaşım olmasının ne anlama geldiğini henüz tam olarak anlayamamıştım.

Bundan önce birkaç kez buluşmuştuk, çoğunlukla kıvrak zekâm ve ters bakışlarım sayesinde. Calloway Couture defilemi son derece desteklemişti ama bugün farklıydı. Connor'dan bu kitapları toplamasını istemedim. Benimle kütüphanede buluşmasını da istemedim.

Şaşkınlığımdan gözümü kırıştırdım, ona doğrudan bakamadım. Kitabı yere bıraktım. "Gitmen gereken bir yer yok mu?" Gerçekten kastettiğimden daha düşmanca gelmişti.

"Evet," dedi, "ve ben zaten buradayım."

Demir duvarlarım onun için alçalırken yutkundum. Daha önce hiç kimse için alçalmamışlardı. "Önce bir Fransızca ödevim var ve bilgisayar için beklemem gerekiyor."

Daha dik durdu. "Dizüstü bilgisayarımı kullanabilirsin. Sana bir kahve ısmarlarım, ödevini bitirdiğinde de oyun teorisi ders kitaplarını gözden geçiririz."

O hareket etmeden önce, "Eğitmen Connor Cobalt'a ihtiyacım yok. Kendi başıma çalışabilecek durumdayım." Ciğerlerim cayır cayır yanıyordu. Zar zor nefes alabiliyordum. Hayatımda hiç karşılaşmadığım duygulara kapılmadan gözlerine zar zor bakabiliyordum.

Çok derin bir sesle, "Şu anda Eğitmen Connor Cobalt değilim," dedi.

Sormakta tereddüt ettim. *Rose Calloway sinmez*. Çenemi kaldırdım, gözlerimi onunkilere kilitledim ve "O zaman bana kimi veriyorsun?" diye sordum. İnsanlar için değişmişti. Bu ikimizin de kabul ettiği ve anladığı bir gerçektir.

Connor cevap vermek için bekledi, gerginlik köprücük kemiğimi dışarı çıkardı. Gerginlik kollarındaki kasları daraltıyordu. "Erkek arkadaşın Connor Cobalt var."

Erkek arkadaşım.

Kısık bir sesle, "Peki ne kadarı gerçek?" diye sordum. Bana karşı ne kadar sahteydi?

Connor gülümsemeye başladı. "Son derece gerçek, sevgilim."

Sevgilim.

Bana ilk kez *sevgilim* dedi.

Bunun üzerine uzaklaştı ve sadece omzunun üzerinden bana bakarak "Sana kahve alıyorum. Hemen döneceğim."

Yavaşça ve inanılmaz derecede sersemlemiş bir halde sandalyeme çöktüm ve ceketimi çıkardım. Dizüstü bilgisayarını buldum ve doğrudan boş bir belgeye tıkladım. Burnumu sokmayacaktım. Kendi mahremiyetime ikiyüzlü davranıp onunkini yok edemeyecek kadar değer veriyordum.

Notlarıma odaklanmaya çalıştım. *FRE 371: Fransızca Dünya Edebiyatları*. Sayfalar dolusu notum vardı ve Frantz Fanon metnini gözden geçirmeye başladım. Connor dumanı tüten iki fincan kahveyle döndüğünde bin kelime yazmıştım.

Ona yolun yarısında olduğumu söyledim ve o da bu süreyi benim yazdıklarımı okuyarak geçirdi.

ECO 418: Strateji ve Bilgi notları. Sadece bir kez dikkatimi dağıttı. Sandalyesinde öne doğru eğilip kulağının arkasına bir kalem sıkıştırdığında.

Şöyle bir baktım ve onun hesaplı gözlerinin el yazımın üzerinde gezinmesini izledim. O zaman itiraf etmekte zorlanmıştım ama şimdi itiraf edebilirim: bu beni tahrik etti. Notlarımın üzerinde hafifçe kayan

parmakları bile *beni tahrik ediyordu*.

Tam bir dakika sonra beni bakarken yakaladı. Fransızca, "Bitti mi?" diye sordu.

Bitti mi?

"Presque." *Neredeyse.*

Son satırı yazıp kendime e-posta ile gönderdim ve dizüstü bilgisayarını kenara ittim. Sandalyesini benimkinin yanına kaydırđı, kollarımız birbirine sürtündü.

Connor tüm okuma materyallerini bize doğru çekti ve asimetrik bilgi altında sıralı pazarlık ve mükemmel Bayesian dengesi uygulamaları hakkında konuşmaya başladık.

İki saat uçup gitti. Bir denklemin karmaşık formülünü yazarken kalemim kırıldı. Kalemimi kulağından çıkarıp bana uzattı.

Tüm düşüncelerimi kaybettim. Kalbim hızla çarpmaya başladı ve göğsüm sığ bir nefesle daraldı. O fark etmeden önce defterimi ona doğru ittim. "Satırı bitirebilir misin? Ben bir kalem bulayım."

Bir saniye oyalandı ve sonra isteğimi kabul etti. Connor formülü bitirdi ve ben de kalem almak için çantamı karıştırdım.

Neler oluyor? Demir duvarlarım çığlık atıyor gibiydi. Bu hiç bana göre değildi. Kalmasına izin vermek. Yardım etmesine izin vermek. Yakınlaşmasına izin vermek.

Onu uzaklaştırmak istemedim. Connor'ın yanımda olmasını istiyordum.

Kalemimi buldum. Masanın üzerine koydum ve kolu sandalyemin arkasına uzandı. Denklem hakkında konuşmaya başladı ama ben doğru düzgün düşünemiyordum.

"Rose?"

Ona hafifçe baktım.

Mavi gözlerinin ardında fark edilir bir şefkatle beni inceledi.

"Devam et," dedim ona, sesim titrek çıkıyordu.

"Hayır."

Gözlerim alev alev yandı. "Hayır mı?"

Eli yanağımı ve çenemi sardı, büyük ve kendinden emin. Nabzım damarlarımı canlı canlı dövüyordu. Diğer eli kalçamın dış tarafına dayanmış, kıcıma doğru tırmanıyordu.

Omzuna tutundum. Birbirimizle mücadele ederek geçen hayatlarımız, bir tarafa düşen madeni para gibi tersine dönmüş gibiydi.

Dudakları benimkinden bir santim ötede, bir şeyler fısıldadı, bir alıntı değil. Fransızca değil. Connor Cobalt mırıldandı: "Bana bağıran bu duygunun içinde ne var?" Gözleri savaşlardan, galibiyetlerden ve tam karşımda duran yıllardan bahsediyordu. "Bağlılık." Yaklaştı. "*Sadakat*."

Dudakları benimkilere dokundu. *İlk  p şmemizdi. Kaskatı* bedenim dik duruyordu ama binlerce yanan yıldız gibi ısınmıştım.  p şmeyi derinleştirdi, düşünmek zorunda kalmayayım diye kontrolü elinde tutuyordu.

Düşünüyordum da.

Zihnimin nasıl kıvılcımlandığını ve kabardığını düşündüm. Dudakları kadar ellerinin de o ana nasıl hükmettiğini düşündüm. Beni her zaman onun elindeymişim gibi, her zaman benim elimdeymiş gibi nasıl tuttuğunu düşündüm.

Bana bağıran bu duygunun içinde ne var?

Bağlılık.

Sadakat.

Hastanede ığlık atarken hatırladığım şey bu. Kocamın elini sıkarken. Yanımda yükseliyor - o kütüphane masasına yaslandığı günkü kadar yenilmez.

"İkin, bir tane daha," diye teşvik ediyor doktor.

Ruhumdaki her şeyle itiyorum. Korkunç bir çığlık atıyorum, boğazım yanıyor ve çiğ kalıyor. Sonra havada tiz bir çığlık duyuyorum. *O ığlık.* Hafifliyor

morfin gibi geliyor ve hastane yatağına çarpıyorum. Connor bir havluyla alnımı kuruluyor ve ikimiz de hemşirelerin bebeğimizi temizlemesini izliyoruz, doktor bize sağlık güvencesi veriyor.

Sonra hemşire yenidoğanı göğsüme yerleştiriyor. Hemşirenin sonraki birkaç sözünü duymuyorum. Gözyaşları doluyor ve yanıyor. Yedi çocuk ve bu beni aynı şekilde etkiliyor.

"Rose, sevgilim." Connor çenemi kaldırıyor ve ben onun cam gibi mavileriyle karşılaşıyorum, sırtışı muhteşem. "Bir kızımız var."

"Ne?" *Bir kız.*

Hemşireyi duymadım. Bakmayı hatırlamadım.

Connor alnımdan öpüyor, sonra onunkini öpüyor ve yumuşak bir Fransızca fısıldıyor. Yanağından nadiren bir damla gözyaşı süzülüyor.

Bana dönüp baktığında, sessizce "İçimde çılgılık atan bu his nedir?" diye sordum.

Cam gibi gözleri kendi olağanüstü sırtışını taşıyor. Kesilmiş elmaslar gibi parlıyor. "*Aşk*," diyor bana büyük bir kesinlikle.

Tek bir damla gözyaşı, benim kanallarımdan akan şelaleden daha hızlı kuruyor. Connor başparmağıyla gözlerimin altını okşuyor ve kızımızın huzur içinde mırıldanmasını izliyoruz.

Yumuşak, minik kolunu okşuyorum.

Yıllar.

Yıllarca bir kızım daha olsun istedim. Yedinci çocuğumuzdan sonra bir daha denememe ihtimalimiz bile vardı ama onu doğurduk.

Gülümsüyorum. "Ne de olsa kader bize karşı nazikti."

"Kromozomlar," diyor Connor. "Bilim. Kader değil, sevgilim."

Ona ters ters bakıyorum, yoğun doğum sancısından sonra bile enerjim biraz yükseliyor. Gözlerimi bir kez daha ovuşturuyorum ve yeni doğan bebeğimizin ince saçlarına odaklanıyorum.

"Kızıl saçlı mı?" Benim ailemde kimse kızıl saçlı değil ama Connor'ın annesi öyleydi. "Annenin saçını boyadığını sanıyordum."

"Daha koyu bir kırmızıya boyamıştı. Doğal olarak, onun tonu daha turuncuydu."

Dudaklarım bebeğimize doğru uzanıyor. Kalbinin göğsüme çarptığını, küçük ağzının bir nefesle açıldığını hissediyorum. "Audrey," diyorum yıllardır seçtiğim ismi. Audrey Hepburn'den sonra.

Yine gözyaşları dökülür.

Bugün bir tsunamiyim. Öfkeden çok su.

Connor sandalyesini yaklaştırıp yanıma oturuyor. "Audrey Virginia Cobalt." Virginia Woolf'tan sonra.

Parmak uçlarımla daha fazla gözyaşı süpürüyorum. "Audrey, çok özür dilerim, küçük cin." Connor'ın bana uzattığı bir mendille burnumu siliyorum. "Bu beni iyi bir şekilde temsil *etmiyor*."

"Tam tersine." Connor bakışlarımı yakalıyor; dizginlenmemiş duyguları dünyaya güç verebilir. "Bu ikimizin de iyi bir temsili."

Hassas ve aşık.

Çok aşığım.

Elini benimkiyle birleştiriyor. Richard Connor Cobalt'ı hayatımın neredeyse her karesinde görüyorum ve dudakları kibirli bir memnuniyetle yukarı kalkarken, en büyük parçalarımızın hep aynı kaldığını biliyorum.

"Anne!"

Kapı hızla açılır ve iki yaşında heyecanlı bir çocuk öne fırlar, Jane omuzlarına yapışarak onu bacaklarına çeker.

"Kıpırdama Pippy," diye fısıldıyor Jane ona, lakabı göbek adı *Pirrip'ten* esinlenerek takılmış.

Çocuklarımızın geri kalanı hastane odasına girerken Ben hazır olda bekliyor. Yedi yaşındaki ikizler: Charlie ve Beckett. Beş yaşındaki Eliot. Dört yaşındaki Tom.

Audrey göğsümde.

Yedi çocuk.

Yedi sağlıklı, güzel küçük gremlin.

Lily hepsini hastaneye getirdiğinden beri kapının yanında bekliyor. Gözyaşları gözlerini bulandırıyor, yuvarlak yüzünü aydınlatan bir gülümseme. Bakışlarımı yakalıyor ve *sonra görüşürüz diyor*. Bana ailemle yalnız kalabileceğim bir zaman veriyor ve ben de başımı sallayarak cevap veriyorum.

Duygusal olarak tüm kız kardeşlerimin burada olmasını isterdim, ama o binlercesine yer açmak için bir duyguya kapıyı kapatıyor.

"Yaklaşın," diyorum çocuklarımıza.

Connor ayağa kalkar ve hepsine yanına gelmelerini işaret eder. Hastane yatağının yanında, bacaklarının önünde toplanıyorlar. Biraz daha doğruluyorum ve isimlerini söylerken her birine bakıyorum: "Jane, Charlie, Beckett, Eliot, Tom ve Ben."

Işıldıyorlar ve oda güç ve canlılıkla dolup taşıyor.

"Hepinizi yeni kız kardeşinizle tanıştırmak istiyoruz. Audrey Virginia Cobalt." Bebeği onlara göstermek için kucağıma aldım.

Jane'in elleri ağzına gider, gözyaşları sel olur. "Bir kız kardeş mi?"

Yıllar boyunca beni teyzeleriyle birlikte gördü, birbirimize verdiğimiz desteği ve sevgiyi. Yıllar boyunca o da bizim gibi kızımız olacak mı diye bekledi.

"Evet, bir kız kardeş."

Jane gülümseyerek ağlıyor.

Connor kızımızı görüyor ve başını çevirip vücudunu bana doğru çevirmek zorunda kalıyor. Çocuklarımızdan uzağa. Yüzündeki saf duygu -Bunu da asla unutmayacağım.

Çocuklar Audrey ile alçak sesle konuşurken Connor'a "Başardık" diyorum. "Hepsini biz yaptık," diye açıklıyor.

Bu oda. Bu

aşk.

Geleceğimiz.

Hanedanlığı

mız.

Eli yanağımı okşuyor. O eli tutuyorum ve parmakları benimkilere dolanıyor.

Connor & Rose Cobalt kız bebeklerinin doğumunu memnuniyetle karşılıyor

AUDREY VIRGINIA COBALT

27 Ocak 2025

< 43 >

Mayıs 2025

Philly Su Sporları Kulübü

Philadelphia

DAISY MEADOWS

Tıka basa dolu kapalı bir havuzda ebeveynler 9 yaş ve üstü yüzücüler için tezahürat yapıyor. Lily ve ben tıklım tıklım dolu tribünde kocalarımızın arasına sıkışmışız, hepimiz bağırırları duymazdan gelmeye çalışıyoruz, ama hey, en azından bir kez olsun *bize* değiller.

"Hadi, Sydney!"

"Yürü, Michelle!"

"Bunu yapabilirsin,

Jenn!"

Moffy ve Sulli bu kadınlar 100 metre sırtüstü yarışında yer almıyor. Birincisi, Sulli sadece yedi yaşında ve yaklaşık on dakika içinde yarışacak olan 8 yaş ve altı kategorisinin bir parçası. Moffy dokuz yaşında olduğu için ilk sırada yer alacak.

Lily tırnaklarını yiyor. "OhmyGod, onu görüyorum. Gergin görünüyor mu Lo?" Boynumu eğdiğimde Moffy mavi fayanslı duvarın yanında soğukkanlı bir şekilde duruyor.

Yüzücü şapkasını takmış, gitmeye hazır, sadece gözlüklerini biraz ayarlıyor.

Lo korkmuş gibi yapar ve Lily'nin omzuna sarılır. "Tanrım, sanırım *hiperventilasyon* geçirmek üzere. Oh bekle... bu sadece sensin." Karısına yarım bir gülümseme gönderiyor.

Lily ağzı açık kalır ve neredeyse adamın koluna vuracakken, Kinney'nin göğsünde gri bir şal içinde huzur içinde uyuyan küçük bebeği görür.

Kulak tıkacı için iki parmak yukarı. Keşke bir yaşındaki Winona da onları Kinney kadar sevseydi. Şimdiden üç kez kendi kulaklığını seçti ve Ryke'ın kucağında Sullivan'ın olduğundan çok daha kıvrak bir şekilde kıpırdanıyor.

"Kalp masajına ihtiyacın var mı, aşkım?" Lo başının arkasını tutarak alay ediyor.

Lily gülümsememek için kendini zor tutuyor. "Lo..." Adamın onu öpmesine fırsat vermeden onu öpüyor.

Kalabalıkta Sullivan'ı arıyorum ve jean şortumdaki yıpranmayı karıştırıyorum. "Umarım stres yapmıyordur." *Her neredeyse*. Ryke, ailelerin hayal kırıklığı ve sevinç tezahüratlarının karışımından beni duyuyor. Sert, kararmış gözleri benimkilere kayıyor.

Sulli gibi hırslı ve azimli değildim. Ryke'ın vardı. Hâlâ da var. Her gün tırmanıyor, ulaşmak için yeni zirveler belirliyor. Sulli ona çekmiş ve onun rekabetçi ruhunu benden daha iyi anlayabiliyor. Bir zamanlar Ryke bir üniversite atletizm takımının *kaptanıydı*.

"Strese giriyor çünkü bu onun için bir anlam ifade ediyor ama aynı zamanda eğleniyor Dais." Spordan zevk almadığı için endişelendiğimi biliyor. Bana her zaman onun hayal kırıklığını nefretle karıştırmamamı söyler.

Zorlukların ve engellerin üstesinden gelmek sporun cazibesinin bir parçasıdır. Yeşil beyzbol şapkamın kenarını daha yukarı kaldırıyorum, onu daha çok görmek için.

"Ne kadar eğlenceli? *Dünyanın çatılarında çılglık atma* eğlencesi *mi* yoksa *ayda uluma eğlencesi mi*?"

Ryke siperliği indirip gözlerimi kapatıyor. Tam bir çapkın.

Genişçe gülümsüyorum, şapkanın altındaki dünyam karanlık. "Yani *bu* tür bir eğlence mi?"

Şapkayı kaldırarak yaklaşıyor ve "Eğer düşündüğüm şeyi ima ediyorsan, *hayır*" diyor.

"Birinin beyzbol şapkasına dokunmasını istemiyor musun?" Birbirimize karşı her zaman fiziksel bir yakınlığımız oldu ama bu her zaman cinsel bir yakınlık değil, öyle görünse bile.

Beyzbol şapkamı geriye doğru döndürüyor. "Kimsenin ona dokunmasını istemiyorum. O daha bir bebek."

"O yedi yaşında." Gülümsememi engelleyemedim.

Ryke elinden gelen tek şeyi bana fırlatıyor; daha önce onunla paylaşmaya çalıştığım, yarısı ısırılmış çikolatalı kaplumbağayı. Ağzımdaki atıştırmalığı yakalamaya çalışıyorum ama tribüne çarpıyor.

Elimi alnıma götürdüm. "Felaket." Ayaklarımın dibinde ziyan olmuş çikolata.

Gerçekten üzücü bir manzara.

Birden altımızdaki tribün titremeye başladı. Dokuz yaşındaki Jane heyecanla ayaklarını yere vuruyor, kocaman gülümsüyor, kahverengi saçları düşük, gevşek bir midilli. Lily ve benim aramda oturuyor, kucağında çikolatalı kaplumbağalarla dolu bir Tupperware kabı var. Buluşmalara her zaman en sevdiği atıştırmalığı getirir ve her bir lokmanın tadını çıkarır. Çikolatalı cevizli tatlının değerini bilen bir tek ben varım.

Ryke'ın zar zor ısırıldığı gibi. Ayrıca herhangi bir yemek kavgasını ilk başlatan da o olacaktır.

Çikolatadan bir kaplumbağa Jane'in elinden çıkıp kabın içine düşer. "İşte orada!" İşaret ediyor ve en sevdikleri renklerle yaptığı iki ponponu arıyor.

Moffy için portakal.

Sulli için turkuaz.

Çocuklar 200 metrelik bireysel karışık için hazırlanmaya başladıklarında onları ayaklarının dibinde bularak ponponları sallıyor. Moffy'nin en iyi vuruşu kelebek - görünüşe göre çoğu çocuğun nefret ettiği - ve Sulli'ninki de serbest stil, ama ikisi de en çok karışıktan hoşlanıyor.

Hakem interkomdan bir düdük çalarak yarışmacıların mayo hariç tüm kıyafetlerini çıkarmalarını işaret ediyor. Bu yarışmalarda Lo, Ryke ve Lily'den daha rahatım. İki kardeş birden ölüm sessizliğine büründü. Yüzücüler *uzun bir* düdük sesiyle yerlerini alırken çeneleri kilitleniyor.

Moffy geçen yılki en büyük buluşmada yanlış başlangıç yaptı ve eve dönerken ağladı. Yani başlangıç büyük bir olay.

"Bu bir Hale çocuğu mu?" İki sıra arkamızdan gelen yüksek sesleri duyuyorum, çünkü diğerleri de ona katılıyor ve onun hakkında konuşuyor.

"Maximoff. En yaşlısı o!"

Hemen altımızdaki iki küçük kız Moffy'yi işaret ediyor. "Çok tatlı." "Orada olduğuna inanamıyorum!"

Jane atıştırmalık kabını yere bırakıyor ve sonra ponponlarıyla bir duruşa geçiyor. Konuşmaları fark edip etmediğini anlayamıyorum. "Yık ve fethet, Moffy!"

Hakem herkese "Tribünler sessiz olsun" dedi. Tribünler yarı sessizliğe bürünür, çoğu hâlâ fısıldaşmaktadır. Jane turuncu ponponu marakas gibi sallar.

Moffy bir ayağını başlangıç platformunun önüne koyuyor. *İşte bu kadar.*

"İşaretini al."

Bip.

Diğer yüzücülerle birlikte suya girdi. Lo ve Ryke nefes veriyor ve hepimiz alkışlamaya başlıyoruz. Yüzeye çıkıp tekme atmadan önce bir süre suyun altında kalıyor.

"Önde gidiyor!" Jane bağıyor. Bir sonraki ünlemi Fransızca. Lily, Moffy'nin de Cobalt'lar gibi yabancı dil bildiğini hatırlayarak gülümsüyor.

Moffy sırtüstü yüzerken yavaşlıyor ve geride kalıyor.

Jane hala bir numaraymış gibi tezahürat yapıyor.

Üçüncü şerit kenarı işaretliyor.

Moffy beşinci kulvarda ve finişe ulaştığında gözlüklerini çıkarıp zamanını kontrol ediyor.

2:46.12 - ². "Üzgün mü?" Lily Lo'ya soruyor.

Bu buluşmalarda tek önemsedığımız şey, kazanıp kaybetmeleri değil, nasıl *olduklarıdır*. Mutlu ya da üzgün. Kızgın ya da perişan.

Lo başını sallar. "Hiç sanmıyorum."

Moffy yüzündeki suyu silerek havuzdan çıkar ve Jane'in parmaklarını ağzına sokarak yüksek sesle ıslık çaldığını duyar. Geçen yıl benden ona öğretmemi istemişti. Ben de katılıyorum ve Moffy bize el sallıyor, gülümsemesi geri geliyor.

"İyi iş, Mof!" Lo bağıyor.

Önce babasına sonra da Lily'ye başparmağıyla onay işareti yapıyor, Lily'nin gururu yuvarlak yüzünü kaplıyor. Gözlerinin kenarlarını siliyor, ağlıyor.

"İşte Sulli," diyor Ryke bana.

Onu uzun bir kuyruğun en arkasında beklerken gördüm. Moffy de öyle. Elinde havluyla kuzenine yaklaşıyor ve konuşmaya başlıyorlar.

Jane ponponlarını bir kenara koyuyor, duruşu düzgün, ayak bilekleri çapraz. Havuza doğru nasıl baktığını fark ediyorum ve sonra başını hızla Lo ve Lily'ye çeviriyor. "Sana bundan bahsetti mi? Dün gece çok üzgündü. Ben kendi adıma ona size söylemesi gerektiğini söyledim." Kısa bir süre duraklıyor. "Sana söyledi mi?"

Uh-oh.

Hepimiz gerginiz. Geçmişimiz bazı kötü, sadece utanç verici ve bir *daha asla konuşulmayacak* olaylarla dolu! Ne yazık ki Google bunların %88'ini ortaya çıkarabiliyor. Ebeveyn engelleyiciler yardımcı oluyor ama çocuklar okulda dedikodu yapıyor.

Rose ve Connor bizi bu konuda uyarmıştı. Tüm çocuklarımızın bize açılmayı bıraktığı bir zaman olacağını ve gerçekten *ne kadar* bildiklerini bilemeyeceğimizi söylediler. Yerleşik dahilerle büyük tartışmalar yaşadık. Dördümüz bir kez olsun onlara kesinlikle karşıyız.

Büyüylene kadar bekleyin deriz.

Onlara her şeyi şimdi anlat, Rose ve Connor karşı çıkıyorlar.

Her kötü olayı açığa çıkardığımızda, çocuklar birbirleriyle konuşacaklar, bu yüzden Rose ve Connor, hepimizin oybirliği olmadan çocuklarına söylemiyorlar. Hâlâ bizi ikna etmeye çalışıyorlar, ama belki de bu bizi kığımızdan ısıtır.

Lo oğluna "alkol yok" konuşmasını on yaşına geldiğinde yapmayı planlıyordu. (Lo on bir yaşında sert içki içmeye başladı.) Ryke da Sulli'ye o yaşlarda benzer bir konuşma yapmak istiyor, ancak tüm çocuklarımız hala çok küçük.

Lily gözlerini kocaman açmış, gözlerinin içine bir düzine *ohmygods* yazılmış. Lo keskin elmacık kemikleriyle "Ne oldu?" diye soruyor.

Jane'in omuzları düşer. "Yani sana söylemedi." Endişeli mavi gözleri

trib nlerde geziniyor. Kafam tamamen karışmış bir halde bacaklarımı aşağı
yukarı ovuşturuyorum. İhtiyacım olan

Bu resmi birleştirmek için daha çok yapboz parçası var.

Ve ben tek değilim.

Lo daha çok yeğenine doğru döner. "*Hayır*, hiçbir şey söylemedi."

"Haftanın geri kalanında benimle konuşmayabilir ama bunun için en iyi arkadaş sessizliğine razı olacağım." Jane derin bir nefes alarak kendini hazırlıyor ve sonra dışarıdakilerin duymaması için sesini yumuşatıyor.

"Penisinde bir kızarıklık var."

Yarımız biraz rahatladı. Daha büyük bir felaketten kurtulduk.

Lo ona doğru eğiliyor, yüzü bir dizi duyguyla çarpılıyor. "*Sana gösterdi mi?*"

"Hayır," diyor hızla, gözleri parlayarak. "*Hayır*. Hastalığı tarif etti. Web'de araştırdım ve çok az bilgimle bunun tahriş edici dermatit olduğu sonucuna vardım." Kulak misafiri var mı diye omzunun üzerinden kontrol ediyor, sonra bize dönüyor. "Havuzdaki klordan."

şimdi diğer yarısı -Lo ve Lily- rahatlamaya başladı.

Jane ayağa kalkar. "Ona, sağlığı için arkadaşlığımıza ihanet ettiğimi söylemeliyim." ok laf kalabalığı yapıyor ama Cobalt'ların geri kalanı da yle. Connor'ın her gece onlara sözlük okuduğuna dair hala bir teorim var.

Lily de benimle aynı fikirde.

Hiçbirimizin Jane'e cevap verme şansı yok. Tribnleri terk etmek için insanları ezmeye başladı bile.

"Neredeyse kusuyordum." Lily nemli yanaklarına dokunuyor. "Neden *umutsuzca zgn bir şekilde* başlamak zorunda ki?"

"nk o Rose'un yavrusu." Lo gergin omuzlarını döndürüyor, gözlerini Moffy ve Sulli'ye dikmiş. Oğlu kızımın omuzlarını okşuyor

ve Jane'e doğru yönelir. "Bunu bana neden söylemedi?"

"Belki de seni endişelendirmek istememiştir," diyorum.

Ryke ekliyor, "Ya da buna gerek kalmadan ortadan kalkacağını düşündü." "Ya da inek yıldızlar haklı," diyor Lily usulca.

Hepimiz ona bakıyoruz, Connor ve Rose'u kastettiğini biliyoruz. "Siktir et," diye tersliyor Ryke.

"Artık küçük değiller," diye fısıldıyor Lily. "Her şey *oluyor*. Bizden bir şeyler saklıyorlar ve bir gün öğrenecekler..."

Seks bağımlılığı hakkında.

Lo göğsüne sarılmış Kinney'e bakıyor. Ben de burnunu karıştırmaya çalışan küçük Winona'ya bakıyorum. Hiçbirimiz onların masumiyetlerini gerektiği zamandan önce ellerinden almak istemeyiz. Ben çok hızlı büyüdüm. Lily de öyle ve ikimizin kocası da bunu izledi.

"Hadi ama, bekleyelim," diyor Ryke. "Daha çok *erken*. Benim çocuğum sadece bir çocuk." Bir sonraki yarış için sırada bekleyen Sulli'ye işaret ediyor.

Hepimiz sessizce bu olayları ve gerçekleri saklama kararımızı düşünüyoruz. Sonra Lo'nun telefonu çaldı. Arkadaşlık sistemini desteklemek için dışarı çıktığımızda tüm büyük çocuklar tek bir cep telefonunu paylaşıyor. Moffy'nin elinde telefon, Jane'in de yanında olduğunu fark ettim.

Arkadaşlık bozulmamış.

Lo daha da rahatlar. "Moffy az önce mesaj attı. Yarın geçmezse bana söylemeyi planladığını söyledi."

"Gördün mü," diyor Ryke. "Siz üçünüz, güçlü kalın." Bize eliyle işaret ediyor.

Ryke, Rose ile aynı yaşta ve Connor ile neredeyse aynı yaşta. Geri kalanlar

çoğumuz daha genciz ve onlara karşı geri adım atmak daha kolay. Ama bugün yapmayacağız.

"Kalktı." Platforma ulaştığında alkışlıyorum ve tezahürat yapıyorum.

"Hadi, Sulli!" Jane kayıp olduğu için ponponları sallıyorum.

"İşaretini al."

Bip.

Sulli suyun içinde, diğer kızlardan daha uzun süre suyun altında kalıyor. Yüzeye çıkıyor, kelebek vuruşundaki iyi tekniği onu öne geçiriyor.

"GİT, SULLI!" Ryke bağırır.

Kurbağalamaya ulaştığında diğer kızları geçiyor. Kazandığında hiç şaşırmıyor ama hemen gözlüklerini çıkarıp zamanını kontrol ediyor, parmaklarını dudaklarına götürüp düşünüyor.

Kızımın kendisiyle ne kadar yarıştığını en çok bugün görüyorum.

2:40.13 - ¹. oldu ve aynı etkinlikte erkekleri yendi, ama hatırlıyorum tüm rekorlarını. 2:40 en düşük derecesi ve yeterince yakından bakarsam beyindeki dişlilerin geri sarıldığını fark ediyorum. *Nerede* fazladan zaman kazandığını bulmaya çalışıyor. Nerede daha fazla tıraşlaması gerektiğini.

Bu yarış bir "daha iyi ne yapabilirim?" yarışı da olabilir.

Ryke ayak bileklerimi tribünden tekmeliyor. Artık sabit değil, bacaklarım sallanıyor.

Gülümsüyorum, onu seviyorum.

"Ben de onun yaşında olsam aynı şekilde davranırdım" diye hatırlatıyor. Yaşlandığında tırmanışta rekor kırdığı zamanlara takılmayı bıraktığını söyledi. Sadece deneyimden keyif alıyormuş.

Çalışkanlığı ve ısrarı da çok iyi. Bir yarışma galibiyetini kutlamayabilir ama kendi kişisel zaferlerini kutlayacağını unutmamalıyım.

Hakem kazananı söylüyor. *Dördüncü kulvar.*

Arkamızdan bir adam yüksek sesle homurdanıyor: "Kocaayak'ı bir avuç küçük kızın karşısına çıkardılar, tabii ki o *kazandı*." Geriliyorum ve adamın küçümsemesi Lo ve Ryke'ı hemen geri döndürüyor.

"Ne?" diye tersledi adam. Bakışları Lo'nunkiyle boy ölçüşemez.

"Kocaayak hakkında konuşmak ister misin?" Lo başlar. "Bütün gün Koca Ayak hakkında konuşabilirim ve o kız *değil*." Gözleri parlıyor.

Adam kollarını kavuşturuyor, kendini beğenmiş karısı kalkık burnuyla bizi inceliyor. "Çocukları dövüyor çünkü hepsinden daha uzun."

Şu anda Moffy ile aynı boyda ama o daha büyük. "Yedi yaşında amına koyayım," diye alay ediyor Ryke.

"*On iki yaşında* görünüyor."

Ryke saldırıları anlamıyor. O, sınıfın en uzun kızı olan ve tüm erkeklerin üzerinde yükselen Zürafa olarak büyümedi.

Yaptım.

"On iki yaşında değil," diye araya giriyorum, Lo ve Ryke'tan yirmi kat daha az düşmanca. "Sadece yaşına göre uzun. Ben beş-on bir yaşındayım ve kocam da altı-üç. Genetik olarak *uzun*." Bu kadarla bırakamaz mı? Çocuklar genellikle zalim ve düşüncesiz olarak etiketlenir, ancak yetişkinler de aynı derecede gaddar olabilir.

"Bu diğer çocuklar için adil değil," diyor bize. "O Kocaayağı toplantılardan çıkarmalısın."

Ryke kendini savunmak için ayağa kalkmak üzereyken burnu alevleniyor ve Lo elini omzuna koyarak onu yerde tutuyor. Connor genellikle

ama Lo da bazen öyle olabiliyor. Özellikle de Connor Cobalt ortalarda yokken.

Bu da sadece yapacak daha önemli işleri olduğunda olur.

O Kocaayak'ı toplantılardan çıkarmalısın.

İnsanlar berbat. Ağzıma kötü bir tat doluyor ve yüzümün buruştuğunu hissediyorum. Lily bir çocuğun boyu hakkında tartışacak kadar delirmiş gibi ağzını açıyor. Başka bir ebeveynle kavga ederek Sulli'nin buluşmasını mahvetmek istemiyorum. Sadece bu durumdan kurtulmamız gerekiyor.

Ben de ayağa kalktım. Lily ayağa kalktı. Lo ve Ryke ayağa kalktı, küçük bebeklerimiz kol kola.

Tam çıkarken Ryke arkasını döndü ve ona şöyle dedi: "Sullivan her sabah dört buçukta kalkıp antrenman yaptığı için o lanet çocuğunu dövüyor. Bu kadar."

Evet, doğru der gibi ofluyor.

Onu daha fazlasına ikna etmek için zaman kaybetmeyiz. Sadece onunla aramıza mesafe koyarız.

* * *

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldanıyor Ryke nefesinin altında. Philadelphia'da küçük bir hamburgerci olan The Fixings'e yeni girmiştik ve "Kocaayak" dallaması arka tarafa doğru, beyzbol ve tenis oynayan düz ekran televizyonların altındaki on iki kişilik uzun bir masada oturuyordu.

Gitmemiz gereken yere.

"Ne?" Sulli, Ryke'ın sözlerini yakalayarak soruyor. Buluşmadan sonra eşofman altı ve bol bir tişört giymiş, ıslak kahverengi saçlarını yüksek bir topuzla bağlamıştı.

Ryke omzundaki yüzme çantasını düzeltiyor ve Winona kollarımda kıpırdanarak onu yere bırakmam için surat asıyor.

Burnumu onunkine sürüyorum, o da bacaklarını tekmeleyip bana "Aşağı" diyor. Ryke'ı dinlerken onu duymazdan gelmek zorunda kalıyorum.

"O lanet adamı tanıyor musun?"

Sulli onun sert bakışlarını takip eder. "Sanırım Courtney'nin babası." Bu adamı daha önce hiç görmemiştik, bu yüzden aynı yüzme kulübünün bir parçası olduğunu düşünmemiştik. Philly Aquatic Club'dan dört kız akşam yemeği için buluşmak istedi ve başka bir veli on iki kişilik rezervasyon yaptırıp bizi de davet etti.

Henüz göz teması kurmak istemiyorum ama takım elbisesini, kravatını, kahverengi ayırık saçlarını ve kendini beğenmiş tavrını görecektim kadar uzun süre bakıyorum. Eşiyle birlikte antrenmanlara hiç uğramıyor ama diğer velilerle de çok samimi olduğumuz söylenemez. Pek havadan sudan konuşmayız ve kendi içimizde kalmaya çalışırız.

Sullivan'a "Sakin onunla konuşma" der.

İsteği asla sorgulamaz. Konuşmaması gereken insan sayısı, konuşması gereken insan sayısından çok daha fazla. Sulli, kollarımda kıvranan Winona'nın minik eline dokunuyor. "Sorun olur mu?" Halka açık bir yerde yemek yemekten bahsediyor.

Bazen kalabalık kötüyse erken ayrılmak zorunda kalıyoruz, ancak genellikle Lily ve Lo ile birlikteyse bu oluyor.

Price ve Ryke'ın koruması çoktan yakınlarda bir masa tutmuşlardı ve kimse bizimle olduklarının farkında değildi. Sadece şort ve düz gri gömlek giyerek iyi uyum sağladılar.

"Hiç sorun değil. Siz nasıl kutlamak istiyorsanız biz de öyle kutlamak istiyoruz."

Ryke ekliyor: "Eğer stresliysen ya da kendini güvende hissetmiyorsan, istediğimiz zaman gidebiliriz, Sul."

Bu gerçeği saklayarak başını sallıyor ve sonra masaya ilk giden o oluyor. Yedi ve sekiz yaşındaki kızlarla birlikte en sonda oturuyor.

Sulli'yi takip ederken, Winona bırakılmak için çığlık atıyor, gözyaşları birikiyor. Onu teselli etmeye ve ağlamasını susturmaya çalışıyorum ama o pes etmiyor.

Ryke hayal kırıklığını hissetmiş olmalı ki Winona'yı kollarımdan çekip alıyor ve ona "Sen tam bir baş belasısın" diyor.

Winona kokluyor ama çığlık atmayı kesiyor. Onun kollarında olmayı tercih ettiğine dair bir teorim var çünkü Ryke benden daha uzun, bu yüzden daha yüksekte. Ryke sadece geçen hafta yatak odamızdayken kabul etti. Onu havaya kaldırdı - ağlaması kesildi - ve sonra onu kendi tarafına bıraktı - ve o da feryat etti.

Winona'nın çenesini babasının omzuna yaslayıp koca dünyaya bakmasına bayılıyorum. Courtney'nin babasından *uzakta*, ortada oturuyoruz. İkimiz de onu fark etmiyoruz ve masa ebeveynler ve çocuklarla dolarken bebeğimize odaklanmaya çalışıyoruz.

Sarkık atkuyruklarından birini çözüp açık kahverengi saçlarının yarısını serbest bırakıyorum.

Ryke'in kasları kasılıyor. Eminim o adamın söylediklerini tekrar ediyordur. "Hey," diye fısıldıyorum.

Bana bakıyor, düşünceli olmanın ötesinde, ama ilk söyleyen o oluyor, "O piçle konuşmuyorum."

Ya seninle konuşursa? Bu bir olasılık ama olumlu şeyler düşünmeye ve Winona'ya gülümsemeye çalışıyorum. "Kaçak bir bebek omzunun üzerinden emeklemeye çalışıyor."

Ryke zahmetsizce Winona'yı tekrar göğsüne doğru kaydırır. Winona kaşlarını çatarak onun kucağına oturur. "Hiç eğlenceli değil."

"Ben eğlenceliyim," diye karşı çıkıyor Ryke.

"Hayır."

Ryke yanağına bir ahududu üflüyor ve Winona, Sulli'ninkinden daha delici bir kahkaha atıyor. Plastik bir menünün arkasına saklanıyorum ve şaşı gözlerle ortaya çıktığımda Winona neşeyle çığlık atıyor. "Anne!"

Yine menünün arkasına saklanıyorum ama bu sefer az önceki erkek sesini duyuyorum.

"Kızlarımızın ona karşı hiç şansı yok. Madalyalarını ellerinden alıyor."

Winona'ya zayıf bir nefes vererek menüyü indiriyorum. Hâlâ en komik numarayı yapmışım gibi kıkırdıyor. Ryke mesajlaşıyor ve bacaklarım o kadar çok zıplıyor ki Winona onlarla birlikte inip çıkabilmek için kucağıma doğru kayıyor.

Bir yaşındaki çocuğumu tutuyorum ve adama bir bakış atma riskini göze alıyorum. Masanın ucunda, otuzlu yaşlarında başka bir babanın yanında oturuyor ve fısıldamak için neredeyse hiç çaba sarf etmiyor.

"Belki kayıp düşer." Sonra gözleri benimkilere kayıyor ama az önce söylediklerinden pişmanlık ya da suçluluk duymuyor. "Riley Park Kulübü hakkında konuşuyorduk. O takım da canavar gibi bir kız var. Onu tanıyor musun?" *Canavarın söyleniş şekli* pek de sevimli bir terim değil.

"Hayır." Sesim titrek. *Yüzleşme yok*. Benim için Ryke için olduğundan daha kolay. Cep telefonuna bir şeyler yazıyor, birilerine içini döküyor.

"Canavar *senin* kızıdan beş santim daha kısa."

Ryke yukarı bakar.

Her iki adam da sandalyelerinde kayarak *daha dik* otururlar.

Garson neyse ki yanımıza geliyor ve hepimiz sessizleşirken gerginlik artıyor. "Siparişlerinizi alabilir miyim?" Büyük menüler küçük kızları cüceleştiriyor ama

Hepsi ne istediklerini seçmeye çalışıyor. Sulli'nin kaşları çatılır, parmakları dudaklarına gider.

Ryke'a fısıldadım, "Ne istediğini bilmiyor." Menüü ona uzattım ve ikimiz de kızımızın gerçekten yiyebileceği bir şeyler bulmak için maddeleri taradık.

Salata mı? O bir sebze, yani *mümkün değil*.

Hamburger mi? Ekmek hariç her şeyi çöpe atarlarsa belki. Parmak tavuk? Bir ısırık alır ve tükürür.

"Belki kahvaltılık menüleri vardır?" Sulli çoğu kahvaltılık yiyeceği seviyor, ama özellikle waffle, krep, Fransız tost ve çörek, hepsi de çırpılmış krema ve şurupla dolu. Evde, öğünlerine sebze ve sağlıklı yiyecekler eklemesi için yaratıcı yollar bulmaya çalışıyoruz, ancak yine de ona çocuk vitaminleri veriyoruz çünkü yediklerinden yeterince almadığını düşünüyoruz.

Ryke menüyü çevirir, ancak sadece tatlıları listeler: sıcak şekerlemeli brownie, banana split ve milkshake.

"Ne istersiniz?" diye soruyor genç garson Sulli'ye, gülümsemesi bir sonraki sözleriyle patlıyor, "Bunu imzalayabilir misiniz?" Siparişleri karaladığı defterini uzatıyor.

"Uh..." Sulli şaşkın bir şekilde onay için Ryke ve bana bakıyor. Hâlâ ne yiyeceğini düşündüğü belli oluyor.

"İmzalayabiliriz," diye önerdim ve dostça bir gülümsemeyle kızı yanıma çağırdım. "Aman Tanrım. Teşekkür ederim!" Bize doğru atladı, bu da Sulli'ye daha fazla yemek seçimine karar verme zamanı.

"Sadece isimlerimiz mi?" İki dangalak adamın Hollywood çöbüymüşüz gibi sırtıttığını hissederek merak ediyorum. Hepimiz doğu yakası yerlileriyiz, ama bu

ilk kez insanlar sanki Philadelphia'dan değilmişiz gibi davranıyor.

"Evet, bu *harika* olurdu." şok içinde ellerini ağzına götürdü.

Adımı karalıyorum ve ardından Ryke hızlıca baş harflerini imzalıyor.

Winona sanki o da adını yazmak istiyormuş gibi canlanıyor -ki bu gerçekten şekilsiz çizgiler olurdu- ama parmaklarını kendiminkilerle kenetleyip bacaklarımdın üzerinde zıplatarak dikkatini bir anda dağıtıyorum.

Garsona "Kahvaltı yapıyor musunuz?" diye sordum. "Pek sayılmaz ama aşçıya sorabilirim, eğer denerse."

Adam eline öksürüyor, "Prenses." Bazı insanlar hiç büyümüyor. "Sorun değil." Her zaman Lucky's Diner'da durup bir şeyler alabiliriz.

Hâlâ açsa, eve dönerken yemek yer.

Garson kız Sullivan'a döner. "Ne istediğinizi biliyor musunuz?"

Menüsünü kapatır. "Sanırım suyla idare edebilirim."

"Koca Ayak" dangalağı arkadaşına mırıldanır, "Güzel, belki bir dahaki buluşmada bayılır."

Ryke çalan telefonunu bana uzatıyor ve ayağa kalkıyor, 1.80'lik boyuyla tepemde yükseliyor. "Seninle konuşmam lazım. Dışarıda."

Adamlar arasındaki düşmanca alışverişi görmemesi için Sulli'ye odaklanmaya çalışıyorum. "Men n n arkasını gördün mü?"

Sulli menüyü ters çevirir. "Bir dakika." Garson kız kısa boylu sarışın kıza doğru ilerlemekten vazgeçer. " ilekli milkshake, patates kızartması ve fudge brownie alabilir miyim?"

G l mserdim, ama bu aptal adam gülüyor, "Dışarıda mı? Gerçekten mi?" Ryke'la konuşamayacak kadar havalıymış gibi davranıyor.

Yine de karısı onu dürtüyor. "Kenneth."

Kenneth. Onun bir adı var.

"Peki. Hadi *dışarı* çıkalım," diyor sanki bu aptalca bir kavrammış gibi. Paparazziler şu anda dışarıdaki kaldırımın üzerinde, yaklaşık beş ya da altı kameraman var, ama Ryke onunla başka bir yerde özel olarak konuşabilecek gibi değil. Burgerci oldukça kalabalık ve Sulli'nin önünde konuşmaktansa dışarıda küfür ve tehditler savurmayı tercih ediyor.

Belki bir dahaki buluşmada bayılır.

Onun güvenliği konusunda endişeliyim ama bundan sonra Price'ı onunla birlikte antrenmanlara göndereceğiz. Biz olamadığımızda Ryke'ın yanında birini isteyeceğini biliyorum.

Ryke adamı dışarı çıkarıyor ve telefonu elimde vızıldıyor. Tüm hızıyla devam eden bir mesajlaşma. Winona da benimle birlikte cihaza bakıyor.

En yeni metni okudum.

Benim yapmayacağım bir şeyi yapma - Lo Lo muhtemelen onu her eğlence haber sitesinde yer alacak hakaretlerle doğrardı. Ryke bu şekilde dövüşmez. Telefon tekrar titriyor.

Daha iyi bir tavsiye, ona yumruk atma. - Connor "Size ne getireyim?" Garson beni bir an için sarsıyor ve örümcek ağlarını temizlemek için birkaç kez göz kırpmıyorum. Ön pencereye bakıyorum, tek ışık sokak lambaları ve kamera flaşları.

Ryke, Kenneth'ın karşısında duruyor ve konuştuğunu duyamasam da karanlık, tehlikeli yüz hatlarındaki tehdit, taştan dış görünüşünü adeta yırtıyor.

"Daisy Calloway?" diye soruyor. İlk isim ve son isim bağlılığına o kadar alışmışım ki, kızlık soyadımı kullanmaktan bile çekiniyorum.

"Aslında..." Hepimizin gittiği gölgeli yolu görüyorum. Ryke'ın Diğer adama *bağırırken* yumruklarını sıkıyor. Ryke vücuduyla savaşıyor, nadiren kelimelerle. "Siparişini iptal edebilir misin? Gitmek zorundayız."

"Ha?" Winona aval aval bana bakıyor. Onu yanıma kaldırıyorum ve kıpırdanmaya çalışıyor.

"Hayır, Nona," diye fısıldadım. "Şşşt." Sulli'nin çantasını alıyorum ve bizi davet eden veliden özür diliyorum. Sulli sandalyesini geri çekiyor, gitmemiz gerektiğini biliyor.

Price ayağa kalkıyor ve Ryke'in koruması Quinn aniden mutfak kapısında belirip Price'a başıyla selam veriyor. Ryke'in telefonunu şortumun cebine atıyorum ve lokantadaki *herkesin* konsantre bakışlarını üzerimde hissediyorum. Sulli'yi kendime doğru çekiyorum ve o da kolumdan yüzme çantasını alıyor.

"Ona yardım edebilir misin?" Price'a sordum.

"Seninle ve kızlarla kalmamı istedi." Biz masasının yanında oyalanırken Price arabasının anahtarlarını çıkarıyor. "Mutfaktan geçip arka kapıdan çıkacağız. Quinn arabayı çekiyor." Başımı sallıyorum, Quinn'in yine gittiğini fark ediyorum.

Tamam o zaman.

Kamera flaşları aniden havai fişek gibi patlıyor. Sulli ve Winona'nın izlemediğinden emin olup yüzümü mutfak kapısına dönüyorum.

Ryke ve Kenneth birbirlerine daha da yaklaşırlar. Kenneth parmağıyla bir işaret yapar ve ardından yumruğunu aniden Ryke'in çenesine doğru fırlatır. Ryke eğilir ve Kenneth'ın karnına bir diz atar. O kadar sert ki adam kaldırırma *düşüyor*.

Ryke başka bir şey söylemedi. Sadece ayrılıyor, hışımla içeri giriyor ve Price hepimizi arka tarafa yönlendiriyor. Kalabalık mutfağa giriyoruz, biz aceleyle arka kapıya doğru ilerlerken aşçılar bizi izliyor.

"Ne oldu?" Sulli hamburgerlerin cızırtısı arasında babasına sorar.

"O lanet adamdan uzak dur." Ryke, Sulli'yi çok ama çok yakınına çekiyor, o kadar korumacı ki neredeyse beni korkutuyor. Ona ne söyledi? Ryke

benim

Korkudan elini başıma koydu ve *endişelenme* dedi.

Ryke'inki cebimde tekrar titreşirken telefonum biplemeye başlıyor.

Henüz ikisine de cevap vermedim. Hepimiz Ryke'ın Land Cruiser'ına binene kadar bekliyorum, Quinn direksiyonda, Price yolcu koltuğunda, dördümüz arkada.

Tekerlekler yolda sarsılır sarsılmaz Winona araba koltuğunda uyuyakalır.

"Üzgünüm Sul," diyorum ona usulca.

Aynı sessizlikle, "Zaten orayı sevmiyordum." diyor. Kambur durur.

"Babam krep yapabilir mi?" İsteğine gülümsüyorum.

"Evet," diyor Ryke. "Başka bir şey var mı?"

"Kaptan Crunch mısır gevreği." Krepin *üzerine* sos gibi koyacak.

Telefonları çıkarıyorum. Ryke'ın yeni mesajları bana bakıyor.

En azından önce o yumruk attı, kardeşim. - Küçük başarılar. - Connor Kız kardeşlerim ve Willow benimle bir mesaj dizisi başlattılar.

OMG!!!!!! Hepiniz videoyu gördünüz mü? Ryke ona pis orospu çocuğu dedi - Lily topuklarımla gözlerini oyardım. Ryke kafatasına çatalla vurmalydı. - Rose, neler oluyor? - Willow Celebrity Crush ve GBA Entertainment News'e bak. Bağlantı ister misin? - Lily Medya hızlıdır, ama Ryke dışarı adımını attığı anda internette olacağını biliyordum.

Buldum. Willow Daisy, adam gerçekten Sullivan'ın bayılmasını mı diledi? - Poppy Ryke'ın bunu gülmek için uydurduğunu mu düşünüyorsun? Neden "Yedi yaşındaki çocuğumun bayılmasını diledin, kayıp düşmesinden bahsetmiyorum bile." desin ki? Tabii ki gerçek. - Rose, ben sadece her yönden bakıyorum. - Poppy Rose kardeşimize şeytan ve bıçak emojileri gönderdi. Takas sırasında rahatladım. Ryke'ın yaptığı zekiceydi, hatta hesaplanmıştı. Tehditler savurdu.

Kızımız için neredeyse bir güvenlik ağı olarak. Eğer biri ona zarar vermeye kalkarsa, ilk şüpheli Kenneth olurdu.

Bundan sonra Philly Aquatic Club'dan bile men edilebilir.

Ryke'ın telefonunu ona geri veriyorum ve o da başımın nerede olduğunu merak ediyormuş gibi bakışlarımı inceliyor. Fısıldıyorum, "Biz iyiyiz."

Hepimiz iyiyiz.

Güçlü bir şekilde başımı sallıyor. "Biz gerçekten iyiyiz."

{ 44 }

Eylül 2025 Dalton

İlköğretim Okulu

Philadelphia

LILY HALE

Luna anaokuluna başlayalı sadece iki ay oldu ve öğretmeni veli toplantısı için özellikle gelmemizi istedi. Küçük sınıfta Bayan Jacobs'ı beklerken terlemeye başladım.

Kokmadığımı teyit etmek için sinsice koltuk altımı koklamaya çalışıyorum.

"Lil," diyor Lo. "Kokmuyorsun. Küçük plastik sandalyede dördüncü sınıf biyoloji dersinde tembellik ediyormuş gibi uzanıyor. Bugünün doğru bir tasviri değil bu. Sınıfın ön tarafındayız, arka tarafında değil. Yuvarlak bir anaokulu masasındayız, sıra değil. Ve kötü haberleri bekliyoruz, zilin çalmasını değil.

Yoksa neden konferansa çağrılan tek ebeveyn biz olalım ki?

"Terliyorum," diye mırıldanıyorum ve havalandırmak için tişörtümü çekiştiriyorum.

"Bütün bunlar muhtemelen hiçbir şey." Sesi geriliyor, yani buna tam olarak inanmadığımı biliyorum. Kolunu omuzlarıma doluyor, benim çelimsiz kolum da onun beline dolanıyor.

Kapı gıcırdarak açıldı ve Lo bana sanki *bunu halledecekmişiz* gibi sıkıca sarıldı.

Bayan Jacobs sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Merhaba Loren. Merhaba, Lily."

Moffy'nin anaokulunda Bayan Jacobs vardı, bu yüzden ilk isim bazındayız. Kahverengi kıvrıkcık saçları, sempatik gözleri ve aynı derecede şefkatli sesiyle Dalton İlkokulu'ndaki en sevdiğim öğretmenlerden biri oldu. Luna onun sınıfına yerleştirildiğinde çok heyecanlanmıştım.

Şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Lo sessiz kalırken ben "Merhaba," diyorum. Artık kambur durmuyor, ama yine beni sıkıyor, çoğunlukla benim yararına.

Yüzümde tonlarca korku olmalı çünkü Bayan Jacobs ellerini *sakin ol* der gibi savuruyor.

"Luna ile her şey yolunda. Sadece okul yılına başlamadan önce konuşmak istediğim birkaç şey var." Benim endişem artarken Bayan Jacobs yuvarlak masaya oturuyor.

Kendimi tırnağımı ısırırken yakalıyorum ve duruyorum.

Birkaç çizim ve yazı çalışma kâğıdını bize doğru kaydırıyor. "İyi haber şu ki Luna yazma becerilerinde gerçekten çok başarılı." Büyük defterin kılavuzuna karaladığı cümleyi okudum.

Benim adım Luna Hale. Thebula gezegeninde doğdum.

Çok fazla gülümsediğim için yanaklarım acıyor. Lo'nun kehribar rengi gözleri bile parlıyor. "Matematikte de yolunda gidiyor."

"O zaman sorun ne?" Lo kesik kesik soruyor, o ışık sönüyor.

Bayan Jacobs, Lo'ya alışık olmadığı için boğazını temizliyor. "Bu zamana kadar çocuklar sınıf arkadaşlarıyla dostluk kurmaya başlıyor. Bazen utangaç öğrenciler biraz daha uzun sürebilir ama Luna sessiz ya da utangaç değil ve sınıf arkadaşlarına yaklaşması bir sorun olmadı."

Karnım düğümleniyor, yeniden sarılıyor ve tekrar düğümleniyor. Lo'nun bedenimin etrafındaki güçlü tutuşu aramızda bir cankurtaran halatı gibi hissettiriyor.

"Tekrar uyarmak isterim ki üzölmek için bir neden yok. Birçok çocuk erken yaşlarda farklı alanlarda zorlanır ve anaokulu gerçekten de bu zayıf noktaları görmenin ve onları güçlendirmeye çalışmanın zamanıdır."

Lo ve ben, kızımızın üzerine bir yığın bokun düşmek üzere olduğunu bilecek kadar çok boktan el aldık.

"Peki zayıf noktası ne?" Lo tersler.

Bayan Jacobs bana sabitlenmiş, Loren Hale'in gözlerindeki sertlikle karşılaşamıyor. "Luna hiç arkadaş edinemiyor. Diğer kızların onu da dahil etmesini sağlamadığım sürece grup aktivitelerinin dışında kalıyor."

Yüzüm düşüyor.

Lo'nun çene kası daralır.

"Evde durumu nasıl?" Bayan Jacobs soruyor. "Düzenli olarak oyun randevuları ayarlıyor musunuz? Mahallede hiç arkadaşı var mı?"

"Karışık bir durum," diyor Lo ters bir şekilde. Bu bir bahane değil, öyle hissettirse bile. Luna için oyun randevuları ayarlamak için gerçekten çok uğraştık ama mahalledeki bazı ebeveynler bizden hoşlanmıyor. Bu sadece basit bir gerçek.

Moffy üç doğum günü partisine davet edilmedi çünkü aileler ya bize güvenmiyor ya da çocuklarının o "reality TV" çocuğuyla ilişki kurmasını istemiyorlar. Moffy çoğu şey gibi bunu da omuz silkerek geçiştirdi. Ama Luna'nın başka bir kızın evinde yatıya kalma şansı bile olmadı. Henüz kimse sormadı ve ben hep büyüdüğünde ve okul arkadaşları edinmeye başladığında bunun değişebileceğini düşündüm.

"Arkadaşları var," diye gerçeği söylüyorum. "Kuzenleri. Eliot ve Tom'la çok takılıyor. Aynı sınıftalar."

"Eliot ve Tom Cobalt." Bayan Jacobs, sanki isimleri artrit ve sırt ağrılarına yol açıyormuş gibi başıyla onaylıyor. Ayrı ayrı, daha idare edilebilirler.

Birlikte kesinlikle ele avuca sığmıyorlar. "Tüm idare onların kim olduğunu biliyor ve şu anda Bayan Nalah'ın sınıfındalar. Ama bence Luna'nın kendi yaşındaki kızlarla ve onunla akraba olmayan çocuklarla arkadaşlık etmesi daha iyi."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diye yanıtlıyor Lo.

"Çocuklarımızın birinin evine gidebilmesi için bile ebeveynlerin gizlilik anlaşması imzalaması gerekiyor. Çoğu ebeveyn bununla uğraşmak istemiyor."

Çocuklarımız anlamak için çok küçükler ve tek istediğimiz onları korumak. Diğer insanların onları istismar etmediğinden emin olmak. Gizlilik Sözleşmeleri bir formalite, ancak atlayamayacağımız dev bir güvence.

"Sizin durumunuzun daha zor olduğunu biliyorum," diyor Bayan Jacob, "ama Luna'nın okulda arkadaş edinmek için herhangi bir çemberden atlamasına gerek yok."

Beynimi zorluyorum. "Onu neden dahil etmediklerini bilmiyorum. *We Are Calloway*'de olduğu için mi?"

"Hayır. En azından ben öyle düşünmüyorum. Çoğu ebeveynin çocuklarının bu belgesel diziyi izlemesine izin vermeyeceğine inanıyorum. Özel bir kablolu kanalda yayınlanıyor."

Lo ve ben başımızı salladık. Bir çocuğa *Game of Thrones* izletmek gibi ama ensest, seks ve cinayetler olmadan. *Kötü bir örnek.*

Bayan Jacobs aniden masaya bakar ve sonra yumuşak bir iç çekiş yapar. "Bunu söylemek benim için gerçekten zor ama ikinizin de bilmesini isterim ki bu yaştaki çocuklar yargılayıcı olabilirler."

Ŗu anda nefes bile almıyorum.

"Diğer kızlardan bazıları... ve erkekler Luna'ya arkasından isimler takmaya başladılar. Fısıldayarak. Bu tür-"

"Ne tür isimler?" Lo araya giriyor, gözleri kızarıyor, artık kırpıyor.
Öfke ve acı arasında gidip geliyorum, her iki duygu da ciğerlerime doluyor ve beni sıkıyor.

"Garip. Ucube."

Her kelime kalbime saplanıyor.

Lo başını kapıya doğru çeviriyor, ters ters bakıyor ve aniden ikimizi de etkisi altına alan tüm acımasız duyguları bastırmaya çalışıyor.

Ürkütücü. Kulaklarımda çınlıyor. Bir yumruyu yutmaya çalışıyorum ama yerinden oynamıyor. Lo ve ben birbirimizi bırakmadık. Avucumun içiyle gözlerimi ovuyorum. Onun hayatının daha zor olmasını hiç istemedim. İkimiz de kızımız için *kolay, acısız ve mutlu bir hayat* istedik.

"Yaşıtı olan diğer kızlardan biraz farklı," diyor Bayan Jacob, "bu o kadar da kötü değil. Anlayabildiğim kadarıyla sosyal işaretleri anlıyor ama henüz utanmayı tam olarak kavrayacak yaşta değil."

Utanç kelimesini duyunca hemen ağlamaya başlıyorum. Yakında sevdiği şeylerden utanacak, öyle mi? Diğer çocuklar yanlış şeyi yanlış şekilde söylediği için onu suçlu hissettirecek. Daha çok onlar gibi, daha az kendisi gibi olması için baskı görecektir.

Gözyaşlarımı Lo'nun gömleğiyle hızlıca siliyorum. Beni göğsüne yaklaştırıyor.

"Çok özür dilerim." Bayan Jacob bir kutu mendil uzattı. Beş ya da on tane alıyorum. Burnumu ovuyorum ve o devam ediyor, "Sana bazı örnekler vermek istiyorum, eğer sorun olmazsa?"

Lo ve ben tekrar başımızı salladık.

"Luna bazen farklı seslerle konuşuyor ve normal konuştuğu zamanlarda da hayali gezegenler ve FinFarley Hunter adında biri gibi şeylerden bahsediyor." FinFarley Hunter, Halway Comics'in birkaç yıl önce yayınladığı, çocuklara yönelik bir çizgi roman. Nancy Drew'un bir versiyonu gibi ve şimdiye kadar çok niş kaldı.

"Bu onun hoşlandığı türden bir şey," diyor Lo, yüzü buruşmuş bir halde. "Başkaları anlamıyor diye ona sevdiği şeylerden vazgeçmesini söyleyecek değilim. Bu onun hatası değil. *Onların suçu.*"

"Anlıyorum, ama belki de onu diğer kızlarla bağlantı kurmasını kolaylaştıracak ana akım bir faaliyete veya ilgi alanına dahil etmeye çalışın."

Yapılması gereken doğru şey gibi görünüyor, ama kafamın arkasındaki küçük bir ses fısıldıyor, *neden sadece arkadaş edinmek için diğer çocukların sevdiği şeyleri sevmek zorunda? Neden?*

Lo ensesini ovuşturuyor. "Onu bir şeye zorlamayacağız, ama... başka şeyler sunacağız ve hoşuna gidip gitmediğini göreceğiz."

Zaten yapmadık değil. Futbolu denedi, oflayıp pufladı ve sonra bıraktı.

Burnumu çekiyorum ve Lo'ya başımı sallıyorum. Denemeye devam etmemiz gerektiğini biliyorum, özellikle de bu onun okul hayatını kolaylaştıracaksa.

Lo, "Eğer işler daha da kötüye giderse, onu Bayan Nalah'ın sınıfına geçirirsek ne olur?" diye soruyor.

"Bunu tavsiye etmiyorum. Bu sene olmaz. Tüm anaokulu sınıfı bir teneffüsü paylaşıyor. Hepsi birbirini tanıyor ve Luna'ya neden benim sınıfımdan çıkarıldığını soracaklar. Bekleyin lütfen. Henüz erken, bu yüzden yılın ilerleyen zamanları yerine şimdi konuşmak istedim."

Teşekkür ediyoruz ve konuşmayı bitiriyoruz. Lo ve ben onun Audi'sine bindiğimizde, arabayı çalıştıramadan bir süre öylece oturduk. Eve gidemiyoruz. Korumalarımız arkamızdaki SUV'de bekliyor, muhtemelen soygunu sorguluyorlar.

Gözlerim yine yaşıyor. "Bize hiç ucube demediler..." Bir şeyler değişmediği sürece onun geleceğini görüyorum ve bu gelecek hayal ettiğimizden çok daha fazla kalp ağrısı içeriyor. "Sen bir pislisin. Ben...utangaçtım." Luna utangaç değil. Açık sözlü ve gürültülüdür. Fikirleri ve hayal gücü bir odayı doldurur ve belli bir kalıba sığmaz. O farklı, ama bu neden bu kadar kötü?

"O iyi olacak." Lo bu ifadeye inanmak zorundaymış gibi başını sallar. Anahtarı çeviriyor, Audi yanıp sönerek canlanıyor.

Onun sözlerini tekrar ediyorum. Tekrar ve tekrar.

{ 45 }

Kasım 2025

Manhattan Tıp Hastanesi *New York City*

LOREN HALE

Hastane koridorunda *koşuyorum*. Göğsüm yanıyor. Bacaklar uyuşmuş.
Vücudum beynimin çok önünde öfkeleniyor. Duygularımın önünde.
Önümde.

Hastane kapısına ulaştığımda yavaşlıyorum. Aralık ama koridordan ses
gelmiyor. *İçeri gir, Lo.*

*İçeri gir Lo. Neden durdun,
Lo?!*

Korku boğazımı sıkıyor. Boynumun yakasını çekiştiriyorum. *Çek şu
lanet ayaklarını.* Bu *hissin* yok olmasını beklemeyi bırakıyorum.

Dikkatli ve yavaş adımlarla içeri giriyorum. Camın üzerinde
yürüyormuşum gibi hissediyorum, tabanlarımı derinlemesine kesiyor.
Ayaklarımı kesip açıyor. Hastane yatağı görünür görünmez yürümeyi
bırakıyorum.

Kımıldama.

Ona bakmayı kes. Ama bakışlarımı önümdeki sahneden ayıramıyorum.

Babam sert şiltenin üzerinde yatıyor, çarşaf beyaz, gözleri çökmüş.
Dudakları teniyle aynı soluk renkte, tavana bakıyor.

Şimdiden ölü gibi görünüyor.

Keder ve öfke arasında kalarak boğuk bir ses çıkarıyorum.

Başını bana doğru gevşekçe eğiyor. Bu manzara beni rahatlatmıyor.

Hâlâ hayatta ama zar zor. Jonathan Hale ölümle yaşam arasında sallanıyor.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. Tek yapmak istediğim onu yakalamak, onu bana, bu hayata ve bu dünyaya geri döndürmek.

Hâlâ sana ihtiyacım var. Bu lanet şeyi düşündüğüm için kendime bağırarak istiyorum. *Sana hâlâ ihtiyacım var baba.* Ona gerçekten ihtiyacım var mıydı? İçimde bir yerlerde, gerçekten ihtiyacım olduğuna inanıyorum ve bunu bırakamıyorum.

Gözlerim bulutlanıyor. Onun önünde, içgüdüsel olarak elimle yüzümü koruyorum. *"Ağlamayı kes Loren."* demesini bekliyorum.

Hala kafamın içinde duyuyorum. Her zaman *duyuyorum*. O farklı olduğunda bile. Farklı olduğumu bilsem bile.

Hala duyuyorum.

"Buraya gel Loren." Kaba ses tonu beni kesiyor ama aşinalığa tutunuyorum.

Boğazım şişerek kapandı. Sertçe yutkunuyorum ve öne doğru adım atmayı başarıyorum. Ağrı inciklerime, bacaklarıma ve kollarıma yayılıyor. Sadece tek bir hareketle. Vücudum durmam için çığlık atıyor. Ben de duruyorum.

Acının peşinden gitmiyorum. Onu istemiyorum.

İstemiyorum. Bunu hak ettiğime bile inanmıyorum.

Suçlayıcı bir parmakla babamı işaret ediyorum. Gözümün önünde ölmekte olan adama. "Neden *bana* söylemedin? Hawaii'ye tatile gideceğini söylemiştin." Neredeyse tükürecektim. Keder ve öfke kemiklerimi sızlatıyor. Ben onun oğluyum. Yaşasa da ölse de umurunda

olan benim.

Ve bana söylemedi.

Hepsinin saçmalık olduğunu bilmeliydim. Bana tatil köyü hakkında, tüm hafta sonu sevişmeyi planladığı "bayan arkadaşı" hakkında çok fazla ayrıntı verdi. Gerçek olamayacak kadar ayrıntılı görünüyordu.

Belki de sadece hikayeye inanmak istedim. Sesi mutlu geliyordu. Babam bir kaçamak gezisinde. Rahatlamak için. Güneşlenmek için. Lanet olası bir kaçamak yapmak için.

"Yalan," diyor, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sert yatağının yanındaki sert sandalyeyi işaret ediyor. "Otur."

Yüzümü buruşturuyorum. "Tanrı aşkına, baba. Hiçbir şey olmamış gibi söyleme. Yalan söyledin. Tamam mı? Bana *yalan* söyledin." Parmağımı yere doğru salladım. "Hemşireler bir haftadır burada olduğunu söylediler." Rage beni ileri itiyor. "Neden beni aramadın?!"

Derin bir nefes alıyorum, daha soru ağzımdan çıkmadan cevabı biliyorum. O Jonathan Hale. Beni bir piç olduğum bilgisinden korudu. Beni taciz ettiğine dair çirkin bir söylentiden korudu. Ve beni yine korudu.

Yavaş yavaş ölmesini izlemenin verdiği eziyetten.

"Otur." Tekrar sandalyeyi işaret ediyor, bu hareket serum kordonlarını çekiştiriyor ve metal sehpayı yerinden oynatıyor.

Sandalyeye ulaştım. Koltuğa yığılıyorum. Döşeme tahtalarının arasından yere kadar batabilirim ve aşağıya, *aşağıya*, lanet olası toprağın altına inebilirim.

Öne doğru eğilmek zorundayım, ön kollarım uyluklarımın üzerinde. Ona bakmak acı veriyor.

Burada olmak acı veriyor. Ama kalıyorum ve bakmaya çalışıyorum.

Eğer yapmazsam, kaybolacağından korkuyorum. Onu görünce göğsüm çöküyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve gözyaşlarım dökülüyor. "Kahretsin," diye lanet okuyarak tavana bakıyorum.

Bu neden oluyor?

"Loren." Adımı daha önce hiç duymadığım bir kırılganlıkla söylüyor.
"Kardeşlerini arar mısın? Onları burada istiyorum."

Yapacağını biliyordum. "Yoldalar." Bacaklarım titriyor ve omuzlarım
bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Kehribar rengi gözlerim tekrar ona dikiliyor.

Elime hiç uzanmıyor. Beni asla yakınına çekmez. Hiçbir zaman öyle bir
baba olmadı. Ama onun varlığı o kadar büyük ki odayı dolduruyor. Ruhu
bedeninden daha büyük.

Ne olduğunu sormama gerek yok. Doktorlarla telefonda konuştum.
Onun isteği üzerine önce beni aradılar. Son birkaç yıldır kronik karaciğer
reddi sorunu yaşıyormuş. Karaciğer nakli alıcılarında bir tür reddetme
olması yaygındır, ancak *kronik olması* bunun uzun bir süredir yaşandığı
anlamına gelir.

Hastaneye ancak karaciğeri iflas etmeye başladığında kabul edildi.

Nakil listesinde çok alt sıralarda. Görünürde donör yok. Ryke zaten bir
kez bağış yaptı ve tekrar yapamaz.

İki yıldır neler yaşıyordu? Öleceğini biliyordu. Tüm umutların
tükendiğini biliyordu. Hiçbir şey söylemediği için çok kızgınım. Bunu tek
başına atlattı.

Sert bakışlarımdaki kötülüğü temizleyemiyorum. "Bana söylemeliydin."
Ben senin oğlunum.

Sanki çocukmuşum gibi kısa bir süre
gülüyor. Otuz beş yaşındayım. Sadece
bir çocuk değilim.
Ama ben onunum.

"Sana söylemeliydim..." Zayıf bir kahkaha daha atıyor ve başını sallıyor. "Ve etrafımda parmak uçlarında mı dolaşıyorsun? Beni sığır gibi otlatmak istiyorsan, tamam. Şimdi şansın var." Kollarından birini uzatıyor. "Gömün beni."

Yaltaklanıyorum. "Yüce İsa. Kes şunu." Gözlerim doldu. "İyi olacaksın."

Kuru gülümsemesi kaybolur. "Sen hiç hayalperest olmadın Loren. Şimdi de başlama."

Sözleri beni kızdırmalı. Öfkelenmeliydim ama bana kim olduğumu bildiğini hatırlatıyor. Beni o büyüttü. Benim için oradaydı. Çok uzun bir süre boyunca sadece ben ve o vardık. *Beni* seçtiği gerçeğini unutamıyorum. Ben bir piçtim ama o beni asla bir çöp gibi dışarı atmadı.

Aramızda çok derinlere kök salmış bir aşk var. Tüm karanlığın, siyahın ve ruhlarımızı kanatan katranın altında. Aşk var. Var ve onu sonsuza dek kaybetmek üzere olduğumu fark ettim.

Gitme, ona söylemek istiyorum.

Kafamın içinde onun cevabını *duyuyorum*, *sence istiyor muyum?*

"Sana başka bir organ nakli yapmanın bir yolu olmalı." Onun için savaşıyorum.

Keskin, soldurucu bakışları beni yok etmeye çalışıyor. Buna izin vermedim. Kendi keskin bakışım onunkine rakip oluyor ve *en iyisinden öğrendiğimi* düşünüyorum.

"Saçmalama. Listeyi gördün. Bir tane bulsam bile, vücudumun bunu kabul etmesi pek mümkün değil. Hoşça kal de. Bu yüzden buradasın." Dudağı seğiriyor. "Ölüm döşeğindeki biriyle karşılaştığında herkesin yaptığını yap."

"O da ne?" Kelimelerim ağzımda ekşiyor. Diğer bacağım sallanmaya başladı.

Dur, dur, dur. Duramam.

Babam gözlerini deviriyor, anlamadığım için sinirleniyor. "Beni övgü yağmuruna tut. Ne kadar harika bir baba olduğumu söyleyin. Yada, yada, yada."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama boğazım yine kapanıyor. Acıtıyor. Burada olmak. Burada oturmak. Beynim binlerce ton beni buradan çıkarıyor. Bakışlarım yatağının çarşaflarına iniyor.

Lanet

olsun.

Lanet

olsun.

Yuvarlanan gözyaşlarımı siliyorum. "Sen..." Mücadele ediyorum. Mücadele ediyorum. İfade edemeyeceğim kadar çok. Şu anda boğuluyorum. Sandalyemde kayıyorum. Kolçakları sıkıyorum, eklemlerim beyazlaşıyor.

Yavaşça başımı kaldırıyorum ve onun çökmüş gözleriyle buluşuyorum.

Tek bir bakışta binlerce gerçeği paylaşıyoruz. İyi bir baba değildi ama sahip olduğum tek babaydı.

"İyiydin."

Dudağının kenarı kalkıyor. "Sadece iyi." Bu bir soru değil. Hatalarını biliyor. Bir özür beklemiyorum. Bana verdiği onca zarar için, geleceğimde daha sert, daha acımasız şeylerin yolunu açan sözlü taciz için değil. Beklemiyorum çünkü onun da dediği gibi, ben hiçbir zaman hayalperest olmadım.

Jonathan Hale'in hastane yatağında ölürken özür dilediğini hiç hayal etmiş miydim? Hayır. Asla. Bir kez bile.

Bunu beklemiyorum.

Umurumda bile değil.

Kardeşimin istediği gibi bir tane bile *istemiyorum*. Kardeşimin istediği

gibi. Kardeşimin aldığı gibi.

Karşımda bu adamın olmasını tercih ederdim. Acı verecek kadar kusurlu olanı. Sonsuz sevgiyle dolu olanı. Onunla birlikte sonla yüzleşmeyi tercih ederim.

"Gerçekten, Loren." Sesi beni tekrar kesiyor. Daha kaç kez adımı söylediğini duyacağım? Tavana bakıyorum, gözyaşlarım geriye doğru akıyor, gözlerimin kenarlarından damlıyor. Sözlerini şöyle bitiriyor: "Sen benden daha iyisin. Bunu bilmeni istiyorum."

Vücudum buz kesiyor. "Hale Co.'daki herkes seni hala seviyor-"

"Ben lanet olası şirketten bahsetmiyordum," diye sözümü kesiyor ve sessizlik aniden üzerimizi örtüyor. Anlam kazanmaları için burada oturup sözlerini kafamda defalarca tekrarlamam gerekiyor.

Benden daha iyisin.

Benden daha iyisin.

Benden daha iyisin.

Ne kadar çok tekrarlanırsa tekrarlansın, bana söylemeyi seçtiği şeyin *bu olduğuna* hala inanamıyorum. Babam asla yenilgiyi kabul etmez, nadiren başkalarını kendinden üstün tutar. Sadece potansiyelimi kucaklamamı istedi, ama potansiyelimi hiçbir zaman en ufak bir rüzgarda sönmeye hazır, titrek bir közden daha fazlası olarak görmedi.

"Loren," adımı tekrar söylüyor. Bunu son kez mi duyacağım? Bakışlarımı tavanda tutuyorum, gözyaşlarım hala köşelerden damlıyor.

"Sen daha iyi bir babasın" diyor bana. *Ağlamayı kes.* "Daha iyi bir koca." *Ağlamayı kes.* "Daha iyi bir adam."

Bakışlarımı indiriyorum, yüzümü kapatmıyorum. Bana her zaman *durmamı* söyleyen adamın önünde ağlıyorum. Sanki denersen kendime sarılabilecekmişim gibi kambur duruyorum. Acı beni tepeden tırnağa yok ediyor, eskiden olduğum her şeyi yutuyor. Olduğum her şeyi.

"Loren."

"Dur," diye boğuluyorum. "Sadece dur." Ona ters ters bakıyorum.

Bir tanesini üzerime koydu. "Gözyaşlarını kontrol edemiyorsun diye *durmayacağım.*" İşte bu. Berbat gerçekliğimde, bunu duyduğuma neredeyse seviniyorum. Son bir kez. Ağabeyim bunun iğrenç olduğunu düşünürdü ama elimde değil.

Kolumun tersiyle gözlerimi ovuşturuyorum. Ona baktığımda, sanki beni son kez hatırlıyormuş gibi yüzüme bakıyor.

"Seni hep sevdim oğlum." *Biliyorum.* Bunu unutmama asla izin vermedi. "İyi bir yolculuktu. Sonlara doğru viski daha iyi olabilirdi."

Bu şakaya gülemem.

Ayık kaldı. Babam uzun süre ayık kaldı. Benim için. Ryke için. Willow için. Kendisi için.

"Hatırlayacak mısın?" diye soruyor, gözlerini ilk kez korku kaplıyor.

"Neyi hatırlayacak mıyım?"

"Seni sevdiğimi."

Mirası hakkında endişelendiğini anlıyorum. Belki de Jonathan Hale zaman içinde üç çocuğunu bir araya getirmek için mücadele eden bir adam olarak değil, hakaretler ve kin dolu şeyler haykıran yaşlı bir sarhoş olarak hatırlanacak.

Gelecekte ne olacağından emin değilim. Büyüdüklerinde onu çocuklarıma nasıl anlatacağımdan emin değilim ama bizi sevdiği gerçeğini atlamayacağımı biliyorum. Ve denedi. *Tanrım, denedi.*

Birkaç kez başımı salladım. "Hatırlayacağım." Boynumun arkasını ovuyorum. "Biliyorsun..." O benim içimde. Daha önce de söyledim. *Acıttıyor.* "Biliyorsun... Ben de seni seviyorum."

Bu sefer benden uzakta duvara bakıyor, sanki kafasının içinde bu sözleri tekrarlıyor. Acaba sevgimi hak etmediğini mi düşünüyor? Kardeşimin de böyle hissettiğini biliyorum.

Eğer öyleyse, babam bana asla söylemez.

Geri kalan zamanda sessiz kaldık ve gözyaşlarım kurudu.

"Baba?" Ryke kapıda beliriyor, Willow da yanında. Soğukkanlı, bakışları babamızdan daha uzun süre bana kilitleniyor.

Bedenimi sandalyeden kaldırıyorum. Ryke ve Willow'a zaman kazandırmak için geri çekiliyorum. Ryke olduğu yerde kaldı, Willow'un önce gitmesine izin verdi.

Bir milyon poundum.

Batıyorum.

Gitmek istiyorum ama Ryke omzumu tutuyor. Sonra kapıyı kapatıp kaçışımı kilitliyor. Doktorlarla konuştuğunu söylediğini zar zor duyuyorum. Babamızın bu geceyi atlatamayacağını söylediler. Gözlerimi kırıştırdım ve bir çıkış yolu aradım. Yakamı çekiştiriyorum.

Git, diye bağılıyor beynim.

Şişe. İçki.

Git.

"Hey," diyor Ryke kulağıma homurdanarak ve beni omuzlarımdan sarsıyor.

Ellerini savurup düşmanmış gibi bakıyorum. *Ben kötü adamım.* Şu anda kendimden yıllardır nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum.

Dur.

Dövü

şün.

"Lily," diyor Ryke bana hatırlatarak. Daha derin bir nefes alıyorum. Biraz sakinleştiğimde Ryke omuzlarımdaki tutuşunu bırakıyor. "Ben kalacağım. Bence ikimiz de kalmalıyız."

Geçmişe rağmen Ryke, Jonathan'la düşündüğümünden daha fazla barıştı. Ve şimdi kalmak istiyor.

Ve onun ölümünü izle.

Başımı sallıyorum, gözlerim yere bakıyor. Babam bunu kaldıramayacağımı biliyordu. Bu yüzden son dakikaya kadar bekledi ve şimdi bile boğuluyorum.

"Yapamam..." Hava çok ince. Duvarlar çok sıkı. Kıyafetlerimin içinde rahatsızım. Vücudumda. Kusabilirim.

O zamanlar bu duyguyla nasıl bu kadar uzun süre yaşayabildim? Ölüyormuşum gibi hissediyorum.

Ölüyordum. Her lanet gün.

Bir içkiye
ihtiyacım var.

Dur.

Dövüş.

Lily.

"Hey." Ryke yüzümü avuçluyor, gözlerim ona dönüyor. "Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum ama gidersen pişman olacaksın."

Pişmanlıklarım derimin altında katman katman. Kemiklerime işlenmiş. Beni asla terk etmeyecek pişmanlıklar. Beni her zaman rahatsız edecek ama yüzleşmem ve kabul etmem gereken pişmanlıklar.

Çoğu içkiyle ve Lily'yi inciten her boktan kararla uğraşıyor. Şimdi birlikte olsak da, her geçen gün onun ihtiyacı olan adam olamadığım için pişmanlık duyuyorum. En iyi arkadaşşıma yardım edemediğim için. Günler ve geceler içkiyle boğulandı. İçki.

İçmek. Ölmek.

Uyanmamın bu kadar uzun sürmesine üzülüyorum.

Artık uyandım. Pusun nasıl gittiğini unutamıyorum.

Uyanığım. Yaşıyorum.

Yavaşça, acıyla, hastane yatağına doğru yürüyorum. Başka bir sandalye çekiyorum. Oraya oturuyorum.

Ve babamın ölümünü izledim.

< 46 >

Kasım 2025 Eden

Cross Mezarlığı

Philadelphia

RYKE MEADOWS

Babamın cenazesi yaklaşık on dakika önce sona erdi.

Ben geride kaldım, yalnız. Lanet olası bir toprak yığınıyla yüzleştım. Seçtiğı mezar taşı diğerlerinin üzerinde yükseliyordu. *Kocaman bir şey. Gözlerimi deviriyorum.*

-Ve etrafındaki boş arsalara. Çocukları için, ailelerimiz için aldığı arsalara.

Başımı tekrar tekrar sallıyorum. Duygularımı bastırmak için o kadar çok zaman harcadım ki, günler önce yapmam gerektiğı gibi onun ölümünü kabullenemedim. Connor bana Lo'ya göz kulak olacağını söyledi ve sonra açıkça ekledi, "Ağlayabilirsin."

Öfkeyle baktım ama ona neden ağlayamadığımı söylemek zorunda kalmadım. O biliyor. Bu sadece küçük kardeşim için duyduğum büyük endişe değil. Babamdan çok uzun zamandır nefret ediyordum, sonlara doğru barışmış olsak bile. Düşünüp duruyorum, *neden benim lanet gözyaşlarımı alsın ki?*

Babama söylediğim son sözleri hayatım boyunca hatırlayacağım. "Beni Lo ile tanışmaya zorladığın için teşekkür ederim." Ağabeyim ve kız kardeşim

-Bana verdiği tek iyi şey onlardı.

Bana söylediği son şey, "Sen her zaman inatçıydın." oldu.

İki elimi gür saçlarımın arasında gezdiriyorum. Her yöne döndüğümde yeni toprağı, oyulmuş mezar taşı zenginliğini gözden geçiriyorum.

Bundan sonra söyleyeceklerimi babama söylemeliyim. Çünkü bunu onun yüzüne asla söyleyemezdım. Çenemi ovuyorum. Sonra hareketsiz kalıyorum.

Nabzım yavaşlıyor. Rüzgar etrafımda uğulduyor. Sessizce, "Sonunda seni sevdim." diyorum.

Onun için ağlamıyorum. Ağlamama gerek yok ama bunu söylemem gerekiyordu.

* * *

Bir dağa tırmanıyorum, yapraklar turuncu ve sarı. Etrafımda.

Ailemin her yerinde.

Dünya babamın ölümüyle çılgına dönmüşken -kameramanlar mahalle kapılarının önünde yirmi dört saat konuşlanmışken- ben sadece o sirki terk edip daha iyi bir teselli buldum.

Daisy, Sulli ve ben Smoky Dağları'nda yürüyüşe çıktık ve daha önce birkaç kez gittiğimiz uzak bir bölgede kamp yapmayı planladık.

Winona'yı uzun yürüyüşler için üretilmiş bir sırt çantası bebek taşıyıcısında taşıyorum. Sullivan bebekken sabırla oturur ve her ağaca hayranlıkla bakardı.

Her bebek aynı değildir. Bir yaşındaki Winona sırtımı tekmeliyor ve kayışları sallayarak kemerini çözmeye çalışıyor. Yedi yaşındaki çocuğumuz önümüzde koşarken Daisy ona göz kulak oluyor. Sulli hızını sonuna kadar zorlamaya kararlı.

Winona omurgama diz

öküyor. "Siktir," diye
küfrediyorum.

Daisy gülümsüyor. "Takas yapmak ister misin?" Üzerinde kamp malzemelerimizin olduğu koyu yeşil bir çanta taşıyor.

"Duruma göre değişir,
Calloway." "Neye
bağlı?"

"Yere düşmeyi planlasan da planlamasan da." Genelde etrafına dikkat etmeden sıçırıyor ve şimdiden *dört* kez yüz üstü toprağa düştü. Elleri yara bere içinde ama Daisy'yi görseniz, o kadar kaygısız ki, farkına bile varmazsınız.

"Ben mi? Ben düşmem."

"Peki on dakika önce ne oldu?" "Zarifçe
yere uzandım."

Beni güldürüyor ve beyzbol şapkasının kenarına vurarak gözlerini koruyorum. Bugün beni dört kez güldürdü ve *lanet olsun*, her şeyden sonra, o cenaze... Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum.

Ormanda, dağda, Daisy Meadows'la olmaktan başka tercih edeceğim bir yer yok.

Sullivan Meadows ile.

Winona Meadows ile.

Lanet olası kızlarımla. Ailemle.

Daisy sesleniyor, "Sağa git, Sulli! Kırmızı kazıkları takip et." Beş ya da altı yıl önce bir patika çizmiştik. Sulli sağa sapıyor, yükseldikçe yüzü biraz kızarıyor ve terliyor. Sulli'yi her zaman her şeye dahil edemiyoruz. Birçok şey hâlâ çok tehlikeli. Motosiklete binmek gibi. Yabancı ülkelerde uçurumlardan atlamak gibi. *Evet, yapabilirsin* dediğimizde, sanki tek şansı buymuş gibi görevin peşinden gidiyor.

Sanki bu dağda ayak tabanlarını ilk ve son kez hissedecekmiş gibi yürüyor.

Daisy şapkasını ters çevirirken Winona tutarsız şeyler geveliyor. Karım yanıma dirsek atıyor ve su şişesini açıyor. "Tahmin et ne oldu?"

"Ne?" Her adımda daha da güçlendiğimi hissediyorum.

"Sırtında küçük bir hayvan var."

Winona sanki iyi bir şey yapmıyormuş gibi kıkırdıyor.

"Öyle mi?" Başımı eğip Winona'nın ela rengi iri kahverengi gözleriyle buluşuyorum.

Ayaklarını tekmeliyor ve mutlulukla "Baba!" diye bağıyor.

Çok tatlı. Arkama uzanıyorum ve şefkatle başını okşuyorum. Bırakmadan önce bir iki dakika parmağımı tutuyor. Daisy su şişesini yudumlarken sevgi dolu bir gülümsemeyle bizi izliyor.

"Hey, tatlım?" Gözlerinin benimkilere kaymasını bekliyorum. "O lanet bebeği biz yaptık."

"Sana çok benzediğini düşünmüştüm." Bir yudum daha su içerken gülümsüyor. "Bir süre emin olamadım."

"Öyle mi?" Yemi yuttum. Winona benim gözlerime sahip ama daha çok Dais'e benziyor. "Babası olabilecek başka adamlar da var mıydı?"

"Tonlarca," diye şaka yapıyor. "Yaklaşık bir milyar."

"Bir milyar erkekle mi yattın Calloway?" Winona'ya sahip olmak için seks yapmadık ama şu anda Dais ne kadar ciddiye ben de o kadar ciddiyim.

"Bir milyar bir *adam*."

Gülümsemiyorum, bu sadece onunkini büyütüyor. Onu uzun uzun süzdükten sonra Daisy'ye kaşlarımı kaldırıyorum. "Saçmalık."

Gülümsüyor. "Fred'in olduğuna eminim sanmıştım."

"Fred'i sikeyim." Sonra elindeki su şişesini kaptım, ağzından taşıtı.

Bir kahkaha atarken boğuluyor, çenesinden aşağı su damlıyor. Silmeyi umursamıyor. "Çok agresif."

"Tam bir baş belası."

Daha göbekli gülüyor. Neredeyse gülümseyeceğim ve sonra onu yanıma daha sıkı sarıyorum. Daisy'nin başını öpüyorum, burada olmasından memnunum.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, Sulli çoktan önümüzdeyken, bir dağın uçurumuna, taştan yapılmış bir ateş çukuruna ulaşıyoruz. Sulli güvenli bir kayanın üzerinde duruyor, yüzü sanki ufku hiç görmemiş gibi şaşkın.

Daisy ve ben kızımızın iki yanına yaklaşıyoruz, turuncu, kırmızı ve sarı ağaçlarla çevrili uçsuz bucaksız bir dünya. İki kuş parlak mavi gökyüzünde süzülüyor. El değmemiş, saf, acıdan ve ölümden arınmış bir hava gibi nefes alıyorum.

Burada, yaşayan her şeyle bağlantı kuruyorum. Kim olduğuma. Nerede olduğuma. *Ne* olduğuma.

"Vay canına," diye nefes alıyor Sulli. Bugün ölümün neye benzediğini gördü: bir tabut.

Gömüldü. Gitti.

Şu anda, bu dünyanın büyüklüğü onun kocaman yeşil gözlerine yansıyor. Onu bunaltıyor. Bu manzara için minnettar görünen kızıma gülümsemeye başlıyorum. Burada olduğum için.

Hayatta olmak için.

Vay canına.

{ 47 }

Aralık 2025 The

Hale House

Philadelphia

LOREN HALE

Kanepede oturan Lily film boyunca bana bakıyor. *Oyuncak Hikayesi* düz ekranımızda oynuyor, yürümeye başlayan çocuğumuz kırmızı pufundan izliyor ve simit kemiriyor, bir yaşındaki Kinney ise Lily'nin kucağında uyukluyor. Bu sırada Kinney'i kucağıma alır ve uyurken ona sarılırdım.

Bilmiyorum.

Endişelendiği için Lily'yi suçlayamam.

Ayrıca kıpırdanıyor ve yer değiştiriyorum. Rahatsızım. Bu kanepede. Tenimde. Yaklaşık yedi kez ayağa kalkıp banyoya gittim. Sadece yüzüme su sıçratmak için. Genelde film izlerken birbirimize dolanırız. Genellikle kollarımı onun kalçalarına doluyorum. Aramızda daha fazla boşluk bıraktım, bu da alnında endişeli çizgiler çiziyor.

Çoğu gün dağları yerinden oynatabilecekmişim gibi hissediyorum. Son zamanlarda dağlar tepeme yıkılmış gibi hissediyorum.

Babamın ölümü hala taze. Cenazenin üzerinden bir aydan az zaman geçti.

Dün kardeşime babamızın malikanesinden geçemeyeceğimi söyledim. I

eşyalarını toplayamaz. İçinde büyüdüğüm evi satan kişi ben olamam - bencilce, öldüğünde hepsini almasını isterdim. Daha kolay olurdu.

Ryke sadece "Ben hallederim. Hiçbir şey düşünmene gerek yok, tamam mı?"

"Pekala."

Ama düşünüyorum. Her gün, zihnim durmuyor. Bu gece olanlardan sonra rahatlamış olmalıyım. Hatta mutlu. Şimdi on yaşında olan Moffy yatıya davet edildi ve altı yaşındaki kız kardeşi de sonunda davet aldı. Mahallede farklı arkadaşlar. Farklı evler. Her iki ebeveyn de gözlerini kırpmadan gizlilik anlaşmalarını imzaladılar.

Luna ilk pijama partisine katılacağı için aşırı heyecanlı bir şekilde kapıdan dışarı fırladı. İlgi alanları hâlâ diğer kızlarla uyuşmasa da. Hâlâ R2-D2 ve BB-8 gibi bip sesleri çıkarmayı seviyor olsa da.

Mutlu olmalıyım.

Mutlu olmam

gerektiğini

biliyorum.

Ama omuzlarımdan çekiştiren bir duygudan kurtulamıyorum. Beynimi tekrarlayan, dairesel bir yolda tutuyor. Kaburgalarımın içindeki korkunç ağrıyı durdurabilecek *tek* lanet şeyi düşünüp duruyorum.

Yanan gözlerimi ovuşturuyorum.

Antabuse, hatırlıyorum. Antabuse kullanıyorum. Alkol aldığımında fiziksel hastalığa neden olan bu ilacı almayalı yıllar olmuştu. Babamın cenazesinden sonra reçetemi doldurdum ve yeniden başladım. Kendimi buna değdiğine ikna ettiğim andan *korkuyorum*.

Sevdiğim insanları unuttuğum an. Sadece bir saniyede. Tüm gereken bu. Eğer daha da aşağı itilirsem, bunu yapabileceğimi hissediyorum.

Zaten bir içki dükkanının önünde oturmıştım. Dün. O gün kardeşimi aradım ve bana her şeyi halledeceğine dair güvence verdi. Sonra bu sorumlulukları ona yüklediğim için kendimi suçlu hissettim. Lily'yi aradım ve o sadece Hellion ve X-23 hakkında yumuşak bir şekilde konuştu. Arabamı geri döndürecek kadar rahatlamıştım.

Paparazziler hemen peşime takıldı. Otoparkta fotoğrafımı çekmedikleri için şanslıydım. Çocuklarımın onlar yerine alkolü seçtiğimi düşünmelerini istemiyorum. Her şey içimi parçalıyor.

Sadece oraya giderken bile aileme ve kendime ihanet etmişim gibi hissediyorum. Suçluluk duygusu beni bir yudum almaktan alıkoymalı, ama *ben şu düşüncelere yöneliyorum: Ne anlamı var, neden o çizgiyi geçip gerçekten yapmıyorum-o zaman bundan bir şey elde ederim. O zaman bir anlığına kendimi bok gibi hissetmeyi bırakırım. Belki o zaman sadece uyumuş olurum.*

Lily'ye bakıyorum, ona bir dakikalığına evden ayrılacağımı söylemek üzereyim. Gözlerimde bir şey görüyor çünkü "Kinney'i tutabilir misin?" diyor. Lily uyuyan kızımızı bana vermek üzereydi ama ondan önce ben ayağa kalktım.

"Dışarı çıkacağım, sadece on dakikalığına." diye fısıldadım.

Lily yüz hatlarımı inceliyor ve ben gerçeği görmemek için elimden geleni yapıyorum. Çok geçmeden sertçe fısıldadı: "Hayır, burada kalmalısın." "Ben iyiyim, Lily." Sesimi öfke kaplıyor. "Sadece biraz temiz hava almak istiyorum.

Belki Ryke'a giderim."

Lily ayağa kalkar ve Kinney'yi Xander'ın pufunun yanındaki fedai koltuğuna oturtur. "Buraya gelmesi için Ryke'ı arayabilirim. Bence sen kalmalısın."

Ham en küçük oğlumun yanındaki yerinden doğruluyor, künyesi

şingırdıyor. Basset tazısının küreye benzeyen iri gözleri onu almam için adeta yalvarıyor.

onu yürüyüşe çıkardı. Yanında, Xander pufunun üzerine eğilmiş, baş aşağı bana bakıyor. Kahverengi saçları başıyla birlikte sarkıyor. "Baba? Nereye gidiyorsun?"

Midem bulanıyor. Kaslarım geriliyor ve asit boğazımı yakıyor. "Ryke Amca'ya, ufaklık."

Seninle gelebilir miyim gibi kelimeler mırıldanıyor.

"Hayır, uzun sürmez." Kanepenin etrafından dolanıyorum ve oturma odasından görünmeden fuayeye giriyorum. Lily aniden etrafımda dolanıyor, kapıya doğru kayıyor ve kollarını iki yana açıyor.

Benden çok daha küçük ve 100 kilonun biraz üzerinde ama beni fiziksel olarak durdurmaya çalıştığını görmek içimi burkuyor ve beynimi haşlıyor.

Lily'i şu anda kendimden daha çok seviyorum.

"Lily Calloway," kızlık soyadını söylüyorum, dudaklarımda tuhaf bir his uyandırıyor. Uzun zamandır *Lily Calloway* dememiştim ama onun bana bağlı olduğunu kendime hatırlattığımda daha çok acı veriyor. Karım. En iyi arkadaşım. İlk ve tek aşkım.

Ruh eşim. Ben incinirsem, o da incinir.

"Loren Hale," diye karşı çıkıyor, sert olmaya çalışıyor. Sanki o kapıdan çıkıp gitmemi gerçekten engelleyebilecekmiş gibi göğsünü dışarı çıkarıyor.

Yaklaşıyorum ve ona işaret ediyorum. "Bunun beni gerçekten durduracağını mı düşünüyorsun?"

"Evet," diyor, çenesi yukarıda. "Çünkü sen bundan daha iyisin."

Sen benden daha iyisin. Babamın sözleri göğsümü hançerliyor. Gözlerimi tavana dikip başımı sallıyorum, gözlerim neredeyse anında camlaşıyor. "Şu anda değilim."

Yanılıyordu. Bu dürtülerden ve isteklerden kurtulamıyorum. Bir çocuğum olsa da, iki, üç, dört ya da hiç olmasa da. Ben hala bir bağımlıyım. *Her zaman* böyle hissedeceğim. Bundan kaçış yok.

Bu deriyi terk etmek istiyorum.

"Öylesin," diyor güçlü bir şekilde. "Bu korkunç bir gün, gece, hafta, ay... hatta belki de yıl." Göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor. "Ama güzel günler de olacak. Sadece bu kısmı atlatman gerekiyor Lo.

Tamam mı?"

Bilinçsizce birbirimize yaklaştık. Parçalanmış durumdayım ve onu kollarıma aldığımda, göğsüme bastırdığımda, bana sımsıkı sarıldığında, sıcaklığı üzerimi örttüğünde bir bütün oluyorum. Sanki ait olduğum yer burasıymış gibi.

Aşermeler onun kucaklamasıyla sihirli bir şekilde sona ermiyor, ama savunmalarımı, kendime olan inancımı güçlendiriyor. Beni iyileştiren aslında bir kız değil. Sevdiğim ve beni seven insanlardan oluşan bir ordu.

Kardeşimle yaptığım bir telefon görüşmesi. Connor'ın elimden gelenin en iyisini yaptığımı hatırlatması. Lily'nin kalbimin diğer yarısı olması.

En iyi arkadaşıma bakıyorum. Onun gözleri de benimkilerle aynı acıyı taşıyor. Her şeyimizi paylaştığımız gibi duygularımızı da paylaşıyoruz. Bu acıyla savaşıyorum.

Zar zor "Korkunç bir yılı kaldırabileceğimi sanmıyorum Lil" diyebildim. Bana daha sıkı sarılıyor.

Yanağını sıkıyorum, başparmağım bir damla gözyaşını yakalıyor.

"Bir yıl hayatımızda bir kırılma noktası, Lo," diye fısıldıyor. "Daha kötülerini de yaşadın. Korkunç bir yılı atlatabilirsin. Kaldırabileceğini biliyorum."

Birkaç kez başımı sallayıp sözlerinin aklımda yer etmesine izin veriyorum. Belki de bir yıl düşündüğümünden daha kısa gelecektir.

"İyi şeyler olacak," diye aniden ekliyor. "Şimdi göremeyebilirsiniz ama yıl içinde iyi şeyler olacak. Oğullarımızın ve kızlarımızın gülümsediğini göreceğiz." Göğsüm kabarıyor. "Luna'nın bize hikayeler anlattığını duyacağız-"

Lily'i öpüyorum. Tüm ruhumu kabartan bir öpücük. *Yaşıyorum. Uyanığım.* Yüzünü tutuyorum ve o vücuduma daha fazla çekilene kadar öpücüğü derinleştiriyorum. İçime hayat üflüyor.

Küçük şeyler için gözlerimi açık tutmak istiyorum. Bir gülümseme. Bir kahkaha. Bir hikaye.

Gözlerimi kapatıp yılın bitmesini beklemek istemiyorum.

Sadece biri kapıyı çaldığında ayrılıyoruz. Sonra telefonum kotumun cebinde çalmaya başlıyor. İkimiz de bırakmak için mücadele ediyoruz, ama sonunda çözüldüğümüzde, o kapıya yöneliyor ve ben telefonumdaki arayan kimliğini kontrol ediyorum.

Kahretsin.

Hannah Yankton. Cider Creek Geçidi'nin bir sokak ötesinde yaşayan anne. Pijama partisine ev sahipliği yapıyor. Luna'nın şu anda olduğu.

Tam çağrıya cevap verdiğim sırada Lily kapıyı açtı. Eşofmanlı ve gri Camp Calloway tişörtlü kardeşim aniden eşikten içeri giriyor. Benim için duyduğu karanlık endişeyi görünce yüz hatlarım keskinleşiyor ama onu seviyorum. Burada olmasını seviyorum ve Lily'nin benim haberim olmadan onu aramasına seviniyorum.

Hannah selam verir, "Merhaba, Loren?"

"Her şey yolunda mı?" Lily'nin endişesinin yükselişini izliyorum. Uzun kollu gömleğinin eteklerini çekiştiriyor. Ağabeyim evin içinde ilerliyor, oturma odasına göz atıyor. Fuayeye dönmeden önce Xander'a selam verdiğini duyuyorum.

"Um..." Hannah biraz bocalıyor. *Bu hiç iyi değil.* "Arıyorum çünkü..."

Luna'nın alınması gerekiyor. Eve erken gitmek istiyor... sen ya da

Lily onu almak için uğrar mı?"

* * *

Rüzgâr açıkta kalan tenimi ısıyor, koşarken tabanlarım sokağa sertçe çarpıyor. Ceketimi almadan çıktım ama Yankton'un evi bitişik sokakta. Çok uzak değil. Ben de koşarak çıktım. Bir dakikadan az bir süre sonra bacaklarım çelik ve demir gibi gıcırdıyordu. Whisper Ridge ve Cider Creek'in köşesinde yavaşça yürüdüm. Sürükleniyordum.

Git, Lo.

Ne kadar çabuk hareket edersem, Luna'yı o kadar çabuk eve götürebilirim. Ağır nefesim havayı dumanlıyor ve ağabeyime bakıyorum. O da benim hızıma ayak uydurmuş, benimle birlikte yürümeye başlamıştı.

Lily bizi takip etmedi, Ryke takip ettiğinden beri etmedi, ani bir sapma yapmayacağımdan *kesinlikle* emin olacak biri. İş o noktaya gelirse beni fiziksel olarak durdurabilir.

Ama olmayacak.

Kızım yerine alkolü seçmeyeceğim. Bana ihtiyacı var ve bu gece bu yeterli olmalı.

Ryke uzanıp sağ uyluğuna masaj yapıyor.

"Kramp mı?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Hava çok soğuk."

Kış bacağına daha da kötüleştirmiş ve koşmadan önce esneme hareketleri yapmamış. "Daha sonra esnemene yardım edebilirim."

"Bundan sonra spor salonu mu?" Ellerine üflüyor. Teklifi kemiklerimdeki kumların bir kısmını zımparalıyor.

"Evet." *Bu*. Nedir *bu*? Hava soğuk olabilir ama vücudum farklı senaryolarda kaynayarak ısınıyor. Hızımı artırıyorum ama adımlarım kısalarak zayıf bir koşuya dönüşüyor. Sonunda Cider Creek'e doğru gerçekten çok hızlı yürüyorum.

Ryke'ın ayakkabısının bağı çözüldü. Bağlayabiliyor ve bana ayak uydurabiliyor, geride kalmıyor. Ben yavaş olduğum için değil. Çünkü kardeşim her geçen gün vücudunu güçlendiriyor, bir zamanlar onu aşağı çeken bir kazanın üstesinden geliyor.

O, burada, bana hepimizin tekrar ayağa kalkabileceğini hatırlatıyor. Bunu yapabilirim.

Ve koşuyorum. O hemen yanımda ve Hannah'nın posta kutusuna ulaştığımda tekrar yavaşlıyorum.

"Sence ne oldu?" Ryke arnavut kaldırımından meşe kaplamalı ön kapıya doğru koşarken soruyor. Ev büyük, beyaz dış cephe kaplaması, birkaç on ayak beyaz sütun ve bakımlı bir bahçe. Kırmızı karşılama paspasının üzerine çıkıyorum. Ön verandada üç sallanan sandalye her rüzgârda gıcırıyor.

Burası güzel bir yer. Hatta arkadaş canlısı.

"Belki de korkmuştur." Kapıyı çaldım ve zili çaldım. "Bu onun ilk yatıya kalışı." En azından Rose ve Daisy Teyze'nin evinden başka bir yerde.

Ryke yumruğuyla kapıya vurur.

Bir saniye sonra kapı açılıyor, diğer tarafta otuzlu yaşlarında minyon bir esmer var. "Merhaba." Hannah içerideki sıcaklığı ve dışarıdaki soğuğu içine alarak kapı aralığına sıkışır. "Luna eşyalarını topluyor."

Asla kenara çekilmiyor. İçeri davet edilmediğimi çok çabuk anladım. Bu ilk kez olmazdı.

"Ne oldu?" diye sordum.

Hannah titriyor, yanakları kızarıyor. Soğuktan mı yoksa başka bir şeyden mi emin değilim. Savunmaya geçiyorum ama Connor'ın bilgece tavsiyesine uymaya çalışıyorum: *Aşırı tepki verme. Önce gerçekleri öğren.* Bu görüldüğünden çok daha zor.

"Çok üzgünüm," diyor bana çabucak. "Jeffra ve diğer kızların böyle bir şey yapmayı planladıklarını bilmiyordum. Okulda Luna ile gerçekten arkadaş olmadığını bilseydim, Jeffra'nın onu davet etmesine izin vermezdim."

Bütün kan kafamdan dışarı akıyor. Ryke'in burnu alevleniyor ve ben daha fazla ayrıntı istemek için ağzımı açtığımda - lanet olası en baştan başlamak için - kızım kapıda beliriyor.

Hannah'nın yanından geçebilmek için meşe kapıyı biraz daha açmaya çalışır.

Ryke yardım ediyor ve kapıyı itiyor, sıcaklık dışarı, soğuk içeri hücum ediyor. Onu tam olarak gördüğümüz anda, zaman bir anlığına durur.

"Baba," diye sesleniyor Luna gözyaşları içinde. "Eve gidebilir miyiz?"

Artık Hannah'ya diğer kızların ne yaptığını sormama gerek yok. Görüyorum. Luna'nın alnında. Kalıcı kalemle. Bir kelime karalamışlar.

WEIRDO

Ateş içimi dolduruyor. Nefreti bastıran bir şey. Bu babacan aciliyet damarlarımda dolaşıyor - kızımı bu pislikten korumak için bu kararlılık. Onu buradan çok çok uzaklara götürmek için.

Kardeşimle hızlı hareket ederken Hannah'nın konuşmalarını zar zor duyuyorum. Uzaylı şeklindeki sırt çantasını ve kıvrılmış uyku tulumunu sürükleyen Luna'ya doğru eğildim.

mor bir pijama giymiş, ayakkabısız. Luna kollarını boynuma doladı.

"Ben... Ben *çok* üzgünüm," diye kekeliyor Hannah. "Bütün kızlarla konuştum. Gerçekten. Bu çok büyük bir hata ve kızım kesinlikle cezalandırılacak."

Luna'nın sırtını ovuyorum ve sırt çantasını kardeşime veriyorum. Fermuarını açıp ayakkabılarını ve montunu arıyor. Bana bir spor ayakkabı uzatıyor. Luna ayakkabıyı kendi başına giyemeyecek kadar üzgün ama gözyaşları henüz dinmemiş. Ayağını ayakkabının içine sokuyorum. Ryke bana diğerini uzatıyor, ben de onu giyiyorum.

Kabarık beyaz paltosunu bulduğunda Ryke çömeliyor ve kollarını deliklere sokmasına yardım ediyor. O Luna'nın dikkatini benden uzaklaştırırken ben ayağa kalkıyorum. Böylece annesiyle konuşabilirim.

Hannah'ya doğru eğildim ve alçak sesle, "Eğer bunlardan *herhangi biri* internete düşerse, sana sonuna kadar dava açarım," dedim.

Yüzünden renk akıyor. "Olmayacak."

Ona başka bir şey söylemiyorum. Ryke Luna'nın montunun fermuarını çekiyor ve sonra kızımı kucağıma alıp yanımda taşıyorum. Kardeşim de onun sırt çantasını ve uyku tulumunu alıyor. İki dakikadan kısa bir sürede oradan çıktık ve kaldırıma ulaştığımızda ıslak bir şeyin gömleğimi ıslattığını hissettim.

Aşağı bakıyorum, kasıkları lekeli.

Luna burnunu çekiyor. "Önce ben uyuyakalmışım, o yüzden elimi suya soktular. Bunu hep yaptıklarını söylediler." Cam gibi kehribar gözleri bana bakıyor. "Pijama partisi kurallarını bilmiyordum."

Bir blok ötedeyiz ve onu yere bırakıp asfalta diz çöküyorum, onun boyuna yakın. "Yatıya kalma kuralı diye bir şey yok Luna. Böyle şakalar yapan biri arkadaş değildir. Onlar iyi insanlar değildir."

Alnını ovuşturuyor, orada ne olduğunu biliyor. "Çıkmayacak." Ryke'in çenesi kaya gibi sert ve bir an için yanımızdan geçip gitmek zorunda kalıyor,

Nefesinin altında küfrediyordu.

Luna'nın küçük elini tutup alnına dokunmasını engelliyorum. Tutuyorum. "Bu kalıcı bir kalem," diyorum, bu boku şekerle kaplamadan. "Beklemen gerekecek ve solacak." Her kelime sakın çıkıyor ama kollarımı kızıma sarıp onunla birlikte ağlayabilirim.

Luna'nın dudağı titrer. "Çıkaramaz mıyım?"

"Bir ya da iki gün içinde kaybolacak, hepsi bu." Elini sıkıyorum. "Luna, bir şeyi bilmeni istiyorum."

Kocaman gözlerini benimkilere dikeyor ve ilk kez ağlıyor. Gözyaşları yumuşak yanaklarından aşağı süzölüyor ve ben başparmağımla onları okşuyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona güçlü bir şekilde. "Annen seni seviyor. Erkek ve kız kardeşlerin seni seviyor.

Teyzelerin, amcaların ve kuzenlerin hepsi seni seviyor." Yanaklarını okşuyorum. "Sen *çok* çok sevdim."

"Kötü bir kelime söyledin baba," diyor, sümüğü damlıyor. Gömleğimin altıyla burnunu siliyorum. "Ve bir şey unuttun."

"Neyi unuttum?" Ben soruyorum.

"Beni seven hiç arkadaşım yok." Bunu söyleme şekli, sanki en önemli şey buymuş gibi, kalbimi kırıyor.

"Luna Hale," diye cevap veriyorum. "Sana evrenin sırrını anlatmama izin ver."

Yumruğuyla gözlerini ovuşturuyor ama gözyaşları akmaya devam ediyor. "Tüm evren mi?"

"Tüm evren," diye onaylıyorum. "Değeriniz sahip olduğunuz arkadaş sayısına göre belirlenmez. *Sıfır* arkadaşınız olabilir ve yine de tüm

galaksideki en şaşırtıcı, en *muhteşem* insan olabilirsiniz. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" Sesi yumuşaktı, ama su işleri sona ermişti.

"Çünkü arkadaşlarının sana verdiği sevgi, senin kendine verdiğin sevgiyle kıyaslanamaz bile. Olduğun kişiyi seviyor musun, Luna Hale?"

Şiddetle başını sallıyor. "Evet."

"O zaman sen kendi galaksinin kraliçesisin." Ayağa kalkıyorum ve ilerlerken elimi tutuyor.

Ryke içeri girer ve Luna'ya başıyla selam verir. "Hey, tatlım."

"Ryke Amca, ben tuhaf biri değilim." Tekrar alnını ovmak için uzanıyor.

"Öyleysen ne olmuş yani?" Ryke diyor ki. "Garipler çok havalıdır."

"Gerçekten mi?" diye soruyor kaşlarını çatarak. Küfür ettiği için onu azarlamıyor çünkü tüm çocuklarımız *Ryke Amca'nın kötü sözler söylemeye izni* olduğunu biliyor.

"Evet, gerçekten." Saçlarını karıştırıyor ve sonra Wampa şapkasını kafasına geçiriyor. Sırt çantasında olmalıydı. "Ve babanın sana söylediklerine ek olarak. Arkadaşlar gelir ve gider. Aile sonsuza dek sürer."

Belki bir blok daha yürüdük ve lambalarla aydınlatılmış caddede bir araba yuvarlandı. Rose'un Escalade'i durdu ve ben ağabeyime baktım. Olanları birilerine anlatabilecek tek kişi oydu.

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. "Bir grup mesajı gönderdim. Serbest bırakmak zorunda kaldım." O mesajda ne tür kelimeler olduğunu hayal edebiliyorum.

Pencere aşağı kayıyor ve Rose Calloway Cobalt'ı tüm ihtişamıyla ortaya çıkarıyor. Saçları atkuyruğu yapılmış, siyah ipek bir elbise giymiş. Luna gözlerini kısarak baktığı için farlarını kapatıyor ve Rose pencereye doğru eğilip delici sarı-yeşil gözlerini bana diyor.

"Arabamda sizin evde yatıya kalmak isteyen iki çocuk var. Ayrıca

cezalılar, yani televizyon izleyemezler." Son söylediği

yüksek sesle sıraya giriyor ve hepimiz SUV'den gelen kahkahaları duyabiliyoruz. Gözlerini tekrar bana dikti. "Ben ciddiym. Televizyon seyretmelerine izin verme."

"Moffy pijama partisinde," diyorum ama muhtemelen bunu zaten biliyor. "Yani Charlie ve Beckett ise-"

"Öyle değil." Koltuğunda döner ve çocuklarına şöyle der: "Dışarı çıkabilirsiniz."

Loren Amca'nın evinde uslu dur."

Arabadan önce beş yaşındaki Tom çıkıyor, altın sarısı saçları geriye taranmış. Kaslarım donuyor, vücudum buz gibi katılaşıyor. Gördüklerime inanamıyorum.

Alnına siyah kalemle bir kelime yazılmıştır.

WEIRDO

Ağabeyi arabadan atlarken o da siyah spor çantasını yere bırakıyor. "Bizi getirdiğin için teşekkürler anne!" Altı yaşındaki Eliot sesleniyor ve alnında aynı kelimeyle dönüyor.

Yumuşayan gözlerim Rose'a kayıyor.

Başını sallıyor ama sırtıyor. "Benim fikrim değildi. Connor ve beni duydular. Bunun hakkında konuşuyorduk ve sonra onları banyoda böyle yakaladım." Bunlar Rose'un oğulları. Buna hiç şüphe yok.

Dayanışma.

Kızımın buna sahip olması için. *Tanrım*. İçimden başımı sallıyorum, sarsılıyorum. Dağları yerinden oynatmaktan bahsediyoruz ama bazen insanlar sırf bir başkası ayaklarının üzerine dikilebilsin diye dünyayı tamamen tersine çevirebiliyor.

Rose'a başımla teşekkür ediyorum ve o da camını açıyor. Aracını geri geri sürüp evine doğru gitmesini bekliyoruz. Sonra tekrar benimkine doğru yürümeye başladık.

Eliot ve Tom'un çantalarını alıp omzuma atıyorum.

Luna gülüyor. "Neden gidip bunu yaptın?" Tom'un alnını işaret ediyor.

Tom ellerini ceketinin ceplerine sokar. "Çünkü eğer arayacaklarsa *Sen* tuhaf birisin, o zaman biz de tuhafız demektir."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Eliot.

Eve dönerken, Lily'nin bu akşam bana söylediği tüm duyguları
hissediyorum.

Kötü günlerimiz daha iyi olma yeteneğine sahiptir. Korkunç bir ay olabilir.

Korkunç bir yıl. Ama iyi günler, iyi anlar, harika saniyeler olacak.

Bunu asla unutmayacağıma
yemin ederim.

2026

"Hepiniz inanılmaz sıkıcısınız."

- Charlie Keating Cobalt, *We Are Calloway* (8. Sezon 12. Bölüm - *Hot-Tempered Triad & Older Kids Club*)

< 48 >

Haziran 2026

Calloway Kampı

Pocono Dağları

DAISY MEADOWS

"Şu kara yengecinin gidişine bakın! Ne güzel kısıkaçları ve kabuğu var, sürünüyor da sürünüyor," diye Winona'nın macerasını anlatırken bir yandan da masanın üzerindeki kağıtları karıştırıyorum. Calloway Kampı'nın müdür odasının içinde, iki yaşındaki çocuğum bir renkli puftan diğerine zıplıyor. Yaklaşık yedi tane yayılmış.

Burası çok çocuk dostu.

"Oops, düşüyor!" Winona sarı bir pufun üzerine sıçrayınca "Tüh, düştü!" dedim.

Sekiz yaşındaki Sullivan, pufların ortasında uyuyormuş gibi yapıyor ve sonra aniden kıvrılıp dizlerinin üzerine yükseliyor.

Nefesim kesildi. "Bir dalga

geliyor!" Winona çığlık atıyor.

Sulli kocaman gülümser ve küçük kız kardeşini tüketmek üzereymiş gibi kollarını kaldırır. "Woosh woosh," Sulli de ona eşlik ediyor.

"Dalgalar küçük kara yengeçlerini süpürür. Git! Git! Git! Git! Git, Winona, git!"

Winona tekrar çığlık atıyor, kahkahası ciyaklamasının altında sıkışmış. Kırmızı pufun üzerine zıplıyor. Yüzüm aydınlanıyor. Konsantre olmakta zorlanıyorum.

Yasal evraklar. Kamp müdürü gitmeden önce on tanesini imzalamamı istiyor.

Avukatlarım bunları hazırladı, yani bu kör bir işlem değil.

Winona mavi pufun üzerine sıçırıyor, kahverengi saçları ablasınıninkinden çok daha açık. Özgür ve serbest. Sulli'ninki kadar vahşi. Bu olayı kaydederdim ama kamera Ryke'da. Dışarıda bir yerde. Bir saat kadar önce Sulli'nin arabadan inişini kaydetmiş.

Bu onun kampa ilk gelişi.

...ve yakında onsuz gideceğiz. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Bu kampı ben kurdum. Burada güvende olduğunu biliyorum ama Sulli'den hiç dört günden fazla ayrı kalmamıştım.

Sulli kız kardeşinin üzerine çullanırken, Winona "*Ben sadece bir kara yengeçiyim!*" gibi bir şeyler haykırıyor. Bu sabah kendini Tüm Ülkedeki En Güçlü Kara Yengeci olarak adlandırdı. Ryke onu kucağına aldığı anda kolunu ısırды ve sonra yanağını çimdikledi. "Yengeç pençelerim!" dedi ona.

Gülmemi engelleyemedim, o da beyzbol şapkamın kenarını gözlerimin üzerine vurdu. Bu da beni daha çok güldürdü. Sonra yeşil şapkayı geriye doğru çevirdim.

Hala takıyorum.

Ryke ve ben çoğunlukla Nat Geo ve Discovery Channel izliyoruz, bu yüzden Winona'nın bilgisi hayvanlar ve doğaya doğru kayıyor. Geçen hafta bize panter olduğunu söyledi ve oturma odasındaki mobilyaların arkasına saklanıp Ryke'ı takip ederek bir saat geçirdi.

O da aynı yerde oturmuş mısır gevreği yiyordu. "İşte dalga gidiyor!" diye seslendim.

Sulli, Winona'nın beyaz gömleğini kaldırır ve karnına bir ahududu üfler.

Winona gülüyor, "Sulli!"

Sulli kız kardeşinin yanlarını gıdıklıyor. "Yakaladım seni, büyür."

Dişlerimle kalemin kapağını açıyorum ve ayaklarımın üzerinde sallanarak üstteki kâğıdı imzalıyorum. Winona'nın kahkahası azalıyor ve Sulli'nin ona hemen döneceğini söylediğini duyuyorum. Ben de yukarı bakıyorum.

Kızım turkuaz spor çantasının fermuarını açıyor, uyku tulumu da yanında. Sulli'nin yüzünde derin düşünceli bir ifade var. Neredeyse her gün ortaya çıkan bir bakış. Çantasının fermuarını tekrar açıyor ve sonra başını, sonra da saç çizgisine yakın bir yeri kaşıyor. İşte bu, yani başını kaşması bana gergin olduğunu söylüyor. "En önemli" karşılaşmalarda yüzme bonesinin hemen altını kaşır.

Henüz başka bir kâğıt imzalamadım. Sulli'yi bir ay boyunca burada bıraktığım için hissettiklerim onun hissettikleriyle kıyaslanamaz bile.

Kalem kapağımı tükürdüm. "Tahmin et ne oldu, Sulli?" Sulli bana bakıyor ve sonra yaklaşıyor. "Ne?"

"Kabin görevin bende." Kampa hoş geldin mektubunu bulmak için kâğıtları karıştırıyorum. Ofisten çıktığımızda ona vermeyi düşünüyordum ama belki bu onun olası ev özlemini hafifletir. Bam! Mektubu buldum. Ona doğru salladım ve o da zarfı kaptı.

Mektubu açıyor ve hızlıca okuyor.

Winona her pufun üzerinde yuvarlanmakla meşgul.

Sulli'nin omuzları hafifçe çöküyor. "Sarı Papatya kulübesinde olacağımı sanıyordum?"

"Sarı Papatya on yaşındakiler içindir. Birkaç yıl içinde orada olacaksın. Şu anda Red Poppy kulübesinde işe başlıyorsun." Sullivan

mektubu yeniden katlıyor.

Masanın etrafından dolanıyorum ve dirseğini kendiminkiyle dürtüyorum. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum..." Pencereden dışarı bakıyor ve bol kesim atletini çekiştiriyor. Kampçılar ahşap kabinlerine taşınıyor ve aileleriyle vedalaşıyor. Bazıları ilk kez gelenler. Diğerleri sevinçli kamp gazileri. Heyecanlı olanlar Hoş Geldiniz Kutlamasının başlayacağı yemekhaneye doğru koşarlar.

Ben hep Sulli'nin olacağını düşünmüştüm, sanırım o da öyle düşünmüş. Yıllardır, *nihayet* Calloway Kampı'na katılabilecek yaşa geldiğini söylüyordu.

Uzun kahverengi saçları karışık dalgalar halinde sarkıyor. "Kalamayacağına emin misin?" diye soruyor. "Bu yıl danışmanlık yapamaz mısın?" Masanın üzerinde zıplıyor.

Yanına oturuyorum, bacaklarımız sallanıyor. Benim danışman ya da yönetici değil, işletme sahibi olduğumu biliyor. "Buradaki danışmanlar harika, o yüzden benim burada olmadığımı anlamayacaksın bile."

Sulli ayaklarını masaya doğru kaldırıyor, uzun bacaklarını göğsüne doğru kıvrıyor. Hala orada olduklarından emin olmak istercesine renkli bilekliklerine dokunuyor. Bu yıl şimdiden tonlarca yaptık.

Sulli çenesini dizine koyuyor ve başını bana doğru eğiyor. "Seni, Nona'yı ve babamı şimdiden özledim ve sen buradasın."

İkimizin de gözlerinden yaşlar akıyor. Burunlarımızı okşuyoruz ve fısıldıyorum, "Ruh Günleri için geri geleceğim. Uzak olduğunu biliyorum ama kampta seveceğin çok şey var."

"Ne gibi?" diye soruyor sessizce.

"Ata binmek. Daha önce *hiç* ata binmedin ve kendini özgür hissediyorsun Sulli. Kalbinin hızla çarpmasına neden olacak *devasa* bayrak kapmaca oyunları oynayacaksın. Zip-lining, güzel göl, kaya tırmanışı. Ve sonra kulübendeki kızlarla yakınlaşacaksın. Gece geç saatlere kadar hikayeler anlatacaksınız. Sırf yapabildiğin için erkeklerin kulübelerine şaka yapmaya bile gidebilirsin."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor.

"Muhtemelen duşlardan nefret edeceksiniz, ama diğer kızlar da öyle. Gülüp kaynaşacaksınız ve hepinizin eşit derecede ev hasreti çektiğini ama en azından birlikte ev hasreti çektiğinizi fark edeceksiniz."

Calloway Kampı, Sullivan Minnie Meadows kadar eskidir. Onun yaşındayken kampa hiç katılmadım, ancak sekiz yıl boyunca, söylediğim her şeyi empati kuracak ve hissedecek kadar çok kampçı ve onların deneyimlerini gördüm.

Sullivan bacaklarını indirir ve biraz daha neşeli bir şekilde sallır. "Keşke Jane burada olsaydı."

Sırtını ovuyorum.

Jane son dakikada hastalandı. Yine de gelmek için çok uğraştı. Rose'a göre Jane çantasını hazırlamış ve arabada oturup gitmeyi beklemiş. Onu da getireceklermiş ama yüz bir derece ateşi varmış.

"Moffy burada," diye hatırlatıyorum Sulli'ye, gerçi onun zihninde aynı şey olmadığını biliyorum. Kabinler kızlar ve erkekler arasında ayrılmış durumda. Bazı aktiviteler de öyle. Yani Moffy'yi her zaman göremeyecek.

Sullivan derin bir nefes alır ve tekrar pencereye bakar. "Gölde yüzmeye iznimiz var, değil mi?" Bu soruyu onuncu kez soruyor ve cevabın değişebileceğinden endişeleniyor.

Kesinlikle yüzme olduğunu teyit ediyorum ve sonra "Benim bir teorim var" diyorum.

Sulli hemen gülümser. "Tahmin edebilir miyim?"

Teatral, ona el sallıyorum. "Fıstık ezmeli kekim."

"Senin teorine göre en azından bir tane kalıcı arkadaş edineceğim. Bu yıl olmazsa gelecek yıl, gelecek yıl da olmazsa bir sonraki yıl, o da olmazsa... belki de zaten öyle bir arkadaşım vardır."

Bunu kendi başına bulmuş. Ne olursa olsun olumlu sonuçlanacak bir teori. İkimiz de gülümsüyoruz ve ikimiz de yine gözyaşları içindeyiz.

"Bu çok zekice bir teori," diyorum. Güldü.

Gülüyorum.

Masadan birlikte atlıyoruz ve kızıma sarılıyorum.

"Seni çok seviyorum anne."

"Ben de seni çok seviyorum." Tekrar burun buruna geliyoruz ve sonra ayrıldığımızda, ayakları üzerinde daha hafif. Çantasını aldı.

"Yardım edebilirim. Çantanı taşımamı ister misin? Seni kulübeye kadar götürebilirim?"

"Hayır. Sanırım bunu tek başıma yapmak istiyorum." Spor çantasını savuruyor ve uyku tulumunu kolunun altına sıkıştırıyor. "Gelip veda edecek misin?"

Nefesim kesildi. "Yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

Gülümsüyor. "Hayır, yapacağını biliyorum." Ranzasına yerleştiğinden emin olmak ve ayrılmadan önce birkaç fotoğraf çekmek istiyorum.

Sullivan kapıyı tutuyor ve küçük kız kardeşine el sallıyor. "Görüşürüz, bücür."

Winona pufundan yuvarlanıyor. "Güle güle!" Sulli'nin bir ay boyunca ortalıkta olmayacağından haberi yok, yoksa ağlayıp Sulli'nin bacaklarına yapıştırdı. Ryke eve dönerken öfke nöbeti geçirmeye çoktan hazırды. Benim için iki çikolata aldı. Çünkü çikolata çoğu şeyin ilacıdır.

Pasta her şeyin ilacıdır.

"Sulli," diyorum o gitmeden önce. "Babanı dışarıda görebilirsin." Büyük olasılıkla kaya duvarını test etmeye, tüm demirlerin sağlam olduğunu teyit etmeye gittiğini *düşünüyorum*. Bunu genellikle her yaz yapar ve bazı yıllar bir haftalığına ya da Ruh Günleri sırasında tırmanış eğitmeni olarak görev alır. "Sizi uyarayım, ayrılmadan önce size sarılmak isteyecek ve ağlayabilir."

Sulli tekrar gülümser.

"Oh ve senden ayrılmak istemeyebilir, bu yüzden onu benimle eve gelmesi için ikna etmeye çalışman gerekecek."

Gülüyor. "Zor olmayacak. Babam seni çok seviyor." Ben de onu *çok seviyorum*.

Ve sonra kapıdan çıktı. Kapının penceresinden onu izliyorum, tek başına ve cesurca Red Poppy kulübesine doğru yürüyor. Çok cesur. Çünkü her kampçı muhtemelen o daha kendini tanıtmadan kim olduğunu biliyor. Aynı zamanda onların kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Eşit olmayan bir zemin, ancak kendini daha yükseğe çekecek dayanıklılığa ve iradeye sahip biri varsa o da Sullivan Minnie Meadows'tur.

Tıpkı babası gibi.

* * *

Dışarıda, müdürün odasının ahşap basamaklarında oturuyorum, Winona bacaklarımın arasında. Bileklerimdeki bilezikleri karıştırıyor ve birini çözmeye çalışıyor. Sulli'ye veda edebilmek için Ryke'ı bekliyorum.

Loren Hale sadece on beş metre ötedeki bir meşe ağacına yaslanmış, dikkatini White Rose kulübelerine yöneltmiş. Buradan oldukça uzakta. Moffy'nin *tişörtünü* görüyorum: arkasında *Dördüncü Derece* çizgi romanından bir Vic Whistler logosu var. Kulübelerin yanında diğer iki çocukla konuşuyor.

Yüksek sesle, "Vedalaşmanın doğru tasviri: *hey, Daisy, bu senin berbat olduğun kadar berbat olacak-*" diyorum.

"Vay canına," diye araya giriyor Lo, bakışları üzerimde sabitlenmiş. Siyah bisiklet yaka gömleğini işaret ediyor. "Kocan değil."

Sahte bir nefes alıyorum. "Sen değil misin? Ona çok benziyorsun."

Lo kuru bir gülümsemeyle Winona'ya şöyle der: "Annen kendini *gerçekten* komik."

"Çünkü öyle!" Winona bağırır.

Ben gülümsüyorum ve Lo incinmiş gibi yapıyor. "Winona, az önce kalbimi deldin."

Winona ayak bileğimdeki bileziği çekiştiriyor ve "Çünkü ben bir yengeçim" diye mırıldanıyor.

Lo bana bu çocuk yüzde yüz benimmiş gibi bir bakış attı. "Yeğenim için bir maymunum olduğunu sanıyordum?"

"Hayır, o artık bir yengeç."

"Lanet olsun."

Winona küfürleri o kadar sık duyuyor ki, bundan ürkmüyor bile.

Lo ağaçtan doğruldu ve daha önce söylediklerimin özünü hatırlıyor olmalı. "İlk sefer en kötüsüdür çünkü sevip sevmediklerinden emin olamazsınız ama Moffy geri gelmek için sabırsızlanıyordu. Pek

güvenmeyen bir çocuk için

yaşıtlarının bulunduğu bir yere gittiği için *heyecanlıydı*. Bu da bir şeydir Daisy. Yarattığın şey çok iyi. Gerçekten çok iyi."

Yüz hatlarımla aydınlanıyorum. "Teşekkürler Lo. Bunun anlamı çok büyük."

"Sıkı tutun çünkü yılda sadece bir kez iltifat ederim ve siz de limitinizi aştınız."

İltifatı havadan kapıp *sutyenimin* içine koymuş gibi yapıyorum. Göğsümü okşuyorum. "Güvenli saklama." Bunu sadece Lo ya da Ryke ile yapardım - Ryke çünkü mizahımı en iyi o anlıyor. Lo'yla yapardım çünkü onun tepkileri her *ne haltsa*.

Yüzünü buruşturuyor. "Şimdi eve gittiğimde beynimi yıkamam gerekecek." Yüzümü buruşturdum. "Kulağa acı verici geliyor."

"Diğer şeyler kadar acı verici değil..." Bakışları ve sesi göle doğru kayıyor. Ryke, Kasım ayının küçük kardeşi için en kötü ay olduğunu söyledi ama o yılmadı.

Jonathan Hale evini özellikle Lo'ya bırakmıştı. O dört duvar arasında büyüyen, her odada anıları olan oydu. Ryke, Lo'nun evle yollarını ayırmak istediğini, evi tekrar ziyaret edebileceği ama nihayetinde geride bırakması gerektiğini bildiği bir geçmiş olarak gördüğünü söyledi.

Mart ayında Lo, babasının evinden geçecek gücü buldu. Nisan'da evi sattı.

Jonathan'ın geri kalan mal varlığı, isteği üzerine üç çocuğu arasında paylaştırıldı.

Lo'yu şimdi görseydiniz, omuzlarında bir ağırlık bulamazdınız. Kehribar rengi gözlerinin ardında bir yük ya da azap görmezsiniz. Bahsettiği acıyla tanışmış gibi göle doğru bakıyor ama bugün ve yarın hissettiği tek şey özgür olmak.

Ryke toprak patikada *kocaman* bir ağaç gövdesine bakarken dönüyor. Yaklaşık sekiz fit uzunluğunda.

"Ne halt ediyorsun sen?" Lo inanamayarak başını sallar. "Bir zaman tüneline girip oduncu olarak mı çıktın? Kardeşimi geri getir." Alaycı bir şekilde Ryke'in omzunu iter.

Ryke neredeyse gülümsüyor ve ağaç gövdesini yere koyuyor. Kabuklar soyuluyor. "Şu kütüğün büyüklüğüne bak." Kocama kaşlarımı sallıyorum.

"Nedir bu sekiz, dokuz, on inç mi?" Kasıklarına odaklanıyorum. Ryke kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Hey, Calloway?" "Evet?"

"Yanlış kayıt."

Gülümsememin yara izimi çektiğini hissediyorum. "Ama bu benim favorim."

Lo burnunu kıvrıyor, başı Ryke ve benim aramda sallanıyor. "Hâlâ duyma mesafesindeyim, kuru üzüm. Bu işe başlamadan önce ben gidene kadar bekleyin." Sonra kütüğü işaret etti. "Cidden, kardeşim, ne oluyor lan?"

"Çürüyordu," diyor Ryke. "Kimsenin üzerine düşmesini istemedim." Lo, kardeşi deliymiş gibi davranabiliyor ama konu küçük çocukların güvenliği olduğunda daha da temkinli olabiliyor.

"Kardeşim," diyor Lo ve sonra başını bana doğru eğiyor. "Bu kişiyle evlendin, farkında mısın?"

O bana bakarken ben de Ryke'a bakıyorum. Karanlık yüz hatları milyonlarca tehlikeli macerayı gizliyor. Birlikte atıldığımız maceralar. Yalnız olmadığımız her yerde. Dudakları gittikçe yukarı kalkmaya başlıyor. Kıpır kıpır iki yaşındaki çocuğumuzu kucağıma alıyorum ve gülümsemesi gözlerine geliyor.

Bu kişiyle evlendin, farkında mısın?

Lo'dan tanıdık bir soru ama yeni bir değişiklikle. Genellikle Ryke'a kiminle evlendiğini fark edip etmediğini sorar. Lo'ya doğru sırtıyorum çünkü beni tanıyor ve kardeşine mutluluk getirmenin ötesinde nedenlerle seviyor. Beni ben olduğum için seviyor.

"Ne?" Lo bana sanki dünyadaki en garip insanmışım gibi soruyor. Ben daha fazla sırtıyorum ve o da ellerini havaya kaldırıyor. "Biliyor musun, bana söyleme. Muhtemelen *güneş* gökyüzünde olduğu için sırtıyorsun." Ağabeyine başıyla selam veriyor. "Kiminle evlendiğini biliyorsun, değil mi?"

Beni hiç bırakmayan Ryke, "Aynen öyle." diyor.

GÜL KOBALT

"Bunu Calloway kardeşler ve onursal kız kardeşimiz Willow Hale arasında yeminli bir anlaşma olarak ilan ediyorum." Keskin bir bıçak kaldırıyorum ve üç kız kardeşim ile Willow ihtiyatlı bakışlar atıyorlar. Mutfakta toplanmıştık, yakınımızda bir bebek telsizi vardı ve en küçük dört kızımız birlikte oturma odasındaki oyun parkındaydı.

Dünkü yağmur fırtınası herkesi içeriye hapsettiği için kocalarımız ve diğer çocuklar dışarıda oynuyor. Birazdan biz de onlara katılacağız ama önce bu anlaşmayı tamamlamamız gerekiyor. Dün gece hep birlikte benzer bir duyguyu paylaştık ve bu sözü birlikte sağlamlaştırmak doğru görünüyor.

Poppy'nin bordo bohem elbisesi ayak bileklerine kadar uzanıyor ve mayosunu gizliyor. Hepimizin üzerinde örtüler var, benimki şeffaf ve siyah. Sarkık şapkamı çoktan kenara koydum. Şimdi mutfak tezgahlarının arasında daire şeklinde duruyoruz.

Lily elini kaldırıyor. "Üzerine tükürsek olmaz mı?"

Ters ters baktım. "Buna *tükürük* yemini değil de *kan* yemini denmesinin bir sebebi var.

yemin ederim."

"Ben varım." Daisy genişçe gülümsüyor, sarı saçları karışmış ve göle

atladıktan sonra hâlâ ıslak. Çıplak ayaklarında su birikiyor. En küçük kız
kardeşim

Şubat ayında 30 yaşına girdi ama Lily hâlâ beş yaş genç görünüyor.

Willow gözlüklerini yukarı iter. "Bu güvenli mi?"

"Muhtemelen hayır." Poppy asla sesini yükseltmez, benimle mücadele ederken bile.

En büyük kız kardeşime soğuk bir bakış attım. "Bu steril. Kibritim var ve biri kullandıktan sonra bıçağı temizleyeceğiz." Tereddüt ettiler, ben de ekledim: "Calloway kardeşler korkak değildir." Coconut arka planda havlıyor, içeri girmek için sürgülü cam kapıyı pençeliyor.

Hepimiz başımızı çeviriyoruz. Dışarıda Ryke, Coconut'ı kulaklarından şefkatle kaşıyor ve güverteye doğru ilerlemesi için ıslık çalıyor. Sonra camdan bizi fark ediyor. Yüzündeki *lanet olası* ifade onunla birlikte uzaklaşıyor.

Lily, "Kan yemininizden pek çok kez vazgeçtik," diyor ama bu gerçek kaşlarını kırıştırıyor, sanki çok kötü kardeşlermiş gibi. Belki de istediğim onca yıl içinde, en azından aramızdaki *bir* şeyi kılıç ve kan yoluyla sağlamlaştırmak için bu anı kabul etmeliler. "Tamam... Yapacağım."

Willow başını sallar, gözlerinde cesaret vardır. "Ben de."

"Neden olmasın?" Poppy gülümsüyor ve bana bakıyor. Hevesle sırtıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Çanlar çalıyor. Konfetiler yağıyor. Normalde tahammül edemediğim tüm can sıkıcı duygusal şeyleri, hatta acımasızca rahatsız edici cıvıltılarıyla *kuşları* bile duyuyorum ve sadece *kız kardeşlerimi sevdiğimi* düşünüyorum.

"İlk ben gideceğim." Gözümü kırpmadan mutfak bıçağıyla her iki avucuma da vuruyorum, kesikte kan görünecek kadar derin kesiyorum.

Bıçağı temizleyip sterilize ettikten sonra Daisy'ye veriyorum.

Ayaklarının üzerinde heyecanla sallanıyor ve bıçağı havaya kaldırıyor. "Sevinin!" Sonra avuçlarını sorunsuzca kesiyor. Sıra Poppy'ye geliyor ve sıra Willow'a geldiğinde biraz irkiliyor. Daisy, Willow bitirene kadar onu alkışlıyor.

Sonuncusu Lily.

Bıçağı temizledim. "Doğum yaptın. Bir kesikten sağ çıkabilirsin."

Lily elini kalbinin üzerine koyar. "Ben bir savaşçı değilim. Ben kulübesinde saklanıp yardım bekleyen bir köy insanıyım." Buna her zaman inandığını sanmıyorum. Belki de Daisy ve benim gibi insanların karşısındaki bu cesur görevler karşısında, şimdiye kadar yaptığı her şeyi unutuyor.

Ellerim omuzlarında geziniyor. "Lily. Sen *lanet* bir savaşçısın. Sağlı sollu düşmanları öldürüyorsun. Eleştirilerin üzerinde tepiniyorsun ve küllerinden doğuyorsun." Gözlerimi ona dikiyorum. "Söyle."

Topuklularla ondan çok daha uzunum, bu yüzden yukarı bakması gerekiyor. "Ben bir savaşçı mıyım?" Yüce Tanrım. "Gerçekmiş gibi söyle."

"Ben lanet bir savaşçıyım." Yavaşça başını sallıyor. "Evet..." *Daha hızlı* başını sallıyor.

"Evet!" Daisy yumruğunu havaya kaldırır.

"Evet!" Lily anlamış gibi bağılıyor. "Ben lanet bir savaşçıyım. Al bakalım. Ha!" Yan tekme atmaya çalışıyor ama bir dolaba çarpıyor. "Ow."

Daisy gülüyor ve ona bir başparmak işareti veriyor.

Lily'ye "Ellerini uzat," dedim.

Odaklanıyor ve avuçlarını benim için açıyor. Onun derisini benimkinden daha az çiziyorum ama kan görünecek kadar. Tüm bu süre boyunca gözlerini sımsıkı kapalı tutuyor.

"Bitti." Bıçağı bir kenara koydum.

Lily bir gözünü açar ve küçük bir kesik görünce rahatlar.

"Siz deliler ne yapıyorsunuz?" Lo sürgülü cam kapıyı kırdı ve kocalarımız verandada toplanmış, sanki izlemiyorlarmış ve öğle yemeği için hamburger ve sosisli sandviç ızgara yapıyorlarmış gibi davranıyorlar.

Acı verecek kadar açıklar.

"Git buradan, Loren!"

Sesleniyorum.

Lo kız kardeşlerimden birinin açıklama yapmasını bekliyor ama kimse bu kardeşçe gizlilik ve güven çemberine ihanet etmiyor. "Bir yıllık topuklu ayakkabı için seni feda etmesine izin verme!"

Bu kadar.

Muhalifleri susturmak için safları bozuyorum. "Yürü be Rose!" Daisy alkışlamaya başladı.

Topuklarım döşeme tahtalarına tık tık vuruyor ve sürgülü kapıyı Loren'in elinden çekip alıyorum ve kapatıyorum. Keskin bakışları benim delici bakışlarımla çarpışıyor ve o zaferini ilan edemedi kilidi açıyorum.

Yarı gülümser ve sonraki sözleri camdan boğuk bir şekilde duyulur: "Benim küçük 'puf'uma zarar ver ve ne olduğunu gör, Angelica."

"Kız kardeşimin saçının telini koparmaktansa *senin* kalbini sökmeyi tercih ederim." Sonra dönüyorum ve çembere giriyorum.

Bütün kız kardeşlerim gülümsüyor. "Ne?"

"Baş belasısın," diyen ilk kişi Daisy oldu.

"Sen de öylesin." Onu hemen cesaretlendirdim.

"O şekilde değil." Daisy gülümsüyor. "Kardeşim olduğun için gerçekten çok mutluyum."

Gözlerim yanıyor. *Gözyaşları* geliyor ve daha bunu bitirmedik bile.

Lily başıyla onaylıyor. "Sen olmasan hepimiz daha kötü durumda olurduk."

"İyi olursun," diyorum.

"Hayır... Yapabileceğimizi sanmıyorum." Lily beceriksizce ağırlığını tezgâha vermeye çalışıyor ama tezgâh çok uzakta. "Sen bizim Emma Frost'umuzsun."

Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim. Çizgi roman karakterini biliyorum ama Lily için çok şey ifade ettiği dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Bu kalbimin büyümesi için yeterli. "Bu kadar samimiyet yeter. Bitirmemiz gereken bir yemin var." Lily'yle el ele tutuşuyoruz, sonra Lily, Willow'u tutan Poppy'yi Daisy'ye tutturuyor ve son olarak Daisy ve ben çemberi kapatıyoruz.

"Bugün burada bir söz vermek için toplandık," diyorum. "*Her zaman birbirimizin yanında olacağımıza, birbirimizin seçimlerini destekleyeceğimize, olumsuzlukları ve düşmanları temizleyen gelgitler olacağımıza söz veriyoruz.*" Tüm kızlara bakıyorum ve onlar da başlarını sallıyor, sabahın üçüne kadar nasıl uyanık kalıp sadece konuştuğumuzu hatırlıyorlar. Kendi ailelerimiz olabilir ama birlikte olduğumuzda sanki hiç zaman geçmemiş gibi oluyor. "Ne kadar uzun yaşarsak yaşayalım, hayat ne kadar zorlaşırsa zorlaşsın, bu kardeşliği asla kaybetmeyeceğiz."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırıyoruz, kız kardeşlerim ve Willow *ikinci, üçüncü* ve daha sonraki hareketleri yapıyorlar ve ben onların arasından bakarken, hayatımdaki bu kadınlar için gerçekten minnettarım.

Her biri benden çok farklı ama aynı olmalarını istemezdim. Onları tüm tuhaflıkları ve tüm güçlü yanlarıyla seviyorum.

* * *

Dışarıdaki güvertede kocalarımıza katıldık ve sargılı avuç içlerimiz hakkında susmadılar.

"Umarım hepiniz Neosporin kullanmışsınızdır," diyor Ryke ızgarada hamburger çevirirken. Daisy güvertenin korkuluklarına oturmuş mısır ayıklarken, Coconut sürekli kuyruk sallayarak altında uzanıyor ve halinden memnun.

Connor, çıplak göğsüne yağ sıçramasını önlemek için mükemmel bir mesafe bırakarak ızgaraya yardım ediyor.

Ryke dağınık bir aşçı. Ve bu konuyu onun açtığına inanamıyorum. *Neosporin*. Sanki *temizlik* konusunda bir örnekmiş gibi.

Lo, güvertedeki piknik masasında Lily'nin yanında oturmuş bir Fizz Life yudumluyor. İkisi de fiziksel olarak birbirine yapışmış durumda. Sıcakta bile, sanki ayrılmaları daha doğalmış gibi birbirlerine sarılıyorlar.

"Acıyor mu canım?" Lo, *zar zor* kesilen avucuna bakıp yüzünü buruşturarak Lily'ye sormaya devam ediyor. Aşağıda, çimlerin üzerinde köpekleri Gotham, kulaklarını çırparak kelebekleri kovalıyor.

Sam, Poppy'ye bir margarita uzatıyor. "Rose seni bu işe nasıl soktu?"

"Onu ikna *ettiğimi mi* düşünüyorsun?" Bir ipi yeniden düğümlemeye çalışmakla meşgulken araya girdim. benim şeffaf örtüm. "Poppy'yi bile benimle birlikte ağda yaptırmaya ikna edemiyorum."

"Tamamen doğal olmasını seviyorum." Poppy vajinasına doğru el sallıyor.

Lo diyor ki, "Hiç bilmeyeceğimi düşündüğüm şeyler: Poppy'nin bir çalısı var." Ona yarım bir gülümseme veriyor.

Poppy onun yarım gülümsemesinin bir kopyasıyla ona karşılık verir. "Poppy, ne zaman bu kadar alıngan oldun?"

Margaritasını yudumluyor. "Ben hep böyleydim. Sadece hiç fark etmediniz."

Örtümü bağlamayı bitirdikten sonra Connor'ı bana *sırıtırken* yakalıyorum. En ateşli bakışlarımı topluyorum ve sonra bakışlarımı ona

biraz daha eziyet etmek için yeniden yönlendiriyorum.

Garrison ve Willow verandada, bronz bir şemsiyenin altındaki kanepede birbirlerine yakın oturuyorlar. İki yaşındaki kızları, kahverengi at kuyruğu ve yeni yürümeye başlayan güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmiş mavi-yeşil gözleriyle, anne babasının arasında muz aromalı bir buzlu şeker emiyor. Vada şimdiye kadar sahip olduğum *tüm* bebeklerden daha işbirlikçi. Video oyunlarının tema şarkılarını mırıldanıyor ve uluslararası uçuşlarda kendi işine bakıyor.

Bebeklerinin insan olduğunu sanmıyorum. Vada belli ki bir çeşit tanrı. Bir Yunan tanrıçası gibi. Athena gibi ama Athena'nın iki yaşında küçük bir çocuğa dönüşmekten daha mantıklı olduğunu düşünürdüm.

Willow, Vada'nın dondurma çubuğunu tutmasına yardım eder ve Garrison karısıyla kızını sevgiyle izler. Willow'a bir şeyler fısıldar ve sonra dudaklarını öpmeden önce yanağını öper.

Başımı Connor'a doğru çeviriyorum. Dikkati bende değil ızgarada ve hayal kırıklığımı bastırmaya çalışıyorum. *Sen de ona aynısını yaptın.* Yaptım, ama genelde peşimden koşan o oluyor.

Zaten odağım başka yöne kayıyor.

Aşağıdan su sıçramaları artıyor ve on bir yaşındaki Moffy ve Jane'in birleşik ünlemlerini bile duyabiliyorum.

"Git, Sulli!" Jane bağırıyor. "Düşmanlarımızı devir!"

"Başaracaksın, Beckett!" Moffy alkışlıyor. "Haydi! Hadi!"

Gölün sığ kısımlarında Jane Sullivan'ı, Moffy ise Beckett'ı omuzlarına alır. Sekiz yaşındaki iki çocuk güreşiyor, klasik bir oyun olan *tavuk* oyununda birbirlerini devirmeye çalışıyorlar.

Hepimiz güvertede sustuk, bir an için çocukları gözlemledik. Neredeyse gülümseyeceğim, geçen yılları hissediyorum, geleceğimizin ne olacağını görüyorum

haline geldi. Bu sabah Connor bana şöyle dedi: "Göl evi hayatımızı canlı bir perspektife oturtuyor." Şu ana kadar tam anlamını kavrayamamıştım.

Arka plandaki gürültüler - magazinciler, kameramanlar ve işlerimiz - olmadan, hepimizin içinden vahşice geçen basit anlarla birlikte güçlü kalıyoruz.

Jane bir elini Sullivan'ın bacağından çeker ve Moffy'yi itmeye çalışır.

Jane'den kaçır ve gülerek, "Bu da neydi, Janie? Beni yakalayamazsın!" "O kadar emin olma, Moffy! Sadece sen... ohhh...

hayır." Jane, Sullivan'la birlikte geriye doğru düşmeye başlar ama

Sullivan ağırlığını öne doğru verir ve Beckett'ın omuzlarını sıkarak onları oyunda tutuyor.

İki takımdan birini seçemem. Jane ve Beckett benim çocuklarım ve kalbim ikisiyle de eşit.

"Yüce Tanrım." Lo megafonunu kapar ve açar. "İSKELEDEN UZAKLAŞIN!" Kafalarını çarpacak kadar yakın değiller. Loren Hale'in bu kadar anal olacağını hiç düşünmemiştim ama onun kadar aşırı korumacı olacağını düşünmüştüm.

Tüm cinlerimi bulmak için arka bahçeyi hızlıca tarıyorum. Eliot, Tom ve Luna su kenarındaki akça ağaçların arasına gerilmiş hamaklarda. Üç yaşındaki Xander ve dört yaşındaki Ben tepede, kırmızı Adirondack sandalyelerin ve inanılmaz derecede aptal bir av köpeğinin hemen yanında Legolarla oynuyorlar, şimdi hava parçacıklarının peşinden zıplıyorlar.

Başımı sağa sola sallıyorum. "Charlie nerede?"

Connor spatulayı bırakıyor, telefonu çoktan elinde. Hoparlörü kulağına dayayarak oğlumuzu arıyor. Sırtım dikleşiyor, oğlumuzu aramak için tüm evi dolaşmaya hazırlanıyorum. Bu ilk kez olmayacaktı.

Dün Charlie'yi o kadar yer varken *çatıda* buldum. Gerçekten merak ettim.

Fizik ve bilimsel teoriler hakkında sanki bunları kendi keşfetmiş gibi cafcacflı konuşana kadar benim çocuğumdu.

O baştan aşağı bir Kobalt.

Connor bana "Cevap vermiyor," diyor, bu olağan bir durum olduğu için inanılmaz derecede sakin. Bu yüzden Charlie'ye kendi cep telefonunu verdik.

"CHARLIE!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum.

"İşte sol kulak zarım gidiyor," diyor Lo sinirli bir şekilde.

Tırnağımı ona doğrulttum. "*Bunu* sen kullandın." Megafon.

"Sesim kediler katlediliyormuş gibi çıkmıyor."

Düşmanca bir bakış fırlatıyorum ve tam megafonu Lo'nun elinden alıp kendim kullanmak üzereyken sürgülü cam kapı açılıyor.

Her geçen gün Connor'a daha çok benzeyen Charlie, merdivenlerden aşağı atlayıp rıhtıma doğru ilerlemeden önce bizi zar zor selamlıyor. Tüm çocuklarım gibi onu da o kadar çok seviyorum ki, ortadan kaybolmasına duyduğum nefret bir avuç endişeye indirgeniyor.

"O iyi mi?" Daisy ayıklanmış mısırları ızgara yapması için Ryke'a uzatırken soruyor. "Zihinsel olarak sıkılmış," diyor Connor. "Daha sonra onunla satranç oynayacağım."

Charlie iskelenin kenarında oturuyor. Artık on sekiz yaşında olan Maria, Ray Bans gözlükleriyle güneşi engelleyerek yakındaki sarı bir iç tüpün üzerinde bronzlaşıyor. Tüm çocukları tekrar süpürdüğümde çenem çözülüyor ve merdivenlerden aşağı iniyorum.

O yapmadı.

Evet, yaptı.

"Ben Pirrip!" diye bağıriyorum, topuklarım nemli çimlere batıyor. Yorgandan çıkmış, Xander'ı ve Legoları bırakmış ve kendini *dev bir* çamur çukurunda bulmuş olan dört yaşındaki çocuğuma giderken yolda

sıkışıp kalıyorum.

Hiç yapmadığım bir şeyi yapıyorum.

Topuklarımı bırakıyorum.

Kendimi kurtarıyorum ve yalınayak tepeyi aşp ağaçların yakınındaki *iğrenç* çamurlu alana gidiyorum. "Ne yapıyorsun sen?" Daha önce hiç bu kadar ne yapacağı belli olmayan bir çocuk doğurmamıştım.

Ben çamurda yuvarlanıyor, kıkırdıyor ve tüm kıyafetlerini çıkarmaya çalışıyor. En küçük oğlumuzun pantolonundan kurtulmasıyla aynı anda Connor'ın yanıma geldiğini hissediyorum.

"Bizim olduğundan emin misin?" Bakışlarımı Ben'den ayırmadan Connor'a soruyorum.

Büyük mavi gözleri aşırı miktarda ışıkla parlıyor, geri kalanı ise çamurla kaplı.

Connor'ın göz kamaştırıcı sırtışını *hissediyorum*.

"Kesinlikle, o bizim." "Ben hortumu getireyim."

Kıpırdanan dört yaşındaki çocuğu yakalayan Connor oluyor ve ben hortumu çıkarıp musluğu çevirirken o da onu evin yan tarafına doğru getiriyor. Connor Ben'i çimlerin üzerine bıraktığında, oğlumuz sıçrayıp çamura doğru kaçmaya çalışıyor.

Bu arada, Ben tamamen çıplak.

İşte benim oğlum.

Connor'a homurdanıyorum. Ben küçük ellerini sadece lacivert mayo giyen Connor'ın üzerine koydu. Böylece iki çamurlu el izi kocamın göğsünü süsledi.

Connor kaşlarını çattı. "Evet, sevgilim?"

"Oğlumuz kendi bölgesini işaretledi. O sensin." Yeşil hortumu bir silah gibi kullanıyorum ve Connor önce hortumun ucuna, sonra bana bakıyor, gözleri merakla parlıyor.

Ben gülümsüyor. "Hadi gidip oynayalım!"

"Çamurda değil," diyor Connor kolayca.

Ben çimenleri çekiştiriyor, dudakları bile çamura bulanmış. "Seçme şansım yok mu?" Connor Ben'in önünde diz çöküyor. "Seçeneklerin: eğer seni şimdi yıkarsak,

Xander ile oynayabileceksiniz; ya da çamura geri dönerseniz, *asla* bir daha içeri girmesine izin verilmeyecek."

"Çamur!" Ben bir adım bile atmaz.

Connor gözlerini sımsıkı kapatır. Bu, *her zaman en* kötü kişisel yararı olan seçeneği seçen ilk çocuktur ve Connor özenle Ben'e kendisi için en iyi olanı yapmasını söylemeye çalışmıştır.

"Ben kalbinin sesini dinler," diye hatırlatıyorum Connor'a. "Kalbi yanlış olanı seçer."

Oğlumuz çamura doğru sıçramaya çalışıyor ama Connor onu tekrar yakalıyor. "Sonsuza kadar dışarıda kalırsan Çarşamba akşamı yemeklerini kaçıracaksın." Çünkü

Son dört yıldır, çocuklarımız bu akşam yemekleri için geri saymaya başladı. En sık sorulan soru şu oldu: *Çarşamba oldu mu?*

Ben tereddüt ediyor.

"Pip-Squeak'i asla göremeyeceksin." "Onu yanımda götüreceğim!"

"O bir ev kuşu."

Küçük bir çamur canavarı olan Ben, Connor'a aval aval bakıyor. "Bu adil değil." Kelimeleri birbirine karıştırıyor.

"Her seçimin faydaları ve maliyetleri vardır, bazıları diğerlerinden daha büyük ve bazıları daha küçüktür. Hangisinin sizin için daha iyi olduğunu belirlemek için *bunu* kullanmak size kalmış" -Ben'in beynini göstermek için kafasına dokunuyor- "dedi."

Ben üzgün bir şekilde çimlerin üzerine çöktü. Gölün dibinden çıkmış küçük bir yaratık gibi görünmeseydi daha kötü hissederdim.

Ona açık yüreklilikle "Temiz olmak kirli olmaktan daha eğlencelidir" diyorum.

"Anne," diye inliyor ve sanki ben *çok hatalıymışım* gibi alay ediyor.

Ona göstereceğim. Ona biraz su fişkırtıyorum, vücuduna su püskürtüyorum. Anında gülümsüyor.

"Peki ya şimdi?" Meydan okuyorum. Ona bir kez daha hafifçe püskürtüyorum.

Ben kendini kaldırıyor ve dilini çıkarırken kollarını uzatıyor. Sanki oğlum için yağmur yağmasını emreden lanet olası bir Doğa Ana gibiyim. Memnuniyetle gülümsüyorum.

Belki de öyleyimdir.

Ben dört yaşındaki çocuğumuzu hortumla yıkarken Connor yanıma dönüyor. Ben ıslak su birikintisinde zıplamaya ve dans etmeye başlıyor ama en azından eskisinden daha temiz.

Hızla hortumun yönünü değiştirip Connor'ın göğsüne ve ellerine fişkırtıyorum. Ürkmesini bekliyordum ama o benim hareketimi bekliyordu.

Hareketsiz, soğukkanlı.

Sırıtmaya başladı.

"Richard." O sırtışı da sildim.

Ve gülüyor, yüzü parlıyor. "Rose."

Rose.

Adımı söyleme şeklini sevmekten ve nefret etmekten asla vazgeçmeyeceğim.

< 50 >

Temmuz

2026 The Lake

House *Smoky*

Mountains

RYKE MEADOWS

Tişörtümü başımdan çıkarıyorum. Saat 22:00'de göl evindeyiz. Herkes sessiz ve eğer gürültü yapıyorlarsa da yatak odamızdan duyamıyorum. Nutty bile kendinde değil, beyaz husky tahta yatağın dibinde uyuyor.

Tüm küçük kızların uyuduğu çocuk odasında iki yaşındaki çocuğumuzu kontrol ettim. Winona kısa süre önce beşikten çıktı ve "büyük kız" yatağında zıplama alışkanlığı edindi. Uyku saatini olması gerekenden daha zor hale getiriyor.

Bir ya da iki ay içinde umarım yatağın yeniliği geçer de daha erken uyuyabilir.

Daisy yatağımızda kollarını iki yana açıyor. Sürekli hareket halinde, ayı desenli yorganın içinde bir kar meleği yapar gibi kollarını aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Bir teorim var," diyor.

Pantolonumun düğmelerini açtım.

"Öyle mi?" Daisy soluk soluğa

kaldı. "Evet *amına koyayım.*"

Dikişli bir yastığı kafasına fırlatıyorum.

Yan dönüyor ve orantısız bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Aslında iki teori var. Biri yanlış. Biri doğru. Hangisinin doğru olduğu henüz kanıtlanmadı."

"Duyalım bakalım Calloway." Dikkatimi ona verdim. Bir anlığına kotumun fermuarını açmayı bıraktım.

Ayaklarının topuklarının üzerinde oturuyor, üzerinde *Shell Yeah* yazan ve altında iki dalga olan ince beyaz bir atlet giyiyor. Sarı pamuklu şortu kıkırına kadar iniyor. Geçen yıl sarı saçlarını düzensiz katlar halinde kestirmiş ama saç tellerinin göğsüne kadar uzamasına izin vermiş.

Daisy her zaman güzeldi ama görünüşünün ötesinde sebepleri vardı. Bu gecenin sadeliği onu aydınlatıyor. Bu odada yalnız olduğumuz gerçeği. Onun tüm teorilerini dinlediğim gerçeği. Ayağa kalkıp yatağın üzerinde durduğunda, sadece daha da yaklaştığım gerçeği.

"İlk teori." Dramatik duraklamasında, ben onu izlerken o da beni izliyor. Kaslarım esniyor ve sikim sertleşmeye başlıyor.

"Göl evinin *erotik duygular* üreten büyümlü uyku özellikleri var. rüyalar."

Dais'e kaşlarımı kaldırıyorum. "Dün gece uykunda orgazm olurken *göl evi* diye inlediğin kısmı kaçırmışım."

Gülümsemesi geriliyor. "İkinci teori-"

Bileğini altından çekiyorum. Sırt üstü düşüyor ve mutluluktan havalara uçuyor. Karımın üstüne çıkıyorum ve yanağını okşuyorum. Gırtlaktan bir ses çıkarıyor, elleri kotumun arkasına doğru iniyor. Daisy'nin çenesini tutuyorum ve onu açlıkla öpüyorum, dillerimiz birbirine karışıyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve nefes alamayana kadar içine çekiyor.

Nefes alabilsin diye ara veriyorum. "İkinci teori?" diye sordum.

"İkinci... teori." Eli şakacı bir şekilde kırımın çatlağına doğru iniyor.

Hiç ürkmedim. "Keşif mi yapıyorsun, Calloway?"

"Hoşuna gidiyor mu?" Kaşlarını sallıyor.

Vücudumu öne doğru iterek bacaklarının arasına baskı uyguluyorum ve çığlık atıyor. Dais'e başımı sallıyorum. "Bu lanet sesi daha çok seviyorum."

Daisy omzuma tutunmak için elini çekti. "Bir teorim var..." Kalçalarını sallıyor ve kaslarım geriliyor, ereksiyonum kotuma baskı yapıyor.

"...uykudan önce biriyle seks yapmanın gerçekten, gerçekten...erotik...rüyalar ürettiğini."

Bu test edilebilir.

Onu kollarımda o kadar hızlı kaldırıyorum ki omzuma yaslanıp nefes nefese kalıyor. Daisy'yi dairesel halıya taşıyorum, valizlerimiz ve kıyafetlerimiz lanet odanın her tarafına dağılmış durumda. Bir çocuk scooter'ını kenara itiyorum. *Winona'nın.*

Daisy'nin sırtını halının üzerine koyduğumda, onu hızla soymaya başladım bile. Atletini çıkardım. Küçük, sevimli göğüsleri ortada. Elleri hararetle karın kaslarımda, pazılarımda, saçlarımda dolaşıyor. Dudağını ısıriyorum ve pamuklu şortunu çıkarıyorum. Sonra parmaklarımı pamuklu külotuna geçirip uzun, ince bacaklarından aşağı kaydırıyorum.

İri yeşil gözleri sert çene çizgimde geziniyor.

Fiziksel olarak benden çok daha genç. Ben de fiziksel olarak ondan çok daha yaşlıyım. Bu asla değişmeyecek. Onun vücudunu, kalbini, tüm benliğini önemsemem de öyle.

Elimi ağızımla değiştirip öpmeden önce parmaklarımla göğsünü yoğuruyorum. Sonra sertleşmiş meme ucunu emiyorum, dilim her sinirini okşuyor. Titriyor, sık *beni*.

Tekrar Daisy'nin tüm vücudunu siktiğim bedenime doğru çekiyorum. Tiz bir ses çıkarıyor ve büyük elim ağzına doğru koşarak sesleri boğuyor.

Daisy kotumu çekiştirmeye çalışıyor. Onları ve boxer-şortumu çıkarmasına yardım ettim. İkisi de cırılçıplak halının üzerindeydi.

Bacaklarını omuzlarıma doğru uzattım.

"Tahmin et ne oldu?" Alçak sesle söylüyorum. İki parmağımı ağzıma sokuyorum, Dias'ın kısmen üzerinde duruyorum, tüm ağırlığımı ona vermiyorum.

"Ne?" diye soruyor avucumun altından.

Parmaklarımı çekiyorum. "Teorini tam burada *becereceğim*." İki uzun parmağımı Daisy'nin içine sokup pompalıyorum, başparmağım klitorisiyle oynuyor. Zevk çılgınlıkları elimde titreşiyor. *Kahretsin*, bir inilti boğazımı gümbürdetiyor. Bütün kan ereksiyonumda toplanıyor.

Nefesi kısılıyor, vücudu titriyor.

Sikişmek... Kaslarım yanıyor, ter karım için olduğu kadar benim için de hızla artıyor. Daisy parmaklarımı izliyor, parmaklarımın vücudunun derinliklerinde nasıl kaybolduğunu. Onun tepkisi beni en içgüdüsel, en ilkel şekilde öldürüyor. Kaslarım, *onu sikkem istediği gibi sikkemle* cevap veriyor. *Onu öpülmek istediği gibi öp. Onu sevmeyi hak ettiği gibi sev.*

Vücudunu bu dünyadaki en değerli şeymiş gibi tutuyorum. Gözleri geri dönmeye başladığında, hızla ayağa kalkıp Daisy'yi omuzlarıma kaldırıyorum. Fazladan ağırlık benim için bir şey ifade etmiyor.

Vücudumu kavradığımda

Bir kaya parçasının üzerinde sadece lanet bir parmakla *ağırlık*.

Sırtını duvara yaslıyorum, vücudu daha açılı. Daisy Meadows'u yiyorum.

Patlayabilirim. *Sik beni*. Ter çıplak tenimi kaplıyor, ağzım onun sıcaklığına karşı. Dais'e bakıyorum, sağ elime *sabitlenmiş*.

Şaftımı ovuyorum çünkü bu onu her seferinde boşaltıyor. Sinirlerim iyice geriliyor, baskıdan sikim kalkıyor, homurdanıyorum, sikimi daha sert kavriyorum. Dilim en iyi yaptığı şeyi yaparken daha hızlı pompalıyorum.

Daisy sol elime doğru inliyor, ayak parmakları kıvrılıyor, dudakları öyle ayırık ki.

Sırtı kemerli, omurgası bana doğru kıvrılıyor. Titriyor.

Daisy her orgazma ilk orgazmıymış gibi tepki veriyor. O günü, o anı, o lanet zamanı hala hatırlıyorum.

İlk seks yaptığımız zamanı bile hatırlıyorum. Bir çadırda. *Seni beceriyorum, tatlım*. Hemen şimdi. Onu belimden aşağı kaydırıp sırtını duvara yaslıyorum. Alnını omzuma yaslıyor, uzun ereksiyonuma odaklanıyor. Daisy bacaklarını daha geniş açmaya çalışıyor, ben de onları yukarı doğru, ayak bileklerini boynuma doğru uzatıyorum.

Ben içine girmeden önce bile sikimin içine girmesini hayal ettiğini biliyorum. Elleri Anka kuşu dövmemin üzerinde, sık nefesler alarak yanlarımı kavriyor.

Yavaşça içeri itiyorum ve her santiminde tepkisini ölçüyorum. Acı belirtisi arıyorum ama acı hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Sikimin etrafını saran gerginlik ve ani sıcaklıkla burnum alevleniyor.

Titriyor, parlıyor, elime karşı zevkle ağlıyor.

Sallanmaya başladım ve tanıdığım en vahşi kızı becerdim.

Daisy vücutlarımızın birleşmesini izliyor, teni parlıyor. Elleri kıcıma düşüyor, uzun ve zayıf yapısına karşı esnediğimi hissediyor. Duvarlardan çok ağaçlara karşı seviştik ama bu da işe yarıyor.

Bakışlarını pelvislerimize kadar takip ediyorum ve daha derine iterek beni daha fazla içine almasına izin veriyorum. Elime karşı en gırtlaktan gelen sesi çıkarıyor, sanki o zevk aşağıdan yukarıya doğru yükselmiş gibi. Damarlarım kollarımda çıkıntı yapıyor, uyarılmışlığım arttıkça dişlerim sıkılıyor.

Siktir

.

Siktir

.

Bu kızla birlikte olacağımı hiç düşünmemiştim, bu şekilde değil. Bacaklarının arasında dokuz inç derinliğinde değil. Yüzük parmağımdaki sıcak metal değil. Bizim özelliklerimize sahip iki küçük kız değil.

Yalnız olacağımdan emindim.

Neye yol açacağını bilerek, bilerek itiyorum - keskin bir nefesle boşalıyor, ereksiyonumun etrafında titreşiyor.

"*Siktir*." Dais'i sertçe iterek boşaldım.

Çok geçmeden yorgunluk omuzlarına, göz kapaklarına çöküyor ve Daisy'yi kollarımda yatağıma taşıyorum. Gözleri kapalı, uykulu bir şekilde son bir şey fısıldıyor.

"Tekrar söyle."

Sikeyim demiyorum. Eğildim, ağzımı kulağına dayadım ve karıma "Seni seviyorum tatlım" dedim.

Milyonlarca güneş gibi parlıyor.

* * *

O kadar da yorgun değilim, bu yüzden cep telefonumdan e-postalarımı kontrol ediyorum. Daisy çoktan göğsüme yuvarlandı, göğsümden çıktı ve şimdi tekrar lanet olası

Göğüs. Bacakları benimkilere dolanmış, kolları karnımda ve başı omzuma doğru sokulmuş.

Onu uyandıracak kadar vardiyam yok.

Ekranın parlak ışığına gözlerimi kısarak bakıyorum ve *Celebrity WorldWide Entertainment*'tan gelen bir e-postaya tıklıyorum. Bunun ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama konu satırında "*tebrikler*" yazıyor. Bu eğlence sitesi *Celebrity Crush* kadar müstehcen değil.

Biliyorum çünkü *Celebrity WorldWide Entertainment* nadiren herhangi biri hakkında olumsuz yazılar yayınlıyor. Zamanlarının çoğunu lanet olası film serilerini ve Lily ve Lo'nun izlediği televizyon programlarındaki oyuncularını pazarlamakla geçiriyorlar.

E-postanın ilk satırını okudum.

Sevgili Ryke Meadows, Tebrikler, Celebrity WorldWide Entertainment sizi bu yılın Dünyanın En Seksi Erkeği olarak seçti!

"Bu ne lan?" diye mırıldanıyorum, e-postanın geri kalanına göz gezdiriyorum, temelde *hoş geldiniz* ve *bunun büyük bir onur olduğunu* söylüyor. Bu saçmalığı takip etmiyorum

-Bu yüzden kafam çok karıştı.

Neden ben?

Ağzımı ovuşturuyorum ve sonra erkek kardeşime, kız kardeşime, Lily'ye, Connor'a, Rose'a ve Garrison'a grup mesajı atıyorum. Şöyle yazıyorum: *Aranızda bu e-postayı alan var mı? Daisy'nin bana göstermesi sayesinde telefonumda nasıl ekran görüntüsü alacağımı hatırlıyorum ve onlara görüntüyü ve mesajı gönderiyorum.*

Bir saniye geçmeden telefonum o kadar hızlı ve yüksek sesle çalıyor ki sesini kapatmak zorunda kalıyorum. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyorum.

Seksi orospu çocuğu - Lo Açıkçası yarışmada değildim - Connor Yılın Dünya Çapında En Seksi Erkeği sadece bir tane. Bu büyük bir olay - Willow

Egonu bu konudan çıkar, Richard. Sen seçilmiş kişi değildin. -

Rose, *bu yarışmayı değerlendirebilecek tek kişi benim ve tahmin et kimi seçerdim, hayatım?* - Connor Grup mesajında gerçekten flört mü ediyorlar? Onları susturamıyorum ve işte Lily geliyor.

Lily, cevap yazacak zamanım bile yok. Başka birinin var.

Açıkça - Connor *O kadar da açık değildi.* - Rose *Bu bir karmaşa* - Garrison

Garrison gruptan ayrılır mesaj dizisinde bir bildirim açılır. Aynı şeyi ben de yapardım ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ryke nasıl Loren Hale'den önce dünyanın en seksi erkeği???? - Lily, *sanırım beni kastettin.* Connor, artık dayanamıyorum. Görmezden geliyorum ama iki saniyede bir mesaj gelmeden lanet olası interneti bile kullanamıyorum. Daisy'nin kolunu ve bacaklarını yavaşça üzerimden kaldırıyorum, karımı uyandırmamaya çok dikkat ediyorum. Uyuyabildiği kadar uyumasını istiyorum.

Rüya görmesini istiyorum.

Her ikisini de düşündüğümde daha fazla yaptığını gördüm.

Kıpırdanıyor, yan dönüp daha derin bir uykuya dalacak kadar. Ayağa kalkıyorum, Connor ve Rose arasındaki hızlı mesajlaşmaları gözden geçiriyorum. Koridora çıkmadan önce eşofman altımı çekiyorum.

FTFY Lily - Willow Kız kardeşim Lily için photoshopla şöyle bir resim yaptı:

Loren Hale Dünyanın En Seksi Erkeği!

Bu kısaltmayı anlamadığım için kaşlarım çatılıyor. Koridorda önce Lily ve Lo'nun kapısına ulaşıyorum. Parmak eklemlerime vurup açıyorum.

Lily ve Lo yorganın altındalar, oda o kadar karanlık ki sadece yüzlerini seçebiliyorum. Cep telefonlarının ekranları aydınlatıyor.

"Mesajlaşmayı kes."

Lily ne dediğimi anlamadan, "Tebrikler," dedi. "Bekle... *Bize* mesaj attın."

"Evet, lanet fikrimi değiştirdim."

"Artık bunu yapabilir Lil," diyor Lo. "O dünyanın en seksi erkeği. Sekiz kas gücü var. Karın kasları öldürebilir." Kardeşim o kadar yüksek sesle gülmeye başladı ki onu tersledim. Görebildiğinden emin değilim.

Kapıyı kapatmadan önce, "FTFY nedir?" diye soruyorum.

"Bunu senin için düzelttim," diye cevap veriyor Lily, burnunu cep telefonunun ekranına dayamış bir halde.

Telefonuma bakıyorum, ama başlıkta sadece Rose ve Connor kalmış. Lanet olası flörtleşme. Mesajları okumuyorum. Kardeşimin kapısını kapattım ve koridoru geçip Connor'ın evine gittim.

Kapıyı bir kez çaldım
ve açtım. Donup
kaldım.

Sikeyim.

Rose siyah bir gecelikle kelepçelenmiş, bir slipten fazlası değil, cep telefonunu avuçluyor ve Connor karısının üzerine binmiş, bir elinde telefonu, diğer eli lanet *kalçasında*.

Gözümü bile kırpamadan beni gördüler. Rose'un gözleri beni hadım edecekmiş gibi parlıyor.

Onun mahremiyeti için hemen arkamı dönüyorum. "Mesajlaşmayı kes." Bunu burada bırakmak isterdim ama Connor buna asla izin vermezdi.

"Hayır," dedi ve kelimeyi sert bir kesinlikte söyledi. "Kapıyı kapat. Umarım bu basit görevi başarabilirsin."

Yataklarına bakmadan onu tersliyorum ama gitmiyorum. "Çok ciddiylim."

"Ben de öyle."

"Taşaklarını asitle dolduracağım," diye tehdit ediyor Rose, daha az düşmanca çünkü -ister inanın ister inanmayın- hâlâ *mesajlaşıyorlar*. Hem de aynı odadayken.

"Sikerim böyle işi." Telefonumu kapattım ve kapılarını kapattım.

Koridorun yarısına geldiğimde az önce olanlar yüzüme tokat gibi çarptı. *Rose ve Connor seks yapmak üzereyken içeri girdim*. Hepimiz birlikte yaşıyorduk ve ben bu kazayı önledim.

Yani, lanet olsun.

Bu ikisini nadiren öpüşürken bile yakalayabiliyoruz. Ve en tuhafı da ne? Bu geceden sonra, ön sevişmelerinin tipik bir ön sevişme olmadığına eminim.

Ön sevişmelerinin *kelimeler* olduğuna eminim.

CONNOR COBALT

"Charlie!" Sabahın onunda sırt çantasını omzuna atıp müdürün odasından hışımla çıkan sekiz yaşındaki oğlumun peşinden koşuyorum. Öfkeyle ve *kızgınlıkla* çift kapıyı itiyor, yavaşlamıyor ve yıllardır geleceğini gördüğüm an nihayet bugün geldi.

Okulun önü, direğe vuran Amerikan bayrağı dışında sessiz. Vücut dilini çabucak okuyorum, yoldan çıkıp otoparkın karşısındaki çimlerin üzerinden geçmeyi planlıyormuş gibi çapraz bir açı yapıyor. Charlie gitmek istediği yere gider ve genellikle hiçbir yere gitmez.

"Charlie, *dur*," diyorum şiddetle, sesim normalde gösterdiğimden daha fazla duyguyla titriyor.

Ayaklarını tamamen ve aniden durmaya zorlar. Yolun tam ortasında duruyor, nefes nefese, hala hazırlık okulu üniformasını giymiş: lacivert pantolon, düğme, Dalton amblemi ve kravat. Müdür aradıktan sonra onu almak için işten ayrıldım.

Yaklaşıyorum, sadece birkaç adım ötede.

Ve sonra arkasını döndü. "Neden bana söylemedin?!" Kızarmış yüzü öfkeyle doluyor. "Neden bana böyle olacağını söylemedin?!" Yakaladı

kısa kahverengi saçlarına bakıyor, sanki beynine ulaşmaya ve *onu geri almaya* çalışıyormuş gibi. *Artık istemiyorum.*

"Çünkü seni kaşıkla beslememi istemezdin. Zaman içinde sonucu kendiniz çıkarmayı tercih ederdiniz."

Sırt çantasını öfkeyle çimlerin üzerine fırlatıyor. Genelde kelimeleri kullanmakta zorlanmaz ama biliyorum ki bugün, dün ve ondan önceki çoğu gün kendi ailesi dışında kimse onu dinlemedi. Ona yaşıtıymış gibi davranılıyor. Müdür beş dakika önce ona patronluk tasladı ve bu da onu aceleyle dışarı çıkmaya itti.

"Benimle konuşabilirsin. Her zaman dinlerim."

Charlie uzun bir süre sessiz bir şekilde parlak mavi gökyüzüne bakar. Ve sonra şöyle der: "Bu onların *sonsuz* dek sürer. Düşünmeleri, en aptalca sorunu çözmeleri, önlerinde ne olduğunu görmeleri."

"İnsanlar senin gibi düşünmüyor," diyorum. "Düşünemezler.

Yapmazlar-" "Yapmalılar!" diye bağılıyor, sinirli ve öfkeli. Hararetli bir şekilde

arkamdaki bina. "Annabelle kendisinden nefret eden kızlarla takılıyor ama *aslında* onların arkadaşı olduğuna inanıyor. Bay Crowder yoklama almak için fazladan beş dakika harcıyor çünkü sadece ilk ismi söylemiyor. Ve bu *aptal* çocuklar okuldan sonra bale kursuna gittiği için Beckett'la dalga geçiyorlar."

Bana bir adım yaklaşıyor. Sakince ona bakıyorum.

"Aptal bir dünyada aptal insanlarla çevriliyim ve herkes *aptalca* şeyler yapıyor ve bu çok yavaş. *Çok yavaş.*" Yüzü acı içinde, tiksintiyle buruşuyor. "Burada sıkışıp kaldım, değil mi baba?"

"Ne düşünüyorsun?" İlk ben sordum.

"Sanırım *buradan* ayrılırsam." Okulu işaret ediyor. "İnsanlar beni asla ciddiye almaz. *Oh, şirin Charlie Keating'e bakın.*

Bu kadar akıllı ve yaşlı olmak." Kısa bir kahkaha atıyor ve gözleri doluyor ama bu duyguyu dizginliyor.

"Dünya sinir bozucu," diyorum ona. "Her cevabı bildiğinizde ve diğer herkes sizden bin kat daha uzun sürdüğünde, kafanızı masaya vurmak istersiniz. Çekip gitmek istersiniz. Denklemi çözmelerine yardım etmek istiyorsunuz ama etseniz bile *asla* sizin kadar hızlı olamayacaklar."

Ne hissettiğini tam olarak *bildiğimi* fark edince dudakları aralanıyor.

"İnsanların senin gibi düşünmesini sağlayamazsın. Sen busun, Charlie. Dünya asla senin hızında gitmeyecek."

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, baba."

"Bazı insanlar mantıksız, irrasyonel ve *duygusaldır*, ancak insanlar başarısız olmakta, düşmekte ve evet, aptalca şeyler yapmakta özgür olmalıdır. Sinir bozucu olduğunu biliyorum. İnsanlara hangi yöne dönmeleri gerektiğini söylemeyi çok istediğinizi biliyorum, çünkü *bu* yolun onların yararına olduğunu görüyorsunuz, ama yapamazsınız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü toplum böyle işlemez. Herkes ileriye doğru yürürken siz geriye doğru yürüyebilirsiniz ama herkesi sizinle birlikte geriye doğru yürümeye zorlayamazsınız."

Zekamı hiçbir zaman suçu durdurmak, dünyayı kurtarmak, insanlara yardım etmek için kullanmadım; onu kendi çıkarlarım için kullandım: kendini tanıma, kendini geliştirme. Saygınlık ve güç.

Ben ahlaksızım. Bencil ve egoistim. Ama dünyanın her yönünü aydınlatan bir zihne ve gözlere sahip olsaydınız, mikro ve makro sorunları çözecek fikirlere ve çözümlere sahip olsaydınız - insanların kendi kararlarına ve başkalarına mantıksız, duygusal şeyler yapmalarını izlemek ne kadar çıldırtıcı olurdu,

Tüm araçlara sahip olduğunuzu biliyorsunuz ama sonunda onları durduracak *gücünüz yok*.

Eğer o yolu seçseydim, delirirdim. Eğer Charlie bu yolu seçerse, o da delirecek.

Tüm dünyanın sorunlarını *çözemeyiz*. Ben sadece onların kurallarına göre yaşıyorum ve bana uygun olduğunda dışarı çıkıyorum. Özgür hissetmek istediğimde.

Ve zekamı *kendim* için kullanıyorum.

Charlie gözyaşlarıyla savaşıyor ve defalarca başını sallıyor. "Eğer kimse dinlemiyorsa, kimse umursamıyorsa, eğer onları kendi hızıma çekemiyorsam, ne anlamı var ki?"

"Her şeyi yapabilirsin. Her şey olabilirsin. Döndüğün her yerde kısıtlamalar olacak, ama zihninde *hiçbiri olmayacak*, Charlie. Onlar yetişemiyor diye kafanı masaya vurmana gerek yok. Daha hızlı gidebileceğin yolları düşün. *Sadece* kendine bak."

Oğluma benmerkezci olmayı öğretiyorum, böylece içinde sıkışıp kaldığı tembel dünya onu delirtmeyecek.

Charlie anlıyor, daha fazla farkındalık yüzünü yıkıyor.

Uzakta, açık okul kapılarından geçen bir minibüs fark ediyorum.

Paparazzi.

Charlie'nin sırt çantasını aldım. "Üçüncü ve dördüncü sınıfı atlamak zorundasın."

Charlie bunu teklif edeceğimi biliyor olmalıydı çünkü hiç şaşırmadı. "Atlamadın."

"Sen ben değilsin."

Bana şüpheyle bakıyor. "Sıkılmadın mı?"

"Her gün, ama diğer insanların yaşadığı deneyimleri kaçırmak istemedim. Onlarla ilişki kurmak istedim. Böylece aralarına karışabilirdim. Yararlıydı ve

ben

faydalı beceriler kazanmayı severdi. Bu kendi çıkarımdı." Bunu uzun bir süre düşünür.

Paparazzi minibüsü yaklaşıyor.

Charlie, önünü açmaya çalıştığı bir geleceği işlerken çok sessizdir. "Onu terk etmek istemiyorum..." Düşüncesi bile göğsünü çökertiyor. Sınıf atlarsa artık Beckett'la aynı sınıfta olmayacaktı. Liseye ve üniversiteye ikiz kardeşinden önce gidecek.

Rose ve ben bir keresinde Charlie'ye ev okulu önerdik ama o bu fikri reddetti. *Beckett ile okulda kalmak istiyorum*, dedi. "Evde eğitim bir seçenek _."

"Hayır." Charlie derin derin kaşlarını çatıyor. "Aynı okulda olmak istiyorum." Duraksıyor. "Onu terk etmekten korkuyorum..."

"Okulun senin için nasıl bir yer olduğunu biliyor Charlie."

Beckett daha önce iki kez bizden bir şey yapmamızı istedi çünkü kardeşinin hayal kırıklığını, sinirliliğini, günün sonunda ne kadar üzgün ve kızgın olduğunu hissediyor. Tüm bu acıyı hissediyor ve sadece onun iyi hissetmesini istiyor.

"Ben de senin gibi olabilirim," diyor Charlie bana. "Sadece... üçüncü sınıfta kalabilir ve kendimi düşünebilirim."

"Sen ben değilsin," diye tekrarlıyorum. "Öyle olsaydın, biri sana her patronluk tasladığında, *ben senden daha iyiyim diye düşünür* ve yoluna devam ederdin." Onun şu anda fark ettiği şeyi fark ettiğimde altı yaşındaydım ve sevmeye ihtiyaç duyan ya da sevmek isteyen bir ailem yoktu.

Öyle.

Charlie gelen paparazzi minibüsünü görür.

Elimi omzuna koyarak onu limuzininin park ettiği kaldırıma doğru yönlendiriyorum. Bir kameraman minibüsten atladı ve sormaya başladı

Sorular. Bizden yaklaşık bir metre uzakta duruyor.

"Okul dışında ne yapıyorsun, Charlie?" diye soruyor kameraman.

Charlie kravatını çözüyor. "Düşünüyorum."

Sırıtiyorum.

Gerçek: öğretmenlerinden birine ³. sınıf matematiğini öğretmek için tüm sınıfa fayda sağlayacak daha etkili bir yol söyledi. Öğretmen ona ne söylediğinin önemli olmadığını, çünkü kendisinin öğrenci, "çocuk" olduğunu söyleyene kadar fikrini savunmuş ve Charlie sınıfı terk etmiş.

Öğretmeni onu boş kafeteryada tek başına otururken ve evden getirdiği bir kitabı okurken bulmuş ve ardından müdürün odasına götürülmüştür.

Gerisi sadece tarih.

Charlie kamerayı görmezden geliyor. Kameranın varlığına alışmıştır ve bir sonraki sorusunun yayınlanıp yayınlanmayacağı konusunda endişelenmemelidir.

"Beşinci sınıfa geçmenin daha çok faydasını mı görüyorsun?" diye soruyor bana.

"Senin için, evet."

Tereddüt ediyor. "Neden?"

"Aralarına karışmak mı istiyorsun yoksa geriye doğru mu yürümek istiyorsun?" İnsan denizinin her *zaman* ileriye doğru yürüyeceğini bilir, ancak onlarla birlikte ya da onlara karşı hareket etmeyi seçebilir. Kişisel çıkarları nerede yatıyor? Sahte olmayı öğrenmek mi yoksa gerçek olmayı öğrenmek mi?

Gözleri artık yaşlarla dolu değildir. Arabasını dışarı doğru iten, omuzlarını geriye çeken, başını daha yükseklerle kaldıran bu güçlü anlayışa sahiptir. Ve diyor ki, "Geriye doğru yürü."

"İşte bu yüzden."

Sen benim gibi değilsin.

2027

"İnsan beyninin büyük ve korkunç şeyler yapabileceğine inanıyorum. Bizler korkunç derecede karmaşık yaratıklarız."

- Jane Eleanor Cobalt, *We Are Calloway* (Sezon 9 Bölüm 01 - Tacos & Pastels)

< 52 > Ocak 2027

The Cobalt Estate *Philadelphia*

RYKE MEADOWS

Etrafımın kızlarla çevrili olmasına alışkırım.

Sadece bu ikisi değil.

Cobalt'ın şöminesinin yanında Janie ve Maria ne olduğunu bilmediğim bir kahkaha krizine girmişler. İkisi de uzun siyah cübbeler giyiyor, altlarında da önlükler saklıyorlar. Oturma odasındaki koltuğa oturmuş, elimde telefon, Connor'ın işten gelmesini bekliyorum.

Ortak kullandığımız tüfeği almak için deposunun şifresine ihtiyacım var. Ve evet, birkaç silahı paylaşıyoruz. Silahlardan *nefret* eden küçük kardeşim, güvenlik için bir tane daha almam fikrine isyan etti.

"Sadece *ayı spreyi* kullanın," diye karşı çıktı.

Bir kaya duvarına yaptığım yürüyüşte bir panterin bana saldırdığını ona söylemedim. Çölde tek başıma, medeniyetten ve diğer lanet insanlardan yüz milden fazla uzaktaydım. Sadece çantamı hayvana fırlattığım ve bıçağımı kaptığım için kaçabildim. Başka bir durumda, ölene kadar parçalanabilirdim.

Olanları sadece Daisy ve Connor biliyordu. Kardeşimin silah karşıtı tutumunu yumuşatmak için Connor benimle birlikte bir pompalı tüfek ve bir Glock daha aldı.

Lo, Connor'ı bu lanet gezegendeki en akli başında, zeki insan olarak görüyor, bu yüzden onun kararına güvendi ve tartışmayı bıraktı. Connor'la öyle bir noktadayız ki Lo yerine benim tarafımı tutmayı seçiyor. Bu benim hayatımı kolaylaştırıyor. Ancak şifrelerini mesaj, e-posta ya da telefon yoluyla paylaşmıyor, bu yüzden onu beklemek zorundayım.

Ve temkinli olmak için sebepleri var. Daisy, Lily ve hatta Rose bile her hafta şifrelerini değiştirmelerine rağmen e-postaları üç ya da dört kez hacklendi. Yarın yine çölde tek başıma tırmanmaya gidiyorum ve lanet tüfeği istiyorum.

Maria kahkahalar arasında konuşuyor. "Sonra 'On sekiz yeni yirmi beş' dedi, ben de 'Hayır, on sekiz hâlâ on sekiz. Yirmi beş hala yirmi beş. Ve aptallık da hala sensin.'"

Maria 18 yaşında olduğu için bu hikayede gerildim. Janie daha on bir yaşında. Yarın nereye gideceklerini hatırlıyorum ve bu beni aniden geriyor.

"Peki o ne yaptı?" Janie soruyor, kahkahası azalıyor.

Maria hiçbir şey olmamış gibi, "Bana kaltak dedi ve çekip gitti." diyor.

Çenem sertleşiyor. "Çıktığın aktör bu mu?"

Maria ve Janie bana doğru dönüyor, yüzlerini yine mizah kaplıyor. Maria Stokes Eleştirmenlerin Seçimi Ödülü'ne aday gösterildi ve onca insan arasından Janie'yi artı bir olarak seçti. Yarın Kaliforniya'ya uçacaklar ama neden cübbe giydiklerini biliyorum. Maria kırmızı halı için Calloway Couture'den bir şey giyip giyemeyeceğini sordu. Rose bunlara "haute couture elbiseler" diyor - Aralık'ta bir defileyle tanıttığı bir moda serisi.

Rose'un hayal ettiğinden bile daha fazla övgü aldı. Bir model onun elbisesini Vogue'un kapağında giydi. Connor'ın karısıyla gurur duyduğunu görmüştüm ama tasarımcı olarak podyuma çıkıp izleyicileri selamladığında Rose'la duyduğu gurur çok büyük ve açıktı.

"Ryke Amca," diyor Maria bana, "Lo Amca ile daha çok konuşmalısın ya da en azından ona neden her zaman en *son* bilgi alanın sen olduğunu sormalısın."

Gözlerimi deviriyorum. Bu her zaman tam olarak doğru değil, ama isterse döngünün dışında olduğumu düşünebilir. Janie'ye işaret ediyorum. "Annene mesaj atabilirim, o da buraya gelir ve bana ne olduğunu söyler." Rose'a mesaj attım bile: *Neredesin lan sen?*

Evdeki ofisimde birkaç ayarlama yapıyorum. Birazdan inerim. - Rose'un üst kattaki ev ofisinde dikiş makinesi var, bu yüzden elbiseleri için bir şeyler hazırladığını düşünüyorum.

Ayrıca bir mesaj daha gönderdi.

Ya Ryke? Seni kahve yapmaya ikna etmelerine izin verme. Zaten izin verilenden daha fazla kafein aldılar - Rose Tüm kızlar, her ailede, bir şey istediklerinde önce bana gelirler. Çünkü on kereden dokuzunda pes ediyorum. Elimde değil.

Kahrolası savunmamda, o mesajı almadan önce kahve istediler, ben de onlara bir demlik yaptım. Fincanları şöminenin üzerinde duruyor.

Maria ellerini kaldırır. "Rose Teyze'ye mesaj atmana gerek yok. Tüm detaylar bende var." Omuz silkiyor. "Yani o hikâye senin düşündüğün aktörle ilgili değildi. Onunla ya da başkasıyla çıkmıyorum. Düşündüğün kişi cidden sadece bir arkadaş."

Adını hatırlayamıyorum ama 21 yaşında ve yeni *Dördüncü Derece* filminde Sorin-X'i oynayarak *gerçekten* ünlü oldu.

Janie ayak parmaklarının ucunda yükseliyor. "Korkunç derecede önyargılıyım ama bence ben onun diğer seçeneklerinden daha iyi bir eşim."

Maria kollarını kuzeniyle birleştirir. "Yarışma yok."

Tavan, ayak seslerinin telaşıyla çınlıyor. Kobalt çocukları ikinci katta olmalı. Janie'nin kıyafetlerinin fotoğraflarını çekmeyi önerdiğini belli belirsiz duyuyorum ama *sosyal medya yok*. Maria kabul ediyor ve ikisi de cüppelerini çıkarıp Calloway Couture elbiselerini giyiyorlar.

"Giydiğin şey bu mu lan?" Janie'ye soruyorum, kaşlarım sertçe çatılıyor.

"Evet, muhteşem değil mi?" Janie dönüyor ama çok uzun olan kumaşa takılıp düşüyor. Koyu kırmızı elbise arkadan dalgalanıyor, uzun dökümlü kollarıyla yarı payetli.

On bir yaşında.

Janie'nin elbisesi kadar işlemeli ve payetli siyah uzun kollu bir elbise giyen Maria gibi on sekiz yaşında değil. Bakın, Janie kendine bile benzemiyor, sadece bedenine göre çok eski olduğu için değil, aynı zamanda onun tarzı olmadığı için.

Birkaç kez başımı salladım. *Muhteşem değil mi?* "Siktir et, hayır," diyorum açıkça.

Maria gülüyor.

Janie nazikçe gülümsüyor. "Annem elbiseyi yarından önce dikeceğini söyledi. Uzun göründüğünü biliyorum."

Sadece uzun görünmüyor. "Baban elbiseyi gördü mü?"

"Hayır, ama aldırılmaz... değil mi?"

İlk çocuğu. Kızı. Lanet bir limuzinin arkasında doğurduğu bebeği.
Şüphesiz, umursayacaktır.

[53]

Ocak 2027 The

Cobalt Estate

Philadelphia

CONNOR COBALT

"Bu senin." Depolama şifrelerimin yazılı olduğu küçük bir kâğıdı Ryke'a uzattım. Benimle ön kapıda buluştu, bu da evimden hızla ayrılmaya hazır olduğu anlamına geliyor.

Ryke takdirle bir kez başını sallıyor ve elini kapının çerçevesine koyarak etrafımda dolaşıyor. Tereddüt ediyor.

"Evet?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bir saniye içinde göreceksin."

Harika. Her şeyi ima edebilecek kadar muğlak. Mantıksız sonuçlara atlamıyorum. Sadece yorumunu dosyalıyorum ve İtalyanca "Fai attenzione, amico mio." diyorum.

Dikkatli ol, dostum.

Tekrar başını sallıyor. "Kolay bir tırmanış."

"Tırmanışa giden yol daha fazla risk taşıyor."

Kâğıt parçasını parmaklarının arasında kaldırıyor. "İşte bu yüzden elimde bu var."

"Kâğıt bir hayvana karşı işe yaramaz bir silahtır," diye takılıyorum. "Onlarla iletişim kurduğuna göre bunu zaten biliyor olmalısın."

Ryke parlıyor. "Tam bir ukalasın."

"Katılmıyorum." Gülümsemeye başladım.

"Bu..." Ryke beni tersledi ve çıkarken ön kapıyı kapattı.

Evin içine doğru ilerlerken kravatımı çözüyor ve siyah düğmeli pantolonumun manşetlerini kıvrıyorum. Üst kattan gelen ayak seslerini, ileri geri koşuşturan çocukları ve birbirleriyle sohbet eden oğullarımın gürültülü sesini duyuyorum.

Bir düşünceyle sırtışım genişliyor.

Hayatım asla sıkıcı değildir.

Oturma odasına giden kemerli geçidi aşıyorum ve adımlarım yavaşlıyor. Duygularımı bir kenara itip sadece gerçekleri öğrenmeye çalışıyorum. Maria ve Jane bugün gelinliklerini denemeyi planlamışlardı, böylece Rose ödül töreninden önce ufak tefek değişiklikler yapabilecekti. Rose'un Jane için de bir sürprizi var, kızımızın şu anda giydiği kırmızı elbise hakkındaki fikrini değiştirecek bir sürpriz.

Vurdumduymaz *olmaktan başka bir şey yapmamın aptallık olduğunu* kendime hatırlatıyorum. Onun şu anki elbisesi geçici, bu yüzden benim duygularım daha da geçici olmalı.

Dudaklarımı bir kez ovuşturduktan sonra saatimin klipsini açıyorum.

"Sen ne düşünüyorsun?" Jane bir daire çizerek soruyor. Fazla kumaşa takılıp düşüyor ve Maria gülerek onu yakalıyor.

Bence bu elbise yetişkin bir kadına yakışıyor. Jane'i azarlamak ve uygun kıyafet konusunda bir sırtlan gibi feryat etmek yerine, basitçe "Bu elbiseyle ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum. Kanepenin yanından geçerek kızların yanına gidiyorum.

Jane fazla kumaşı düzeltiyor. "Annem için bir Calloway Couture giysisi sergilemeyi umuyorum."

Saatimi cebime koyuyorum. "Kendi tarzında bir elbise giymeni tercih ederdi. Tekrar dene."

Jane düşünceli bir şekilde gülümsüyor ve ellerini önünde kavuşturarak ileri geri sallanıyor. "Peki ya niyetim fedakârlıksa? Ya Calloway Couture'u desteklemeyi tercih edersem?"

Maria elindeki kahve bardağından bir şeyler içiyor, neşeyle Jane ve benim aramda gidip geliyor.

"O zaman kendi benliğinizi bir başkası için feda edersiniz. Bu sana nasıl geliyor?" Soruyorum.

Jane tavana bakıyor. "Moral bozucu, sanırım, ama Calloway Couture'ün kazancı kişisel maliyetinden daha ağır basıyor."

Neredeyse onu yanlış duyduğumu düşüneceğim. Gözlerimde titreşen ve beynimi tırmalayan duyguyu bastırmaya çalışarak bir, iki kez göz kırpyorum. "Hayır," diyorum ona kesin bir dille. "Şirketlerimize borçlu değilsin, Jane. Hayalin bir moda tasarımcısı olmak ya da Cobalt Inc. şirketini ele geçirmek değilse, senin işin kendi tutkularının peşinden gitmek, bizimkileri korumak değil."

Jane bir kez daha sallanıyor, koyu kırmızı kumaş dalgalanıyor. "O zaman niyetimi değiştiriyorum."

Daha iyi. "Şimdi ne oldular?"

Çenesini kaldırıyor ve kahverengi saçları dağınık midillisinden daha da dışarı düşüyor. "En iyi halimle görünmek niyetindeyim."

"Ne amaçla?"

Maria bu ileri geri konuşmalara daha önce de tanık olmuş gibi gülümsüyor. Rose ve ben çocuklarımızı davranışları hakkında düşünmeye zorluyoruz ve onları odalarına göndermektense zihinlerini genişletmeyi tercih ediyorum.

"Amacımız..." Jane'in gözlerinde sinsilik parlıyor ve "Aşk" diyor.

Tam olarak şaşırmadım ama bu kelime omuzlarımı normalden *çok* daha fazla gerdi. "Aşk," diye tekrarlıyorum, cevabının içime işlemesine izin vererek. Çenemin sıkıştığını hissediyorum.

Maria fincanını kapar. "Bir erkekte gözün var mı Jane? Ya da belki bir kız?"

"Kızlara o şekilde ilgi duymuyorum ama beni de dahil ettiğin için minnettarım Maria." Jane kendi kupasını kaldırıyor ve onlar da kendi kupalarını tokuşturuyorlar.

Ryke her zaman kızlarının büyümesini izlemeye hazır olmadığından bahseder ve aramızdaki pek çok konuda olduğu gibi bu konuda da belirli düzeylerde farklılıklarımız var. Çocuklarımın büyüüp nasıl biri olacaklarını görmek *istiyorum*. Oğullarımın ya da kızlarımın başka bir kişi tarafından manipüle edilmesi ya da kendi seçimleri yüzünden incinmesi fikrini aklım almıyor - ben onlar için seçim yapamazken ve yapmazken.

Jane'in kendisinden daha aşağı bulduğum bir çocukla çıkma ihtimali var. Hatta bu kaçınılmaz bile olabilir, özellikle de sırf bir *başkasının ilgisini* çekmek için elbise giymeyi seçiyorsa. Bu bağlamda, tüm çocuklarımın sonsuza kadar genç kalmasını tercih ederim. Daha kötü bir gerçekle karşılaşmaktansa imkansız bir hayal kurmayı tercih ederim. Kontrol edemeyeceğim bir gerçeklik. Gerçekten değiştiremeyeceğim bir gerçek. Sadece beklemek ve izlemek zorundayım.

Aşkı hatırla.

Çocuklarımı kendimin bir uzantısı gibi seviyorum, bu yüzden onların beceriksizliğini görmek benim beceriksizliğimi görmek gibi. Ama sevgide güç de vardır.

Her gün hatırlıyorum.

"Yani aşk uğruna en iyi şekilde görünmek niyetindesin." Koltuğun kol

dayanağına yaslanıyorum. "Aşk belirli bir kişi midir?"

Jane fincanını şöminenin üzerine geri koyar. "Oui." *Evet.*

Maria tahmin ediyor, "Ian Eastwick mi?" Jane'in matematik defterinin arkasına penis çizen çocuk.

Kaslarım gerilmeye başladı. Gözlerim refleks olarak kısılmaya başlıyor. Jane hoşnutsuzluğumu fark edince bir kaşımı daha kaldırıyorum.

"Hayır, Ian Eastwick değil," diyor Jane ve sonra bana gülümsüyor. Sanki çözemeyeceğim bir bilmece kurgulamış gibi.

Bir saniyeden daha kısa bir sürede, biliyorum. "Aşk sensin."

Jane sırtıyor ve hızlıca alkışlıyor. "Aferin." Maria'ya şöyle der: "Kendime duyduğum sevgi nedeniyle en iyi şekilde giyinmek istiyorum. Bir erkek için değil, kendim için." Kollarındaki dökümlü kumaşı yelpazeliyor. "Eğer hiç aşık olmasaydım, gözümü bile kırpmazdım."

Beni en çok bu sonuç şaşırttı. "Peki neden?" diye soruyorum.

"Çünkü ben kardeşlerime duyduğum sevgiyle, size, anneme, kendime duyduğum sevgiyle ve hepinizin bana karşılık olarak verdiği sevgiyle doluyum. Hayatımı aşık olma fikri için acı çekerek geçirmeyeceğim. Apandisite ne kadar ihtiyacım varsa buna da o kadar ihtiyacım yok."

Ne sevecek bir kardeşim ne de sevgi veren bir ebeveynim vardı. Onun yetiştirilme tarzı benimkinin tam tersi. Sevgi onu çevreliyor ve bunu tamamen benimsediğini görüyorum. Sanki sevgi ölçülebilir bir şeymiş ve o da maksimum eşiğine ulaşmış gibi, önemli birinden sevgi görme fikri dışında.

Bir yandan onun bağımsızlığından ve düşünce tarzının onu büyük bir kalp acısından kurtaracak olmasından gurur duyuyorum. Diğer yandan, eğer gelirse aşka açık olmasını umuyorum. Benim hayatıma girdiğinde, onu kabul etmek, tutmak ve karşılık vermek bir mücadeleyleydi.

Jane ben değilim ve onun çok daha iyi biri olabileceğini görüyorum. Sırtışım ciddiyyetten başka bir şey değil. "Mon cur," diye mırıldanıyorum. *Kalbim*.

Jane de aynı duyguları ifade ederek kalbine dokunur. "Seni şaşırttım mı?" diye merak eder.

"Marjinal olarak."

Normalde olduğumdan daha fazla şaşırdığımı bildiği için parlıyor.

"Srprizlerden bahsetmişken." Rose'un topuk seslerini duyduğumda doğruluyorum.

Sert ağaç. Elinde mücevher kutusu, askıda bir giysiyle kemerin altından geçiyor. İçinde iki parıltılı bilezik şeklinde Kobalt Elmaslar olduğunu biliyorum.

Asılı giysi Jane'in ağzını açık bırakır. "Bu da ne?" Sonra gözleri yaşla dolar. "Anne?" Elleri dudaklarına doğru uçar.

Rose'un elinde pastel mavi tl bir etek ve çita baskısı yaratan *binlerce* el dikişli pullu bir kazak var. Diğer elinde ise pastel pembe tokalı, çita desenli kalın topuklu ayakkabıları var.

Rose, Jane için her şeyi yaptı.

"Biliyor muydun?" Jane Maria'ya sorar.

Maria gülümsüyor. "Ne diyebilirim ki? Ben en iyi sır tutucuyum." *Benden daha iyi değil*.

Jane tl eteğe uzanır ve Rose kızımızın gözyaşlarını şefkatli bir elle siler. Rose her iki kıza da sessizce şöyle diyor: "Kişisel tarzınızdan *asla* dn vermeyin. Kendinizden başkası olmayın."

Jane burnunu çeker ve Rose'un ona verdiği topuklara sarılır.

"Yapmayacağım." Fransızca birkaç sevgi sözcüğü fısıldar.

Rose başını bana doğru çevirdi. Bakışlarındaki başarıyı okudum: *İşe*

yaradı.

Öyle olacağını biliyordum.

Dün gece Rose, Jane kırmızı elbiseyi giyerse neler olacağından bahsetti. Bu olayın asla gerçekleşmeyeceğine inandım. Jane her zaman başka bir şey giyerdi. Yatakta, Rose'un orgazmdan çıkmasının üzerinden beş dakika bile geçmeden aklı *şuna* geldi: "Kırmızı halıya giderken yanımda ince bir elbise getireceğim. Onu cinselleştirmeye başlayan o lanet insanları *bıçaklayacağım*."

O on bir yaşında ve ikimiz de medyadaki kadın kavramının medyadaki erkek kavramından çok daha farklı olduğunu biliyoruz. Hepimiz yaşayan, nefes alan kanıtlarız.

"O elbiseyi giymeyecek," diye Rose'a onuncu kez hatırlattım. "Ayrıca size bir kulak burun boğaz uzmanından randevu ayarlayacağım."

Rose ters ters baktı. "Seni *duyabiliyorum*. Sadece seninle aynı şekilde düşünmüyorum."

"Onu başka bir şey giymeye ikna edeceğimi düşünmüyor musun? Ya da en azından *senin* onu ikna edebileceğini?"

Rose ses tonuma sinirlenerek benden uzaklaşmak üzere yan dönmeye başladı. Kolunu kavradım, hâlâ vücudunun üzerinde duruyordu. "Rose."

Dondu *kaldı* ve sonra dirseklerinin *üzerinde* yükseldi. her şey *senin olduğun gibi*. "Benim için domuz kanında yıkanır mısın?" "Evet."

"Onlar için mi?"

"Evet." Hiç tereddüt etmedim.

Kendisine ve bana karşı duyduğu şüphe uçup gitti.

Ailemin güvenliğini ve refahını sağlamak için her şeyi yaparım. Son bir gayretle kızımın o elbiseyle evden çıkmasını fiziksel olarak engellemek de buna dahildi.

Herkesten çok daha iyi olmamın nedeni: Kazanmak için sadece kelimelere ihtiyacım var.

[54]

Mart 2027

Kobalt Malikanesi

Philadelphia

GÜL KOBALT

Ben'in parmak boyası sanat eserleriyle dekore edilmiş yatak odasında fermuarla dolaşıyorum: doğrudan duvarlara el izleri. Ona ColorPalace boyalarını verdik ama kağıt ve tuvalden vazgeçme fikrini vermedik. Bunların hepsi Ben'e ait.

Ona gelecekte duvarlarını değiştirmek isterse, yarattığı özensiz sanat eserinin üzerini boyamak zorunda kalacağını söyledik. Göz *korkutucu*, *uzun saatler* ve yorucu bir *çalışma* gibi kelimeler kullandığımdan emin oldum.

Ben gülümsedi ve "Harika" dedi.

Şimdi aceleyle yatak odasının etrafında dolanıp lanet olası bir *kuş* arıyorum. "Pip- Squeak," diyorum ciddiyetle, "bunu bana yapma, hele de onun doğum günü partisinde." Hareket ettikçe kendimi temizlik yaparken, mavi yastıklarının kabartırken ve masasındaki boya kalemlerini düzenlerken buluyorum.

Yatak odasının ortasında durarak yeniden bir araya geliyorum ve parmağımı kaldırıyorum. "Aynı takımdayız Pip-Squeak. *Gel.*"

Hiçbir şey.

Homurdanıyorum. "Leydi Macbeth, eğer bu kuşu onun doğum günü partisinde yersen, seni öldürürüm." *Bunu düşünme Rose.*

Yanaklarında parlak turuncu lekeler olan gri papağan iki yılı aşkın süredir ailemizde. Bu süre içinde Eliot ve Tom'dan *Adams Ailesi'nin* tema şarkısını söylemeyi öğrendi, Lady Macbeth adında oyuncu bir siyah kediden kurtuldu ve Pazartesi günü beş yaşına basacak olan sahibiyle bağ kurdu.

Winona Çarşamba günü üç yaşına girdiğinden, Ben Cumartesi günü için korsan temalı ortak bir parti yapmayı teklif etti. Büyürken, doğum günümü *biriyle* paylaşma fikrinden çekinirdim. Asla paylaşmak zorunda olmadığım tek gündü.

Ben ortak bir parti konusunda kararlıydı.

Bugün cumartesi.

Çocuklar şimdiden arka bahçemi ve sokağımı çekirge sürüsü gibi istila etti. Bütün sınıfını davet etti. Bitmek bilmeyen konuşmalar ve kargaşa boş evin içinde dolaşıyor. Kimsenin içeri girmesine izin vermiyoruz, işlemek için bile.

Sokakta portatif tuvaletler var.

Çocuklarımın yatak odalarından kaybolan ve eBay'e konulan hiçbir şeyi riske atmıyorum. Ya da *Celebrity Crush*'a satılmak üzere dolaplarında çekilmiş fotoğraflarını. Okul arkadaşları yüksek kaliteli kiralık bir tuvalete işeyebilir. Bazıları bez takıyor, o yüzden onlara sıçabilirler.

"Anne, onu buldun mu...?" Beckett, ucunda bir kuş olmadan kaldırdığım parmağımı fark ederek sözünü kesiyor. Kuş ödülleri sallamayı çoktan denedim. Pip-Squeak'e rüşvet verilemez. Sadakatine saygı duyuyorum.

Ama o nerede?

Kolumu indiriyorum. "Onu bulacağız." Ben demirden bir kaleyim ve dokuz yaşındaki oğlum benim kararsızlığımı görmeyecek. "Odanı kontrol edelim." Kapıya doğru gidiyorum.

"Yaptım bile." Beckett ve Ben'in saçları birbirine benziyor, dalgalı ve birkaç tel daha kıvrıkcık ve insanlar Beckett'in kendi ikizine benzediğinden daha çok benzediklerine inanıyor.

Onları birleştiren şey saçları değil. Beckett kuşu arayan tek kardeş çünkü Pip-Squeak ona düşkün oldu. Charlie'yi savunmadığı sürece, çocuklarım *arasında* en dengeli ve en sakin olanıdır. Kollarını dalgalanan ipek gibi hareket ettirebilir. O kadar zarif dans ediyor ki dokuz yaşında on iki yaşındakiler için derslere başladı.

Ellerin çok sıkı. Daha yumuşak Rose, bale eğitmeni küçük bir kızken beni azarlardı. Kaskatı kesilmiştim. Bükülmezdim.

Beckett dalgalanan bir gölün yüzeyi. Su. Tıpkı babası gibi. "Odana tekrar bakacağız." İçimden bir ses kuşun Orada. Ya öyle ya da Pip-Squeak çoktan öldü.

Beckett peşimden geliyor, "Ağlayacak. Tom dün bir tırtıla bastı ve Ben meşe ağacının yanında ağladı." Kalp tellerim titriyor.

"Yapacağım son şey de olsa bu kuşu *bulacağım*," diyorum büyük bir inançla.

Beckett başını sallıyor, şüphesi azalıyor. İkimiz de onun yatak odasına giriyoruz. Gri ve beyaz yatak takımları, koyu ahşap mobilyalar. Bu koridordaki her odadan (benimki hariç) çok *çok* daha düzenli. Gerçi kitaplarını dördüncü ve beşinci raflara hafifçe eğik bir şekilde yerleştirmesi biraz tuhaf görünüyor.

Gözlerim alev alev yanarken dilimi şaklatıyorum. "Pip-Squeak, tüylü kıcını ortaya çıkar yoksa seni Leydi Macbeth'e servis ederiz."

Beckett ıslık çalar ve yatağının altına bakar. "Sana *mutlu yıllar* öğrettim Ben'e şarkı söylemek için, saklanmak için değil. Nereye gittin?"

Pip-Squeak partiye katılmaya karar verirse diye parmağımı kaldırıyorum ve Beckett'in bazı kitaplarını dik tutarak düzeltiyorum. Ayrıca iki kalemini de bir tutucuya yerleştirdim.

Beckett ayağı kalkarken yine ıslık çalıyor. Ses yarıda kesiliyor ve "Anne!" diye bağılıyor.

Odanın ortasında donup kaldım. Beckett nadiren sesini yükseltir. Kitaplığına koşuyor ve ittiğim romanları titizlikle düzeltiyor. Sonra odayı tarıyor, yerinde olmayan kalemleri görüyor ve masanın ortasına yan yana iki tane koyuyor.

Alev alev yanan gözlerim biraz yumuşadı.

"Neden odama *her* girdiğinde eşyalarım dokunman gerekiyor?" derken bana bakamıyor. Beckett masa sandalyesinin iskeletini tutuyor.

Yıllardır OKB hastası olduğunu biliyoruz. O da biliyor. Charlie biliyor.

"Özür dilerim," dedim ona. *Bunu yaşamak zorunda olduğun için üzgünüm. Benim OKB'm seninkini alt etmeye çalıştığı için üzgünüm.* "Dokunmayacağım."

"Daha önce de böyle demiştin."

"Deniyorum Beckett." Göğsüm sıkışıyor. Bazen bu kadar çok çocukla uğraşmak daha zor oluyor. Jane'in odası *hep* dağınık. Yine Daisy ile yaşıyor olabilirim. Sadece kapısını kapatıp felaketi engellemem gerekiyor.

Her şeyin belli bir şekilde düzenlenmesini severim. Düzenli ve uygun yerlerinde. Gençken her gece tamamlanması iki saat süren banyo ritüellerim vardı. Dişlerimi nasıl fırçaladığım ve ellerimi kaç kez yıkadığım konusunda takıntı *yapmamayı* başarıyorum.

Şimdi onun OKB'sinin de benimki gibi çok daha büyük bir düşman haline gelmesinden endişe ediyorum. Önce yavaş, sonra hızlı ve farkına bile varmadan *saatlerini* takıntı yaparak harcayacak.

"Beckett, eğer başka bir terapi planlamamız gerekirse-"

"Ben iyiyim." Beckett bana bakıyor. "Burası sadece benim odam." Dans etmesini yasaklamamızdan korkuyor.

Bu yüzden şunu söylemeliyim: "Hazırlık okulu boyunca bale dersleri aldığımı hatırlatmama gerek var mı? Bu güzel küçük canavar gibi mükemmeliyetçiliği *besliyor*."

Bale mükemmel teknik, mükemmel form ve mükemmel zamanlamayla ilgilidir. Hem OKB olup hem de balet olabilir. Connor bunun onu daha iyi bir balet yapacağına bile inanıyor ama sağlığı bozulursa pençelerim çıkar.

Ona zarar veren her şeyi yok etmeye çalışacağım. Baleyi bile.

Beckett dimdik durur. "Biliyorum ama söz veriyorum, eskisinden daha kötü değil." Dürüstlüğü gerçekçi geliyor.

"Gremlinim," diyorum daha sessiz bir tonda. Elini uzattım.

Tutuyor, gözleri hüznü. "Bu bir gün daha kolay olacak mı?"

Sıkıyorum. "Evet."

O da geri sıkıyor ve sanki kader konuşmuş gibi Pip-Squeak Beckett'ın omzuna konuyor. Tam kuşu azarlayacaktım ki, mutlu yıllar şarkısını söylemeye başladı. Yanlış çocuğa.

Beckett ve ben bir gülümseme paylaşıyoruz.

Ve elimi tekrar sıktı.

{ 55 }

Temmuz

2027

Disneyland

Kaliforniya

LILY HALE

Üç gruba ayrılmadan önce (her birinde en az bir ebeveyn), tüm çocuklarımıza Disneyland maceramız hakkında sert bir konuşma yaptık.

Rose: "Arkadaşlık sistemini unutmayın. Tek başınıza dolaşmayın."

Hepimiz Charlie'ye doğru baktık.

Daisy: "İyi eğlenceler!"

Ben: "Gadget's Go Coaster'a binmeden önce hamburger yemeyin. Lo bunu destekleyecek." Bunu zor yoldan öğrendim.

Lo: "On yaşındayken ayağına kustu." Bütün çocuklar güldü.
"Yabancılarla konuşmak yok."

Ryke: "Bir şeye ihtiyacınız olursa, yanınızda hangi ebeveyn varsa ona söyleyin."

Connor: "Beyninizi kullanın. Hepinizde var."

Onların güvenliği konusunda o kadar da endişeli değilim. Yanımızda inanılmaz bir koruma ekibimiz var, bazıları Disneyland'e *çok* aşına, bu yüzden Disney World yerine bu parkı tercih ettik. Dikkat çekmemek için gizli tünellerden bile geçiyoruz ama bu her şeyi ortadan kaldırmıyor. Ben sadece

Umarım çocuklarımız da parkın büyüünü Lo ve benim gençliğimizde yaşadığımız gibi yaşayabilirler.

Ama ünlü biri olarak büyümek kesinlikle farklı.

"Aman Tanrım, Xander Hale orada!" diye bağıyor biri. "Lily Calloway!"

"XANDER!"

Splash Mountain önümüzde, dört yaşındaki oğlum bacağıma ölümüne sarılıyor. Saklanıyorum. Çok gürültülü. Sadece isimlerimizi çağıran insanlarla değil, parktaki genel konuşmalarla ve kütük yolculuğu sulu dağdan inerken çıkan heyecanlı ciyaklamalarla da. Splash Mountain için sırada değiliz ama Ryke ve Lo ile birlikte büyük çocukların aşağı inmesini bekliyoruz.

Korumam çok yakınımda durarak insanların yaklaşmasını engelliyor.

"XANDER!!!"

Xander'ı kollarımda kaldırıyorum. Dört yaşında, benim için gerçekten ağır olmaya başladı. Sonra yüzünü omzuma gömüyor ve *onu ı ışık yılları boyunca taşıyabileceğimi* düşünüyorum! *Kollarım çelik gibi. Ben titanyumum.*

Ona daha sıkı sarıldım. "Bir şeyin yok. Ben buradayım." Xander'ı asla belgesel dizisine koymadık. Bu onu daha çok korkuturdu. Ayrıca medyada daha az yer almasını umuyorduk ama *Celebrity Crush* Xander'ın fiziksel görünüşüyle ilgili makaleler yayınlamaya başladı.

[Xander Hale: En Fotojenik Bebek!]

Xander Hale: Geleceğin Modeli Xander Hale'in Dünyanın En Tatlı Bebeği Olmasının 10 Nedeni!!!

Luna bir market kasasında *Celebrity Crush* manşetini gördü ve yanlış olduğunu söyledi. Xander, Thebula 2 gezegeninden.

Önyargılıyım ama onu neden fotojenik olarak nitelendirdiklerini anlayabiliyorum. Yoğun, cesur kehribar rengi gözleri çoğu kişiden daha fazla duygu barındırıyor. Eğer hepimiz Animal Planet'te olsaydık, izleyiciyi ifade gücüyle büyüleyen sevimli bir yavru olurdu.

İstemediği halde büyüleyici olabiliyor ve ben de sihri kaçırmaması için onu rahat ettirmek için elimden geleni yapıyorum. Eliot, Luna, Tom ve Ben'le birlikte ikinci çocuk grubunda olması gerekiyordu ama beni ölümüne kavrayan elini bırakmadı.

Birinin bana bu kadar sıkı sarılmasını bencilce seviyorum. Ben de hemen sarılıyorum ve kollarımdaki ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. *Çelik kollar, benimle kal.*

Xander kayıyor.

SOS!!

Onu düzeltiyorum ve biraz nefes alıyorum. Üzerinde *Star Wars* logosu olan gri atleti göbek deliğine doğru toplanıyor. Onu bir şekilde sol tarafıma çekiyorum ve kot şortunun paçasını aşağı doğru çekiştiriyorum.

Kollarım bu kadar meşgul olmasaydı sırtımı sıvazlayabilirdim.

Xander omzumdan bakınca, bu fırsattan sonuna kadar yararlanıyorum. Etraftan gelen sesler üzerine ona "Aç mısın?" diye soruyorum. Bu sabah kahvaltıda acı verici derecede utangaçtı. Çilekli waffle'ını neredeyse hiç yemedi ve eski bir utangaç çocuk olarak, yemeğimin boşa gitmesine izin verip yine de yemek istemeyi anlayabiliyorum.

Xander başını sallar.

"Ben de." Onu yere bırakıyorum, pısırik kol kaslarım zonkluyor ve teşekkür çılgınlıkları atıyorum. Xander'ın yanına çömelip Ryke'ın sırt çantasını karıştırdım. Bütün atıştırma malzemelerini ön cebe doldurdum. Altın Balık, birkaç parçalanmış Ding Dongs-ah-ha! Peynirli puflardan oluşan plastik torbayı kaptım.

O bir avuç alıyor, sonra ben de alıyorum ve ikimiz birlikte peynirli puf yiyoruz. Kütük yolculuğunda Moffy'yi arıyoruz ve Xander Splash Mountain'a ve atıştırmağına etrafındaki kakofoniden daha fazla dikkat ediyor.

Sadece gülümseyebiliyorum. *Ebeveynlik başarısı.*

"Beni gördünüz mü?!" Moffy sevinçle yanımıza koşuyor, bir eliyle koyu kahverengi saçlarını tarıyor. Geçen hafta on iki yaşına girdi. Hafif ıslak turuncu *The Fourth Degree* tişörtüne odaklanıyorum. Hay aksi. Onu Splash Dağı'ndan inerken kaçırdım.

Ebeveynlik başarısız.

Yarım bir gerçek uydurdum. "Birazcık. Görmek zordu."

"Çok müthişti!" Moffy yolculuğun heyecanını anlatıyor, özellikle de binmek için çok küçük olan Xander'a. Sonunda, Moffy'nin buradaki tek kişi olduğunu anlıyorum - koruması Declan dışında.

"Diğer herkes nerede?"

"Geliyorlar. Daha erken bir tekneye bindik." Küçük kardeşinin boyuna çömeliyor ve Xander onunla bir peynirli puf paylaşıyor. Moffy onu çiğniyor ve "Goofy'nin geçtiğini gördüm, benimle fotoğraf çektirmek ister misin?" diye soruyor.

Xander'ın bakışları düşer ve başını sallar.

"Peki ya bir imza?" Moffy merak ediyor, kardeşinin fotoğraflardan ne kadar hoşlanmadığını biliyor. Hatta grup fotoğraflarında büyük kardeşlerinin arkasına saklanmanın yollarını bulur.

Xander tereddüt ediyor, emin değil. Atıştırmağıları çıkardığımdan beri bana yapışmadı, yani bu iyi bir gelişme.

"Hadi Summers," diyor Moffy rahat bir gülümsemeyle. "O imza defterini doldurmalısın. Ben'de senden daha çok varsa ne olacak? Sen

bunun olmasına izin veremeyiz."

Summers.

Moffy ona her böyle seslendiğinde göğsüm sevgiyle kabarıyor. Adaşı Alexander Summers olduğu için Xander'la bu lakabı kullanan tek kişi o.

Duygulu kehribar gözleri Moffy'ye dikiliyor. "Benimle kalacak mısın?" "Ben senin yardımcınım Summers. Seni hayatta bırakmam."

Moffy elini uzatıyor.

Xander onu tutar ve ikisi birlikte ayağa kalkarlar.

"Onu yalnız götürebilir miyim?" Moffy bana sordu. "Yani Declan ve Xander'ın korumasıyla. Ama..." *Benimle değil.* Gelen bir ok kalbimi delip geçmeden önce, nereye gidersem gideyim dikkat çektiğimi kendime hatırlatıyorum. Bensiz kalabalıktan daha kolay kaçacak ve Moffy'nin küçük kardeşiyle takılmak istemesi hoşuma gidiyor.

Tereddüt ederek, çişim gelmiş gibi bir ayağımdan diğerine sallanıyorum. Moffy on iki yaşında olabilir ama Xander sadece dört yaşında. Ya bir şey olursa? Bu Lo ve benim birlikte vermemiz gereken bir karar gibi görünüyor.

"Belki de beklemelisin..." Uzakta Lo'yu, büyük çocukları ve Ryke'ı görüyorum, hepsi sürüşten biraz ıslanmış. Muhtemelen bugün on birinci kez, hızlıca kafaları sayıyorum.

Sullivan.

Beckett.

Jane.

Charlie nerede?

Boynumu eğiyorum. Yanlara doğru eğildim. Nabzım hızlanmaya başlıyor ve o anda hem Ryke hem de Lo çılgınca etraflarını taramaya başlıyorlar.

Charlie'nin grupla olmadığını fark etmek.

"Charlie?!" Ryke bağılıyor ve dikkatleri üzerimize çekiyor.

Dokuz yaşındaki çocuğun bir bankın ya da Mickey şeklindeki balon kümesinin arkasından çıkmasını bekliyorum. Hiçbir şey olmuyor. Bize doğrultulmuş telefonlar görüyorum. İnsanların isimlerimizi söylediğini duyuyorum ama en büyük Cobalt çocuğunu göremiyorum.

Xander, Moffy'nin bacaklarının arkasına saklanır.

Korumam kulaklığıyla filoyla bağlantı kuruyor. "Biri eksik."

Biri eksik.

Kız kardeşimin çocuğunu kaybettik.

{ 56 }

Temmuz

2027

Disneyland

Kaliforniya

LOREN HALE

Telefonumu kulağıma dayamış, parkın ofislerinin ortasında duruyorum. Ryke ve Lily arka odada park koordinatörleriyle konuşurken, ön tarafta Jane, Sullivan, Beckett, Moffy ve Xander duvar kenarındaki plastik sandalyelerde oturuyorlar.

"Çekip gitti," diyorum, lanet telefonda neredeyse histerik bir halde. "Hangi cehennemde olabileceğini bilmiyorum Connor. Aradığımızda cevap vermiyor."

Bu Charlie Keating Cobalt'ın gruptan ilk ayrılışı değil ama lanet olası Disneyland'da ilk kez oluyor. Biz gelmeden önce ailesiyle yaptığı uzun konuşmaya kulak misafiri oldum ve genel özeti lanet olası grupta kalmasıydı.

Elimi boynumda gezdiriyorum. Charlie'ye bir şey olursa bu benim suçum olacak. Tek istediği otelde dinlenmekken onu Splash Mountain'a binmeye ikna eden bendim.

"Lo, sakın ol," diyor Connor, sesi sakın.

Yüzüm keskinleşiyor. "Ciddi misin sen? *Bana* sakinleşmemi mi söylüyorsun?"

"Şu anda ne kadar sakınsın?"

"Çünkü oğlumu tanıyor ve anlıyorum. Büyük olasılıkla yolculuğu anlamsız buldu ve son dakikada kaçmış olabilir. Ya otelde ya da sizi bulacaktır."

Beni bulacak mı? "O dokuz yaşında Connor." Kesik kesik nefes veriyorum. "Akıllı olanın sen olman gerekiyordu."

"Yaşının bir anlamı yok ve akıllı olan benim, yani benim fikrim daha ağır basıyor." Başka birine fısıldıyor, sesler boğuklaşıyor ve sonra tekrar bizim çağrımıza odaklanıyor. "Lo?"

"Hâlâ burada," diye çıkışıyorum. "Rose otele mi gidiyor?"

"Evet. Seni bulursa beni ara." Sanki o beni bulmadan benim Charlie'yi bulmamın *imkânı yokmuş* gibi söylüyor bunu. Mantiğini kavradıktan sonra artık itiraz etmiyorum. Charlie zeki, belki babasının bir tık altında ve o çocuğu tanıyan biri varsa o da Connor Cobalt'tır.

"Onu mu arıyorsun?" Ben soruyorum.

"Korumalarım güvenlikle birlikte çalışıyor ve ben de telefonunun izini sürmeye çalışıyorum." Garrison burada olsaydı daha kolay olurdu. Elektronikler arası iyidir ama bir ay boyunca Willow ve kızlarıyla birlikte Londra'ya gitti. "Ama panik yapmamayı seçiyorum."

"Rose aynı felsefeyi taşıyor." Lily ablasının telefonda Zeyna: Savaşçı Prenses'e dönüştüğünü, *taburlar, savaş, kılıçlar* ve *ölüm* gibi şeyler söylediğini anlattı.

"Sen de öyle," diyor Connor kolayca. "Ryke da öyle. Sanırım bunun için bir isim var." Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

Öfkeli Üçlü.

Lanet olası isim bu.

Derin bir nefes alıyorum, omuzlarım gevşiyor. Connor içimdeki alarmı hafifletiyor. Her zaman rahatsız edici durumları sadece sesi ve birkaç kelimeyle daha rahat hale getirebilmiştir. Onsuz hayatlarımız çok daha zor olurdu.

Telefonu kapattıktan sonra olanları düşündüm. Çocuklar liseye giderken, onlar üniversiteye giderken yanlarında olmadığımız geleceği düşünüyorum. Bunu düşündüm ve büyük çocukların sırasına doğru fırladım.

Sulli ve Beckett halının üzerinde oturmuş, hızlı adımlarla yan yana mekik çekiyorlar. Kimse saymıyor. Birbirleriyle yarışmıyorlar. Bu dokuz yaşındaki çılgınlar yüzme ve bale eğitiminin *eğlenceli* olduğunu düşünüyorlar. Ve biz *Disneyland'deyiz*.

Sanki başka bir gezegenden gelmişler gibi yüzüm buruşuyor. Yorum bile yapamıyorum çünkü hepsini daha önce gördüm. Rastgele saatlerde ve rastgele yerlerde şınav, barfiks, mekik... Bunu kendi kardeşimden de gördüm.

Bu farklı bir insan türü. Ben değilim.

Jane eline bir tic-tac-toe tahtası çizdi ve Moffy ve Xander ile oynuyor, ama büyük oğlum yaklaşan varlığımı fark ediyor, yüz hatları bir bıçak gibi tırtıklı. Mavi sihirli kalemi indiriyor, gergin ya da korkmuş değil. Moffy'yi korkutmaya çalışmıyorum.

Sulli ve Beckett yemeğin ortasında durdular, gözlerini bana diktiler. "Siz dördünüz." Hepsine işaret ediyorum.

"Biz beş kişiyiz baba," diyor Moffy soğukkanlılıkla, gülümseyerek. Küçük kardeşi elinde bir torba peynirli pufla onun dizine tünemiş.

"Xander bu konuşmanın bir parçası değil." En küçük oğlum bana bakıyor, *saf* masumiyet taşıyan yansıtıcı kehribar gözleri, turuncu peynir tozu ile lekelenmiş gri *Star Wars* tankı. "Sen mükemmel bir Disneylander oldun, Xander." *Disneylander* kelimesini kullanıyorum çünkü Lil'in kullandığını duydum ve bana onu hatırlatıyor.

Xander bu iltifat karşısında gülümsemeye başlar.

Moffy kaşlarını çatıyor. "Yani bu yanlış bir şey yaptığımız anlamına mı geliyor?"

Jane elini kaldırıyor ama ben daha ona odaklanmadan o konuşuyor. "Loren Amca," her Kobalt çocuğu gibi tam adımı söylüyor. "Kardeşimin kişiliği yüzünden cezalandırılmamayı öneriyorum."

Moffy başını sallayarak onaylar. "*Charlie*'ye göz kulak olamayız. Denedim baba ama bu mümkün değil."

Nedenini sorma şansım hiç olmadı.

Beckett yerden konuşuyor, bir dizini bükerek dik oturuyor. "Charlie onu grupta tutmamızı istemiyor."

Moffy ekliyor, "Kendi işini yapmak istiyor."

İsa Mesih. "Hepiniz birbirinize göz kulak olmalısınız. Bu sadece gideceğiniz kaotik yerlerin başlangıcı. Charlie'nin kendi başına gitmeyi sevdiğini anlıyorum ama dördünüzün iletişim halinde kalması gerekiyor. En *azından* nereye gidebileceği hakkında bilgi alın. Eğer bize söylemeyecekse, hepinize söylemeli." Beckett'a bakıyorum, gördüğüm tek uysal sarı-yeşil gözler.

Başını sallıyor, koyu kahverengi saçları da onunla birlikte sallanıyor. Yüz ifadesi "*Üzgünüm ama haklı değilsin*" diyor. "Yalnız olmanın tüm amacı takip edilmemek ve bulunmamak. Ve eğer bana söyleseydi, sana ilk söyleyen ben olurum, tam da bu yüzden bana söylemezdi."

Connor telefonda bununla ilgili bir şeyler söyledi. Beckett da Charlie'nin güvenliği konusunda hepimiz kadar endişeli. Belki daha da fazla.

Sulli, Beckett'ın koluna dirsek atarak "Sınav tekrarı mı?" diye sorar.

Beckett hızla başını sallar ve titizlikle sınav çekerek yer değiştirirler. Tekrar yükselmeden önce zemine kadar alçalır.

Jane ellerini bacaklarına atıyor, saçları midillisinden dökülüyor. "Belki de Matterhorn'u kontrol etmeliyiz. O yolculuktan bahsettiğini duydum."

Moffy'nin gün bitmeden Matterhorn'a binmek istediğini söylediğini de hatırlıyorum. Connor olmayabilirim, hatta kardeşim gibi zeki de *olmayabilirim* ama aptal değilim. Kardeşinin gerçekten orada olduğunu düşünmüyor. Yoksa Charlie kaybolduğu andan itibaren Matterhorn'dan bahsederdi.

Jane ayağa kalkıyor.

On iki yaşındaki çocuğa soğuk bir bakış fırlattım.

Yavaşça koltuğuna geri döner. "Bizi bulacak. Bundan eminim," diyor Jane kendinden emin bir şekilde. "Bu arada başka bir şey yapamaz mıyız?"

"Haklısın. Hadi gidelim. Birkaç bineğe bineriz, kardeşin milyonlarca insanın *onu tanıdığı* bir lunaparkta *kaybolmamış gibi* davranırsın, ama o tek bir Allah'ın kulunu bile tanımaz. Yanında pamuk şeker ister misin?"

Jane'in omuzları çöküyor ve Moffy de beni anlıyormuş gibi başını sallıyor. Diğer herkes gibi olduklarını düşünmelerini istemiyorum. Çünkü öyle değiller.

Asla da olmayacaklar. Kendilerine kolayca zarar verebilecek insanlar olduğunu unuttukları anda - onlar farkında olmadan savunmasız bir şekilde dururken onları düşünen - işte o zaman her şey boka saracak.

"Şu ana kadar bu odadan çıkmıyoruz..." Kapı açıldığında sözümü kesiyorum.

Sulli yavaşça düşen ağzıyla, "Bu da ne böyle?" diye mırıldandı. Bu, kardeşimin söylediğini *hiç* duymadığım yeni bir şey ama doğru.

İçeri temiz giyimli, iyi giyimli dokuz yaşında bir çocuk giriyor, gözleri gece gibi siyah güneş gözlüklerinin ardında saklı ve gözlüklerini kahverengi saçlarına doğru kaldırdığında etrafını rahatça inceliyor. Sanki tüm bunları bekliyormuş gibi.

"Partiyi kaçırdım mı?" Bir hediyelik eşya çantasını kaldırıyor. "Hediyeler getirdim." Charlie gözlerimdeki buzla karşılaşılıyor. Hiç etkilenmeden, sanki anlamıyormuşum gibi, "Şakaydı. Aslında bir parti olacağını düşünmemiştim."

Kendimi *kötü* bir şey söylemekten alıkoymak için iyi şeyleri düşünüyorum.

O güvende.

Bizi buldu.

Connor haklıydı.

Bu benim çocuğum değil. Ona ders vermek, dinlemeyeceği bir konuşma yapmak ya da onu cezalandırmak zorunda değilim. Bu kral ve kraliçenin işi. Bu yüzden Charlie'ye elimle işaret ettim. "Ailenin kim olduğunu unutmuş olmalısın, tabii sadece cenazeni görmek istemediysen."

Charlie, Jane'in yanına otururken, "Benim mecazi cenazem," diye düşünüyor. "Benim için ağlar mısın Loren Amca? Ben kendim için ağlardım." Konuşma tarzından, akıcı, ipek gibi ama mizah *dolu* sesinden diğer çocuklar gülüyor.

Gerginim.

Moffy eline bir X işareti çizerken Jane, "Senin için ağlardım, Charlie," diyor.

Charlie ayağını başka bir sandalyeye vurup uzanıyor ve Rose'un ortadan kaybolduğu andan itibaren ne kadar gergin olduğuna dair en ufak bir *fikri*

bile yok.

Lily onun nereye gittiği konusunda kendini ne kadar suçlu hissediyordu?

Charlie güneş gözlüklerini indirip hediye çantasını karıştırırken ben kollarımı kavuşturuyorum. "Senin için."

Mickey Mouse şapkasını çıkarıp en küçük oğluma doğru uzanana kadar kiminle konuştuğundan emin değilim.

Xander arkaya dikilmiş.

Bir şeyi yutuyorum, belki de öfkemi.

Dört yaşındaki çocuğum şapkayı kavırıyor, hediye karşısında dudakları kalkıyor. Moffy küçük kardeşinin fare kulaklarını takmasına yardım ediyor, şapka kahverengi saçlarını düzleştiriyor.

Connor Cobalt'tan gelse samimiyetini sorgulayabilirdim - belli ki başka amaçları var. Bizi yatıştırmak, sinirlerimizi yatıştırmak, ama *Charlie'nin* niyetinin bu olmadığından neredeyse eminim.

Karşıdan karşıya geçmeden önce Winona'nın elini tuttuğunu gördüm.

Moffy'nin kaykayını denemeden önce Xander'ın dizliklerini sabitlemesine yardım ettiğini gördüm.

Karşılığında bir şey alma beklentisi olmadan nazik davranıyor.

Kızgın kalsak da, ondan nefret etsek de umurunda değil.

Test ediyorum. "Bir özür duyacak mıyım?" Sertçe soruyorum. Özür dilemesini istemek benim için ikiyüzlülük olurdu. Büyürken bok gibi dağıttığım *özürlere* ihtiyacım yok.

Charlie bir an düşündükten sonra, "'Ben olduğum gibi varım, bu yeterli,' dedi."

Kafam karıştı ve Beckett "Walt Whitman'dan alıntı *yaptı*" dedi.

Başım zonkluyor. Avucumun içini şakağıma bastırıyorum. Sonra neler olabileceğini düşünüyorum. Tekrar tekrar. Nasıl gittiğini. Nasıl benim sorumluluğumda olduğunu. Oda sessizleşiyor, çenem sıkılıyor, kehribar gözlerim kamaşıyor.

Moffy elleriyle küçük kardeşinin kulaklarını kapatıyor ve sonra Charlie'ye doğru fısıldıyor, "Dostum, boku yedin." Tüm çocuklarımız küfür duyuyor ama okulda söylememeleri gerektiğini biliyorlar ve ben de bunu anlıyorum. Ben yanlarında değilim, benim haberim olmadan beşinci sınıfta *şunu sikeyim, bunu sikeyim* diyor olabilirler.

Ancak Dalton İlkokulu'nda küfür ettiği için başı derde giren tek kişi Sulli'dir, bu yüzden diğerleri bunu saklamak için daha iyi bir zaman geçirirler - ya da sadece küfür etmezler.

Moffy ayrıca kardeşleri için hoşgörölü *küfür etmeme* kuralını pekiştirmeyi seviyor, bu yüzden küçük kardeşine "kulak tıkadı". Bunu Lily'den öğrenmiş.

Charlie güneş gözlüklerini çıkarmıyor ama yüzü bana doğru dönük.

O senin sorumluluğundaydı. Biliyorum.

Rose'un oğluna bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. "Charlie."

İsmi dudaklarımda lanet bir küfür gibi tınıyor. Bir nefes veriyorum

Sıkı bir nefes alıp ağırlığımı diğer ayağıma verdim. *Dokuz yaşında.*

Connor bunun anlamsız olduğunu söyleyebilir ama benim için *bir anlamı var*. Otorite konumundayım ve onu küçük hissettirmek istemiyorum ama ona benim kadar uzunmuş gibi davranamam.

Berbat etti.

"Benim gibi olma," diyorum sertçe.

Bu onu şaşırtmış olmalı çünkü oturuyor. "Senin gibi nasıldım?"

"Kendi hayatını umursamamak." "Yaşamak ya da ölmek umurunda olmamalı, çünkü seni incitecek insanlar var. Seni asla gitmek istemeyeceğin yerlere çekmek isteyenler var."

"Ben bundan daha zekiyim, Loren Amca."

Yüzüm buruşuyor. Ne kadar zeki olduğu önemli değil. O dokuz yaşında bir çocuk ve bu gerçek büyüyene kadar değişmeyecek. "Demek iki, üç erkeği alt edebiliyorsun? Belki kadınları bile. Hepsi senden büyük. Neyle?"

"Benim sözlerim."

"Ağzınızı tıkıyorlar, gözlerinizi bağlıyorlar, sonra ne oluyor?" Çocuklar ürkütücü bir şekilde sessizler, ama ben onların gerçekliğini gizlemiyorum. Büyüyorlar. Dünyayla çok hızlı *tanışıyorlar*. Charlie'ye başımı salladım. "*Ben bundan daha zekiyim*. Bunu elleri seninkinden büyük olan herkese söyle. Seni tuttuklarında. Bakalım umurlarında olacak mı?"

Charlie kaskatı kesilir, başını bir kez, sonra iki kez sallar. Gözlerini tavana diker. "Mantıksız insanlardan nefret ederim."

Ama varlar. Peki onlarla kaç kez karşılaştık?

Tanrım. Üzerlerine boşalttığım devasa çimento blokunu hissederek bir nefes daha alıyorum. *Disneyland*. Disneyland'deyiz. Partiye bilinen bir kötü adam getirirsen böyle olur.

Şaka yapıyorum.

Ben kötü adam değilim, ama jenerik için aşırı mutlu bir tema şarkısını unutan türden bir kahramanım. O kadar tatlı olamayacak kadar acıyım.

* * *

Lily'yi sırtıma alarak Star Tours 3-D hareket simülatöründen çıkardım, ağabeyim ve daha büyük çocuklar önden atlayarak atraksiyon hakkında konuşuyorlardı. Charlie'yi ailesinin yanına bıraktık ve Xander usulca bir süre Ben ve Luna ile kalıp kalamayacağını sordu.

Onu bıraktıktan sonra Lil dünyanın en büyüğü yerinde mahzun mahzun baktı. Ona sahilime vuran sırsıklam bir denizanası olduğunu söyledim.

"Sen de pek mutlu değilsin," dedi ve kaşlarımın çatıldığı alnımı dürttü.

"Beni çoktan unuttun mu aşkım? Bu benim normal yüzüm."

Bakışlarımla işaret ettim ve sonra ona kuru bir yarım gülümseme verdim.

Lily dudaklarına baktı. "Ben... unutmadım."

Sonra kulağının dibine fısıldadım: "Sen ve benim, mutluluğun nasıl bir his olduğunu bildiğimizi unuttun mu?" Yeşil gözleri *yılların* zaferleriyle doldu.

Paylaştığımız zaferler. Aştığımız engeller.

Yani Disneyland'de birkaç saatliğine en küçük çocuklarımızla birlikte değiliz. Dünyamızdaki en kötü şey olmaya yakın bile değil.

Lily kararlı bir şekilde başını salladı.

Şimdi *Star Wars* simülatöründen birlikte çıkıyoruz, Lily sırtında ve bildiğimiz ve sevdiğimiz tema şarkısını söylüyoruz. Bir saniye bile geçmeden Moffy ve Jane de katılıyor. Jane yumruğunu kılıç gibi havaya kaldırıyor.

Beckett ve Sulli koridorda ilgisiz bir şekilde konuşuyorlar. Bazı insanlar hızla fotoğraflarını çekiyor ama dikkat etmiyorlar. Ben de dikkat etmemeye çalışıyorum.

"Duuh duuh da da da" diye şarkı söylüyoruz.

Lily'nin sesi o kadar bozuk ki, yanındaki Ryke migreni tutmuş gibi başını sallayıp duruyor.

"Hey," diye bağırdım şarkımızın ortasında. "Benim 'puf'uma laf atma." "Ben bir şey demedim."

Moffy'nin kahkahası ve gülümsemesi yavaş yavaş azalıyor, bakışları sorgulayıcı bir şekilde bana, annesine ve Ryke'a yöneliyor. Sadece ağabeyimle dalga geçiyorum ama oğlumun gözlerindeki ifade kalbimi durduruyor.

Sessiz.

Günün geri kalanında. Jane ne olduğunu sorduğunda, sadece başını sallıyor. Lily ve ben, henüz açılması için ona baskı yapmıyoruz.

Lily tırnaklarını yataklara kadar ısıırıyor ama bana "Ne gelirse gelsin katlanmalıyız" diyen de o. Sadece biraz kızardı. "Gelmek gibi değil, *gelmek*. Normal türden bir geliş."

Neredeyse gülümseyeceğim, ama midem asla düğümlenmiyor. Akşam yemeğine kadar değil. Otelden oda servisi sipariş edene kadar değil, böylece herkes kameralar ve dev kalabalıklar korkusu olmadan rahatlayabilir, rahatlayabilir. Herkes hamburger ve patates kızartmasıyla Cobalt'ın süitinde toplanana kadar değil - Moffy o ana kadar sürüden ayrılmıyor.

Şaşkın bir şekilde kapıyı açıyor, neredeyse trans halinde. Uzaktan takip ediyorum. Lily, Ryke, Connor, Rose ve Daisy onunla birlikte otelin koridoruna çıktığını görüyorlar. Kapıyı kapattığımda Moffy yarı yolda durmuş, *otomat* bölümüne giden kemerli çerçeveyi tutuyordu.

Eli gözlerine değiyor. Ve oğlumun ağladığını biliyorum.

Otomat bölgesinin içinde kayboluyor ve ben de köşeyi dönerek onu takip ediyorum. Boğazıma taş oturdu. Moffy buzun yanına yığılmıştı ve Fizzle

Makineler. Başını kaldırır ve kızarmış yüzü paramparça olur, daha çok ağlar. Gırtlaktan gelen hıçkırıklar vücudunu öne doğru çekiyor.

O daha ayağa kalkmaya çalışmadan ben hemen yanına oturuyorum.

Yüzünü silmeye çalışıyor ama sadece avuçlarının içine hıçkırıyor, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış.

Çocuğuma sıkıca sarılıyorum. Daha 12 yaşında.

Daha on iki yaşında ama yirmi iki yaşındaymış gibi davranmaya çalışıyor. Onu çok şeye dahil ediyoruz. Ryke, Connor ve ben yemeğe çıktığımızda Maximoff'u da davet ediyoruz. Kendini büyük hissetmeyi seviyor. Yetişkinlerden biriymiş gibi ama değil.

Bu garip bir denge çünkü onun çocuk kalmasına ihtiyacım var. O bunu hak ediyor.

Ama evren *Maximoff Hale'e artık büyümen gerektiğini* söylüyor olabilir.

Oğlumu konuşması için zorlamıyorum. Ona sadece "Ağlayabilirsin, Mof. Her ne olursa olsun, ağlayabilirsin."

Moffy kısa nefesler alıyor ve arkasına yaslanıyor, başı siyah ve altın rengi Fizzle makinesine çarpıyor. Sessiz gözyaşları yanaklarında iz bırakıyor. Kolum omuzlarına dayanıyor ve sanki gitmemi istemiyormuş gibi ellerimden birini sıkıca tutuyor.

Lily, büyük oğlumuzun her geçen gün bana daha çok benzediğini düşünüyor. Ama keskin çenesinde kötü niyet yok. Hançer gibi bakışlarında kin yok. Benim özelliklerimi taşıyor ama ruhu temiz.

Moffy tavana bakıyor, gözlerini her kırpışında gözyaşları akıyor.

Gözlerim yanıyor ve o taşı yutuyorum. Genelde bana açılması bu kadar uzun sürmez. Neredeyse her konuda rahatça konuşabiliyor. Moffy'yi pek bir şey korkutmaz.

Asansörün sesini ve ebeveynleri onları azarlarken birkaç çocuğun kavga ettiğini duyuyoruz. Kapıları kapanıyor ve koridor tekrar sessizleşiyor.

Oğluma bakıyorum. "Dinleyebilirim," diye fısıldıyorum.

Daha fazla sessiz gözyaşı dökülür. Sonra titrek bir sesle, "Sana bir şey sormam gerek" dedi. Sesi çatlıyor ama gözlerimin içine bakacak cesareti topluyor.

Çoğu insan bana bir saniyeden fazla bakamazken o bakışlarımı tutuyor, yüzü kırık. Acı çekiyor.

"Ben senin oğlun muyum yoksa Ryke Amca'nın mı?" diye soruyor. Ağzımı açıyorum ama o yine hızlı hızlı konuşuyor. "*Mecazi* anlamda söylemiyorum. Biyolojik olarak demek istiyorum."

"Biyolojik olarak, metaforik olarak, ruhsal olarak, hangi yöne çevirirsen çevir," diyorum ona, sesim net, gururlu ve hiç bitmeyen bir sevgiyle dolu, "sen *benimsin*." Elimi omzundan çekip göğsüme dokunuyorum. "Sen *benim* oğlumsun. İnternette ne okudun bilmiyorum ama hepsi saçmalık. Annen ve Ryke amcan hiç birlikte olmadılar."

Gençken onu bundan koruyabileceğimi düşünürdüm. Hiç şüphe duymamasını diledim. Büyüdükçe, bunun geleceğini biliyordum. Geleceğini *biliyordum*, bu yüzden yıllar önce olduğu gibi acı vermiyor. Sadece on altı, on yedi yaşındayken bu söylentilerle karşılaşmasını umuyordum.

On iki değil.

Moffy sanki onda *beni* bulmaya çalışıyormuş gibi yüz hatlarımı inceliyor. "Tıpkı sana benziyorum, dostum."

"Saç rengimiz değil."

"Büyükbabanın siyah saçlarına sahipsin. Ne olmuş yani?" Omuz silkiyorum, omuzlarım gergin. "Ryke'ın saç rengi mi? Ne olmuş yani

Moffy, sen hâlâ *benimsin*." Elimle işaret ediyorum.

Ondan bana. Benden ona. "Sen *benim* oğlumsun ve seni seviyorum."

Çenesi titriyor ve onu göğsüme sarıyorum. Omzumda ağlıyor. Acıttığını biliyorum. İnsanlar gerçeklerden şüphe ediyor. Bunu ben de hissettim.

İnsanlar babamın beni taciz ettiğini iddia ettiğinde. Bu acı beni tekrar kötüleşmeye itti.

Ve belki de bunu ertelemek bizim hatamız. Connor ve Rose uzun zamandır çocuklara geçmişimizi anlatmamız için hepimize söz verdiler. Lily'nin seks bağımlılığı. Yanlış söylentiler. En fazla alkol bağımlılığından bahsettik ama geri kalanı için *bekleyelim deyip durduk.*

Daha çok gençler.

Belki de Connor ve Rose haklıydı. Belki de hiçbir zaman mükemmel bir zaman yoktur. Belki de çocuklarla yetişkin sorunlarını ne zaman yüzeye çıkaracağımızı bilmediğimiz için kendimizi suçlamamalıyız. Çok mu erken? Çok mu geç? Bunun için bilinen bir takvim yok.

Biz sadece elimizden geleni, yapabildiğimizin en iyisini, yapabildiğimiz zaman yapıyoruz. Ve bunun yeterli olduğunu umuyoruz.

Moffy gözyaşlarının bir kısmını kuruluyor ve başını bana doğru kaldırıyor, ellerim omuzlarında. Bana tekrar ihtiyaç duyarsa onu göğsüme çekmeye hazırım.

Yakındaki buz makinesi inleyerek sessizliği bozuyor.

"Söylentileri nereden duydun?" Sessizce sordum.

"Bir Tumblr sitesi." Yüzü buruşuyor, yüzünü buruşturuyor ama ağlamayı bıraktı. "Beni seninle ve onunla karşılaştırıyorlar."

Fotoğrafları görmedim ama Moffy'nin kardeşimle benim yan yana oturduğumuza eminim. Bakışlarım oturduğumuz küçük otomat alanında geziniyor ama aklım başka bir yerde. "Tumblr'da olmamalısın."

Ebeveyn kontrolünde ünlülerin dedikodu sitelerini engelledik. Tıpkı Tumblr ve Twitter gibi. Böylece çocuklarımızın onlar hakkında söylenenleri görmesini engelleyebiliyoruz.

Akıl sağlıklarını koruyun.

Moffy daha büyük ve bu şeylere diğer çocuklarımızdan daha fazla erişimi var.

-Ama Tumblr *değil*. Boğazı düğümleniyor. "Okulda bir çocuk bana gösterdi." Gerildim. "Bir arkadaş mı?"

"Pek sayılmaz." Moffy duraksıyor. "Yani... O zamana kadar iyi olduğunu düşünüyordum ama o da diğerleri gibi." Son notu duyuyorum.

Güvenilmez.

Moffy bir saniyeliğine saçlarımı inceliyor. Kaslarım geriliyor ve yanıyor. Rengine mi dikkat ediyor? Onunkiyle nasıl uyuşmadığına mı? Sonra kendi saçına dokunuyor, neredeyse benimkiyle aynı kesim. Yanlardan biraz daha kısa. Tepesi daha uzun.

Göğsü çöktü. "Onun gibi giyinmeme nasıl izin verirsin?"

Kafam karıştı. "Ne?" Sesim keskin.

"Çocukken hep Ryke Amca gibi giyinirdim. Tam senin önünde... Bunu *sana* ben yaptım..."

"Hayır, dostum." Başımı hararetle sallıyorum. "Beni incitmedin. Kardeşimi *seviyorum*. Amcana hayran olmanı seviyorum. Tanrı aşkına, *ben de* ona hayranım. O lanet olası bir süper kahraman."

"Sen lanet olası bir süper kahramansın," diyor Moffy sert bir şekilde.

Gözlerim yaşardı. "Moffy, amcan, kardeşim..." Sözlerimde boğuluyorum. Ryke'dan nefret etmesini istemiyorum. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Tersine döneceğini düşünmüştüm. Benden nefret edeceğini, şüphe duyacağını düşünmüştüm. Bunun yerine, bana her şeyin ötesinde inanıyor.

"Sürekli güneş kremi sürersem sana daha mı çok benzeyeceğim?"

Evet. Bunu söyleyemem.

Planı gözlerinde çalkalanmaya başladı. Ryke kadar bronz olmadığını biliyorum çünkü onun gibi dışarıda saatler geçirmiyorum. Bu fikirlerin oğlumun gözlerinde hararetle gezindiğini görüyorum.

Güneş kremi sürebilirim.

Saçımı açık kahverengiye boyayabilirim.

"Yapma, Moffy."

"Ona benzemek istemiyorum!" diye bağıyor, kalbi parçalanıyormuş gibi gömleğini kavıyor.

"Diğer insanlar yüzünden mi? Seni boğmalarına izin verme. Seni değiştirmelerine izin verme, Mof. İnsanlar bir şeyler söylüyor diye Luna'nın kim olduğunu değiştirmesini ister miydin?"

Unutulmaz bir şekilde hareketsiz ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. Başını sallıyor, gözleri bana doğru kayıyor.

Tekrar omzuna sarıldım. "Bir şeyi bilmeni istiyorum."

Moffy ağır ağır nefes alıyor ama *devam et der* gibi başını sallıyor.

Oğluma dedim ki, "Kardeşim hayatımı kurtardı. O olmasaydı ayık olamazdım. Burada bile olmayabilirdim. Annen de burada olmayabilirdi. Sana sahip olamazdık. Daha iyi bir insan olmama yardım etti."

Moffy her hecede, her kelimedede rahatlıyor, hepimizin sevdiği kişiyi kötülememek için büyük çaba sarf ediyor. Eğer bir şeyden nefret etmesi gerekiyorsa, medyadan ve onun bize yapmaya çalıştıklarından nefret etmelidir. Sırtını Fizzle makinesine yaslıyor.

Ben de onun yanına gidiyorum, kollarımız birbirine değiyor. "Biliyor musun, ben bir süper kahraman olabilirim ama hiç şüphe yok ki Ryke Meadows da öyle. Ve

Cennet ve cehennemde yanımda duruyor."

Moffy daha yaşlı görünüyor. Şu anda. Hayat onu yaşlandırdı ve başını bana çevirdi, çoğu insanı alabora edecek bu bilgiyle daha barışıktı. Beni ezebilirdi.

On bir yaşına bastığı günü hatırlıyorum. Harry Potter sınavına girmiş ve bir büyücülük evine ayrılmıştı.

Maximoff Hale bir Hufflepuff.

Ve o çok güçlü.

Söylenmemiş bir sorunun havada dalgalandığını hissedebiliyorum. "Bir sorunuz daha var." Sormuyorum. Başını sallıyor ama o konuşmadan ben, "Annenin seks bağımlısı olup olmadığını bilmek istiyorsun. Bu da bir yalan mı?"

Kaşları çatılır. "Öyle mi?" diye merak ediyor. Sanırım gerçeği internetten ya da diğer insanlardan öğrenemeyeceğini anlıyor. Gerçek hikaye sadece bizde var ve çoğu *We Are Calloway*'de belgeleniyor. Çocukların hiçbirinin izlemesine izin vermediğimiz bir program. "Okuldaki bazı insanlar... bundan bahsettiler. Annemi üzmemek istemedim ve belki de başka bir söylentidir diye düşündüm."

Ona alkolizm geçmişimden bahsettiğimde on yaşındaydı. Bağımlılığı, bağımlılığı, içkiyi kötüye kullanmayı ve büyükbabasının da nasıl hasta olduğunu anlattım. Ama bir çocuğa seks bağımlılığını nasıl açıklarsınız?

"Benim nasıl alkol bağımlısı olduğumu biliyorsun," diye yavaşça başlıyorum. Moffy düşüncelere dalmış bir halde önüne bakıyor ve ben de sözümü bitiriyorum: "Annen de seks bağımlısı. Bu kısmı doğru."

Moffy hala şaşkın.

"Moffy," diye sesleniyorum, sesimi düz tutmaya çalışarak. "Bunun annene bakışını etkilemesini istemiyorum." İçim sıkışıyor ve patlıyor,

Lily düşüncesiyle acı çekti. *Lily*. Ona farklı davranırsa yıkılır ve mahvolurdu.

Sadece bağımlılığı yüzünden.

"O hâlâ senin annen. Seni ruhunun bir parçasıymışsın gibi *seviyor*. *Hiçbir* şey değişmedi. Bu sadece benim alkolle uğraştığım gibi onun da uğraştığı bir şey."

Tek kelime etmiyor. *Allah kahretsin*.

"Moffy."

"Sen benim babam mısın?" diye tekrar sorar.

Sakin ağlama.

"Ben senin babanım," diyorum zorla. "Annen ve benim tek eşli bir ilişkimiz var. Bu, benden başka kimseyle *birlikte* olmadığı anlamına geliyor. Başka kimseyle seks yapmıyor."

Moffy'nin kafası karışır. "O zaman nasıl seks bağımlısı oluyor?"
Dişlerini gıcırdatıyor ve kolunu kaşıyor. İçi boşalmış gibi görünüyor.

Bence bunun bir yalan olmasını istedi. Böylece arkadaşlarına *siktirip gitmelerini* söyleyebilecekti.

Kendilerine gelsinler ve dedikodu yaymayı bıraksınlar.

"Bu utanılacak bir şey değil. Annen utanmıyor.

Tamam mı? Bu onun bir parçası. *Tıpkı* bağımlılığımın benim bir parçam olduğu gibi." Beni sevip Lily'den nefret edemez. İkiye bölünmüş de olabilirim.

"O zaman neden bana söylemedi?" Kaşlarını çatıyor. "Genelde ikiniz de bana her şeyi anlatırsınız."

"Belki de yapmalıydık," diye kabul ediyorum, "ama seks hakkında bu bağlamda düşünmeni istemedik, Moffy. Bu karmaşık bir durum."

Bu bilgiyi tartıyor. "Annemi
seviyor musun?"

Tekrar tekrar başını sallarken gözleri doluyor. "Bu yüzden bu kadar zor, biliyor musun? Onun böyle bir şeyle mücadele ettiğini düşünmek hoşuma gitmiyor..."

Lily'den utandığı konusunda yanılmışım. Gittiği yol bu değildi.

Moffy sadece onun hasta olmasını istemedi.

Lanet olası Hufflepuff.

"İstersen bağımlılığını daha iyi açıklayabilirim." Onun için nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Bu onun annesi. Benim bir annem bile yoktu.

Daha rahat nefes alıyor ve başını sallıyor. "Evet, yapabilir misin?" Kuru dudaklarını yalıyor, yüzünde bir farkındalık belirliyor. "Bilgisayarındaki pop-up pornoya bu yüzden mi bu kadar sinirlendin?"

"Evet." Dizlerimi büküyorum, ikimiz de rahatız. "Seks bağımlıları porno konusunda takıntılı olabilirler. Biz sadece temkinliyiz."

"Bu mantıklı..." Başını bana doğru çevirdi. "Bir soru daha." "İstedığın kadar sorabilirsin."

Moffy neredeyse gülümsüyor ve o da başını sallayarak teşekkür ediyor. "Peki... seks bağımlılığı ne kadar kötü? Seksin iyi hissettirmesi gerekiyor, yani o kadar da kötü olamaz, değil mi?"

Lil ile geçirdiğim gençlik ve üniversite yılları aklımdan geçiyor. Oğluma yalan söyleyemem. Her şey çok zorken ona her şeyin kolay olduğunu söyleyemem. O yüzden gerçeği söylüyorum, "Artık sağlıklı bir yerde, Moffy."

En derin nefesini verir. "Aklıma başka bir şey gelirse...?" "*Her zaman* bana, ona ya da bize sorabilirsin."

Sanki yeniden daha memnunmuş gibi başını sallıyor.

Ayağa kalktım ve ona yardım ettim. "Sıcak çay ister misin?" Neredeyse her sabah bir fincan içer.

"Evet, bu iyi olur." Satış alanından ayrılmadan önce tereddüt ediyor.
Tekrar başını salladı ve sonra "Bana güvendiğin için teşekkürler"
dedi. Ona sarılıyorum, o da bana sarılıyor.
Biliyorum, yakında ona çok daha fazla güvenmemiz gerekebilir.

< 57 > Temmuz 2027

Disneyland

Kaliforniya

DAISY MEADOWS

Bugün üç küçük yaramaz kızıdan sorumluyum.

Dönen çay fincanlarını seven tek kişi *benim* ve bu sabah üç yaşındaki Winona ve Kinney "kusana kadar dönmek" istediklerini ilan ettiler ve iki buçuk yaşındaki Audrey *de benim* gibi başını salladı.

Rose bana kusmayı gündeme getirmememi söyledi ve ben de *kusmayı* geçmeyi planladım.

dışarı çık ve *eğlen*. Akıllara durgunluk verecek kadar harika bir *eğlence*.

Korkunç, mide bulandırıcı bir eğlenceydi.

Bir saatten fazla bir süredir Çılgın Şapkacı'nın çay fincanlarındayız ve sadece bir kez döndük.

Üç kıpır kıpır kızımı da çay fincanları atraksiyonunun yanında bebek arabalarına zar zor oturtuyorum. Kolumu ağzıma götürüyorum, neredeyse öğürüyorum ve sonra *ikinci* bir su şişesini yudumluyorum. Midem çalkalanıyor ve kramp giriyor.

Etrafımızı korumalar sardı, bu yüzden artan kalabalık ve gizlice fotoğraf çeken insanlar olsa bile güvenlik korkunç bir sorun değil.

Winona sinsi bir kahkaha atarak bebek arabasından atlıyor, kaplan tulumu giyiyor.

Kuyruğu arkasında çırpınıyor.

Yeni yürümeye başlayan çocuğumu kucağıma alıp sırt üstü yatırıyorum, midem kendi üzerine çöküyor.

Yut şunu Daisy. Burnumdan nefes alıyorum ve Winona tekrar kaçmaya çalışıyor. Bunun bir oyun olduğunu sanıyor. Ölüm mideme girip ölmüş gibi hissetmeseydim öyle olabilirdi.

Terliyorum, başım dönüyor ve midem bulanıyor.

Kusacağım.

Bu duyguyu yutuyorum. Çay fincanlarının suçu olduğunu sanmıyorum. Araba ya da tekne yolculuklarında hiç midem bulanmamıştı.

"Kızlar," diyorum bebek arabalarının önünde çömelerek. Kızıl saçlı Audrey ortada oturuyor, pembe bir prenses elbisesi giymiş, elleri sanki yapması gereken buymuş gibi iki yanında. Kinney parmağındaki sümüğü inceliyor, Jedi Şövalyesi gibi giyinmiş, Winona ise bebek arabasında baş aşağı asılı duruyor.

"Ya *devasa, devasa*" -dünyadaki en çılgın şeymiş gibi nefes nefese kalıyorum- "dondurma külahları alsak?"

"Ha?" Winona bön bön bakar.

Kinney Hale sanki yeni biliniyormuş gibi, "Dondurma çay fincanı değildir," diyor. Audrey başını sallar ve kulağa *aynen şöyle gelen* bir şeyler mırıldanır.

Düzenli bir nefes vererek, kendimi iyi hissetmediğimde parlaklığı arttırmakta zorlanıyorum. Eskiden bu konuda çok iyiydim ama nasıl oldu bilmiyorum. En son ne zaman kendimi hasta hissederken mutluluk resmi yaptığımı hatırlamıyorum.

Tam dokuz yıl önce olabilir.

Telefonum çalmaya başlıyor. "Dondurma çay fincanlarından daha *iyidir*," diye onları ikna etmeye çalışıyorum ama dik dururken ön kolumu ağzıma götürmek zorunda kalıyorum. Bir an başım dönüyor ve gözlerimi

kapatıyorum.

"Anne?" Winona hâlâ baş aşağı duruyor.

"Ben iyiyim. Dondurma," telefona cevap vermeden önce söyleyebildiğim tek şey bu. *FaceTime* olduğunu ancak Rose ekranda belirdiğinde fark ediyorum. Parktakilerin bağırışları hoparlörleri çınlatıyor.

"Kızlar küçük şeytanlar gibi mi davranıyor? Audrey nasıl?" Rose küçücük pencerede kendini görüyor olmalı ki çarpık Mickey Mouse kulaklarını düzeltiyor.

Jane bugün Rose'la birlikte aynısını giyiyor.

"İyiler." Biraz daha su içiyorum.

Rose duraksıyor, gözlerini bana dikeyor. "Solgun musun yoksa ışıktan mı?"

"Kesinlikle ışık," diye yalan söylüyorum ve sonra kamerayı kızına çeviriyorum, ekran hala bende. Audrey'e annesine merhaba demesini söylüyorum ve Audrey havanın tozunu alır gibi el sallıyor.

Rose gülümserken dudaklarına dokunur.

Çok geçmeden, sanki birini hissediyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. Connor'a kısa bir bakış attım. *Sırıttıyor.*

Rose, "Çileden çıkarıyorsun," diye tersliyor ve sonra elini onun yüzüne doğru kaldırmaya çalışıyor.

Sadece daha fazla sırtıyor. Eliot ve Tom aniden Rose'un üzerine atlayarak onu korkutmaya çalışırlar.

Rose irkilmiyor.

Sonra ikisi de Rose'un elini tutuyor, onu arabaya doğru çekiyorlar ve birbirleriyle konuşuyorlar. Rose bilinçsizce kamerayı çimentoya doğrultur.

O kadar midemi bulandırıyor ki hızlıca "Sonra konuşuruz" diyorum. Telefonu kapatıyorum ve hemen başka birini arıyorum.

Bunu tek başıma yapamam ve bu korkunç duyguyu atlatmaya çalışmak istemiyorum. Sadece tuvaletin yanında otuz dakika geçirmek

ve sonra yatağa kıvrılmak istiyorum.

Ryke üçüncü zil sesinde cevap verir. "Selam tatlım." Büyük çocuklar, Lily ve Lo ile birlikte nerede olduğundan emin değilim. Bildiğim kadarıyla parkın başka bir tarafında olabilirler.

"Ryke-"

"Neyin var lan?" Endişesi sesini derinleştiriyor.

Adımı *nasıl* söylediğimi bile bilmiyorum ama belli ki bu onu telaşlandırdı. "Kendimi iyi hissetmiyorum..." Kocaman, hantal bir nefes alıyorum. Bu küçük kızları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum ama burada olamam.

"Hâlâ lanet çay fincanlarında mısınız?" Başka bir şey daha ekliyor ama sesi boğuk. Lily ve kardeşiyle konuşuyor olmalı.

"Evet," diyorum, "hâlâ buradayız."

"O kadar da uzakta değilim."

Lo'nun Moffy ile yaptığı o büyük konuşmadan sonra kardeşiyle nasıl vakit geçirmek istediğini hatırlıyorum. Belki de o kadar önemli değildir. Ryke, Lo'nun zihinsel olarak iyi bir yerde olduğunu söyledi ve Lo bize konuşmayla ilgili ufak tefek şeyler anlattı. Yolculuğun sonuna doğru, çocuklarla daha fazla bilgi paylaşma konusunda ne yapacağımıza karar vereceğiz.

Şu anda artıları, eksileri ve tüm bunların ne anlama geldiğini bile zar zor idrak edebiliyorum. "Daisy?"

"Ne?"

"Bu sabah ne yediğini sordum."

Geçmişini düşünüyorum. Çocuklar çocuklarla ilgilenirken ben de kız kardeşlerimle kahvaltı için parktan ayrılmıştım. Rose yeni bir şeyler yemem için bana meydan okudu. Farkına varınca dudaklarım aralandı.

"Uh-oh."

Karidesli omlet.

"Gıda zehirlenmesi mi?" Ryke şimdi soruyor.

"Sanırım...öyle." Gözlerimi kapattım. *Kusma.*

"Baba!" Winona bağılıyor ama baş aşağı duruyor.

Tam da elleri yüzümü kavradığı sırada dönüyorum. Ryke benim *hastalıklı ve iğrenç* halimi özümsüyor.

"Siktir, Dais." Omzunun üzerinden bakıyor ve sanki *gidiyormuşuz* gibi Price'a el sallıyor.

Ve sonra her şey ortaya çıkıyor.

Kollarından kurtuldum ve en yakın çalılığa kustum. Kameralar yanıp sönüyor.

Kusmuk benim yeni aksesuarım. Yee-haw.

"Ew, anne." Winona sanki aynı anda hem pis kokuyormuşum hem de ölümcül hastaymışım gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Sonra tekrar kusuyorum ve o yavaşça ağlamaya başlıyor. "Anne?" *Korkmuş.*

Gerçekten korkuyor.

Midemi bulandırıyor.

Ryke bana yaklaştırmaya çalışıyor ve ben onu itiyorum. "Nona," diyorum ona.

Ryke içinden küfrediyor ama dinliyor ve kızımızın yanına çömeliyor. Elimin tersiyle ağzımı siliyorum. Winona'yı göğsüne sararak sakinleştiriyor ve sonra kara gözlerini benimkilere dikeyor.

"Yat, Calloway."

Kaşlarımı sallayıp "*Benimle yatmak ister misin?*" bile diyemiyorum. Sadece minnetle başımı sallıyorum. *Yatağa.*

Bu hoşuma giderdi.

< 58 >

Temmuz

2027

Disneyland

Kaliforniya

RYKE MEADOWS

Bir otelin havuzundaki şezlonga uzandım, telefon kulağımdaydı. "Bir şeyler yiyecek kadar iyi hissedersen bana mesaj at. Ne istersen getirebilirim."

Daisy dört saattir yatakta. Böyle hissetmesinden nefret ediyorum.

"Winona büyük, kokuşmuş bir sandviç istediğini söyledi."

Dudaklarım titriyor. Winona'nın Daisy'ye sarıldığını hayal ediyorum.

Bütün gün birlikteydiler. "Öyle mi? Ona şu lanet sandviçi nerede bulacağımı sor."

"Pis kokulu yer!" Winona telefonda bağıyor.

"Ben hallederim o zaman." Yanımdaki şezlongda oturan kardeşime bakıyorum. Lo mouths, *her şey yolunda mı?* O da Dais için endişeleniyordu.

Ona başımı salladım.

"Fotoğraf ve video çekmek mi?" Daisy, çekeceğimi umarak soruyor.

"Zaten bir ton Sulli dalışı çektim, onları size göndereceğim." Otelin iki havuzu var ve küçük olanı günlüğüne kiralamamıza izin verdiler.

Çocuklarımızın (odalar dışında) peşlerine düşülmeden dinlenebildikleri tek yer orası.

tanımadıkları kişiler tarafından, hatta başka birinin telefonunda kaydedilmiş olsa bile.

Daisy ve ben kısa bir süre *sonra görüşürüz diyoruz*. Telefonumda geziniyorum ve ona bazı videolar göndermeye başlıyorum. On dakika geçti ve telefonumu bir kenara bırakıp Ray Bans gözlüklerimi indirdim. Güneş çıplak göğsüme vuruyordu. Yıpranmış ciltsiz kitabım açık ve bacağıma yayılmış.

Lo memnun görünüyor, koyu renk güneş gözlüklerini takmış, kulaklıklarıyla müzik dinliyor. Eğer zorlarsam, ağır basları ve titreşen elektronikleri ayırt edebiliyorum. Karın kaslarında ter parlıyor ve dizlerinden birini yukarı kaldırıyor. Kendimi bir saniye daha onu incelerken buluyorum.

Küçük kardeşim için endişeleniyorum ama onun her zaman benim endişeme ihtiyacı yok. Bu gerçek, onu ne kadar önemsedığimi değiştirmeyecek.

"Bir fikrim var," diye fısıldıyor sekiz yaşındaki Eliot Cobalt Tom'a, bizim duyamayacağımızı düşünerek. Bir şezlongu havuzun kenarına doğru sürüklediler ama Lo ve bana en yakın olan o.

Aileleri tam karşımızda, gölgeli bir kabinin içine gizlenmişlerdi. Lily, Rose ve Connor'a en küçük kızlarla birlikte katıldı: Kinney ve Audrey.

Gerçek şu ki, Lo ve ben diğer çocuklara göz kulak olmak için güneşin altında kalıyoruz. Bazılarının kendi başlarına kalabileceklerine güvenmiyoruz.

Bir fikrim var sesiyle başımı Lo'ya doğru *eğiyorum*. O da başını bana doğru eğiyor ve kulaklıklarından birini çıkarıp benimle birlikte dinliyor.

"Ne?" Tom kardeşine sorar.

Belki de uyuduğumuzu düşünüyorlardır. İkimiz de şezlonglarda oldukça hareketsizdik.

"Eliot planına devam eder: "Derinlere doğru yüzün. "Sonra boğuluyormuş gibi yap. Aslında boğulmayın ama suyun altında kalın ki öyle görünsün."

Ne oluyor lan?

Lo ve ben biraz doğruduk.

Sıska küçük çocuklar, Eliot'ın daha düz kahverengi saçları var, ama Tom'unki kadar altın sarısı değil ve lanet şezlonga tembelce yığılmış değil. Eliot dimdik oturuyor, ayakları havuzda kayıyor.

"Eğer bunu yaparsan, seni kurtarmak için suya atlar." Eliot kırmızı mayolu bir *genç olan* cankurtarana kısa bir bakış atıyor. "O zaman gözlerini kapalı tut ve ölmüşsün gibi davran. Kalp masajı için ağızdan ağıza suni teneffüs yapacak... ve *öpücüğe* geçecek."

"Dostum," diye karşı çıkıyor Tom, "az önce *Sandlot'u* tarif ettin." Eliot bir kolunu uzatır. "Ve işe yaradı."

Tom bunu düşünür, cankurtarana bakar ve sonra fısıldar, "Tamam, ben varım."

Sandalyeleri gıcırıyor ve *boğuluyormuş gibi* yapmalarını fiziksel olarak engellemek için hemen ayağa kalkmaya başlıyorum.

Kardeşim daha hızlı konuşur. "Siz ikiniz, oturun."

Eliot ve Tom başlarını bize doğru çeviriyor, yakalanmaktan ürkmüş değiller ama ikisi de suya atlamaya saniyeler kalmış gibi görünüyor. "Biz de tam yüzmek üzereydik," diyor Eliot masumca.

Gözlerinde. Aldatmanın pırıltısı. Görüyorum amına koyayım. Kardeşim görüyor. *Herkes görüyor.*

"Saçmalık," diyorum, hâlâ ayaktayım.

Küfürlerime gülüyorlar ve sonra kışıklarını oturtuyorlar. Ben bir adım daha atıyorum ve onların sandalyesini bizimkine yaklaştırıyorum. Gülüşleri kederli inlemelere dönüşüyor.

"Ryke Amca," diye yakınıyorlar.

Kardeşim sandalyesine oturuyor ve güneş gözlüklerini başına doğru kaldırıyor. Ben yerime dönerken onların dikkati de ona yöneliyor.

"Her şeyden önce, *benden* korkmalısın." Lo göğsünü işaret eder. Eliot ve Tom kimseden korkmuyormuş gibi gülümsüyorlar.

Lo iki parmağını kaldırdı. "İkincisi, birinin dikkatini çekmek için sahte boğulma numarası yapmıyorsun."

Tom cankurtaran standına bir göz atar. "Ya gerçekten sevimliyse?"

Tom'un kızlara değil de erkeklere ilgi duymasına birden şaşırmıyoruz. Rose ve Connor çocukları için bu güvenli alanı geliştirdiler. Hemen hemen her şeyi ve her şeyi içeriyordu. Bu yüzden Tom erkeklere karşı bir çekim hissetmeye başladığında, bir konuşma yapmadı. Ailesinin onu evlatlıktan reddedeceğinden, ondan nefret edeceğinden ya da sevemeyeceğİ birini sevmesi için onu ikna etmeye çalışacağından endişe etmedi.

Bir süre sonra, okulda bir çocuğa aşık olduğundan her gün bahsetmesiyle, hepimiz onun erkeklerden hoşlandığını anlamıştık.

Ve bu hiçbir şeyi değıştirmedİ.

Lo gözlerini kısarak cankurtarana bakar ve yüzünü buruşturur.

"*Üçüncüsü*." Lo Tom'a üç parmağını kaldırır. "O senin için çok yaşlı."

Lo bu hafta Lily tarafından *küfür kavanozuna* konulduğu için Eliot, "Bana bir dolar borçlusun," diyor. Disneyland'de beş ay boyunca söylediğinden daha fazla kez "lanet olsun" dedi.

Lo bana tamamen adaletsizmiş gibi bakıyor. İstedİğim kadar küfür edebilirim ve kimsenin umurunda olmaz.

Ona sonuçlarını söyledim. "*Lanet olsun* dediğİ için bütün hafta öğle yemeğİ cezası alan dokuz yaşında bir kız mı istiyorsun?" Bu Sulli.

Lo yüzünü buruşturdu. "Evet, hayır."

Çocuklar sessizce fısıldaşıyor, alınları neredeyse birbirine yapışmış.

"Hey," diye bağıryorum ve sandalyelerini tekmeleyerek onları uyandırıyorum.

Tom kollarını kavuşturur. "Daisy Teyze'yle aranızda yaş farkı var."

Gerçekten mi?

Lo hemen cevap verdi. "Daisy'ye aşık olmaya o yaştayken başlamadı. *yedi*." Kobalt çocukları yetişkin olduklarına inandıkları için Lo ile resmen alay ediyorlar.

Sonra Tom ve Eliot ellerini birbirlerine götürüp yine fısıldaşıyorlar. Bu sefer daha açık bir şekilde önümüzde.

"Dördüncüsü," diye devam eder Lo ve Tom'u işaret eder. Fısıldaşmayı keserler.

"Eğer seni suyun dibinde görürsem ve suyun altında on saniyeden fazla kalırsan, *Ryke Amca* suya atlayacak, seni kurtaracak ve kalp masajı yapacak. Sevimli küçük cankurtaran değil, bu yüzden *Sandlot*'tan bir sahneyi canlandırmaya başlamadan önce bunu düşünün."

Eliot düşünceli düşünceli dudaklarını cınlatır. "Tom'un bunu yapmasına kaç yaşında izin verilir?"

"Öldüğümde ve gömüldüğümde." Lo güneş gözlüklerini indiriyor. "Ve eğer ölümümü planlamaya başlarsan, cehennemde arkadaşlarım olduğunu unutma."

Eliot ve Tom gülümser. Lo'yu hep sevmişlerdir.

"Sahte boğulma yok, tamam mı?" Önemli kısmı anladıklarından emin oluyorum.

"Yapmayacağım *Ryke Amca*," diyor Tom, yeterince samimi bir şekilde.

Eliot benimle kardeşimin arasına bakıyor. "Bil diye söylüyorum, *Ryke Amca* ve *Daisy Teyze*'ninki gibi destansı, fırtınalı bir aşkı durduruyor olabilirsin."

Lo ellerini başının arkasında birleştirmiş, güneşleniyor. "Kalbim ağlıyor."

Arkama yaslanıyorum, hayatlarımızı, lanet anılarımızı gördükçe dudaklarım yukarı doğru kıvrılıyor. Bu çocukların Lo'nun beni Daisy ile ne kadar istemediği hakkında hiçbir fikri yok. Ve şimdi bizi ne kadar çok sevdiğini.

Eliot ve Tom ayağa fırlar ve Luna'nın yaklaşık yirmi dakikadır durduğu mantar şelalesine doğru koşarlar.

"Baba." Sulli sırlıslıkla bir halde yanımdaki boş sandalyeye yığıldı. Sırlıslıkla saçları siyah tek parça mayosunun üzerinden sarkıyor. "Moffy ve benim için zaman tutabilir misin? Yarışmak istiyoruz." Çenesini dizine dayıyor ve ayak bileğindeki bilezikleri çekiştiriyor.

"Elbette." Kitabımı bir kenara bırakıp genç kızıma doğru oturuyorum. Az önceki aşk muhabbeti kafamda alevleniyor. Sulli ile o güne hazırlanmaya çalışıyorum.

Lily bir keresinde bana Sulli'nin çıktığını düşünmekten neden hoşlanmadığımı sormuştu.

Dokuz yaşında ve ben mümkün olduğunca uzun süre anın içinde kalmak istiyorum. Hâlâ hızlı büyümesini istemiyorum.

Lily ile bir süre kızlarımız ve bu lanet dünyada seksin onlar için ne anlama geldiği hakkında konuştuk. Bana dedi ki, "Ben erkekleri cinselleştiriyorum. Ben de hemen hemen aynı şeyi yapıyorum ve ben bir kadını, kadınları cinselleştiren *erkeklerden* korkamazsın."

Lily'ye gerçeği söyledim. "Fiziksel olarak bir erkeği, bir erkeğin seni alt edebileceği şekilde alt edemezsin."

Kimin seks düşündüğü önemli değil. Hepimiz düşünüyoruz.

Kimin baskın konumda olduğu önemli. Kimin bunu kötüye kullanma şansı var ve bunlar çoğunlukla erkekler. Lanet olası kötü adamlar. Rose Lo'ya, Connor'a ve bana hiç biber gazı sıkmadı. Çünkü vermek zorunda değildi. Geceleri korku içinde yalnız yürüyenler kadınlardır.

"Hey, Sul?" Dedim. "Cankurtaran hakkında ne düşünüyorsun?"

Sulli dikkatini başka yöne çevirir ve eliyle güneşi engeller. "O iyi."

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Öyle mi?"

"Sanırım uyanık." Ayağa kalkarken omzumu itiyor. "Merak etme baba.

Moffy ve ben küçük çocuklara göz kulak olabiliriz. Nasıl olsa cankurtarandan önce yetişiriz."

Yapacağını biliyorum.

Ayağa kalktım ve onunla birlikte havuz merdivenine doğru yürüdüm.

Sorumu anlamadı ama zaten mesele de bu. Dokuz yaşında. Daha çok genç. Bunu umursamıyor.

O anı olduğu gibi kabul ediyorum.

Sulli havuza atlıyor ve gülümsemesi büyüüp benimkinin de ortaya çıkmasına neden olduğunda, *yüzmenin onun gerçek aşkı olduğunu* düşünüyorum.

[59]

Temmuz

2027

Disneyland

Kaliforniya

CONNOR COBALT

Altı kişi -Lo, Lily, Ryke, Daisy, Rose ve ben- süitimin verandasında demir bir masanın etrafında oturuyoruz. Güneş yeni batmaya başlamıştı. İçeride çocuklarımızın çoğı bir haftalık yorucu bir tatilin ardından yataklarına uzanmış, derin uykudalar.

Yorucu derken, diğeri herkesi kastediyorum. Ben yorulmaya yakın bile değilim. Elim Rose'un kalçasında, kırmızı şarabımı yavaşça yudumluyorum. Yanımda oturuyor, Kendi bardağından ölçülü yudumlar alıyor. Dudaklarım Rose'a doğru kalkıyor. İçimi yakan ateşli bir bakışla beni dağılıyor. Daha geniş sırtıyorum, eve gidip karımı becermek için can atıyorum.

"Odaklan Richard," diyor sesi buz gibi.

En büyük çocuklarımızla ilgili bir sohbetin ortasındayız ve Daisy Lily ve Lo için churros aldığını hatırladığı için tartışma kesildi. Gıda zehirlenmesinden sonra son iki gündür kendini daha iyi hissediyordu. Daisy iki dakika önce çıkıp onlara tatlıyı getirdi.

Şimdi Lo karısını kucağına almış, kollarını Lily'ye dolamış, aynı demir sandalyeye oturmuş, bir kutu churros'u mideye indiriyorlar.

Daisy ve Ryke şaşırtıcı bir şekilde mevcut sandalyeleri bir *kenara* bırakıp veranda parmaklıklarına otururlar. Masaya o kadar yakınlar ki Daisy öne uzanıp bir kutu Fizz Life'ı yere bırakıyor ve bu sırada demir parmaklık üzerinde dengede durmaya devam ediyor. Ryke, geriye doğru kayma ihtimaline karşı bir elini Daisy'nin dizinde tutuyor.

Bakışlarım Rose'un yakıcı, delici gözlerini okşuyor. "Ortalamanın üzerindeki bir bireyden daha iyi çoklu görev yapabildiğimi unuttunuz."

Parlak saçlarını ensesinde topluyor. "Belki de sadece senin *ortalama*."

"O zaman inandığım kadar zeki olamazsın."

Rose gülümsememek için kendini zor tutuyor, ileri geri konuşmalarımız bizi heyecanlandırıyor ama önceki konuşmamızın ciddiyetini hatırlıyor ve bakışlarını aniden benden ayırıyor. Şarabıma doğru sırtıyorum ve o da parmaklarını kız kardeşlerine ve kocalarına doğru şaklatıyor.

"Gece çökmeden bir karar vermeliyiz." Gökyüzü turuncu, güneş hızla alçalıyor.

"Tanrım, Kraliçe Rose." Lo ters ters bakıyor. "Ben churro'yu yiyene kadar bekle. Süpürgeyi bırak ve kocana büyü yap."

Rose gözlerini kısar. "Boğul ve öl."

Lo elindeki churro'yu Rose'a doğrultur. "Büyülerini boşa harcıyorsun. Ben zaten *öldü*."

Lily neredeyse tatlının içinde boğuluyordu.

Lo'nun yüzü düşer, mizahı hemen ayaklar altına alınır. "Lil?" Onun sırtını sıvazlıyor.

Yutkunur ve Rose ile Daisy su bardaklarını kız kardeşlerine uzatırlar. Lily büyük bir yudum alır ve Lo'ya şöyle der: "Sen *ölmedin*. Cehenneme gittiğin ve şimdi geri döndüğün konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Ryke'ın "Çok garip." diye mırıldandığını duyuyorum. Daisy ile birlikte

gölümsüyor.

"Ben ölmedim, aşkım. Söz veriyorum." Lo karısını kollarında sıkıca tutar.

Gün batımını zamanın geçişi olarak görüyorum ve meselelerin etrafında ne kadar uzun süre dolanırsak o kadar çok zaman kaybediyoruz. Rose haklı, bu yüzden ben de konuyu yeniden gündeme getiriyorum.

"Moffy, Jane ve Charlie ortaokula gidecek," diye hatırlatıyorum herkese, vücutları nispeten rahat. Bunu yumuşak huylu ses tonuma bağlıyorum. Konuşma tarzıma. Sanki ne olursa olsun başaracakmışız gibi davranıyorum. "Geçmişimiz hakkında en az halk kadar bilgi sahibi olmalarına izin veriyoruz. Cevapları bizden almayı hak ediyorlar, yabancılardan, akranlarından ya da okul öğretmenlerinden değil."

Rose ve ben çocuklara bundan daha erken söylemek istedik ve Lo ve Moffy ile olanlar farklı olabilirdi. Ben falcı değilim. Sonucun daha iyi olup olmayacağını öngöremem ama eğer şimdi açılmaya başlamazsak - merakları arttıkça- bu şansı kaybedeceğimizi biliyorum.

Lily churro'sunu inceliyor, düşünüyor.

Lo buzlu suyunu çalkalıyor, çenesi keskinleşmiş.

Daisy ve Ryke gün batımıyla bizim aramıza bakıyorlar.

Rose elini benimkinin üzerine koyuyor, kalçasında tuttuğum elin üzerine. Sanki *bu savaşta birlikte olduğumuzu* söylemek ister gibi, *Richard*. Kuşkusuz öyleyiz. Parmaklarımızı birleştiriyorum ve onlara şöyle diyor: "Eğer onlardan saklandığımızı hissedерlerse, o zaman bizden saklanmaya başlarlar."

Lo sandalyesinde kıpırdanıyor, sinirli. "Bizden bile *gizlenmeye* hakları var."

Rose kaşlarını çatır. "*Her şeyi* bilmekten bahsetmiyorum. Falancayla öğle yemeği yiyip yemediklerini ve onun ne olduğunu duymama gerek yok.

Sadece bize güvenmelerini istiyorum. Diyelim ki bir kameraman onları taciz etti, bunu bize söylemelerini mi yoksa gizli tutmalarını mı tercih edersiniz?"

Ryke başını sallar. "Birinin diğerine nasıl eşit olduğunu anlamıyorum. Yani çocuklara *We Are Calloway*'i göstermeyeceğiz, yine de bize bir kameramanın onları taciz ettiğini söyleyebilirler." *Hadi ama der* gibi kolunu uzatıyor.

Haklı değil. Yanlış da değil. Bu sadece belirli değişkenlere ve söz konusu çocuğa bağlıdır. "Bazıları kendileriyle paylaşmadığımızı düşünecek, bu yüzden bizimle paylaşmaya o kadar istekli olmayacaklar."

"Hangileri?" Lo soruyor, omuzları daha katı çünkü çocuklarından birinin bu karışımın içinde olduğunu biliyor.

"Şimdilik Maximoff ve Charlie, ama Moffy'ye söylersek Jane'e de söylemek zorundayız." Ona her şeyi açıklardı ve biz de Jane'e kendimiz söylemeyi tercih ederdik.

Çocukların *We Are Calloway*'in kendi bölümlerini izlemelerine izin veriyoruz.

Lily'nin seks bağımlılığı hakkında konuştuğu ya da Ryke, Lo, Daisy ve benim Paris isyanı hakkında konuştuğumuz bölümleri hiç görmediler. Rose ile olan seks kasetlerim de tartışılıyor, ancak bu özel derinlemesine bölüm *rıza* üzerine odaklanıyor. Rose'un vücuduna ve aletimin boyutuna odaklanan seks kasetleriyle ilgili bir internet yazısı okumaktansa bunu duymalarını tercih ederim.

Medya ile olan çalkantılı geçmişimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorlar.

Zihinlerini daha da açmak istiyorum. Dünyayı engin, parlak renklerle aydınlatmak istiyorum ama Rose ve ben ortak bir karar almadan bunu yapamayız. Çocuklarımız birbirlerine çok yakınlar ve birinin bildiğini diğeri paylaşabilir ve yayabilir.

Yıllardır bir duraksama içindeydik ama Moffy'nin Lily'nin seks bağımlılığını kabul etmesi her şeyi değıştirdi.

Ryke tıraşsız çenesini kaşıyor. "Çocukların bilmemesi gereken bazı lanet şeyler var." Uzun hayvani bir inilti çıkarıyor, hayatlarımızın mahrem kısımlarını zaten kamuya açıkladığımızı biliyor. Çocuklarımızın yabancıların göreceği şeyleri görmesini yasaklamamalıyız.

Lily yarısı yenmiş churro'sunu kutuya geri koyuyor. "Onlar büyüyene kadar beklemek istedik. En azından lise."

Moffy ile ilgili haberleri tahmin ettiğimden daha iyi karşıladı. Lily kendini onun seks bağımlılığını öğreneceği ana hazırlamış olabilirdi ama o an geldiğinde fırtına değil rüzgâr gibi esti.

Rose tırnaklarını demir masaya vuruyor. "Belki küçük çocukları o kadar bekletebiliriz ama büyükler daha biz onlara anlatmaya fırsat bulamadan bilgi edinmeye başladılar bile."

Güneş neredeyse tamamen batmış, etrafımızı karartıyor. Sessiz ve zihinleri hızla tıkırdıyor ve dönüyor.

Ayağa kalkan Lo oldu. "Moffy, Charlie ve Jane?"

Şimdilik sadece üçü.

Daisy ve Ryke, Sullivan'ı bir süre daha karanlıkta tutmanın rahatlığıyla başlarını sallarlar. Lily de kararlı bir şekilde başını sallayarak onlara katılır.

Benim ve Rose'un duruşunu zaten biliyor, bu yüzden veranda ışıklarını yakıyor ve çocukları dışarı çıkarmak için içeride kayboluyor.

Rose şarabını bitirdi, gözleri delinmişti. Çocuklarımız bundan sonra bizi farklı görebilir ama ben basit bir gerçekle yetiniyorum. Bizim gerçekliğimizi, hakikati öğrenecekler ve bizim için en önemlisi de bu.

Rose çenesini kaldırıyor, ellerim ellerinde kenetleniyor ve bana ateşten ve savaştan yapılmış gözlerle bakıyor. "Çocuklarımız büyüyor."

"Eğer yapmasalardı daha çok endişelenirdim."

Dudaklarıma ters ters bakıyor. "Duygusal olmaya çalışıyordum Richard." "Sanırım gerçekleri konuşuyorduk-"

Avucuyla ağzımı kapatıyor. Sırıtişım olağanüstü. Sarı-yeşil gözleriyle beni öldürmeye çalışıyor ama ben kırılmıyorum. Ve eğleniyorum.

Elini ağzımdan çekmek için şarabımı bıraktım. Konuşmak için zaman kaybediyorum. Lo, ekose pantolon ve Örümcek Adam pijaması giymiş oğlu Moffy ile içeri giriyor. Sırada Jane var, sanki uykudan uyanmış gibi daha dağınık. Yakalı, pastel mavi pijaması kırıışmış, alnında bir uyku maskesi var.

Charlie arkada kalıyor ve duvara yaslanıyor. Büyük oğlum bu olayla son birkaç gündür yaptığı tüm etkinliklerden daha ilgili görünüyor. Ellerini gri pijama pantolonunun içine sokuyor, düz beyaz gömleği ütülü ve gıcır gıcır.

"Neden biz?" Charlie bizden önce konuşuyor. "Sence neden?" Soruya karşılık veriyorum.

Charlie düşünceli bir şekilde başını öne eğer. "Tek bir ortak noktamız var. Aynı okul sınıfındayız."

"Bu bir değişken," diyorum onaylayarak.

Charlie daha derin düşüncelere dalmış, daha meraklı. Tüm dikkatini bize veriyor. Charlie'nin dikkatini bu derece toplamak benimkini toplamaktan bile zor olabilir.

Moffy ve Jane verandadaki sedirde yan yana oturuyor, kızım kısa bir esnemeyi bastırıyor. Hapşırıyor.

"Tanrı seni korusun," diyor Moffy.

"Teşekkür ederim." Jane şarabı işaret ediyor. "Alabilir miyim?"

Rose ve ben birlikte "Hayır," dedik. Jane bunun nedenini biliyor.

"Bu tartışmasız adil, ama sizi hazırlamak için bir kez daha sorabilirim."
Jane hapşırır ve sonra gülümser.

Herhangi bir hazırlığa ihtiyacım yok ama kızımın buna inanması çok hoş.

Jane, Moffy ve Charlie'den daha ilgisiz görünebilir ama öyle değil. Aklı çok hızlı çalışıyor. Konular, düşünceler ve eylemler arasında biri diğerine bolca yer açacak şekilde hokkabazlık yapıyor: şarap istiyor, endişeleniyor, Moffy'nin meraklarını paylaşıyor ve churros'lara göz atıyor.

Ve Rose'a gülümse.

Ve bana gülümse.

Lo koltuğuna dönüyor, Lily kucağında. Saniyeler içinde, lunaparkın geniş görüntüsü onların ve Ryke ile Daisy'nin dikkatini dağıtıyor.

Herkes dışarıya bakar.

Karanlıkta şato aydınlanıyor ve ışıl ışıl parlıyor. Çocuklarım için bu tür fantezilerle bir sorunum yok ama Lily ve Lo gibi ortamda sihir *hissetmiyorum*.

Masumiyet görüyorum. Saflık. Sadece belli bir mesafede, bana bağlı olmayan duygular.

"Bir Neverland tema parkı inşa etmeliler," diye düşünüyor Lily.

Lo karısını göğsüne bastırır. "Ve sonsuza dek orada kalabiliriz."

"Ve asla büyümeyiz."

"Siz çoktan büyüdünüz," diyor Moffy kısa bir gülümsemeyle anne babasına.

Boğazı düğümlendiğinde herkes dikkatle Moffy, Jane ve Charlie'ye odaklanır.

Rose omuzlarını geri çeker. "Üçünüze de *Calloway olduğumuzu* göstermek istiyoruz. Daha fazlasını bilmeyi hak ediyorsunuz ve hepimize güveniyoruz."

"Bana bile mi?" Charlie merak ediyor, sanki ona güvenmememiz için bize yeterince sebep vermiş gibi. İsteddiği kadar dolaşabileceğine inanıyor ama bu bir yanılsama. Toplum tarafından kısıtlanıyor ve kendi inançları tarafından kısıtlanıyor. *Annemi üzme.*

*Kardeşlerime zarar verme. Babamı
hayal kırıklığına uğratma.*

Lily ve Lo'dan uzaklaştığı için ona ceza verdik. Cezası, sabaha kadar yaptıklarının sonuçlarını anlatan iki bin kelimelik bir mektuptu. Dörtte üçü hicivli olsa da, sonunda samimi bir gerçeği dile getirdi.

Nereye ve ne zaman gittiğim bazı ayakların altındaki zemini rahatsız ediyor. Bana ait olmayanlar. Tanıdığım ve sevdiğim insanlar. Niyetim bu değildi ama şimdi anlıyorum.

*İmzaladım,
En bilge oğlun*

Charlie'ye güveniyoruz.

Rose ona, "Sen bile, gremlinim." der.

Charlie bu sevecenlik karşısında sıırıtmaya başlar.

Moffy hepimizin arasına bakıyor. "Her şeyi bilmek istiyorum." Kararlılık bakışlarını odaklıyor, yeşil noktalar çatlamayı reddediyor.

"Yapacaksın," diye başını salladı Lo,
oğluna güvence vererek. "Daha ne kadar
var?"

Yıllar.

Ömürler.

Başka bir durumda, yarımız kaşlarını çatabilir. Diğer yarımız geri çekilebilirdi. Ben her zaman kayıtsız kalırdım, ama bu gece, bu anda, hepimiz sadece

Gülümse.

Tarihlerimiz karanlık içerebilir, ancak büyük bir ışık vardır.

O zaman aşkı buldum. Bu beş kişiye kadar uzanan bir *sevgi*.

"Göreceksin," diyor Lo oğluna ve Moffy nefes alıyor, her şeye hazır.

Havai fişekler patlıyor. Kalenin üzerinde parlak, ısıltılı ve pırıltılı, hepimiz izliyoruz. *Masumiyet. Saflık.* Canlı renkler yüzlerimizde parlıyor ve bakışlarım Rose'a kayıyor.

Bana döndü. Dudaklarında nadir, duygusal bir gülümseme. Her şeyi anlıyorum.

[60]

Temmuz

2027

Disneyland

Kaliforniya

GÜL KOBALT

"Lütfen izin verin." Audrey yaşına göre oldukça net konuşuyor. Çilek pembesi bavulunun üzerine çıkıyor, havuç turuncusu saçlarını minik bir örgüyle örüyor ve bavulu kapatmaya çalışıyor.

Bu işte berbat.

"Eğer mecbursan." Ellerimi kaldırıyorum, onun başarısızlığını acı çeken bir kalple izliyorum. "Yardıma ihtiyacın olursa, ben yan odada olacağım."

Audrey'i kendi haline bırakıp bitişik kapıdan geçiyorum, Connor içeride. Dalgalı kahverengi saçları bugün daha iyi görünüyor ve çoğu gün çok iyi görünüyor. *Tanrım*. İçimden ona iltifat ediyorum.

Disneyland bana ne yaptı?

Ayrıca gömleksiz olmasını ve kıyafetlerimi katlamasını da suçluyorum. Ben tüm çocukları dolaşırken o her giysiyi bavuluma yerleştiriyor. Kollarımı kavuşturuyorum, gözlerim Connor'ı yakıp kavuruyor. Sadece kıyafetlerimi katlamasını izliyorum.

Çok seksi.

Alay edebilirim ama inkâr etmek zor. Bu yüzden bu gerçeği içime çekiyorum. *Connor Cobalt'ın kıyafetlerimi katlaması neredeyse beni ıslatıyor.* Doğrulduğunda başı dönüyor ve dudağının kenarını kaldıran bir gülümsemeyle kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Sanki katlanışından, saçlarından, karın kaslarından -sözlerinin altındaki her şeyden- etkilendiğimi *ezelden beri* biliyormuş gibi.

Sanki beni çekmiyormuş gibi odanın içine doğru yürüyorum. "Katlanmaya devam et." Sanki benim için *hiçbir şey değilmiş* gibi ona el sallıyorum.

"Bana emir verebileceğini düşünmen hâlâ çok eğlenceli." Connor bir an için bavullarımızı bırakarak bana baktı. "Buraya gel."

"*Bana emir verebileceğini* kim söyledi?"

Connor sırtıyor. "Rose."

Laf olsun diye eklemiyorum, *Richard*. Şifonyere doğru yürüyorum ve yıldız şeklindeki düğmeleri inceliyormuş gibi yapıyorum. Beni sinirlendirdiği gibi onu da sinirlendirmeyi planlıyorum ama o beni tamamen ürkütmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyor.

"Yıllar önce bana bir şey sormuştun ve ben sana hiç cevap vermemiştim."

Zihnim geçmişe gidiyor ve uzun zamandır kayıp olan anıyı arıyorum. *Ne sormuştum? O neye cevap vermedi?* Onu sorgulamamı bekliyor ve sonra yıllar öncesinden gelen o an beni sarsıyor. Jane'in odasındaki çay partisi.

Gençken hiç benimle ilgili fanteziler kurdun mu?

Dönüp kocama bakıyorum, boynum gergin. "Dokuz yıldır Bu bilgilerle yıllarca sadece cephanelik olarak kullanmak için mi?"

Connor başını bir kez sallıyor, gülümsemesi hiç azalmıyor. "Hayır. Sadece dünkü anı hatırladım. Jane çay partilerini anımsıyordu ve aklıma geldi."

"Ve?" Tekrar kollarımı kavuşturup bekliyorum. *Gergin.*

Hayır, gergin *değilim*. Bu adamla seviştim. *Yedi* çocuk yaptım ve onun her sözünü, onun benimkini dinlediği gibi dinledim. Savaş ve barış yaşadık ve beni sarsabilecek hiçbir şey yok.

"Benim de sana bir cevabım var, sevgilim." Yatağın üzerindeki kıyafet yığınınına uzandı. *Temiz külotum*.

Ağırlığımı değiştirmemeye çalışıyorum. Beni inceliyor. "Bir cevap oluşturman *dokuz* yılını aldı." İmkânsız olsa bile onu aşağılık hissettirmeye çalışıyorum.

"Cevabım her zaman vardı. Sadece dokuz yıl bekledim." Siyah dantelli bir külot seçiyor ve *yavaşça* katlıyor, hâlâ bana bakıyor.

Köprücük kemiklerim çıkıntı yapıyor. "İhmalkarsın o zaman."

"Sabırlıyım," diye karşılık veriyor, parmakları üzerimdeymiş gibi mahrem kumaşı okşuyor.

Isınıyorum. "Peki cevap ne?" Şu anda azgın olamam. Lily *tüm* hafta boyunca çekimser kaldığını bile itiraf etti - ve eğer o bu lunaparkta bu kadar epik bir şekilde kendini kontrol edebiliyorsa, o zaman ben de yapabilirim.

Connor külotumu bavula yerleştiriyor ve derin mavi gözleri bana kayıyor. "Gençken seninle ilgili cinsel fanteziler kurdum mu hiç?" Elleri boynumun çıplaklığına değene kadar bana doğru adım atıyor. "Ben fantezilerde yaşamıyorum Rose. Canlı bir gerçeklik içinde yaşıyorum ve gençliğimdeki gerçekliğimde en sık, en düşkün ve en *tutkulu* şekilde seni düşündüm."

Güçlü bir nefes alıyorum, elinin altında tenim karıncalanıyor. "Daha spesifik olarak," diye meydan okuyorum.

Dudağı daha da yükseliyor, gülümsemesi bana yaklaşıyor. Yükseliyor. Bedenlerimiz birbirine yaklaşıyor, diğer eli kalçamda. "Daha spesifik olarak," diye nefes alıyor, "bu gerçeklere mastürbasyon yapardım."

"Fantezi yok mu?" Ellerim belinde, dizlerim kırılacakmış gibi kavıyorum.

"Bir ya da iki," diyor derinden, "ama hepsi gerçekleşecekti."

Ani, ani, sinir bozucu takırtılar beni alarma geçiriyor. İrkiliyorum ve Connor'dan ayrılıyorum. Sanki az önce beni sıkmış gibi saçımı düzeltiyorum.

Yapmış gibi sırtıyor.

Gerçekten.

Acıyan dudaklarıma dokunuyorum. Sözleri beni öptü.

Kendine gel Rose.

Sersemliğimden sıyrılıyorum.

"Çocukları kontrol edeceğim," diyorum kararlılıkla ve kapıya doğru ilerliyorum. Connor'ın dizginlenemez güvenini etrafımda hissediyorum, sanki hala yanımdaymış gibi. Dışarı çıkıyorum, süite giriyorum ve çocuklarımızın olduğu odaya doğru ilerliyorum.

Sonunda eve gideceğim için heyecanlıyım. Kendi yatağımı, kendi tuvaletime işlemeyi ve kendi kanepemde kıvrılmayı özledim. Ruhlu Leydi Macbeth'i ve o sinir bozucu küçük Pip-Squeak'i bile özledim. Tatilde olmak güzel ama bazen kendi eşyalarımınla çevrili olmak daha rahatlatıcı oluyor.

Yeni bir kapı çerçevesine tutunuyorum ve *felaket* bir odaya giriyorum.

Ben yapmam

Daha ileriye girin. İlerlemelerini tarıyorum, ki bu acınacak bir durum.

Sadece Charlie ve Beckett bavullarını topladılar ve artık bu odada değiller. Geriye Eliot, Tom ve en küçüğüm Ben kalıyor, hepsi de yatağın üzerinde duruyor.

Kazazedeyi görüyorum: devrilmiş bir lamba.

"Biz ayrılmadan önce içinizden biri onu alacak." Manikürlü tırnağımla düşmüş lambayı işaret ediyorum.

Eliot güler ve yatakta zıplamaya başlar, Tom da onu takip eder. Ben kış üstü düşer ama kardeşleri zıplamaya devam eder.

Giysileri *her yerde* kırıkmış, çoğu gelişigüzel bavullara atılmış. "Size nasıl katlanacağını öğretilmedi mi?" Onlara sordum. Bu dersi kesinlikle hatırlıyorum çünkü Tom dersin sonunda temiz giysilerin üzerine yüzüstü düşmüştü.

"Anne, yardıma ihtiyacım var," diyor Ben, yataktan kayarak. "Benim de anne!" Eliot yere atlayarak sesleniyor.

"Ben de!" Tom şimdi kardeşinin yanına iniyor, ikisi de bavullarına koşuyor.

Gerçek amaçlarının ne olduğu umurunda değil - en azından bavullarının yanındalar. Tom'un siyah gömleklerinden birini alıyorum, önünde bir mezar taşı var.

Bu parmak izlerinden hiç vazgeçmedi.

"Ben göstereceğim," diyorum onlara, "sonra bavulunuzu kendiniz bitirebilirsiniz."

Eliot dudaklarını büzüyor. "Ya katlamaktan vazgeçmeyi tercih edersem?"

"O zaman yirmi yaşına gelip üniversiteye başladığında ve ütü yapmayı ya da katlamayı bilmediğinde, bu dersi dinlemiş olmayı dileyeceksin."

"Devam et, anne." Ben yeni bir ev bulmuş gibi bavullarının içine giriyor, şaka yapmış gibi gülüyor. "Dinliyorum." Beş yaşında ve çocuklarımın yaptığı tüm gülünç ve tuhaf şeylere değer veriyorum. Göz açıp kapayıncaya kadar büyüyüp gidecekler.

Tom'un gömleğini katlarken kemiklerim kaskatı kesiliyor. "Ama..." Eliot kaşlarını çatıyor.

"Ama ne?"

"Yirmi yaşıma geldiğimde ve üniversiteye başladığımda seni arayabilirim, değil mi?" diye soruyor. "Bana nasıl katlanacağımı öğretmek için hala buralarda olacak mısın?"

Gözlerim doluyor ve neredeyse gerçek bir gözyaşı döküyorum. Parmağımı gözümün altından geçiriyorum, bulaşmış maskaradan kaçınıyorum. Çocuk sahibi olmak *Titanik*'i milyonlarca kez arka arkaya izlemek gibi bir şey. En aptalca, en saçma, en anlamsız ve mide bulandırıcı derecede sevimli anlarda ağlayabilirim. Herhangi birini gördüğümde, herhangi bir nedenle, herhangi bir şey için ağlayabilirim.

Kalbimi kavrayan derin, hayat dolu bir nefes alıyorum. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa, her *zaman* burada olacağım."

< 61 >

Aralık 2027

The Woods of the Meadows Kır Evi

Philadelphia

DAISY MEADOWS

Baltamı salladım ve bir kütüğü ikiye böldüm.

Ryke kesmekte olduğumuz ağaç kütüğünün üzerine bir kütük daha yerleştiriyor. Ormanlık arka bahçemizdeki gizli bir nokta. Dünkü ani kar yağışı yeri ve ağaçları beyaza bürüdü. Coconut son zamanlarda yorgun olduğu için içeride ısınmaya çalışıyor. Kızlarımız şu anda okulda, bu da beni Ryke ile yalnız bırakıyor.

Son on beş dakikadır sessiziz, orada burada nazlı bakışlar atıyoruz. Ryke yine tepeden tırnağa süzüyor beni, ben de baş döndürücü gerilimi çekip çıkarıyorum, olduğum yere çakılı kalıyorum. İleriye doğru kaymak, parmaklarımı onun gür saçlarında, ensesinde gezdirmek istiyorum.

Benim kurdum.

Bir sonraki vuruşta gülümsüyorum, ama bu kütüğü zar zor yarıyorum. Tekrar deniyorum, tahta çok sert. Ryke elini uzatıyor, ben de baltayı ona uzatıyorum. Tutmaya çalışıyor, sonra şakacı bir şekilde geri çekiyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

"Bu baltayı mı istiyorsun?" Baltamı kasıklarımaya doğru tutuyorum. Tahta sapını aşığı yukarı okşuyorum.

Ryke Meadows yok edilemez, gözünü bile kırpmıyor. Beni çılgına çeviriyor.

Gülümsemem sabit, hiç azalmıyor. Öne çıkan benim. Yaklaşık bir metre uzağı. Neredeyse nefes nefese kalıyorum, kış havası ciğerlerime soğuk soğuk doluyor.

Ryke karanlık bakışlarını üzerime dikeyor ve bir kol mesafesine geldiğimizde baltayı elimden çekip alıyor.

Ve bir kenara atıyor.

O ne yapıyor? Ne istiyor? Bu nereye gidiyor? Gizemler gözlerimi aydınlatıyor ve ayak parmaklarımin ucunda yükselip alçalıyorum.

Aniden, çok hızlı bir şekilde, Ryke mesafeyi kapatıyor, elleri yanaklarımda. Dudakları dudaklarımda. Nefesim kesiliyor, parmaklarımin onun yumuşak saçlarını kazıyor. Dili benimkiyle boğuşuyor. Hayvani enerjimiz havayı kaplıyor.

Botlarımin hızla tekmeliyorum ve o da kot pantolonumu külotumla birlikte bacaklarımdan aşığı çekiyor. Vahşi bir öpücükle beni kendine çekiyor. Bedenim bir aşk, sevgi ve *mutluluk* şarkısı söylüyor. Ryke *hey, tatlım der* gibi başımı yoğuruyor.

Ellerim başının üzerinde aynı hareketle karşılık veriyor.

Sonra ayrılıyor ve beni zahmetsizce omuzlarına alıyor.

Ciğerlerim dışarı fırlıyor ve bacaklarımin sırtından aşığı sarkıyor. Sert çenesini kavırıyorum, gülümsemem bu dünyanın dışında. *Her şeyin tehlikesi.*

Ryke bacaklarımin arasını öperken bana bakıyor. Soğuk tenimi ısıyor ve ağzından gelen sıcaklıkla karışıyor, tüm sinir uçlarımin zevkle çığılık

atıyor.

"Ryke," diye bağıyorum, saçlarını tutarak.

Sertçe emiyor ve ben onun omuzlarında titriyorum. *Oh...*

Başım dönüyor, *ahhh...* Haykırıyorum, bir eli kalçamda, diğeri çıplak kıkımda. *Sikeyim.*

Onun dili. *O dil.*

Ateşli iniltilerim havaya karışıyor. Kasılıyorum, görüşümde noktalar yanıp sönüyor. Derim yanıyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor, *lanet olsun.*

"RYKE! DAISY!"

Connor Cobalt.

Ağaç sınırına o kadar yakınız ki beni Ryke'in omuzlarında kısmen çıplak görebilir.

Aman Tanrım.

Dünyamın yeniden düzene girmesi bir saniyemi alıyor. Ryke beni vücudundan aşağı kaydırıyor, başı kulübemize doğru savruluyor. Connor'ın vücudunun dış hatlarını görüyorum ama neyse ki sırtı bize dönük ve ormanın içine doğru yürümüyor.

Ryke beni giydirmeye yardım etmeye başladı, hızla, ben zihnimi uyuşturan bir orgazmdan inerken. Önce külot. Sonra kot pantolon.

"Siktir et." Ryke yarı yolda botlarımı bırakarak "Siktir et" dedi. Beni kardan kurtarmak için kaldırıyor ve kollarına alıyor. Daha önce pek çok kez olduğum yere.

Connor'ın ses tonunu ayırt edemedim. Endişeli miydi? Paniklemiş miydi? Kızgın mı?

Sevindin mi? Belli olmaz, bu yüzden Ryke benimle *koşuyor.*

Ağaçların arasından geçip bahçemize giriyoruz ve sonra duruyoruz. Connor pahalı siyah yünlü paltosuyla tam orada duruyor. Bakışları bizi tarıyor, çıplak ayaklarıma iniyor ve sonra mavi gözleri Ryke'a kayıyor.

"Telefonlarınız nerede?" Connor sakince soruyor ama bakışlarını okumakta zorlanıyorum.

Kot pantolonumun ve kazağımın
ceplerini yokluyorum. Ryke beni
indiriyor ve pantolonuna dokunuyor.

Hiçbir şey yok.

"Lanet olsun," diye küfrediyor Ryke. Belki onları içeride bıraktık, belki de
ormanda bir yerde düşürdük.

"İçeride olabilirler," diyorum Connor'a, tabanlarım donuyor. "Ne oldu?"

"İlk acil durum bağlantınız o olduğu için okul Lo'yu aradı. Sulli'nin
alınması gerekiyormuş."

"Aman Tanrım." Elim ağzıma gitti.

"Ciddi bir şey değil," diyor Connor. "Lo zaten onunla birlikte buraya
geliyor. Sana ne olduğunu öğrenmek için beni aradı." Connor cep
telefonunu elinde çeviriyor. "Ona ikinizin büyük ihtimalle ormanda
seviştiğinizi söyledim. Kimseyi şaşırtmadım ama haklıydım."

Ryke gözlerini devirir. "Siktir git, Cobalt." Sulli için endişelenerek
kaslarını geriyor.

Ciddi bir şey değil. Buna tutunuyorum.

Connor deri eldivenini sıkarak, "Bugün değil," diye yanıtlıyor. "Ve
gerçekten, bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız." Sokağa doğru yönelir.

"Siktir git!" Ryke bağırıyor.

Connor uzaklaşırken elini kaldırır. "Tam zamanında!" Sesindeki sızıyı
duyuyorum.

Endişelenen Ryke ve ben dışarıda bir saniye bile geçirmedik. Kulübemize
koşuyoruz, göğsümde baskı var.

Ne oldu?

* * *

Sullivan'ın yatak odasının kapısını yavaşça kapatıp koridora çıkıyorum. Tuğla gibi uyuyor. Yorganını boynuna kadar çektim ama hiç kıpırdamadı. Anlaşılan bu sosyal bilgiler dersinde beşinci kez uyuyakalmasıydı ve *beş* uyarıdan sonra onu kendi yatağında kestirmesi için eve gönderdiler.

Kendimi sorumlu hissediyorum.

Sulli'nin bizim rastgele uyku programlarımızı taklit etme gibi bir alışkanlığı var. Bazı aylar daha çok kestiriyor ve daha az uyuyorum, ancak her zaman en az altı saat uyumaya çalışıyorum.

Bu sadece seni becermek değil Calloway. Ryke'in düşüncelerime verdiği yanıtı neredeyse duyabiliyorum.

Sabahın köründe (ya da daha erken) uyanır ve o zamana kadar gözleri açık ve neşeli olmak için kendini zorlar.

Tartışmaya açık olmayan şey: kötü uyku alışkanlıklarının okulda sorun yaratması. Merdivenlerden inerken sarı saçlarımı yüksek bir topuz yapıyorum.

"Connor haklıydı; ikiniz sevişiyordunuz, değil mi?" Mutfaktan Lo'nun sesini duyuyorum.

"Bu lanet cümlelerin kullanımını azaltabilir miyiz?" Ryke karşılık verir.

"Biliyorum. Ne zaman ikinizin sikişmesinden bahsetsem kurdeşen döküyorum," diye şakalaştı Lo, Ryke'in diğer kısmı kastettiğini çok iyi biliyordu. *Connor haklıydı.*

Ryke'in bu üç kelimeyi daha önce birçok kez söylediğini duydum. O da Sullivan konusunda stresli olabilir ve Connor hakkında homurdanmak iyi bir dikkat dağıtıcıdır.

"Selam çocuklar," diye selam verip mutfığa giriyorum. Ryke lavaboya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Ben de ona en yakın tezgâha

tırmanıyorum.

"Bu..." Lo, Tostito cipslerimizi kapıyor ve buzdolabını açıp salsa sosumuzu alıyor. "Sorun için."

Lo'nun garaj kapısından çıkmasını ve kapının kapanmasını izliyorum. "Küçük kardeşine fişle mi ödeme yapıyorsun?"

"Kabul ettiği tek para birimi bu." Ryke bana doğru dönüyor, elleri dizlerimde, bacaklarım ileri geri sallanıyor.

Uzun bir süre sessiz kaldık, ormandakinden farklı bir sessizlik. Kahverengi, ela benekli gözleri benimkileri arıyor ve ikimiz de duygularımızı kelimelere dökmeye çalışıyoruz. İkimiz de bu konuda çok iyi değiliz ama deniyoruz.

Her zaman ne hissettiğimizi söylemeye çalışırız.

"Bir şeyler bulmalıyız," diye nefes alıyorum. "Okulda uyumaya devam edemez."

Parmaklarını saçlarında gezdirmek için bir elini dizimden çekiyor. "Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum Dais." Ryke, Sulli'ye sevdiği şeylere hayır demekte *her zaman zorlanmıştır*.

Tekrar sessizliğe gömülüyoruz, düşünüyoruz. Çenemi omzuna yaslıyorum, eli başımın üzerinde rahatlatıcı bir şekilde duruyor. "Ona geceleri en az yedi saat uyuması *gerektiğini* söylesek nasıl olur? *Düz uyku*. Bu şekilde kestirmez."

Kaşları sertleşir. "Ya yapmazsa?"

Zor kısmı. "Onu ödüllendiremeyiz, yani erken kalkarsa sizinle koşamaz. Krep isterse, ona krep yapamazsınız."

Yüzünü buruşturuyor. Ryke'ın çok yumuşak bir kalbi var, bir cezayı yerine getirme düşüncesi bile ona acı veriyor, özellikle de kızlarından birine yönelik olduğunda.

"Sosyal bilgilerden kalacak, Ryke." En azından Lo bize böyle söyledi. Sulli'yi aldığında öğretmen ona durumu açıklamış. "Konu herkesin sağlığı olduğunda her zaman sert biri oldun. Bu yolda ilerlemeye devam ederse, sonunun benim gibi olabileceğini düşün."

Ryke parlıyor. "Bu mümkün değil Dais." TSSB uyku sorunlarımın nedenlerinden biriydi.

"Sadece düşün," diyorum, doğrulurken. "Yedi saate sadık kalmazsa uyurgezer olabileceğini düşünün. Gece korkusuyla çılgılık atabilir - bu kuralı uygulamak için ne düşünmeniz gerekiyorsa onu düşünün."

Kasları geriliyor ama Ryke'ın binlerce metrelik kayalıkların dibinde takındığı bakışla gözleri berraklık ve sebatla doluyor. Kendinden emin bir şekilde, "Bunu yapabilirim," diyor.

Gömleğini çekiştiriyorum. "Hey, bir gün on yaşında olacak. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar on iki olacak. Bir bakmışsın on altı yaşında dışarıda cipini sürüyor ve biz onu üniversiteye gitmesi için uğurluyoruz." Bunun komik bir konuşma olmasını planlamıştım ama kocama gözyaşları içinde gülümsedim.

Yara izi olan yanağımı tutuyor. "Bugün dokuz yaşında." Başparmağı düşen gözyaşımı kuruluyor. "Benimle lanet anı yaşar mısın Calloway?"

Gülümsemem uzuyor.

Her gün, Ryke Meadows.

2028

"Sadece herkesin iyi olmasını istiyorum."

- Maximoff Hale, *Biz Calloway'iz* (9. Sezon 13. Bölüm - *Peri Tozu ve Süper Güçler*)

< 62 >

Ocak 2028

Yukarı Doğu Yakası Çatı Katı

New York Şehri

RYKE MEADOWS

Yılbaşı gecesi için pahalı bir çatı katı kiraladık, bizden başka kimseye parti vermemek için. Top yaklaşık bir saat önce düştü. Konfeti, gösterişli modern mobilyaları ve halıyı kekledi. Duvarların çoğu cam, gece l'de aydınlanan şehrin net bir görüntüsü var.

Çocukların çoğu kanepelere ve sandalyelere uzanmıştır ve Rose konfetileri süpürmeye başlar. Lily, Willow ve Daisy yardım etmeye çalışır ama kağıtları birbirlerine fırlatırlar.

Lo, Garrison, Connor ve ben dört küçük kızı bir pufun üzerine yığılmış, sızmış halde buluyoruz. Hepimiz sessizce ve nazıkçe kızlarımızı kaldırıp yatağa götürüyoruz.

Audrey, Connor'ın omzuna salyalarını akıtıyor ve Connor bu durum karşısında sadece sırıtıyor. Winona kollarımda ölü gibi uyuyor. Vada Garrison'ın kollarında kıpırdanıyor ama Garrison onun sırtını ovuyor ve o da kolayca rahatlıyor. Ve Kinney, gözlerini gerçekten açan tek kişi o.

Lo'ya bakıyor ve Lo onun tombul yanaklarının her birini öpüyor. Küçük kardeşimin hiçbir şeyi çocuklarını sevdiği kadar sevdiğini görmemiştim.

Karım.

Kinney başını adamın göğsüne yaslıyor ve ona pelüş bir hayvan gibi sarılıyor.

Çatı katındaki oturma odasına döndüğümde, yarın sabah kahvaltı yapmayı planladığımız için temizliğe yardım etmeye çalışıyorum. Bir çöp torbası alıp kâğıt bardakları, kâğıt tabakları ve çoğunun üzerinde kalan pizza kabuklarını topluyorum.

Neredeyse boş olan odada, pencerenin yanında Örümcek Adam uzun kollu tişörtlü Moffy'yi fark ediyorum. Tek başına. Sert beyaz bir sandalyede kitap okuyor. Ağır çöp torbasını bağlıyorum, gözlerim on iki yaşındaki yeğenime kayıyor. Lo bana Disneyland'de Moffy ile yaptığı konuşmanın tüm detaylarını anlattı.

Moffy'nin saçını boyamayı düşündüğünü söyledi. Daha yüksek SPF'li güneş kremi sürmeyi düşünmüş. Bana daha az benzemek için. Acımadı desem yalan söylemiş olurum. Acıttı çünkü bu çocuğu seviyorum. O doğduğunda oradaydım. Ailemizdeki diğer çocuklardan daha çok ona bakıcılık yaptım.

Ve ailesinin hayatındaki varlığım ona *acı* verdi - isteyerek ortadan kaldırdığım bir acı. Keşke onu bundan kurtarabilseydim.

"Onunla konuşmalısın." Lo yanımda, zaten bağlı olan çöp torbama bir kâğıt tabak tikiştirmaya çalışıyor.

Kelimelerle aram iyi değildir. Bu beni daha önce durdurmamıştı ama Disneyland'den beri Moffy ile ilişkim farklı. Çok fazla konuşmuyoruz. Eskiden olduğu gibi sabahları benimle koşmak istemiyor. Onu yüzme antrenmanına götürdüğümde, çoğunlukla Sulli ile sohbet ediyor.

"Emin misin?" Lo'ya sordum.

Emin bir şekilde başını sallıyor. "Kim bilir, belki seni şaşırtır." Lo parmaklarını dudaklarına götürerek soluk soluğa karımla dalga geçmeye

alışıyor. Çok kötü bir taklitti.

Çöp torbasını göğsüne doğru
itiyorum. "Ben de seni
seviyorum, ağabey."

Gülümsemesini görünce dudaklarım kalkmaya başlıyor. Sonra Lo'dan ayrılıp oturma odasını geçerek Moffy'nin yanına gidiyorum. Yeğenimin önündeki aynı sandalyeye oturuyorum ve o da kâğıttan başını kaldırıp bakıyor.

Saçları hâlâ koyu kahverengi.

Onun cildi o kadar bronz değil ama bunun nedeni kışın kapalı alanlarda yüzmesi. Ben ülke dışına seyahat ediyorum, sürekli güneşin altındayım, bu yüzden tüm yıl boyunca bronz kalıyorum.

"Konuşmak mı istiyorsun?" Bilinçsizce parmak eklemlerimden birini kırıyorum.

"Ne hakkında?" Ciltsiz kitabın kapağı elinin üzerinde katlanarak kapanıyor ve ben kitabın adını görünce tamamen hareketsiz kalıyorum. O kitabı görünce.

Okumayı sevdiğini bildiğim için Noel'de Moffy'ye Ayn Rand'ın *Atlas Shrugged kitabını* hediye ettim. Bu kitabı onun yaşlarındayken okumuştum, bu yüzden hoşuna gidebileceğini düşündüm. Lanet hediyeği açtığını hiç görmedim. Sadece çöpe attığını düşündüm.

Benim şaşkın sessizliğim karşısında Moffy, "Biliyorum... mesafeli davrandım ama..." dedi. Bakışları kâğıt kapağa düşüyor. "Babam seni ve onu aynı anda sevebileceğimi söyledi ve bilmeni isterim ki... seviyorum."

Gözlerimi ovuşturuyorum, yaşlar süzülüyor.

Moffy ön koluyla onunkini siler. "Ve... teşekkürler."

"Ne için?"

Gözyaşları ağzına kadar doluyor. "Babama baktığın için."

Gözlerimi kıstım, tekrar tekrar başımı salladım, konuşamadım. *Hay*

sikeyim. Beni hayatından silmek için *her şeyi* yapacağına inanmışım. Lo onun kayınpederi.

Her yönden. Onun yerini asla alamam. Asla denemem. Asla istemem.

Ben sadece amcayım ve Moffy isteseydi beni kolayca çıkarabilirdi.

Elim düştüğünde, yeğenime birkaç kez daha başımı sallıyorum, aramızda bir huzur alışverişi oluyor. "Kitabı beğendin mi?"

Yüksek sesle burnunu çekiyor ve konuşmadan önce yüzünü kuruluyor. "Sorun yok." Açıyor. "Şimdiye kadar bu çizgiyi sevdim..." Bana felsefe romanını uzatıyor ve işaret ediyor.

"Eğer bilmiyorsanız, yapmanız gereken şey korkmak değil, öğrenmektir."

Evet.

Bu lanet şeyi ben de seviyorum.

[Elveda]

Nisan 2028

Kobalt Malikanesi

Philadelphia

GÜL KOBALT

Connor yemek masasının başından bana sırtıyor, parmaklarını kibirli dudaklarına götürüyor. Dirseğinin kaydığını ve yüzünün patates püresinin içine düştüğünü hayal ediyorum.

Gülümseme Rose. Ona bu zevki tattırma.

Ayak bileklerim çapraz, çenem yukarıda, masanın *diğer* ucunda oturuyorum.

Eşit mesafe. Hiçbir sandalye diğerinden büyük değil.

Abartılı atmosferi içime çekiyorum. Kristal kadehler, kızarmış bir kaz, iki tabak kızılıcık, yeşil fasulye ve patates zarif bir masa örtüsü üzerinde duruyor, avize yukarıda parıldıyor.

Bu bir tatil değil.

Her Çarşamba akşamı aynı yemeği hazırlıyoruz ve çocuklarımızın çoğu akşam yemeğinin sonunda yemek yemeyi unutuyor, kazlar Perşembe artıkları haline geliyor.

Connor'a odaklanıyorum.

Gelişmekte olan sırtışı, zihin ve ruhta kendini beğenmişlik ve üstünlük hikayeleri anlatıyor. İğrenç olduğu kadar çekici de. "Hazır mısın?"

Sevgilim?"

"Kalbini oymak ve ortasına bir bıçak saplamak için." Onunla aynı anda ayağa kalkıyorum. Gözlerim parlıyor. En azından bir saniyeliğine boy avantajına sahip olmak istiyordum. "Seni *yenmek* için hayatım boyunca hazırdım."

Kırmızı şarap kadehini yine benimle aynı anda tokuşturuyor. "Hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama zaferin başka bir gün gelecek."

Tercümesi: *Her zaman ben kazanırım.*

Bu gece aynı takımda olsaydık, onun galibiyetinin benim galibiyetim olduğunu söyledim ama kazanmayı planladığım bir silahlanma yarışında karşı karşıya geldik.

"Kalbine elveda de, Richard." Kendimden emin bir şekilde bıçağımı elime alıyorum, kadehimi tokuşturmak üzereyim.

"Kalbim zaten sende," diyor yumuşak bir sesle. "Yani amacın anlamsız."

"O zaman gözlerini ve beynini al, kafanı tıraş ederim."

Yedi çocuğumuz masaya yumruklarıyla vurarak alkışa boğuldu, bazıları gümüş takımlarla, diğerleri kadehlerle.

Oda gümbür gümbür canlanıyor.

Bütün yemek sandalyeleri dolu. Masa çok dolu.

Neredeyse gülümseyecektim ama Connor parıltıyı görür görmez sanki bir şey kazanmış gibi *sırıttıyor*. Elimini onun yüzüne doğru kaldırıyorum ve böylece çocuklar sakinleşiyor.

Connor kaşlarını çatı. "Demek gözümü, aklımı ve saçımı seviyorsun."

Çocuklar sevinçle kükreyerek masayı bir kez daha yumrukluyor.

Henüz üç yaşındaki Audrey, "Annem ve babam çok güzel görünüyorlar," derken neredeyse *bayılacaktı*.

Kızıl saçları Viktorya dönemi şapkasının altından görünüyor, herkes

İstedikleri kadar abartılı ya da sade. O aynı zamanda bize *anne* ve *baba* diyen tek çocuğumuz.

Bana kendi annemi hatırlatacağını ve başlığa kıllanacağımı düşünmüştüm ama Audrey sağlam iç çekişlerle konuşuyor. Samantha Calloway'den bahsettiğimde olduğu gibi yapmacık ya da buz gibi değil. Ve bu masayı Audrey olmadan ya da küçük cinlerimizden herhangi biri olmadan hayal etmeyi reddediyorum.

Hepsi de kalplerimizde eşit, derin ve *sonsuz bir* yer edindiler.

Connor'ın görüşüne, aklına ve saçlarına olan sevgimi inkâr etmeden çenemi kaldırıyorum. Kadehimi bıçağımla tokuşturuyorum. "Her Çarşamba olduğu gibi, ne yaparsan o olur."

"Ve biri kazanacak." Connor şarabını yudumluyor ve bakışlarımı yakalıyor.

O kişi ben olacağım, Richard. Sözümü bakışlarımla yönlendiriyorum ve ardından "Açılış konuşmaları başlamıştır" diyorum. Connor ve ben yerlerimizi aldık.

Sekiz yaşındaki Eliot, kardeşlerinin önünde elini kaldırıyor.

Anı ilk yakalayan *ilk* gider. Bu hep böyle olmuştur.

Eliot bu role on üzerinden dokuz kez göz diker.

Ağzında boş piposu, eski moda siyah takım elbisesi rahat ve terzi yapımı olan Eliot, sandalyesinin iskeletine oturmayı seçer, *ayakkabıları* minderin üzerindedir.

Gülümsememi bir yudum şaraba saklıyorum, kirli sandalyeden en ufak bir dehşete kapılmıyorum. Küçük şeylere takılmıyorum çünkü annemin benimkini kontrol etmeye çalıştığı gibi ortamı kontrol etmeyi *reddediyorum*.

Herkesin olmak istediği kişi olmasına izin veririm ve çocuklarımı lanet bir sandalyeden daha çok severim.

Eliot minderin üzerinde duruyor. Yedi yaşındayken sırt üstü yere düşmüştü. Connor o anı ona ifade özgürlüğünün, çoğu şey gibi, sonuçları olduğunu hatırlatmak için kullandı.

Şimdi düşmemenin bir yolunu buldu.

Sekiz yaşındaki kardeşi Tom, kambur ve sade giyimli: siyah yırtık gömlek, hançerli kalp baskısı- Eliot'ın süslü ahşap sandalyesinin iskeletini kavırıyor. Hepsi Eliot'ın geriye doğru yuvarlanmasını engellemek için.

Olacakları bilen cinlerim hızla kadehlerini kaparlar. Biz de öyle. Tam o sırada Eliot büyük bir gürültüyle ayağını masanın kenarına koyuyor. Tabaklar şingirdiyor ve gümüş eşyalar tıngırdıyor.

En küçük gremlinimiz çok yavaş. Masa sallanırken Audrey'nin bardağı hızla devriliyor. Su masa örtüsünü ıslatıyor.

"Olamaz," diye iç geçiriyor, en yakınımda,
yükseltici koltuğunda. Dökülenleri bez peçetemle
kolayca silmeye yardım ediyorum.

Artık on iki yaşında olan Jane, kedi kulakları ve payetli kazağıyla masanın karşısında öne doğru eğiliyor ve küçük kız kardeşine kocaman gülümsüyor. "Dikkat et Audrey, bu masaya bir geminin pruvasıymış gibi basmayı seviyor ve bu da" - Tom'u işaret ediyor - "sonsuz dek ve her *zaman* onun suç ortağı olacak."

Audrey, Jane'in tüm sözlerinden büyülenmiş gibi görünüyor. Anlayıp anlamadığı

-Kimse bilemez. Narsist kocam bile. Yedi çocuğumuz olabilir ama bebekler hala anlaşılmaz küçük canavarlar. Alabildiklerini alıyorlar ve bu bizim için yeterli.

Audrey'nin elini sevgiyle sıkıyorum, o da diğer minik avucunu benimkinin üzerine koyuyor. Buz tutmuş kalp tellerim çekiliyor. O bizim son küçüğümüz. Yaşlanmaktan yavaşlasalar -sadece bir ya da iki saniye,

belki de üç saniye- umurunda olmazdı.

"Accoomplace?" Audrey telaffuz etmeye çalışır.

Jane kucağında mırıldanan Lady Macbeth'i okşayarak açıkça "*Suç ortağı*," diyor.

Audrey kelimeyi ağızında geveliyor ve sonra başını sallıyor. Jane gülüyor, aşk yanaklarını kızartıyor.

Gülümsememi bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum. Connor etrafımızdaki her şeyden *beni* izliyor. Gözlerim daha incelikli bir şekilde ona kayıyor ve sonra şarabımı yudumluyorum.

Eliot hiç doldurmadığı boş piposunu çıkarır. "Beyler. Bayanlar." Tüm masayı işaret eder. "*Her şeyden önce* bu." Dramatik bir şekilde duraklar. "Kendine karşı dürüst ol, gece gibi gündüz de seni takip etmeli. O zaman hiç kimseye karşı *yalan* söyleyemezsin!"

Shakespeare'in *Hamlet*'inden bu tutkulu monologdan sonra, ağızında piposuyla sandalyesinin üst çerçevesine geri döner.

Yüce Tanrım.

Gülümsemem bana ihanet ediyor. *Sakin ol.* Connor şu anda sırtmanın ötesinde ve daha yeni başladık.

Eliot'la duyduğum gurur omuzlarımı dikleştiriyor ve başımı kaldırıyor. O sahneden çok daha fazlasını ezberlemiş. Masada kimsenin kitap, bilgisayar ya da cep telefonu kullanmasına izin verilmiyor.

Connor onlara daha önce birçok kez "*Aklınızı getirin. Bu her zaman yeterli olacaktır.*"

Sonra Tom elini kaldırır. Eliot gibi o da sandalyenin üzerinde durur, fesatlık canlı ruhlarına yapışmıştır. Sonra Eliot'a bakar ve "Sevgili kardeşim" der.

Eliot sırtıyor. "Sevgili kardeşim."

Tom mindere geri yaslanır, oturur ve kambur durur.

"Bu kadar mıydı?" Audrey, sanki daha fazla zaman ayırmadığı için delirmiş gibi bakakalır.

Açılış konuşmaları sırasında, *kelimenin tam anlamıyla* istedikleri her şeyi ve istedikleri kadar uzun süre gündeme getirebiliyorlar, bu da Connor'ı fark ettiklerinden daha fazla etkiliyor. Açılış konuşmalarında haftaları hakkında bilgi edinmekten keyif alıyorum, ancak hepsi paylaşmaya istekli değil.

Eliot piposunu kız kardeşine doğru tutuyor. "O kısa boylu bir çocuk, küçük Audrey."

Kafası karışmadan önce Connor bana, "Kısalık, sevgilim," dedi.

"Kısalık," diye tanımlıyorum.

"Kısalık," diye ekliyor.

Gözlerinin arasında bir delik açıyorum. "Sana olan aşkım."

Charlie Keating gülüyor, on yaşında ve Connor ve ben tartıştığımızda en çok eğlenen kişi. Kocam kadar ben de Charlie'nin zihinsel olarak ayak uydurabilen tek kişi olduğunun farkındayım. Jane de öyle. Charlie aynı zamanda sürekli olarak sandalyesinde arkasına yaslanan, cilalı siyah mokasenleri *masanın üzerinde* duran, şık ve modern bir takım elbise giymiş olan tek kişi.

Connor geçen gün ona *gösterişçi* dedi. Ben de oğlumuza ukala dedim. İkisinin de eşit parçaları olduğu konusunda anlaştık.

Connor şarabını yudumluyor, önceki sözlerimiz onu tüketirken sırtışı tüm yüzünü kaplıyor.

Kısalık.

Sana olan sevgim.

Çok yumuşak bir şekilde, "Rose." dedi.

"Richard," diye çıkışıyorum.

"Bir yalanı tanımlamana bayılıyorum."

Alay ediyorum. "Ben *kısalığı* tanımlıyordum. Egonu dizginle."

"Dizginlenemez. Şimdiye kadar bunu öğrenemediysen, belki de yeni bir öğretmene ihtiyacın vardır."

"Eğer *kendini* önerirsen, kalbinden daha fazlasını oyarım."

"Kendimi öneriyorum," diye meydan okuyor. "Ben en iyisiyim ve siz en iyisini hak ediyorsunuz."

Gözlerimi deviriyorum ama onu gerçekten incitmeye ve tehdidimi uygulamaya asla kalkışmıyorum, bu yüzden buna bir karşılık vermesine şaşırmadım.

"Ve mübalağayı tanımladığınız için teşekkür ederim."

Altı yaşındaki Ben dehşete düşmüş görünüyor. Bir aşağı bir yukarı masaya bakıyor. "Dur," diye sızlanıyor. "Kes şunu."

Kaskatı kesildim.

Connor sakın, ama sırtışı azalıyor. Ben'e sözlerimizin mecazlar, deyimler ve abartılı düzyazılarla dolu olduğunu açıklamadan önce Jane tekrar öne doğru eğiliyor. Eliot ve Tom ile yan yana oturuyor, diğer tüm kardeşleri karşıda oturuyor.

"Pippy," diyor. "Hepsi iyi eğlenceler. Kötü bir niyetleri yok."

"Kavga etmelerinden nefret ediyorum."

Charlie araya giriyor, "Nefret ediyorsun çünkü anlayamıyorsun."

Ben aval aval bakar. "Ben anlıyorum. Annem onun kalbini sökmek istiyor! Ve

Babam komik olduğunu düşünüyor. Hiç *komik değil*." Masadan kalkıyor.

Kocamın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve gözlerimizde ikimiz de birbirimize *bekle diyoruz*. Bir saniye sonra Beckett kolunu Ben'in omzuna doluyor. Bu rahatlatıcı dokunuş karşısında Ben sandalyesinde geriye doğru çöküyor. "Birbirlerini seviyorlar, Ben.

Eğer onların sevgisinden şüphe duyuyorsanız, o zaman hepimize bakın.
Çarşamba günlerine bakın."

Gözlerim yanıyor, yaşlar akmakla tehdit ediyor. "*Çalışıyor* olabilirler," diye itiraf ediyor Eliot. "Buradalar," diye araya giriyor Tom.

Çarşamba günleri en sevdikleri gün oldu, kaz ya da ihtişam için değil, Connor ve beni masanın başında gördükleri için. Bu, çalışma haftasında evde birlikte olduğumuz tek gün, çocuklarımızın yemekten sonra ofislerimizde sıkışıp kalmayacağımızı kesin olarak bildikleri tek gün.

Zekamızın ve kelimelerimizin saatlerce savaştığı gün ve büyüdükçe, her şeyin daha fazla bir parçası haline geldiler.

Ben onay için bana bakıyor.

Kocama *iltifat etmek* zorunda kalacağımı bildiğim için iç çekiyorum. Sanki yıllardır bu cümleyi kurmamış gibi çenemi gevşetiyorum. "Seviyorum..." *Bunu yapabilirsin, Rose.*

Ben küçük yavruların inindeki dişi aslanım.

Kocamın kibirli gözlerinin sıcaklığını hissederek boğazımı temizliyorum ve "Connor Cobalt'ı seviyorum" diyorum.

İşte, söyledim.

Connor kadehini bana doğru kaldırıyor, sırtışı kibirli olmaktan çok sevecen.

Sevgisi narsisizmini o kadar bastırıyor ki pençelerim geri çekiliyor.

Charlie başını Ben'e doğru eğiyor. "*Connor Cobalt* babam, belki daha da geride kalmışsındır."

"Onun babam olduğunu biliyorum." Ben huffs.

Parmaklarımı şıklatıyorum. "Açılış konuşmalarıyla devam ediyoruz." Sadece *hayır* demek isteseler bile beş çocuğun konuşması gerekiyor. Bu bizim için sorun değil.

Charlie işaret parmağını havaya kaldırır. "Geçiş hakkımı kullanıyorum."

Audrey'nin nefesi kesilir. "Neden, Charlie?"

Beckett avizeye doğru gülümsüyor. "Bu, karşıt görüşlü birinin havuz partisine neden takım elbise giyip kravat taktığını sormak gibi bir şey." Bu örneği durup dururken seçmedi. Charlie *gerçekten de* mahalledeki havuz partisine en pahalı takımını giymişti.

Beş dakika sonra da gitti. Audrey'nin eli havaya fırladı.

"Audrey," diye sesleniyor Connor genişleyen bir gülümsemeye en küçüğümüze.

En küçük çocuğumuz konuşmak için ağzını açıyor, ancak tüm gözler onun üzerindeyken sözlerini unutuyor. "...I..."

Hepimiz sabırla bekliyoruz.

"Sen mi?" Kendini yetersiz hissetmesine neden olmadan ona yardım etmeye çalışıyorum.

"Ben..." Yanakları aniden kızarır ve Viktorya dönemi şapkasına sıkıca tutunarak poposunun üzerine yığılır.

En büyük üç çocuk Audrey için masaya davul çalar.

"Ne kadar bilgece sözler. *Öyleyim*," der Jane Audrey'e.

Audrey canlanır. "Teşekkür ederim, Jane."

Gülümsememi gizlemek için şarabımı içmeye çalışıyorum ama Connor görüyor. *Kocanı yen*. Gülümsememden zevk aldığı kadar *acı* çekmesini de sağlayabilirim. Saçlarımı bir omzumda topluyorum ve başımı eğiyorum, çıplak boynum doğrudan onun görüş alanında. Dudaklarını ovuşturuyor ve sonra elini kadehine götürüyor.

Bunu alamazsın. Gözlerimden kanalize ediyorum.

Göreceğiz, diye cevap veriyor.

Şarabımdan bir yudum daha alıyorum, tam Beckett elini kaldırırken. "Adımı Google'da arattım." diye itiraf etti.

Şarabım boğazımda kaldı.

"Dikkatli ol, hayatım," diyor Connor.

Ateş saçan gözlerimi Beckett'a dikmeden önce ona bir bakış atıyorum.
"Tüm bu çirkin dünyada, seni böyle bir şey yapmaya zorlayan neydi?"

Connor ve ben yatakta yan yana oturduk ve *hepsinin* ismini Google'da aradık. Avukatların ezeceğini düşündüğümüz özellikle karalayıcı makaleler varsa, tazıları etik olmayan gazetecilerin üzerine salıyoruz. Beckett için, aramasında ne çıkacağını biliyorum.

Baledeki erkeklerle ilgili tüm klişeler.

Beckett şöyle açıklıyor: "Okuldayken Geoffrey Stanford bilgisayar dersinde bana gösterdi."

Charlie kardeşine başını sallar. "Geoffrey senin adını Google'da arattı. *Seni* değil." Beckett'ın kendisine ait olmayan eylemleri itiraf etmesi Charlie'yi üzer.

Savaşçı yanımda, ihtiyaç duydukları her şekilde onları korumak için alevleniyor, delici gözlerim oğullarımın her birine dalıyor.

Beckett ikiz kardeşine "Hâlâ görüyorum," der.

"Geoffrey de dünyanın geri kalanıyla birlikte bir aptal." Duraklıyor.
"Sen hariç." Bunu *sadece* Beckett'a söylüyor.

"Beckett." Connor'ın dengeli sesi herkesin dikkatini çeker. "Hepimiz etiklendik. Dışarıya adım attığımız her gün klişeleştiriliyoruz. Bunun sizi etkilemesine izin veriyorsunuz-"

"Kazanmalarına izin verdin," diye bitiriyor Charlie.

Çenem bir kez daha yükseliyor. Beckett beni görüyor ve yoğun özgüveni bir parfüm gibi etrafa yayılıyor. Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor.

"Başka bir şey var mı?" Ona sordum. "Tek ihtiyacım olan buydu."

Lady Macbeth Jane'in kucağından fırlar. "Sıradaki mi yoksa sondaki mi olmak istersin, Pippy?" Jane Ben'e sorar, ikisi de açılış konuşması için kalmıştır. "En son." Ben patates püresine bakar. Geleneği bozar ve Açılış konuşmaları bitmeden önce tabağına koyacak.

Kimse onu azarlamıyor ama Charlie başını tekrar küçük kardeşine doğru eğiyor. Bıçağımı Charlie'ye doğrultuyorum. "*Bunu kılıfına koy,*" diyorum buz gibi bir sesle. *Bununla*, küçük kardeşine savurmayı düşündüğü ukalaca sözleri kastediyorum.

Charlie eğlenceyi ve gösterişi iliklerinde ve kemiklerinde varmış gibi taşıyor. *Ben de öyle yapacağım, ama sadece senin için anne, der* gibi başını sallıyor.

Jane ayağa kalkarken elini kaldırır. "Peki o zaman..." Işıltılı mavi gözleri kardeşlerini ve bizi tarıyor. "Bir aşkın peşinden gitmeyi seçtim."

Audrey'nin nefesi kesildi. "Jane aşık olmuş!"

"Evet Audrey, tartışmasız bir aşk içindeyim."

Parmaklarını dudaklarına götüren kocamı gözlemliyorum. Bir savaşın girişinde olduğumuz için, bu yeni tartışma karşısında yıkılmasını umuyorum, ama o rahatsız olmuyor.

Connor bana kaşlarını çattı.

Eliot, "Aşkınızla tanıştık mı?" diye sorduğunda gözlerimi kısıyorum.

"Çünkü tanışmadıysak," diyor Tom, "tanışmamız gerektiğine inanıyorum." Onların sadakati

Birbirimize ağzımızı kıvırırız. Kardeşleri onun aşkının bir *kişi* olduğuna inanıyor ama Jane bana sırrını açtı. Onun aşkının bir *şey* olduğunu biliyorum. Romantizmi, bir insanın kendi ayağını araması kadar zor aradığını da biliyorum.

"Aşkımla daha önce birçok kez

karşılaştın." Beckett sorar, "Aşk bir insan

mıdır?"

"Hayır," diye cevap verir Charlie Jane'den önce. "Onun aşkı sıradan." Gerçekçi davranıyor. Ben de Connor ve Charlie gibi onun aşkının *ne* olduğunu biliyorum ama o şimdiye kadar gelecek planlarını bizimle paylaşmadı.

"Çok yaygın," diye katılıyor Jane. "Farkında olmadan sürekli kullanıyoruz." Ben ve Audrey'nin yüzleri bilmece karşısında buruşuyor.

"Kafanız çok mu karıştı?" Jane onlara soruyor ve ikisi de başını sallayınca açıklıyor: "*Sayılar* çok yaygındır. *Sayıları her* gün, bazen de bilinçaltımızda kullanırız."

"Sub...ne?" Audrey kaşlarını çatıyor.

Connor açıklıyor, "*Bilinçaltında*. Farkında olmadan." "Farkında olmadan," diye ekliyorum.

"Annenin bana olan sevgisi." Connor şarabını yudumlarken sırtıyor.

Bu *yanlışlığa* homurdanıyorum. Connor aşkı asla kabul etmeyen biriydi. Sevebileceğini, sevdiğini, her *şeyin* onun içinde olduğunu. Eğer bir şey varsa, *o da* farkında değildi.

Hep biliyordum.

"Yani senin aşkın sayılar mı?" Eliot soruyor.

"Onun aşkı matematiktir," diye tam olarak cevap veren Charlie'dir.

"Kesinlikle." Jane gülümsüyor. "Önümüzdeki okul yılı için yarışmalara kaydoldum. *Mathletes'e* katılıyorum."

Kardeşleri tabakları, kadehleri ve Tom davulları masaya vuruyor.

Nefes alamıyormuşum gibi elimi göğsüme götürdüm. Belli ki nefes alıyorum.

Ben hayattayım ama Jane ilk kez bir hayalini, bir hedefini, bir tutkusunu dile getiriyor. Bir ya da iki yıl sürse bile, onu elimden geldiğince cesaretlendirmeyi planlıyorum.

Onun istekleri benim sevdiğim ve nefret ettiğim şeylerden oluşsa bile.

Akademik olarak rekabetçi dünyalar mı? *Bayıldım.* Sadece Connor'la orada tanıştığım için değil. Ondan çok önce yarışmayı ve öğrenmeyi seviyordum.

Matematik mi? *Nefret ediyorum.*

Her lanet yarışmada olacağım. Ne olursa olsun.

Jane oturmadan önce önce babasına sonra da bana bakıyor ve ikimiz de gururumuzu gözlerimizle ifade ediyoruz. Onun zevkle yanıtladığı sorular soruyoruz.

Deneme yapmak zorunda mısınız? Evet.

Ekip başına kaç kişi düşüyor? Şu anda emin değilim.

Her yıl benden daha fazla gülümseyerek yerine oturduğunda, herkesin dikkati ağzı patates püresiyle dolu olan en küçük çocuğa odaklanıyor.

"Senin sıran, Pippy."

Ben suyunu yudumlar ve sonra ayağa kalkar. "Bence bir insanın dokunduğu her *ağaç* için ağaç dikmeye başlamalıyız." Teklifini anlatmasına izin veriyoruz ama Ben fantezisinin gerçek olduğuna inandıkça Connor dudaklarını ovuşturuyor. "Hepsini arka bahçemize koyacağız ve bakmaları için insanları davet edeceğiz. Dokunamazlar yoksa ağaçları *öldürürler*. Ağaçlar gezegene yardımcı olur, bu yüzden önemli."

Charlie önce "Arka bahçemize bir milyar ağaç dikilebileceğine inanıyorsunuz" dedi.

"Neden olmasın?" Ben omuz silkiyor.

Babası şöyle açıklıyor: "İdealistçe."

Hemen ekliyorum, "Bu bir başarısızlık *değil*."

Connor şarabını yudumluyor. "Bazı durumlarda idealizm bir başarısızlık olabilir."

"Narsisizm de öyle."

Çocuklar bulaşıklarını tıngırdatıyor ve benim karşı çıkışım üzerine masaya

vuruyorlar.

Connor kabul ediyormuş gibi kadehini bana doğru kaldırıyor ama kocamı tanıyorum. Asla bu kadar kolay teslim olmaz. "İkinci ifadenizin doğruluğu, ilk ifadenizin yanlışlığını ortadan kaldırmaz."

Çocuklarımız kahkahalarla ayaklarını yere vuruyor.

Seni yakacağım, Richard.

Eliot piposunu çıkarır. "İdealist, saflığın diğer adı değil mi?" "Evet."

Connor şarabını yudumlar.

Ben dallı kollarını kavuşturuyor "Ağaçları ve ne anlama geldiklerini biliyorum. Bu çok önemli."

Bakışlarını yakaladım. "Senin için önemli olan benim için de önemlidir, gremlinim."

Connor oğluna dürüstçe, "Ağaçlara olan sevginden şüphe etmiyoruz," der. Bu Ben'i bir an için yatıştırır ama Ben derin düşüncelere dalmış bir halde sandalyesine çöker. Connor bir iki dakika daha onu inceler. Ben

bizim tek

Domates çorbası kutusuyla aya uçabileceğine inanan çocuk. Paraşüt ve uçakla yunusları kurtarmaktan bahseden tek çocuk.

Eleştirel düşünürlerle dolu bir evde, o aykırı bir çocuk; aslan yavrularıyla dolu inimizde küçük bir kuzu. Onu koruyor, besliyor ve *asla* değiştirmek istemiyoruz ama bazen aslanlar niyet ettiklerinden daha sert ısırırlar.

Goblet-Connor'ımla adım adım yükseliyorum. Hırıltım boğazımı tırmalıyor ama asla dudaklarımdan kaçmıyor.

Eğlenen bakışlarını okudum: *Yenilmeye hazır mısın, sevgilim?*

Kendini hazırla, Richard.

Ben konuşacağım. "Açılış konuşması sona ermiştir. Şimdi oyun gerçekten başlıyor." Kristali bıçağımla tokuşturuyorum. Çocuklarımız kızcılık ve yeşil meyveleri

Fasulyeler, yemek tabakları, ama Ben dışında, bir ya da iki lokmadan fazlasını yemiyorlar.

Oturuyoruz.

Eliot ilk soruyu sormak için herkesi yener, "Mozart'ın operasının adı nedir, 'Sihirli ... ne?'"

"Flüt," diyor Connor, tam da cevap dilimin ucuna gelmişken. "Babama bir puan." Jane her zaman bir not defteriyle skor tutar. Bir oyun oynuyoruz Model BM'de yarattığımız oyunun bir varyasyonu.

Birbirimizle ilk kez tanıştığımız gün.

Bu nostaljik gerçek Connor ve benim aramda, yenilgi ve kayıpların soğuk düşünceleri arasında samimi ve sıcak bir şekilde geçiyor.

"Yüz on beşin Romen rakamı nedir?" Jane sorar.

En azından bu harfleri biliyorum. "CXV," diyorum, tam Connor başlarken. Bir dilim kaz kazıyorum ve tabağıma sıyrıyorum. Metal bıçağın bıçak üzerindeki *gıcirtısı* şiddetli geliyor. Gözlerimi ondan ayırmıyor, sesi Connor'a yöneltiyorum.

Şarabını tazeliyor.

Sorular sorabiliriz ama bu, bir puan kazanma şansımızı kaybetmemiz anlamına gelir. Çocuklarımız arasında bile çok rekabetçiyiz. Oyunun kuralları: herkes herhangi bir kategoriden soru sorabilir, ancak bunu referans materyali olmadan sunmalıdır.

İlk cevap veren bir puan alır.

Asla dışarıda oturmayız. Çocuklarımızın kazanmasına asla izin vermeyiz çünkü onlar çocuktur.

Belki bir gün bizi yenerler ama şimdilik savaş Connor'a karşı benim.

Akşam yemeğinden önce ezberledikleri sorularla *ikimizi de şaşırtabileceklerini* görmek istiyorlar.

Bu yüzden bir sonraki soru dizisi hızlı bir telaşla geliyor ve Connor'ın cevaplarının başlangıcını, onun benimkilerin başlangıcını kırdığı kadar hızlı kırıyorum.

"Annem ve babam berabere kaldı," diye anons ediyor Jane yemeğin bitmesine otuz dakika kala. "İkinize de yirmi iki puan. Charlie'nin üç puanı var."

"Titanik'in kaptanı kimdi?" Beckett soruyor, bildiğimi bildiği bir soruyu bana yöneltiyor.

Connor bunu hissediyor ama ben çoktan cevap verdim, "Edward John Smith." "Kaynaklarını mı kullanıyorsun, sevgilim?" Connor bana soruyor. "Yoksa sen Hile mi?"

Bu *kavga* sözcüğüyle alev alıyorum. "Ben asla hile yapmam." Beckett'tan takımıma katılmasını istemedim ama belli ki bu durumda Rose Takımı'nı tercih ediyor ve ben de küçük bir cini *asla* yanımdan kovmam. Bankımda hepsine yetecek kadar yerim var.

Connor için bile yeterince yer var.

On dakika daha oynuyoruz, çocuklarımız sevdikleri konularda sorular soruyorlar: matematik, fen, dans, drama, müzik, dünya ve aşk. Bir kez daha berabere kaldık.

Connor sanki yaklaşan sonu bekliyormuş gibi ayağa kalkıyor. Ben de topuklu ayakkabılarımla onu takip ediyorum, masamız cıvıl cıvıl çocuklarla dolu, bizi fiziksel olarak ayırsa da zihinlerimiz birbirine dokunuyor ve iç içe geçiyor, olabildiğince yakın. Masayı bir kenara atsak daha yakın.

Arzu ettiğim her şeye sahibim. Ona sahibim. Onlara sahibim. Bu yemek odası sadece hayal ettiğim şekilde *hayat veriyor*.

Söylenecek ve yapılacak başka ne kaldı?

Şimdiden zafer kazandım. Şimdiden onunla, onlarla ve kendimle gurur

duyuyorum.

Connor dikkatle, özlemle bakıyor, içimde kükreyen her muzaffer düşünceyi görüyor ve duyuyor. Derin mavileri, inatçı vaatleri ve sevgisiyle ve o kibirli, filizlenen sırtışıyla gürlüyor.

Ve derinden, "İşte bir sır, sevgilim." dedi.

Dinliyorum, onunla her şeye hazırım.

"Kazanmayı her zaman sevmişimdir, ama seninle bir saniye daha geçirebilmek için sona ulaşmamız için gereken süreyi uzatabilirim."

[Elveda]

Nisan 2028

The Cobalt Estate *Philadelphia*

CONNOR COBALT

Hayatta pek çok gerçek vardır ama Rose'un karşısında, birbirinden güzel çocuklarımızın bulunduğu bir masada otururken, yıllardır kınadığım bir gerçeği elimde tutuyorum.

Aşık oldum.

Kendimden çok daha *fazlasıyla*. Bu gerçek asla kırılmayacak.

En küçük oğlumuz masadan kalkarken bile. Çocuklarımız Ben'in bir soru sormak üzere olduğuna inanıyor. Ben bu inanca katılmıyorum. Rose da öyle, delinmiş, duygusal gözleri beni bırakıp altı yaşındaki oğlumza dikilmiş.

Ben son yirmi dakikadır mesafeliydi, bakışları sürekli kapıya gidiyordu. Konuyu dağıtmak üzere olmasına şaşırmadım ama yaptığı açıklama beni gerçekten şaşırttı.

"Kaıyorum."

Rose nefes alıyor, köprücük kemikleri çıkıntı yapıyor ve sorular bakışlarını sıkıyor.

Benzerleri bakışlarımı açmaya alışıyor.

Onlara izin verdim. Ben'in görmesine izin verdim. "Neden?" diye sordum.

"Nedenini söylemek istemiyorum."

Rose ve ben nadiren de olsa masanın başındaki yerlerimizi terk ediyoruz. Oğlumuz boş sandalyesini iterken ve üzerinde *Bitkiler Havalıdır* yazan akuamarin tişörtünü çekiştirirken onun yanındayız.

Rose'un yanına sokuluyorum. Elim onunkine kayıyor ve parmaklarımızı birleştiriyorum. Benim sakın, durgun suyum onun öfkeli, ateşli ateşinin yanında. Onun çıkışını engellemiyoruz. İster yanılsama ister gerçek olsun, gitmek istiyorsa gitme yeteneğine sahip.

Ayakları var. Bir beyni var. Kapıdan çıkıp bizi geride bırakabilir ve *hayır*, oğlumun kaçıp gitmesini istemem. Bu düşünce bile kalbimin kırılmasına neden olabilir.

Zihnim bölünüyor olabilir.

Bu durumu ele almadan önce Charlie araya giriyor, "Ciddi değil." Ben'in yüzü incinmişlik, *öfke* ve hayal kırıklıklarıyla kızarıyor. Oğlumu hemen anlıyorum.

Rose'un içinden de benzer bir kabullenişin geçtiğini hissediyorum. Aynı kitapta, aynı hikâyenin aynı sayfasında duruyoruz.

Ben'e "Toplanmana yardım etmemizi ister misin?" diye sordum. Ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"İstediğin bu, değil mi?" Ben tereddüt eder ve sonra başını sallar.

Durgun ama ateşli Rose ona şöyle der: "Diş fırçanı unutamazsın. Fırçalamayı reddetmen umurumda değil ama en azından çantana koy. Sana bir liste yapmama gerek var mı?"

Ben daha çok düşünür. "...Bir liste istiyorum ama resimli olsun."

Rose o kadar sevecen bir ifadeyle, "O zaman resimler olacak," diyor ki oğlumuzu kucaklıyor da olabilir.

"Harita ister misiniz?" Soruyorum. "Bizden başka ne istiyorsunuz?"

Elimizden gelse sana dünyayı verirdik.

"Bir haritam var. D n bir tane çizdim ve yürüyorum, bu yüzden fazla bir şeye ihtiyacım yok."

Eliot ve Tom k s k s gülerler, zalimlik etmek istemezler ama gülerek farkında olmadan onun fikirlerini hiçe sayarlar.

Ben, bir sandalyenin iskeletinde sallanan kardeşine ve onun yanında kambur duran diğerine döner. "*Ciddiyim!!!*" diye bağırıyor içinden, boynu pancar gibi kızarmış. "Ben gidiyorum! Gidiyorum ve *asla* geri d nmeyece im!!"

Yüzleri d  t . O anda sözlerinin gerçek anlamını ve ciddiyetini anlıyorlar. Gidip gidemeyece i önemli değil.  nemli olan gitmesi gerektiğini *hissetmesi*.

"Pippy?" Jane sesleniyor.

"Ben?" Eliot ve Tom birlikte söylüyorlar.

Ben ince kollarını kavu turup masaya sırtını döndüğünde, çocuklarımız sessiz fısılda malara dalıyor.

Rose ve ben o lumuzu kapıya yakın bir çay arabasına doğru yönlendiriyoruz. Ağır ağır nefes alıyor, hayal kırıklığına u ramı  gözyaşları akıyor. Onun boyuna   meliyoruz. Rose temiz bir bez peçeteyle yanaklarını kuruluyor. O nefesini tutarken ben Fransızca birkaç yatıştırıcı cümle fısıldıyorum.

Ben sesini duyurmak istiyor.

Onu her gün duyuyoruz ve dinliyoruz. Bu gece fikirlerini   r tt   m ze inanıyor olabilir ama ben her birini bo muyorum. Ben onlara meydan okuyorum ve o da inançlarının arkasında durmakta sonuna kadar haklı. Ne kadar tuhaf ve fantastik olurlarsa olsunlar. Rose ve ben, o ne şekilde d   n rse d   ns n, yine de burada, onun yanında olurduk.

Fanteziye dayansa bile onun fikirlerini ciddiye alıyorum. Onlara asla *saçmalık* demiyorum. Onu asla absürd olarak etiketlemem. O benim keşfedilmemiş renklerde hayaller kuran *idealist* oğlum.

Gerçek bu.

Burnunu çekiyor, yanakları kuruyor ve daha rahat nefes alıyor.

Ben de ona "Eğer amacın gerçekten ayrılmaksa, sana yardım edeceğiz" dedim.

Rose, "Kalbimiz *her* adımda kırılırdı ama sana yardım ederdik" derken gözyaşlarını tutamıyor.

Ben dehşete düşmüş bir halde sulu gözlerini ovuşturur.

"Seçeneklerin var," diyorum nazikçe. "Her zaman seçimlerin olacak. Seninkilere saygı duyuyoruz ve gidişini izlemek bize acı verecek. Gitmene izin vereceğiz çünkü bu *senin* arzun. Gerçekten istediğin bu mu?"

Evet diyeceğine dair bir korku var. Kendime gerçekçi ve mantıklı bir şekilde asla kaçmayacağını söyleyebiliyorum ama bu illüzyonun içinde yürümek dayanılmaz olacak. Duyguları ayıramıyorum ve kendimi ayırabileceğime ikna etmeye çalışmıyorum.

Yapamayacağımı biliyorum. O *benim* oğlum. O bu ailenin bir parçası. O harcanabilir değil.

Ve bavullarını toplamaya kadar gideceğiz. Bavulunu merdivenlerden, sokaktan aşağı yuvarlamasını izleyeceğiz. Fikirlerinin neon şatolarda ve bulutlarda yaşadığını fark edene kadar oğlumuz bizi terk etmiş gibi davranacağız.

Mahalle kapısına varmadan önce o noktaya ulaşmasaydı, gitmesine izin vermezdik. Elimizden geldiğince arzulara oynayacağız ama güvenliğini *asla* riske atmayacağız.

Hepsi duyulduğunu hissetmesi için. Anlaşıldığını hissetsin diye. Bunu sevgimizden yaparız. Ben bocalıyor, yüzü kıpkırmızı.

"Ne oldu?" Fısıldıyorum.

Başı öne eğik. "Buraya uymuyorum."

Rose ateşli bir tutkuyla, "*Evet*, öyle. Ben Pirrip Cobalt-sen masaya uyuyorsun. Sen benim kalbime uyuyorsun." Onun ellerini tutuyor ve gözyaşları tamamen yeni bir duyguyla yanaklarından aşağı süzülüyor. "Sen bu *aileye uyuyorsun*. Sana söz veriyorum, etim ve kemiğimle uyuyorsun."

Ben elinin tersiyle burnunu ovuşturur.

Onun coşkusuyla uyandım, *gerçek* duygularla boğuldum. Boğazım düğümlendi. Düşünmek için bir saniye bekliyorum ve sonra bu duyguların altında titreyerek oğluma "Sen bizim hayatımızda *gerekli*sın" diyorum.

Ben kısa bir nefes alır.

"Seni seviyorum," diyorum hiç şüphe duymadan. "Hepimiz seni seviyoruz. Farklılıklarınız için, benzerlikleriniz için, kim olduğunuz için."

"Biz de kardeşim," diyor Eliot ve dikkatimizi masaya çekiyor. Rose ve ben duruşumuzu düzeltiyoruz ve Ben ne gördüğümüzü görmek için bacaklarımızın etrafından dolanıyor.

Tüm çocuklarımız ayağa kalsın. Sadece ayağa kalkmakla kalmadılar. Masaya doğru yükseliyorlar, tabakları kenara itiyorlar, kadehler devriliyor ama gözleri sadece Ben'de. Sanki önemli olan tek kişi oymuş gibi ona bakıyorlar. Bir tabaktan daha önemli. Sandalyeden de. Bir bardaktan, kendilerinden daha önemli.

Charlie elini uzatır. "Biz de seni seviyoruz, Ben."

Rose bir sevgi ve sadakat kalesidir, sarı-yeşil gözleri artık *gelecek* olmayan geleceğimizi görünce camlaşır.

Şimdiki an.

Ve biz onun içinde yaşıyoruz.

Elini sıktım. Kalbim -mantığa, pratikliğe ve bencil arayışlara önem veren kalbim- yanıyor.

Ben kardeşinin elini tutar ve Charlie onun masanın üzerinde durmasına yardım eder.

Her çocuk, dünyanın bilgisini ve sırlarını elde etmiş gibi gülümseyerek gözlerimizle buluşuyor.

Her biri ayrı ayrı eşsiz. Her birinin kendine ait bir aklı var.

Her biri kendileriyle gurur duyuyor ve kendilerini seviyorlar. Daha azını beklemiyordum.

Jane, Rose ve bana baktı ve çok güçlü bir şekilde "Topluluk" dedi.

Çocuklarımız hemen "Ensemble" diye bağırıyorlar.

Dudaklarım göz kamaştırıcı bir sırtışıla yukarı doğru çekiliyor. Rose kıpırdıyor, parmaklarını dudaklarına götürüyor ve ateşli sarı-yeşil gözleri benim sakın, koyu mavi gözlerimle buluşuyor. Elimle boynunun alt kısmını sıyrıyorum.

Bakışlarımızı çocuklarımıza çeviriyoruz. Ateş ve su onların üzerine. Tanıştığımız andan itibaren içimizde nefes alan tek kelimeyi yedi kişiye söylüyoruz.

"Topluluk" diyoruz.

Birlikte.

< çok uzun >

Nisan 2028

Utah

Hayvan

at

Bahçesi

DAISY MEADOWS

Uzun yıllar boyunca hayvanat bahçelerinden uzak durduk. Sulli'ye sahip olmadan çok önce bir kez ziyaret ettiğimizde, bu deneyim kalabalıkların bize doğru bastırmasıyla sona erdi. Fotoğraflarımızı çekiyorlar, isimlerimizi bağırıyorlardı. Kızlarımızı bu kargaşanın içine sokmayı asla düşünmedik.

Winona'nın geçen yıl yalvardığı gibi bile değil. "Bütün filleri, kaplumbağaları, zebraı ve tek boynuzlu atları görelim!"

"Lanet olası tek boynuzlu atlar," diye mırıldandı Ryke, gülümsemesinin gölgesi belirmişti.

Tek boynuzlu atların hayvanat bahçelerinde değil, görkemli topraklardaki görkemli çayırlarda yaşadığını açıkladım.

"Oraya bir tekneyle gidelim!" Winona haykırdı.

Görkemli çayırları olan görkemli bir ülkeye tekneyle gitmedik ama sonunda bir hayvanat bahçesi molası içeren bir gezi planladık. Çünkü bu hayvanat bahçesi *sadece çalışanlar için kapalı olduğu* bir günde içeri girmemize izin verdi. Kalabalık yok. Çok fazla insan yok. Sadece birkaç hayvanat bahçesi görevlisi, hayvanlar ve biz.

Hayvanat bahçesi rehberimiz Bethany bize "Bir şey isterseniz haber verin, kasayı açayım" dedi. Önce bizi hediyelik eşya mağazasına götürüyor.

Daha sonrası için sergiler.

Çocuklarımız önümüzden girerken, Ryke'ın arkasından yaklaşıp onu belinden kucaklıyorum. Şakacı bir şekilde adımlarını yavaşlatmaya çalışıyorum ama o sadece benimle birlikte kolayca ilerliyor. Onu çiçek tacıma bakarken yakalıyorum ve şakacı bir şekilde kolunu ısırıyorum.

Sonra dört yaşındaki enerjik *zürafamız* mağazanın derinliklerine doğru koşuyor. Böyle hoplayıp zıplamak yeryüzündeki cennet gibi. Doldurulmuş hayvanlardan oluşan yüksek duvara konuyor. Winona Briar Meadows sadece ruhen değil, kostüm olarak da bir zürafa. Bu sabah turuncu ve beyaz zürafa tulumunu giymesine yardım ettim, kapüşonu dağınık kahverengi saçlarını gizliyordu.

On yaşındaki kızımız ters yönde, gümüş kolye ve ip takılardan oluşan bir kovaya doğru ilerliyor.

Nefesim kesildi. "Yavrularımız ayrıldı. Nereye gideceğiz? Ne yapacağız?"

Ryke sarı saçlarımı karıştırıyor, çiçekli tacımı eğiyor. Sonra ben ayaklarımın topukları üzerinde sallanırken o bana bakıyor, avuçlarım onun sert göğsünde, gri gömleğinin altındaki yağsız kaslarında. Kafasındaki yeşil beyzbol şapkasını çaldım ama bugün çiçekli taçlar var.

Sulli de aynısından giyiyor ve benimkini onunla giyip giyemeyeceğimi sordu.

Kurdum bana bakıyor, kahverengi gözleri birkaç dakikada bir sarı gömleğime kayıyor. *İşte güneş geliyor* diyor.

Ryke bana "Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim." dedi.

On kat gülümsüyorum ve ellerimi avuçlarımın altında sertleşen tıraşsız çenesine koyuyorum. Burada öylece duruyorum, kudretli ve güçlü, cüretkâr ve tehlikeli, ama en çok da *nazik* ve *şefkatli* biriyle aynı hizada olmaktan hoşlanıyorum.

Bu dünyada beni bu adamdan daha fazla önemseyen biri var mı?
Beni ondan başka bu kadar *çok* seven biri var mı?

Olduğunu sanmıyorum. Olabileceğini de
sanmıyorum. Ryke daha fazla beklemez.

Beni öpüyor, başımın arkasını tutuyor ve doğal kucaklaşmamızı
derinleştiriyor. Gülümsemem dudaklarının altında büyüyor.

"Baba! Yardıma ihtiyacım
var!" "Anne, buraya gelebilir
misin?"

Ayrılıyoruz ve fiziksel olarak ayrılmadan önce yanağımı öpüyor.

"Görünüşe göre ben bu tarafa gidiyorum, sen de şu tarafa." Ben
yürüyorum.

Sulli'nin şeffaf bir kovayı kazdığı mücevhere doğru geriye doğru.

"Başını çok fazla belaya sokma, tatlım." Bakışlarını tekrar tekrar
zıplayan Winona'ya dikmeden önce beni bir kez tarıyor. Yunus, deniz
kaplumbağası ve penguen oyuncaklarının bulunduğu en yüksek rafa
ulaşmaya çalışıyor.

Winona'nın zıplamasından, bizimkilerle birlikte çılgın enerjisinden asla
yorulmuyoruz. Sulli'nin yanına kayıyorum ve kalçasına vuruyorum.

Kalçasını geriye atıyor ve bana seçtiği ip kolyeleri gösteriyor. "Bunları
alabilir miyim?"

Her birinde bir gümüş hayvan kolyesi var: kuş, yunus, kurt ve su samuru.
Hangisinin bizi temsil ettiğini bilerek seçimlerine gülümsüyorum. Ben
kuşum. O yunus. Ryke kurt. Winona su samuru. "Kesinlikle."

"Kurt bende kalsın, sonra sana yunusu, babama su samurunu ve Nona'ya
da kuşu vereyim."

Sulli hep bizi düşünür ve ben hiçbir zaman kimsenin *bir numarası*
olmadım.

büyürken. Ben *iki* ya da *üç numaralı* kardeştim. Hatta bazen

Dört numara. Ryke ve ben kızlarımız için bir numarayız ve bu delice bir duygu.

Sadece onun da her *zaman* kendini düşündüğünden emin olmak istiyorum. "İstemiyorsan paylaşmak zorunda değilsin."

Sulli gülümseyerek *benim* eğreti çiçek tacımı düzeltiyor ve "Gerçekten, *gerçekten* istiyorum, anne."

"O zaman ben de benimkini eskitiyorum." Çok normal olmasına rağmen kaşlarımı A+ cüretkâr bir hareketmiş gibi sallıyorum.

"Daha yükseğe!" Winona'nın kahkahası sesini aydınlatıyor. Küçük zürafa Ryke'in omuzlarının üzerine oturmuş, en yüksek rafın hizasına gelmişti bile.

"Kafanı tavana mı vurmak istiyorsun?" "Evet!"

Ryke elini kızın bileğine koydu. "Böyle bir şey olmayacak, tatlım."

"Neye bakıyorsun, bücür?" Sulli küçük kız kardeşinin yanına atlıyor. "Deniz kaplumbağalarına!"

Sulli omzunun üzerinden bana bakıyor, yetişmemi bekliyor ama telefonum cebimde tanıdık bir sesle çalıyor. Telefonumu kızıma doğru salladım, o da başını sallayarak Ryke ve Winona'nın yanına gitti.

Kolumu kasaya dayıyorum, hayvanat bahçesi rehberimiz Bethany anahtarlık rafının yanında mesajlaşıyor ama duyup duymadığını merak etmiyorum.

Telefonu kulağıma dayadım. "Merhaba."

Willow, sanki görünmeden koridorlarda gizlice ilerliyormuş gibi, "Tamam, hey, ben mağazadayım," diye fısıldıyor. "Ve bekle, döndüğünde hâlâ kahvaltıda mıyız?"

"Kesinlikle, çok uzun zaman oldu." En iyi arkadaşımı bir haftadır görmedim, bu kısa bir süre gibi görünüyor, ancak Philly'de olduğunda genellikle uğrarız ve

Birbirlerini gün aşırı görüyorlar. Yazın en büyük üzüntüsü: Willow'un Garrison ve yakında dört yaşına girecek olan kızları Vada ile Londra'ya gitmesi. Bu, hiçbirimizin yanında olmadıkları en uzun zaman dilimi.

"Anlaştık..." Willow, *uhhh* gibi bir düşünme sesi çıkararak sözünü keser. "Neden aradığımı unuttum... bir saniye bekle."

Gülümsüyorum ve yunus mıknaatılarını bir ekranın etrafına itiyorum. "Size tüm hatıra hislerini gönderiyorum."

"Anladım."

Sahte bir nefes aldım. "Lily haklıydı. Güçlerim var."

Willow gülüyor. "Lily'ye kalsaydı, hepimizin olurdu."

Bu gerçeğe daha geniş gülümsüyorum. Dalgın dalgın, parmağımdaki gümüş yüzüğe dokunuyorum, ortasına bir kare kazınmış. Willow'un bana kendi yüzüğünü verdiği günden beri onu hiç çıkarmadım ve o da eşini hiç çıkarmadı.

Willow sessizce sorar: "Winona muzlu keklerden mi yoksa yaban mersinli kreplerden mi nefret eder? Vada yaban mersini dedi ama Garrison muzlu kek olduğundan oldukça emin."

Vada ve Winona, Audrey ve Kinney ile birlikte en iyi arkadaşlar, bu yüzden bir kızın oyun randevusu varsa, muhtemelen dördü de orada olacaktır.

"Yaban mersininden nefret eder," diyorum. "Sulli muzlu kekleri sevmiyor, ama sadece içine fındık koyduklarında." Sullivan hâlâ etrafındaki en seçici yiyici ama idare ediyor.

"...harika, tamam, krep reyonuna doğru yol almak üzereyim. Yaban mersini yok. Ryke'a selamımı söyle. Döndüğünde görüşürüz."

Telefonu kapattığımızda, arkadaşlıklar hakkındaki tüm teorilerimi hatırlıyorum.

Bir şekilde, bir şekilde bu özel kişiyi uzaklara ve yıllara rağmen yakınımda

tutmayı başardım.

Bu hayatta kaldı.

* * *

"Bak, Winona." Ahşap çitlere yaklaşırken zürafa habitatını işaret ediyorum. Her adımda ip kolyeyi Ryke'ın bileğine bağlamaya çalışıyorum. Onun için başka bir yere sığmayacak kadar küçük, benimki daha çok bir gerdanlık gibi.

Winona sevinçle çitlere doğru koşar, kapüşonu geriye düşer. Sulli kız kardeşinin peşinden koşuyor.

Ryke bileziğin düğümünü gevşetmek için dişlerini kullanıyor, sonunda güvenli ve çok sıkı değil. Sırt çantasında tıka basa doldurulmuş hayvanlar var. Winona için deniz kaplumbağası Simon, ardından en yakın arkadaşları için üç tane daha ve Sulli için bir yunus seçti.

Hayvanat bahçesine hiç kalabalık olmadan gitmemiştim. Bu kadar kalabalık ve *insan* olmadan. Kaldırımlar cesetlerden arınmış, sergilenen hayvanlar daha uzaktan görülebiliyor. İçimde kabaran bu manzara değil.

Bu ses.

Kuşlar cıvıldıyor, aslanlar kükrüyor. Toynaklar ve pençeler toprağı dövüyor. Çıkardığımız insan sesleri doğanın şarkısını asla bastırmıyor ve gözlerimi kapatıp bütün gün dinleyebilirim.

Ryke'ı uzun bir süre bana bakarken yakalıyorum. "Ne?" "Gerçekten çok mutlu görünüyorsun." Gözleri neredeyse cam gibiydi.

"Gerçekten öyleyim." Bunu kesin olarak söyleyebilirim. Son derece kolaylıkla. Neredeyse çılgılık atacak kadar mutluyum. Kolunu şakacı bir şekilde ısııyorum ve o da başımın üstünü öpüyor.

Winona ve Sulli'ye çitin yanında ulaştığımızda, minicik zürafamız çitin *üzerinden tırmanıp* yaşam alanına girmeye çalışıyor.

Ryke onu kaldırıyor ve ayağa kaldırıyor. "Bu çok tehlikeli." Winona bön bön bakıyor. "Ama... ama hayvanları nasıl göreceğiz?"

Sulli irkilerek bir ses çıkarıyor. Bankın üzerine zıplamadan önce bana "Bu iş çok kötü gidecek," diye fısıldıyor. Winona onu yanlış yere getirmişiz gibi başını bir o yana bir bu yana sallarken Sulli en üste oturuyor ve huzurlu ortamı içine çekiyor.

Hayvanat bahçesinin ne olduğunu anlayıp anlamadığını merak ettim, ancak *tüm hayvanları gördüğünüz yer* dışında bir açıklamaya ihtiyaç olduğunu düşünmedim.

Ryke omzunun üzerinden bana bakıyor. O bakışı bilirim. *Doğru kelimeleri bulamadığımı* söyleyen bakış. *Sana ihtiyacım var Dais.*

Bana hiç ihtiyaç duyulmadı, Ryke'tan önce de. Hiç istenmedim ya da seilmeyi hak ettiğimi bildiğim şekilde *gerçekten* sevilmedim.

Ben hızlıyım.

Ryke'ın yanında, Winona'nın boyuna doğru eğildim. "Şuradaki hayvanları görüyorsun." Ahşap çitin çıtalarını gösteriyorum. İki zürafa kuru çalıların ve kumlu toprağın üzerinde ilerliyor.

Winona basamaklara tutunuyor ve kafasını içeri sokuyor. Metal çit aynı zamanda vahşi yaşamı bizden ayırıyor ve sahip olduğu tüm heyecan okyanusta batan bir çapa gibi düşmeye başlıyor.

Ryke elini gür saçlarında gezdirip beyzbol şapkasını tekrar takarken ona bakıyorum. Bir kolunu uzattı. "Onu lanet olası bir hayvanat bahçesine götürmeliydik."

"Bilmiyorum..." Sadece Winona'nın *dokunmak* istemesiyle ilgili olduğundan emin değilim.

hayvanları.

Ryke yanıma çömelıyor, eli Winona'nın sırtında, vücudunu çitten geçirmeye karar verirse diye bekliyor. Tamamen sessiz, bize bakmıyor.

Ryke çok yakınımdayken fısıldıyorum, "Hayvanlara dokunmaktan hiç bahsetmedi, sadece onları *görmekten* bahsetti."

"Belki de kafası karışmıştır."

Bu mümkün. Dönmesini beklerken yanağımı onun koluna yaslıyorum.
"Tahmin et ne oldu?"

"Ne?"

"Yavru bir zürafa yaptık."

Winona nihayet döndüğünde gülümsemesinin başlangıcı yavaşça söner. Gözyaşları yumuşak yanaklarından aşağı süzülür ve narin burnu boyunca kayar.

Ciğerlerim sıkışıyor. Ne zaman kızlarımızdan biri ağlasa, Ryke'ın kasları geriliyor, kaşları *çatılıyor* ve sanki *senin için buradayım* der gibi bir santim daha yaklaşıyor.

"Şşş, sorun yok." Gözyaşlarını gömleğimin köşesiyle sildim.

"Zürafalar nasıl gidiyor?" Winona ağlamaklı bir şekilde soruyor. Bir an Ryke'ın beni izlemesini izliyorum, ikimiz de onun neden üzgün olduğunu anlıyoruz. Çitler.

Sergiler. Onu dışarıda tuttukları için değil, hayvanları *içeride* tuttukları için.

Ryke başını kızımıza doğru sallıyor. "Gitmek istemiyorlar."

"Ama ya yaparlarsa? Ya *tüm dünyayı* dolaşmak *isterlerse* ama sıkıştılar mı?"

"Ya hepsi mutluyse ve *hiç* ayrılmak istemezlerse?" Winona'ya sordum.

"Ama özgür değiller!" diye hıçkırıyor, sesi çatlıyor.

Winona'yı hemen göğsüme çekiyorum ve o da kollarını bana doluyor. Onu kaldırıyorum ve Ryke ile aynı anda ayağa kalkıyorum. Winona'nın kulağına fısıldıyorum: "Bu kocaman dünyada *milyonlarca* hayvan var ve hayvanat bahçesindekiler insanlar tarafından sevilir. Hatta bu insanlar onları kurtarıyor, besliyor ve *koruyor*. Burası onların şimdilik ya da daha sonra kalacakları evleri olabilir ama burada güvendeler."

Winona burnunu çekiyor.

"Güvende mi?" "Çok, *çok* güvenliler."

Winona hâlâ ağlamaklı bir şekilde başını sallıyor ama Sulli'nin yaptığı gibi daha çok manzaraya bakar. Ryke doldurulmuş deniz kaplumbağasını çıkararak Winona'nın dikkatini dağıtır.

Simon'a onu hayvanat bahçesinin çitlerinden korur gibi sarılıyor.

Sulli banktan atlıyor. "Gitmeden önce maymunları görebilir miyiz?"

"Elbette," diyorum.

Bethany bize bir harita bıraktı, bu yüzden hayvanat bahçesinde yolumuzu yalnız buluyoruz. Ryke için Winona'yı taşımak daha kolay, bu yüzden tek eliyle onu kendi tarafına destekliyor. Winona yanağını Ryke'in koluna yaslıyor, biraz hüzünlü ve üzgün.

Zamanla kendini daha iyi hissedecek, bu yüzden Winona'yı itip kakmayacağız ve ondan bir gülümseme koparmaya çalışmayacağız. Sulli'yle birlikte geriye doğru yürüyoruz, gülümsemelerimiz yükseliyor ve Ryke bizi hangi yöne gideceğimiz konusunda yönlendiriyor.

"Aynen öyle," diyor.

"Sola değil mi?" Dalga geçiyorum, sonra yanlışlıkla kendi ayağıma takılıyorum.

Ryke bileğimi yakalayarak beni dik tutuyor ve gülümsememle kaşları kalkıyor.

"Yani o zaman *lanet olsun* demedin mi?" Ryke bakışlarıyla beni canlı canlı yiyor.

"L-O-V-E'desin," diye şarkı söylüyor Sulli, hâlâ geriye doğru yürüyor, maymun ve maymun sergileri görüş alanında.

Kolu omuzlarımdan kayıyor ve aşağıya sarkan elini kavriyorum.

"Duydun mu, L-O-V-E'deymişiz?" Ona soruyorum. "Kocam ne diyecek?"

Ryke neredeyse gülümsüyor. "O da seninle L-O-V-E'de." "Benim kocam da aynen böyle söylerdi."

Tuttuğum eliyle yanağımı hafifçe itiyor.

Gürültülü maymun ve maymun habitatlarına ulaştığımızda Sulli dönüyor. Ağaçlar hışırdıyor, koyu yeşil yapraklar çağıldıyor. Hepimiz camın kenarında durmuş, sessizce izliyoruz. Ryke Winona'yı indiriyor ve o da burnunu yaklaştırıp parmak uçlarını cama dayıyor.

"Bakın." Sulli daldan dala sallanan ve birbirlerine ciyaklayan dört şempanzeyi işaret ediyor. "Bu biziz."

Hep birlikte gülüyoruz ve benimkisi bunalmış bir gülümsemeye dönüşüyor. Ryke'a bakıyorum ama başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum; hani *o kadar* dolu olursunuz ki zar zor nefes alırsınız. Sadece tanışmayı umduğunuz duygularla dolu.

Serbest düşüş gibi çarpıyorlar bana. Uçurumdan atlamak ve bungee jumping yapmak gibi. Avazım çıktığı kadar bağırmak gibi. Saatte *yüz elli* mil hızla gitmek gibi.

Hepsi Ryke Meadows ile.

O iki büyük ve sert eliyle yanaklarımı tutuyor, ben de uzanıp küçük ve yumuşak ellerimle onunkileri tutuyorum.

Ryke kendi güzel gülümsemesiyle gülüyor ve "Bu bizim lanet hayatımız Calloway" diyor.

Her *an* vahşidir, sessiz olanlar bile.

< çok uzun >

Nisan 2028

Utah

Hayvan

at

Bahçesi

RYKE MEADOWS

Başka bir hayatta, başka bir dünyada, Daisy yalnız.

Yalnızım.

Kızımız yok, çocuklarımız yok ve bugün burada olan şey bu değil.
Sabah uyandığımda hissettiğim şey bu değil. Yatağa girdiğimde
hissettiğim şey bu değil.

Yalnız değilim.

Benim lanet bir ailem var.

Daisy ellerimin altında ısıldıyor, onun yüzünü benimkini tuttuğu gibi tutuyorum. Ve ben bu dünyadaki en güzel şeyi öpüyorum. Gülümsemesi beni karanlık ve yalnız yarıklardan çekip çıkarıyor.

Winona'nın ağzı açık kalıyor ve tam da "Yaşlı insanların öpüşmesi *çok iğrenç*" dediği anda gözlerimiz ona açılıyor.

Sulli gülümsüyor ama dört şempanzeye dil çıkarmakla meşgul.

Daisy bir ayı gibi kaburgalarıma sokulurken ben de kolumu onun başına koyuyorum. "Sence biz yaşlı mıyız?"

"Çok yaşlı," diyor Winona, pis suratı bir gülümsemeyle son buluyor. O kadar üzgün olmamasına sevindim.

"Kaç yaşında?" Elimi gömleğinin arkasına götürürken Daisy soruyor.

Winona bir dalı tekmeliyor. "Seksen dört." Bu inanılmaz derecede yanlış.

Daisy başını kaldırdı ve çok sessiz bir şekilde, sadece benim duyabileceğim bir sesle, "Seksen dört yaşında biriyle sikişiyorsun. Bu nasıl bir duygu?"

"Sonunda aynı yaştaymışız gibi hissediyorum."

Daisy göbekli bir kahkaha atıyor. "Touché."

Sonraki otuz dakikayı maymun sergisinin etrafında takılarak geçiriyoruz. Winona camın kenarına oturuyor ve bir orangutanın dikkatini çekiyor. "O da benim gibi turuncu!" Winona, hayvanın onu uzaktan incelemesini dikkatle izlemeden önce haykırıyor.

Orangutan, zürafa tulumundan dolayı kafası karışmış olabilir. Kızlarımız hayvanlarla kendi işlerini yaparken, ben de onları video kameramızla çekiyorum ve karımla flört ediyorum.

Son on dakikada Sulli'yi izliyoruz, *gerçekten çok* sessizleşti, artık gıdıklamıyor ya da ıslık çalmıyor. Sağını solunu arıyor ve boynunu kaşıyor. Sonra *personel çıkışının* yakınında bir bank buluyor ve bacaklarını göğsüne doğru çekerek oturuyor.

Video kamerayı kapatıyorum ve sırt çantama yerleştiriyorum. "Hadi soralım," diyorum Dais'e.

Başını sallıyor, saçını karıştırdığım için çiçek tacı kafasının yarısına kadar inmiş.

İlerlemeden önce bileğini yakalıyorum ve kızımıza birlikte yaklaşırken tacı başının *tepesine* yerleştiriyorum.

"Sullivan?" Daisy bankta kızımızın yanına kayıyor. Sulli alnını dizlerine dayıyor ve Daisy sırtını ovarak Sulli'yi arıyor.

Benim kadar abuk.

Beyzbol apkamı çıkardım ve elimi *saçlarım*da gezdirdim.

Bu pozisyonu biliyorum. Daisy'yi bu pozisyonda defalarca gördüm. apkamı geri taktım. Bu *sıradan bir* bacak-göğüs pozisyonu değil. *Acı* içinde, dik bir cenin pozisyonu.

Sulli bir şeyler mırıldanıyor.

"Duyamıyoruz, tatlım." Ben onların üzerinde durmaya devam ediyorum ve Winona bize doğru zıplamaya başlıyor. Bankın kol dayanağına tutunmuş, Sullivan'a bakıyor.

"Sulli?" Winona fısıldar.

Sullivan başını kaldırdı, beti *benzi* atmıştı. "Karnım ağrıyor" diye mırıldanırken elimi alnına koyuyorum.

Sıcak değil.

"Tuvalete gitmeye ne dersin?" Daisy diyor ki. "Belki de kreplerinizin üzerindeki ekstra krem şanti yüzündendir."

"Ama Sulli her zaman fazladan krem şanti yer," diyor Winona, şaşkınlıktan ağzı açık kalarak. Sonra bir anda bankın altından sürünerek diğer tarafa geçiyor ve sırt antamıza doğru koşuyor.

"Winona!" Bağırıyorum. *Lanet olası A*. "şu sırt çantasından daha uzağa gitme!" Konu onların güvenliği olduğunda, ben daha sert biriyim. Bugüne kadar, benim onların yaşındayken yapmadığım tehlikeli bir şeyi yapmalarına asla izin vermedik.

Gıcırdayarak durur ve orada bekler.

Daisy Sulli'nin ayağa kalkmasına yardım ediyor, kızımız neredeyse iki büklüm.

Başımı sallıyorum, bunun bir karın ağrısından daha fazlası olduğunu düşünüyorum. *Lanet olası apandisti*. "Sul, seni taşımamı ister misin?"

"Hayır," diye *babam* gibi iç geçiriyor ama yine yüzünü buruşturuyor. "On yaşındayım... Artık bebek değilim."

Bana haftada en az bir kez hatırlatıyor. Yeniden toplanıyoruz ve iki dakika geride bir tuvalet buluyoruz. Sulli can çekişen bir kararlılıkla tuvalete tek başına yürüyor, Daisy yol boyunca sırtını sıvazlıyor. O zıplarken Winona serçe parmağımı tutuyor.

Winona "Sulli iyi mi?" diye sorduğu için sadece koyu renk endişe giyiyor olmalıyım.

"Evet." Birkaç kez *başımı* salladım, ama gerçek *şu ki, bilmiyorum.*

Tuvaletlere ulaşıyoruz ve Daisy kadınlar kapısını açmaya çalışıyor. *Kilitli* düğmeyi sallıyor. Gerçekten mi? Erkekler kapısını deniyorum.

"Açık."

Çalışanların yanı sıra, hayvanat bahçesi hâlâ bomboş ve erkekler tuvaleti de öyle. Dört pisuvar ve sadece iki kabin var. Sulli hızla bir tanesine giriyor ve ben de gözümü yanımdan uzaklaşan Winona'dan ayırmıyorum.

"Neden garip görünümlü su fiskiyeleleri var?" Winona pisuvarlara doğru zıplayarak soruyor. Onu kollarımın arasına alıyorum.

"Bunlar lanet pisuarlar." Onu ters çevirip kızımı ayaklarından asıyorum.

Gülmekten çılgılık atıyor ve ben kısmen Daisy'ye konsantre oluyorum, o da Sulli'ye her şeyin yolunda olup olmadığını soruyor. Dais endişeli bir şekilde bana bakıyor.

Gerçekten çok endişelendim.

Winona'yı kollarımın arasında dik tutuyorum ve ağzından saçlar tükürüyor. Onu yakınımda tutuyorum, tek elimle göğsüme yaslayarak destekliyorum.

"Anne, buraya gelebilir misin?" Sulli korku dolu bir ses tonuyla soruyor.

Yardım etmek için gitmek istiyorum ama annesini istedi, ben de bekliyorum. Daisy içeride kayboluyor ve Winona sessizleşiyor, mavi tezgâha göz kırpmıyor.

Bana doğru fısıldıyor, "Sulli'nin iyi olduğunu sanmıyorum, baba."

Sikerim böyle işi. Kabine yaklaştım ve kapıyı çaldım. "Ne oluyor lan?" 911'i aramalı mıyım yoksa kusmuk gibi hafif bir şey mi bilmeliyim.

"Sorun yok," diye seslendi Daisy bana. "Bir saniye içinde çıkacağız." Sesi aceleci geliyor ve ben de aceleci olabilirim ama burada acele etmiyorum.

Winona'nın başka düşünceleri var. *Ne* yaptığının farkına varmadan kollarımda yükseliyor ve durağın üzerinden bakmaya çalışıyor. Nefes alıyor. "Bu kan mı?"

"Nona!" Sulli *çeneni kapatır* gibi bağılıyor.

Kaskatı kesiliyorum. Her şey anlam kazandı. Bu pozisyonun neden bu kadar tanıdık olduğunu düşündüm ve belki de biliyordum. Belki de o kadar gün içinde bugün bunu yaşayacağını düşünmek istemedim. Çünkü o *gerçekten* genç.

"Regl olmaya mı başladı?" Açıkça soruyorum.

Hiçbirimiz utanmıyoruz. Açık davranıyoruz. Küfür ederiz. Winona sorarsan osurur. Sulli'ye gözümüzü kırpmadan seks konuşması yaptık. Bu da farklı olmamalı, değil mi?

Kapı açılıyor ve çıkabilmeleri için geri çekiliyorum. Önce Sulli ağır ağır iç geçirdi. "Bu berbat." Lavaboda ellerini yıkıyor. "Bununla hiç uğraşmak zorunda kalmadığın için çok şanslısın baba."

Adet görmeye başladı.

Daisy yanıma kayd. "Bir eczaneye gitmemiz gerekiyor."

"Daha on yaşında," diye fısıldıyorum Dais'e, başımı tekrar tekrar sallayarak. "Bazı kızlar erken başlar."

Hayvanat bahçesinden çıkarken kulaklarımda çınlayan şey bu. Yeşil cipimizi en yakınımızdaki küçük bir eczaneye götürürken. Sulli, Daisy'nin yardımıyla bavulundan bir şort ve iç çamaşırı çıkarıyor ve yükseltici koltuğuna bağlanmış Winona, Nutty ile oynuyor.

Lanet olası bir yolculuğa çıktık, dördümüz, artı husky'miz. Ve cipi motosikletle takip eden Price. Sulli'nin bir yüzme yarışması için okuldan izin alması gerekiyordu, biz de bu süreyi iki gün daha uzattık ve batıya doğru yola çıktık.

Dakikalar sonra, Daisy ve Sulli banyodayken Winona ve ben eczane reyonlarını inceliyorduk. Winona alışveriş sepetimizi taşıyor ve benim elimde pedler var, onun sepetine sadece bir şişe ağır kesici gibi hafif şeyler koyuyorum.

Beş altı tane çikolata seçip içine atıyorum. "Adet dönemindeki kızlar çikolata sever mi?" Winona soruyor.

"Regl olsun ya da olmasın, kızlar çikolatayı sever."

Winona üç paket çikolatalı öpücüğü sepete tıktırıyor ve ben de tam onu ağırlaştırırken lanet sapını yakalıyorum. Banyo kapısının *gıcirtısını* duyuyorum, Sulli ve Daisy çıkıyorlar, hala aynı çiçek taçlarını takıyorlar.

Boyum 1.80, buradaki her rafın üzerinde duruyorum ve ikisi de bakışlarımı karşılıyor. Sulli bana ilk başparmağını kaldıran oluyor ve Daisy her şey yolundaymış gibi gülümsüyor.

Bu kızlar benim hayatım ve tek istediğim *her* biri için sağlık ve mutluluk. O zamanlar Daisy'yle yer değiştirdiğim gibi Sulli'yle de yer değiştirdim ama yapamazdım. Tek yapabildiğim burada olmak. Şefkatli olmak.

Sevgi dolu ol.

Üzgün olduklarında onlara sarıl. Bunu

her gün yapardım.

Çıkış yaparken Sulli dört şişe kök birası ekledi. Arabaya giderken şişesini açıyorum ve kocaman bir yudum alıyor. Birkaç eczane poşetini bagaja yığıyoruz.

O zaman yola çıkıyoruz.

Yeşil cipi iki şeritli manzaralı bir otoyolda sürüyorum, sağ dizimde hafif bir ağrı var. Kumtaşı kayalıkları kahverengi ve yeşilin muhteşem tonlarında yükseliyor. İleride bazı pas rengi kayalıklar, buradan başka hiçbir yerde bulunamayacak benzersiz şekillerde çivilenmiş.

Şu anda.

Daisy camları açıyor, rüzgâr cipi kamçılıyor. Uzun otoyolda görünürde hiç araba yok. Karıma, yola ve tekrar karıma bakıyorum, dudakları şakacı bir şekilde yukarı kalkıyor.

"Ne diyorsun, Calloway? Hızlı mı yavaş mı?"

Daisy o kadar parlak, o kadar içten gülümsüyor ki uzun süre bakmak zor, ama ben her zaman bu riski alıyorum. Gözlerim güneşle tanıştıyormuşum gibi yanıyor.

O da "Seni seviyorum." dedi.

On yıl içinde aşkımız hiç azalmadı. Dais'e kaşlarımı kaldırıyorum ve gülümsememin dudaklarıma değdiğini hissediyorum. "Çok hızlı o zaman." Gaza sertçe basıyorum, gülümsemesi arabanın içine doluyor ve Jeep otoyolda hızla ilerliyor.

Sulli "Oha," der ve hemen başını pencereden dışarı çıkarır.

Nutty katılıyor, kuyruk sallıyor.

Winona neşeyle çığlık atıyor, yükseltici koltuğunda zıplıyor. "Daha hızlı!"

Zaten uçuyorum, daha hızlı gidiyormuş gibi yapıyorum ama bu hızı koruyorum. Daisy arabada kalıyor, uzun bacaklarını kucağıma uzatıyor. Eliyle rüzgârda dalgalar çiziyor.

Hiçbir kelimenin geçmesine gerek yok. Hiçbir radyonun açılmasına gerek yok. Müziğimiz burada var. *Yaşıyoruz. Yaşıyoruz.*

Tanrım, hepimiz hayattayız.

Şu anda. Bu yerde
birlikte.

{ güle güle }

Mayıs 2028

Göl Evi

Dumanlı Dağlar

LILY HALE

"Kaldığım yerden devam edeceğim." Luna günlüğünü karıştırıyor, kapağına çok renkli yıldızlar karalamış. İçinde sayfalarca karalanmış sözcükler görüyorum. Sekiz yaşında ve şimdiden çok zeki.

Lo'ya adaşı gibi bir Ravenclaw olacağını söyledim.

Lo bana Ravenclaw'ların dişlerini fırçalamayı ve sifonu çekmeyi unutmadıklarını söyledi.

"Sen sadece onun Hufflepuff olmasını istiyorsun." diye karşılık verdim. "İstiyorsam ne olmuş yani?" Yanağımı çimdikledi.

Hatırladıkça gülümsüyorum ama Lo sabahın bu geç saatinde bizimle değil. Luna ve ben bir yastığı paylaşıyoruz, göl evinin yatak odasındaki alt ranzada uzanıyoruz. Kinney ile bir Pop-Tart paylaşıyoruz, üç yaşındaki çocuğum bana yaslanmış, yerken dirseği kemikli omzumda.

"Ne kadar ilerledik?" Kinney dudaklarından kırıntılar dökülürken soruyor.

Saçıma baktım. *Evet*. Tart kırıntıları omuz hizamdaki saç tellerimin her yerinde. Onları fırçalıyorum ama daha ufalanmış kırıntılara ayrıldıklarında vazgeçiyorum.

Saçım bundan çok daha kötüsünü gördü.

"Sona geldik," diyor Luna, Hulk terlikleri ayaklarıyla birlikte sallanırken. Sessizim ama çocuklarımı dinlemeyi de konuşmak kadar seviyorum.

Luna doğru sayfayı buluyor ve sonra uzaylı bir kafa bandıyla uzun, açık kahverengi saçlarını geriye çekiyor, küçük yeşil ampuller sallanıyor.

Kinney Pop-Tart'ını benden daha hızlı bitiriyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. O da benim yuvarlak yüzüme sahip ama Luna'nın aksine benim iri yeşil gözlerime ve kahverengi saçlarıma sahip. Luna'nın tuhaf ve coşkulu olduğu yerde, Kinney düşünceli ve dikkatli görünüyor.

Bazen benim iki tarafıma mı çekmişler diye merak ediyorum: şapşal ama iç gözlemci.

Luna okumaya başlıyor ve ben de kendimi kaptırmışım, ağzıma görünmez bir parça atmaya çalışana kadar bütün Pop-Tart'ımı yediğimi fark etmiyorum bile.

"Zhora ışın silahını ve kabarık şekerlemelerini hovercraft'ta unuttu," diye yüksek sesle okuyor Luna, "ve acele etmesi gerekiyordu. Dash bekliyordu."

Kinney burnunu kıvrır. "Hayaletler ya da troller nerede? En azından bir cadı var mı?"

"Sadece uzaylılar." Luna, Kinney'nin burnuna dokunuyor. "*Bip, bip.*"

Kinney neredeyse hiç irkilmiyor. Gayet açık bir şekilde, "Hayaletler uzaylılardan daha iyidir." diyor.

Luna omuz silkiyor ve günlüğünde bir sayfa çeviriyor. "Herkes farklı türden şeyleri sever." Bana bakıyor ve gülümsemeye başladığında, sekiz yaşındaki çocuğuma galaksiler arası bir evrenin imparatoriçesiymiş gibi *baktığımı* fark ediyorum - ve ben sadece *bu* güzelliğe tanıklık eden küçük bir astronotum.

Luna Hale'in akrabaları dışında hiç arkadaşı olmayabilir ama sekiz yaşındayken benim *yirmi* yaşındayken sahip olduğumdan daha fazla özgüvene sahip.

Asla utanmam.

Kızım *asla* utanmaz.

Kinney, "Annemi ağlattın," diyor ve Darth Vader pijama tişörtüyle gözyaşlarımı kurulamaya başlıyor.

"Mutlu gözyaşları," diyorum onlara, ıslak gözlerimi silerken, gözyaşlarım taşıyor.

Luna Hulk terliğini Thor terliğime dokunduruyor ve şarkı söylüyor, "Fan *kurgu*." Öpüşme sesi çıkarır, Hulk Thor'u öper.

Hulk-Thor alternatif evrenine gülüyorum. Kinney daha yükseğe kayıyor, karnımın üzerine oturuyor. Belini tutuyorum, benim gibi kemikli. Luna gibi de.

Gözlerimi kısarak Kinney'e bakıyorum. "Yani hayaletlerden korkmuyor musun?" Hayaletlerden ve Lo'nun Garrison'la izlediği tüm korku filmlerinden korkuyorum. *Komediymiş* gibi davranıyorlar.

Korku filmleriyle ilgili tek komik şey, siyah jenerik ekranındaki taşlaşmış yüzümdür.

Kinney bana "Dünyadaki hiçbir şeyden korkmuyorum" diyor. Üç yaşında olmasına rağmen bunu *çok* ciddi bir şekilde söylüyor, öyle ki ona inandığımı sanıyorum. Kinney'nin korktuğu anları hatırlamaya çalışıyorum ama çoğu sadece memnun Kinney anları.

Luna, Kinney'nin burnuna dokunarak, "Hı-hı, doğru değil," der. Kinney onun elini itiyor. "O da öyle."

"O zaman Eliot'tan sana bir hayalet hikâyesi anlatmasını iste ve neler olacağını gör." Kinney, "Tamam," derken ben araya girip, "Anlatmayalım," diyorum.

"Nonono," diye mırıldanıyorum. "İyi değil. Uzaylılar hakkında *eğlenceli* bir hikâyenin ortasındayız." Bu uzaylıları seviyorum. Şekerlemeler ve bir sürü iffetli şekerlemeler var.

Hovercraft'ta. Neredeyse Luna'nın gezegeninde bir yerlerde var olabileceğimi düşünüyorum. Kinney *şeytani bir gülümsemeyle*, "Annem korkuyor," diyor.

Şimdi korkuyorum.

Luna başka bir *bip bip* burun vuruşuyla Kinney'i kızdırıyor ve şeytani gülümsemesi daha az *Children of the Corn gibi* görünüyor.

Luna'nın günlüğünü gösterip "Neler oluyor?" diye sorarak onları hikayeye dönmeye ikna ediyorum.

Luna tekrar okumaya başlıyor ve Kinney de en az benim kadar dikkatle dinliyor. Sadece bir sayfa kaldı ve kapı uçarak açıldı.

"Anne!" Beş yaşındaki Xander yatak odasına koşuyor, sarkık kulaklı Gotham da peşinden. Xander'ın gülümsemesi göl evinde başka hiçbir yerde olmadığı kadar belirgindir. Medyanın ilgisinin olmadığı tek güvenli yer orası.

Yüzünde kamera yok. Adını bağıran kimse yok. Onu buraya getirmeyi seviyoruz, özellikle de zihinsel olarak rahatlamaya ve toparlanmaya ihtiyacı olduğunda.

Xander yukarı doğru çıkan yeşil Power Ranger tişörtünü çekiştirerek indiriyor. Belki de ne istediğini unuttu çünkü öylece duruyor, gülümsüyor, kahverengi saçlarının bir kısmı alnına düşüyor. Gotham pantolonu yanında.

Ben daha sormadan büyük oğlum koşarak yatak odasına girdi, nefes nefese değildi ama gülümsüyordu da.

"Hey, anne."

"Merhaba...?" *Lily'nin soruşturma modunu* açıyorum.

Moffy, kız kardeşlerinin kafalarına bongo gibi vurmadan önce Xander'ın omzunu sevgiyle hafifçe sıkıyor. "Luna, Kinney." Sonra benimkini okşadı.

"Anne.

Gitmeye hazır

mısın?"

"Ne...?"

Luna günlüğünü kapatır.

"Bekle, bekle, bir sayfamız kaldı." Böyle sızlanmış olabilirim. Sadece Zhola ve Dash'e ne olacağına derinden yatırım yaptım. Bu *sadık* bir sızlanmaydı, her fandomdaki herkesin anlayabileceği bir sızlanmaydı.

İşte böyle.

Luna robot gibi "Sonra." diyor. Yataktan kalkarken bir robot taklidi yapıyor. Kinney önce benden, sonra da şilteden kayarak Xander'ın yanına gidiyor.

Beynimdeki örümcek ağlarının tozunu almaya çalışıyorum ama kafa karışıklığı hâlâ burnumu ve kaşlarımı kırııştırıyor. Moffy iki elimden tutup beni ayağa kaldırıyor.

"Neler oluyor?" Dört çocuğuma da sordum. *Hiç* bu kadar sinsi olmamışlardı. Luna benden sır saklamakta zorlanıyor; Kinney ise tüm gününü en ince ayrıntılarına kadar anlatıyor: *Koridorda yürüdüm. Kapı kolunu çevirdim. Sonra yatağıma oturdum;* Xander ödevini yaptığı konusunda bir kez yalan söyledi ve iki saniye sonra ağlamaklı bir itirafta bulundu; Maximoff ise kendisine yetişkin muamelesi yapılmasından hoşlanıyor, sanki *sinsilik* yapan biri varsa *o da* diğer tüm küçük çocuklarmış gibi. O değil.

"Bisikletimle ilgili," diyor Moffy.

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş bisikletine?"

Moffy parmağını kapıya doğru uzatır. "Onu gölün batı kıyısında bıraktım."

Bisikletini oraya nasıl getirdi? "Tamam..." Sözümü kesiyorum, bakışlarım Loren Hale'in durduğu kapı aralığına kayıyor. Anında dikkatim dağıldı.

Buz gibi kesen elmacık kemikleri. Sıvı viski gibi gözler. O alkollü bir içecekten çok daha fazlası ve bunu biliyor.

Lo ikonik yarı gülümsemesini göstererek, "Bir Slytherin'in işini yapması için bir grup Hufflepuff'a asla güvenme," diyor.

En küçük üç çocuğumuz aynı anda bağırarak henüz sıralanmadıklarını söylüyorlar.

"Ben on bir yaşında değilim!"

Kinney kararını verir. "Ben bir Huffleynclaw'dum," diyor Luna.

"Beklemeliyiz baba. Bunun için daha çok erken," diye haykırıyor Xander.

Lo kulağını tutuyor. "Neydi o? Hiçbirinizi duyamıyorum. Huffle konuşmalarına karşı bağışıklığım var."

Sanki tüm evrendeki en klişe babaymış gibi hepsi inliyor.

Kulağımdan kulağıma gülümsüyorum, en iyi arkadaşıma doğru süzülüyorum, onu sarmak için ağrıyan kollarımla. Lo daveti kabul ediyor ve beni en sıcak, en sıkı sarılmanın içine çekiyor.

Dört çocuğumuzu görünce yüzünü buruşturmuş gibi yapıyor. "Tanrım, yüzlerindeki o şey de ne? Gülümsüyorlar, Lil. Durdur onları."

Çocuklarımıza bakıyorum, dördü de kocaman gülümsüyor, düzensiz bir sırada duruyorlar. Süper kahraman ve popüler kültür eşyaları giiyorlar. Lo beni sıkıyor, artık alay etmiyor. Her birini, her çocuğu görüyor, onun nostaljisi benimkiyle dolup taşıyor.

Yıllar süren yanlış adımlar, berbatlıklar ve aksilikler arasında güzel ve saf bir şey oldu ve biz her bir parçasını izliyoruz.

"Ha?" Kinney başını bize doğru eğiyor. "Bu işin bir parçası değil-" Moffy elleriyle onun ağzını kapatarak arkasına çömeliyor. "Ha!" Çocuklarımı işaret ediyorum. "Bir şeyler *dönüyor*."

"Yemin ederim anne, bisikletimle ilgili," diye *yalan* söylüyor Moffy. "Yalancı yalancı," diye başlıyorum ama Lo beni döndürüyor.

"Oğlumuza yalancı mı dedin, Lily Hale?" Lo beni koridora

yönlendirirken bana bir bakış atıyor. Lo hem iyi hem de kötü bir dikkat dağıtıcı. İyi: O

Loren Hale. Kötü: Çocuklarımızı geride bıraktım ve bunu ancak merdivenlerin yarısına geldiğimizde fark ettim.

"Lo," diye yakınıyorum, geri dönmek üzereyken.

Elleri omuzlarıma sıkıca yerleşerek beni ileriye doğru götürdü. "Bu taraftan, aşkım."

Kobalt çocuklar yanımızdan hızla geçip oturma odasına gidiyorlar. Göl evindeki sohbetlerin çoğu mutfaktan geliyor, muhtemelen herkes öğle yemeği için hazırlanıyor.

Kinney ve ben sabahları atıştırmalık olarak hep Pop-Tarts yeriz. "Onları ne yaptın?" Ben soruyorum.

Arka kapıyı açar. "Moffy'nin bisikletini batı yakasından çıkarmalıyız."

Kaşlarım çatıldı. "Bu gerçek bir şey mi?" Bir hikâye uydurduğundan emindim.

Lo hiç cevap vermiyor, hafifçe eğilip beni sırtına alıyor. Kollarımı yakasına, bacaklarımı da beline doluyorum. Beni çimenli tepedeki kırmızı sandalyelerin yanından geçiriyor ve... rıhtıma doğru gidiyoruz?

"Bekle, *kürek* mi çekiyoruz?" Ahşap kanolarımızdan biri suyun içinde sallanıyor. "*Ben kürek çekiyorum*, aşkım. Sen oturmuş bisiklet arıyorsun."

Puslu zihnim ancak ayaklarımı iskeleye bıraktığında biraz olsun açılıyor. "Bekle, bekle," diyorum çabucak, ellerim havada. Kano ben içindeyken devrilmek üzere - biliyorum çünkü Daisy ile kanoya binmiştim ve iki saniye içinde suya düşmüştük. "Bu bir Lily ve Lo olayı değil. Bu Ryke ve Daisy olayı."

Lo ters ters bakıyor. "Bu *bizim* çocuğumuzun bisikleti. Bu da onu Lo ve Lily'nin bir şeyi yapar." "Lily ve Lo," diye düzeltiyorum.

"Madem bu kadar ukalasın, o zaman ağabeyimin eğlence aktiviteleri konusunda tekel olmadığını bilmelisin. Onları biz de yapabiliriz,

Lil."

"Ama genellikle bu tür şeylerden kaçınırız, değil mi?"

Bir saniye duraksadı, *ketum*. Haklı olduğumu bilerek. "Ne mi düşünüyorum? Bugün yeni bir gün ve bunu sensiz yapmayacağım Lily Hale, o yüzden beni zorlama."

Loren Hale'in somurtkan ve yalvaran bakışlarına boyun eğiyorum. "Tamam." Sallantılı birkaç dakikamı alıyor ama kanoya bindik. Devrilmedi, batmadı ya da su almadı.

Başarılar.

O kadar da kötü değil. Göldeki hafif esinti yorucu yaz sıcaklığını serinletiyor ve Lo iskeleden uzaklaştıkça çevremiz daha sessiz hale geliyor. Yemyeşil dağlar uçsuz bucaksız, dalgalı suya bakıyor. Philadelphia'nın telaşlı koşuşturmasına kıyasla sakın ve yavaş.

Lo beni inişli çıkışlı dağlardan daha çok oyalıyor. Kömür yakalı gömleğinin altında kasları oyuluyor, ok uçlu kolyesi göğsünde düz duruyor. Sadece vücudu değil, bu kesinlikle güzel olsa da - gözlerindeki o keskin ama sevgi dolu bakış.

Sanki beni ısırılar bir karınca türünü yok edebilirmiş gibi. Lo da size ısılmaktan çok havladığını söyleyen ilk kişi olacaktır.

"Bir kürek daha getirebilirdik," diye fark ettim. "Yardım edebilirdim."

Uzanıp cılız pazımı sıktı. "Kasların olması gereken yerin burası olduğuna yemin edebilirim."

Koluna vurdum.

Yüzünü buruşturuyormuş gibi yapıyor. "Ouch."

O kürek çekmeye devam ederken ben "Son birkaç yılda üst beden gücüm çok gelişti," diye savunuyorum.

"O Örümcek Adam ağırlığı beş pound, Lil. Son birkaç yıldır kendini geliştirmemişsin."

"Çünkü o Örümcek Adam," diyorum, "ve havalı."

Gülümsemesi yanaklarını çukurlaştırıyor.

O gamzelerin arasında kaybolmadan önce, bir eşek arısı etrafımızda vızıldıyor ve ben çıldırarak kano bankımın en sağına doğru kayıyorum. "Lo! Wasp!" Eğildim, vurmamaya dikkat ettim. Bir keresinde bir arıya vurmuştum, o da karşılık verip elimi sokmuştu.

Lo ayağa kalkıyor, kano sallanıyor.

Devrileceğiz. "OhmyGod." Tekrar eğildim.

Lo yanıma oturdu ve sonra gömleğini uzattı. "Gir bakalım." Ne yapacağımı biliyordum. Eşek arısından korunmak için başımı gömleğinin altına sokup kumaşı onunla paylaşıyorum. Tam yukarı çıplak göğsüne karşı. Lo'nun küreğiyle eşek arısına vurduğunu hissediyorum.

"Gitti mi?!" Sanki beni duymuyormuş gibi bağıriyorum. *Ona doğru bastırmışsın. Tabii ki duyabilir.* Nerede olduğumu unutmak çok zor. Kollarım beline sımsıkı sarılmış, çıplak teninin sıcaklığı evim gibi.

Lo hareketsiz kalınca kano sabitleniyor. Gömleğinin yakasından bana bakıyor. İçten gülümsemesi kalbimi kabartmaya başladı.

"Ne...?" Nefes alıyorum, yavaşça kumaşın altından sıyrılıyorum. Etrafıma bakındım, eşek arısı gitmişti. Tembelce batı kıyısına doğru sürükleniyoruz.

Lo beni göğsüne bastırıyor, uzuvlarımız birbirine dolanmış. Yüzü, yıllar ve yıllar boyunca kaybedilen ve kazanılan savaşlar üzerine inşa edilmiş çelik bıçaklar gibi keskin.

"Bu yıllar..." diye başlıyor ve ben bunun bir eşek arısından çok daha fazlası olduğunu biliyorum.

Bu bir bisikletten daha fazlası. Bu her neyse, birlikte geçirdiğimiz on

yıllarda var oldu. "Bu yıllar destansı oldu ve kolay olduğu için değil
- çünkü her zaman değildi - ama sen ve ben uçtuğumuz için."

Gözyaşları dolup taşıyor ve kendimize dair en düşük beklentilerimizin ötesine uçtuğumuzu, bağımlılıklarımızın bizi ağırlaştırmaya çalıştığı tüm zor kısımları görüyorum.

Uçtuk.

"Bunu sen mümkün kıldın, bunu bilmen gerek," diyor Lo, sesi alçalarak. "Sensiz, bilmiyorum Lil." Babası öldüğünde son yılların en kötü dönemini yaşamıştı.

"Bunu mümkün kıldın, Lo. Sen burada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum," diye aynı duyguyu tekrarlıyorum. Bana her gün başka kimsenin yapamayacağı şekilde yardım ediyor. Başka kimse bilmiyor. Bu sadece seks değil. Kötü bir günle, gerçekten kötü bir günle bağlantılı olan her duygudur.

Ben her zaman ona dönüyorum, o da bana dönüyor ve biz birbirimize destek olmuyoruz. Kimse birlikte olmamamız gerektiğini söylemiyor. Kimse bize ayrılmamızı söylemiyor. Ruhlarımız hala birlikte, hala sımsıkı sarılmış durumda.

"Kardeşine ne söylediğimi biliyor musun?" Ryke ile yaptığım konuşmaları hatırlayarak derin bir nefes alıyorum. "Ona diyorum ki, 'Lo artık kışın buz gibi. Erimeyecek' diyorum."

Gözleri kızarıyor, yaşıyor ve "Senin sayende" diyor.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. "Bence bana çok fazla kredi veriyorsun." Kardeşi onun hayatında daha büyük bir güç olmuştur.

Lo başını sertçe sallar. "Yeterli değil. *Asla yeterli değil.*" Gözyaşları dökülmeden önce gözlerini ovuşturuyor. "*Tanrım.* Kendime bu kadar duygusal olmayacağımı söylemiştim."

Şaşkınlığım tavan yaptı. "Ne demek istiyorsun...?" *Bisiklet yok.* Hafiyelik yeteneklerim beni yanıltmadı.

Lo elini kot pantolonunun cebine sokar ve narin bir gümüş zincir çıkarır.

Ucunda pırlantalarla çevrili kalp şeklinde kırmızı bir yakut sallanır.

Şekli, tarzı - nişan yüzüğümün birebir kopyası. "Lo," diye nefes alıyorum, gözyaşlarım daha da kabarıyor.

Kolyenin klipslerini açıyor. "Sana kalbimi uzun zaman önce verdim ve hâlâ ona sahip olduğumu sana yeterince hatırlattığımdan emin değilim. Hepsine." Lo bana doğru eğildi ve mücevheri boynuma taktı.

Ağlamaya başladım, beline sarıldım. Bu sessiz gölün ortasında. Sümüklü gözyaşlarıydı bunlar.

"Lil," diye fısıldıyor, gömleğiyle yüzümü silerken. "Neden ağlıyorsun?"
"Çünkü senin için hiçbir şeyim yok."

Bana gülüyor.

"Komik değil," diye ağlıyorum ama bu kalbimi sarsan ağlamaklı bir kahkahaya dönüşüyor.

Lo gülümseyerek yanağımı öpüyor ve fısıldıyor, "Sen bana zaten her şeyi verdin, aşkım."

Sonra ağır bas sesleriyle dolu elektrikli bir şarkı gölde yankılanıyor. Kano bankında yan yana, batı kıyısına doğru bakıyoruz.

Dört çocuğumuz ve sarkık kulaklı av köpeğimiz, bir akçaağaç dalına bağlı ip salıncak nedeniyle ortak bir nokta olan yamaçta duruyor. Moffy bir dizi taşınabilir hoparlörü kaldırıyor, Skrillex'in *Bangarang'ı* gümbürdüyor. Luna, Xander ve Kinney bize el sallıyor ve birlikte bir tabela kaldırıyorlar: *Sizi seviyoruz!*

Başından beri bu sürprizin bir parçasıydılar.

Yine aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyorum. Çocuklarımızı izlerken, yüzlerini neşe kaplarken, gözlerinde çocuksu bir merak varken, Lo ile geçirdiğim ve *yapamayacağımızı* söylediğimiz her anı hatırlıyorum. *Yapmamalıyız* dediğimiz yerleri. *Bizim gibi insanlar değil. Bu bizim için değil.*

Bir Şey fark ettim. Ona Őöyledim.

"Sanırım sonunda bunu hak ettik."

Gözlerinden yaşlar dökölür ve "Ben de inanıyorum" der.

{ güle güle }

Mayıs 2028

Göl Evi

Dumanlı Dağlar

LOREN HALE

Çekil.

Koş.

Bugün güzel bir gün olacak, ağabeyimle ısırmacı sabahın dışında temiz hava. Sadece önce yataktan sürünerek çıkmam gerekiyor.

Lily'nin uzuvları benimkilerle iç içe geçiyor, başı ya da sonu yok. Kollarından sadece birini kaydırıyorum ve ruhum sanki daha yakın olmalıymışım gibi burkuluyor. Lily ile birlikte olmak için duyduğum çaresiz ihtiyaç hâlâ var, hâlâ içimde yaşıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, başka bir beden bana yaslanmış. Panda tulumu giymiş üç yaşındaki kızım göğsümün bir kısmına yayılıyor. Bu küçük sevimli şeyi nasıl hareket ettireceğim? Kinney ağzı kapalı uyuyor. Kurumuş gözyaşı izleri tombul, yuvarlak yanaklarını kaplıyor.

Dün gece korkmuştu, lanet olası bir hayalet ya da öcü canavar hakkında ağlıyordu. Çok geç olmuştu; yatağımızda uyumasına izin verdik.

Şimdi oturuyorum.

Harek

et et.

Koş.

Yataktan indiğimde, Lily'nin gözleri üzerimde olmayan ekstra ağırlıktan dolayı irkilerek açıldı. "Ne...?"

Uyuşuk zihni erken saati ve uyanıkken ne yaptığımı düşünürken burnunu öpüyorum. Sonra iki parmağım ve dilimle kaba bir hareket yapıyorum.

Bir *mırıldanma* sesi çıkarıyor ve tembelce yanağımı okşuyor. "Tam bir baş belasısın," diye mızızlanıyor.

"Ben de pisliğin tekiyim," diye fısıldıyorum yarım bir gülümsemeyle. Etrafta dikkatlice dolaşmıyordum. *O kadar da* sessiz değildim. Bencilce Lily'nin uyanmasını istiyordum; böylece gitmeden önce onun sesini duyabilecektim. Böylece burnunu öpebilir ve kaşlarının kırıştığını görebilirdim.

Tıpkı şimdi yaptıkları gibi.

Tanrım, çok sevimli.

Eşofmanımı ve koşu ayakkabılarımı giyiyorum ve yüzündeki şaşkınlık kaybolmaya başlıyor. "Lo," diyor sol tarafına dönen Kinney'e bakarak. Lily önce saate sonra da bana bakıyor. "Ateş getir, tamam mı?"

Şifonyerden el fenerimi aldım bile.

"Dikkatli olun." Sesini alçaltarak fısıldıyor, "Ayılar."

Kuru gülümsemem yine yüzümden geçiyor. "Bu göl evi on yıldan fazladır bizim, Lil. Daha bir tane bile ayı görmedin."

"Her zaman bir ilk olabilir," diye belirtiyor ve bakışlarımız esnemeyle kendini destekleyen küçük kızıma kayıyor.

"Baba?" Kinney gözlerini kısarak bana baktı.

Daha yakına gitmem. Gidersem de kalacağım. İhtiyacım olan bazı şeyler var.

Onlar için. Benim için.

Çekil.

Koş.

"Kinney Hale," diye cevap veriyorum, kesik sesimde hafiflikle. Orada olacağını hiç düşünmemiştim, ama diğer beklenmedik şeylerle birlikte var.

Kinney kurumuş gözyaşlarını ovuşturuyor ve bana kesin bir ifadeyle, "Hiçbir şeyden korkmuyorum..." diyor, yorgun bir şekilde esniyor ve Lily Kinney'e yaklaşıyor, ikisi de yayılıyor. "Krep ol, krep gibi davran" rutinine sahipler - Kinney'i bir battaniye dürümüne sarmak kadar sevimli değil, ama çok yakın.

Gitmeye gidiyorum.

Ruhum beni geri çekmeye çalışıyor. *Lily.*

Sonsuza dek Lily.

Yeşil gözleri benimkilere kayıyor ve Spock işareti yapıyor.

Neredeyse güleceğim, gülümsemem daha az kuru. Ben de ona karşılık veriyorum ve

Kinney dener... ama başarısız olur. O bir Hale. Bu da demek oluyor ki bir gün, bir gün başarılı olacak.

Belki bugün değil.

Çıkacak gücü buluyorum ama karanlık koridorda bir yatak odasının önünde duruyorum. Kapı kırıktı. *Dört* çocukta sorumluyum. *Dört* hayattan. *Dört* pranga değil. *Dört* yük değil. Lily için doğru olanı yapmak istediğim gibi onlar için de doğru olanı yapmak istiyorum. Kardeşim için doğru olanı yapmak istediğim gibi.

Bir bakıma, dört çocuğum beni kendimi kısıtlamaktan kurtardı. Bana neden kalkmam gerektiğini hatırlattılar. Uyanmam gerektiğini.

Ayağa kalk.

Xander'ı kontrol ettiğimde, bunun nedeni paranoyaya kapılmam değil. *O iyi değil. Büyüdüğünde içmeye başlayacak. Bu evdeki en mutsuz çocuk o.*

Bu doğru değil. Hiçbiri doğru değil. O iyi. Erkek ve kız kardeşleriyle aynı şanslara sahip. Power Ranger maratonları sırasında gülüyor; sırtta gezmeyi ve kar külahlarını seviyor. Acı verecek kadar utangaç olabilir ama kardeşlerine açılacaktır. Bize açılacaktır. Onunla aynı odada kalan en küçük Kobalt çocuğuna (en iyi arkadaşı) açılacaktır.

Xander'ın yatak odasına bakıyorum, gece lambaları ahşap ranzayı aydınlatıyor. En küçük oğlumu kontrol ediyorum çünkü onun odasının önünden geçtim. Onu düşündüm. Onu seviyorum, bundan daha fazlası olamaz.

Ben Cobalt üst ranzada hafifçe horluyor. Xander'la çok konuşuyor ve Xander, Ben'in ona karşılık vermesi için baskı yapmamasından hoşlanıyor.

Odalarına doğru yürüdüm. Xander alt ranzada yalnız değildi. Yastıklar ve kafalar iki ucunda -Luna onunla birlikte. Ahşap karyolanın yanına çömeliyorum ve yeşil yorganı omzunun yarısına kadar inmiş olan Luna'nın kolunu dürtüyorum. Sekiz yaşındaki kızım yanaklarının her yerine yıkanabilir gezegen dövmeleeri yapıştırmış.

Cıllız görünüyor. Yaşımdan *çok daha* genç gibi. Kardeşime onun kızının yaşlandığını, benimkinin ise yaşlandığını söyledim. Connor araya girdi, "Karılarınıza bakın."

Lily yaşımdan daha genç görünüyor. Daisy daha yaşlı görünüyor. Kızlarımızın da aynı şeyleri yaşayabileceğini hiç düşünmemiştim.

Bunu koru. Hepsini koru. Lily bir mantraya ihtiyacım olduğunu söyledi, işte benimki.

Luna'yı tekrar dürtüyorum ve yorgun gözlerle bana bakıyor. Ben daha sormadan, "Korkmuştu" diye mırıldandı. Oldukça kolay uyuyan Xander'a bakıyorum.

Luna'nın kulağına usulca, "Yatağına dön Luna," diyorum.

Bir elini uzatıyor, ben de onu kollarımın arasına alıp iki yanağından öpüyorum. Onu kaldırıp kızımı yatağına götürüyorum. Kendi odasına. Kırmızı ve yeşil yorganları omuzlarına kadar çekip onu yatağına yatırıyorum ve kızım yeniden derin bir uykuya dalıyor.

"İyi geceler Luna," diye fısıldıyorum.

Sabah oldu. Hâlâ ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorum. Lanet olsun.
Erken.

Dışarı çıktığımda Ryke'ı kırmızı Adirondack sandalyelerin yanında dizlerini gererken buluyorum. El fenerleri parmak eklemlerine bağlıydı. Ben de kendiminkini bağladım, orman karanlıktı. Gökyüzü karanlık.

En azından soğuk değil.

Ryke'ın yanına uzanıyorum. Kuşlar uyanıyor. Cıvıldaşıyorlar. Şikayet edebilirim -tamam, *kesinlikle* kardeşimden daha fazla şikayet ediyorum- ama kötü değil. Onunla geçirdiğim bu sabahlar. Kaya tırmanışı kazasından sonra, Sulli doğmadan önce, *bunun* nerede durduğunu belli belirsiz hatırlıyorum.

Çok uzun zaman önceydi. Ama berbat olduğunu biliyorum. Biliyorum, ben olsam

Kardeşimle uyanmak için *her şeyi yaparım*. Burada olmak için.

Onun yanında koşmak için.

Bu yüzden erken saatlerde dilimi ısırıyorum. Yarın ya da öbür gün ısıracağıma söz veremem ama Ryke'ın umurunda olmaz. Kardeşim böyle inanılmazdır.

Sıcak bir yaz olduğu için ikimiz de üstsüzüz, o oturup sağ ayağına uzanırken ben onun üzerinde yükseliyorum. "Bana ayak uydurabilir misin, ağabey?" Alay ediyorum.

Ryke Meadows için sevgi ve minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyorum.

Ayağa kalkıyor ve başımın arkasına hafifçe vuruyor. "Bakalım benimle aynı hızda durabilecek misin?" Bir saniye bile geçmeden, her havada, her yerde, her zaman koşmak için doğmuş gibi koşmaya başladı. Arkasına bakıyor ve ekliyor, "Küçük kardeşim."

Peşinden koşuyorum.

Sürüklenmiyorum. Ağır değilim. Ryke'a yetişip hızaya giriyorum ve dağlık ormanın içinde kayboluyorum. Toprak bir patika boyunca, her iki tarafta ladin ağaçları.

Işıklarımız bize yol gösteriyor.

Bana nasıl koşacağımı öğretti. Nasıl nefes alacağımı. Fiziksel huzura nasıl ulaşacağımı. Yolumuzun çoğunda düşündüğüm şey bu. Bir köke takılıp düştüğümde bile düşündüğüm şey bu.

Dumanlı Dağlar'da 8 mil. Vücudumun gücünü tabanlarımın altında hissediyorum. Göl evine doğru dönüşümüzde, sertleşiyorum. Kaslar *yanıyor*. Kalp *çarpıntısı*. Adımlarımı uzatabildiğim kadar uzatıyorum ve Ryke da bana kolaylıkla ayak uyduruyor.

Adım adım birlikte ilerliyoruz.

Ryke'la senkronize bir şekilde ormandan geçerken hemen yavaşlıyorum. Kiraz kırmızısı göl evi görüldü. Ryke'dan daha ağır bir nefes alıyorum, ter yağsız kaslarımızı kaplıyor. Ciğerlerim yeni hızımıza alışıyor.

Sert bakışları çenesine uyuyor. "O lanet kökü kazıyorum."

Elini nemli, terli saçlarında gezdirmesini izliyorum. Saçlarımız ağardığında ve seksen yaşına geldiğimizde bile hala çok fazla *önemseyecek*. Bana hala küçük bir kardeşmişim gibi davranacak.

Bu konuda bir sorunum yok ama bu onu kızdırmayacağım anlamına da gelmiyor.

"Kök cinayet işlemedi, sadece bana çelme taktı," diyorum ona. "Neden kabız suratın gibi daha önemli şeyler hakkında endişelenmiyorsun?" Gözlerini yakalıyorum ve ona en kuru yarım gülümsemeyi gösteriyorum.

Beni tersledi.

Gülüyorum, o *benim kardeşim*. O hiç değişmedi ve değişseydi dünya daha kötü bir yer olurdu. Kahverengi gözleri içimde geziniyor, sanki benim görmediğim bir şeyi görüyormuş gibi. *İyi bir* şey, mutlu bir şey ve Ryke'ın ne düşündüğünü merak ediyorum.

Sormuyorum.

O benim saçımı kabalaştırıyor, ben de bir kez olsun onunkini bozmaya çalışarak ödeşmeye çalışıyorum. Zaten berbat bir haldeydi. Ryke omzumu itti. Ben de onunkini itiyorum.

Gülümsüyoruz, kırmızı sandalyelerin yanındaki çimenli tepeye geri dönüyoruz. Tekrar gerilmeye hazırız.

Arka kapı açılıyor ve ışıklarımızı verandaya tutuyoruz. *Tabii ya*.

Bebek kuru üzümlerden biri.

Uzun boylu, on yaşında, teni güneşten bronzlaşmış, koyu kahverengi saçları birbirine karışmış, sarkık bir midilli - Sullivan Meadows aynı anda hem spor ayakkabılarını giymeye hem de bize doğru koşmaya çalışıyor.

"Siktir" diye mırıldanıyor ve bir ayakkabıyla çimlerin üzerine atlıyor. Yüzüstü düşeceğini düşündüğümde başımı bir iki kez sallıyorum.

"Dikkat et, Sulli!" Ryke bağırır.

Işığımı kapattım ve kardeşimin omzuna *sertçe* vurdum. "Sana iyi şanslar."

Ryke gözlerini deviriyor.

Bir bebeğin ehliyet almasını hayal etmemeye çalışıyorum. Direksiyonun başına oturup, *Ryke*'ı öğretmenleri olarak görmek. Hepimiz hayatlarımız için korkmalıyız.

"Bekle!" Biz kıpırdamadan dururken Sulli koşarak yanımıza geldi. Katılmak istiyordu, ağabeyim de izin veriyordu ama okulda uyuduğu için ağabeyim *kurallar koymuştu*. Meadows çocuğu dışında hiç kimse için geçerli olmayan kurallar.

Yeğenim önümüzde duruyor, koşu sonrası terimizden yüzü düşüyor. "Baba," diyor Ryke'a. "Beni uyandırabilirdin. Yarı uykudaydım ve *gerçekten* çok hızlı bir şekilde hazır olabilirdim." Sonra Sulli bana döndü. "Lo Amca, söyle ona."

Kollarımı kavuşturarak kardeşime karşı ciddiymişim gibi davranıyorum. "Evet, Ryke. Onu neden uyandırmadın?" Onu okuldan aldığı zamanı hatırlayınca gülümsüyorum.

Sınıfta uyukluyor. Bunun Ryke'inkinden önce benim çocuklarımdan biri olacağına emindim.

Ryke ona, "Bunu daha önce de yaşadık tatlım," diyor.

İç çekiyor. "Uyku çok sıkıcı. Neden çalar saat kullanıp daha erken uyanamıyorum? Sadece bir saat?"

Ryke'a başımı salladım. "Sadece senin çocuğun, dostum." Benimki *yalvarıyor* olurdu

beş saat daha uyku eklemek için, onları tıraşlamak için değil.

Ryke elini kızın başına koyuyor ve kız ona bakarak, "Daha erken yatarsan yarın sabah bizimle koşabilirsin," diyor.

Kardeşim, diplomat.

"Beni uyandıracak mısın?" diye sorar. "Lütfen." Sanırım bu onun sonunu getirecek. "Beni uyandırır mısın?"

lütfen ve dev yeşil gözler.

"Yedi lanet saat." Güçlü duruyor. *İyi iş, kardeşim*.

Anlayışla başını sallıyor. "Yedi lanet saat. Ben yaparım."

Arka kapı tekrar sallanıyor, en büyük oğlum spor ayakkabıları ve ters Örümcek Adam beyzbol şapkasıyla koşarak dışarı çıkıyor. Bazen Moffy'yi uğraşmaması gereken şeylerle *yükümlü olduğuna dair* herhangi bir işaret var mı diye tarıyorum ama kuzenleri ve kardeşleriyle ilgili sorumluluklar ona asla ağır gelmiyor.

Her zaman anlamıyorum.

Öte yandan ben gerçekten de tek çocuk olarak büyüdüm. Yirmili yaşlarıma gelene kadar bir erkek kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Ryke, Sulli'nin ayakkabısını bağlamak için eğildi.

"Baba," diyor sanki ona bebek bakıyormuş gibi - ki öyle. O Ryke. Lise ve üniversite boyunca ona bebek gibi bakacak. "Yapabilirim." Sulli ayakkabısını bağlamak için çömeliyor, ikisi de gülümsüyor ve Ryke onun zaten dağınık olan saçlarını karıştırıyor.

Moffy bana ulaşıyor, iki ay sonra on üç yaşında olacak. *Yakında ergen olacak.* Bu delilik. *Hazır olmadığımı* söyleyebilirim ama *gerçekten* neye hazır oldum ki? Pek bir şeye değil ve iyi de yaptım.

Sanırım, hayır, biliyorum. Oğlumu Disneyland'de önümde durduğu noktaya kadar yaşlandırdım ve her şeye hazırlıklı gibi görünüyor.

Elini sıkıyorum ve sonra onu kucaklamak için yanıma getiriyorum. Sırtımı sıvazlıyor ve "Onunla patikada koşabilirim" diyor. Elini bırakırken, "Bu *olmayacak, Mof*" diye düşünüyorum ama konuşmaya devam ediyor. "Ayı spreyi ve ışık getireceğiz."

Oğluma başımı salladım. "Görünüşe bakılırsa şu anda peşimizde katil bir kök var, o yüzden bunu hayatını kurtarmam olarak düşün." Ona diğerlerinden daha az alaycı bir gülümseme veriyorum.

Moffy gülüyor, yanakları çukurlaşıyor. "Pekâlâ," diyor, rahat ve

kurallar söz konusu olduğunda anlayışlı. "Henüz ölmek istemiyorum, özellikle de

Katil Lanet K k tarafından değil."

Henüz  lmek istemiyorum.

On iki yaşımdayken mezarımı içki şişeleriyle inşa etmeye başlamıştım bile.

Henüz  lmek istemiyorum.

Bunun beni nasıl etkilediğini göstermemeye çalışarak başımı sallıyorum.
"Dışarı çıkmak için korkunç bir yol."

Moffy gülümsüyor ve Sulli'nin ayağını kendi ayağıyla dürtüyor. Sulli ayakkabılarını bağlamakla meşguldür. " zg n m Sul, denedim," diyor.

Sulli ayağa kalkar. "Verandada dama oynamak ister misin?"

"Evet, tabii." Moffy başıyla onu onaylar. "Orada yarışalım." Giderek artan bir gülümsemeyle uzaklaşır ve Sulli ona yetişip geçmeye çalışır.

Ryke ve ben gerinmeyi bitirdikten sonra geniş mutfaktan eve giriyoruz. Işıklar açıktı. Başka biri kesinlikle uyanık ve tahminim Connor Cobalt. Çoğu şey için doğru cevap o.

Ryke kapıyı yavaşça kapattı.  oktan içeri girdim, buzdolabına giderken Connor'ın yanından geçtim.

Gömleksiz ve ipli pantolon giyerek kahve fincanını prize takıyor. Sa  m kemmел. Vücudu m kemmел. Adam bir tanrı, bunu *gerçek* olarak söylüyorum.

Bahse girerim kardeşim *kurgu* diye bağırmakta bile tereddüt ederdi.

Connor uyuyan kızını bir eliyle göğsüne yaslayarak destekliyor.  ilek pembesi  i ekli pijamalar giymiş    yaşındaki Audrey, Connor'ın omzunda salyalarını akıtıyor. Connor'ı ilk kez yastık olarak kullanmıyor.

Bizim bilmediğimiz bir şey bildiğini düşünüyorum.

Buzdolabının kapağını çekip açıyorum ve bir su şişesi buluyorum. Göz ucuyla Ryke'ın Connor'a cezveyi taşımasına yardım ettiğini görüyorum. Onlar arkadaş.

Benimle olan ilişkilerinin ötesinde, bunun için mutluyum; ikisi de daha fazla arkadaşlığı hak ediyor.

Her şeyi hak ediyorlar.

Ryke çalışmayan kahve makinesiyle uğraşıyor. Buzdolabında başka bir su şişesi arıyorum ve Connor'a "O iyi mi?" diye fısıldadığını duymak için kulaklarımı zorluyorum.

Connor Audrey'nin sırtını dairesel hareketlerle ovuyor ve dudaklarından havuç turuncusu saç telini alıyor. "Dün gece korkmuştu ve iyi uyuyamadı."

Buzdolabını kapattım, elimde iki su vardı.

"Neyden korkuyorsun?" Ryke kahve makinesinden vazgeçerek sorar.

Yaklaşıyorum, kaşlarım düğümleniyor. Bu hikaye tanıdık gelmeye başladı, özellikle de benim yürümeye başlayan çocuğum onun yürümeye başlayan çocuğuyla arkadaş olduğu için.

"*Büyük ve korkunç bir öcü,*" diye fısıldıyor Connor. "Onun sözleri."

Hah. Kardeşime bir su şişesi uzattım. "Bu öcü de neyin nesi? Benim çocuğum da dün gece aynı şey yüzünden ağlıyordu."

Ryke suyunun kapağını açar. "Hangi çocuk?"

"Kinney." Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim ama *öcü* der demez endişelenmemek elde değildi. Sümük gibi geliyor.

"Canavar kurgusal," diye açıklıyor Connor, "Eliot Alice Cobalt'ın hayal gücünün ürünü."

Bu gerçek karşısında yüzüm buruşuyor, bunu işliyorum, işliyorum ve bir sonuca vardığımda Ryke suyunu yudumluyor ve geri çekilirken bize başını sallıyor. Gidiyoruz.

Connor'a fısıldıyorum, "*Konuşmamız* gerek, aşkım."

Dudakları kalkıyor. "Ne tür sözler, sevgilim?"

"Oğlunun kızımı korkuttuğunu" söyleyen türden." Tezgâha yaslanıyorum, düzeltmeye niyetim olmadan cezveyle oynuyorum.

"Oğlum da kızımı korkuttu, bu yüzden argümanınız yetersiz kalıyor." Bir kahkaha attım. "Ben buna alışkınım." *Yetersiz kalıyor.*

Connor yanımdaki dolaplara yaslanıyor. Su şişesini tutan elime bakıyorum. Titremiyorum. Döşeme tahtalarına doğru kaymıyorum.

Dik duruyorum. Ayaktayım.

Yaşıyorum.

Bana şöyle diyor: "Çok az insan benden aşağı kalmıyor. Bu sadece bir gerçek." "Gerçek," diyorum başımı eğerek. "Sen kibirli bir pisliksin."

"Gerçek." Sırıttıyor. "Sen iyi görünümlü bir pisliksin."

Neredeyse gülümseyeceğim. "Sürekli *puşt* yerine *piç demeni* bekliyorum ve bunca zamandan sonra hâlâ bunu yapmıyorsun." Göğsüme dokunuyorum. "Yaralıyım."

"İkisi de sensin," diyor Connor sessizce, "ama ben sana kendini neyle daha çok özdeşleştiriyorsan onu demeyi tercih ediyorum."

Ben çoğunlukla gerçek anlamda bir piçim. Neresinden bakarsan bak pisliğin tekiyim. Connor uzanıp cezveyi tekrar tamir etmeye çalışırken ben sudan büyük bir yudum alıyorum. Hâlâ Audrey'i tutuyor.

Yedi çocuğu var. Yedi tane lanet olası çocuğu. Milyar dolarlık bir şirketi ve baş ağrısı çekmek için hepimizin toplamından daha fazla nedeni var ama yine de *hiçbiri yok*. Bu dünyada başka bir *ben* olabilirim, sadece birinin ilgilenmesine ihtiyaç duyan başka bir öfkeli adam.

Bu dünyada başka bir Connor Cobalt olmayacağını biliyorum.

Beni zeki tuttuğunu söylemek istiyorum ama bundan çok daha fazlasını yaptı. Beni en kötü zamanımda, Lily'den başka kimsenin benim gibi kindar birini sevmeyeceğini düşündüğümde sevdi. Her zaman bağımlılığımın, kızgınlığımın ve nefretim ötesini gördü - hiçbir zaman açıklamak zorunda kalmadım. O sadece beni tanıyordu.

Bu tür bir arkadaşlığa ihtiyacım vardı ve sanırım o da bunu biliyordu. Connor kahve cezvesinden istifa ediyor.

"Sadece iç beni, aşkım. Ben acıyım. Seni uyandıracam."

Rose, ipek siyah bornozunun iplerini düğümleyerek mutfığa girerken, "Ah," diye homurdanıyor.

Ona çirkin ve kuru bir gülümseme veriyorum. "Biraz daha sert boğul, belki kayıp ruhun ortaya çıkar."

Kısa bir kakhaha atıyor. "Bir gün bir ruhum var. Ertesi gün yok. Kararını ver Loren."

Senin bir ruhun var. Bence anında. Sorgusuz sualsiz. Şüphe duymadan. Rose muhtemelen bu evdeki en iyi kalplerden birine sahip. Hayatı boyunca insanlar için inanılmaz şeyler yaptı. Sadece kız kardeşleri için değil, *insanlar* için. Hale Co.'nun hiç olmadığı kadar çok kadın yöneticisi var ve bunu o yaptı.

Bana yüzünü buruşturdu. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

Her zamanki bakışımı takınıyorum ve omuzları gevşiyor. Onun benden nefret ediyormuş gibi davrandığı kadar benim de ondan nefret ediyormuş gibi davranmamdan memnun. Gerçekte, Lily Rose'u ne kadar seviyorsa ben de onu o kadar seviyorum.

Rose saçlarını bana savuruyor ve kocasına doğru süzülüyor.

"Düşmanla dostluk kuruyorsun," diye fısıldıyor Rose, gözleri kızlarının üzerinde yumuşuyor.

Connor yumuşak bir sesle, "Senin düşmanın benim en

iyi dostumdur," diyor. Rose'a kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum ve suyum bitiriyorum.

İkimize de gözlerini deviriyor ama Connor yaklaşıyor ve boynuna doğru bir şeyler mırıldanıyor. Özel olarak flört etmelerine izin veriyorum. Tek bir tutarlılığı, kesintisiz bir alışverişi özlemek zor olsa da her zaman orada olacağını biliyorsunuz. Güvenilir. Değişmez.

"Richard." Ters ters
bakıyor. "Rose." Adam
sırıttıyor.

Neredeyse yine gülümseyeceğim. Bir dolabı açıyorum, altında çöp kutusu var ve su şişemi çöp kutusuna atıyorum. Kararmış gökyüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyor. Lily mutfığa girdiğinde dolabı kapatıyorum, Kinney kollarında uyuyor.

Olmayı tercih edeceğim bir yer yok.

Bir anda karımın yanına geldim. Buzdolabının yanında. Parmaklarım belinde.

Lily dudaklarına yapışmış bir tutam saçı üfleyerek çıkarır.

Çok güzel.

"Luna, Kinney'e Eliot'tan bir hayalet hikâyesi dinlemesini söyledi.
Bütün bunlar böyle oldu, Lo."

Lily'nin burnunun nasıl kırıştığını ve üç yaşındaki çocuğumuzu tutmak için tüm gücünü nasıl kullandığını seviyorum.

"Lo?" Kaşlarını çatıyor. "Ne dediğimi duydun mu?"

Lily'yi göğsüme çekerken hatırladığım kelimeleri bir araya getiriyorum.
"Hayalet hikâyeleri, kızlar." Dudaklarımı kulağına götürdüm. "Boo." Sonra dilimi içeri sokuyorum.

"Lo!" diye fısıldıyor ve koluma vuruyor.

Yüzümü buruşturmuş gibi yapıyorum. "Lil." Suratımı astım ve yeşil gözleri dudaklarıma kaydı.

Mizahım kayboluyor ve on yıllar boyunca süzülüyorum. Çocukken, gençken, yetişkinen. Geç saatlere kadar çizgi roman okumak, partilere

gizlice gitmek.

üniversitede hiç yapmadım. Söylediğimiz tüm o yalanlar. Bu anılara dokunuyorum. İstedğim kadar geriye gidebilirim, en derinlere kadar.

Geçmiş beni sürükleyemez.

Kötü ile iç içe geçmiş iyi kısımları yeniden yaşıyorum. Çünkü geriye dönüp baktığımda, *Tanrım, ne kadar kırılganmışız diyorum.*

Ne kadar ilerlediğimize bir

bakın. Şu halimize bak.

Lily'nin gözleri doluyor, duygularımı paylaşıyor. Acıya acı. Gülümsemeye karşılık gülümseme. Bu hayatı sadece onunla yaşamak istedim.

"Hey, çocuklar," diye fısıldıyor Daisy, dikkatimi zar zor çekerek. "Ryke'ın hangi yöne gittiğini gördünüz mü?" Kardeşimin mutfaktan bir daha geçtiğini görmedim ama Connor dışarıya açılan yan kapıyı işaret ediyor. Lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakıyorum.

Kardeşim kırmızı sandalyelerin yanındaki çimenlere oturmuş, dizlerini bükmüş. Dışarıya bakıyor, gökyüzü koyudan açık maviye dönüşüyor. Ve ben biliyorum.

Güneşin doğmasını bekliyor.

Lily, Kinney'i Audrey'nin yanına koymak için yanımdan ayrılıyor, iki kız da hâlâ uyuyor. Lavabo tezgahını kavriyorum, Daisy dışarı çıkarken yan kapı takırdıyor. Çimlerin üzerinde yürüyor, ayakları hafif, kardeşime doğru gidiyor.

Daisy ile gurur duyuyorum. Beni hiç dinlemediği için. Ya da annesini. Ya da babasını. Daisy ile olmak istediği kadın olduğu için gurur duyuyorum.

Dudaklarım hafifçe kalkıyor ve başımı çeviriyorum. "Lily." Çok uzakta değil, elleri belimde. Birini kendiminkine sıkıştırıyorum ve dışarıya doğru başımı sallıyorum. O da

başını sallıyor ve sessizce yan kapıdan çıkıp ağabeyimle kız kardeşinin adımlarını takip ederek tepeye doğru ilerliyoruz.

Daisy, Ryke'ın bacaklarının arasına oturmuş, sırtını göğsüne yaslamış, kolları Daisy'nin gövdesini sarmış. Gözleri ufka değiyor.

Ryke'dan sadece birkaç adım ötede çimlerin üzerine oturuyorum ve Lily yanıma çöküyor. O bana sarılırken ben de ona sarılıyorum, yanağı omzuma yaslanıyor.

Gözlerim ileriye sabitleniyor ve kardeşimin gökyüzünde gördüklerini görmeye çalışıyorum. Mavinin içinde eriyen turuncu renkler.

Connor dışarı çıktığında bakışlarım kırılıyor, Rose ona ulaşana kadar elleri ceplerinde. Yan yana. Parmaklarını onunkilerle birleştiriyor ve başları dönüyor. Benimki de öyle. İleriye bakmak için.

Tıpkı güneşin doğduğu gibi.

Bu tepedeki altı kişiyle ve arkamızdaki tıklım tıklım dolu göl eviyle, bu gün doğumunun, bu sabahın, bu anın çok ötesinde duygular hissediyorum. Boş bir evi doldurduk.

Otuz yedi yaşındayım.

Daha dün yirmi yaşındaydım ve bu insanlardan bazılarıyla tanışıyordum - hayatımı birlikte geçireceğim, evim olacak insanlarla.

Daha dün yirmi yaşındaydım ve hâlâ en iyi arkadaşıma derinden ve umutsuzca aşıktım.

Yaşlandım.

Hepimiz yaşılanıyoruz.

Göz açıp kapayıncaya kadar çocuklarımız da yaşlanacak.

Ve düşüneceğim: daha dün yirmi yaşındaydılar. Üniversiteye gidiyorlardı. Aşık olmak. Anılar arkamızda kalacak, göl evi artık

Ağızına kadar dolu. İlk girdiğimiz andaki kadar sessiz ve bu tepede oturacağız. Var olan dinginliği hissederek.

Ve sonra başladığımız yerde bitiririz. Sadece biz.

Altımız birden.

TEŞEKKÜRLER

Derin nefes al.

Nereden başlayacağız? Addicted/Calloway Sisters serisi baştan sona bir yolculuk oldu ve eğer bizimle bu noktaya geldiyseniz. Eğer 10 kitabın tamamını okuduysanız, 1 milyondan fazla kelimemizi okumuşsunuz demektir.

Kaçırdıysanız diye tekrarlayalım. 1 milyondan *fazla* kelimemizi okudunuz. Bu kitapları buraya kadar gelecek kadar sevdiğinizi bilmek şaşırtıcı bir düşünce. Bu fırsat bize verildiği için çok mütevaziyiz. Ve hiç kuşkunuz olmasın, bu kitaplar *sizin sayenizde* var oldu. Bu kitapları 4 basit kitapla bitirmeyi planlamıştık. Bu karakterlere ve kelimelerimize olan sevginiz sayesinde 10 tane oldu.

Bu yüzden tüm kalbimizle teşekkür ederiz. Teşekkür ederiz.

Annemize. Sen bu hikayelerin arkasındaki süper kahramansın. Onları herkesten önce okudun, redaksiyon pelerinini giydin ve çılgın teslim tarihlerimizle uğraşırken pek çok çirkin hatayı yakaladın. Ancak bundan da öte, sevginiz ve desteğiniz bizi bu serinin başlangıcından çok daha öteye taşıdı. Hikaye yazmaya başladığımız andan itibaren, tüm fantastik hayallerimizi teşvik ettiniz. *Buraya* gelebileceğimizden asla şüphe etmedik, bunun muazzam miktarda sebat ve çalışma gerektireceğini bilsek bile, çünkü bize her şeyi yapabileceğimiz inancını aşıladınız. Her şey olabileceğimize. Bu bize verdiğiniz bir armağan ve biz de bu armağanı

asla hafife almam. Bu yüzden teşekkür ederim. Kendi Rose Calloway'ımız olduğun için teşekkür ederim.

Jenn, Lanie, Jae ve Siiri'ye. Dördünüzün bizim için ne kadar önemli olduğunuzu anlatmaya kelimeler yetmez. Her gün Fizzle Force'a olan bağlılığınız ve sevginiz bizi şaşırtıyor. Koştuğunuz, organize ettiğiniz ve enerjinizi harcadığınız için çok teşekkür ederiz. Siz olmasaydınız ne yapardık gerçekten bilmiyoruz... belki küçük panik ataklar geçirirdik. Bizi sakinleştiriyorsunuz, bizi dinliyorsunuz ve bu dünyayı göz kamaştırıcı, parlak renklerle dolduruyorsunuz. Hepiniz bizim gözümüzde çok büyölüsünüz.

Alice Tort & Olivia Danieli'ye. Fransızca ve İtalyanca çevirilerdeki yardımlarınız için çok teşekkür ederiz. Çeviriler olmasaydı bu kitap bu kadar parlak olmazdı ve bunu size borçluyuz.

Kimberly'ye. Sen süper bir ajansın ve yanımızda olduğun için sana minnettarız. Bunu bilmiyor olabilirsin ama biz kadere inanırız. Her şeyin bir nedeni vardır ve sen bunun en büyük kanıtısın. Kitaplarımızı okuduğun için teşekkür ederiz; onları sevmen bizi hâlâ şaşırtıyor.

Fizzle Force'a. Her birinizin ismini tek tek saymak isterdik ama sanırım daha büyük bir kitaba ihtiyacımız olurdu - ve bu kitap zaten devasa. Özel olarak isim vermeyebiliriz, ancak kim olduğunuzu bildiğimizi, sizi sevdiğimizi ve bizim için dünyalara bedel olduğunuzu bilin. Addicted serisi fandomunda güçlü ve kudretli bir şey var. Nezaket, sevgi ve güç, hepsi bir araya gelmiş büyük bir güç. Bizimle hiç konuşmamış ve sadece etrafta dolaşmış olsanız bile, sizi yine de seviyoruz.

Çünkü kitaplarımızı okudunuz. *Buraya kadar* gelebildiniz. Uzun bir seriye bağlı kaldığınız için teşekkürler. Dev bir yolculuk.

Bu serinin sonu olabilir, ama sonu değil.

Biz yazmaya devam edeceğiz. Umarız siz de okumaya devam edersiniz.

Ve bilin ki bu kitaplar asla yok olmayacak. Lily, Loren, Connor, Rose, Ryke ve Daisy'nin 1 milyondan fazla kelimesi var. Bu bir ömürden daha fazla.

Resmi olarak veda etmeyeceğiz çünkü J.M. Barrie'nin *Peter Pan'ının* dediği gibi, "*Asla veda etme çünkü veda gitmek demektir ve gitmek de unutmak demektir.*"

Bir dahaki sefere

kadar. xoxo Krista

& Becca

DAHA FAZLA BILGI VE GÜNCELLEMELER İÇİN

Krista & Becca Ritchie'yi [web sitelerinde](#) veya [facebook sayfalarında](#) ziyaret edin. Krista & Becca'nın [haftalık bültenine](#) katılarak bonus içerikler, yeni çıkan kitaplar, kapak tanıtımları, çekilişler ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın!

Bizi takip edebileceğiniz diğer yerler: [Twitter](#) | [Tumblr](#) | [Pinterest](#) | [Instagram](#)

KRISTA & BECCA'NIN KİTAPLARININ HAYRANLARI

Diğer hayranlarla [etkileşime geçmek](#), kitaplar hakkında sohbet etmek ve özel [Fizzle Force](#) çekilişlerine katılmak için Fizzle [Force Facebook Grubuna](#) katılın.

DAHA FAZLA KİTAP

KRISTA & BECCA RITCHIE

BAĞIMLI SERİSİ

Addicted to You

Ricochet

Addicted for

Now Thrive

Her Şeye Bağımlı

CALLOWAY KARDEŞLER SERİSİ

Gökyüzünü Öp

Sera Çiçeği

Yakıtı Ateş Uzun

Yol Aşağı

Bir çeşit Perfect

BAĞIMSIZ ROMANTİZM

Amour Amour

WEB SERİSİ

Willow & Garrison: Ne Gerekirse

ÇOK YAKINDA

INFINI

bazı aşklar sonsuzdur Luka Kotova ve Baylee Wright'ı takip eden yeni bağımsız romansımızla *Amour Amour ile* aynı görkemli, atletik Vegas dünyasına geri dönün. Infini'nin oyuncularını: Günah Şehri'nin kalbinde akrobatik bir sirk gösterisi. Luka daha önce *Amour Amour*'da tanıtılmıştı, ancak *Infini'den* önce o kitabı okumak gerekli değildir.

BIZIM GIBI HASARLI

Şöhret onları ölümsüzleştirdi. Aile onları birbirine bağladı. Aşk onları yok edecek.

Bizim Gibi Hasarlı, yeni yetişkinlere yönelik Bizim Gibi serisinin ilk kitabı. Addicted çocuklarının büyüdülerinde nasıl olacaklarını merak ediyor musunuz? Bizim Gibi serisi, Addicted dünyasındaki yeni neslin üniversite, aşk, aile ve şöhretle olan ilişkilerini konu alıyor. *Damaged Like Us* üç bakış açısıyla başlıyor. Üç farklı aşk. Hepsinin hayatı ve hikâyesi birbirine bağlı: Maximoff Hale

Jane Cobalt

Sullivan Meadows

BİZİM GİBİ ÇILGIN

Bizim Gibi serisinin 2. kitabı *2017'de geliyor*

Bizim Gibi serisini okumak için Bağımlı serisini okumak zorunda değilsiniz, ancak daha önce Bağımlı serisini okuduysanız bazı detaylara gülümseyebilirsiniz.

Gelecek romanlarımız hakkında daha fazla bilgi için [web sitemizi ziyaret edin](#).

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

